

ДЖЪСТИН КРОНИН ДВАНАЙСЕТТЕ

Част 2 от „Проходът“

Превод от английски: Евелина Пенева, 2013

chitanka.info

На Лесли,
един до друг вървим с нея

Стоя до мен години или беше
само миг?

Не помня. Обичал съм я може
би, може би

не съм. Имаше къща, а после
къщата изчезна.

Имаше дървета и от тях нищо
не остана.

Щом никой нищо не помни,
съществува ли нещо тогава?

Ти, чиито мигове
са изтекли и си реещ се в
отвъдното дим,
кажи ми нещо, каквото и да
било ми кажи...

Марк
Странд
След
смъртта^[1]

ПРЕДГОВОР

ИЗ ПИСАНИЯТА НА ПЪРВИЯ ЛЕТОПИСЕЦ („КНИГА НА ДВАНАЙСЕТТЕ“)

Представени на Третата световна конференция по
Северноамериканския период на карантина

Център за изучаване на човешките култури и
конфликти

Университетът на Нови Южен Уелс, Индо-
Австралийска република

16–21 април, 1003 Сл.В.

[Начало на откъса]

ГЛАВА ПЪРВА

1. И светът стана покварен, а човеците приеха войната в сърцата си, сториха големи грехове срещу всяко живо създание и се превърна светът в сън, изпълнен със смърт.

2. И Бог гледаше с голяма скръб сътвореното от него и Духът му отдавна вече не търпеше човечеството.

3. И рече Бог: Като в дните на Ной голям потоп ще бъде; реки от кръв ще потопят земята. Чудовищата от човешките сърца ще добият плът и ще си отворят път, като плът разкъсват. И ще бъдат наречени *вирали*.

4. Първият от тях ще върви измежду вас, приел образа на добродетелен мъж, стаил у себе си злото; и ще го сполети болест, която ще стори външността му демонска и всеки взор от нея ужасен ще се отвръща. И ще бъде той бащата на разрушението — по име Нула.

5. А хората ще си кажат: Не е ли това създание най-могъщият воин измежду воините? Няма ли войските на

враговете ни да положат долу оръжията си, за да скрият от взора си образа му?

6. И от най-високо място ще дойде заповед дванайсет престъпници да споделят кръвта на Нула и да се превърнат в демони, а имената им ще се слейт в едно: Бабкок-Морисън-Чавез-Бейфъс-Търел-Уинстън-Соуса-Екълс-Ламбрайт-Мартинез-Райнхард-Картър, наречени Дванайсетте.

7. Но ще избира измежду ви един с чисто сърце и ум, дете, което да се възправи срещу тях; и ще изпратя знак, та всички да разберат и знакът ще бъде голямо брожение сред животните.

8. И това беше Ейми, чието име е Любов: Ейми с Душите, Момичето от Никъде.

9. И знакът отекна силно в мястото, наречено Мемфис, зверовете нададоха рев и вой и знакът биде видян от Лейси, сестра пред очите на Бог. И Бог рече на Лейси:

10. И ти също си избрана да бъдеш помощница на Ейми, да ѝ покажеш пътя. Където тя отиде, и ти ще идеш, а пътят ти ще бъде тежък и ще трае много поколения.

11. Ти ще си майка на това дете, на което дадох живот, за да излекува опустошения свят, в нея ще построя ковчег, в който да пренесе духовете на праведните.

12. И така Лейси стори всичко според нареденото ѝ от Бог.

ГЛАВА ВТОРА

1. И Ейми биде отведена в мястото Колорадо като пленница на злите хора; защото на това място Нула и Дванайсетте пребиваваха, оковани във вериги, а похитителите на Ейми желяха тя да стане една от тях, да им стане еднаква по нрав.

2. И там ѝ дадоха от кръвта на Нула и тя изпадна в унес, подобен на смърт, но нито умря, нито прие лик и природа на чудовище. Защото не беше в замисъла Божи да се случи подобно преобразяване.

3. И в тоя унес Ейми живя много дни, докато не стана голяма злочестина, от която се появиха Времето Преди и Времето След, понеже Дванайсетте, а също и Нула, избягаха и покриха земята със смърт.

4. Но един от хората помогна на Ейми, съжали се над нея и я открадна от мястото. И това беше Улгаст, мъж, праведен сред поколението си, възлюбен в Господа.

5. И тогава Ейми и Улгаст тръгнаха към мястото Орегон, скрито в планините, и престояха там времето, известно като Годината на Нула.

6. А в това време Дванайсетте върхлетели света с ненаситния си глад и убивали всяко създание; а онези, които не били погълнати, били обсебени и се превърнали в едни от тях. И така Дванайсетте се умножили по милион и се превърнали в Дванайсетте виралски колена, всяко наброявало свой Безброй, чиито членове вършеели из земята безименни и безпаметни и унищожавали всяко живо създание.

7. Така се изнизвали сезоните, а Улгаст се превърнал в баща за Ейми, която си нямала баща, нито той си имал дете и така той обикнал нея, а тя — него.

8. И той видял, че Ейми не е като него, нито е като друг човек на земята; защото нито растяла, нито чувствала болка, нито имала нужда от храна и почивка. А той хранел страховете какво я очаква, когато него вече няма да го има.

9. И при тях дошъл човек от Сиатъл и Улгаст го убил, понеже мъжът щял да се превърне в демон пред очите им. Защото светът се превърнал в място на чудовища, нищо друго живо не останало.

10. И така те станали баща и дъщеря, всеки се грижел за другия, до нощта, в която ослепителна светлина изпълнила небето, толкова силна, че ослепявала очите, а на сутринта въздухът бил наситен с лош мирис и пепел покривала всичко.

11. Защото светлината била смъртоносна и направила така, че Улгаст да се поболее от болест, за която нямало лек

и съкратила дните му. А Ейми била оставена да се скита из опустошената земя сама и само виралите ѝ били другари.

12. И така времето минавало, четири пъти по дваайсет години и още дванайсет всичко.

ГЛАВА ТРЕТА

1. И в деветдесет и осмата година от живота си, на мястото Калифорния, Ейми стигна до поселище; и това беше Първата колония с четири пъти по дваайсет и още десет души, живеещи зад стените, наследници на децата, които дошли от Филадельфия във Времето Преди.

2. Ала при вида на Ейми страх обзел хората, защото те не познавали света, и срещу нея се изговорили много думи и я затворили и настъпил голям смут, такъв, че тя била принудена да бяга заедно с другите.

3. И тези други били: Питър, Алиша, Сара, Майкъл, Холис, Тео, Маусами и Маратонката, всичко осмина, и всеки се водел от добродетелта, която хранел в сърцето си, и желанието да опознае света извън поселището, което обитавали.

4. И сред тях Питър бил първи по име, а Алиша втора, Сара — трета, четвърти Майкъл, и такива били и останалите благословени в очите на Бога.

5. И заедно напуснали мястото под прикритието на мрака, за да открият тайната за разрушаването на света на мястото Колорадо, пътешествали половин година сред пустошта, патилата им били безчет и сред тях най-голямото било Раят.

6. Защото в мястото Лас Вегас били взети в плен, за да бъдат изправени пред Бабкок, Първия от Дванайсетте, понеже обитателите на този град били роби на Бабкок и неговия Безброй и принасяли двамина измежду своите в жертва при всяко новолуние, за да откупят живота си.

7. И Ейми и другарите ѝ били избрани да бъдат принесени в жертва, и се борили с Бабкок, който бил страшен за очите, и погубени били много животи. А заедно те избягали от мястото, иначе ги грозяла гибел.

8. И загинал от тях онзи, който бил момче. Маратонката, а Ейми и другарите ѝ го погребали и на гроба му поставили знак — да се помни.

9. И ги връхлетяла скръб, защото Маратонката бил най-обичаният от тях, но не могли да се бавят, защото Бабкок и неговият Безброй ги преследвали.

10. И минало време и Ейми и нейните другари стигнали до къща, недокосната от времето, защото Бог я бил благословил и превърнал в свещена земя. И била известна като Стопанството. Там те останали в безопасност всичко седем дни.

11. Но двамата измежду тях избрали да останат в това място, понеже жената носела дете. Детето щяло да се роди и да бъде наречено Кейлъб. И той бил възлюбен в очите на Бог.

12. Другите продължили, а двамата останали.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

1. А Ейми и нейните другари вървели дни и нощи и стигнали до мястото Колорадо, където намерили войници, пет по двайсет всичко. И тези войници се знаели като Експедиционния от мястото Тексас.

2. А Тексас по онова време бил убежище на земята; войниците странствали надлъж и шир да избиват виралите и всеки полагал клетва, че ще умре за своите другари.

3. И един от тях бил избран да се влее в редиците им и да стане боец от Експедиционния и това била Алиша, която наричали Алиша Ножовете. И в замяна бил избран един от войниците, който да ги придружи, и това бил Лушъс Вярващия.

4. А трябвало да чакат, защото ги застигнала зимата и понеже четирима от тях пожелали да пътуват с войниците до мястото Тексас, Ейми и Питър избрали да продължат сами.

5. И станало така, че двамата пристигнали на мястото, където била създадена Ейми, и на върха на висок хълм им се явил Ангел Господен. И рекъл ангелът на Ейми:

6. Не се плаши, защото аз съм същата Лейси, която помниш. Чаках те тук поколения, за да ти покажа пътя, да покажа пътя и на Питър, защото той е Мъжът с Дните, избран да бъде до теб.

7. Понеже, както по времето на Ной, Бог в своята промисъл осигурил грамаден кораб, който да прекоси водите на разрушението, и Ейми е този кораб. А Питър ще отведе другарите си до сушата.

8. Тогава Бог ще събере в едно цяло всичко, което е поломено, и ще утеша духовете на праведните. И преминаването от разрухата към утехата ще бъде известно като Проломът.

9. И ангелът Лейси призовал Бабкок, Първият от Дванайсетте, да излезе от мрака и се разрази голяма битка. С взрив от светлина Лейси поразила Бабкок и изпратила духа си при Бог.

10. И така Безброя на Бабкок се освободил от него и всички си спомнили хората, които били във Времето Преди: мъж и жена, съпруг и съпруга, родител и дете.

11. И Ейми вървяла сред тях и благославяла наред, понеже по Божия промисъл тя била съсъдът, който побирал душите им през дългата нощ на тяхната забрава. А след това духовете им напуснали земята и те умрели.

12. И така Ейми и нейните другари научили какво им предстои, макар и пътят им да бил трънлив още от самото начало.

[1] Стиховете в книгата, освен изрично указаните, са в превод на Евелина Пенева. — Б.ред. ↑

I
ПРИЗРАКЪТ
ЛЯТОТО НА 97 СЛ.В.
ПЕТ ГОДИНИ СЛЕД ПАДАНЕТО НА
ПЪРВАТА КОЛОНИЯ

*За мен си спомняй, когато си
отида
и в света на мълчанието
премина.*

Кристин
а Росети
За мен си
спомняй

ЕДНО

Сиропиталището в Ордена на сестрите, Кървил, Тексас

След вечерята, вечерната молитва и къпането, ако беше вечер за къпане, когато краят на деня дойдеше с последните пазарлъци (*Моля те, сестро, не можем ли да останем още малко? Моля те, още една приказка?*) и най-накрая децата потънеха в сън и всичко стихваше, Ейми ги наблюдаваше. Нямаше правило, което да го забранява; сестрите бяха привикнали с нощните ѝ разходки. Вървеше от стая в стая като привидение, промъкваше се безшумно нагоре-надолу сред редиците от легла, в които лежаха децата, а по спящите им личица и телца се четеше изпълнен с доверие покой. Най-големите бяха на тринайсет, на ръба между детството и младостта; най-малките бяха бебета. Всяко имаше своята неизменно тъжна история. Много от тях бяха трето дете, изоставено в сиропиталището от родителите си, които не бяха в състояние да платят таксата, други бяха жертва на още по-жестоки обстоятелства: починали при раждането майки или пък неомъжени жени, които не можеха да понесат срама; бащи, изчезнали в мрачните лабиринти на престъпния свят или обсебени от виралите вън от стените. Произходът на децата беше различен, но орисията им — сходна. Момчетата влизаха в Ордена, посвещаваха дните си на молитва, съзерцание и грижи за деца с тяхната съдба, а момчетата ставаха войници и членове на Експедиционния корпус и полагаха различна, но не по-малко обвързваща по своята природа клетва.

Но в сънищата си те бяха деца — все още деца, мислеше си Ейми. Нейното собствено детство беше един от най-старите ѝ спомени, откъслечна история, но докато наблюдаваше спящите деца, чиито сънищата игриво проблясваха под спящите им очи, тя се чувстваше по-близо до спомена за детството си — времето, когато самата беше малко създание в света и в невинността си не знаеше, че я очаква невероятно дълъг път. Времето беше скрита в нея празнота, състояща се от години, които бяха толкова много, че се сливаха една с друга. И може би именно затова Ейми вървеше напред-назад сред децата: правеше го, за да си спомни.

Най-накрая заставахе при леглото на Кейлъб, защото той я чакаше. Бебето Кейлъб, което вече не беше бебе, ами момченце на пет години, пълно с енергия като всички деца, с изненади, смях и поразителна истина. От майка си беше наследил високите изваяни скули и маслинения тен на лицето, характерни за рода й, от баща си беше взел непоколебимия поглед, мрачните размишления и острата черна коса, подстригана ниско, която хората от Колонията помежду си наричаха „косата на Джаксън“. Физическа амалгама, събрана като в пъзел от парчетата от неговото племе. Ейми ги разпознаваше в погледа му. Той беше Маусами, беше Тео, беше и самият себе си.

— Разкажи ми за тях.

Всяка вечер ритуалът се повтаряше. Момчето като че ли не можеше да заспи, без да преговори миналото, от което нямаше никакъв спомен. Ейми приседна на ръба на леглото по обичайния начин. Под завивките контурите на слабичкото момчешко телце едва личаха, заобикаляха ги двама спящи деца и хор от многогласна тишина.

— Ами — подхвана тя, — да видим. Майка ти беше много красива.

— И воин.

— Да — усмихна се Ейми, — красавица и воин. С дълга черна коса, сплетена в плитка на воин.

— За да не пречи на лъка й.

— Именно. Но най-вече майка ти беше упорита. Вече съм ти го казвала.

— Твърдоглава ли е била?

— Да. Но в добрия смисъл. Ако ти кажа да си измиеш ръцете преди вечеря и ти откажеш да го направиш, това не е хубаво. Това е лошо твърдоглавие. А аз казвам, че майка ти винаги правеше онова, което смяташе за правилно.

— И затова ме е родила — той се съсредоточи над думите. — Защото е било... правилно да ме роди.

— Браво. Спомняш си. Никога не забравяй, че ти си ярка светлина, Кейлъб.

Лицето на момчето се озари от щастие.

— Разкажи ми сега за Тео. Баща ми.

— За баща ти ли?

— Моля теееее!

Ейми се разсмя.

— Добре. Баща ти. Той беше много смел. Смел мъж. Много обичаше майка ти.

— Но е бил тъжен.

— Така е, беше тъжен. Но тъгата го правеше толкова смел, нали разбираш? Защото именно той от всички ни постъпи най-смело. Знаеш ли как?

— Не е изгубил надежда.

— Да. Не изгуби надежда тогава, когато май всички я бяха изгубили. Никога не бива да го забравяш. — Тя се приведе и го целуна по челото, влажно от излъчващата се от детското му телце топлина. — Вече е късно. Време е за сън. Утре ни чака нов ден.

— А те... обичаха ли ме?

Ейми се сепна. Не от въпроса — Кейлъб много пъти вече го беше задавал, търсеше увереност — ами от несигурността в гласа му.

— Разбира се, Кейлъб. Казвала съм ти го много пъти. Обичаха те много. И все така те обичат.

— Защото са в рая.

— Точно така.

— Там всички сме заедно завинаги. Там отива душата. — Отвърна поглед и добави: — Казват, че си много възрастна.

— Кой го казва, Кейлъб?

— Не знам — момченцето леко се сгуши в пашкула си от завивки. — Всички. Другите сестри. Чух ги да си говорят.

Досега не бяха обсъждали възрастта ѝ. Доколкото на Ейми ѝ беше известно, само сестра Пег познаваше историята ѝ.

— Ами — съвзе се тя, — по-възрастна съм от теб, това го знам със сигурност. Достатъчно възрастна съм, за да ти кажа, че е време за сън.

— Понякога ги виждам.

Думите му я изненадаха.

— Кейлъб? Как така ги виждаш?

Момчето не я гледаше, погледът му беше насочен към вътрешния му свят.

— Нощем. Докато спя.

— Искаш да кажеш, че ги сънуваш ли?

Момченцето нямаше отговор на въпроса ѝ. Ейми докосна ръката му през завивките.

— Всичко е наред, Кейлъб. Когато си готов, можеш да ми разкажеш.

— Не е така. Не прилича на сън — погледна я. — И теб те виждам, Ейми.

— Мен ли?

— Но не изглеждаш като сега. Различна си.

Ейми почака да ѝ каже още нещо, но Кейлъб мълчеше. *Как така различна?*

— Липсват ми — рече момченцето.

Тя кимна, доволна, че може да смени темата.

— Знам, че ти липсват. И отново ще ги видиш. Но сега си имаш мен. Имаш си и чичо Питър. Той скоро ще си дойде, както знаеш.

— С... Експе-диционния — по лицето на момченцето проблесна решимост. — Когато порасна, искам да стана воин като чичо Питър.

Ейми отново го целуна по челото и се надигна да си върви.

— Щом искаш да станеш воин, такъв и ще станеш. Спи сега.

— Ейми?

— Кажи, Кейлъб?

— Теб някой обичал ли те е така?

Застанала до леглото на момченцето, усети как я връхлитат спомените. За пролетната вечер и за въртящата се въртележка, за вкуса на пудрата захар; за езерото и дървената хижа и усещането как една голяма ръка държи нейната. Гърлото ѝ се присви от сълзи.

— Обичали са ме, сигурна съм. Надявам се да са ме обичали.

— А чичо Питър обича ли те?

Тя се намръщи стресната.

— Как ти хрумна да ме питаш за това, Кейлъб?

— Не знам — отново сви рамене, леко смутен. — Заради начина, по който те гледа. Винаги се усмихва.

— Ами... — положи всички усилия нищо да не ѝ проличи. А нищо ли беше? — Мисля, че се усмихва, защото е щастлив да те види. Спи сега. Обещавах ли да заспиш?

Кейлъб я погледна жаловито.

— Обещавам.

Отвън светеха лампи. Светлината им не беше така ослепително ярка, както от прожекторите в Колонията — Кървил беше прекалено голям град за подобно осветление. По-скоро трябваше да разпръскват мрака, обрамчен със светлини и с корона от звезди отгоре му. Ейми се промъкна към двора, като се придвижваше сред сенките. Не се опита да прикрие изкачването си, на върха я пресрещна часови, широкоплещест мъж на средна възраст, на гърдите му имаше пушка.

— Какво си мислиш, че правиш?

Повече нищо не каза. Сънят го обори и Ейми отпусна тялото му на пътеката, подпря го на парапета, а пушката постави в скута му. След като се събудеше, щеше да има само откъслечен, неясен спомен за нея. Момиче ли? Една от сестрите, облечена в грубото сиво расо на Ордена? Може би нямаше и да се събуди, ами някои от другарите му щеше да го завари и да го нахока, че е заспал на поста си. Ще прекара няколко дни в затвора, наказанието му нямаше да е тежко, пък и никой нямаше да повярва на обясненията му.

Тръгна по пътеката към празната платформа за наблюдение. Патрулите минаваха през десет минути, повече време не й трябваше. Лампите хвърляха бляскава светлина върху земята отдолу. Ейми затвори очи и прочисти съзнанието си, за да насочи мислите си навън, изпрати ги да се реят над полето.

— Елате при мен.

— Елате при мен, елате при мен, елате при мен.

Плавно се измъкнаха от мрака и дойдоха. Първо един, след него втори, после трети и се подредиха в сияеща редица, клекнали на ръба на мрака. В ума си Ейми чу гласовете им, които постоянно чуваше, гласовете и въпроса им:

Кой съм аз?

Тя чакаше.

Кой съм аз... кой съм аз... кой съм аз?

Как силно Ейми чувстваше липсата му. Улгаст, човекът, който я беше обичал. Къде си? — мислеше си тя, а самотата болезнено раздираше сърцето ѝ, защото, откакто беше започнала промяната у нея, нощ след нощ остро чувстваше отсъствието му. Защо ме остави сама? Само че Улгаст го нямаше — нито във вятъра, нито на небето, нито в

шума от бавното въртене на Земята. Мъжът, който беше, вече не съществуваше.

Кой съм аз... кой съм аз... кой съм аз... кой съм аз... кой съм аз... кой съм аз?

Чака, докато беше безопасно. Минутите изтекоха. После чу стъпки по пътеката, които се приближаваха: часовият.

— *Вие сте аз* — каза им тя. — *Вие сте аз. Сега си вървете.*

Те изчезнаха в мрака.

ДВЕ

Сто дваисет и два километра южно от Розуел, Ню Мексико

В топлата септемврийска вечер на много километри и на много седмици път от дома лейтенант Алиша Донадио — Алиша Ножовете, Новото създание, осиновена дъщеря на великия Нилс Кофи, разузнавач снайперист от Втори експедиционен корпус от армията на република Тексас, кръстена и положила клетва — долови мириса на кръв във вятъра.

Алиша беше на дваисет и седем години, сто шейсет и седем сантиметра висока, с широки рамене и ханш и червена коса, остригана ниско до скалпа. Очите ѝ, които някога бяха сини, сега светеха с оранжев оттенък като два въглена. Пътуваше с минимум багаж, без нищо излишно. Носеше сандали от срязано платнище с връзки от вулканизирана гума на краката си, протъркани на коленете и на седалището джинси и памучен пуловер с отрязани ръкави, за по-бързо обличане. На гърдите ѝ се кръстосваха два кожени ремъка с по шест стоманени ножа, прибрани в ножниците им — нейна запазена марка, а на гърба ѝ, вързан със здраво конопено въже, висеше арбалетът ѝ. Браунингът 45 калибър, полуавтоматичен, с пълнител за девет патрона, оръжието, което пазеше за краен случай, стоеше прибран в кобура на хълбока ѝ.

Осем плюс един, така казваха. Осем куршума за виралите, един за човека. Осем плюс един и край.

Градът се наричаше Карлсбад. Годиците бяха свършили своето, помели го бяха напълно като с огромна метла. Все пак още стояха някакви постройките: празни черупки от къщи, ръждясали заслони — изпълнено с умиротворение и разруха доказателство за хода на времето. Целият ден си почива в сянката на една бензиностанция, чийто метален навес някак още се крепеше. На смрачаване се събуди за лов. Уби заек с арбалета, с един изстрел в гърлото, одра го, опече го на огъня от мескит. Късаше си мръвки от бутовете му още докато огънят прашеше под него.

Не бързаше за никъде.

Имаше си своите правила, ритуали. Не убиваше виралите, докато спят. Не използваше огнестрелно оръжие, без да е крайно наложително; огнестрелните оръжия бяха шумни, пипкави и негодни за задачата. Предпочиташе ножа, който беше повратлив, или арбалета, който вършеше работата чисто и безмилостно, и винаги произнасяше благословия в сърцето си. Казваше: „Връщам ви във вашия дом, мои братя и сестри, освобождавам ви от затвора на съществуването ви“. А щом ги убиеше и издърпаше оръжието си от мястото на смъртоносния удар, докосваше дръжката на ножа първо до челото си, после до гърдите, главата и сърцето, освещаващо освобождението на създанията с надеждата, че дойде ли нейният час, смелостта няма да ѝ изневери и тя самата ще се освободи.

Изчака падането на нощта, загаси пламъците на огъня и пое на път.

В продължение на дни следваше широкото поле, обрасло с характерните за равнините шубраци. На юг и на запад личаха тъмните силуети на планините, надигнали се от дъното на долината. Ако Алиша беше виждала море, може би щеше да си помисли, че това място прилича на море. На дъното на необятен, вътрешен океан, а обсипаните с отвори на пещери планини приличаха на останки от гигантски риф, оцелели от епохите, когато по земята и сред вълните са бродели чудовища, надхвърлящи човешките представи.

Къде сте тази вечер? — мислеше си тя. — Къде се криете, мои братя и сестри по кръв?

Тя беше жена с три живота — два преди и един след. В първия живот отпреди тя беше невръстно момиченце. Светът беше населен с дебнещи силуети и проблясващи светлини, минаваше през нея като повеи през косата ѝ, без нищо да ѝ говори. На осем години Полковникът я изведе отвъд стените на Колонията и я остави без никакво оръжие, дори без нож. Тя цяла нощ седя под едно дърво и плака, а когато на сутринта слънцето я огря, вече беше друга, променена, момиченцето беше изчезнало. „Проумя ли сега — попита я Полковника, когато коленичи пред нея на земята. Той не я прегърна за утеха, ами я гледаше право в лицето, като войник. — Сега разбра ли?“ И тя наистина беше разбрала. Животът ѝ, кухнята нещастна случайност на нейното съществуване, не означаваше нищо, тя се беше предала. Същия ден положи клетва.

Много време беше изминало от тези събития. Отначало беше дете, после жена, след това... В какво се превърна след това? Третата Алиша, Новото създание, нито вирал, нито човек — нещо средно. Амалгама, смесица, различно от всички останали създание. Вървеше сред виралите като невидим дух, едновременно част от тях и съвсем различна, призрак за техните призраци. Вирусът беше във вените ѝ, но укротен от втори вирус, взет от Ейми, Момичето от Никъде; от една от дванайсетте стъкленици от лабораторията в Колорадо — останалите Ейми унищожи, хвърли ги в пламъците. Кръвта на Ейми спаси живота ѝ, но в известен смисъл я и погуби. Превърна я, нея, лейтенант Алиша Донадио, разузнавач-снайперист от Експедиционния, в създание, единствено по рода си в целия жив свят.

В много, много случаи, които непрекъснато изникваха, Алиша сама не можеше да каже точно какво същество е.

Стигна до заслон. Надупчено и в окаяно състояние място, полузаровено в пясъка с полегат метален покрив.

Тя... *почувства нещо.*

Странно беше, за пръв път ѝ се случваше. Вирусът не ѝ даде умениято, което единствено Ейми притежаваше. Алиша беше силата ян на силата ин на Ейми, надарена с физическата сила и бързината на виралите, но изключена от невидимата мрежа, която ги свързваше мисловно.

И въпреки това нали не се заблуждаваше? Нали почувства нещо? Почувства ли *ги*? Припарване ниско на тила, в ума ѝ се появи тихо шептене, едва дочути думи:

Кой съм аз? Кой съм аз... кой съм аз... кой съм аз... кой съм аз...?

Трима на брой. Преди време били жени. Имаше и друго: Алиша го долови — възможно ли беше? — че във всеки един от тях се таеше зрънце спомен. Ръка, която затваря прозорец, и шум от дъжд. Птичка с ярко оперение, която чурулика в клетка. Гледка от прага на тъмна стая и две малки деца, момче и момиче, които спят в леглата си. Алиша долови тези видения, сякаш бяха нейни собствени, техните гледки, звуци, миризми и емоции, смесица от чисто съществуване като мънички пламъчета, горящи в нея. За момент те я завладяха, изпадна в нямо благоговение от тези спомени от един изгубен свят. Светът от Времето Преди.

Имаше и друго. Пелена от мрак покриваше тези спомени и тази пелена беше огромна и немилостива. Тя разтърси Алиша до дъното на душата ѝ. Алиша се почуди каква ли е тази пелена и изведнъж разбра: сънят на онзи, чието име беше Мартинез. Хулио Мартинез от Ел Пасо, Тексас, Десетият от Дванайсетте, осъден на смърт за убийството на служител на реда. Онзи, когото Алиша трябваше да намери.

В съня на Мартинез той вечно изнасилваше момиче на име Луиз — името беше изписано с ръкописни букви върху джоба на блузата на жената — и в същото време я душеше с кабел.

Вратата на заслона стоеше провиснала на ръждясалите си панти. Пространството вътре беше тясно: Алиша би предпочела да е по-просторно, особено след като виралите са трима. Промъкна се с насочен арбалет и влезе в заслона.

Двама от виралите висяха повесени от гредите, третият клечеше в ъгъла и смучеше къс месо. Тъкмо се бяха нахранили с антилопа; разкъсаните ѝ останки лежаха пръснати по пода, купчини от козина, кости и кожа. Изпаднали в унес след угощението, виралите изобщо не забелязаха как влезе при тях.

— Добър вечер, дами.

Уби с арбалета единия от повесените на гредите. Глух удар, рязко секнало пропищяване и тялото се стовари на пода. Другите двама се надигнаха. Вторият на гредата се пусна от нея, присви колене към гърдите си, отскочи, по средата на скока си се превъртя и се приземи на хищническите си крака гърбом към нея. Алиша пусна арбалета, измъкна ножа и с плавен замах го изпрати във въртеливо движение към третия, който се беше изправил с лице към нея.

Повалени — двама, един оставаше.

Трябваше да е лесно. Изведнъж се оказа обратното. Докато Алиша измъкваше втори нож, третият вирал се обърна, перна ръката ѝ силно и ножът ѝ в спираловиден полет излетя в мрака. Преди създаването да ѝ нанесе втори удар, Алиша се хвърли на пода и се претърколи, когато се изправи с ново острие в ръката, от вирала нямаше и следа.

Мамка му!

Грабна арбалета си от пода, зареди нова стрела и излезе. Къде, по дяволите, се беше дянал? Една стъпка, втора и Алиша скочи на

покрива на заслона, който изтрака под краката ѝ. Бързо се огледа. Никаква следа.

Неочаквано виралът изникна зад гърба ѝ. Клопка, осъзна Алиша, сигурно се е криел, легнал на другата част на покрива. Алиша се завъртя на пети и инстинктивно се прицели с арбалета, когато под нея се чу прашене на дърво и на метал и покривът под краката ѝ се продъни.

Падна по лице на пода на заслона, а виралът се стовари отгоре ѝ. Арбалетът го нямаше. Алиша би могла да измъкне нож, но с двете си ръце държеше ръцете на вирала. Наляво, надясно и отново наляво — създаването въртеше лицето си със зинали челюсти, насочени към гърлото на Алиша. Неустойима сила, сблъскала се с невъзможен за помръдване обект: Колко време можеше да продължи подобно положение? Децата в леглата, помисли си Алиша. Този спомен беше негов. Виралът беше жената, която от прага наблюдаваше спящите си деца. „Мисли за децата“, помисли си Алиша и го изрече:

— *Мисли за децата.*

Виралът замръзна. На лицето ѝ се изписа горест. За един кратък миг — не повече от половин секунда — очите ѝ застинаха в мрака. *Мери, помисли си Алиша. Името ти е Мери.* Ръката ѝ се насочи към ножа. *Ще те върна у дома, сестро Мери,* говореше наум Алиша. *Освобождавам те от затвора на съществуването ти.* Нанесе удара от долу на горе и заби острието до дръжката в уязвимото място.

Алиша бутна трупа от себе си. Другите лежаха там, където бяха паднали. Прибра ножа и стрелата от първите двама и ги почисти, после коленичи до трупа на последния вирал. Обикновено, след като убиеше вирал, Алиша чувстваше само смътна празнота, затова се учуди, че сега ръцете ѝ треперят. Как разбра? Защото разбра със свършена яснота, че името на жената е било Мери.

Измъкна ножа, докосна го до главата и до сърцето си. *Благодаря ти, Мери, че не ме уби, преди да е завършено делото ми. Надявам се, че сега си с малките си дечица.*

Очите на Мери бяха отворени, взрени в нищото. Алиша ги затвори с пръсти. Не биваше да я оставя на това място. Алиша вдигна тялото на ръце и го изнесе навън. Луната беше изгряла, околността беше окъпана от светлината ѝ, която разпръсваше мрака. Но не от лунна светлина се нуждаеше Мери. Алиша си помисли, че сто години

под нощното небе са достатъчни, и постави жената на открито място, където на сутринта слънцето щеше да я огрее и вятърът да разпилее праха ѝ.

Алиша започна катеренето.

Изтекоха една нощ и един ден. Вече беше в планините, изкачваше се по сухо дере в тясно дефиле. Тук усещаше по-силно присъствието на виралите: приближаваше някакво важно място. *Мери, помисли си тя, какво се опитваше да ми кажеш?*

Малко преди зазоряване стигна до върха на хребета, а хоризонтът се отдалечи. Под нея се простираха брулената от вятъра непрогледна тъмнина, дъното на планината и само звездите ѝ бяха другари. Алиша знаеше, че в привидно произволното им подреждане могат да се различат отделни фигури: контурите на хора и животни, но така и не се беше научила да го прави. Струваше ѝ се, че са пръснати наслуки, сякаш всяка нощ звездите се пръсваха по нов начин на небето.

И тогава я видя: зиналата паст на черната бездна в куполовидна пропаст. Отворът ѝ беше висок над трийсет метра. На входа на пещерата, като в амфитеатър, имаше издълбани в скалното лице на планината дъгообразно подредени скамейки. Прилепите заразмахваха криле към небето.

Това беше врата към ада.

Там си, нали? — помисли си Алиша и се усмихна. Спипах те.

II ПРИБЛИЖЕНИЕТ ПРОЛЕТТА ГОДИНАТА НА НУЛА

*Това е оня кобен час, във който
гробовете разчекват паст и
адът
изригва гибел.*

Шекспир
Хамлет^[1]

]

ТРИ

ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ ДЕНВЪР

Дело 193874

Район 6

Протокол от разпита на Лайла Биатрис Кайл

Направен от: детектив Рита Чърноу

3 май, 04:17

РЧ: Да се запише, че лицето е било изчерпателно уведомено за правата си и се е отказало от присъствието на адвокат по време на разпита. Разпитът се води от детектив Рита Чърноу, полицейско управление на Денвър, район шести. Часът е четири и седемнайсет сутринта. Доктор Кайл, бихте ли ми казали цялото си име?

ЛК: Лайла Биатрис Кайл.

РЧ: Вие сте ортопед-хирург в Дженерал Хоспитал в Денвър, нали така?

ЛК: Да.

РЧ: А знаете ли защо сте тук?

ЛК: В болницата се случи нещо. Искяхте да ми зададете някакви въпроси. Каква е тази стая? Не съм била тук.

РЧ: Ние сме в полицейското управление, доктор Кайл.

ЛК: Проблеми ли имам?

РЧ: Говорихме за това, не помните ли? Опитваме се да разберем какво се е случило в спешното отделение тази вечер. Знам, че сте разстроена. Искам да ви задам само няколко въпроса.

ЛК: По мен има кръв. Защо по мен има кръв?

РЧ: Помните ли какво се случи в спешното отделение, доктор Кайл?

ЛК: Толкова съм уморена. Защо съм толкова уморена?

РЧ: Да ви донесем ли нещо? Кафе?

ЛК: Не мога да пия кафе. Бременна съм.

РЧ: Тогава вода? Искате ли вода?

ЛК: Добре.

(Прекъсване)

РЧ: Да започнем отначало. Снощи сте работили в залата за спешни случаи, нали?

ЛК: Не, бях горе.

РЧ: Но сте слезли в спешното?

ЛК: Да.

РЧ: В колко часа?

ЛК: Не съм сигурна. Някъде около един след полунощ. Изпратиха ми съобщение на пейджъра.

РЧ: Защо са ви изпратили съобщение на пейджъра?

ЛК: От ортопедите аз бях на повикване. Имаха пациент със счупена китка.

РЧ: Това господин Латърноу ли беше?

ЛК: Струва ми се, да.

РЧ: И какво друго ви казаха за него?

ЛК: Преди да сляза ли имате предвид?

РЧ: Да.

ЛК: Имал ухапване от животно.

РЧ: Като ухапване от куче ли?

ЛК: Май да. Не уточниха.

РЧ: Друго имаше ли?

ЛК: Имал висока температура. Повръщал.

РЧ: Само това ли ви казаха?

ЛК: Да.

РЧ: А когато стигнахте в спешното, какво видяхте?

ЛК: Беше на третото легло. Имаше само двама други пациенти. Обикновено в неделя е спокойно.

РЧ: Това по кое време е било?

ЛК: Един и петнайсет-един и трийсет.

РЧ: Вие прегледахте ли господин Латърноу?

ЛК: Не.

РЧ: Нека задам въпроса по друг начин. Вие видяхте ли пациента?

(Пауза)

РЧ: Доктор Кайл?

ЛК: Съжалявам, какъв беше въпросът?

РЧ: Видяхте ли господин Латърноу тази вечер в спешното отделение?

ЛК: Да. Там беше и Марк.

РЧ: Доктор Марк Шин ли имате предвид?

ЛК: Това му беше специалността. Говорихте ли с него?

РЧ: Доктор Шин е мъртъв, доктор Кайл. Той е една от жертвите.

ЛК: (Не се чува...)

РЧ: Бихте ли говорили по-високо, моля?

ЛК: Аз просто... не знам. Съжалявам... какво искате да знаете?

РЧ: Какво можете да ми кажете за господин Латърноу? Как го намерихте?

ЛК: Да съм го намерила?

РЧ: Ами да. Буден ли беше?

ЛК: Да.

РЧ: Какво друго забелязахте?

ЛК: Беше дезориентиран. Възбуден. Имаше странен цвят на лицето.

РЧ: Какво имате предвид?

(Пауза)

ЛК: Трябва да ида до тоалетната.

РЧ: Нека първо ви задам още няколко въпроса. Знам, че сте уморена. Обещавам, че ще ви измъкна оттук, колкото може по-скоро.

ЛК: Имате ли деца, детектив Чърноу?

РЧ: Моля?

ЛК: Имате ли деца? Любопитна съм.

РЧ: Да, двама синове.

ЛК: На колко години? Ако нямате нищо против въпроса ми.

РЧ: На пет и на седем. Трябва да ви задам още няколко въпроса. Мислете ли, че сте в състояние да отговорите?

ЛК: Обзалагам се обаче, че правите опити да си имате момиченце, нали? Повярвайте ми, нищо не може да се сравни с това, да си имаш дъщеричка.

РЧ: Да се съсредоточим върху господин Латърноу засега, става ли? Казахте, че бил превъзбуден. Бихте ли уточнили това определение?

ЛК: Да уточня?

РЧ: Да. Какво правеше той?

ЛК: Издаваше странен звук.

РЧ: Можете ли да го опишете?

ЛК: Прищракване в гърлото. Стенеше. Изглежда, много го болеше.

РЧ: Дадоха ли му някакво болкоуспокояващо?

ЛК: Бяха му дали трамадол. Мисля, че е било трамадол.

РЧ: Кой друг беше там, освен доктор Шин?

(Пауза)

РЧ: Доктор Кайл? Кой друг присъстваше, докато преглеждахте господин Латърноу?

ЛК: Една от сестрите. Опитваше се да го успокои. Той беше много разстроен.

РЧ: Друг?

ЛК: Не помня. Санитар... Не, двама санитарии.

РЧ: И после какво стана?

ЛК: Той получи пристъп.

РЧ: Пациентът е получил апоплектичен удар, това ли казвате?

ЛК: Да.

РЧ: А вие какво направихте?

ЛК: Къде е съпругът ми?

РЧ: Отвън е. Дойде с вас. Не помните ли?

ЛК: Брад ли е тук?

РЧ: Съжалявам, кой е Брад?

ЛК: Съпругът ми. Брад Улгаст. Той е от ФБР. Може би го познавате?

РЧ: Доктор Кайл, обърквате ме. Мъжът, с когото дойдохте, се казва Дейвид Сентър. Не е ли той вашият съпруг?

(Пауза)

РЧ: Доктор Кайл? Разбирате ли какво ви питам?

ЛК: Разбира се, че Дейвид ми е съпруг. Какви странни неща само приказвам. Откъде се е взела цялата тази кръв? Катастрофа ли съм претърпяла?

РЧ: Не, доктор Кайл. Били сте в болницата. За това говорим. Преди три часа девет души са били убити в спешното отделение. Опитваме се да разберем какво се е случило.

(Пауза)

ЛК: То ме погледна. Защо ме погледна?

РЧ: Кое ви погледна, доктор Кайл?

ЛК: Беше ужасно.

РЧ: Кое?

ЛК: Първо уби сестрата. Толкова много кръв имаше. Направо океан.

РЧ: За господин Латърноу ли говорите? Той ли уби сестрата? Необходимо ми е да бъдете ясна.

ЛК: Пие ми се вода. Може ли вода?

РЧ: След минутка. Как господин Латърноу уби сестрата?

ЛК: Стана светкавично. Възможно ли е някой да се движи така светкавично?

РЧ: Моля съсредоточете се, доктор Кайл. С какво господин Латърноу уби сестрата? Имаше ли оръжие?

ЛК: Оръжие ли? Никакво оръжие не помня.

РЧ: Тогава как го направи?

(Пауза)

РЧ: Доктор Кайл?

ЛК: Не можех да помръдна. То просто... ме гледаше.

РЧ: Нещо ви е гледало? Имаше ли и друг в залата?

ЛК: Направи го с устата. Така я уби.

РЧ: Казвате, че господин Латърноу е ухапал сестрата ли?

(Пауза.)

ЛК: Бременна съм, знаете. Ще имам бебе.

РЧ: Виждам, доктор Кайл. Знам, че това е много натоварващо.

ЛК: Трябва да си почина. Искам да се прибера у дома.

РЧ: Ще се помъчим да ви изведем оттук колкото е възможно по-скоро. Само да уточним: твърдите, че господин Латърноу е ухапал сестрата, така ли?

ЛК: Тя добре ли е?

РЧ: Тя е обезглавена, доктор Кайл. Вие държахте трупа, когато пристигнахме. Не помните ли?

ЛК: *(Не се чува...)*

РЧ: Бихте ли говорили по-високо, моля?

ЛК: Не проумявам какво искате. Защо ми задавате тези въпроси?

РЧ: Защото сте били там. Вие сте единственият ни свидетел. Нощес сте видели как умират деветима души. Били са разкъсани, доктор Кайл.

ЛК: *(Не се разбира...)*

РЧ: Доктор Кайл?

ЛК: Онези очи. Все едно през тях надзърташ в ада. Сякаш пропадаш в мрака. Вярвате ли в ада, детектив?

РЧ: Чии очи?

ЛК: Не бяха на човек. Не биха могли да са на човек.

РЧ: За господин Латърноу ли говорите отново?

ЛК: Не мога да мисля за това. Трябва да мисля за бебето.

РЧ: Какво видяхте? Кажете ми какво видяхте.

ЛК: Искам да се прибера у дома. Не искам да говоря повече за това. Не ме принуждавайте.

РЧ: Как бяха убити онези хора, доктор Кайл?

(Пауза)

РЧ: Доктор Кайл, добре ли сте?

(Пауза)

РЧ: Доктор Кайл?

(Пауза)

РЧ: Доктор Кайл?

[1] Прев. Валери Петров, по изданието „Шекспир. Събрани съчинения“. Том 3. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Бърнард Китридж, известен по света като „Последната база в Денвър“, разбра, че е време да се маха сутринта, в която спря електричеството.

Чудеше се защо ли е отнело толкова време. Да се поддържа градската електрическа мрежа без хора беше невъзможно, а доколкото Китридж можеше да прецени от деветнайсетия етаж, в град Денвър не беше останала жива душа.

Което не означаваше, че е сам.

Прекара ранните часове на сутринта — ясна, слънчева сутрин от първата седмица на юни, с температура около двайсет и четири градуса и възможно раздвижване на чудовищата кръвопийци на свечеряване — като се припичаше на балкона на пентхауса^[1], който обитаваше от втората седмица на кризата. Мястото беше необятно, като реещ се във въздуха палат. Само кухнята беше колкото целия апартамент на Китридж. Вкусът на собственика, изглежда, клонеше към аскетизма: лъскави кожени мебели за сядане, които бяха по-скоро предназначени за глезене на окото, отколкото за сядане, блестящи подове с искрящ травертин, пухкави кожени килимчета, стъклени масички, които сякаш висяха във въздуха. Влезе в апартамента учудващо лесно. Преди Китридж да вземе решение да го направи, половината град вече беше избит, избягал или изчезнал. От ченгетата отдавна нямаше и следа. Обмислял беше да се барикадира в една от големите къщи на Чери Крийк, но като поразсъди върху видяното, реши, че му трябва по-високо място.

Собственикът на пентхауса беше мъж, когото познаваше бегло, редовен клиент на магазина. Казваше се Уорън Фило. За свой късмет Уорън Фило се появи в магазина в деня, преди да започне цялата история, искаше да се екипира за лов в Аляска. Млад мъж, прекалено млад за парите, които имаше — вероятно пари от Уолстрийт или натрупани от първото публично предлагане на акции на някое високотехнологично предприятие. В онзи ден светът все още ведро жужеше по обичайния си начин, Китридж беше помогнал на Уорън да

занесе покупките до колата си. Ферари, ами че как иначе. Застанал зад нея, Китридж се запита защо собственикът не е поръчал на табелката за номера на колата вместо букви и цифри да пише ФУКЛЪО? Явно озадачаването му е проличало, защото бързо забеляза как Уорън смутено се изчерви. Уорън не носеше обичайния костюм, а джинси и тениска с изписано име на училище по икономика на гърдите. Младият мъж искаше да покаже на Китридж колата си, очевидно беше, но след като се изфука, осъзна колко глупаво е било да се хвали с кола пред нископоставен управител на магазин, който вероятно печели по-малко от петдесет хилядарки на година. (Всъщност броят на хилядарките беше четирийсет и шест.) Китридж си позволи да се посмее в себе си на смущението му — цяла книга би станала от нещата, от които хлапето хал хабер си нямаше — и позволи на момента да се проточи. *Знам, знам, призна Уорън. Малко е прекалено. Заричах се да не стана един от задниците, които карат ферари. Но в името на Бога, да можеш да усетиш как само се движи тази кола!*

Китридж беше взел адреса на Уорън от фактурата му. Когато се премести в пентхауса — предполагаше се, че Уорън е здрав, читав и в безопасност в Аляска — трябваше само да намери правилния ключ в кабинета на управителя, да го постави на мястото му в панела на асансьора и да изкачи с него осемнайсетте етажа до пентхауса. Разтовари екипировката си. Куфар на колелца с дрехи, три сандъка с оръжие, радио, прибори за нощно виждане, сигнални ракети, чантичка за първа помощ, бутилки с белина, кислород, за да завари вратите на асансьора, верния си лаптоп с преносима сателитна чиния, кутия с книги и достатъчно храна и вода за поне месец. Гледката от терасата, която се простираше по цялата западна страна на сградата, беше зашеметяваща и обхващаше сто и осемдесет градуса, с изглед към междуцатска магистрала 25 и равнината Май хай. Постави камери с детектори за движение във всеки край на терасата: едната, насочена към улицата, другата с лице към сградата от другата страна на авенюто. Реши, че по този начин ще заснеме доста кадри, но ценните ще бъдат тези с убийствата. Оръжията, които подбра за тази задача, бяха снайпер „Ремингтън“ с болтов затвор, 700Р, калибър.338^[2] — прекрасен баланс между точност и поразяващи качества със смъртоносно действие от двеста седемдесет и пет метра. Към него прикрепил цифров видеомерник с инфрачервени лъчи. С помощта на

приборите за нощно виждане щеше да вижда отделната цел, а поставената на двунога пушка на ръба на балкона щеше да свърши останалото.

През първата нощ, безветрена и светла от вече започналата да намалява луна, Китридж застреля седем: пет на авенюто, един на отсрещния покрив и още един през прозореца на банката на нивото на улицата. Последният убит му донесе слава. Създанието, вампирът или каквото беше там — официалният термин беше „заразен“ — врхлетя пред бинокъла точно преди да го простреля в уязвимото място. Качи записа в интернет и за час той обиколи света, до сутринта нямаше голяма телевизия, която да не го е излъчила. Всички искаха да знаят кой е този мъж. Кой е този безстрашен, луд самоубиец, барикадирал се на някаква висока сграда в Денвър, превърнал я в последната база на съпротива срещу заразените в Денвър?

И така се роди прозвището му — Последната база в Денвър.

От самото начало прие, че е въпрос на време да го застрелят било от ЦРУ, било от Управлението за национална сигурност или местната полиция. Голям смут беше предизвикал. В негова полза беше това, че получилият задачата да го застреля, за да го спре, първо трябваше да дойде в Денвър. Ай пи адресът на компютъра на Китридж на практика не можеше да бъде проследен в лъчеподобната мрежа от анонимизиращи сървъри, чиито номера се триеха всяка нощ и го скриваше. Повечето бяха разположени на други континенти: Русия, Китай, Индонезия, Израел, Судан. Места, до които не се простираше хватката на федералното управление, което вероятно щеше да пожелае да прекрати работата му. Видеооблогът му — два милиона посещения само за първия ден — имаше повече от триста огледални сайта и непрекъснато се добавяха нови. За по-малко от седмица се превърна в световен феномен. Туитър, Фейсбук, Хедшот, Сфиър: кадрите си пробиха път из ефира, без той да си мръдне и пръста. Един от неговите фенсайтове имаше повече от два милиона абонати. В Ибей тениските с надпис АЗ СЪМ ПОСЛЕДНАТА БАЗА В ДЕНВЪР се разпродаваха като топъл хляб.

Баща му все повтаряше: *Синко, най-важното в живота е да дадеш своя принос.* Кой да си помисли, че приносът на Китридж ще е видеоблог от огневата линия на апокалипсиса?

И въпреки всичко светът продължаваше да се върти. Слънцето изгряваше. На запад планините гънеха безразличните си скалисти грамади пред отиващото си човечество. Дълго време се носеше гъст дим — цели квартали бяха изпепелени напълно — но димът вече се беше разсеял и опустошението се разкри със зловеща отчетливост. Нощем се виждаха потъналите в мрак участъци, но на места все още лампи разпръскваха мрака — проблясваха улични лампи, бензиностанции, супермаркети с характерния за тях флуоресцентен блясък, по верандите светеха лампи в очакване стопаните на къщите да се завърнат. Докато Китридж поддържаше наблюдението си на балкона, светофарът осемнайсет етажа под него прилежно сменяше светлините от зелено на жълто, после на червено и отново на зелено.

Не беше сам. Самотата го напусна много отдавна. Беше на трийсет и четири години. Малко по-тежък, отколкото би му се искало — с този негов крак не беше лесно да се спортува за сваляне на излишни килограми — но все още беше силен. Някога беше женен, преди години. Спомняше си за този период от живота си като двайсет месеца, наситени със секс и съпружеско блаженство, последвани от също толкова месеци на кръсъци, писъци, обвинения и контраобвинения, докато цялото начинание не потъна като камък, а той остана като цяло доволен, че по време на брака му не са се появили деца. Връзката му с Денвър не беше нито сантиментална, нито лична. След като излезе от Службата като ветеран, просто се озова на това място. Кой ли не твърдеше, че като награждаван ветеран лесно ще си намери работа. И вероятно беше така. Но Китридж не бързаше за никъде. Прекара по-голямата част от годината в четене — отначало обичайните четива: полицейски романи и трилъри, но накрая стигна до по-значимите книги: „Когато легна да умирам“, „За кого бие камбаната“, „Хъкълбери Фин“, „Великият Гетсби“. Прекара цял месец в четене на Мелвил, стъпка по стъпка преброждаше „Моби Дик“. Подбираше повечето книги по усет — онези, които по някаква причина беше пропуснал в училище, и искрено хареса повечето от тях. Седеше в тишината на апартамента си, потънал в историите за чужди съдби и други времена, и имаше чувството, че пие вода след години на жажда. Дори се записа в няколко курса в държавния колеж. През деня работеше в магазина, а вечер и в обедната почивка четеше книгите си и подготвяше материалите за колежа. Сред страниците на тези книги се

криеше сила, която го караше да се чувства по-добре, житейска лодка, за която да се държи здраво преди мрачните течения на паметта отново да го повлекат надолу. В по-ведрите дни дори беше в състояние да си представи как дълго живее по този начин. Скромен, но поносим живот.

И, разбира се, точно тогава дойде краят на света.

Сутринта, в която спря електричеството, Китридж беше приключил с качването на записа от предишната нощ и седеше в патиото, четеше „Приказка за два града“ на Дикенс — английският адвокат Сидни Карлтън тъкмо се беше обяснил в неугасваща любов пред Люси Магнет, годеницата на беззащитния идеалист Чарлз Дарни — когато му хрумна, че порция сладолед може само да подобри сутринта. Огромната кухня на Уорън — човек можеше да си открие петзвезден ресторант на това място — учудващо беше почти лишена от храна. Китридж отдавна беше изхвърлил мухлясалите кутии с храна за вкъщи, които бяха основното съдържание на хладилника. Младежът обаче очевидно имаше слабост към шоколадовия сладолед с фъдж и какаови бисквитки на „Бен енд Джери“. Фризерът беше натъпкан с такъв сладолед. Нямаше бананов сладолед с ядки и фъдж, не беше черешов, нито карамелен с ружи и парченца шоколад, дори не беше добрият стар обикновен ванилов сладолед на „Бен енд Джери“. Само шоколадов сладолед с фъдж и какаови бисквитки. Китридж нямаше да има нищо против малко разнообразие, предвид факта, че се очертаваше да прекара доста време без сладолед, но с оскъдния избор на храна, състоящ се от консерви със супа и соленки, хич нямаше да тръгне да се оплаква. Постави внимателно книгата си върху подлакътника на стола, стана и мина през плъзгащите се стъклени врати на пентхауса.

Стигна до кухнята и усети, че нещо не е както трябва, но усещането му не можеше да се обясни с някаква конкретна причина, която да го поражда. Чак когато отвори кутията и бръкна с лъжицата си в меката каша, в която се беше превърнал разтопеният сладолед, разбра за какво става дума.

Натисна един малък електрически ключ. Нищо. Обходи апартамента, провери лампите и ключовете. Навсякъде едно и също.

В средата на дневната Китридж спря и пое дълбоко въздух. Добре, помисли си, добре. Трябваше да се очаква. Дори отдавна трябваше да стане. Погледна часовника си: 9:32 сутринта. Слънцето щеше да залезе малко след осем. Десет часа и половина да си вдигне задника и да се омете от мястото.

Нахвърля необходими провизии и вещи в една раница: протеинови блокчета, бутилки с вода, чисти чорапи и бельо, комплект за първа помощ, топло яке, бутилка с лекарство срещу алергии (алергиите му го тормозеха цяла пролет), четка за зъби и бръснач. Позамисли се дали да вземе „Приказка за два града“, но му се стори непрактично. Жегна го съжаление, когато я остави настрана. В спалнята се облече с тениска и спортни панталони, за връхна дреха си облече ловно яке и обу подходящи за дълго ходене обувки. Няколко минути обмисля кое оръжие да вземе, накрая се спря на нож „Боуи“, два пистолета „Глок“ 19-и калибър и модифициран полски „Калашников“ със съвсем приклад: безполезен при стрелба на далечни разстояния, но непогрешим при близко, ала Китридж очакваше, че ще му се наложи да стреля именно от такова. Пистолетите паснаха точно в кобурите. Напълни джобовете на якето си с пълнители, прикачи автомата на ремъка му, метна раницата на рамо и се върна в патиото.

И в този момент забеляза как светофарът на булеварда отдолу сменя светлините. Зелено, жълто, червено. Зелено, жълто, червено. Съмняваше се, че става дума за щастлива вероятност.

Открили го бяха.

Въжето беше вързано за отводнителната система на покрива. Сложи си ремъците от екипировката за спускане, закопча ги и праметна първо здравия си крак, след това ранения през парапета. Проблем с височините нямаше, но въпреки това не можеше да погледне надолу. Стоеше на ръба на балкона, с лице към прозорците на пентхауса. Чу далечно бръмчене на приближаващ се хеликоптер.

Последната база в Денвър вече не съществуваше.

Отблъсна се и политна, тялото му се понесе надолу и встрани. Един етаж, два етажа, три, въжето безпроблемно се плъзгаше в ръцете му; приземи се на балкона четири етажа по-надолу. Познатата болка го жегна в лявото коляно и тръгна нагоре, стисна зъби да я превъзмогне. Хеликоптерът вече се приближаваше, ритмичният шум от перките му

рикошираше в сградите. Свали въжетата, измъкна един от пистолетите и с един изстрел разби стъклото на балконската врата.

Въздухът в апартамента беше застоял, като в затворена за зимата къща. Тежки мебели, позлатени огледала, маслена картина на кон над камината. Отнякъде се носеше воня на разложено. Прекоси помещението със застоял въздух, почти без да го погледне. При вратата спря, за да прикачи прожектор към автомата, влезе в хола и тръгна към стълбите.

Ключовете за ферарито, паркирано в подземния гараж на сградата шестнайсет етажа по-надолу, бяха в джоба му. Китридж отвори вратата с рамо, бързо обходи пространството със светлинния лъч от автомата нагоре и надолу. Чисто. Издърпа сигнална ракета от якето си и със зъби махна пластмасовата тапа, която откри капсула за възпламеняване. Ракетата изпука, възпламени се и посипа дъжд от искри. Китридж я подържа настрана, прицели се и я пусна. Ако отдолу имаше нещо, скоро щеше да разбере. Ракетата падаше, а очите му следяха светлината, след която оставаше следа от дим. Някъде долу докосна парапета и отскочи извън полезрението му. Китридж преброи до десет. Никакво движение, нищо.

След още три сигнални ракети той стигна дъното. Тежка стоманена врата с напречен лост за отваряне и малък квадрат от армирано стъкло водеше към гаража. Подът беше заринат с боклуци; кутии от пуканки, обвивки от сладкиши, консерви. Зарязан надвенатри спален чувал и купчина мърляви дрехи показваха, че и друг като него се е криел в сградата.

Китридж беше проучил паркинга в деня, в който пристигна. Ферарито беше паркирано в югозападния край на около шейсет метра. Вероятно трябваше да го премести по-близо до вратата, но търси ключовете на Уорън цели три дни — кой си държи ключовете от колата в шкафчето в банята? — и вече се беше барикадирал в пентхауса.

Ключодържателят имаше четири бутона: два за вратите, един за алармата и един — надяваше се той — за дистанционно включване на двигателя. Първо натисна него.

Дълбоко от вътрешността на гаража се чу рязко, съставено от един тон изсвирване, последвано от гърления рев на двигателя на ферарито. Нова грешка: ферарито беше паркирано с предницата към стената. Да беше помислил за това. Не само че начинът на паркиране

забавяше бягството му, но ако колата беше паркирана обратно, светлината от предните фарове щеше да му даде възможност да огледа по-добре вътрешността на гаража. Всичко, което успя да види от малкото прозорче на вратата към стълбището, беше отдалечен светец район, където колата чакаше като мъркаща в мрака котка. Останалата част от гаража тънеше в мрак. Заразените обичаха да висят от разни места; греди на тавана, тръби — от всичко, за което могат да се захванат. Работа им вършеше и най-малкият процеп. Когато връхлитаха, връхлитаха отгоре.

Дошъл беше моментът на решението. Да метне още няколко светлинни ракети и да види какво ще последва? Да се прокрадне безшумно в мрака и да потърси прикритие? Да се втурне през вратата и да тича с всички сили?

В този момент Китридж чу как някъде с проскърцване се отвори врата. Затаи дъх и се ослуша. Двама бяха. Пристъпи назад и погледна нагоре. Две червени точки танцуваха по стените десет етажа над него.

Отвори вратата и хукна колкото му държат силите.

Първият вирал скочи зад него на половината път към ферарито. Нямаше време да се обръща и да стреля и не спря. Болката в коляното му беше като горящ фитил, ледено острие, забодено в костта. С периферията на сетивата си долови как създанията се пробуждат и гаражът се изпълва с живот. Рязко отвори вратата на ферарито, метна автомата и раницата на седалката до шофьора, вмъкна се и тръшна вратата. Колата беше твърде ниска и му се стори, че седи на земята. Таблото, пълно с тайнствени измервателни уреди и копчета, засвети като в космически кораб. Нещо липсваше. Къде беше скоростният лост?

Издрънча метал и създанието закри всичко пред очите на Китридж. Виралът беше скочил на покрива, увил туловището си като влечуго. За един застинал миг той го наблюдаваше безстрастно, хищник, който съзерцава жертвата си. Виралът беше гол, носеше само часовник на ръката си, блестящ ролекс, дебел колкото ледено блокче. *Уорън?* — удиви се Китридж, младият мъж носеше часовник като този в деня, в който Китридж го съпроводи до колата му. *Уорън, стари приятелю, ти ли си? Ако си ти, не бих възразил срещу някой и друг твой съвет как да включа на скорост тая машинария.*

И тогава върховете на пръстите му напипаха две лостчета под волана. Плоски превключватели. Как не беше помислил и за това. Нагоре вдясно, надолу вляво, като при мотоциклетите. Задната трябваше да е на бутон някъде по таблото.

Бутонът е маркиран за задна скорост, гениално. Ето го.

Натисна бутона и подаде газ. Прекалено бързо: със свистене на гумите ферарито се изстреля назад и се блъсна в бетонния стълб. Отначало силата на удара тласна Китридж назад, после го хвърли напред и той силно удари главата си в дебелото стъкло на страничния прозорец с отчетливо глухо тупване. Мозъкът му бръмна като камертон, пред очите му затанцуваха звезди. В тях имаше нещо любопитно, любопитно и красиво, но друг глас в него му каза, че да се любува на тази гледка дори миг, означава да умре. Виралът, който беше скочил от покрива, вече се надигаше от пода. Несъмнено щеше да се опита да му се нахвърли през предното стъкло.

Върху гърдите на вирала се показаха четири червени точки.

Със светкавична бързина създаването отклони поглед от Китридж и се хвърли към двамата войници, които влизаха през вратата откъм стълбището. Китридж завъртя волана и улови дясната ръчка, превключи скоростите и натисна газта. Политане и после рязко потегляне: отново беше прилепен към седалката, тогава чу пукота от автоматите. И когато вече си мислеше, че отново е изгубил контрол над колата, откри правия участък, който водеше вън от гаража, стените му летяха покрай него. Войниците му бяха спечелили само миг: бърз поглед в огледалото за задно виждане и видя в светлината на задните фарове нещо, което приличаше на взривено човешко тяло и експлозия, от която хвърчат парчета. Вторият войник изобщо никакъв не се виждаше, да, ако питаха Китридж, човекът със сигурност вече беше разпарчетосан на кървави късове.

Повече не погледна назад.

Рампата към улицата беше два етажа по-горе, в другия край на гаража. Китридж намали скоростта при първия завой, двигателят изрева, гумите изсвистяха, още два вирала скочиха от тавана на пътя му. Единият попадна под колелата му и се чу хрущане, но вторият скочи на покрива на летящото ферари и го обкрачи като плет. Почуда обзе Китридж, дори възхищение. В училище беше учил, че човек не може да улови муха с ръката си, защото човекът и насекомото имат

различно усещане за време: в мозъка на мухата секундата се равняваше на час, а часът — на година. Ето такива бяха заразените. Като същества извън времето.

Вече навсякъде гъмжеше от тях, изникваха от скривалищата си. Нахвърлиха се към колата като самоубийци, водени от лудостта на глада си. Газеше ги наред, летяха тела, чудовищните им, изкривени лица се разплескваха по предното стъкло, преди да бъдат запратени нагоре, назад или встрани. Оставаха му още два завоя и щеше да е свободен, но един от тях се беше уловил здраво за покрива. В завоя Китридж натисна спирачката и уби скоростта по хлъзгавата циментова настилка, забавянето на скоростта претърколи вирала на капака. Жена: изглежда носеше сватбена рокля, що за абсурд. Заби пръсти в пролуката в основата на предното стъкло и се придърпа на четири крака. Устата ѝ, мечешка зурла, пълна с окървавени редици зъби, зееше широко отворена; малък златен кръст се мятеше, провиснал от шията ѝ. *Съжалявам за сватбата ти*, помисли си Китридж извади един от пистолетите, опря го на волана и стреля през стъклото.

Профуча покрай последния завой, пред него сноп от златиста дневна светлина му показва пътя. Китридж прегази рампата с над сто и десет километра в час и не спря да ускорява. Изходът беше затворен с метална решетка, но този факт изглеждаше незначителен, нищо и никакво препятствие. Китридж се прицели, натисна педала докрай и се приведе.

Страховит удар, цели две секунди, проточили са като вечност, ферарито летеше във въздуха. Колата се носеше в слънчевата светлина, стовари се върху паважа и се разтърси из основи, от долната ѝ част изхвърчаха искри. Най-после беше свободен, но вече имаше друг проблем: нямаше какво да го спре. Щеше да връхлети във фойето на банката през улицата. Когато Китридж прекоси средата на улицата, натисна здраво спирачката и зави наляво, готов за удара. Оказа се излишно: със свистене на гуми колелата зацепиха и спряха, миг по-късно Китридж летеше над авенюто в пролетната утрин.

Трябваше да му го признае. Как бяха точните думи на Уорън. *Да можеше да усетиш как само се движи тази кола.*

Така си беше. Подобна кола Китридж караше за първи път в живота си.

[1] Пентхаус — вид луксозно жилище, предимно на последните етажи на високите нови небостъргачи в центъра на големите градове. Обикновено имат тераса, басейн, скромна градинка. Често собствениците разполагат с частен асансьор, който ги оставя директно в хола на жилището. — Б.ред. ↑

[2] Означава 0,338 от инча, т.е. 8,6 мм. — Б.ред. ↑

ПЕТ

Дълго време, много дълго време, което изобщо не беше време, мъжът, известен като Лоурънс Грей — някога затворник в Бийвил и регистриран за сексуално посегателство в Отдела за обществена безопасност на Тексас, цивилен служител на Проекта НОЙ и Отдела за специални оръжия. Грей Източникът, Началото на Нощта, Приближеният на Онзи, когото наричат Нула — никакъв го нямаше. Той беше нищо и го нямаше никъде, унищожено създание, което не притежаваше нито памет, нито минало, а съзнанието му се носеше разпръснато над безбрежно море, което не познаваше граници. Необятно, мрачно море от гласове, които мърмореха името му. *Грей, Грей.* Те бяха там и не бяха там, зовяха го, докато той се рееше сам, самотен в тъмнината, плаваше в океан от вечност и над него бяха звездите.

Но не само звездите. Защото сега се беше появила светлина — мека, златиста светлина, която огряваше лицето му. Пронизваха я остриета от мрак, въртяха се като колело със спици и с тази светлина идваше и звук: като от аорта, като от сърце, бум-бум-бум, който пулсираше в ритъма на своето въртене. Грей наблюдаваше тази прекрасна, въртяща се светлина и в мислите му се промъкна, че онова, което вижда, е Бог. Светлината беше Бог в рая отгоре, движи се над водите, докосва лицето на света като подгъв на завеса, допира се и благославя своето творение. Идеята разцъфтя у Грей и разпръсна у него сладост. Каква радост! Какво разбиране и опрощение! Светлината беше Бог и Бог беше любов. Грей трябваше само да влезе в нея, да влезе в светлината и винаги да чувства тази любов. Тогава един глас произнесе думите:

Време е, Грей.

Ела при мен.

Той почувства как става, надига се. Издигаше се и докато се издигаше, небето простря крилете си и го прие, понесе го към светлината, която беше непоносимо силна, и тогава се появи ослепителна и унищожителна бистрота, като крясък, нададен от него.

Грей вървеше нагоре. Грей, прероден.

Отвори очи. Грей.

Отвори очи. Зрението му бавно се фокусира. Над лицето му неприятно се въртеше тъмна фигура.

Вентилатор на тавана.

Запримигва да махне мръсотията. В устата си чувстваше силно нагарчане, като влажна пепел. Стаята, в която лежеше, носеше непогрешимите белези на стая в мотел от верига мотели — дращецо одеяло и евтина възглавница, под него продънен матрак, над него таван, усещаше мириса на застоял, прекалено дълго въртян един и същи въздух. Мозъкът му беше празен като продънена кофа, тялото му беше безформена маса, отпусната като желатин. Дори за да си помръдне главата, му беше необходима сила, надхвърляща възможностите му. Лепкава дневна светлина, която се процеждаше пред завесите, осветяваше стаята. Над лицето му вентилаторът се въртеше неспирно, люлееше се на халката си, а износените му лагери ритмично скърцаха. Гледката беше толкова дразнеща за сетивата му, колкото помирисването на амонячна сол, ала въпреки това не можеше да откъсне очи от нея. (А и този тракащ звук не беше ли някак свързан със съня? Ярката светлина, която го вдигаше нагоре? Вече не си спомняше.)

— Събуди се, това е хубаво.

На ръба на второто легло със сведен поглед седеше мъж. Дребен, фин мъж, който изпълваше гащеризона си като наденица обвивката си. Един от цивилните служители от Проект Ной, наричани чистачи; мъже като Грей, чиято работа беше да чистят пикнята и лайната, да записват и да наблюдават пръчките в продължение на безкрайни часове, докато бавно полудяват. До един извършили сексуални посегателства, презирани и забравени, мъже без минало, за което други хора да ги е грижа, с размекнати от хормоните тела, умове и духове, неутрализирани като на кастрирани кучета.

— Помислих си, че вентилаторът ще те събуди. Да ти кажа истината, дори не мога да погледна към тая проклетия.

Грей се опита да отговори, но не можа. Езикът му беше като спаружен, все едно е изпушил един милион цигари. Зрението му отново се размаза, проклетата глава го цепеше. От години не беше изпивал повече от две бира една след друга — лекарствата докарваха

сънливост и човек губеше интерес почти към всичко — но Грей си спомняше какво е махмурлук. Сега имаше махмурлук. Май беше най-лошият махмурлук в света.

— Какво става, Грей? Да не би котка да ти изяде езика? — мъжът се закиска на някаква негова си шега. — Странно е, да знаеш. При дадените обстоятелства. Бих си хапнал една котка със сос тартар — обърна се към Грей, извил вежди в дъги. — Не се прави на втрещен. Ще разбереш какво имам предвид. Отнема няколко дни, но после здраво те вкопчва.

Грей си спомни името на мъжа: Игнасио. Макар че онзи Игнасио, когото Грей си спомняше, беше по-стар, по-изнурен, с провиснало, насечено от бръчки лице с пори, в които кола да паркираш, и провиснали като на булдог бузи. Този Игнасио беше в разцвета на силите си — буквално *цъфтеше*, страните на лицето му руменееха, кожата му беше гладка като на бебе, а очите му искряха като фалшиви диаманти. Дори косата му изглеждаше подновена. Но нямаше съмнение кой е заради татуировката — направена със затворническо мастило, размазано и избледняло, качулатата змия надигаше глава от отворената яка на гащеризона му.

— Къде съм?

— Ти си обикновен метежник, нали си наясно? В „Червения покрив“ сме.

— Къде?

Мъжът изсумтя леко.

— В шибания „Червен покрив“. Грей. Да не си въобразяваш, че ще ни пратят в Риц?

Те ли? — помисли Грей. — Кои бяха *те*? И какво имаше предвид Игнасио под „изпратят“? С каква цел са ги изпратили? Грей забеляза, че Игнасио стиска някакъв предмет в ръка. Пистолет ли беше?

— Иги? Какво ще правиш с тая работа?

Игнасио лениво вдигна оръжието, 45-и калибър с дълга цев, и се намръщи към него.

— Малко работи, очевидно — наклони глава към вратата. — Онези другите типове и те бяха известно време тук, но вече ги няма.

— Какви типове?

— Стига, Грей. Познаваш другите. Кльошавия, Джордж. Еди-как-му-беше-името. Джуд с конската опашка — погледът му се насочи

покрай Грей към завесите. — Да ти кажа истината, никога не съм го харесвал. Чух какви ги е вършил, не съм аз човекът да го съди. Ама този тип е противен.

Игнасио говореше за другите чистачи. И какво са правили всички те тук? Той какво правеше тук? Оръжието не беше добър знак, но Грей нямаше никакъв спомен как се е озовал на това място. Последно си спомняше как вечеря в столовата на комплекса: бьоф бургиньон с вкусен сос, голям куп картофи и зелен фасул, както и черешова кола, с която да полее вечерята. Това му беше любимото ястие, винаги с нетърпение чакаше бьоф бургиньон. Но сега, като си помисли за мазния му вкус, стомахът му се присви и му се заповдига. В гърлото му внезапно се надигна жлъчен сок. Наложил му се за момент просто да диша, за да потисне гаденето.

Игнасио махна вяло с пистолета към вратата.

— Ако искаш, погледни сам. Но съм почти убеден, че са си тръгнали.

Грей преглътна.

— Къде са отишли?

— Зависи. Където се предполага, че трябва да идат.

Грей се почувства напълно изгубен. Не знаеше дори какво да попита. Струваше му се обаче, че изобщо няма да хареса отговорите. Май най-добре беше да продължи да си лежи кротко. Надяваше се да не е направил нещо ужасно, като в онова другото време. Времето на Стария Грей.

— Ами щом като си буден — прокашля се Игнасио, — аз по-добре да тръгвам. Дълъг път ме чака — стана и подаде оръжието: — Дръж.

Грей се подвоуми.

— За какво ми е пистолет?

— В случай че ти се прииска, нали се сещаш, да се застреляш.

Грей не можа да проговори от слисване. Последното, което искаше, бе оръжие. Ако някой открие пистолет у него, със сигурност ще го върнат отново в затвора. Като не посегна да вземе оръжието, Игнасио го постави на масичката до леглото.

— Все пак поразмисли. Само не се мотай, както направих аз. Колкото повече чакаш, толкова по-трудно става. Погледни ме сега докъде се докарах.

Игнасио тръгна към вратата, а когато стигна до нея, се обърна и за последно огледа стаята.

— Направихме го, наистина. В случай, сещаш се, че се чудиш — пое дълбоко въздух, изду пухкавите си бузи и изви глава към тавана. — Странното е, че не проумявам какво толкова съм сторил, че да заслужа подобна съдба. Чак толкова лош не бях, наистина. Нямах намерение да направя и половината от нещата, които сторих. Просто така бях устроен — отново погледна към Грей, в очите му имаше сълзи. — Така ми каза психото: Игнасио, просто така си устроен.

Грей не знаеш какво да каже. Понякога нямаше изобщо какво да се казва и той предположи, че случаят е точно такъв. Погледът на Игнасио му напомни за някои от затворниците в Бийвил — мъже, прекарвали в затвора толкова време, че бяха заприличали на зомбитата от старите филми. Хора, които нямаха за какво да живеят, имаха само своето минало, а пред тях се простираше безкрайна пустота.

— Мамка му! — Игнасио подсмръкна и изтри носа си с опакото на китката си. — Няма полза от вайкания. Каквото си постелиш, на това ще легнеш. Ще помислиш над думите ми, нали? Довиждане, Грей.

През отворената врата нахлу светлина и Игнасио вече го нямаше.

Какво ли да мисли за случилото се? Дълго време Грей лежа неподвижно, а умът му беше неудържим като изтрита гума по лед. Част от него не беше сигурна дали е буден, или продължава да спи. Премисли фактите, за да даде възможност на разума си да се спре на нещо. Лежеше в легло. Леглото беше в мотел „Червения покрив“. Мотелът се намираше вероятно някъде в Колорадо, ако се приеме, че не се е отдалечил. Светлината от прозорците показваше, че е сутрин. Не изглеждаше да е ранен. По някое време през последните двацет и четири часа, може би повече, може би по-малко, но вероятно не повече от ден, беше припаднал.

Трябваше да си тръгне оттук.

Понадигна се на лакти. Стаята вонеше на пот и дим. Гащеризонът му беше изцапан и скъсан на коленете, беше бос. Поразшава пръстите на краката си, ставите изпукаха и изцракаха. Изглежда, всичко си функционираше.

И като се замислеше, не беше ли истина, че се чувства по-добре? Не просто „по-добре“, ами много по-добре. Главоболието и замаяността бяха изчезнали. Зрението му се беше прояснило.

Чувстваше крайниците си здрави и силни, пълни с нова, изобилна енергия. В устата си имаше гаден вкус — задача номер едно беше да си намери четка за зъби или пакетче дъвки — но като се изключи вкусът. Грей се чувстваше като нов.

Спусна крака на пода. Стаята беше малка, имаше място само за леглата с техните кафяво-оранжеви кувертюри и малка масичка с телевизор. Но когато взе дистанционното да го включи, се оказа, че няма друго, освен празен екран и прашене. Прещрака през каналите: местните мрежи. Си Ен Ен, Военния канал, обществената телевизия — нищо, освен син екран. Ако се поразмислеше обаче, не беше платил за стаята — портфейлът му беше конфискуван още преди месеци, когато пристигна в комплекса.

Комплексът, помисли си Грей, думата се стовари в стомаха му като камък. Каквото ще друго да е вярно, но беше загази. Човек не си тръгва оттам просто така. Спомни си Джек и Сам, двамата самоотлъчили се чистачи и как се вбеси Ричардс. А той не беше някой, когото ти се иска да вбесиш, меко казано. Стомахът на Грей се присвиваше дори само като го видеше.

Може би затова чистачите до един бяха избягали. Може би се страхуваха от Ричардс.

Врхлетя го жажда — налудничава, неудържима жажда, сякаш не е пил вода от дни. В банята завря лице под чешмата и настървено загълта, водата се стичаше по лицето му. По-бавно, Грей, помисли си той, ще ти прилошее, ако пиеш така.

Прекалено късно: водата стигна до стомаха му като всепомитаща вълна и в следващия момент той вече беше коленичил, обгърнал с две ръце тоалетната чиния, и изкара водата обратно навън до капка.

Ама че тъпотия. Сам си беше виновен. За момент постоя на колене, чакаше да преминат спазмите, дишаше вонята на собственото си повръщано — най-вече вода, но накрая се появи лепкава, подобна на жълтък бучка, несъмнено несмлени останки от бьоф бургиньона. Сигурно се беше и напъвал, защото ушите му бучаха: леко, почти нечуто, като шума от мъничък мотор, който бръмчи дълбоко в черепа му.

Изправи се колебливо на крака и пусна водата, за да отмие повръщаното. На шкафчето видя малка бутилка с освежител за уста на поднос със сапуни и лосиони, съвсем нови, и отпи от освежителя, за да

почисти устата си. Дълго се гъркори упорито и се изплю в мивката. После погледна лицето си в огледалото.

Първата мисъл на Грей беше, че някой си прави шега с него: неразбираема, плоска, невъзможна шега, според която огледалото някак е заместено с прозорец, а от другата страна стои мъж — много по-млад, по-добър на външен вид мъж. Подтикът да протегне ръка и да докосне образа беше толкова силен, че му се подчини, мъжът в огледалото съвършено повтори жеста му. *Какво става, мамка му?* — помисли си Грей и после го произнесе:

— Какво става, мамка му?

Лицето, което гледаше, беше слабо, с чиста кожа, привлекателно. Сресаната му зад ушите коса представляваше буйна грива в наситенокестеняво. Очите му бяха бистри, ясни и искряха. Никога през живота си Грей не беше изглеждал толкова добре.

Нещо друго привлече погледа му. Някакъв белег на врата му. Приведе се напред и отметна глава нагоре. Две редици симетрично разположени и големи колкото мъниста вдлъбнатини, оформящи груб кръг, външната линия на кръга стигаше до челюстта му, долната му част се докосваше до ключицата. Раната розовееше, сякаш скоро е зараснала. Какво, по дяволите, се беше случило? Като дете веднъж го ухапа куче, на такова нещо приличаше. Начумерен стар помияр от обора, но въпреки всичко Грей го обичаше, то си беше негово — до деня, в който без особена причина ухапа Грей по ръката. Грей искаше само да му даде бисквита, а баща му го завлече в двора. Два изстрела. Грей си спомняше ясно: първият, последван от високо протяжно проквичаване, вторият накара кучето завинаги да замълчи. Името на кучето беше Бъстър. Грей от години не се беше сещал за него.

Но това на врата му... Откъде ли се е взело? Някак познато му беше — имаше чувството за дежавю, сякаш споменът е поставен в погрешно чекмедже в ума му.

Грей, не знаеш ли?

Грей се извърна от огледалото.

— Иги?

Тишина. Върна се в стаята. Отвори гардероба, коленичи и погледна под леглата. Никой.

Грей. Грей.

— Иги, къде си? Спри да се бързикаш с мен.

Не помниш ли. Грей?

Нещо с него не беше наред, направо не беше наред. Не чуваше гласа на Иги, гласът беше в *главата* му. Където и на каквото и да се спреше погледът му, то започваше да пулсира от живот. Разтри очи, но това само влоши положението. Като че не само му се привиждаха разни неща, но и ги докосваше, усещаше мириса и ги вкусваше, сякаш жиците в мозъка му се бяха преплели.

Не помниш ли как... умря?

Изведнъж той си спомни. Споменът го прониза като стрела в гърдите. Морското синьо на херметизираното помещение, вратата бавно се отваря. Обект Нула се издига отгоре му и се изправя в пълния си и ужасяващ ръст, усещането от челюстите на Нула във врата си и притискането на пробиващите зъби, наредени в редици. Нула го няма, оставил го е сам, воят на алармата и пукотът от стрелбата, писъците на умиращите мъже, той тронаво влиза в залата, адска гледка, навсякъде кръв, по стените, по пода и отвратителни останки, касапница, останки от крака, ръце, разкъсани торсове, от които се точат вътрешности. Лепкавата артериална струя кръв през пръстите му, там, където ги притиска до врата си, въздухът му излиза, бавно се плъзга до пода, обгръща го мрак, пред очите му всичко плува и изведнъж се отпуска.

О, Боже!

Ела при мен, Грей. Ела при мен.

Той изхвърча от стаята, дневната светлина го заслепи. Лудост беше, той беше луд. Затича по паркинга като огромно, тронаво, сляпо животно, изгубило посоката, притиснал ръце към ушите си. На паркинга имаше няколко коли, паркирани под странни ъгли, на много от тях вратите зееха. Но в своето превъзбудено състояние умът на Грей пропусна този факт, както пропусна да забележи и други притеснителни подробности: изпотрошените прозорци на фасадата на хотела; магистралата, по която нямаше нито една кола; празната бензиностанция от другата страна на отклонението за мотела, чиито прозорци бяха омазани в червено, а върху една от бензиновите колонки имаше проснат труп на мъж, който сякаш внезапно е решил да подремне и се е подпрял на нея; разрушеният „Макдоналдс“, чиито столове, маси и пакети с кетчуп, играчки от хамбургерите с награди, клиенти на всяка възраст и от всички раси бяха изхвърлени през прозорците, безмилостно обезглавени; димът с мирис на химикали от

все още горящия трактор влекач на три километра по-нататък; птиците. Грамадни, кълбести облаци от огромни, черни птици, гарвани, свраки, мишелови, лешояди, които лениво кръжаха отгоре. Цялата обстановка беше като след ужасяваща битка, окъпана в безжалостната лятна светлина.

Виждаш ли, Грей?

— Престани! Млъкни!

Препъна се в нещо меко. Нещо месесто, кашесто под краката му. Подхлъзна се и падна на ръце и колене, подхлъзна се на битумната настилка.

Виждаш ли какъв свят създадохме.

Затвори очи. Затаи дъх. Разбра, без да поглежда, че месестата каша е тяло. *Моля те*, помисли той, без да е сигурен кого или дори какво моли. Себе си. Гласът в главата му. Бог, в чието съществуване не беше докрай убеден, но в което сега искаше да вярва. *Съжалявам за стореното от мен, каквото и да е. Съжалявам, съжалявам, съжалявам.*

Когато най-накрая погледна, никаква надежда не му остана. Тялото беше на жена. Плътта от лицето ѝ беше изсмукана с такава стръв до костите, че не можеше да се каже каква е възрастта ѝ. Беше облечена в долнище на анцуг, тениска с широко бие и лек набор от розова дантела по него. Грей предположи, че е била в леглото и е излязла да види какво става. Лежеше просната на земята с увити гръб и рамене. Над нея кръжаха мухи, влизаха и излизаха от устата и очите ѝ. Едната ѝ ръка лежеше простряна на земята с обърната нагоре длан, другата беше превита под гърдите ѝ, върховете на пръстите ѝ докосваха раната на гърлото ѝ. Нямаше нито порязване, нито разрез, къде ти толкова чиста рана. Гърлото ѝ беше прегризано чак до костта.

Не беше само тази жена. Погледът на Грей обхвана по-голямо пространство като камера, която се издига над сцената. От лявата му страна на около шест метра имаше паркиран пикап шевролет, вратата на шофьора беше отворена. Едър мъж с панталони и тиранти беше измъкнат от мястото си и лежеше наполовина вътре, наполовина вън от пикапа, висеше с главата надолу върху стъпалото, ала главата му не беше на тялото му; главата му беше другаде.

До входа на хотела лежаха още трупове. Не тела в истинския смисъл на думата, а по-скоро части от човешки тела. Жена полицай

беше изкормена, както е слизала от полицейската кола. Стоеше с гръб, опрян на бронята, в ръката си продължаваше да стиска пистолет, гърдите ѝ бяха разтворени като ревери на тренчкот. Мъж в блестящ лилав работен костюм, с толкова злато около врата си, че стигаше да се напълни пиратски сандък, беше захвърлен нагоре, торсът му лежеше като граблива птица в клоните на клен, долната половина на тялото му се беше озовала върху капака на лъскав черен мерцедес. Краката на мъжа бяха кръстосани в глезените, все едно долната част на тялото му не беше разбрала, че горната липсва.

Грей вече знаеше, че е изпаднал в някакъв транс. Човек не може да гледа подобна картина и да си позволи да чувства каквото и да било.

Онзи, който в крайна сметка е запазил способността си да чувства, не е бил на подобно място. Две коли — хонда акорд и крайслер кьнтрисайд — се бяха сблъскали челно близо до изхода, предниците на колите бяха смачкани една в друга като хармониковата мембрана на акордеон. Шофьорът на седана беше застрелян през предното стъкло. Иначе седанът беше невредим, но миниванът изглеждаше ошушкан. Плъзгащата му се врата беше изтръгната и запратена към другата страна на паркинга като фризби. На настилката до отворената врата в купчината отломки — куфари, играчки, пакет пелени — лежеше простряното тяло на жена, малко по-далеч от протегнатата ѝ ръка, обърната на една страна, лежеше бебешка количка. *Какво се е случило с бебето?* Запита се Грей.

И изведнъж се стъписа.

Грей избра пикапа. На драго сърце би покарал мерцедеса, но реши, че пикапът е по-разумният избор. Някога, в живота, който сега, изглежда, беше без значение, имаше шевролет пикап, така че беше нещо познато, към което да се придържи. Измъкна тялото на обезглавения шофьор и го остави на паважа. Притесняваше се, че не може да намери главата и да я върне на клетника. Не му се струваше редно да го оставя там без нея. Но главата не се виждаше никъде, а Грей се беше нагледал на всичко, което го заобикаляше. Потърси обувки неговия размер — доста голям, каквото и да беше направил Нула с него, стъпалата му не се бяха смалили — и най-накрая избра половинките от краката на мъжа в мерцедеса. Обувките бяха

направени от агнешка кожа, меки като масло, малко го стягаха при пръстите, но кожата най-вероятно щеше да се отпусне. Влезе в пикапа и запали двигателя. Три четвърти от резервоара беше пълен. Грей реши, че с това гориво ще измине по-голямата част от пътя до Денвър.

Тъкмо се канеше да потегли, когато му хрумна и друго. Отново паркира колата и се върна в стаята. Понесъл пистолета малко отдалечено от тялото си, се върна в пикапа и го постави в жабката. Включи на скорост и потегли, единствената му компания беше оръжието.

ШЕСТ

Мама лежеше в спалнята. Мама лежеше в спалнята и не помръдваше. Мама лежеше в спалнята, а там беше забранено да се влиза. Мама беше мъртва.

След като си отида, не забравяй да се храниш, защото понякога забравяш. Къпи се всеки ден. Млякото е в хладилника, пакетите със зърнени закуски с късмети са в шкафа, а полуготовите хамбургери — във фризера. Пусни ги на сто и осемдесет градуса за около час и не забравяй да изключиш фурната, когато приключиш. Дръж се като моето голямо момче. Дани. Винаги ще те обичам. Повече не издържам да се страхувам.

С обич, мама.

Оставила беше бележката, пхната под комплекта със солницата и пипера. Дани обичаше сол, но не и пипер, от него кихаше. Изминали бяха десет дни — Дани броеше дните по отметките, които слагаше всяка сутрин на календара — а бележката още си стоеше там, където беше. Не знаеше какво да прави с нея. Целият дом миришеше на нещо ужасно, така както миришат миещите се мечки и опосумите, сгазени и прегазвани с дни от колите.

И млякото не беше хубаво. Нямаше ток и то беше вкиснало, топло и неприятно на вкус. Опита да си приготви зърнена закуска с вода от чешмата, но не беше същото, нищо не беше същото, всичко беше различно, защото мама беше в спалнята. Вечерно време той седеше на тъмно в своята стая със затворена врата. Знаеше къде мама държи свещите. Те стояха в шкафа над мивката, там тя държеше и бутилка с лекарството, което пиеше, когато ѝ се разстройваха нервите, но кибритът за него беше забранен. Те бяха в списъка. Това не беше истински списък, ами просто поредица от неща, които той не биваше да прави или да пипа. Тостера, защото не спираше да натиска бутона

надолу и прегаряше хляба. Пистолета в нощното шкафче на мама, защото това не беше играчка, човек може да се застреля с него. Момичетата в неговия автобус, защото те можеха да не харесат докосванията му и той нямаше повече да кара своя номер дванайсет, а това щеше да е лошо. Това щеше да е най-лошото, което можеше да се случи на тоя свят с Дани Чейс.

Да няма ток означаваше да няма телевизия, затова не можеше да гледа и анимационното филмче за влакчето „Томас“. Филмчетата за влакчето „Томас“ беше за малките деца, мама му го беше повторила милион пъти, но според терапевта доктор Франсис всичко е наред и може да го гледа, ако Дани полага усилия да прави и други неща. Любимецът му беше Джеймс. Дани обичаше неговия червен цвят и неговия машинист, а гласът му, така както го предаваше разказвачът, беше толкова успокояващ, че чувстваше гъдел по небцето. На Дани не му беше лесно да разчита лицата, но израженията на влакчетата „Томас“ винаги бяха точни и лесни за разбиране, освен това закачките и лудориите им бяха забавни. Да разместят релсите и Пърси да се озове в разтоварището за въглища. Да излеят шоколад върху Гордън, който теглеше експрес, защото беше високомерна машина. Децата от неговия автобус винаги се забавляваха с Дани и го наричаха с името на управителя на железницата Тофъм Хет, пееха песничката за него, само че не с истинските, ами с неприлични думи, но в повечето случаи Дани не ги слушаше изобщо. Имаше обаче едно дете. Наричаше се Били Найс, проклето колкото си иска. Учеше в шести клас, обаче Дани предполагаше, че е повтарял няколко класа, защото тялото му беше като на съвсем пораснал мъж. Всяка сутрин се качваше само с една книжка в ръце, ухилваше се на Дани, докато изкачваше стълбите, и се поздравяваше с другите момчета с пляскане на ръце и въпроса „Как е?“, докато вървеше по пътеката между седалките, а след него се влачеше миризма на цигари.

Ей, Тофъм Хет, как вървят делата на остров Содор днес? Вярно ли е, че госпожа Хет обича да го прави в служебния вагон?

Ха-ха-ха, разсмиваше се Били. Ха-ха-ха. Дани никога не отвръщаше на думите му, защото положението само щеше да се влоши. Не беше казал нищо и на господин Първис, защото знаеше какво ще каже човекът. *Мамка му. Дани, що оставяш малкия нещастник така да се гаври с теб? Бог знае, че си куцо пиле, но*

трябва да се отбраняваш. Ти си капитанът на този кораб. Позволяваш да вдигат бунт и след това всичко отива на боклука.

Дани харесваше господин Първис, диспечера. Господин Първис беше отколешен приятел на Дани, но също и на мама. Мама работеше в столовата, оттам се познаваха, а господин Първис все наминаваше през къщи, отстраняваше повредите, например на сифона или някоя разхлабила се дъска на верандата, нищо че си имаше собствена съпруга. Той беше едър, плешив мъж, който обичаше да си подсвирква през зъби и все подръпваше нагоре панталоните си. Понякога идваше вечер, след като Дани си беше легнал. Дани чуваше как телевизорът работи в другата стая и как мама и господин Първис се смеят и си приказват. Дани обичаше тези вечери. Те го изпълваха с добро чувство, като при щастливото прищраковане. Когато някой попитаха мама, тя винаги отговаряше, че бащата на Дани го „няма на снимката“, което си беше много точно. Имаше снимки с мама в къщата, снимки на Дани и снимки на тях двамата заедно. Но никога не беше виждал снимка с баща му. Дани дори не знаеше името на този мъж.

Автобусът беше идея на господин Първис. Той научи Дани да го кара на паркинга в депото и го придружи да си вземе шофьорското свидетелство за клас В, после му помогна да си попълни формуляра за кандидатстване за работа. Отначало мама беше донякъде против намеренията им, понеже Дани ѝ беше необходим да помага у дома, да ѝ е полезен двигател и за социалната помощ, което беше пари от правителството. Но Дани знаеше истинската причина за възраженията ѝ, която се криеше в това, колко е различен и специален. В работата, обясни мама, с нейния изпълнен със загриженост глас, човек трябвало да е „приспособим“. Щели да се случват разни неща, различни неща. Например в столовата. Имало дни, в които поднасяли хотдог, в други — лазаня, а в трети — пилешки пържоли. В менюто можело да пише едно, а се оказвало, че в действителност приготвената храна е друга. Човек не винаги знае какво го очаква. Нямало ли това да го притеснява?

Но автобусът не беше столова. Автобусът си беше автобус и се движеше по точно разписание. Когато Дани седна зад волана, за пръв път в живота си усети толкова дълбоко и силно щастливото прищраковане. Да кара автобус! Голям, жълт автобус, всички седалки, подредени строго в редици, скоростен лост с шест скорости и задна,

всичко беше изложено спретнато и красиво пред него. Автобусът не беше влак, но много приличаше, а всяка сутрин, докато потегляше от гаража, си представяше, че е Гордън, Хенри или Пърси, дори самият „Томас“.

Никога не закъсняваше. Четирийсет и пет минути от гаража до крайната спирка, точно тринайсет километра сто деветдесет и шест метра, деветнайсет спирки, дващсет и девет пътници. *Робърт-Шели-Британи-Мейбет-Джосуи-Дарла/Дениз(близнаците)-Педро-Деймиън-Джордан-Чарли-Оливър(О-Божичко)-Саша-Били-Моли-Лайл-Дик(Тъпото)-Ричард-Лайза-Маккена-Ана-Лили-Матю-Чарли-Емили-ДжонДжон-Кейла-Шон-Тимъти*. Случваше се някой от родителите да придружава пътника до ъгъла, облечена в пенъоар майка или баща със сако и вратовръзка и чаша кафе. *Как върви днес, Дани*, казваха понякога с усмивка за „добро утро“ на лицата. *Да знаеш, че човек може да си сверява часовника по теб*.

Бъди моята полезна машина, все повтаряше мама и точно това беше Дани.

Но сега децата ги нямаше. И не само тях ги нямаше, нямаше никого. Нито мама, нито господин Първис, а вероятно и всички хора на света. Вечерно време беше мрачно и притихнало, никъде не светеха лампи. Известно време имаше много шумове — крещяха хора, виеха сирени, военни камиони ревяха по улиците. Чул беше стрелба от оръжие. *Бам!* — казваха оръжията. *Бам-бам-бам-бам!* На Дани му беше любопитно по какво стрелят, но мама не казваше. Тя му нареди да не излиза навън, каза го със строгия си глас, и да не гледа телевизия, да не се приближава до прозорците. Ами с автобуса какво, попита Дани, а мама само отвърна. Да му се не види. Дани, сега не бери грижа за автобуса. Днес няма училище. Ами утре, попита Дани. А мама отвърна: И утре няма да има.

Той не знаеше какво да прави със себе си без автобуса. Мислите в мозъка му бяха скокливи като пуканки в нагорещена тава. Искаше му се господин Първис да наmine и да погледат телевизия с мама, това винаги я успокояваше, но той така и не се появи. Светът притихна, стана такъв, какъвто беше сега. Навън имаше чудовища. Това Дани го проумя. Например имаше една жена от другата страна на улицата, госпожа Ким. Госпожа Ким даваше уроци по цигулка, децата идваха в къщата ѝ за нейните уроци, а лятно време, когато прозорците бяха

отворени. Дани чуваше как свирят, *цигу-мигу*, *Мери-си-има-агънце* и други детски песнички, чиито заглавия не знаеше. Сега нямаше никаква цигулка, а госпожа Ким лежеше на парапета на верандата.

Една нощ Дани чу как мама плаче в спалнята. Понякога тя плачеше така, съвсем сама, и за Дани това беше нормално, естествено и нямаше за какво да се притеснява, но този път беше различно. Дълго време той лежа на леглото си и слушаше, чудеше се какво ли е да чувстваш такава тъга, че да се разплачеш от нея, но представата за това приличаше на нещо, което е поставено на шкафа и той не може да го достигне. По някое време той се събуди в тъмното от усещането, че някой го гали по косата. Отвори очи и я видя да седи до него. Дани не обичаше да го докосват, настръхваше, все едно е нещо ужасно, но не беше такова, когато мама го правеше, най-вече защото беше привикнал тя да го докосва. Какво има, мамо? — попита Дани. Какво не е наред? Но тя само отвърна: Шт, тихо. Дани. В скута ѝ имаше някакъв предмет, увит в кърпа. Обичам те. Дани, нали знаеш колко много те обичам? И аз те обичам, мамо, отвърна той, защото това беше верният отговор, когато някой ти каже *обичам те*. И той заспа, докато тя го галеше, а на сутринта вратата на спалнята ѝ беше затворена и повече не се отвори. Дани разбра. Излишно му беше дори да поглежда.

Реши в крайна сметка да подкара автобуса.

Понеже можеше да се окаже, че и други, освен него са живи. Понеже усещаше щастливото прищраковане, когато караше автобуса. Понеже не знаеше какво друго да прави със себе си, с мама в спалнята, прокисналото мляко и всичките отминали дни.

Пригответи дрехите си от предишната вечер, така както мама правеше, чифт панталони каки и риза с бяла яка, кафяви обувки и обяд. Нямаше кой знае какво останало за ядене, освен фъстъчено масло, малко пълнозърнести бисквити и пакет повехнали бели ружи, но той си взе бутилка минерална вода и нареди всичко в раницата си с джобното си ножче и монетата за късмет, после отиде до дрешника, за да си вземе шапката, инженерската шапка на сини райета, която мама му беше купила от Трейнтаун. Трейнтаун беше парк, където децата можеха да карат влакове, точно като „Томас“. Дани ходеше там от дете, това беше любимото му място в света, но количките бяха прекалено

малки за Дани с неговите дълги крака и ръце, затова обичаше да гледа как влаковете обикалят ли, обикалят, а от комините им се издигат малки пуфкания дим. Освен в Трейнтаун мама не му позволяваше да носи шапката, понеже, казваше тя, хората щели да му се подиграват, но Дани реши, че ако сега я носи, няма да има проблем.

Тръгна на разсъмване. Ключовете за автобуса бяха в джоба му, стояха пъхнати до бедрото му. Депото беше на пет километра сто и петдесет метра точно. Още на първата пресечка видя първите трупове. Някои бяха в коли, други лежаха на поляните или затрупани с боклуци, някои дори висяха по дърветата. Кожата им беше придобила същия сиво-син цвят като на госпожа Ким, дрехите им стояха изопнати по набъбналите им в лятната жегата тела. Грозно беше да ги гледаш, грозно, но също и странно и любопитно, ако имаше повече време. Дани щеше да се поспре и да погледне по-отблизо. Имаше много боклуци, хартии, пластмасови чаши и развяващи се пазарски торбички, на Дани не му хареса. Хората не биваше да правят боклук.

Докато стигна в депото, слънцето вече нагриваше раменете му. Повечето от автобусите бяха тук, но не всички. Стояха паркирани, а празните места по паркинга му придаваха вид на уста с липсващи зъби. Но автобусът на Дани, номер дванайсет, чакаше на обичайното място. Имаше най-различни автобуси на света, междуградски, за специални превози, градски и за дълги разстояния. Дани всички ги познаваше. Това беше нещо, което обичаше — да изучава всичко за едно нещо. Неговият автобус беше „Редбърд 450“, модел „Форсайт“. Проектиран според най-удивителните инженерни стандарти, със специално прикрепена рама, специален капак за достъп, свръхмодерен информационен дисплей, подаващ изобилие от данни, предназначени както за шофьора, така и за техниците по поддръжката, специално проектиран, цялостен и просторен салон за по-удобно пътуване патент на Редбърд, който беше номер едно, стане ли дума за избор на сигурност, качество и продължителност на експлоатационния период в съвременната промишленост.

Дани се качи в автобуса, пъхна ключа в стартера и когато големият дизелов двигател живна и заръмжа, в стомаха му се разля топлина. Погледна часовника си; седем без осем минути. Щом голямата стрелка стигна дванайсет, включи на скорост и потегли.

Отначало му се струваше странно да пътува из пустите улици, по които нямаше жива душа, но полека Дани стигна първата си спирка — семейство Мейфийлдс, Робърт и Шели — и се отпусна в ритъма на сутринта. Не беше трудно да си представи, че днес е най-обикновен ден. Спря автобуса. Е, Робърт и Шели понякога закъсняваха. Той надуваше клаксона и те се изстрелваха през вратата, а майка им викаше след тях да се държат прилично, да се забавляват и им махаше за довиждане. Къщата беше бунгало, малко по-голяма от тази, в която живееха Дани и мама, но по-красива, боядисана в жълтеникаво и с просторна предна веранда с люлка. През пролетта на перилата на верандата висяха кошници с цветя. Кошниците все още си стояха, но цветята бяха повехнали. И моравата пред къщата се нуждаеше от косене. Дани изви врат да погледне през предното стъкло. Един от прозорците на втория етаж сякаш беше изтръгнат от рамката си. Транспарантите все още висяха на мястото на прозореца и се полюляваха от празнината като език. Той отново наду клаксона и почака минута. Отново никой не се показва.

Седем часа и осем минути. Чакаха го и други спирки. Потегли от спирката и заобиколи обърната на една страна тойота приус. По пътя се натъкна и на други неща. Преобърната и премазана полицейска кола. Линейка. Умряла котка. На вратите на много от къщите имаше изписани със спрей X, с числа и букви в празните пространства. Когато пристигна на втората спирка — градски комплекс, наречен Касъл Оук, вече закъсняваше с дванайсет минути. *Британи-Мейбет-Джоуи-Дарла/Дениз*. Дълго натиска клаксона, после пак, но нямаше смисъл. Дани продължи да върши работата си механично. Касъл Оук представляваше димящи руини. Целият комплекс беше превърнат в пепелища.

На следващите спирки: все същото. Насочи автобуса на запад към Чери Крийк. Тук къщите бяха по-големи, по-отдалечени от пътя, зад просторни полегати морави. Клоните на грамадните, покрити с листа дървета, се спускаха като завеси и засенчваха улицата. Мястото излъчваше спокойствие, беше по-умиротворено. Къщите изглеждаха както винаги. Дани не видя никакви трупове. Но въпреки това нямаше и деца.

До този момент в автобуса му трябваше да има дващест и пет деца. Мълчанието беше изнервящо. Шумът в автобуса постоянно се

засилваше, всяка спирка го увеличаваше с всяко дете, което се качваше в него, по същия начин, както музиката във филмите се засилваше с приближаването на финалната сцена. Финалната сцена беше гърбицата. Гърбицата за убиване на скоростта на Линдлър авеню. *Подскочи на „полицая“, Дани!* Викваха децата до едно. *Подскочи на „полицая“!* И макар че той не биваше да го прави, подаваше малко повече газ на автобуса, те подскачаха на седалките си и за миг той самият се чувстваше един от тях. Детството му не приличаше на тяхното, той не знаеше какво е да си просто дете, което отива на училище. Но когато автобусът отскачаше от „полегналия полицай“, той се превръщаше именно в дете като тях.

Дани мислеше за това, децата му липсваха, дори Били Найс и глупавите му шеги и смехът му, гръмогласното ха-ха-ха, когато напред по пътя видя момче. Тимъти. Чакаше с по-голямата си сестра в края на алеята им. Дани би познал момчето навсякъде заради стърчащата коса — две щръкнали кичурчета, които стърчаха от темето на главата му като пипала на насекомо. Тимъти беше едно от най-малките деца, втори клас или може би трети, и дребничък. Понякога с него чакаше икономката — пълничка жена с кафява кожа и с престилка, но обикновено го изпращаше по-голямата му сестра, за която Дани предполагаше, че е в гимназията. Външният ѝ вид не беше като на другите момичета, не че изглеждаше смешно, просто странно, с тази нейна коса с кичури в розовия цвят на лекарството, което майка му му даваше, когато го болеше стомах, защото е ял прекалено бързо, и дебела очна линия, заради която приличаше на онези рисунки в страшните филми, от ония с очи, които се движат. Имаше по около десет дупки на всяко ухо, в повечето случаи носеше кучешка каишка. Кучешка каишка! Да не би да е куче! Странно, но според Дани момчето беше доста красиво, като се махнат всички чудато особености. Той не познаваше друго момиче на нейната възраст, нито на каквато и да било възраст всъщност и му харесваше как тя чака автобуса с братчето си, как го държи за ръка, но го пуска, щом автобусът наближи, за да не видят другите деца.

Той стигна до края на алеята и натисна лоста, за да отвори вратата.

— Здравсти — каза той, понеже друго не можа да измисли. — Здравсти, добро утро.

Като че понечиха да му отговорят, но нищо не казаха. Дани бързо огледа лицата им, но не успя да проумее какво означават израженията им. Никога нито един от влаковете на Томас не беше изглеждал като двете деца. Влакчетата „Томас“ бяха щастливи, тъжни или начумерени, но техните изражения бяха съвсем различни, като белия екран на телевизора, когато кабелната не работеше. Очите на момичето бяха подпухнали и зачервени, косата ѝ някак слепена. Носът на Тимъти течеше и той постоянно го бършеше с опакото на ръката си. Дрехите им бяха измачкани и лекъосани.

— Чухме те да свириш с клаксона — рече момичето. Гласът ѝ беше дрезгав и треперлив, като че отдавна не го е използвала. — Криехме се в мазето. Преди два дни свършихме храната.

Дани сви рамене.

— Аз имах пакети със зърнени закуски с късмети. Но само с вода. Така не стават хубави.

— Дали са останали и други? — попита момичето.

— Къде да са останали?

— Да са останали живи.

Дани не знаеше как да отговори. Въпросът му се струваше прекалено сложен. Може би нямаше други живи, видял беше много трупове. Но не искаше да го каже заради Тимъти.

Погледна към момчето, което до този момент не беше проговорило, просто не спираше да трие носа си с ръка.

— Здравсти, Тимбо. Алергия ли имаш? И аз понякога имам.

— Родителите ни са в Телърайд — заяви момчето. Гледаше към маратонките си. — С нас беше Консуело. Но и тя си отиде.

Дани не знаеше коя е Консуело. Трудно беше, когато хората отговаряха на твоя въпрос със свой въпрос, за който дори не си могъл да помислиш.

— Добре — рече Дани.

— Тя е в задния двор.

— Как може да е в задния двор, след като си е отишла.

Очите на момчето се разшириха.

— Защото е *мъртва*.

В продължение на две секунди никой нищо не каза. Дани се чудеше защо още не са се качили на автобуса, може би трябваше да ги подкани.

— Всички трябваше да отидат до Майл Хай — каза момичето. — Чухме съобщението по радиото.

— Кой са в Майл Хай?

— Армията. Казаха, че там ще е безопасно.

Според видяното от Дани и от армията голяма част беше измряла. Но Майл Хай щеше да им даде място, за което да се запътят. Не се беше замислял за това преди. Накъде отива?

— Аз съм Април — каза момичето.

И на април приличаше. Странна беше тази способност на някои имена. Те идеално подхождаха на хората, които ги носеха.

— Аз съм Дани — каза той.

— Знам — рече Април. — Ще го направиш ли. Дани, моля те? Махни ни оттук.

СЕДЕМ

Цветът не беше подходящ, реши Лайла. Изобщо не беше подходящ. Оттенъкът се наричаше „сметана“. На мострата от магазина изглеждаше меко бледожълто, като при старо бельо. Но сега, когато Лайла се отдръпна, за да огледа работата си с капещия валяк в ръката — честно, такава бъркотия беше сътворила, защо Дейвид не се занимава с тези неща? — цветът приличаше повече... на какво? Лимоново. *Електриково* лимоново. Може би щеше да изглежда добре в една кухня, ярка, слънчева кухня с прозорци, които гледат към градината. Но в детска стая... Боже мили, помисли си тя, с подобен цвят бебето няма да може изобщо да спи.

Колко потискащо. Толкова труд, отишъл на вятъра. Да мъкне стълбата нагоре по стълбището от мазето, да покрие пода с платнища, коленичила на четири крака, да облепи первазите и накрая да стигне отново до магазина, за да започне отначало. Възнамеряваше да завърши стаята до обяд, за да има достатъчно време боята да изсъхне, преди да постави бордюра от тапет, с повтарящ се мотив със сцени от историите на Биатрис Потър. Дейвид намираще бордюра за глуповат — „сентиментален“ беше думата, която използва — но Лайла изобщо не я беше грижа. Тя обичаше историите за зайчето Питър, когато беше момиченце, изкатерваше се в скута на баща си или се сгушваше в леглото, за да чуе за стотен път приказката за бягството на Питър от градината на господин Макгрегър. Дворът на къщата им в Уелсли беше обграден с жив плет и тя с години — дълго след като беше престанала да вярва в приказки — продължаваше да търси зайче в синьо яке, скрито в него.

Но сега зайчето Питър трябваше да почака. Заля я изтощение, налагаше се да поседне. Пушекът я замайваше. Явно нещо не беше наред с климатика, въпреки че заради бебето имаше чувството, че непрекъснато ѝ е топло. Надяваше се Дейвид скоро да се прибере. В болницата положението беше излязло от контрол. Обади ѝ се веднъж, за да я извести, че ще закъснее, но оттогава не беше го чувала.

Запъти се надолу към кухнята. Мястото беше пълна кочина. В мивката се трупаха чинии, по плотовете имаше петна, подът под голите ѝ крака лепнеше от мръсотията. Озадачена, Лайла спря на прага. Досега не си беше дала сметка до каква степен е занемарила положението; и какво е станало с Йоланда? Откога не се е появявала? Свободните дни на домашната помощница бяха вторник и петък. Днес кой ден беше? Ако човек погледнеше към кухнята, помисли си Лайла, щеше да си рече, че Йоланда не се е вясвала със седмици. Хубаво, английският ѝ не беше на висота, понякога правеше странни неща, като например да обърка чаените със супените лъжици — как Дейвид мърмори по този повод само — да изхвърля непрочетените сметки в кошчето. Подобни дразнещи неща. Но Йоланда не би отсъствала в работен ден. Една зимна сутрин се появи с толкова тежка простуда, че Лайла я чуваше как кашля чак от горния етаж, наложи се да изтръгне парцала от ръцете на жената с думите: *Пор фавор, Йоланда, нека ти помогна, аз съм лекар. Сой медико.* (Оказа се бронхит, естествено. Лайла преслуша гърдите на жената още в кухнята и ѝ написа рецепта за амоксицилин, като напълно осъзнаваше, че по всяка вероятност Йоланда дори няма личен лекар, какво ли остава за здравна осигуровка.) Затова добре, приемаше, че понякога изхвърля пощата, обърква съдовете и поставя чорапите в шкафчето за бельо, но беше трудолюбива, всъщност неуморна, ведра и точна и на нея можеше да се разчита, дори при техните луди графици. А сега дори не беше позвънила.

Това също беше чудно. Телефонът май не работеше, отгоре му нямаше поща. Нито вестник. Но Дейвид ѝ беше казал да не излиза навън при никакви обстоятелства, затова и Лайла не беше проверила. Може би вестникът си седеше на алеята.

Грабна чаша от шкафа и завъртя кранчето. Чу се гъргорене, изфуча въздух и... нищо. И вода ли нямаше! Тогава си спомни, че от известно време няма вода. Сега на всичкото отгоре щеше да ѝ се наложи да звъни на водопроводчик. Или би ѝ се наложило, ако телефонът работеше. Как може точно когато Дейвид го няма, всичко да се обърне с главата наопаки и да се превърне в ад в кошница. Това беше един от любимите изрази на баща ѝ. Любопитен израз, като си помислеше сега. Какво точно беше кошница и с какво е по-различна, от каквата и да е друга вещ? Имаше много такива изрази, дори

обикновени думи, които изведнъж придобиваха странна непривичност, сякаш човек ги чува за пръв път. Пелена. Заблуден. Водопроводчик. Омъжена.

Наистина ли беше нейна идеята да се омъжи за Дейвид? Защото не си спомняше да си е казвала *Ще се омъжа за Дейвид*. Така вероятно би трябвало да мисли човек, преди да се втурне да се жени. Странно как в един момент животът течеше в една посока, а в следващата поемаше по съвсем различен път и човек дори не си спомняше какво е сторил, за да промени посоката му. Не можеше да каже, че обича Дейвид. Харесваше го. Възхищаваше му се. (И кой би бил в състояние да не се възхити на Дейвид Сентър? Началник на кардиологията в главната болница на Денвър, основател на Института по електропсихология в Колорадо, мъж, който участва в маратони, заседава в управителни съвети, има билети за целия сезон за мачовете на баскетболния отбор на Денвър и за опера, ежедневно изтръгва пациентите си от хватката на смъртта?) Но тези чувства прибавяха ли се към любовта? И ако не, трябва ли една жена да се омъжи за подобен мъж, защото носи детето му — съвсем изненадващо, просто се случи — и защото в момент на типичното за Дейвид благородство той обяви, че възнамерява „да постъпи правилно“? Кое беше правилно? И защо понякога изглеждаше така, сякаш Дейвид не е Дейвид, ами някой, който е *наподобяващ* Дейвид, *основан* на Дейвид, в човешки ръст, подобен на Дейвид предмет? Когато Лайла съобщи на баща си новината за годежа им, по лицето му позна: той беше разбрал. Седеше на бюрото в кабинета си, заобиколен от любимите си книги, поставяше лепило върху бушприта на кораб модел. Едно почти невидимо повдигане на веждите му разкри истината. „Хубаво — рече й той, прокашля се, спря, за да завърти капачката върху бурканчето с лепило. — Разбирам защо предвид обстоятелствата би искала да се ожениш за него. Той е добър човек. Можеш да го направиш тук, ако искаш.“

А той поиска и така и направиха, летяха до Бостън, гонени от пролетна снежна виелица, после всичко беше невъобразимо бързано и блъсканица, само няколко роднини и приятели успяха да дойдат в последната секунда в дневната, докато си разменяха обетите (за което бяха необходими около две минути), след което се извиниха и си тръгнаха. Дори хората от наетата за организирането на тържеството фирма си тръгна по-рано. И фактът, че Лайла е бременна, не

обясняваше странното усещане. Причината беше, тя знаеше, че някой липсва.

Един човек винаги щеше да липсва.

Но няма значение. И Дейвид няма значение, както и тяхната ужасна сватба (наистина беше нещо като пробуждане), с купищата останала неизядена съомга, снегът и всичко останало. Важното беше бебето и да се грижи за себе си. Светът можеше да отиде по дяволите в ада в кошница, ако иска. Важното беше бебето, което щеше да е момиченце. Лайла я беше видяла на ултразвука. Момиченце бебе. Мънички ръчички и крачета, сърчице и дробчета плуваха в топлия бульон на тялото ѝ. Бебето обичаше да хълца. *Хълцук!* — правеше бебчето. *Хълцук! Хълцук!* Това също беше странна дума. Бебето вдишваше и издишваше амниотична течност, свиваше диафрагмата и това водеше до затварянето на епиглотиса. Синхронно диафрагмено дишане или синглутус, от латински *синглут*, „задържане на дъха по време на плач.“ Когато Лайла научи това в медицинското училище, тя си помисли: „Майчице. Майчице мила“. И разбира се, начаса започна сама да хълцука, половината студенти го направиха. Имало един мъж в Австралия, знаеше Лайла, който хълцал непрекъснато в продължение на седемнайсет години. Видяла го беше в списание „Днес“.

Днес. Кой ден беше днес? Тръгна към първия салон и постепенно осъзнаваше, докато сякаш разумът ѝ се надигаше на пръсти, за да надзърне над голям камък, че е дръпнала завесата настрани, за да погледне навън. Не, нямаше никакъв вестник. Нито „Денвър Пост“, нито „Ню Йорк Таймс“, нито боклучавите квартални творения, които веднага отиваха в контейнера за смет. През стъклото дочуваше високото жужене на летните насекоми по дърветата. Обикновено се виждаха по една-две коли да минават бавно, пощальонът подсвиркваше, докато върви по улицата, някоя бавачка буташе бебешка количка, но не и днес. *Ще се прибера, щом науча повече. Остани у дома, заключи вратите. Не излизай при никакви обстоятелства.* Лайла си спомни какво ѝ каза Дейвид, после тя стоеше на прозореца и наблюдаваше как колата му — една от онези, движени с водород тойоти — безшумно се спуска по алеята. Свети Боже, дори колата му беше добродетелна. Вероятно папата караше точно такава кола.

Ама това не беше ли куче? Лайла приближи лице до стъклото. Кучето на семейство Джонсън едва креташе по средата на улицата. Джонсънови живееха две преки по-надолу, двамата имаха вече пораснали деца, които живееха другаде — дъщеря им беше женена някъде, синът им учеше в колеж. Масачузетския технологичен? Колтек? Един от двата. Госпожа Джонсън („Наричай ме Санди!“) беше първата съседка, която се появи на вратата им в деня, в който се нанесоха, с кекс и сърдечни поздравления. Лайла я виждаше почти всяка вечер, когато не беше на повикване, понякога в компанията на съпруга ѝ Джеф, как разхождат Роско, голям, ухилен, златист ретривър, толкова послушен, че се хвърляше по гръб на настилката, когато някой наближи. (Извинете проклетото ми дружелюбно куче, казваше Джеф.) Това откън беше Роско, но имаше нещо нередно. Не изглеждаше същият. Ребрата му стърчаха като ключове на ксилофон (Лайла се развълнува за миг от спомена как свири на гlockenspiel в училището и подрънква мелодията на детската френска песничка „Братко Жак“), а и вървеше смущаващо безцелно, стиснал нещо в челюсти. Нещо... провиснало. Дали Джонсънови знаят, че е тръгнал да скитори? Дали да не им позвъни? Но телефоните не работеха, а тя беше обещала на Дейвид да не излиза. Със сигурност някой ще го види и ще си каже: *Ей, това е Роско, сигурно е избягал.*

Проклет да е Дейвид, помисли си тя. Толкова себичен можеше да е, толкова несхватлив, седи навън, занимава се с Бог знае какво, докато тя е тук, без вода, без телефон, без ток и цветът на детската стая е сбъркан. Дори не се приближаваше до онова, което искаше! Оставаха ѝ само двацет и четири седмици, но тя знаеше колко бързо стават нещата. В едната минута ти остават още месеци, а в следващата вече бързаш към вратата на дома си посред нощ с малката си чанта с багаж и караш презглава към болницата — и ето те отново под лампите, пъшкаш, сумтиш, връхлитат те контракциите, надвиват те и докато бебето ти не се роди, нищо друго не е важно. А през мъглата на болката ще чувства как една ръка я държи, ще отвори очи и ще види до себе си Брад с израз на лицето, за който няма дума, прекрасен ужасен израз на безпомощност, и ще чуе гласа му *Напъвай, Лайла, почти успя, още един напън и всичко ще приключи*, и така и става: събира последните си сили и открива, че може да направи това последно усилие, и изтласква бебето навън. В спокойствието, което следва,

докато Брад ѝ подава магическия подарък под формата на вързопче, по страните на лицето ѝ се стичат реки от щастие, изпълнена е със съзнанието, че е избрала този мъж измежду всички, защото просто така е трябвало да стане и че твоето бебе, Ева, това топло ново същество, което сте създали заедно, е именно това, те двамата, събрани в едно.

Брад ли? Защо се е размислила за Брад? *Дейвид*. Дейвид беше неин съпруг, а не Брад. Папа Дейвид с неговия папомобил. Дали е имало папа Дейвид? Вероятно. Лайла беше методистка. Не беше тя човекът, когото да питат.

Ами, помисли си тя, след като Роско се скри от погледа ѝ, стига толкова. До гуша ѝ дойде да стои затворена в мръсната къща. Дейвид може да прави, каквото му е угодно, не виждаше причина да пропусне този прекрасен юнски ден, не и след като я чакаше толкова много работа. Къде беше чантата ѝ? Ами портфейлът? Ами ключовете? Ето ги, на малката масичка до входната врата. Точно където ги беше оставила преди известно време.

Отиде горе до банята — Боже мили, тоалетната беше в такова състояние, че дори не ѝ се *мислеше* — и огледа лицето си в огледалото. Не беше много добре. Човек ще си рече, че е преживяла коработушение — косата ѝ беше като гнездо, очите хлътнали и с вял поглед. Кожата ѝ нямаше цвят, сякаш от седмици не е виждала слънце. Не беше от жените, на които им трябва по час време да се натъкмят, преди да излязат, но дори и така да беше. Искаше ѝ се да вземе душ, но, разбира се, това беше невъзможно, задоволи се да си измие лицето с вода от каните в мивката, с кърпата изтри лицето си до розово. Прокара четка през косата си, постави малко руж на бузите си, мацна малко спирала на очите и червило на устните. Носеше само тениска и панталони в жегата, излезе от спалнята, пълна с разтопени свещи, купища мръсно бельо и тежката миризма на непрани чаршафи, измъкна една от дългите ризи на Дейвид от гардероба. Какво да носи отдолу, това беше проблем — вече нищо не ѝ ставаше. Спря се на широки джинси, в които можеше да се пъхне, ако не закопчава горното копче, на краката обу сандали.

Отново се погледна в огледалото. Не беше чак толкова зле, заключи Лайла. Съществено подобрение. Не изглеждаше, сякаш ще ходи на някое специално място в крайна сметка. Въпреки че няма да е

лошо да спре за обед, щом приключи с покупките. Заслужила си го е след всичкото това време, което прекара затворена у дома. Някое приятно място, където би могла да хапне отвън. Малко неща носеха по-голямо удоволствие от чаша чай и салата, които човек да похапне навън в пролетния следобед. „Кафе дез Ами“ — идеалното място за целта. Имаха приказно патио, потънало в уханни катерливи цветя и най-невероятния майстор-готвач — веднъж беше посетил масата им — получил образованието си в Кордон Бльо. Пиер? Франсоа? Този човек правеше невъобразими неща със сосове и извличаше невероятни вкусове и от най-простите ястия: неговият петел с вино беше умопомрачително вкусен. Но „Дез Ами“ бяха най-прочути с десертите си, особено шоколадовия мус. Лайла не беше опитвала нищо по-вкусно от това в живота си. Тя и Брад винаги си поделяха един след вечеря, подаваха си от сладкиша с лъжичка един на друг като момиче и момче, за които светът почти не съществува, понеже са обезумели от любов. Какви щастливи дни — време на ухажване, всички щастливи събития в живота се отваряха пред тях като страници на книга. Как само се смяха, когато тя едва не глътна проклетия годежен пръстен, който Брад беше втъкнал във въздушните какаови гънки, и после пак вечерта, когато Лайла беше изпратила Брад в проливния дъжд — да й намери каквото има сладко: бисквити с шоколадова глазура, шоколадово десертче с бадеми или без... А когато се събуди час по-късно, го видя да стои на прага на спалнята, прогизнал до кости, ухилен до уши и с гигантска кутия с марката на Франсоа или Пиер? — прочутият шоколадов мус, в количество, което би стигнало за цяла армия. Такъв човек беше Брад. Отишъл беше в ресторанта, където все още имало запалени лампи, и думкал по вратата, докато някой не отворил и не приел мократа от дъжда петдесетдоларова банкнота. И това беше най-сладкото от цялата история. *Мили Боже, Лайла*, беше казал Брад, докато тя поглъщаше лъжица след лъжица, *както върви, това бебе ще се роди наполовина шоколадово.*

Ето че пак започваше. *Дейвид*. Дейвид Сентър беше неин съпруг сега. Лайла наистина трябваше да се справи с това. Не че те двамата с Дейвид някога бяха споделяли шоколадов мус, посетили са „Кафе дез Ами“ или са направили каквото и да било, което поне малко да се доближава до подобно преживяване. У този човек нямаше и капка романтика. Как беше позволила подобен човек да я уговори да се

оженят? Все едно че тя е поредната точка от списъка със задължителни за постигане успехи. Да стана прочут лекар, отметка. Лайла Кайл да забременее от мен, отметка. Да постъпя както подобава, отметка. Той надали знаеше каква е тя като човек.

Слезе по стълбите. Навън грееше слънце и сякаш изпълваше салона със златист газ. Докато стигне до вратата, я обзе истинско въодушевление. Каква приятна свобода! След толкова време в кафез, най-накрая да поскитори на воля! Можеше само да си представи какво ще каже Дейвид, когато разбере. *За Бога, Лайла, казах ти, че е опасно. Трябва да мислиш за бебето.* Но тя именно за бебето мислеше, бебето беше причината. Това не разбираше Дейвид. Дейвид, който беше прекалено зает да спасява света, вместо да помогне с обзавеждането на детската стая, който караше кола, която се движеше с гориво от аспарагус, с прах от феи, от благоденствени мисли или там, от каквото се движеше и който я беше оставил сама. Сама! А най-лошото беше, наистина най-лошото, че той дори *не харесваше* зайчето Питър. Как е възможно да чака дете от мъж, който не харесва зайчето Питър? Какво говори това за него? Що за баща ще бъде? Не, на Дейвид не му влизаше в работата какво прави тя, заключи Лайла, взе чантата си и ключовете от масичката в коридора и отключи вратата. Никому не влиза в работата дали тя ще излиза, или ще боядиса детската стая в бледозелено, яркочервено или червеникавокафяво. Дейвид да си го начука. Ако го влече.

Лайла Кайл сама ще си купи боята.

ОСЕМ

За заместник-директора денят не беше добър. В този ден, 31 май — Денят на загиналите във войните, не че имаше значение — сякаш приближаваше краят на света.

Колорадо вече не съществуваше, в общи линии. Колорадо беше капут. Денвър, Грийли, Форт Колинс, Булдър, Гранд Джанкшън, Дуранго и градчетата между тях, наброяващи хиляда. Последните сведения от въздушното разузнаване показваха кадри като от бойно поле: преобърнати коли по магистралите, горящи сгради, навсякъде трупове. По време на светлите часове от деня не се виждаше друго движение, освен от птици, огромни кръжащи ята птици, които сякаш бяха получили заповед от Централното управление на лешоядите.

Дали някой щеше да прояви добрата воля да му сподели чия беше идеята да се избие населението на цял Колорадо?

А вирусът беше неудържим. Разпространяваше се във всички посоки, ръка с дванайсет пръста. Докато отбраната на щата успее да затвори главните междущатски магистрали — тия разтреперани от страх задници не бяха в състояние сами да се измъкнат и от горяща къща — конят вече излиташе в галоп вън от обора. Тази сутрин Центърът за контрол и превенция на заболяванията беше потвърдил нови случаи в Киърни, Небраска; Фармингтън, Ню Мексико; Стърджис, Южна Дакота; Ларами, Уайоминг. И това бяха само случаите, за които са разбрали. Нищо още не се съобщаваше за Юта или Канзас, но беше въпрос на време, може би дори въпрос на часове. В Северна Вирджиния беше пет и половина, три часа оставаха до залез, пет часа до залез оставаха на запад.

Те действаха нощем.

Срещата с командващите видовете въоръжени сили на Министерството на отбраната не мина добре, Гилдър не беше и очаквал друго. Като начало съществуваше онзи „проблем“ със Специалните оръжия. Военните открай време бяха притеснени относно или недостатъчно наясно по отношение на дейността на Отдела за специални оръжия или се питаха защо този отдел

съществува отделно от каквото и да било военно командване и на всичко отгоре бюджетът му се дава от Министерството на селското стопанство. (Отговор: Защото на никого не му пука за селското стопанство.) При военните всичко се свеждаше до йерархия, важно беше кой пикае върху пожарния кран най-отвисоко и доколкото военната управа схващаше: Специални оръжия не отговаряха пред никого, а отделните му звена бяха събрани от дузина други агенции и частни предприемачи. Твърде много приличаше на игра на карти, в която никой нито можеше да ѝ хване края, нито къде и какви са ѝ козове. Колкото до истинската дейност на ОСО, Гилдър беше чул прякорите на отдела. „Отдалечаване от сериозните оръжия.“ „Отдел за смахнати и откачалки.“ „Особено сдухани олигофрени“. И любимото му „Отдел за складиране на обуца“ (Дори беше започнал да ги нарича Склада).

И така заместник-директор Гилдър (дали още имаше истински директори?) се беше озовал изтипосан пред командващите видовете въоръжени сили (достатъчно звезди и нашивки имаше около масата за съставянето на девически скаутски взвод), за да предложи своята официална оценка на ситуацията в Колорадо. (Съжалявам, създадохме вампири; навремето си примряхме от въодушевление по идеята.) Последваха цели трийсет секунди, изпълнени с втрещено мълчание, всеки чакаше да чуе кой ще говори след това.

Да видим дали съм ви разбрал правилно — бавно произнесе председателят и наклони скръстените си ръце към масата. Гилдър усети как капка пот се стече от сгъвката на мишницата му надолу. Решили сте да предизвикате мутация в стар вирус, с чиято помощ да трансформирате дузина осъдени на смърт затворници в неунищожими чудовища, които живеят от кръв, и сте възнамерявали да го пазите в тайна от всички, така ли?

Ами „решили“ не е точната дума. Гилдър беше станал част от ОСО след началото на проекта. Дошъл беше от администрацията и по проекта вече бяха разпилени толкова много пари и толкова много часове бяха преминали в безсмислено бъртане, че и да искаше, нямаше как да го спре. Проект „Ной“ се командваше от толкова неясна йерархична верига, че дори Гилдър не знаеше къде се крие началото ѝ — вероятно в Управлението по национална сигурност, макар да имаше усещането, че цялата работа стигаше далеч по-високо, вероятно до

Белия дом. Но докато седеше пред командващите видовете въоръжени сили, разбра, че подобно уточнение е безсмислено. Гилдър беше прекарал три десетилетия в работа за управления, в които огромна част от работата беше така засекретена, че в крайна сметка никой за нищо не носеше отговорност. Все едно че идеите поклъваха от само себе си. *Да сме направили какво? Нищо подобно не сме направили.* И после всичко отиваше в машината за унищожаване на хартия. Тъкмо това щеше да се случи със Специални оръжия, вероятно дори със самия Гилдър.

Междувременно вината трябваше да се разпреди на дребно. Срещата скоро се превърна в състезание по надвикване. Гилдър поемаше обида след обида. Отдъхна си, когато го изгониха от залата, защото знаеше, че положението е извън контрола му. Занапред военните щяха да разрешават създадения проблем така, както разрешаваха всички проблеми: разстрелваха всеки, изправил се пред тях.

От гледна точка на настоящия момент вероятно Гилдър беше представил положението по-смекчено. Но предвижданията на Центъра за контрол на заболяванията бяха красноречиви. След три, най-много четири седмици вирусът щеше да покоси Чикаго, Сейнт Луис, Солт Лейк. След шест седмици щеше да стигне до крайбрежията.

Вампири, Иисусе Христе. Какво си е въобразявал?

Какво са си въобразявали *всички*?

И въпреки това нямаше съмнение, че Лиър работи по някакъв въпрос. Великият Джонас Лиър — дори Гилдър беше чувал за работата му, биохимик от Харвард с коефициент на интелигентност около милиард, който всъщност беше създателят на научната област палеовирусология и изнамираше и възкресяваше древни организми за съвременно приложение. В неговите професионални среди се смяташе, че Лиър със сигурност един ден ще получи Нобелова награда. Признаваше, че използването на осъдени на смърт вероятно не е бил най-брилянтният ход. В тази посока бяха надминали себе си. И със сигурност Лиър се бе поизложил. Но трябваше да се признае, че идеята има потенциал. Например в частта с безсмъртието. Вечният живот. Напоследък се оказа, че този въпрос съвсем лично засяга Гилдър.

Единствената му надежда беше момичето.

Ейми БФ. Тринайсетият обект на изследванията, отвлечена от метох в Мемфис, Тенеси, където майка ѝ я изоставила. Гилдър имаше известни угризения, задето беше дал съгласието си за отвлечането. Дете, милостиви Боже. Нямаше как да остане незабелязано. И не остана. Докато Улгаст я доведе, кой ли не вече от целият полицейски състав, патрулиращ по магистралите на Оклахома, до шерифите претърсваха щата за нея, а Ричардс — кретенът му с кретен — беше осеял с трупове километър и половина. Монахините в метоха — застреляни, докато спят. Двама полицаи от малък град. Шестима души в кафене, чието единствено прегрешение било, че дошли да закусят по времето, когато там е бил Улгаст с момичето.

Но молбата за момичето беше дошла от самия Лиър и Гилдър не можеше да му откаже. Всеки от пандизчиите беше инжектиран с леко модифициран щам на вируса, въздействието му обаче си оставаше същото. Преминаваха през заболяване, кома и преобразявано на външния вид, а накрая се оказваше, че висят с главата надолу от тавана и нагъват заек. Щамът на Ейми беше различен. Той не идваше от Фанинг, биохимика от Колумбийския, заразен при злополучната експедиция на Лиър до Боливия. Вирусът на Ейми идваше от групата туристи, от които беше започнала цялата история — пациенти в последен стадий на рак, отишли да се повеселят на пътешествие в джунглата с туристическа агенция за екологичен туризъм, кръстена „Последно желание“. До месец всичките бяха измрели: удар, сърдечен пристъп, аневризма или пък телата им се бяха пръснали. Само че междувременно показали забележително подобрене в състоянието си: на един от тях отново му израснала коса, а всичките починали, оздравели от рака. Да се разнищват намеренията на Лиър беше безсмислено, вероятно е стигнал до извода, че този щам на вируса е отговорът. Номерът бил да се запази животът на първия обект. Затова избрал Ейми, малко и здраво момиченце.

И се получило. Гилдър знаеше, че се е получило. Защото Ейми все още беше жива.

Кабинетът на Гилдър, който се намирал на третия етаж на иначе необозначена ниска федерална сграда с офиси в района на Феърфакс — където ОСО делеше мястото с други структури, Офисът за технологично наблюдение, Департаментът по специални енергийни нужди на вътрешните структури за сигурност, Националната

администрация по наблюдение и изучаване на океана и атмосферата, че и детска градина — гледаше към междущатска магистрала 66. Понеделникът след почивните дни за Деня на загиналите във войните беше, а по магистралата почти нямаше движение. Голяма част от населението на града вече го беше напуснала. Гилдър предполагаше, че са изпратени доста покани за гостуване. Свекърва, която живее в северната част на Ню Йорк. Приятел с дървена къща в планините. Но след като целият въздушен транспорт беше спрял, хората не можеха да стигнат кой знае колко далеч и в крайна сметка нямаше никакво значение. Човек не може да се крие вечно от природата. Или поне така бяха учили Хорас Гилдър.

Момичето някак беше успяло да се измъкне от Колорадо. Уловиха сигнала от нея в Южен Уайоминг през първите няколко часа. Което означаваше, че се движи с кола и не е сама. Някой шофираше. Все пак беше изчезнала. Предавателят в нейния биомонитор беше с ограничен обхват и прекалено слаб за сателитите. Момичето трябваше да се намира на няколко километра от предавателната кула, която не трябваше да е кула в някой селскостопански район, ами да е свързана с федералната мрежа. Което в Южен Уайоминг беше лесно да се избегне, стига човек да не се движи по основните магистрали. Вече можеше да е навсякъде. Който и да я придружаваше, имаше ум в главата си.

Почукване по вратата прекъсна размислите му, Гилдър се извърна от прозореца и видя Нелсън, старшият офицер — отговорник по техническите въпроси на отдела — да стои на прага. *Иисусе, какво сега?*

— Имам добри и лоши новини — обяви Нелсън.

Както винаги, Нелсън беше облечен в черна тениска и джинси, на мръсните си крака имаше чифт чехли. Бързорец учен от университета „Родес“, не с една, ами с две докторски титли от Масачузетския технологичен институт — по биохимия и информационни системи на бъдещето — Нелсън беше най-умният тип в сградата, който превъзхождаше останалите с километър и това му беше съвършено известно. Все още не беше се отърсил от младежката нагласа да гледа на света като на поредица от вбесяващи проблеми, сътворени от хора, които не са толкова готини и умни като него. Отношенията им бяха сърдечни. Нелсън се отнасяше към Гилдър като

към немошен възрастен родител, особа, която заслужава уважение, но чието мнение и съвети вече не са от значение — а Гилдър трябваше да признае, че такова отношение, макар и не чак неоправдано, отчайваше, когато идваше от момче, което явно си реше косата на четири дни веднъж. Той беше на двайсет и осем, а Гилдър на петдесет и седем и всичко у Нелсън сякаш целеше да го накара да се почувства стар.

— Някаква следа от нея?

— Нада^[1] — Нелсън почеса рошовата си брада. — Никаква от никого.

Гилдър потри очите си, които лютяха от безсъние. Трябваше да се прибере у дома, да вземе душ и да облече чист костюм. От два дни не беше излизал от кабинета си, дремваше за кратко на дивана и живееше на боклучавата храна от автоматите. Имаше проблеми и с пръстите. Бяха безчувствени и изтръпнали.

— Каза, че имаш и добри новини, нали?

— Зависи как ще погледнеш. От една неутрална гледна точка вероятно не са най-добрите, но явно някой най-накрая е успял да застреля лунатика от Денвър. Моето предположение е, че са били от Управлението за национална сигурност или пък някой от малките домашни любимци на Лиър го беше спипал. Каквото и да е станало, онзи тип завинаги остава офлайн.

Последната база в Денвър: и Гилдър като всички беше гледал записите. Трябваше да му се признае на този тип, че му стиска. Пълно беше с хипотези кой и какъв е, но всеобщо беше убеждението, че е бивш военен. Специалните части или Тюлените.

— И какво е чак толкова лошо?

— От Центъра за контрол на заболяванията току-що подадоха нови данни. Изглежда, първоначалният алгоритъм не е успял да отрази точно колко много тези създания обичат да ядат. Да бяха ме попитали, щях да им го кажа. Или са го подценили, или някой от студентите на стаж за през лятото е сбъркал мястото на десетичната запетая, унесен в бленувания за последния път, когато е чукал девойката си.

Понякога да се разговаря с Нелсън беше като да се озаптява петгодишно хлапе. Гениално петгодишно хлапе, но все пак...

— Изплюй го вече, моля те.

Нелсън сви рамене.

— Ако се съди по настоящото положение, въз основа на най-новите предвиждания, изглежда, разполагаме с още по-ограничен срок. От порядъка на трийсет и девет дни.

— Докато стигне крайбрежията ли, имаш предвид?

— Ами, не точно.

— Какво тогава?

— Целия континент Северна Америка.

Мрачна сянка легна върху лицето на Гилдър, прииска му се да седне.

— Отговорът вече се подготвя в Центъра — продължи Нелсън.

— Предполагам, че ще се опитат да изпепелят огнищата на вируса. Ще започнат с населението на центровете и ще продължат с всички останали.

— Всемогъщи, Боже!

Нелсън се намръщи.

— Това е малка цена като цяло. Ако бях президент на Русия например, знам как щях да постъпя. Нямаше да позволя да прехвърли Атлантика.

Имаше право и Гилдър го знаеше. Осъзна, че дясната му ръка трепери. Улови я с лявата, опита се да овладее спазмите и едновременно с това жестът му да изглежда естествен.

— Добре ли си, шефе?

И десният му крак се разигра. У него се надигна непонятно желание да се разсмее. Вероятно от напрежението. Преглътна с усилие, в гърлото му се надигна горчилка.

— Намерете момичето.

Щом Нелсън излезе, Гилдър поседя в кабинета си още няколко минути. Мъчеше се да се съвземе. Треперенето премина, но смехът все така напираше — завоалирано наричаха този симптом „емоционална невъздържаност“. Накрая се предаде и от гърлото му излезе единично пролайване, което му донесе облекчение. Иисусе, звучеше като обсебен. Надяваше се никой отвън да не го е чул.

Излезе от сградата, изкара колата си от гаража — бежова тойота камри — и потегли към стаята си в Арлингтън. Искаше да се изкъпе и преоблече, но изведнъж това занимание му се стори някак като работа,

сипа си скоч и запрещраква каналите на телевизията. Много бързо всички телевизии, та чак и синоптичния канал, прогласиха опасното положение с интригуващи надписи („Нацията в криза“ и т.н.) и по лицата на всички водещи се изписа тревога и недоспиване, особено при тези, които отразяваха събитията иззад някоя магистрала някъде си — на фона на житни ниви, нескончаеми върволици от коли, които пъплеха покрай тях сред ширеща се какофония от вой на клаксони. Цялата страна сякаш действаше като повреден механизъм на неравни и безпомощни тласъци, все едно е на погрешна предавка. Погледна часовника си: 8:05. След по-малко от час половината от страната щеше да потъне в мрак.

Надигна непокорното си тяло от дивана и изкачи стълбите. Стълби — едно бъдещо притеснение. Какво щеше да прави, когато вече нямаше да може да се изкачи по стълбите? Това обаче едва ли имаше вече значение. В банята пусна душа и свали бельото си, а докато потече топлата вода, стоя пред огледалото. Странното беше, че не изглеждаше болнав. Може би малко поотслабнал. Имаше един период, когато се възприемаше като атлет — беше част от отбора по атлетика на колежа Боудън — но тези времена бяха далечно минало. Работата му с изискванията си за секретност беше направила невъзможен брака за него, но доста след като прехвърли четирийсетте, Гилдър беше успявал да поддържа такава форма и отношения, че дори жените да не се обръщат след него, поне да му запълват времето. Поредица от дискретни връзки с жени, осведомени за положението. Гордееше се с добре управляваното качество на тези връзки, но един ден всички просто бяха прекъснали. Погледи, на които би могло да се отговори, просто се плъзгаха от него, разговорите, които преди служеха за изкусни увертюри, водеха до задънена улица. Подобно развитие беше неизбежно, предполагаше Гилдър, но не можеше да му се радва. Оглеждаше отражението си, преценяваше се критично. Лице с квадратна челюст, което някога изглеждаше сурово, но кожата отдавна беше провиснала на челюстите. Оредялата му и изтъняла коса беше вчесана назад върху темето му в неуспешен опит да прикрие призрачно белия му скалп. Под очите си имаше торбички, талията му се беше превърнала в търбух, краката му бяха кльощави и наглед хилави. Неприятна гледка, но нищо, което да не е приел като неминуем упадък, съпътстващ края на средната възраст.

Никой никога не би предположил по вида му, че умира.

Взе си душ и си облече чист костюм. В гардероба му нямаше почти нищо друго; костюми в приглушени цветове с две копчета — обикновено в тъмносиньо, понякога в сиво с фино райе, понякога поплин таки през лятото — съчетани с бледосиня или искрящо бяла риза и вратовръзка, неутрална колкото Швейцария. Костюмите му бяха толкова неотлъчно свързани с неговото себеусещане, че без тях се чувстваше гол. Като внимаваеше за равновесието си, слезе по стълбите към дневната, където телевизорът прилежно пролайваше нескончаемите лоши новини. Нямаше апетит, но въпреки това сложи в микровълновата да се подгрива замразена лазаня и стоя пред нея, докато секундите течаха. Седна на масата и се насили да се храни. Диазепамът правеше всичко блудкаво и придаваше метален привкус на храната, пък и сковаността на гърлото му не беше отзвучала, като да носеше яка с два размера по-малка. Лекарят му беше предложил да опита млечни шейкове или нещо лесно за преглъщане като макарони, но не можеше да си наложи да прибегва до бебешка храна. От тук насетне нещата щяха да вървят надолу.

Хвърли недоядената лазаня в кофата за боклук и отново погледна часовника си. Малко след девет. Добре, каквото и да ставаше в средната част на страната, то си ставаше. Нелсън щеше да му позвъни при необходимост.

Излезе от къщи и потегли към Маклийн. Очакваше го злокобно задължение, но Гилдър нямаше друго. Пред отдалечената от пътя сграда лежеше широка зелена морава, на отклонението имаше табела **ВЪЗСТАНОВИТЕЛЕН ЦЕНТЪР ШЕДОУДЕЙЛ**. На рецепцията Гилдър показва шофьорската си книжка на сестрата, после продължи по коридора, който миришеше на медикаменти, тръгна покрай картините масово производство, със зелени поля и слънчеви залежи. Мястото беше притихнало, дори за този час. Обикновено се виждаха санитарии, пациенти, които все още можеха да се радват на компанията на други хора в общите помещения. Тази вечер беше като в гробница.

Стигна до стаята на баща си, внимателно почука и отвори вратата, без да изчака отговор.

— Татко, аз съм.

Баща му седеше в количката си до прозореца. Челюстта му висеше, мускулите на лицето му бяха отпуснати като тесто за

палачинки. От устата му висеше проточила се слюнка и стигаше до хартиеното лигавче, поставено около врата му. Някой го беше облякъл в лекъосан анцуг и ортопедични обувки с лепящи се връзки. Не даде никакъв знак, че го е познал, когато Гилдър влезе в стаята.

— Как си, татко?

Около баща му миришеше на урина. Болестта на Алцхаймер беше стигнала до стадий, в който вече никого не разпознаваше, но все пак тялото му продължаваше да функционира. Какъв ужас, помисли си Гилдър, самотата на ума. Макар че мълчанието на баща му и чувството за отсъствие да не бяха нещо ново. В живота си — както и сега в смъртта си — той имаше емоционалността на студенокръвно влечуго. Гилдър знаеше, че баща му просто така е бил възпитаван — син на собственици на мандра в малък град, които посещават църква три пъти седмично и сами си колят прасетата — но въпреки това не можеше да се абстрахира от огорчението от детството си, преминало в надежда да спечели вниманието на мъжа, за когото беше невъзможно да даде някакъв израз на привързаност. Желанието му далеч не беше неизпълнимо, ами напълно естествено. Имаше право да иска от баща си да се отнася към него като към свой син, поради простата причина че се е родил. Да поиграят на топка в есенните следобеди, да го похвали от страничната линия на игрището, да прояви интерес към живота му. Гилдър беше направил всичко както трябва. Получавал беше хубавите оценки, проявяваше прилежност в залите и на пистите за бягане, получи пълна стипендия за колежа, бързо израсна в кариерата и се превърна в ценен от останалите възрастен. И въпреки всички успехи баща му нямаше какво да каже. Гилдър не си спомняше и един-единствен случай, в който баща му да му е казал, че го обича, или да го е докоснал с обич. Човекът чисто и просто пет пари не даваше за него.

Най-тежка беше участта, паднала се на майката на Гилдър, по природа общителна жена, чиято самота я докара до алкохолизъм, а от своя страна алкохолизмът най-накрая я уби. В по-късните си години Гилдър стигна до убеждението, че майка му е търсела утеха и другаде, че е имала своите любовни забежки. След като настаниха баща му в центъра в Шедоудейл, Гилдър разчисти къщата в Олбъни, в която всичко беше нагоре с краката, с претъпкани чекмеджета и шкафове, и в тоалетката на майка си откри кадифена кутийка от „Тифани“. Когато

погледна в нея, намери гривна — гривна с *диаманти*. Вероятно струваше, колкото баща му — строителен инженер — печелеше за година. Баща му не би могъл да си позволи подобен подарък, а и мястото, на което откри кутийката — скрита в дъното на чекмеджето под куп ръкавици и шалове — изясни на Гилдър, че се е натъкнал на подарък от любовник. Кой ли е бил? Майка му работеше като секретарка в юридическа фирма. Дали не е бил някой от адвокатите от фирмата, в която работеше? Някой, с когото се е запознала там? Или повторно пламнала любов от младостта ѝ? Зарадва се, че майка му е открила все някакво щастие, което да носи светлина в самотното ѝ съществуване, но в същото време откритието го беше потопило в отчаяние, което не отмина със седмици. Майка му беше единственият светъл спомен от детството му. Но животът ѝ, истинският ѝ живот, си беше останал за него скрит.

При всяко посещение при баща му тези спомени го завладяваха и често, докато станеше време да си тръгва, до такава степен се чувстваше отчаян или обзет от неизразена ярост, че с мъка мислеше трезво. На петдесет и седем години беше и въпреки това не спираше да копнее за някакъв проблясък на признание.

Постави единствения стол в стаята срещу количката на баща си. Главата на стареца, плешива като на бебе, беше странно килната към рамото му. Гилдър извади кърпа от масичката до леглото и избърса слюнката от брадичката му. На поднос седеше отворена кутия с ванилов пудинг с нестабилна метална лъжица.

— Как се чувстваш, татко? Как се отнасят с теб?

Мълчание. Но в ума си Гилдър можеше да чуе как гласът на баща му изпълва пространствата.

Ти майтапиш ли се с мен? Я ме виж, за Бога. Дори до кенефа не мога да ида като хората. Всички ми говорят, като че съм дете. Как мислиш, че съм, момченце?

— Виждам, че не си си изял десерта. Не искаш ли малко пудинг? Какво ще кажеш?

Шибан пудинг! Тук само с това ме тъпчат. Пудинг за закуска, пудинг за обяд, пудинг за вечеря. Като сопол е.

Гилдър пхна пълна лъжица между зъбите на баща си. По силата на някакъв рефлекс старецът примлясна и преглътна.

Виж ме само. Да не мислиш, че съм на излет? Сам да се олигавям, да седя в пикнята си?

— Не знам дали напоследък следиш новините — Гилдър пхна втора лъжица в устата на баща си — но има нещо, което според мен трябва да знаеш.

Нима? Казвай, каквото имаш, и ми се махай от главата.

А какво искаше да каже Гилдър? Умирам? Че те всички умираха, дори и да не го осъзнават още? За какво щеше да послужи тази информация? Хрумна му мисъл, от която целият се смръзна. Какво щеше да стане с баща му, когато вече нямаше да има никого нито от докторите, нито от сестрите, нито от санитарите? След всичко случило се през последните няколко седмици Гилдър беше толкова зает, че не обмисли тази възможност. Градът обезлюдяваше. Скоро, след седмици или дори след дни, всички щяха да бягат, за да спасят живота си. Гилдър си припомни какво се случи в Ню Орлиънс след ураганите, първо Катрина, а след това Ванеса, историите за възрастните пациенти, изоставени да тънат в собствените им изпражнения, да умират от глад и обезводняване.

Слушах ли ме, момченце? Седиш си с това тъпо до безкрайност изражение. Какво е толкова на пожар важно, че си дошъл да ми го съобщиш?

Гилдър поклати глава.

— Нищо, татко. Нищо важно — гребна последната част от пудинга, пхна го в устата на баща си и избърса устните му с кърпата. — Сега да си починеш, а? — рече той. — Ще се видим след няколко дни.

Майка ти беше курва, знаеш и сам. Курва, курва, курва...

Гилдър излезе от стаята. В празния коридор спря и си пое въздух. Гласът беше въображаем, осъзнаваше го. Но въпреки това имаше моменти, когато имаше чувството, че разумът на баща му се е отделил от тялото му и се е вселил в неговото.

Върна се към рецепцията на входа. Сестрата, млада латиноамериканка, решаваше кръстословица.

— Трябва да смените пелената на баща ми.

Сестрата не го и погледна...

— Трябва да се сменят пелените на всички — след като Гилдър не помръдна от рецепцията, тя припряно вдигна поглед от

кръстословицата. Очите ѝ бяха много тъмни и с плътна очна линия. — Ще кажа някой да го направи.

— Ако обичате.

При вратата се спря. Сестрата отново се беше заловила с кръстословицата.

— *Кажете* на някого да преобуе баща ми, мътните ви взели.

— Казах, че ще имам грижата.

Завладя го неудържим порив на гняв. На Гилдър му се прииска да забие молива в гърлото ѝ.

— Вдигнете шибания телефон, ако няма да се заемете сама.

Сестрата изпухтя, вдигна слушалката и набра номер.

— Обажда се Мона от рецепцията. Гилдър от 126 трябва да се преоблече. Да, синът му е тук. Добре, ще му предам — затвори телефона. — Вече щастлив ли сте?

Въпросът беше толкова абсурден, че не знаеше откъде да подхване всичко, което имаше да ѝ каже.

Гилдър нямаше да умре като баща си — тъкмо напротив. Имаше АЛС — амиотрофична латерална склероза, по-известна като болест на Лу Гериг. Основните двигателни функции са първите, които са засегнати, очакваха го мускулни спазми и бавната смърт като напълно безполезен индивид, последвани от изчезването на говора и способността да преглъща. Внезапните изблици на смях или плач бяха загадка — никой не знаеше причината за появата им. В крайна сметка щеше да умре на респиратор, с напълно обездвижено тяло, без да може да се движи, дори да говори. Най-лошото беше, че щеше да запази способността си да мисли и разсъждава. За разлика от баща си, чийто мозък беше засегнат най-напред от болестта, Гилдър щеше да изживее всеки миг от упадъка си в пълно съзнание. Жив мъртвец, без никакъв близък, с изключение на някоя намусена медицинска сестра за компания.

Наясно беше, че, след като му поставиха диагнозата, преживя период на силен потрес. Шокът обясняваше налудничавото му поведение по отношение на Шона — това не беше истинското ѝ име, разбира се. В продължение на две години Гилдър я посещаваше всеки втори вторник от месеца, винаги в апартамента, осигурен от

работодателите ѝ. Тя беше тъмнокожа, стройна, с леко азиатски очи и достатъчно млада, за да му бъде дъщеря, макар че не това го привличаше — той би предпочел да е малко по-възрастна. Първоначално я откри чрез агенция, но след изпитателен период получи разрешение да ѝ се обаждат директно. Първият път беше притеснен като колежанин. Дълго време беше изминало от последния му път с жена и разбра, че се притеснява дали ще се представи на ниво, абсурдно притеснение, погледнато от по-късен момент. Момичето бързо го предразположи и поведе развитието на събитията в свои ръце. Ритуалът беше неизменен. Гилдър звънеше на звънеца отвън, разнасяше се жуженето му, после изкачваше стъпалата до апартамента, където тя го чакаше на отворената врата, усмихваше му се приветливо, облечена в черна рокля за коктейл и възхитително еротично бельо от коприна и дантела под нея. Разменяха си по някоя шег, каквито си разменяха всички любовници следобед, следваше дискретното оставяне на плика с парите в брой на скрина, после преминаваха към същината на срещата. Винаги Гилдър се събличаше пръв, после наблюдаваше как тя се съблича, оставяше роклята да се смъкне като завеса на пода, преди царствено да я прекрачи. Любеше се въодушевено с него и въодушевляването ѝ не изглеждаше нито престорено, нито твърде професионално и за тези няколко минути разумът на Гилдър постигаше с нищо несравним в живота му покой. По време на оргазма му Шона непрекъснато повтаряше името му, гласът се разтапяше в напълно убедителна имитация на женско сексуално удовлетворение. Гилдър се чувстваше така, сякаш се носи по вълните на тези звуци и усещания, плъзга се по гребена им като сърфист в спокоен бряг.

Защо не те виждам по-често? — питаше го тя след това. Щастлив ли си от нещата, които правя? Няма друга, нали? Искам да съм единствена, Гилдър. Много щастлив, отговаряше той и галеше копринената ѝ коса. Не бих могъл да съм по-щастлив, отколкото съм с теб.

Нищичко не знаеше за нея — поне нищо истинско. Въпреки това в седмиците след поставянето на диагнозата му единственото убежище, което разумът му намираще, беше в идеята, че е влюбен в нея. Споменът сега го притесняваше, психологическият му подтекст беше очевиден — не искаше да умре в самота — но по онова време

беше напълно убеден в чувствата си. Той беше лудо, безнадеждно влюбен и не беше ли възможно, дори вероятно, Шона да споделя чувствата му? Това ли имаше предвид тя, когато искаше да бъде единствена за него? Защото онова, което правеха и споделяха един с друг, *не можеше* да е фалшиво, подобни изживявания двама души можеха да споделят само когато са истински свързани.

Мислите му продължаваха все в тази посока, докато не се вкара в такова състояние, че мислеше само за Шона. Реши да ѝ направи подарък — символ на своята любов. Скъп подарък и достоен за чувствата му. Бижу. Трябваше да е бижу. И не нещо ново, купено от магазина, ами по-лично; диамантената гривна на майка му. Окрилен от решението си, той уви кутийката от „Тифани“ в сребриста хартия и отиде с колата до апартамента на Шона. Не беше вторник, но нямаше значение. Чувствата, които изпитваше, не се вписваха в никакъв график. Позвъни на вратата и зачака. Минутите минаваха, което беше необичайно. Шона винаги отваряше много бързо след звънеца. Отново позвъни. Този път домофонът изпраща и той чу гласа ѝ:

— Моля?

— Хорас е.

Мълчание.

— Не си записан в графика ми. Нали? Може би съм допуснала грешка. Позвъни ли предварително?

— Нося ти нещо.

Домофонът сякаш замря.

— Почакай секунда — каза тя накрая.

Минутите течаха. Гилдър чу стъпки по стълбището. Може би звънецът не работеше. Шона идваше да отвори вратата. Но силуетът, който сви зад ъгъла, не беше на Шона. Беше на мъж. Към шейсетте, плешив и набит, със свинско лице на руски гангстер, облечен в смачкан раиран костюм и разхлабена вратовръзка. Признаците бяха налице, но в превъзбуденото си състояние умът на Гилдър ги отхвърли. Мъжът излезе през вратата и мимоходом хвърли бегъл поглед на Гилдър.

— Късметлия си — смигна му той.

Гилдър забърза нагоре по стълбите. Почука три пъти, почака със засилващо се притеснение, най-накрая вратата се отвори. Шона не носеше рокля, а копринен пеньоар, пристегнат в кръста. Косата ѝ беше

в безпорядък, гримът ѝ размазан. Сигурно е дошъл, докато си е подремвала.

— Хорас, какво правиш тук?

— Съжалявам — изведнъж беше останал без дъх. — Знам, че трябваше да позвъня.

— Ако трябва да съм искрена, наистина не е най-подходящото време.

— Само за минутка. Може ли да вляза, моля?

Тя го огледа сдържано, после май омекна.

— Добре. Ще трябва да стане набързо.

Отдръпна се, за да го пусне да влезе. Имаше нещо различно в апартамента, но Гилдър не можеше да каже какво точно. Изглеждаше мръсен, въздухът беше тежък и неприятен.

— Е, това ли е което виждам? — тя гледаше обвитата със сребриста хартия кутийка. — Хорас, не биваше.

Гилдър ѝ я подаде.

— За теб е.

Очите ѝ засияха топло, тя махна опаковката и извади гривната.

— Какво внимание само. Колко красиво бижу.

— Семейно е. Принадлежало е на майка ми.

— Това го прави още по-специално — тя го целуна бързо по бузата. — Дай ми минутка да се поизчистя и веднага се връщам при теб, скъпи.

Заля го титанична вълна на любов. Напрегна цялата си воля, за да не обвие ръце около нея и да не притисне устните си към нейните.

— Искам да се любя с теб. Наистина да се любя.

Тя погледна часовника си.

— Ама разбира се. Щом това искаш. Но не разполагам с цял час.

Гилдър започна да се съблича, трескаво разкопча колана си, изу обувките си. Нещо обаче не беше както трябва. Той долови колебливостта ѝ.

— Не забравяш ли нещо? — попита тя.

Парите. Питаше за парите. Как можеше да мисли за пари в подобен момент? Искаше да ѝ каже, че онова, което споделяха, не можеше да се измери с пари, нещо в този дух, но успя само да каже „не ги нося.“

Тя се намръщи.

— Скъпи, не става така. Наясно си.

Но този път Гилдър до такава степен не беше на себе си, че случващото се едва стигаше до ума му. И освен това стоеше пред нея само по бельо, с панталони, свлечени около глезените.

— Добре ли си? Не ми изглеждаш така.

— Обичам те.

Тя се усмихна безгрижно.

— Много мило.

— Казах обичам те.

— Хубаво, мога да го направя. Няма проблем. Сложи парите на скрина и ще правя каквото поискаш.

— Не нося пари. Дадох ти гривната.

Изведнъж цялата сърдечност и дори дружелюбие изчезнаха от очите ѝ.

— Хорас, в този бизнес се работи с пари в брой, ясно ти е. Не ми харесва какви ги приказваш.

— Моля те, нека правя любов с теб — пулсът на Гилдър кънтеше в ушите му. — Можеш да продадеш гривната, ако искаш. Струва много пари.

— Надали, драги — тя му я подаде с явно презрение. — Не ми е приятно да ти потроша увереността, но това е стъкло. Не знам кой ти я е продал, но трябва да си върнеш парите. Сега си върви, бъди добричък. Знаеш правилата.

Гилдър трябваше да я накара да разбере как се чувства. В отчаянието си посегна към нея, но краката му все още бяха омотани в крачолиите на панталоните му. Шона извика и в следващия миг Гилдър се озова проснат на пода. Вдигна лице и се оказа срещу пистолет, насочен към главата му.

— Омитай се.

— Моля те — простена той с натежал от сълзи глас. — Ти каза, че искаш да си единствената в живота ми.

— Много неща казвам. Сега се омитай оттук с жалката си, проклета гривна.

Той криво-ляво се надигна. За пръв път преживяваше подобно унижение. И въпреки това в чувствата му любовта надделяваше. Безнадеждна, меланхолична любов, която жив го разкъсваше.

— Умирам.

— Всички умираме, скъпи — тя посочи с пистолета вратата. — Прави каквото ти казвам, преди да съм ти пръснала топките.

Разбра, че никога повече няма да се изправи лице в лице с нея. Как можа да е толкова глупав? Прибра се у дома, вкара колата в гаража, загаси двигателя и заключи вратата с дистанционното. Седя в колата близо половин час. Не беше в състояние да помръдне. Той умираше. Беше се направил на глупак. Никога повече нямаше да види Шона, защото нищо не означаваше за нея.

И тогава осъзна, че все още седи в камрито. Трябваше само да включи двигателя. Щеше да прилича на унасяне в сън. Нямаше да му се наложи да се сеца за Шона, за Проекта Ной или да живее в затвора на умиращото си тяло, нито да посещава баща си във възстановителния център — приключваха всички неприятни задължения. Всичките му грижи щяха да изчезнат. Воден от необясним за него импулс, свали часовника си и извади портфейла си от джоба, постави ги на таблото — сякаш се готви да си ляга. Вероятно трябваше да напише писмо, така се правеше, но какво би могъл да напише? И на кого?

На три пъти прави усилие да завърти ключа. И трите пъти решимостта му се изпаряваше. А след това се почувства глупаво, така както си седеше в колата — още едно унижение. Не му оставаше друго, освен да си сложи отново часовника, да върне портфейла в джоба си и после да влезе в къщата.

Докато Гилдър шофираше от Маклийн към дома, джобният му компютър издаде жужене. Нелсън.

— Напредват.

— Накъде?

— Навсякъде. Юта, Уайоминг, Небраска. Многобройна група се събира в западен Канзас — замълча. — Не се обаждам за това.

Гилдър тръгна към службата. Нелсън го пресрещна в коридора.

— Уловихме сигнала малко преди залез. Пипнахме го от кула, западно от Денвър, градчето се нарича Силвър Плуум. Наложил се да се понапъна, но понеже от полицията ми дължаха някои услуги, успях да пренасоча една от старите бръмчилки, за да видим не можем ли да съставим картинката.

Накрая показва на Гилдър зърнистата черно-бяла снимка. Не беше на момиче, а на мъж. Стоеше до пикап, паркиран до магистрала. Май пикаеше.

— Кой, по дяволите, е това? Някой от докторите ли?

— Един от хората на Ричардс.

Гилдър се слиса.

— Какви ги говориш?

За миг на лицето на Нелсън се изписа объркване.

— Съжалявам, мислех, че си в течение. Това са осъдени за сексуално посегателство. Един от малките проекти на Ричардс. Поради съображения за сигурност целият персонал от цивилни на шестия етаж е бил съставен от хора, вписани в националния регистър на извършилите престъпления.

— Будалкаш ме.

— Съвсем не — Нелсън увеличи снимката на екрана. — Кой е нашият самотен оцелял от Проект „Ной“ ли? Ами шибан педофил.

[1] От исп. *nada* — нищо. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Пикапът спря късно сутринта на втория ден, откакто Грей беше тръгнал на път.

Малко преди пладне слънцето грееше високо на небето. След безсънната нощ в мотел, близо до Лийдвил, Грей беше поел по междущатска 70 някъде около Вейл, после се спусна към Денвър. На изток чак до град Голдън магистралата беше като цяло чиста, но когато започна да навлиза във външния кръг от градски предградия с огромните им търговски центрове и разпрострели се застроени участъци, положението се промени. Цели участъци от магистралата бяха задръстени от изоставени коли и това го принуди да поеме по някакво отклонение. Огромните паркинги, редуващи се покрай магистралата, бяха сцени от замръзнал хаос, с потрошени витрини на магазини, пръснати по земята стоки. И тишината беше различна на това място — тя не се дължеше на липсата на какъвто и да било шум, ами на нещо по-всеобхватно и злокобно. Много от трупове, които видя, бяха обезглавени като повесения мъж от Червения покрив. Грей предположи, че Нула и останалите обичат да късат глави.

Положи всички усилия да не откъсва очи от пътя, да изтласка касапницата в периферията на зрението си. Странната, кипяща енергия, която го беше обзела в „Червения покрив“, не беше стихнала. Мозъкът му бръмчеше като изтръгната струна. Не беше спал ден и половина, но не чувстваше умора. Нито глад, което беше нетипично за него. На Грей обикновено му се налагаше да потиска глада, а сега по някаква причина дори мисълта за храна не му се струваше примамлива. В Лийдвил си беше взел шоколадче с фъстъци и карамел от автомат във фоайето на мотела. Мислеше, че все нещо трябва да сложи в стомаха си, но дори не може да доближи проклетото шоколадче до носа си. Само от миризмата вътрешностите му се присвиха. Подушваше консервантите в чудото, противната воня на химикали, като от индустриален препарат за почистване на подове.

Когато центърът на града се показва пред погледа му, Грей разбра, че трябва да слезе от междущатската. Нямаше как да заобиколи колите,

а колкото повече приближаваше центъра, положението само щеше да се влошава. Откара пикапа на паркинг на супермаркет и провери картата. Най-подходящият маршрут беше да заобиколи търговската част от юг, реши той, но това беше само предположение, изобщо не познаваше Денвър.

Зави на юг, после отново на изток, вървеше през предградията. Навсякъде виждаше едно и също, нямаше жива душа. Искаше му се поне радио да има за компания, но когато потърси някоя честота, чу само безсмисленото прашене, което чуваше от ден и половина. Известно време натискаше клаксона, мислеше си, че може да накара някой оцелял да се покаже, но накрая се отказа. Не беше останал никой, който да го чуе. Денвър беше гробница.

Когато двигателят угасна, Грей беше потънал в толкова дълбоко отчаяние, че няколко секунди дори не забеляза. Заради тревожестата го тишина започна да му се струва, че никога повече няма да види жива душа — че в целия свят, не само в Денвър, хората са изстребени. После осъзна какво се е случило, разбра, че двигателят е изгубил мощност. Няколко мига пикапът се движи по инерция със заключен волан. На Грей му оставаше само да седи и да чака пикапа да се движи по инерция, докато не спре.

Христe, помисли си той, това е всичко, което ми трябва. Пъхна оръжието на Иги в джоба на гащеризона си, изскочи от пикапа и вдигна качулката. Грей беше притежавал достатъчно потрошени коли в живота си, за да познае кога се е скъсал ремъкът на вентилатора. Логично беше да изостави пикапа и да намери друга кола с ключове. Намираще се на широк булевард със сгради като огромни кутии, в които се помещаваха търговски центрове за разпродажби на различни стоки: техника, мебели, строителни материали. Слънцето блестеше. Навсякъде паркингите бяха пълни с хаотично преобърнати коли. Нямаше сили да гледа към тях. Трябваше му само ремък и няколко основни инструмента за поправка, отвертка и два гаечни ключа, за да смени и обтегне ремъка. Може би в „Хоум Депо“ имат авточасти. Нямаше да е зле да провери.

Прекося магистралата и се запъти към вратата, която зееше отворена. Мястото за складиране на предназначения за продажба бутилки с пропан до входа беше разбито и разграбено, но иначе входът на магазина не изглеждаше да е пострадал. Близо до него стояха

наредени плътно и вързани една за друга косачки за трева, невредими бяха и изложените мебели за патио, покрити с жълт прах. Другият знак, че има нещо нередно, беше огромната квадратна табела от шперплат, подпряна до стената, на която със спрей беше написано ГЕНЕРАТОРИТЕ СВЪРШИХА.

Грей извади пистолета от джоба си, побутна вратата да се отвори и влезе. Токът беше спрял, но имаше някакъв привиден ред, много от рафтовете стояха празни, подът беше покрит с отпадъци. Вдигна оръжието пред себе си и предпазливо тръгна покрай предната стена на магазина. Погледът му търсеше сред табелите над гондолите онази, на която да пише АВТОЧАСТИ.

Изминал беше наполовина дължината на редиците, когато изведнъж замръзна на място. Напред от лявата му страна долетя тихо шумолене, последвано от едва чуто мърморене. Грей направи две крачки и надзърна иззад ъгъла.

Някаква жена. Стоеше пред стелаж с мостри на бои. Носеше джинси и мъжка риза. Кестенявата ѝ коса беше прибрана зад ушите и прихваната от вдигнатите на главата ѝ слънчеви очила. Жената беше и бременна — не така, сякаш бебето ще се роди ей сега, но достатъчно. Докато Грей я наблюдаваше, тя измъкна малка квадратна мостра с боя от мястото ѝ и намръщено замислена, започна да я оглежда под различен ъгъл. После я върна обратно.

Толкова неочаквана беше тази гледка, че Грей само я съзерцаваше в нямо удивление. Какво правеше тя тук? Изминаха цели трийсет секунди, а жената не забелязваше присъствието му, напълно погълната от загадъчната си работа. Не искаше да я изплаши, затова внимателно постави оръжието на отворена лавица и предпазливо пристъпи. Какво да каже? Никога не е бил добър в сближаването. Дори да разговаря с хората — не го биваше много. Реши да се прокашля.

Жената го погледна през рамо.

— Крайно време беше — рече тя. — Стоя тук вече двацет минути.

— Госпожо, какво правите?

Тя се извърна от стелажа.

— Това отделът за бои ли е, или не е? — държеше куп мостри, разперени ветрилообразно като карти. — Мисля, че нюансът „Гардън Гейт“ става, но се притеснявам да не е прекалено тъмен.

Грей беше загубил ума и дума. Тя искаше да ѝ помогне да избере боя ли?

— Вероятно никой не иска мнението ви, наясно съм — оживено рече тя, както се стори на Грей, малко пресилено оживено. — Пригответе ми я и ми вземете парите, сигурна съм, че всички така казват. Само че аз ценя преценката на човек, който разбира от занаята си. Е, какво ще кажете? Какво е професионалното ви мнение?

Грей вече стоеше само на няколко стъпки от нея. Лицето ѝ имаше фина костна структура и бледа кожа, с почти незабележими, разперени като лъчи бръчици покрай очите.

— Виждате ми се объркан. Не работите ли тук?

Тя присви очи към него.

— Не работите ли тук?

— Госпожо, тук никой не работи.

В изражението ѝ проблесна объркване. Както се появи, така и изчезна, а по лицето ѝ се изписа вече гняв.

— Едва ли точно това трябва да ми кажете — отхвърли думите му тя. — Да се опита човек да намери малко помощ на това място е все едно като да си извади зъб. Но както казвах, трябва да разбере коя от тези бои ще подхожда най-много за детска стая — тя се усмихна към него плахо. — Предполагам не е никаква тайна, но чакам бебе.

Грей се беше срещал с всякакви откачалки, но тази жена беше за първа награда.

— Госпожо, мен ако питате, не бива да сте тук. Опасно е.

Лицето ѝ отново сякаш застина, а после отговори така, сякаш първо обмисля думите, а в следващия миг пренастройва смисъла им.

— Наистина звучите като Дейвид. Да ви кажа откровено, тези приказки вече ми досадиха — въздъхна тежко. — Ами нека да е „Гардън Гейт“. Ще взема няколко кутии от нея с ефект драскана мазилка, моля. Бързам, ако не възразявате.

Грей съвсем се втрещи.

— Искате да ви продам боя ли?

— Вие сте или не сте управителят?

Управителят? Как се стигна дотук? Започна да осъзнава, че жената не се преструва.

— Госпожо, не знаете ли какво става?

Тя извади две кутии от стелажа и ги подаде.

— Ще ви кажа какво става. Купувам боя, а вие ще ми я смесите, господин... Струва ми се, че не знам името ви.

Грей преглътна. Имаше нещо у тази жена, която го правеше напълно безпомощен, все едно че го влачеше побягнал кон.

— Грей — рече той. — Лоурънс Грей.

Тя побутна кутиите към него и го принуди да ги вземе. Иисусе, ами тя буквално го накара да си попълни заявлението за работа. Ако продължеше така, никога нямаше да се сдобие с ремък.

— Господин Грей, бих желала да купя няколко кутии „Гардън Гейт“, моля.

— Ами не знам как да стане.

— Знаете и още как — тя посочи касата. — Просто въведете броя им в онази там, как се казваше... машина.

— Госпожо, не мога.

— Какво искате да кажете с това, че не можете?

— Първо на първо няма ток.

Забележката ѝ имаше някакъв благотворен ефект. Жената изви глава към тавана.

— Май забелязах — рече тя безгрижно. — Тук наистина е малко тъмно.

— Нали това се опитвам да ви обясня.

— Ами защо не казахте направо? — изсумтя тя. — Оставам си без „Гардън Гейт“ тогава. Без никаква боя според онова, което казвате. Трябва да призная, че това ме разочарова. Наистина се надявах днес да привърша с боядисването на детската стая.

— Госпожо, не мисля...

— Истината е, че Дейвид би трябвало да се занимава с този въпрос, но не, той трябва да е другаде, да спасява света, остави ме сама в къщата като затворник. И къде, по дяволите, е Йоланда? Извинете нецензурния ми език. След всичко, което направих за нея, очаквах малко разбиране, така да знаете. Дори не позвъни.

Дейвид. Йоланда. Кои бяха тези хора? Всичко беше не просто странно, ами напълно объркано, едно беше ясно: клетата жена беше съвсем сама. Ако Грей не намереше начин да я махне оттук, скоро нямаше да е между живите.

— Бихте могли да я боядисате в бяло — предложи той. — Сигурен съм, че имат много бяла боя.

Тя го изглежда недоверчиво.

— И защо да я боядисвам в бяло?

— Казват, че бялото отива на всичко, нали? — В името на милостта Божия, да се чуеше само, звучеше като някой от педалите по телевизията. — С бяло можете да направите каквото си искате. Може да добавите нещо друго в цвят в стаята. Завеси, мебели.

Тя се колебаеше.

— Не знам. Бялото ми се струва малко обикновено. Но, от друга страна, наистина исках да приключа днес с боядисването.

— Точно така — окуражи я Грей и положи всички усилия да се усмихне. — Нали това казвам. Можете да я боядисате в бяло, а после да вземете решение какво да правите по-нататък, когато видите как изглежда. Това е моята препоръка.

— А и бялото наистина подхожда на всичко. Тук имате право.

— Споменахте, че е детска стая, нали? Тогава по-късно вероятно бихте могли да добавите някой фриз, да я пооживите. Сещате се, зайчета, нещо такова.

— Зайчета ли казахте?

Грей преглътна. Откъде се бяха взели тези зайчета? Зайчетата бяха любимата мръвка на пръчките. Наблюдавал беше как Нула ги нагъва от количката.

— Ами да — едва рече той. — Всички харесват зайчета.

Виждаше как постепенно възприема идеята. Което повдигна друг въпрос. Да предположим, че жената се съгласи да си тръгне — и после? Надали можеше да я остави да си тръгне сама. Чудеше се и колко напреднала е бременността ѝ. Пет месеца? Шест? Не го биваше да преценява тези неща.

— Мисля, че в идеята ви има потенциал — рече жената и кимна с фината си брадичка. — Изглежда, двамата мислим в една посока, господин Грей.

— Казвам се Лоурънс.

Тя се усмихна и му подаде ръка.

— Наричайте ме Лайла.

Чак когато вече седеше във волвото на жената — Лайла всъщност беше оставила пари в брой при касите заедно с бележка, в

която обещавахе да се върне — Грей си даде сметка, че някъде между носенето на кутиите до колата и подреждането им в багажника тя беше успяла да го накара да се съгласи да боядиса детската стая. Не си спомняше точно да го е убеждавала, просто го беше убедила, а след това изведнъж вече пътуваха, жената управляваше волвото през обезлюдения град, подминаваше развалините от коли и разлагащите се трупове, преобърнатите военни камиони и все още димящите отломки от опустошените жилищни комплекси.

— Човек си мисли — отбеляза тя, докато заобикаляше обгорялата грамада, останала от камион за куриерски доставки, който едва погледна — че хората ще проявят достатъчно съзнателност, за да позвънят в службата по разчистването, а няма просто да си оставят колите наскреж пътя.

Бърбореше и за детската стая (наистина беше ударил десетката със зайчетата), продължи да иронизира и Дейвид, за когото Грей реши, че е съпругът ѝ. Грей предположи, че мъжът е заминал нанякъде и я е оставил сама у дома. Може би е била луда и преди събитията, но на Грей не му се вярваше. Случило ѝ се беше нещо лошо, много лошо. Имаше си име за това, той знаеше. Посттравматично нещо си. В основни линии жената знаеше, но не осъзнаваше, а умът ѝ в ужасеното си състояние я защитавахе от истината — истината, която рано или късно щеше да се наложи Грей да ѝ съобщи.

Пристигнаха в къщата, голяма тухлена сграда в стил „Тюдор“, която се извисяваше над улицата. От начина, по който разговаряше с него, вече беше подразбрал, че жената е доста състоятелна, но подобно богатство не очакваше. Грей извади покупките от багажника на волвото — освен боята, тя беше избрала и комплект валяци, ваничка и различни четки — и изкачи стъпалата. На входната врата Лайла се суетеше с ключовете.

— Ключалката винаги леко заяжда.

Побутна вратата с рамо, отвори я и отвътре лъхна застоял въздух. Грей я последва в антрето. Очаквал беше вътрешността на къщата да прилича на замък, с тежки завеси и мебели с обемна тапицерия, висящи полилеи, но изобщо не беше така, приличаше повече на офис, отколкото на място, където се живее. От лявата му страна висок свод водеше към трапезарията, в която имаше дълга стъклена маса и няколко наглед неудобни стола, от дясната му страна беше дневната,

голо пространство, в което имаше само нисък диван и огромно черно пиано. За миг Грей остана като замръзнал, безмълвно държеше кутиите с боя и се опитваше да събере мислите си. Подуши нещо — вонящ полъх на неизхвърлен отдавна боклук, който идваше от вътрешността на къщата.

Когато мълчанието се проточи. Грей побърза да го наруши.

— Свирите ли? — попита той.

Лайла оставяше чантата и ключовете си на масичката до вратата.

— На какво да свиря?

Грей посочи към пианото. Тя се извърна да погледне инструмента с някак учудено изражение.

— Не — намръщи се тя. — Идея на Дейвид беше. Малко префърцунена, мен ако питате.

Тя го поведе нагоре по стълбището. Докато се качваха, ставаше все по-спарено. Грей я последва до края на застлания с пътека коридор.

— Стигнахме — обяви тя.

Стаята изглеждаше неестествено уютна в сравнение с размерите на къщата. В единия от ъглите имаше изправена стълба, а подът беше покрит с парчета найлон, залепени за дъските на пода, във ваничка със засъхнала от жегата боя имаше валяк. Грей влезе по-навътре. Предишната боя на стените на стаята беше неутрално кремаво, но някой — Лайла, предположи той — беше прокарала, както ѝ падне, широки ивици жълта боя нагоре-надолу по стените, без да следва никаква последователност. Поне три слоя щяха да са необходими, за да се покрие.

Лайла стоеше на прага с ръце на кръста.

— Вероятно — рече тя и трепна — е очевидно, че не съм кой знае какъв бояджия. Със сигурност не съм професионалист като теб.

Пак започваме, помисли си Грей. Но беше решил да приеме играта и не виждаше причина да я изважда от заблуждението, че знае какво прави.

— Имаш ли нужда от нещо, преди да започнеш?

— Май не — успя да отговори Грей.

Тя се прозя, прикрила уста с ръка. Изглежда, я връхлетя внезапна умора, все едно беше балон, от който бавно въздухът излиза.

— Тогава предлагам да те оставя да поработиш. Отивам да си вдигна краката да ми отпочинат малко.

И излезе от стаята. Грей чу как надолу по коридора хлопва врата. Това не беше ли най-лудото нещо, помисли си той. Със сигурност, когато се събуди в „Червения покрив“, не му и минаваше през ума, че ще боядисва стая за бебе в къщата на някаква богата госпожа. Напреди слух да чуе други шумове от стаята й, но цареше тишина. Може би най-странното беше, че Грей всъщност нямаше нищо против случилото се. Жената си беше откачалка и доста обичаше да се разпорежда. А тъй като изобщо не го беше попитала какъв е по професия, нямаше как да я разочарова, че не е такъв, за каквото го взема. Хубаво беше чувството, че някой му има доверие, макар и да не го заслужаваше.

Качи материалите от антрето и се залови за работа. Кой знае колко не се беше занимавал с боядисване, но и боядисването не приличаше на проектирането на космически ракети — бързо улови и свикна с ритъма на работата, а умът му потъна в щастлива празнота. Почти забрави как се събуди в „Червения покрив“, за Нула, Ричардс, Хижата и останалото. Измина час, после два, боядисваше ъглите по дължината на тавана, когато се появи Лайла с поднос със сандвич и чаша вода. Беше се преоблякла в джинсова рокля за бременни с висока талия, която, макар да беше широка, я правеше да изглежда в още по-напреднала бременност.

— Надявам се, че обичаш риба тон.

Той слезе от стълбата, за да вземе подноса. Хлябът беше покрит с дебел слой зелена плесен, миришеше на вкиснала майонеза. Стомахът на Грей се присви.

— Може би по-късно — смутено рече той. — Искam преди това да сложа и втория слой.

Лайла нищо не отвърна, вместо това отстъпи назад, за да огледа стаята.

— Трябва да призная, че наистина изглежда по-добре. Много по-добре. Не знам защо по-рано не бяха помислила за варианта с бялата боя — погледна към Грей. — Надявам се, че няма да ме вземеш за прекалено нахална, Лоурънс, не искам изобщо да се впускам в предположения за каквото и да било, но дали случайно нямаш нужда от място, където да преспиш тази нощ?

Грей не го очакваше, за това не беше помислил. Изобщо за нищо не беше помислил, сякаш отнесеното състояние на жената беше

заразно. Но беше естествено тя да поиска от него да остане. След толкова дни, прекарани в самота, нямаше как да го остави да си тръгне — целта беше да го задържи тук. А къде би могъл да отиде той?

— Добре. Разбрахме се — тя се разсмя притеснено. — Трябва да призная, че съм много облекчена. Толкова виновна се чувствах, че те въвлякох в това, дори не те попитах имаш ли място, където да отседнеш. Пък и ти така ми помогна.

— Всичко е наред — каза Грей. — Искам да кажа, че ще се радвам да остана.

— За нищо — разговорът сякаш приключи, но на вратата Лайла се обърна и смръщи нос в отвращение. — Съжалявам за сандвича. Знам, че вероятно не събужда апетита. Все искам да отида на пазар. Но ще ти приготвя хубава вечеря.

Грей работи целия следобед, завърши и третия слой, докато слънцето залязваше в прозорците. Трябваше да признае, че стаята не изглеждаше никак зле. Остави четките и валяците във ваничката, слезе по стълбището и тръгна по главния коридор към кухнята. Както и останалата част от къщата, тя беше обзаведена пестеливо и в модерен стил с бели шкафове, черни гранитни плотове и блестящи хромирани уреди. Въздействието на помещението се разваляше от натъпканите навсякъде торби с боклук, от които вонеше на развалена храна. Лайла стоеше до печката — явно имаше газ — и раздрусваше тенджерата на светлината от свещ. Масата беше подредена с порцелан, салфетки и сребърни прибори, дори с покривка.

— Дано харесваш домати — усмихна му се Лайла.

Упъти го към малка стая зад кухнята с мивка. Нямаше вода, с която да измие четките, затова Грей ги остави в мивката и с парцал почисти, колкото можа, ръцете си. Мисълта за доматена супа го отвращаваше, но се налагаше да положи усилия и да се опита да яде — нямаше как да го избегне. Когато се върна, Лайла вече разливаше супата в купи, от които се вдигаше пара. Отнесе купите на масата с чиния бисквити.

— Бон апети.

От първата лъжица му се заповдига. Дори не приличаше на супа. Противно на всички инстинкти, успя да я преглътне. Лайла, изглежда,

изобщо не забелязваше състоянието му, трошеше бисквитите в супата и си хапваше. Впрегнал цялата си воля, Грей изяде втора лъжица, след това трета. Усещаше как супата засяда в основата на стомаха му като неподвижна маса. Когато понечи да изяде четвъртата, вътрешностите му се присвиха като притиснати в менгеме.

— Извини ме за секунда.

Постара се да не тича, докато стигне до помощната стаичка и успя в последния миг. Обикновено когато повръщаше, храната като да се изстрелваше от него, а сега напротив: супата безжизнено се заточи въвн от тялото му. Иисусе, какво му ставаше? Избърса устата си, постоя един момент, докато се съвземе, и се върна на масата. Лайла го погледна загрижено.

— Всичко наред ли е със супата? — попита тя внимателно.

Не можеше и да погледне към чинията си. Чудеше се дали тя ще долови мириса на повръщано в дъха му.

— Хубава е — едва каза. — Аз просто... май не съм много гладен.

Отговорът, изглежда, я удовлетвори. Дълго го наблюдава, преди да проговори отново.

— Надявам се, че няма да се разсърдиш от въпроса ми, Лоурънс, но търсиш ли си работа?

— За боядисване ли говориш?

— Ами със сигурност и за него. Но също и за други неща. Защото, прости ми, ако си правя произволни заключения, но имам впечатлението, че може би си нямаш... някакви задължения. Няма проблем. Не ме разбирай погрешно. Какво ли не се случва на хората — премигна от другата страна на масата. — Всъщност ти не работиш в Хоум Депо, нали?

Грей поклати глава.

— Така си и помислих! Наистина в магазина ме остави с такова впечатление. Независимо от това свърши чудесна работа. Чудесна работа. Което само подкрепя идеята ми. Ако разбираш какво искам да кажа. Защото искам да ти помогна отново да си стъпиш на краката. Толкова ми помогна, искам да ти върна услугата. Наоколо има купища неща за вършене. Трябва да се постави фризьт, разбира се, и проблемите с климатика, задния двор, нали си видял двора...

Грей разбра, че ако не я спре, никога няма да се измъкне оттук.

— Госпожо...

— Моля те — вдигна ръка и му се усмихна сърдечно — само Лайла.

— Добре, Лайла — Грей пое дъх. — Не сте ли забелязали нещо... странно?

Тя се намръщи озадачено.

— Не знам какво имаш предвид.

Най-добре беше бавно да даде назад, помисли си Грей.

— Ами например тока.

— О, това ли — махна с ръка пренебрежително. — Вече го спомена в магазина.

— Но не е ли странно, че токът не идва? Би трябвало вече да са го поправили?

По лицето ѝ премина неясно вълнение.

— Нямам ни най-малка представа. Да си призная, не разбирам накъде клониш с тези приказки.

— А каза, че и Дейвид не се е обаждал. Откога не се е обаждал?

— Той е зает човек. Много зает човек.

— Не вярвам това да е причината да не се обади.

— Не вярваш... — рече тя с напълно безизразен глас.

— Не.

Лайла подозрително присви очи.

— Лоурънс, да не знаеш нещо, което не искаш да ми кажеш? Надявам се, че ако си приятел на Дейвид, ще имаш приличието да ми го съобщиш.

Все едно Грей се опитваше да лови мухи във въздуха.

— Не, не ми е приятел. Просто казвам... — единственият начин беше да говори направо. — Не си ли забелязала, че няма никакви хора?

Лайла го гледаше настойчиво, скръстила ръце върху корема си. В погледа ѝ се четеше трудно сдържан гняв. Тя рязко стана, грабна купата от масата и я отнесе при мивката.

— Лайла...

Тя бурно разтърси глава, без да го поглежда.

— Не искам да ми говориш така.

— Трябва да се махнем оттук.

Купата изтрака в мивката, когато я остави и завъртя с ожесточение, но и без полза напред-назад крана на чешмата.

— Да му се не види, няма вода. *Защо, мамка му, няма вода?*

Грей се изправи. Тя се обърна към него ядно свила ръце в юмруци.

— Не разбираш ли? Не мога отново да я изгубя! Не мога!

За бебето ли говореше? И какво имаше предвид с това „отново“?

— Не можем да останем — отново пристъпи към нея предпазливо, сякаш се приближаваше до застанало нащрек животно.
— Тук е опасно.

По лицето ѝ рукнаха гневни сълзи.

— Защо ти е да го правиш? Защо?

Политна към него, вдигнала юмруци като чукове. Грей стъпи здраво. Тя го заудря по гърдите, сякаш се опитваше да потроши врата. Нападението ѝ беше хаотично, резултат от чиста паника, от емоционалната буря, разразила се в нея. Когато тя се отдръпна, Грей си възвърна равновесието и я придърпа към себе си, както боксьор вкопча противника си, обвинил горната част на тялото ѝ и приковал ръцете ѝ отстрани. Жестът му беше инстинктивен, не знаеше какво друго да направи.

— Не говори така — умолително рече Лайла, докато се мятеше в хватката му. — Не е вярно, не е вярно...

Изведнъж въздъхна дълбоко, изхлипа сломено и се отпусна в ръцете му.

Известно време, може би цяла минута, останаха така: приклекчени в странна прегръдка. Грей беше поразен — не от ожесточената ѝ реакция, която беше предвидима, ами от чистото присъствие на женско тяло в прегръдката му. Колко лека беше! Колко различна от него! Колко време беше изминало, откакто Грей беше прегръщал жена, откакто изобщо беше прегръщал някого? Или е бил докосван от друг човек? Усещаше твърдата закръгленост на корема на Лайла, притисната към него, едно настойчиво присъствие. Бебе, помисли си Грей и за пръв път истинското значение на този факт стигна до съзнанието му. Сред хаоса и разразилата се касапница на полуделия свят тази клета жена щеше да си има бебе.

Грей отпусна хватката си и се отдръпна. Лайла гледаше към пода. Пъргавата, досадна жена, която беше срещнал на стелаж с бои, беше изчезнала, а на нейно място се беше появило крехко, слабо създание, което приличаше на дете.

— Може ли да те попитам нещо, Лоурънс? — попита тя с немощен глас.

Грей кимна.

— С какво си се занимавал преди това?

За миг той не разбра въпроса ѝ, после осъзна, че го пита какво е работил.

— Чистех — отвърна той и сви рамене. — Искам да кажа, че бях портиер.

Лайла поразмисли над думите му, без да даде израз на мислите си.

— Е, мисля, че тук ме побеждаваш — потри нос с опакото на ръката си. — Да ти кажа искрено, не ми се вярва аз изобщо да съм била някаква.

Отново се възцари мълчание. Лайла не откъсваше очи от пода, а Грей се чудеше какво ли ще каже сега. Каквото и да беше, той долавяше, че от думите ѝ зависи тяхното оцеляване.

— Вече загубих дете — каза Лайла. — Момиченце, още бебе.

Грей чакаше.

— Сърцето ѝ, нали разбираш — тя постави ръка на гърдите си. — Имаше проблем със сърцето.

Умълчалият се Грей имаше странното чувство, че през цялото време го е знаел. Ако не точния факт, то поне, че е имало нещо подобно. Все едно гледаше една от онези картини, които отблизо изглеждаха безсмислени, но щом човек се отдръпнеше от тях, изведнъж виждаше изображението.

— Как се казваше? — попита Грей.

Лайла вдигна лицето си, по което имаше следи от сълзи. За миг само го гледаше, очите ѝ бяха преценяващо присвити. Грей се почуди дали е сгрешил, като попита. Въпросът просто му изникна.

— Благодаря, Лоурънс. Вече никой не ме пита за името ѝ. Не мога да ти кажа откога не са ме питали.

— И защо не питат?

— Не знам — леко присви рамене. — Сигурно си мислят, че е лош късмет.

— За мен не е.

Пак се умълчаха. На Грей му се струваше, че към никого не е изпитвал подобно отношение в живота си.

— Ева — каза Лайла. — Дъщеря ми се казваше Ева.

Името сякаш придоби собствено присъствие редом с тяхното. Навън, зад прозорците на къщата на Лайла, се спускаше нощта. Грей осъзна, че е заваляло — тих, напоителен, летен дъжд, който почукваше по прозорците.

— Не съм точно човекът, за когото ме взимаш — призна Грей.

— Не си ли?

Какво ли искаше да ѝ каже? Истината, естествено, или поне някоя от версиите ѝ, но през последния ден и половина представата за истината се беше откъснала напълно от котвата си. Дори не знаеше откъде да започне.

— Всичко е наред — каза Лайла. — Не трябва нищо да ми разказваш. Какъвто и да си бил преди, вече няма значение.

— Може и да има. Имах някои... проблеми.

— Ами това те прави като всички нас, останалите, нали? Още един човек с тайна — тя отвърна поглед. — Това е най-лошото, наистина, когато мислиш за нея. Колкото и да се опитваш, никога никой няма да успее да разбере кой си в действителност. Ти просто си сам в една къща с твоите мисли и друго няма.

Грей кимна. Какво имаше да се казва?

— Обещай ми, че няма да си тръгнеш — каза Лайла. — Каквото и да се случи, няма да си тръгнеш.

— Добре.

— Ще се грижиш за мен. Ще се грижим един за друг.

— Обещавам.

Явно тук свършваше разговорът. Лайла въздъхна уморено и изпъна назад рамене.

— Ами предполагам, че е по-добре да си легна. Очаквам, че няма да си тръгнеш утре при първа възможност. Ако съм те разбрала правилно.

— Според мен така е най-добре.

Погледът ѝ тъжно обходи стаята с блестящите уреди, преливащите торби с боклук и купищата мръсни чинии.

— Много лошо, наистина. Искях да довърша детската стая. Предполагам, че ще трябва да почака — отново се обърна към него. — Само още нещо. Не ме карай да мисля за това.

Грей разбра за какво беше молбата ѝ. *Не ме карайте да мисля за света.*

— Щом така искаш.

— Ние просто... — затърси думите — ще попътуваме из страната. Как ти се струва? Можеш ли да го направиш за мен?

Грей кимна. Молбата му се стори странна, дори леко глупава, но беше готов да се преоблече и като смешник, стига да я накара да се махне от това място.

— Добре. Докато всичко си дойде на мястото.

Той чакаше да каже още нещо или да излезе от стаята, но не се случи нито едно от двете. Изражението по лицето на Лайла се промени — погледът ѝ се изпълни с напрегната съсредоточеност, сякаш четеше дребен шрифт, който само тя виждаше. Изведнъж очите ѝ рязко се разшириха, изглеждаше така сякаш ще се разсмее.

— Боже мой, ама каква сцена спретнах! Не мога да повярвам, че го направих! — ръцете ѝ се стрелнаха към бузите ѝ, към косата. — Сигурно изглеждам ужасно. Ужасно ли изглеждам?

— Мисля, че изглеждаш добре — успя да проговори Грей.

— Ето че седиш тук, ти си гост в дома ми, а няма вода. Това подлудява Брад.

Това име беше различно от предишното.

— Кой е Брад?

Лайла се намръщи.

— Съпругът ми, разбира се.

— Мислех, че Дейвид е твой съпруг.

Тя го изгледа безизразно.

— Ами да, той е. Имам предвид Дейвид.

— Но ти каза...

Лайла махна с ръка.

— Много неща казвам, Лоурънс. Това е едно от нещата, които трябва да научиш за мен. Вероятно ме считах за съвсем луда жена и не грешиш.

— Изобщо не смятам така — излъга Грей.

По финото ѝ лице проблесна иронична усмивка.

— Добре. И двамата знаем, че го казваш, защото си мил. Но оценявам жеста — тя отново огледа кухнята и кимна вяло. — Е, какъв ден само, ти какво ще кажеш? Опасявам се, че дори нямаме прилична

стая за гости, но ще ти приготвя да легнеш на дивана. Ако нямаш нищо против, мисля да оставя съдовете за сутринта и да ти пожелаая лека нощ.

Грей нямаше представа какво да мисли за всичко случващо се. Лайла сякаш беше излязла от своя транс на отрицанието и отново беше влязла в него. Не беше потънала в него, мислеше си той, тя го предизвикваше, контролираше мислите си със силата на волята си. Наблюдаваше с нямо удивление как се насочва към вратата, където се обърна към него.

— Толкова се радвам, че си тук, Лоурънс — тя се усмихна фалшиво. — Ще станем добри приятели двамата с теб. Знам го.

И си отиде. Грей слушаше бавните ѝ тромави стъпки по коридора и по стълбите. Той разчисти останалата част от чиниите от масата. Би искал да ги измие, за да може на сутринта тя да слезе в чиста кухня, но можеше единствено да ги остави при другите в мивката.

Отнесе една от свещите от масата в дневната. Но в мига, в който си легна на дивана, разбра, че изобщо няма да може да мигне. Умът му тревожно не намираше мира, все още усещаше гадене от супата. Мислите му се върнаха към сцената в кухнята и моментът, в който я обгърна с ръце. Не беше съвсем прегръдка, просто се опитваше да попречи на Лайла да го удря. Но в един момент се беше превърнало в *нещо като* прегръдка. Усещането беше хубаво, повече от хубаво всъщност. Не точно сексуално, не и по начина, по който Грей си го спомняше. Години бяха минали, откакто Грей беше преживял нещо, което се доближаваше до сексуален порив — хормоните си бяха свършили работата — на всичкото отгоре, жената беше бременна, за Бога! И като се замислеше, това май беше всъщност приятното в цялата работа. Бременните жени не прегръщат хората безпричинно. Докато прегръщаше Лайла, Грей беше почувствал, че влиза в някакъв кръг, а в този кръг не са двама души, ами трима, защото в него присъстваше и бебето. Може би Лайла беше луда, а може и да не беше. Не беше той човекът, който да отсъди. Нямаше как да не проумява, че това е от значение. Тя го беше избрала да ѝ помогне и точно това щеше да направи.

Грей почти се беше унесъл в сън, когато животинско проскимтяване раздра тишината. Той се изправи на дивана и се отърси

от объркването си, звукът беше дошъл отвън. Забърза към прозореца.

Тогава си спомни за оръжието на Иги. В разсеяността си го беше оставил в Хоум Депо. Как може да постъпи толкова идиотски?

Притисна лице към стъклото. Посред улицата лежеше издатина с размерите на куче. Не изглеждаше да се движи. Притаил дъх. Грей почака миг. Неясна сянка заподскача сред върховете на дърветата, силуетът избледня и изчезна.

Грей разбра, че цяла нощ няма да затвори очи. Но нямаше значение. На горния етаж Лайла спеше, сънуваше свят, който вече не съществуваше, докато вън от стените на къщата дебнеше чудовищно зло — зло, от което Грей беше част. Умът му се върна към сцената в кухнята, към образа на Лайла, застанала до мивката, а по страните ѝ се стичат сълзи на отчаяние, стиска юмруци в отчаяние. *Не мога отново да я изгубя, не мога.*

Той цяла нощ щеше да пази до прозореца, а на сутринта ще ги изведе от това адско място.

Лайла Кайл мрачно размишляваше в мрака.

Чу скимтенето отвън. Куче, помисли си тя, нещо лошо се беше случило на някакво куче. Вероятно някой безразсъден моторист е карал с прекалено висока скорост по улицата? Разбира се, че това се е случило. Хората трябва да пазят повече домашните си любимци.

Не мисли, каза си тя. Не мисли... не мисли... не мисли.

Лайла се чудеше какво ли е да си куче. Разбираше, че си има някои предимства. Съществуване, изпразнено от всяка друга мисъл, освен за потупване по главата, разходка из квартала, усещането на пълния от храната стомах. Вероятно Роско (защото това, което чу, беше Роско; клетият Роско) дори не беше осъзнал какво му се е случило. Може би малко, накрая. В един миг е душел по улицата, търсил е нещо за ядене — Лайла си спомни отпуснатото нещо, което беше видяла в устата му тази сутрин, и веднага отхвърли неприятния спомен — а след това: ами нямаше след това. Роско беше отплавал в забрава.

А сега тук беше този мъж. Този Лоурънс Грей. За когото, осъзна Лайла, тя не знаеше нищо. Пазач. Чистел. Какво е чистел? Дейвид вероятно щеше да изпадне в истерия, ако разбереше, че е пуснала абсолютен непознат в къщата. Искаше ѝ се да види израза на лицето на

Дейвид. Лайла предполагаше, че може би е преценила погрешно човека, този Лоурънс Грей, но не вярваше да е станало така. Открай време имаше вярна преценка за хората. Разбира се, Лоурънс беше казал някои притеснителни неща в кухнята — *много* притеснителни. Как нямало лампи, хора и всичко останало. (Мъртви, мъртви, всички бяха мъртви.) Той със сигурност я ядоса. Но ако трябваше да е честна, свърши страхотна работа в детската стая и един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че сърцето му си е на мястото. Това беше друг от любимите изрази на баща ѝ. Какво точно означава? Къде другаде можеше да е сърцето? Татко, аз съм лекар, веднъж му каза тя през смях, мога да ти гарантирам, че сърцето си е там, където е.

Лайла се чу да въздиша. Толкова усилия ѝ струваше да поддържа всичко наред в ума си. Защото точно това трябва да прави човек, трябва да възприема нещата в определена светлина, а не в друга и независимо какво се случва, не бива да отвърща поглед. Светът може да се стовари отгоре му, може да го залее като вълна и тогава къде щеше да се озове? Самата къща нямаше да ѝ липсва. Тайно я ненавиждаше от момента, в който беше влязла в нея, заради показните ѝ размери, прекалено големия брой стаи и светлина като жълтеникав газ. Изобщо не приличаше на къщата, в която живееха двамата с Брад на улица „Марибел“ — уютна, удобна, пълна с вещи, които обичаха — и как беше възможно? Онова, което правеше от къщата дом, беше животът в него, нали? Тази къща беше помпозна чудовищност, музей на нищото. Идея на Дейвид, естествено. Домът на Дейвид^[1]; не беше ли нещо от Библията? Библията беше пълна с домове, домът на този и този, домът на това и това. Лайла си спомни как като момиченце се измъкваше от масата, за да гледа *Коледата на Чарли Браун* — обичаше Снупи почти толкова колкото, и зайчето Питър — и моментът, когато Линус, умният, който наистина беше мъж и се преструваше на момче с одеяло, слезе на долния етаж да каже на Чарли Браун какво е Коледа. *В тая същата страна имаше пастири, които ношуваха на полето и пазеха нощна стража при стадото си. И ето, яви се пред тях Ангел Господен, и слава Господня ги осия; и се изплашиха твърде много. И рече им Ангелът: не бойте се: ето, благовестия ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци; защото днес ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ*^[2].

Градът на Дейвид, Домът на Дейвид.

Но детето, помисли Лайла. Бебето беше там, където бяха мислите ѝ. А те не бяха с къщата, нито шумовете навън (имаше чудовища), нито с Дейвид, който не се прибираше (мъртвия Дейвид), нито с всичко останало. В цялата медицинска литература се твърдеше категорично, убедително и категорично, че отрицателните емоции засягат плода. Той мисли, каквото ти мислиш, чувства, каквото и ти чувстваш, и ако си уплашена непрекъснато, тогава какво? Онези тревожни неща, които Лоурънс каза в кухнята: мъжът имаше добри намерения, опитваше са да постъпи, както мислеше, че е най-добре за нея и Ева (Ева ли?), но трябваше ли тези неща да са истина само защото ги е казал? Те бяха *теории*. Те бяха само негови *възприятия*. Кое то не означаваше, че тя не беше съгласна с него. Вероятно беше дошло време да заминеш. Наоколо беше станало ужасно тихо (Клетият Роско!) Ако Брад беше тук, точно това щеше да ѝ каже. Лайла, време е за заминаване.

Защото понякога, много често, непрекъснато, Лайла Кайл имаше чувството, че бебето, което растеше в нея, не беше ново бебе, напълно нова личност. От сутринта, в която клечеше в тоалетната с пластмасовия прибор за теста между бедрата си и наблюдаваше с нямо удивление как малкото синьо кръстче се появя, тази идея покълна у нея. Бебето не беше нова Ева, нито различна Ева, нито заместител на Ева, тя *беше* Ева, нейното момиченце, което се е прибрало у дома. Все едно светът беше поправил грешката си, космическата грешка със смъртта на Ева беше заличена.

Искаше ѝ се да разкаже на Брад за това усещане. Даже нещо повече: името му предизвикваше у нея толкова силен копнеж, че се разплакваше. Не беше искала да се жени за Дейвид! Защо Лайла се беше омъжила за Дейвид — лицемерния, надменен, вечно добротворящ Дейвид — когато всъщност все още беше женена за Брад? Особено сега, когато Ева беше на път да се роди, идваше отново да ги направи семейство?

Лайла продължаваше да го обича, там беше работата. Това беше тъжната и печална загадка. Никога не беше спирала да обича Брад, нито той нея, дори за секунда, дори когато любовта им носеше и на двамата им прекалено много болка, защото момиченцето им си беше отишло. Разделиха се, за да забравят; нито един от двамата не можеше да го направи в присъствието на другия — тъжна и неизбежна раздяла,

като първичното разделение на континентите. Борили се бяха до самия край. Нощта, преди той да си тръгне, куфарите му бяха в коридора на къщата на улица „Марибел“, адвокатите известени. Двамата бяха пролели толкова много сълзи, че вече нито един от тях не знаеше за какво плачат — състояние, толкова общо, колкото и времето, свят от несекващи сълзи — той беше дошъл в спалнята, която отдавна беше напуснал, пхна се под завивките и за един час отново се превърнаха в двойка, движеха се заедно и безмълвно, телата им продължаваха да жадуват за онова, което сърцата им вече не можеха да понесат. Не си размениха нито дума, а на сутринта Лайла се събуди сама.

Но сега всичко се беше променило. Ева беше на път! Ева буквално беше тук! Щеше да напише на Брад писмо, това щеше да направи. Той със сигурност ще дойде да се погрижи за нея, той беше такъв, винаги можеше да се разчита на Брад, когато нещата се превърнат в ад в кошница. И как щеше да се почувства той, когато открие, че нея я няма? С ободрен от решението дух Лайла се промъкна до малкото писалище под прозорците, затършува из чекмеджето за химикал и лист от бележник. И сега какви думи да подбере? *Заминавам. Не знам точно къде. Чакай ме, скъпи. Обичам те. Ева скоро ще бъде при нас.* Прости и ясни думи, които елегантно улавяха същината. Доволна, тя прегъна на три листа, пхна го в плик и написа отстрани „Брад“, подпря го на писалището, за да го види на сутринта.

Отново си легна. Писмото я гледаше от другата страна на стаята, правоъгълник от блестяща белота. Затворила очи, Лайла плъзна ръцете си надолу по твърдата кривина на корема си. Обхвана я усещане за пълното и изведнъж отвътре дойде газообразно подръпване, после отново и отново. Бебето хълцаше. *Хълцук!* — правеше бебчето. Лайла затвори очи, отпусна се и позволи на чувството да я залее. Вътре в нея, в пространството под сърцето ѝ, един малък живот чакаше да се роди и нещо повече: тя, Ева, си идваше у дома. Денят приближаваше, Лайла знаеше. Умът ѝ се носеше върху потоците на съня като сърфист, който лети по гребена на вълната, в следващия момент вълната щеше да я залее, да я потопи. Ева се беше умълчала под пръстите ѝ. Обичам те, Ева, мислеше си Лайла Кайл и с тази мисъл се унесе в сън.

[1] Староеврейското име Давид на английски е Дейвид. — Б.пр. ↑

[2] Евангелие от Лука 2:8-11. — Б.ред. ↑

ДЕСЕТ

Стигнаха до Майл Хай почти към десет. Докато шофираше към търговската част на града, Дани се принуди да си проправя път през лабиринт от барикади: изоставени хъмвита, прикрития за стрелците от купища торби пясък, дори с няколко танка. Над десетина пъти беше принуден да се връща, за да потърси друг път, а след това отново се оказваха блокирани. Най-накрая, когато и последните остатъци от сутрешната мъгла се разсеяха, той откри чист път под магистралата и се изкачи на рампата към стадиона.

Паркингът беше покрит от множество маслинозелени палатки, потънали в зловещо спокойствие под утринното слънце. Обкръжаваха ги коли, частни автомобили, линейки, патрулни коли, много от тях изглеждаха полупремазани: разбити прозорци, изтръгнати брони, калници, врати. Дани спря автобуса.

Слязоха сред воня на разложение, толкова силна, че на Дани веднага му се доповръща. По-лошо от мама, по-лошо от всички трупове, които беше видял сутринта на път за депото. Приличаше на воня, която може да се просмуче в човек, в носа му, в устата и да се задържи там с дни.

— Ехо! — провикна се Април. Гласът ѝ отекна над паркинга. — Има ли някой? Ехо!

Стомахът на Дани беше свит от лошо предчувствие. Част от него се дължеше на миризмата, но останалото идваше от друго. Отново го обзе онова изопващо нервите чувство.

— Ехо! — отново се провикна Април, свила шепи около устата си. — Чува ли ме някой?

— Може би трябва да влезем — предложи Дани.

— Уж армията трябва да е тук.

— Може вече да са си тръгнали.

Април свали раницата си, отвори горната ѝ част и измъкна чук. Размаха го, като че да провери теглото му.

— Тим, не се отдалечавай от мен. Разбра ли? Никакво скиторене.

Момчето стоеше на долното стъпало на автобуса, притиснало нос.

— Мирише противно — каза той носово.

Април пхна ръце в презрамките.

— Целият *град* мирише противно. Налага се да привикнеш. Хайде ела.

И на Дани не му се вървеше, но момичето беше решено. Последва ги, докато си проправяха път през лабиринта от коли. Стъпка по стъпка. Дани започна да разбира какво вижда. Колите бяха разположени около палатките като защита. Както във времената на пионерите, когато заселниците правели кръг с покритите каруци при индианско нападение. Но тук не ставаше дума за индианци. Дани знаеше, а и каквото и да се беше случило тук, то отдавна беше свършило. Някъде имаше трупове — колкото повече вървяха, толкова повече се засилваше вонята — но от труповете нямаше и следа. Сякаш всички бяха изчезнали.

Стигнаха до първата палатка. Април влезе първа, вдигнала пред себе си чука, готова да го размахва. Вътре цареше хаос: обърнати носилки и прекатурени поставки за системи с антибиотици, навсякъде имаше пръснати боклуци — превръзки, ванички, спринцовки. Но тела нямаше.

Погледнаха в друга палатка, после в трета. Навсякъде едно и също.

— Къде са се дянали тогава всички? — попита Април.

Единственото място, в което не бяха погледнали, беше стадионът. Дани не искаше да ходи там, но Април нямаше да приеме отказ. Щом армията е казала да дойдат тук, настояваше тя, трябва да има причина. Тръгнаха по полегатата алея към входа. Април вървеше първа, едната ѝ ръка стискаше ръката на Тим, а другата — чука. За пръв път Дани видя птиците. Огромен черен облак, виещ се над стадиона, дрезгавият им грак сякаш едновременно наруши тишината и я увеличи.

Изведнъж зад тях се чу глас:

— На ваше място не бих влязъл.

Ферарито беше спряло, когато Китридж влезе в паркинга. Докато колата придърпваше като спънат кон, изпод капака и шасито се извиха струйки мазен дим. Нямаше съмнение какво се е случило: при изстрелването на Китридж като ракета от рампата на паркинга — скокът в пространството и твърдото приземяване на настилката — се беше повредил масленият резервоар. Маслото беше изтекло, моторът — прегрял, металът се беше разширил и буталата бяха заяли в цилиндрите.

Съжалявам за колата ти, Уорън. Страхотна кола беше, докато нищо ѝ нямаше.

След като видя положението на стадиона, на Китридж му трябваше известно време да се съвземе. Иисусе, каква сцена. Предвиждал го беше, но да го види с очите си, беше друго. Потресе го до дъно. Ръцете му трепереха. Помисли, че може да е болен. Китридж беше виждал страшни неща в живота си, ужасяващи неща. Трупове в ями, наредени като в строеви ред; цели села обгазени, семействата проснати там, където са паднали, с напусто протегнати ръце в последен опит да докоснат любимия човек; неописуемите останки на мъже, жени и деца, взривени на парчета на пазар от някой лунатик, с привързана към гърдите бомба. Но нищо не можеше и съвсем бегло да се сравнява с видяното на стадиона.

Седеше на капака на ферарито и обмисляше възможностите си, когато чу далечен рев на приближаващ се автомобил. Всеки нерв у Китридж се изопна нащрек. Голям дизелов двигател, ако се съдеше по шума му: бронетранспортьор? Изведнъж по рампата трмаво и шумно се появи сюрреалистичната гледка на голям училищен автобус.

Ти да видиш, помисли си Китридж. Маmicата му. Проклет училищен автобус, като на училищна екскурзия за свършека на света.

Китридж не изпусна от очи автобуса, който спря. Показаха се трима души: момиче с розови кичури, момченце с топчести колене, тениска и шорти и мъж със странна шапка, за когото Китридж предположи, че е шофьорът. *Ехо!* — извика момичето. — *Има ли някого?* Кратко съвещание, след което тръгнаха през лабиринта от коли. Водеше момичето.

Вероятно това беше моментът, в който да се обади, помисли си Китридж. Но ако ги предупредеше за присъствието си, това би могло да му навлече множество задължения, които от самото начало се беше

зарекъл да избягва. Неговият план не включваше други хора. А планът беше да се махне. Да пътува с малко багаж, да остане жив, колкото може по-дълго, и когато дойде краят, да повлече със себе си, колкото може повече вирали. Последната база в Денвър щеше да направи своето ярко, метеоритно спускане в пустотата.

Само че изведнъж Китридж си даде сметка какво ще се случи. Тримата се бяха запътили право към стадиона. Естествено че натам са тръгнали, нали и Китридж беше направил същото. Те бяха деца, за Бога. С план или не, нямаше как да ги пусне вътре.

Китридж грабна пушката си и се втурна да ги изпревари.

Когато чу гласа му, шофьорът реагира толкова ожесточено, че за миг Китридж замръзна. Мъжът нададе крясък, полетя напред, препъна се в краката си и същевременно заби лице в свивката на лакътя си. Другите побягнаха. Момичето придърпа момченцето към себе си да го защити и се завъртя към Китридж, вдигнала чука.

— Майко мила, кротко — каза Китридж. Насочи пушката към небето и вдигна ръце. — Аз съм от добрите.

Китридж видя, че момичето е по-голямо, отколкото му се беше сторило, някъде около седемнайсет. Розовата коса беше нелепа, по ушите ѝ имаше толкова много обици, че ушите ѝ бяха заковани към главата, но от начина, по който го гледаше, хладнокръвно и без следа от паника, разбра, че струва повече, отколкото показва външният ѝ вид. Изобщо не се усъмни, че би му се нахвърлила с чука или най-малкото би опитала, ако направи и крачка. Носеше тясна черна тениска, джинси, протъркани на коленете, маратонки, гривни от кожа и сребро на двете си ръце и раница в жълтия цвят на лентите за отцепване на местопрестъпления, праметната на раменете ѝ. Момчето явно ѝ беше брат, родствената им връзка беше очевидна не само поради непогрешимото сходство на чертите им — леко чипите им носове с топчести върхове, високите им неочаквано равни скули, очи в еднакво морско синьо, — но и по начина, по който тя реагира и го прикри с ожесточена покровителственост, която стресна Китридж с неприкритото родителско отношение.

Третият член на групата им, шофьорът, беше по-труден за квалифициране. Несъмнено имаше нещо нередно у този тип. Облечен беше в панталони в цвят каки, бяла риза, закопчана до яката, светлорижата му коса беше чорлава и стърчеше от странната му шапка,

изглеждаше така, сякаш е била подрязвана с назъбени шивашки ножици. Особеното не беше в тези детайли. Ами в начина, по който се държеше.

Първо проговори момчето. То имаше най-тежкия случай на зализан кичур, който Китридж беше виждал.

— Това истински автомат „Калашников“ ли е? — посочи оръжието му.

— Мълчи, Тим — сестра му го придърпа и вдигна чука, готова да замахне. — Кой сте вие, по дяволите?

Китридж все още беше с вдигнати ръце. За миг реши да приеме, че чукът наистина представлява заплаха.

— Казвам се Китридж. И да — обърна се той към момчето, — това е истински „Калашников“. Само не си въобразявай, че ще ти позволя и с пръст да го пипнеш, младежо.

Лицето на момчето засия от вълнение.

— Това е яко.

Китридж кимна с брадичка към шофьора, който сега упорито гледаше към обувките си.

— Той добре ли е?

— Не обича да го докосват — момичето продължаваше да изучава внимателно Китридж. — Армията каза да дойдем тук. Чухме по радиото.

— Наистина така казаха. Но изглежда, че са ни изоставили. Не мисля, че чух имената ви.

Момичето се подвоуми.

— Аз съм Април. Това е брат ми, Тим. Той се казва Дани.

— Приятно ми е да се запознаем. Април — отпрати й най-успокоителната си усмивка. — Сега мислиш ли, че мога да си сваля ръцете? След като всички се запознахме както трябва.

— Откъде взехте автомата?

— Магазин за оръжие. Търговец съм.

— Оръжия ли продавате?

— Най-вече екипировка за къмпингуване и риболов — отвърна Китридж. — Но дават хубава отстъпка. Е какво ще кажеш? Тук всички сме от един отбор, Април.

— Какъв е този отбор?

Той сви рамене.

— На човеците, бих казал.

Момичето го измери с очи. Предпазлива си беше тази Април. Китридж си напомни, че не е просто момиче, ами оцеляла. Каквато и да беше истината, заслужаваше да я приемат сериозно. Изминаха няколко секунди, после тя свали чука.

— Какво има в стадиона? — попита Тим.

— Нищо, което да искаш да видиш — Китридж отново погледна момичето. У нея наистина имаше нещо от атмосферата на месец април, реши той. Странно как понякога се случва така. — Как оцеляхте?

— Криехме се в избата за вино.

— Ами родителите ви.

— Не знаем. Бяха в Телърайд.

Иисусе, помисли си Китридж. Телърайд беше в епицентъра на катастрофата, мястото, откъдето всичко започна.

— Умно сте постъпили. Добре сте се сетили — той отново посочи към Дани. Той стоеше на няколко метра встрани с ръце в джобовете и забил поглед в земята. — Ами приятелят ви?

— Дани ни намери. Чухме го да свири с клаксона.

— Браво на теб, Дани. Бих казал, че това те прави герой на деня.

Мъжът стрелна Китридж изпод очи. Лицето му не изразяваше каквото и да било.

— Добре.

— Защо не мога да видя какво има на стадиона? — отново се намеси Тим.

Април и Китридж се спогледаха: *Идеята е лоша.*

— Не мисли за стадиона — рече Април. Насочи вниманието си към Китридж. — Да сте видели други хора?

— От дълго време не съм. Това не означава, че няма.

— Но на вас не ви се вярва.

— Вероятно най-умно ще е да приемем, че сме сами.

Китридж разбираше накъде отиват събитията. Само преди час бягаше, спускаше се по сграда и се мъчеше да спаси живота си. Сега беше изправен пред перспективата да се грижи за две деца и мъж, който дори не можеше да го погледне в очите. Но това беше положението.

— Това твоят автобус ли е, Дани? — попита той.

Мъжът кимна.

— Карам по синия маршрут. Номер дванайсет.

Щеше да е по-разумно, ако превозното средство е по-малко, но Китридж предусещаше, че мъжът не би се разделил с него.

— Искаш ли да ни отведеш оттук?

Лицето на момчето замръзна.

— От къде на къде решихте, че идвате с нас?

Китридж се слиса. Не му хрумна, че тримата може и да не искат помощта му.

— Всъщност, нищо, щом така поставяте въпроса. Предполагам, че трябва да ме поканите.

— Защо не мога да *видя*? — проплака Тим.

Април изви очи.

— Мамка му, Тим, млъкни и забрави за стадиона, разбра ли?

— Каза думата с М! Ще те наклеветя!

— И на кого ще ме наклеветиш!

Момчето изведнъж се озова на косъм да се разплаче.

— Не говори така!

— Слушайте — намеси се Китридж, — не му е сега времето. По мои изчисления ни остават още осем часа дневна светлина. Надали искаме да сме наблизко, падне ли мрак.

В този момент момчето улови възможността, завъртя се на пети и хукна нагоре към входа на стадиона.

Китридж изруга.

— Стойте тук и двамата.

Побягна, куцукайки, но с този негов крак не беше в състояние да го настигне. Докато хване момчето, то вече стоеше, отворило уста пред вратите и онемяло се взираше в игрището. Достатъчни бяха само няколко секунди. Китридж го грабна гърбом и го притисна към гърдите си. Момчето се отпусна и припадна в ръцете му. Изобщо не издаде никакъв звук. Иисусе, помисли си Китридж, защо позволи на хлапето така да му се изплъзне?

Докато стигне до началото на рампата, Тим беше започнал да издава звуци, които приличаха наполовина на хълцане, наполовина на скимтене. Китридж го свали на земята пред Април.

— Какво си мислиш, че правиш? — гласът ѝ беше натежал от гневни сълзи.

— Съ... ъжжялявам — заекна момчето.

— Не можеш да се втурваш така презглава, *не можеш!* — Разтърси го за ръцете, после го притегли в отчаяна прегръдка. — Хиляди пъти ти казах да не се отделяш от мен.

Китридж се беше приближил до мястото, където стоеше Дани, който наблюдаваше случващото се с ръце, пъхнати в джоба.

— Наистина ли са били сами? — попита той тихо.

— Консуело била с тях — рече Дани. — Но си отишла.

— Коя е Консуело?

Дани вяло сви рамене.

— Понякога тя чака с Тим автобуса.

Нямаше какво толкова да се каже по темата. Може би Дани изобщо не е бил там, но беше спасил две безпомощни деца, чиито родители почти със сигурност бяха мъртви. Това беше повече, отколкото беше направил Китридж.

— Ами ти, приятелю — попита Китридж, — искаш ли да подкараш този твой автобус?

— Къде отиваме?

— Мислех си за Небраска.

ЕДИНАЙСЕТ

Тръгнаха час след зазоряване. Грей взе каквото успя да намери в кухнята, все още изглеждащо годно за ядене — няколко останали консерви със супа, стари бисквити, кутия зърнена закуска и бутилки с вода — и ги натовари във волвото. Той имаше само четката си за зъби, но в коридора се появи Лайла с два куфара на колелца.

— Позволих си своеволието да ти опаковам някои дрехи.

Лайла беше облечена така, сякаш отиваше във ваканция, с тъмни панталони и колосана дълга риза. Пъстър копринен шал лежеше на раменете ѝ. Беше измила лицето си и сресала косата си, дори носеше обици и малко грим. Само като я погледна, Грей осъзна колко е мръсен. От дни не се беше къпал, вероятно не миришеше никак хубаво.

— Май трябва да се поизмия малко.

Лайла го упъти към банята в началото на стълбището, където вече му беше приготвила дрехи за преобличане, спретнато сгънати върху капака на тоалетната. Нова, все още неразопакована четка за зъби и тубичка с паста за зъби стояха на тоалетната масичка до кана с вода. Грей свали гащеризона си, изми лицето и подмишниците си, после и зъбите, докато се гледеше в огледалото. Не беше поглеждал към отражението си от „Червения покрив“ и все още се стряскаше колко млад изглежда — чиста и опъната кожа, буйно растяща коса на скалпа, блестящи очи. Изглежда, беше и поотслабнал — съвсем нормално, след като не беше ял нищо от два дни, стряскащо беше колко много е отслабнал както като килограми, така и като качество. Не просто беше по-слаб, тялото му се беше оформило по нов начин. Обърна се настрани, без да отклонява поглед от отражението си, прокара ръка за проверка по корема си. Открай време си беше пълничък, сега долавяше стегнатите очертания на мускулите. Логично беше да покаже мускулите на ръцете си като хлапе, което се възхищава на себе си. Я виж само, помисли си той. Истински бицепси. Проклятие.

Облече дрехите, които Лайла му беше оставила — бели боксерки, джинси, карирана спортна риза, и откри за свое несекващо изумление, че всичко му стои доста добре. Погледна за последен път отражението си в огледалото и слезе по стълбите към дневната, където завари Лайла да седи на дивана и да прелиства списание.

— Ето те и теб — тя го огледа, усмихната по своя безгрижен начин. — Колко добре изглеждаш.

Той отнесе куфарите до волвото. Утринният въздух беше натежал от росата, в дърветата пееха птици. Все едно двамата просто отиваха на разходка извън града, помисли си Грей и поклати глава. На както стоеше на алеята, облечен в дрехите на друг мъж, цялата ситуация изглеждаше почти истинска. Сякаш беше влязъл в друг живот — може би живота на мъжа, чиито джинси и спортна риза сега украсяваха новото му стройно, мускулесто тяло. Той подсмръкна силно и изпъна рамене. Почувства как свежият, чист и уханен въздух изпълни дробовете му. Трева, нови зелени листа и влажна земя. Май нямаше и следа от ужасите на предишната нощ, като че светлината на деня беше пречистила света.

Затвори капака на багажника, вдигна очи и видя Лайла да седи на входната врата. Тя заключи, после извади нещо от чантата си: плик. Измъкна лепяща се лента и залепи плика на вратата, отдръпна се и го огледа. Писмо ли беше, почуди се Грей. И за кого? Дейвид? Или Брад? Вероятно един от двамата, но Грей още нямаше понятие кой кой е. Двамата изглеждаха буквално взаимозаменими в ума на Лайла.

— Ето — обяви тя, — всичко е готово.

До волвото му подаде ключовете за колата.

— Имаш ли против ти да караш?

На Грей и това му хареса.

Грей реши да се движи далеч от главните пътища, поне докато не излязат от града. И макар че си остана неизречена, част от уговорката с Лайла включваше той да избягва всичко, което може да я разстрои. Това всъщност не беше проблем: жената едва вдигаше поглед от списанието си. Той избра път през предградията. В средата на сутринта вече се движеха сред изсъхнала, хълмиста земя с полета с цвят на прегорял хляб и се движеха на изток по битумната настилка на

селскостопански път. Градът беше изчезнал зад тях, след това синята грамада на Скалистите планини се изпари в маранята. Пейзажът около тях изглеждаше гол и забравен — над тях високо имаше само перести облаци, заобикаляха ги сухи полета, докато магистралата бягаше под колелата на волвото. Най-накрая Лайла остави четенето и заспа.

Странността на положението беше неоспорима, въпреки че с изминаването на километрите и часовете Грей започна да чувства все по-силно, че действа правилно. Никога в живота си не беше означавал нещо за когото и да било. Потърси в паметта си за спомен, какъвто и да било, с който да сравни чувството. Единственото, което му хрумна, беше историята за Йосиф и Мария и бягството им в Египет — спомен от детството му, защото Грей не беше ходил от години на църква. Йосиф винаги му се беше струвал чудак — да се грижи за жена, която носи чуждо бебе. Но Грей започваше да съзира смисъла в поведението му, да разбира как човек може да се привърже само по силата на това, че е желан.

А пък и Грей харесваше жените. Винаги ги беше харесвал. Другото — с момчетата — беше различно. Там не ставаше дума за това какво харесва или не харесва той, ами за *нужда* да го направи заради миналото си и онова, което му бяха сторили. Така Уайлдър, психиатърът в затвора, му го беше обяснил. Момчетата бяха натрапчив импулс, така му каза Уайлдър, по този начин Грей се опитвал да върне момента, в който самия него бяха насилили, да го преживее отново и по този начин се мъчеше да го разбере. Грей понечваше да докосне момчетата толкова неволно, колкото и посягаше да се почеше. Много от казаното от Уайлдър му се струваше дивотии, но тази част го накара да се почувства малко по-добре, да научи, че вината не е изцяло негова. Не че това го освобождаваше от кукичката. Грей достатъчно се беше самообвинявал. Всъщност се почувства облекчен, когато го изпратиха надалеч. Старият Грей — онзи, който се спотайваше около детските площадки и кръстосваше бавно около прогимназията в три следобед, а в летните следобеди се промъкваше в съблекалнята на обществения басейн — *този* Грей беше личност, която той вече не искаше да познава.

Мислите му се върнаха към прегръдката в кухнята. Не ставаше дума за нещо, което се случва между момче и момиче. Грей беше наясно, но не беше и без значение. Случилото се припомни на Грей за

Нора Чанг, единственото момиче, с което се срещаше в гимназията. Не му беше точно приятелка, никога нищо всъщност не бяха правили. Двамата бяха заедно в една банда — за един кратък период на Грей му беше хрумвало да свири на тромпет — и понякога след репетиции Грей я придружаваше до дома ѝ, двамата дори не се докосваха, ала въпреки това тези разходки го караха да чувства за пръв път, че не е сам на земята. Искаше му се да я целуне, но така и не събра смелост. Най-накрая тя се отдалечи. Любопитното беше, че Грей си спомни за нея точно сега. От двайсет години не беше мислил за нея.

Към пладне наближиха границата на Канзас. Лайла все още спеше. Самият Грей беше изпаднал в нещо като полусън, едва внимаваше за пътя. Успя да избегне по-големите градове, но това не можеше да продължава вечно, скоро щеше да им трябва бензин. Пред себе си видя водна кула да стърчи сред равнината.

Градът се казваше Кингууд — само една къса, мърлява улица, половината от прозорците на магазините бяха покрити с вестници, и няколко пресечки с неприветливи къщи от двете страни. Изглеждаше безобидно изоставен, единственото доказателство, че нещо се е случило, беше линейката с отворени задни врати, паркирана пред пожарна. И въпреки това Грей долови нещо, изопване на сетивата, сякаш някой ги следеше от сенките. Прокле дължината на града, най-накрая в източния му край стигна до малка бензиностанция.

Лайла се размърда, когато Грей загаси двигателя.

— Къде сме?

— Канзас.

Тя се прозя, погледна през предното стъкло към безлюдния град.

— Защо спряхме?

— Трябва да заредим бензин. След секунда се връщам.

Грей пробва да зареди от колонката, но нямаше ток. Трябваше да намери начин да наточи бензина някак, но за това му беше необходим маркуч и съд. Влезе в офиса. Очувано метално бюро, покрито с купища хартии, стоеше пред предния прозорец, зад него имаше стар офис стол, полегнал назад и създаващ впечатлението, че доскоро на него е седял някой. Мина през вратата, която водеше към помещенията за ремонт — хладно, мрачно пространство, което миришеше на петрол. Кадилак, модел от края на 90-те, беше повдигнат на един от подемниците; второто помещение беше заето от шевролет.

4×4 с повдигнато с крик окачване и огромни, кални гуми. На пода стоеше тенекия за бензин, на една от работните маси Грей видя маркуч. Отряза от него около два метра, пхна единия край в отвора на резервоара на джипа, всмукна, изплю и започна да точи бензин в тенекията.

Тенекията беше почти пълна, когато чу шумолене над главата си. Всеки нерв на тялото му се възпламени едновременно с останалите и го прикова на място.

Вдигна лице бавно. Създанието висеше от една от гредите на тавана с главата надолу, увило крака около подпората. Като дете на катерушка. Не беше голямо колкото Нула, имаше повече човешки черти. Когато погледите им се срещнаха, сърцето на Грей замръзна. Някъде дълбоко от гърлото на създанието дойде звук, от който го побиха тръпки.

Не бива да се страхуваш, Грей.

Как така бе, мамка му?

Преплете крака, когато залитна назад и се просна на бетона. Грабна тенекията от пода, горивото продължи да тече от маркуча. Втурна се през помещенията, мина през офиса и излезе през вратата. Лайла стоеше, опряла гръб на колата.

— Влизай вътре — каза ѝ той, останал без дъх.

— Обърна ли внимание дали имат автомат с храна вътре? Искат ми се да си взема някакъв десерт.

— Мамка му, Лайла, влизай в колата — Грей отвори задния капак на волвото, метна вътре тенекията и го тръшна. — Трябва веднага да тръгваме.

Жената въздъхна.

— Добре, както кажеш. Не разбирам защо трябва да реагираш толкова грубо за подобно нещо.

Потеглиха с бърза скорост. Чак когато се бяха отдалечили на километър и половина от града, пулсът на Грей започна да се успокоява. Остави волвото да спре, отвори вратата и излезе тромаво от колата. Застана встрани от пътя, опря ръце на колене и започна жадно да диша. Иисусе, май онова нещо му беше *проговорило*. Сякаш прищракованията бяха чужд език, който да разбира. И дори знаеше името му. Откъде знаеше името му?

Усети ръката на Лайла на рамото си.

— Лоурънс, кървиш.

Наистина. Имаше рана на лакътя, висеше парче кожа. Сигурно е станало при падането, но не беше почувствал нищо.

— Нека да погледна.

Лайла изключително съсредоточено опипа с върха на пръстите ръбовете на раната.

— Как се случи?

— Май се спънах.

— Да беше казал. Можеш ли да движиш ръката си?

— Мисля, че да.

— Чакай тук — нареди му Лайла. — Не я пипай.

Тя отвори капака на багажника на волвото и започна да рови в куфара си. Извади метална кутия, взе бутилка вода и пусна капака.

— Седни.

Грей седна на капака. Лайла отвори кутията с материали за първа помощ. Разтри ръцете си с дезинфектант, извади чифт латексови ръкавици, опъна ги на ръцете си и отново улови ръката му.

— Да си имал случаи с обилен кръвоизлив? — попита тя.

— Не мисля.

— Хепатит, ХИВ, такива неща?

Грей поклати глава.

— Ами кога е била последната инжекция за тетанус? Помниш ли кога ти я направиха?

Каква беше тази Лайла? Кого виждаше Грей? Не беше обърканата жена от Хоум Депо, нито сломеното създание от кухнята, тази беше друга Лайла. Трета, пълна с енергия и вещина.

— Не са ми правили от дете.

Лайла огледа раната.

— Разрезът е лош. Трябва да се направи сутуриране.

— Искаш да кажеш, че ще го... шиеш ли?

— Довери ми се, правила съм го милион пъти.

Поля раната с алкохол, извади наличната в кутията спринцовка, напълни я от малка ампула и почука иглата с пръст.

— Само колкото да намали чувствителността. Няма да почувстваш нищо, обещавам.

Боцване на иглата и след секунди болката на Грей изчезна. Лайла разгъна плат върху капака, нареди форцепс, макара с тъмен конец и

малки ножици.

— Ако искаш, можеш да гледаш, но повечето хора отвърщат поглед.

Почувства поредица от малки бодвания и това беше всичко. Малко по-късно той погледна раната и видя вместо парче отвърнатата кожа стегната черна линия. Лайла постави отгоре ѝ мехлем, след това я превърза.

— Конците ще се разтворят до няколко дни — рече тя, докато сваляше ръкавиците си. — Може малко да те сърби, но недей да я чешеш. Не я пипай.

— Откъде знаеш как се прави? — попита Грей. — Да не си медицинска сестра или нещо такова?

Въпросът, изглежда, я изненада. Отвори уста, сякаш иска да каже нещо, след това я затвори.

— Лайла? Добре ли си?

Беше се заела да затвори аптекката. Върна материалите си във волвото и затвори капака.

— Най-добре да тръгваме, как мислиш?

И просто така жената, която беше зашила раната на ръката му, вече я нямаше, мигът на оказване на спешна помощ беше заличен. Грей искаше да я поразпита още, но знаеше какво ще се случи, ако го направи. Споразумението между тях беше ясно: можеше да се говори само за определени неща.

— Искаш ли аз да карам? — попита Лайла. — Вероятно е мой ред.

Въпросът не беше истински въпрос, разбра Грей. Естествено беше да го попита, както негово задължение беше да отклони предложението.

— Не, ще се справя.

Върнаха се във волвото. Когато Грей включи на скорост, Лайла взе списанието си от пода.

— Ако нямаш нищо против, мисля малко да почета.

На сто и осемдесет километра на север, докато пътуваха на изток по междушатска 76, Китридж също започна да се притеснява за

горивото. Когато потеглиха, резервоарът на автобуса беше пълен, сега беше останала една четвърт.

С няколко малки заобикаляния успяха да избегнат магистралата след Форт Морган. Унесени от движението на автобуса, Април и брат ѝ бяха заспали. Дани си подсвиркуваше през зъби, докато караше — Китридж не можа да разпознае мелодията — умело въртеше волана, работеше със спирачките и газта. Шапката му беше наклонена на челото, а лицето и стойката му бяха изопнати като на морски капитан, изправил се срещу бурята.

В името на Бога, помисли си Китридж. Как, по дяволите, се беше озовал в училищен автобус?

— Тъх — рече Дани.

Китридж се изправи на седалката си. Дълга върволица изоставени коли се простираше към хоризонта и препречваше пътя им. Някои от колите бяха преобърнати, а други лежах на една страна. Навсякъде имаше пръснати трупове.

Дани спря автобуса. Април и Тим вече бяха будни и гледаха през предното стъкло.

— Април, махни го от прозорците — нареди Китридж. — И двамата се отдръпнете назад, веднага.

— Какво искаш да направя? — попита Дани.

— Чакай тук.

Китридж слезе от автобуса. Рояци мухи летяха на огромни черни облаци. Носеше се непоносима миризма на гниеща плът. Въздухът беше застинал, сякаш не можеше да си позволи да се помръдне. Единствените признаци на живот бяха от птиците: лешояди и гарвани, които кръжах отгоре. Китридж тръгна сред наредените една след друга коли. Виралите го бяха направили, нямаше съмнение. Сигурно са били стотици, хиляди. Какво означаваше това? И защо колите бяха така струпани, сякаш са били принудени да спрат?

Изведнъж до него се озова Дани.

— Не ти ли казах да чакаш с другите.

Мъжът примижа към слънчевата светлина.

— Чакай — вдигна ръка, — чувам нещо.

Китридж напрегна слух. Нищо не се чуваше, само жуженето на щурците в празните полета. След това го долови: приглушено лумкане, като юмруци, които удрят по метал.

Дани посочи.

— Идва оттам.

С всяка стъпка шумът се засилваше. Там имаше живи хора, приклучени сред отломките. Постепенно съставните части на грамадите развалини започнаха да придобиват по-отчетлив вид, думкането подчерта приглушеното ехо от човешки гласове. *Отворете ни? Има ли някой там? Моля!*

— Ехо! — извика Китридж. — Чувате ли ме?

Кой е там? Помогнете ни, молим ви! Побързайте, живи ще се опечем!

Звукът идваше от камион с полуремарке и с изписани в яркожълто съкращение на името на Федералната агенция по извънредните ситуации от двете му страни. Думкането вече беше неистово, гласовете се сливаха в писклив хор, който изричаше неразбираеми думи.

— Дръжте се! — извика Китридж. — Ще ви измъкнем!

Вратата беше заклещена напречно. Китридж се огледа за нещо, което да използва като лост, намери крик и пхна острата му част под нея.

— Дани, помогни ми.

Отначало вратата им се опъваше, но постепенно и незабележимо започна да помръдва. Отворът се увеличаваше, под него се появи редица от пръсти, опитваха се да я повдигнат нагоре.

— Всички, на три — нареди Китридж.

Металът изскърца и вратата се повдигна.

Бяха от Форт Колинс: съпрузи, над трийсетгодишни, Джо и Линда Робинсън, и двамата, облечени като за работа в офиса, с малко бебе, което наричаха Момчето, набит чернокож мъж с униформа на охранител на име Ууд и приятелката му Делорес, сестра от педиатрията, която говореше със силния акцент на индианските племена от западната част, възрастна жена, госпожа Белами — Китридж така и не научи първото ѝ име — с ореол от боядисана в синьо коса и огромна бяла дамска чанта, която стискаше до себе си; млад мъж, може би около двацет и пет, на име Джамал, с късо подстригана коса и ярки цветни татуировки, обвиващи и двете му голи

ръце. Последният беше мъж над петдесет, с остра сива коса и закръгленото телосложение на застаряващ атлет. Представи се като Дон Пастора. Не бил истински пастор, обясни той, по професия бил счетоводител. Прякорът му останал от времето, когато тренирал младежки отбор по футбол.

— Все им повтарях да се молят да не ни наричат задниците — рече Китридж.

Китридж от самото начало прие, че ще продължат пътуването заедно, но те се бяха събрали случайно. Всички разказаха версии на една и съща история. Побегнали от града, но били спрени в огромно задръстване на границата с Небраска. От кола на кола се носел слух, че напред имало издигната от армията барикада, през която никой не можел да премине. Армията чакала нареждане, за да позволи на хората да преминат. Стояли цял ден. Когато се смрачило, хората изпаднали в паника. Всички говорили, че виралите идват, били ги оставили тук да умрат.

Малко или много точно това се случило.

Появили се точно по залез, каза Дон Пастора. Някъде напред по редицата от коли се разнесли писъци, изстрели, чувало се как хрущи метал. Хората побягнали покрай него. Но нямало къде да се бяга. След секунди виралите ги връхлетели, наизскачали със стотици от полетата и се нахвърлили сред тълпата.

— Хукнах колкото ми сили стигат, също като останалите — разказваше Дон Пастора.

Двамата с Китридж се бяха отдръпнали да се посъветват. Останалите седяха на земята до автобуса. Април раздаваше бутилките с вода, които бяха взели от стадиона. Дон Пастора извади кутия цигари от джоба на ризата си и с поклащане измъкна две. Последно Китридж беше пушил, когато беше малко над дваисет, но какво толкова лошо можеше да стане сега? Прие огънчето и предпазливо дръпна, мигом усети въздействието на никотина.

— Дори не мога да го опиша — издиха дима от цигарата Дон. — Тези проклети същества са навсякъде. Видях камион и реших, че е по-добре от нищо. Останалите вече бяха вътре. Как се е заклешила вратата, не знам.

— Защо армията не ви е пуснала да минете?

Дон философски сви рамене.

— Знаеш как стават тези неща. Вероятно някой е забравил да попълни заповедта правилно — присви очи към Китридж през дима.
— Ами ти, имаш ли си някого?

Питаше дали Китридж има семейство, някой, когото е загубил или търси. Китридж поклати глава.

— Синът ми е в Сиатъл, пластичен хирург. Пълен комплект. Ожени се за любимото момиче от колежа, две деца, момче и момиче. Голяма къща над водата. Тъкмо приключиха ремонта на кухнята — тъжно поклати глава. — Последният път, когато се чухме, точно затова говорихме. За шибаната кухня.

Дон Пастора носеше пушка, 30–60 с три куршума. Ууд също носеше 38-и калибър. Джо Робинсън имаше пистолет 22-ри с четири патрона — вероятно с него можеше да убие някоя катерица.

Дон погледна към автобуса.

— А шофьорът? Неговата история каква е?

— Малко е странен май. Не бих посегнал да го докосна, точно получи пристъп. Иначе е добре. Отнася се към автобуса, все едно е „Куин Мери“^[1].

— Ами другите двама?

— Криели се в мазето на родителите си. Открих ги да се лутат из паркинга на Майл Хай.

Дон смукна гладно за последно и настъпи фасата с обувката си.

— Майл Хай — повтори той. — Предполагам, че не е хубава гледка.

Нямаше как да заобиколят отломките. Налагаше се да се върнат обратно и да потърсят друг път. Събраха каквито провизии успяха да намерят — още бутилки с вода, две фенерчета и газов фенер и различни инструменти, въже, за което в този момент никой не знаеше каква полза може да има, но в бъдеще можеше да притрябва — и ги натовариха на автобуса.

Когато Китридж стъпи на първото стъпало, Дон Пастора го докосна по лакътя.

— Не трябва ли да кажеш нещо.

Китридж го погледна.

— Аз ли?

— Някой трябва да е начело. А и това е твоят автобус.

— Не съвсем. Технически е на Дани.

Дон Пастора погледна Китридж.

— Не исках да кажа това. Тези хора са изтощени и изплашени. Трябва им някой като теб.

— Ти дори не ме познаваш.

Дон Пастора се усмихна хитро.

— О, познавам те по-добре, отколкото допускаш. Аз самият бях в запаса, преди години. Само водех сметките на интендантството, но човек се научава да разчита знаците. Предполагам, че си бил от Специалните сили. Може би рейнджър?

Китридж запази мълчание и Дон Пастора сви рамене.

— Ами това си е твоя работа. Но очевидно знаеш какво, по дяволите, правиш по-добре от всеки друг наоколо. Това си е твоят спектакъл, приятелю, независимо дали ти харесва, или не. Аз мисля, че очакват да чуят какво имаш да кажеш.

Така беше и Китридж го знаеше. Застана на пътеката и огледа групата. Семейство Робинсън бяха седнали напред, Линда държеше Момчето в скута си, точно зад тях беше Джамал, който седеше сам. Следваха Ууд и Делорес. Дон седеше от другата страна на пътеката. Госпожа Белами се беше настанила отзад и като пенсионерка на веселба притискаше с две ръце бялата си дамска чанта. Април седеше с брат си от страна на шофьора зад Дани. Очите ѝ се разшириха, когато погледите им се срещнаха. *Сега какво?* — питаше тя.

Китридж се прокашля.

— Добре, слушайте ме всички. Знам, че сте уплашени. И аз съм уплашен. Но ще се махнем оттук. Не знам къде отиваме, но ще продължим да се движим на изток, рано или късно ще стигнем до сигурно място.

— Ами армията? — попита Джамал. — Тия задници ни зарязаха тук.

— Не знаем какво се е случило в действителност. Но заради сигурността ще продължим да се движим по второстепенни пътища, докато можем.

— Майка ми живее в Киърни — обади се Линда Робинсън. — За там бяхме тръгнали.

— Иисусе, госпожо — присмя се Джамал. — Казах ви, че Киърни е като Форт Колинс. Съобщиха го по радиото.

Във всяка група, помисли си Китридж, неизбежно има по един такъв. Само това му липсваше.

Съпругът на Линда, Джо, се обърна на седалката си.

— Защо не си затвориш устата?

— Неприятно ми е да ви го съобщя, но майка й вероятно в момента виси от тавана и ръфа кучето.

Изведнъж всички заговориха вкупом. Два дни в камиона, помисли си Китридж. Естествено, че ще се хванат за гушите.

— Моля ви, всички...

— Ти ли ще ни командваш? — вирна пръст към Китридж Джамал. — Само защото всички сме закъсали и затънали до гуша.

— Съгласен съм — обади се Ууд. Китридж за пръв път чу гласа на мъжа. — Мисля, че трябва да гласуваме.

— За какво? — изрепчи се Джамал.

Ууд го изгледа напрегнато.

— Като начало дали да не те изритаме от автобуса.

— Да ти го начукам, наемно ченге.

Ууд светкавично се изправи. Преди Китридж да успее да се намеси, мъжът сграбчи Джамал. Размахали ръце и крака, се стовариха на пейката. Всички крещяха. Линда, притиснала бебето, се опитваше да избяга. Джо Робинсън се присъедини в сбиването, мъчеше се да улови Джамал за краката.

Прозвуча изстрел. Всички замръзнаха. Очите им се извърнаха към задната част на автобуса, където госпожа Белами беше насочила огромен револвер към тавана.

— Госпожо — едва рече Джамал, — какво правите, *мамка му!*

— Младежо, мисля че ще изразя позицията на всички, когато кажа, че се уморих от глупостите ви. И вие сте уплашен колкото нас. Дължите извинение на тези хора.

Ситуацията беше сюрреалистична, помисли си Китридж. Част от него беше ужасена, друга искаше да се разсмее.

— Добре, добре — от устата на Джамал хвърчаха слюнки. — Само свалете патлака.

— Мисля, че можете да се справите и по-добре с извиненията.

— Съжалявам, така добре ли е? Спрете да размахвате това чудо.

Тя се позамисли, след това свали револвера.

— Предполагам, че ще се наложи да го направя. И така, на мен ми хареса предложението да гласуваме. Този приятен мъж отпред — съжалявам, слухът ми не е какъвто беше, — как казахте, че ви е името?

— Китридж.

— Господин Китридж. Той ми изглежда съвършено подходящ. Казвам всички да гласуваме той да ръководи нещата, да ви видя как вдигате ръце.

Всички, освен Джамал вдигнаха ръце.

— Щеше да е прекрасно, ако можеше да е единодушно, млади човече.

Лицето му аленееше от унижение.

— Христе Боже, дърта чанто. Какво още искаш от мен?

— След четирийсет години преподаване в държавно училище, повярвайте ми, съм се наситила повече, отколкото ми се е полагало, на общуване с момчета като теб. Сега продължавай. Ще видиш колко по-добре ще се почувстваш.

С пораженчески израз Джамал вдигна ръка.

— Така е по-добре — тя се обърна отново към Китридж. — Можем да продължим, господин Китридж.

Китридж погледна към Дон Пастора, който се мъчеше да не се разсмее.

— Добре, Дани — рече Китридж. — Да завием и да видим как ще излезем оттук.

[1] Британски презокеански търговски лайнер, плавал между Саутхемптън и Ню Йорк през Северния Атлантис от 1936 до 1967 г., най-бързият в историята напълно търговски презокеански лайнер. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТ

Изгубиха го. Свети Боже, как го допуснаха?

Последното, което знаеха, е, че Грей е влязъл с кола в Денвър. И след това изчезна — мрежата в Денвър беше каша, — но ден по-късно уловиха сигнала от кула в Орора. Гилдър беше поискал нов безпилотен самолет да обходи района, но нищо не бяха открили. Ако Грей не се движеше по междущатски магистрали, както изглеждаше, и се бе насочил към оскъдно населената източна половина от щата, можеше да пропътува километри, без да остави следа.

От момичето също нямаше и следа. Тя буквално беше изчезнала от континента.

След като почти нямаше друга работа, освен да чака новини от Нелсън, Гилдър имаше колкото си иска време да размишлява върху досието на Грей, включително психиатричното заключение от Отдела по криминално правосъдие в Тексас. Чудеше се какво ли си е въобразявал Ричардс, като е наемал подобни хора. Човешки отрепки — въпреки че, предположи Гилдър, това беше целта; също както истинските дванайсет обекта, върху които бяха провеждани опитите — Бабкок, Соуса, Морисън и останалите нищожества, чистачите бяха хора, които на никого нямаше да липсват.

А именно: Лоурънс Олдън Грей, роден 1970 г., Макалън, Тексас. Майка домакия, баща механик, починали. Бащата служил три пъти във Виетнам като военен медик, уволнява се с бронзова звезда и пурпурно сърце, но по един или друг начин клетникът бил приключил. Разстрелял се в кабината на камиона си и го открил едва шестгодишният му син. Заредила се обичайната върволица от втори бащи, пияница след пияница, и както изглежда, върху детето е било упражнено насилие. На осемнайсет години Грей вече живее сам, работи на петролен кладенец в нефтените полета близо до Одеса, после на петролни кладенци в Залива. Не е бил женен, което не е голяма изненада, психологическия му профил беше торба с проблеми, в която имаше всичко — от обесивно-компулсивно разстройство до депресия и травматична дисоциация. Според мнението на психиатъра

човекът си беше като цяло хетеросексуален, но с толкова много страхове, че това не играеше никаква роля. Момчетата били начинът на Грей повторно да преживее извършеното над него насилие в детството, което съзнанието му потискало. Два пъти арестуван — първия път за разголване, втория път за сексуално нападение с утежняващи обстоятелства. В основни линии: докоснал детето — не точно тежко престъпление, но и нищо приятно. Заради първото си провинение в досието съдията му дал максималната присъда, осемнайсет до двадесет и четири години, но вече никой не излежаваше пълната присъда и вероятно е бил освободен условно след деветдесет и седем месеца.

След това нямаше кой знае какво. Върнал се в Далас, порботил тук-там, нищо постоянно, срещал се с наблюдаващия го офицер на всеки две седмици, за да се изпикае в чашата и да се кълне и заклева, че не е доближавал училищни дворове и детски площадки на по-малко от сто метра. Определеният му от съда режим за приемане на антиандрогени бил стандартният, както и психиатричната оценка на всеки шест месеца. По всички изисквания Лоурънс Грей бил образцов гражданин толкова, колкото може да е химически неутрализиран мъж, блудствал с деца.

Нищо от наученото не обясняваше на Гилдър как този мъж е оцелял. Успял е някак да се измъкне от Хижата и да не бъде убит след това. Не се връзваше цялата работа.

Новият план на Нелсън беше да пренасочат всички кули, излъчващи сигнал в Канзас и Небраска, да затворят и двата щата за два часа и да се опитат да изолират сигнала от чипа на Грей. При обикновени обстоятелства подобно действие щеше да изисква разрешение от федерален съд, да се попълни километрична документация и с едномесечно предизвестие, но Нелсън беше използвал резервни канали в полицията, които се бяха съгласили да издадат специална изпълнителна заповед съгласно член 67 от Наредбата за вътрешна сигурност — по-известна в средите на разузнаването като наредбата „Действай, както си знаеш“. Чипът във врата на Грей беше маломощен предавател на 1432 мегахерца. След изключването на всички останали сигнали, ако Грей минеше на разстояние от няколко километра до някоя кула, биха могли да

триангулират позицията му и да пренасочат сателит, за да получат снимка.

Изключването беше насрочено за осем сутринта. Гилдър дойде в шест и завари Нелсън да пише по клавиатурата на компютъра си. От втъкнатите в ушите му слушалки се носеше тихо жужене на музика.

— Нека Моцарт работи — каза той и прогони Гилдър.

Гилдър беше само на кафе и адреналин. Слезе в стаята за почивка, за да си вземе нещо за ядене. Имаха само автомати за храна, вече беше платил три долара за шоколадче с фъстъчен пълнеж и осъзна, че му е много трудно да го преглътне. Метна го в боклука и си взе шоколадова бисквита, но дори и тя, въпреки лепкавия си пълнеж от фъстъчено масло, затрудняваше преглъщането. Включи телевизията, намери Си Ен Ен. Нови случаи се появяваха неочаквано къде ли не: Амарило, Батън Руж, Финикс. Обединените нации освобождавали седалището си в Ню Йорк, премествали се в Хага. В мига, в който започнело да действа военно положение, военните извън границите на страната щяха да бъдат извикани да се приберат. Какво фиаско щеше да се развихри. Отварянето на кутията на Пандора щеше да изглежда като отваряне на кошница за излет.

Нелсън се появи на вратата.

— Коленичи — ухилено заяви той. — Хюстън, имаме си сексуален нападател.

Нелсън вече беше насочил сателита. Докато стигнат до компютъра му, снимката беше на път.

— Къде, по дяволите, е това?

Нелсън работеше на клавиатурата, направи снимката на фокус.

— Западен Канзас.

Върху снимка се появи мрежа от царевични поля, в центъра — ниска сграда с разграфен паркинг. Самотна кола, някакъв модел комби, стоеше на паркинга. От сградата излизаше фигура и носеше куфар.

— Това ли е човекът? — попита Нелсън.

— Не знам. Увеличи снимката.

Картината избледня, след това отново се проясни, на фокус от около двајсет и пет метра. Гилдър вече беше уверен, че вижда Лоурънс Грей. Беше свалил гащеризона, но си беше той. Грей се върна в сградата, минута по-късно се появи с нов куфар, който постави в багажника на колата. За миг постоя, сякаш умислен. После се появи

втора фигура от сградата, жена. Малко пълна, тъмнокоса, носеше панталони и блуза в светъл цвят.

Какво, по дяволите, ставаше?

Оставаха им по-малко от трийсет секунди. Картината вече започваше да се размазва. Грей отвори вратата, жената се настани в колата. Грей огледа паркинга отново — все едно, помисли си Гилдър, знаеше, че го наблюдават. Влезе в автомобила и потегли, точно когато картината се разпадна.

Нелсън вдигна поглед от екрана.

— Май нашият обект си е намерил приятелка. Трябва да призная, че съм малко изненадан, след като прочетох документацията на психиатъра.

— Върни последния кадър с жената. Виж дали можем да я направим по-ясна.

Нелсън се опита, но подобрението беше скромно.

— Можем ли да разберем каква е сградата?

Нелсън плъзна стола си до друг компютър.

— Улица „Мейн“, номер трийсет и осем дванайсет, Лидо, Канзас. Луксозен хотел, името е „Анджи“.

Коя беше тя? Какво правеше Лоурънс Грей с жена? Тя от Хижата ли беше?

— Накъде тръгна?

— Май на изток. Запътил се е към най-населената част. Ако ще го ловиш, най-добре да се разбърза.

— Локализирай най-близката до мястото ни база. Някъде извън границата на карантинната зона.

Отново почукване по клавишите и Нелсън каза:

— Най-близкото до това е старата военна лаборатория във Форт Пауъл. Армията я затвори преди три години, когато преместиха всичко в Уайт Сендс, но вероятно няма да е трудно пак да пуснем лампите.

— Какво друго има наоколо?

— Малко неща, освен Мидуест Стейт, което е на около пет километра на изток. Има начална люпилня на футболни запалняковци с няколко класни стаи, което се брои за училище. Иначе имаш склад за оръжие на Националната гвардия, няколко предприятия за обработка на свинско и говеждо, няколко за производство на енергия. Има малка водоелектрическа централа, работата ѝ замряла, когато изградили по-

голяма надолу по течението. Горедолу единствената причина мястото да съществува, е колежа.

Гилдър потъна в мисли за момент. Само те двамата знаеха за Грей, поне досега. Вероятно беше време да съобщи на Центъра за контрол на заболяванията и МИИИЗАСАЩ.

Но се колебаеше. Отчасти заради лошия вкус в устата, който му остана след срещата на върховното командване. Какво ли ще последва, когато Централното командване научи, че са поставили чудовищата на Лиър под надзора на шайка сексуални насилници? Никога няма да научи края.

Истинската причина обаче беше друга.

Лек за всяка болест. Не бяха ли това точните думи на Лиър? Не започна ли оттам цялата злополучна история? Ами ако Грей беше заразен, но по някаква причина не е изгубил човешкия си вид, възможно ли беше вирусът в кръвта му да е претърпял промяна по някакъв начин, да е постигнал резултата, на който се надяваше Лиър? Дали той не беше също толкова ценен, колкото и момичето? И не беше ли истина също, че макар смъртта да беше проблем на всички, особено сега, само за Гилдър тя беше толкова належаща и лична драма, че дори повече, защото съдбата, която го очакваше, не му оставяше никакъв шанс? Нямах ли той право да се възползва от всички ресурси, от които може, в името на собственото си оцеляване? На негово място не би ли направил всеки същото?

Всички умираме, скъпи. Малко или много. Някои повече от другите.

Може би неговото спасение беше Грей, а може би и да не беше така. Може да се окаже някой късметлия простак, успял да се откопчи, избягал от горящата сграда и съумял да се скатава от светещите пръчки достатъчно дълго време, за да стигне до Канзас. Но колкото повече Гилдър размишляваше над това, толкова по-несигурен беше в заключенията си. Шансовете бяха много малки. И щом веднъж върнеше човека при военните, се съмняваше, че ще чуе отново нещо за Грей или мистериозната жена.

А това нямаше да стане. Хорас Гилдър, заместник-директор на Отдела за специални оръжия, щеше да запази Лоурънс Грей за себе си.

— И? Какво искаш да направя?

Нелсън го гледаше. Гилдър пресмяташе. От кого друг имаше нужда? Нелсън не беше човек, когото Гилдър би описал като лоялен, но засега можеше да се опре на искрения му интерес към собствената му персона, а и той беше идеален за работата, беше състояща се от един член група за биохимическо ноу-хау. Рано или късно щеше да схване какво е намислил Гилдър и щеше да се наложи да се взимат решения, но за това Гилдър щеше да мисли, когато му дойдеше времето. Колкото до отвличането: винаги се намираха неписани в тефтерите хора за подобни задачи. Едно телефонно позвъняване и колелото ще се завърти.

— Опаковай си багажа — рече той. — Отиваме в Айова.

ТРИНАЙСЕТ

Изгревът на втория ден: вече бяха далеч навътре в Небраска. Дани, прегърбен над волана, с възпалени от безсънието очи, беше шофирал през цялата нощ. Всички, освен Китридж бяха заспали, дори противният Джамал.

Хубаво беше отново да има хора в автобуса си. Да бъде полезен, полезна машина.

На малко летище до Маккок намериха още дизел. Малкото градове, които прекосиха, бяха празни и изоставени, приличаха на градове от филм за Стария Запад. Добре, може би се бяха изгубили, нещо такова. Но Китридж и другият мъж, Дон Пастора, казаха, че няма значение, стига да не спират да се движат на изток. Това е всичко, което трябва да правиш, Дани, беше казал Китридж. Просто ни карай на изток.

Мислеше за онова, което видя на магистралата. Каква картина. Много трупове беше видял през последните два дни, но нищо толкова грозно като това. Харесваше Китридж, който малко нещо му напомняше господин Първис. Не че *изглеждаше* като господин Първис, нищо подобно. Ами заради начина, по който говореше на Дани — все едно че той е от значение.

Докато шофираше, той си мислеше за мама, господин Първис, „Томас“, Пърси, Джеймс и колко е полезен. Как щяха да се гордеят сега с него мама и господин Първис.

Слънцето се показваше над хоризонта и накара Дани да примижа от яркостта му. Скоро всички щяха да са будни. Китридж се приведе над рамото му.

— Как е положението с горивото?

Дани провери. Четвърт резервоар.

— Да спрем и да напълним резервоара с горивото от тенекиите — рече Китридж. — Нека хората се поразтъпчат.

Отбиха от пътя в държавен парк. Китридж и Дон Пастора провериха тоалетните и казаха, че е чисто.

— Трийсет минути почивка.

Сега имаха повече провизии, кутии с бисквити и фъстъчено масло, ябълки, енергизиращи блокчета, бутилки с кока-кола и сокове, пелени и бебешка храна за Момчето. Китридж дори беше взел на Дани кутия със зърнени закуски с късмети, макар че всичкото мляко в хладилника на хранителния магазин се беше развалило, щеше да се наложи да ги яде сухи. Дани, Китридж и Дон Пастора свалиха от задната част на автобуса туби с дизел и започнаха да наливат горивото в резервоара. Дани им каза, че резервоарът на автобуса е с вместимост сто и деветдесет литра точно, с едно пълно зареждане могат да пропътуват четиристотин и осемдесет километра.

— Ти си човек на точните числа — беше казал Китридж.

Когато приключиха с пълненето на резервоара, Дани взе от закуските с късметчета и кутия с хладко безалкохолно и седна под едно дърво. Останалите бяха насядали около масичка за излет, включително Джамал. Той не говореше много, но Дани имаше чувството, че всички са решили да забравят случилото се. Линда Робинсън сменяше пелените на Момчето и му гукаше, караше го да маха с ръце и крака. Дани никога не се беше завъртал много покрай бебета. Бяха му дали да разбере, че те плачат много, но досега Момчето си мълчеше като мишчица. Имаше добри бебета и лоши бебета, беше казала мама, затова сигурно Момчето беше от добрите. Дани се опита да си спомни себе си като бебе, за да види какво е, но умът му не можеше да се върне толкова назад, не и подредено. Странно беше как така в живота на човек има цял един период, за който не може да си спомни, освен на малки отрязъци: слънчева светлина, която блести в стъклото на прозореца, умряла жаба, премазана на пътя със следи от автомобилна гума, или резенче ябълка в чиния. Чудеше се дали е бил добро бебе като Момчето.

Дани наблюдаваше групата, пъхаше пълни шепи от зърнената закуска в устата и я преглъщаше с напитката, когато Тим стана от масата и тръгна към него.

— Здравсти, Тимбо. Как си?

Косата на момчето беше разрешена от спането в автобуса.

— Добре май — повдигна рамене. — Имаш ли против да седна при теб?

Дани се поотмести.

— Съжалявам, че децата понякога ти се подиграваха — каза след минута Тим.

— Няма нищо — рече Дани. — Няма значение.

— Били Найс е истински тъпак.

— Той и теб ли е дразнил?

— Понякога — момчето неясно се намръщи. — Той всички дразни.

— Не му обръщай внимание — рече Дани. — Аз така правя.

След минута Тим рече:

— Ти наистина харесваш „Томас“, а?

— Харесвам го.

— Преди го гледах. Имах огромен макет с влаковете „Томас“ в мазето. Товарният влак, станцията за миене, всичко.

— Интересно ми е да го видя — рече Дани. — На бас, че е страхотно.

И двамата се умълчаха. Слънцето топлеше лицето на Дани.

— Искаш ли да знаеш какво видях в стадиона? — попита Тим.

— Ако искаш да ми кажеш.

— Все едно милиард умрели хора.

Дани не знаеше какво да каже. Предполагаше, че Тим е имал нужда да го сподели с някого, не беше от нещата, които човек трябва да таи у себе си.

— Беше много противно.

— Каза ли на Април?

Тим поклати глава.

— Искаш ли да си остане тайна?

— Може ли?

— Да — рече Дани. — Мога да пазя тайна.

Тим беше събрал малко пръст от дънера на дървото и наблюдаваше как се процежда през пръстите му.

— Ти не се плашиш много, нали, Дани?

— Понякога се плаша.

— Но сега не те е страх — настоя момчето.

Дани трябваше да помисли. Предполагаше, че трябва да е уплашен, но просто не беше. По-скоро беше *любопитен*. Какво ще стане след това? Къде ще отидат? Изненада се колко приспособим е бил. Доктор Франсис щеше да се гордее с него.

— Не, май не съм.

Под сянката, където бяха насядали като на излет другите, всички събираха багажа. На Дани му се искаше да намери думите, с които да ободри момчето, да заличи спомена от видяното на стадиона от ума му. Вървяха към автобуса, когато му дойде идеята.

— Ей, имам нещо за теб — бръкна в раницата си, извади късметлийската си монета и я показа на момчето. — Можеш да я задържиш, обещавам, нищо лошо няма да ти се случи.

Тим взе монетата от ръката му.

— Какво ѝ е? Защо е сплескана.

— Отгоре ѝ е минал влак. Това я прави късметлийска.

— Откъде я имаш?

— Не знам, винаги си е била моя — Дани кимна към отворената длан на момчето. — Давай, твоя си е.

След миг на колебание Том пхна сплесканата монета в джоба на панталонките си. Не беше много. Дани го знаеше, но беше все нещо, а във времена като настоящите и малкото може да е от полза. Като например: лекарството на мама, което тя вземаше, когато нервите ѝ бяха опънати, или посещенията на господин Първис, вечерите, когато Дани ги чуваше да се смеят. Ревът на включения дизелов двигател на автобуса, когато завърташе ключовете всяка сутрин. Преминаването през гърбицата на пътя на „Линдлър авеню“ и децата, които викат, когато подскачат от местата си. Такива дребни неща. Дани се почувства доволен от себе си, че мисли така, сякаш е преминал през нещо, което той знае, а може би не всички знаят, и когато двамата застанаха на слънчевата светлина, той забеляза с крайчеца на окото си промяната по лицето на момчето: то май дори се усмихваше.

— Благодаря, Дани — каза Тим.

Омаха гореше.

Най-напред видяха пулсираща светлина на хоризонта. Вече се здрачаваше. Наближаваха града от югозапад, по междущатска 80. На магистралата нямаше нито една кола, всички сгради бяха тъмни. Настанало беше едно по-дълбоко, по-всеобхватно опустяване от всичко, което бяха видели досега — това беше, или трябваше да бъде град с почти половин милион жители. През вентилационната система

на автобуса навлезе силна миризма на дим. Китридж каза на Дани да спре.

— Трябва някак да минем през реката — рече Дон Пастора. — Да продължим на север или на запад и да потърсим място за преминаване.

Китридж погледна на картата.

— Дани, как сме с горивото?

Една осма от резервоара. Тубите бяха празни. Щяха да изкарат още най-много осемдесет километра. Надяваха се да намерят гориво в Омаха.

— Със сигурност обаче тук не можем да останем — заяви Китридж.

Завиха на север. Следващият мост над реката беше при Ейдън. Но мостът го нямаше, беше взривен, от него нямаше и следа. Само реката — широка и тъмна, течеше безспир. Следващата възможност щеше да е Дикейтър, още четирийсет и пет километра на север.

— Преди километър и половина минахме покрай начално училище — рече Дон Пастора. — По-добре е от нищо. Утре сутрин можем да търсим гориво.

Над автобуса се спусна тишина, всички чакаха да чуят какво ще каже Китридж.

— Добре, така да направим.

Върнаха се към центъра на градчето. Лампите не горяха, улиците бяха пуси. Стигнаха до училището, модерна на вид сграда, отдръпната от пътя в края на полята. Табела, направена като за увеселение, стоеше на края на паркинга и на нея с дебели букви пишеше: **ДАВАЙТЕ ЛЪВОВЕ! ПОЖЕЛАВАМЕ ВИ СТРАХОТНО ЛЯТО!**

— Изчакайте тук — нареди Китридж на всички.

Той влезе. Минаха няколко минути и се показа. Спогледаха се набързо с Дон Пастора и си кимнаха.

— Тук ще се подслоним за през нощта — обяви Китридж. — Стойте заедно, никакво размотаване наоколо. Няма ток, но има течаща вода и храна в столовата. Ако трябва да използвате тоалетните, вървете по двойки.

Във входното фоайе ги посрещна издайническият мирис на начално училище — смес от под, мръсни чорапи, материали за

рисуване и намазан с восък линолеум. До вратата, която водеше вероятно към кабинета на директора, стоеше шкаф с награди: табло с колажи висеше на боядисаните бетонни стени, картини на хора и животни, изработени от изрезки от вестници и списания. До всеки от тях имаше надпис с възрастта, класа и името на автора. Уенди Мюлер, втори клас. Гевин Джаксън, пети клас. Флорънс Ратклиф, предучилищна.

— Април, иди с Ууд и Дон да намерите някакви постелки, на които да спим. Сигурно в стаите на детската градина има такива.

В килера зад столовата откриха консерви с боб и плодови сокове, хляб и конфитюр за сандвичи. Нямаха газ, за да ги сготвят, затова сервираха консервите с боб студени, поставиха всичко на металните подноси на столовата. Навън вече се беше стъмнило. Китридж раздаде фенерчета. Говореха шепнешком, всички бяха съгласни, че виралите могат да ги чуят.

До девет часа си бяха легнали. Китридж остави Дон Пастора да пази на първия етаж и се изкачи по стълбите. Носеше фенер. Много от вратите бяха заключени, но не всички. Избра кабинета по природни науки — огромно, отворено пространство с широки маси и стъклени шкафове, пълни със стъкленици и различни материали. Въздухът леко миришеше на бутан. На бялата дъска в началото на стаята беше написано: „Последен преговор, раздел 8–12. Упражнения — сряда.“

Китридж свали ризата си и се изми на мивката в тъгъла, взе стол и махна ботушите си. Протезата, която започваше под коляното, беше направена от титанова сплав, покрита със силикон. Микропроцесор контролираше хидравличен цилиндър, захранван от малка водородна клетка, нагласена петдесет пъти в секунда да изчислява правилната ъглова скорост на ставата на глезена, като имитираше естествена походка. Последна дума в протезирането на крайници. Китридж не се съмняваше, че протезата му е струвала на армията голяма пачка пари. Вдигна крачола на панталоните си, свали чорапа и изми чукана със сапун от дозатора на мивката. Макар кожата да беше силно удебелена, при допир се усещаше възпалена и чувствителна след два дни без грижи по нея. Подсуши мястото на ампутацията напълно, остави го няколко минути на въздух, после постави протезата на мястото ѝ и свали крачола на панталона си.

Стресна се от движение зад гърба му. Обърна се и видя Април да стои на отворената врата.

— Съжалявам, не исках да...

Той бързо придърпа ризата си и се изправи. Какво беше видяла? Тъмно беше и той беше отчасти скрит зад масите.

— Няма проблем. Малко се поизмих.

— Не можах да заспя.

— Всичко е наред — каза той. — Ако искаш, можеш да влезеш.

Тя несигурно влезе. Взел автомата, Китридж отиде до прозореца. Огледа набързо улицата отдолу.

— Как е навън?

Стоеше до него.

— Засега спокойно. Как се справя Тим?

— Спи като къпан. По-силен е, отколкото изглежда. По-силен от мен всъщност.

— Съмнявам се. На мен ми се виждаш запазила самообладание.

Април се намръщи.

— Грешаш. Външното спокойствие е роля. Честно казано, толкова съм уплашена, че вече не чувствам нищо.

Под прозорците имаше широк перваз, който вървеше по дължината на стаята. Април седна на него, опря гръб на рамката на прозореца и придърпа колене към гърдите си. Китридж направи същото. Седяха един срещу друг. Помежду им се настани мълчание, очаквано, но не и неудобно. Тя беше млада, но усещаше у нея издръжливост. То беше от качествата, които човек или има, или няма.

— Имаш ли си приятел?

— Прослушваш ли ме?

Китридж се разсмя, по лицето му се разля топлина.

— Просто разговарям май. Ти с всички ли си такава?

— Само с хората, които харесвам.

Измина още един момент.

— А как си получила името си. Април? — само това се сети да попита. — Заради рождения ти ден ли?

— От „Пустата земя“ — Китридж не каза нищо и тя изви вежди несигурно. — Стихотворението? Т. С. Елиът?

Китридж беше чувал името, но нищо повече.

— Не мога да кажа, че съм стигнал до него. И какво се казва в него?

Погледът ѝ се плъзна покрай него. Когато тя заговори, гласът ѝ беше изпълнен с много чувство, което Китридж не можа да определи, щастлив и тъжен, пълен със спомени.

*Април е най-жестокият месец,
ражда люляци от мъртвата земя,
смесва спомен и желание,
движи тъмни корени с пролетния дъжд...
Зимата ни държи топли, покрива
земята със забравящ сняг, подхранва
със сухи грудки малък живот.
Лятото ни изненада, дошло на Щарнбергзее
с проливен дъжд...^[1]*

— Виж ти! — рече Китридж. Тя отново го гледаше. Очите ѝ, забеляза той, имаха цвят на мъх и бяха като петънца от златни люспици, които се носеха върху повърхността на ирисите ѝ. — Наистина е хубаво.

Април сви рамене.

— Това е началото. В общи линии, човекът е бил потънал в депресия — подръпваше разръфано място на коляното си. — Името било идея на майка ми. Тя беше учителка по английски, преди да срещне втория ми баща и да получим всичко, ами да станем богати и така нататък.

— Родителите ти разведени ли са?

— Баща ми почина, когато бях на шест.

— Съжалявам, не биваше да...

Но тя не го остави да довърши.

— Недей. Той не беше човек, когото би определил като достоен за възхищение. Останка от времето, когато майка ми си падала по лоши момчета. Затънал в проблеми и забил колата си в основите на мост. И това си беше, рече Мечо Пух.

Излагаше фактите пред него безизразно. Със същата интонация можеше да му съобщи и какво е времето. Навън лятната вечер беше

потънала в мрак. Китридж очевидно я беше преценил зле, но беше научил, че така става с повечето хора. Историята, която се знаеше, никога не беше истинската и човек оставаше изненадан от това, колко много другият може да носи у себе си.

— Видях те — каза Април. — Видях крака ти. Белезите по гърба ти. Бил си на война, нали?

— Защо мислиш така?

По лицето ѝ се изписа недоверие.

— Боже, не знам... Защото единствен, изглежда, знаеш какво трябва да се направи. Защото си, ами, свръхкомпетентен по оръжията и другите простотии.

— Нали ти казах, че съм търговец. Екипировка за къмпингуване.

— Изобщо не ти повярвах.

Прямотата ѝ беше толкова обезоръжаваща, че за миг Китридж се умълча. Но тя го беше хванала натясно.

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш истината? Не е приятна.

— Ако искаш да ми я разкажеш.

Той инстинктивно извърна лице към прозореца.

— Права си, бях войник. Записах се веднага след гимназията. Не бях в армията, ами във военноморските. Оказах се щабсержант от военна полиция. Знаеш ли какво е това?

— Ченге ли си бил?

— Нещо такова. Основно осигурявахме сигурността на американските съоръжения, въздушни бази, чувствителна инфраструктура, такива неща. Местеха ни много. Иран. Ирак. Саудитска Арабия. Чечения за кратко. Последните ми дни на служба бяха на летището в Баграм, Афганистан. Обикновено работата беше рутинна — да проверяваме пътните листове за оборудването и на чуждестранните работници, които влизат и излизат. Но от време на време се случваше по нещо. Превратът все още не се беше случил, затова и територията беше контролирана от американците, талибаните обаче бяха навсякъде, плюс „Ал Кайда“ и около двайсет воюващи местни главорези.

Замълча, за да се овладее. Частта от разказа му, която следваше, винаги беше най-трудна.

— И така, един ден видяхме кола, обикновена очукана таратайка, която приближаваше по пътя. Контролните пунктове са маркирани,

всички знаят, че трябва да спрат, но този тип не го направи. Летеше право към нас. Виждахме двама души в колата, мъж и жена. Всички започнаха да стрелят. Колата се преобърна, превъртя се няколко пъти и последно застана на колелата си. Мислехме си, че ще се взриви, но не стана така. Аз съм щабсержант, затова аз трябваше да отида и да проверя какво става. Жената беше мъртва, но мъжът беше жив. Лежеше върху волана, целият в кръв. На задната седалка имаше дете, момче. Нямаше повече от четири. Бяха го привързали за седалката с експлозиви. Видях жиците, които водеха към предната част на колата, където бащата държеше детонатора. Той си мърмореше. *Анта ал-мас'ул* — това казваше. *Анта ал-мас'ул*. Детето проплакваше, протегнало към мен ръка. Тази ръчичка. Никога няма да я забравя. Само на четири, но сякаш знаеше какво ще последва.

— Иисусе — лицето на Април беше ужасено. — Какво направи?

— Единственото, което ми хрумна. Махнах се оттам. Дори не помня взрива. Събудих се в болницата в Саудитска Арабия. Двама мъже от моята част бяха убити, друг получил парче от шрапнел в гръбначния стълб.

Април не откъсваше поглед от него.

— Казах ти, че не е много приятно.

— Взривил е собственото си дете.

— Точно така.

— Що за хора биха го направили?

— Тук ме хвана натясно. Така и не го разбрах.

Април не каза нищо повече. Китридж се чудеше, както винаги, дали не е казал твърде много. Но беше хубаво човек да свали товара, а ако Април беше научила повече, отколкото си е мислела, че е готова да понесе, тя добре го криеше. Абстрактно погледнато, Китридж не се заблуждаваше, историята беше маловажна, една от стотиците, дори една от хилядите такива истории. Подобна безсмислена жестокост беше част от начина, по който вървеше светът. Но да проумее човек съществуването на тази жестокост, беше много далеч от това, да я приеме, когато я е преживял на собствен гръб.

— А после какво стана? — попита Април.

Китридж сви рамене.

— Нищо. Край на историята. Всичко приключи с танци с девственици във вечността.

— Питам за теб — не сваляше очи от лицето му. — Мисля, че бих се скапала здраво от подобно нещо.

Това беше ново, помисли си той, за тази част от приказката никой никога не беше попитал. Обикновено, щом изложише основните факти, слушателят не можеше да понесе оставащото. Но това момиче, тази Април, беше различна.

— Ами аз не се скапах. Поне мислех, че не съм се. Прекарах половин година при ветераните, учех се да ходя, да се обличам, да се храня, а после ме изритаха. Войната свърши, приятел, поне за теб. Не се вкиснах, както правят много от момчетата. Не се завирах под леглото, когато изгърмеше гърнето на някоя кола или нещо подобно. Станалото — станало, така мислех. Шест месеца след като се установих, се върнах у дома в Уайоминг. Родителите ми бяха починали, сестра ми се преселила със съпруга си в Британска Колумбия и в общи линии, изчезнаха от картата, но все още имах познати, деца, с които бях ходил на училище, макар че вече никой не беше дете. Един от тях искаше да направи тържество за мен, голямо тържество за добре-дошъл-у-дома. Вече всички си имаха собствени семейства, деца, съпруги, работа, но в онзи ден това си беше здраво пиеща тайфа. Цялата работа беше просто извинение да се натръскаш, но не виждах нищо лошо в това. Разбира се, рекох, отрежи се и той наистина се отряза. Имаше поне сто души, от верандата висеше огромен плакат с името ми, дори имаше банда да свири. Цялата работа ме разтърси. Седя си аз в задния двор, слушам музика, идва един приятел и ми казва: „Ела, едни момичета искат да се запознаят с теб. Стига си седял тук като идиот.“ Заведе ме вътре и там стояха три доста приятни момичета. Едното от тях познавах бегло от детството. Те си говореха за някакво предаване по телевизията, клюки, обичайните неща. Нормални, всекидневни теми. Пия си бира, слушам ги и изведнъж си давам сметка, че не знам за какво говорят. Не че не разбирах думите. Ами *значението им*. Всяка ми се струваше откъсната от останалите, сякаш имаше два свята, вътрешен свят и външен — и двата нямаха абсолютно нищо общо помежду си. Сигурен съм, че психиатрите си имат дума за това. Знам само, че се осведих на пода, всички се бяха скупчили отгоре ми. След което ми трябваша четири месеца в гората, просто за да мога отново да съм сред хора — замълча,

леко изненадан от себе си. — Да ти призная, тази част не съм я разказвал на никого. Ти си първата.

— Все едно ми разказваш за един ден в гимназията.

Китридж трябваше да се разсмее.

— Тушѐ.

Погледите им се срещнаха и не се отделиха. Странно, помисли си той. В един миг си съвсем сам с мислите си, а в следващия се появява някой, който, изглежда, познава и най-съкровениите ти кътчета и те чете като отворена книга. Не можеше да каже колко дълго са се гледали. Като че продължи безкрайно — нито имаха волята, нито смелостта, нито желанието да отместят поглед. На колко години беше тя? Седемнайсет? Но не изглеждаше на седемнайсет. Все едно нямаше възраст. Стара душа: Китридж беше чувал израза, но никога не беше вниквал напълно в смисъла му. Именно такава беше Април. Момиче със стара душа.

За да запечата сделката помежду им, Китридж извади един от пистолетите „Глок“ от кобура на рамото и ѝ го подаде.

— Знаеш ли как се използва?

Април го погледна несигурно.

— Я да позная. Не е като по телевизията.

Китридж свали магазина, издърпа затвора, за да изхвърли патрона от цевта. Постави оръжието в ръката ѝ и обви пръстите ѝ със своите.

— Не дърпай спусъка с кокалчето, изстрелът ще дойде нисък. Използвай възглавничката на пръста си и натисни, ето така: — той освободи ръката ѝ и потупа гръдната си кост. — Един изстрел на това място стига, но не можеш да пропуснеш. Не бързаш — прицелваш се и стреляш. — Той отново зареди оръжието и ѝ го подаде. — Давай, можеш да го задържиш. Дръж патрон в патронника, както ти показвах.

Тя се усмихна непривично.

— Благодаря. А аз няма нищо, което да ти подаря.

Китридж върна усмивката.

— Може би другия път.

Известно време Април въртеше оръжието в ръката си, оглеждаше го, сякаш е някакво необяснимо произведение на изкуството.

— Какво е казал бащата. *Анта*-нещо си.

— *Анта ал-мас'ул.*

— Разбра ли какво означава?

Китридж кимна.

— Ти го направи.

Отново ги притисна тишина, този път различна от предишната. Между тях нямаше бариера, ами споделено разбиране за живота на единия и другия, като стените на стая, в която съществуваха само двамата. Колко странно, помисли си Китридж, да каже тези думи. *Анта ал-мас'ул. Анта ал-мас'ул.*

— Правилно си постъпил — каза Април, — иначе и ти щеше да си мъртъв.

— Винаги има избор — рече Китридж.

— Какво друго си могъл да сториш?

Въпросът беше риторичен, разбра той, тя не очакваше да му отговори. *Какво друго си могъл да сториш?* Но Китридж знаеше как да му отговори. Винаги беше знаел.

— Можех да уловя ръката му.

Бдението му продължи цялата нощ. Липсата на сън за него не беше проблем, свикнал беше да се справя с по няколко мигвания. Април лежеше свита на пода под прозореца. Китридж свали якето си и я зави с него. Никъде не се виждаха светлини. Гледката от прозореца разкриваше свят, обгърнат от спокойствие, по небето проблясваха звезди. При първия проблясък на зората по хоризонта той си позволи да затвори очи.

Събуди се сепнато от звука на приближаващи двигатели. По улицата вървеше военен конвой, дълъг двайсет коли. Измъкна и втория си пистолет и го подаде на Април, която също вече седеше и разтриваше очи.

— Дръж.

Китридж бързо слезе по стълбите. Когато влетя през вратата, конвойт беше на по-малко от трийсет метра. Изскочи на улицата и размаха ръце.

— Спрете!

Първото хъмви спря само на няколко метра от него, войникът на покрива следеше движенията му с картечница. Долната част на лицето

му беше скрита под бяла хирургическа маска.

— Стойте на място.

Китридж беше вдигнал ръце.

— Не съм въоръжен.

Войникът издърпа затвора на оръжието.

— Не се приближавайте, казах.

Изминаха пет напрегнати секунди, сякаш имаше вероятност да го застрелят. След това врата на хъмвито се отвори. Появи се яка наглед жена и тръгна към него. Отблизо лицето ѝ изглеждаше изнурено, набраздено и с линии от прах. Офицер, но не от тези, които стояха на бюро.

— Майор Порчеки, Девети боен помощен батальон. Национална гвардия на Айова. Кой сте вие, по дяволите?

Имаше само една карта да изиграе.

— Щабсержант Бърнард Китридж. Отряд Чарли, Първи батальон на военната полиция. Военноморски сили на САЩ.

Присви очи към лицето му.

— От военноморските ли сте?

— Уволнен по медицински причини, госпожо.

Майорът погледна покрай него към училището. Дори без да се обърне, Китридж разбра, че останалите наблюдават случващото се през прозореца.

— Колко цивилни са с вас вътре?

— Единайсет. Автобусът почти свърши горивото.

— Има ли болни или ранени?

— Всички са изтощени и уплашени, но това е всичко.

Тя се умисли, лицето ѝ остана безизразно. След това извика.

— Колдуел! Валдез!

Двама войници изтичаха напред. Те също носеха маски. Всички носеха, с изключение на Порчеки.

— Заемете се да напълните с гориво онзи автобус.

— Цивилни ли ще вземаме? Можем ли да го направим?

— Да съм ви питала за мнението ви, редник? И вземете санитар за горе.

— Да, госпожо. Извинете, госпожо.

Заприпкаха.

— Благодаря, майор. Дълъг път щяхме да бием.

Порчеки извади манерката си от колана си и спря да пие.

— Късмет извадихте, че ви намерихме точно сега. Горивото започва да привършва навсякъде. Връщахме се към склада на гвардията във Форт Пауъл, дотам можем да ви заведем. ФАИС изгради център за бежанци. Оттам вероятно ще бъдете евакуирани в Чикаго или Сейнт Луис.

— Ако нямате против да попитам, имате ли новини?

— Нямам, но не знам и какво да ви кажа. В една минута гъмжи от тези проклетни създания, в следващата никой не може да ги намери. Обичат дърветата, но и всякакво прикритие им върши работа. Съобщението от Централното командване казва, че огромно ято се събира на границата между Канзас и Небраска.

— Какво е ято?

Тя отново отпи от манерката си.

— Така наричат групите им: „ята“.

Появи се санитарят, всички излизаха от училището. Китридж им каза какво се случва, докато войниците установяваха периметъра. Санитарят прегледа цивилните, измери температурата им, погледна в устата им. Когато всички бяха готови за тръгване, Порчеки пресрещна Китридж на стъпалата на автобуса.

— Само още нещо. Може би ще поискате да премълчите факта, че сте от Денвър. Кажете, че сте от Айова, ако някой ви попита.

Той се замисли за магистралата, за редиците от потрошени коли.

— Ще предам и на другите.

Китридж се качи в автобуса. Постави пушката между коленете си и се настави точно зад Дани.

— *Проклятие* — хилеше се широко Джамал. — Военен конвой. Вземам си всички думи за вас, Китридж, обратно. — Посочи с палец към госпожа Белами, която попиваше челото си с кърпичка, извадена от ръкава й. — Дори не се сърдя на дъртата пачавра, че ме държа на мушка.

— Тояги и камъни, младежо — отвърна тя. — Тояги и камъни^[2].

Той се извърна към нея от другата страна на пътеката.

— Канех се да ви попитам каква е тая работа при възрастните дами да си държат сополярниците в ръкава? Не ви ли се струва малко нехигиенично?

— И ми го казва младеж с толкова мастило по ръцете си, че е достатъчно да се напълни пишеща машина.

— Пишеща машина. От кой век сте?

— Погледна ли ви, се сещам за една дума и тя е „хепатит“.

— Боже, вие двамата — простена Ууд. — Наистина ви трябва отделно помещение.

Конвойт потегли.

[1] Превод Цветан Стоянов. — Б.пр. ↑

[2] Детско стихотворение, което гласи: „Тояги и камъни костите ми да потрошат, но думи не ще ме наранят...“ — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Планът беше приведен в движение. Екипът му се събра, самолетът щеше да ги чака призори. Гилдър поддържаше връзка със своя човек в Блекбърд, всичко беше уредено. Паметта на сървър и харддиските в склада беше заличена. Приберете се, каза той на екипа си. Приберете се и бъдете със семействата си.

Минало беше полунощ, когато пристигна с колата си в своята къща в града по смълчаните, хлъзгави от дъжда улици. По радиото предаваха несекваща поредица от лоши новини: хаос по магистралите, армията се прегрупира, недоволство в чужбина. От Белия дом се лееха думи на спокойни уверения как кризата била овладяна, че най-добрите умове са ангажирани в работа по нея, но никой никого вече не можеше да заблуди. До няколко часа щеше да се обяви въвеждането на военно положение на територията на цялата страна. Си Ен Ен съобщаваше, че бойните кораби на НАТО плават към бреговете. Вратите към Северноамериканския континент щяха да се затръшнат. Светът може и да ни обърне гръб, мислеше си Гилдър, какво ще стане, когато вече ни няма?

Докато шофираше, непрекъснато държеше под око огледалото за задно виждане. Не беше параноик, просто събитията се развиваха в тази посока. Свистене на гуми, пред него изскача ван, появяват се мъже в черни костюми. *Хорас Гилдър? Придружете ни.* Удивително, че все още не беше се случило.

Влезе в гаража и заключи вратата след себе си. В спалнята си опакова малка чанта с най-необходимите вещи — дрехи за два дни, тоалетни принадлежности, лекарствата си — и ги свали на долния етаж. Взе лаптопа си от кабинета и го постави в микровълновата, изпържи електрическите му схеми сред облак от искри. Джобният му компютър вече беше заминал, изхвърлен през прозореца на колата.

Загаси лампите в дневната и дръпна завесите. От другата страна на улицата един съсед товареше куфари в отворения багажник на джипа си. Съпругата на мъжа стоеше на вратата на къщата им, прегърнала невръстно дете. Как се казваха? Гилдър или никога не

беше знаел имената им, или не можеше да си ги припомни. От време на време беше виждал жената да вози момиченцето в яркооцветена пластмасова количка нагоре-надолу по пътя. Докато ги наблюдаваше, Гилдър се сети за Шона — не за последната им, ужасна среща, ами как двамата лежат, след като са правили любов, и как тя тихо му шепне и гали гърдите му. *„Щастлив ли си от това, което правя? Искам да съм единствената жена в живота ти.“* Думите бяха просто част от роля, евтин театър, който да увенчае края на часа работа. Колко глупав е бил.

Мъжът взе детето от ръцете на жена си, приведе се и внимателно го постави на задната седалка. Двата влязоха в колата. Гилдър си представи какво си казват един на друг. *Всичко ще бъде наред с нас. Има хора, които вече работят по разрешаването на проблема. Ще останем при майка ти за седмица-две, докато всичко приключи.* Чу как запали двигателя. Потеглиха назад по алеята. Гилдър наблюдаваше как задните светлини на джипа им изчезват надолу по кварталната улица. Късмет, пожела им мислено той.

Изчака още пет минути. Улиците бяха тихи, всички къщи — потънали в мрак. Когато се увери напълно, че никой не го наблюдава, отнесе чантата си в своята тойота камри.

В Шедоудейл пристигна в два сутринта. Паркингът беше празен, на входа светеше само една лампа. Влезе в сградата и видя, че рецепцията е празна. До нея имаше празен инвалиден стол, втори имаше в коридора. Цареше пълна тишина. Вероятно имаше охранителни камери, които го наблюдаваха, но пък кой ли ще преглежда записите?

Баща му лежеше в леглото си в мрака. Стаята вонеше. Никой не беше влизал тук от часове, вероятно през целия ден. На подноса до леглото на баща му бяха оставили дузина бурканчета с детско пюре и кана с вода. Разляната чаша му каза, че баща му се е опитал да пие вода, но храната беше недокосната. Баща му не беше в състояние да отвори бурканчетата, дори и да направеше усилие.

Гилдър не се размотаваше, но и случаят не изискваше бързане. Очите на баща му бяха затворени, гласът — гласът на деспот — замлъкнал. По-добре така, помисли си той. Свършило беше времето за разговори. Потърси спомен за нещо приятно, свързано с баща му,

колкото и нищожно да е. Най-доброто, което му хрумна, беше онзи случай, дето баща му го беше завел в парка, когато Гилдър беше дете. Споменът беше неясен и импресионистичен — възможно беше никога да не се е случвало подобно нещо — но само това откри. Зимен ден, дъхът на Гилдър излизаше на облаци пара пред лицето му и гледката на дървета без листа, които се приближават и отдалечават, докато баща му го люлее на люлката, голямата ръка на мъжа седи в центъра на гърба му, улавя го и го отблъсква в пространството. От този ден Гилдър си спомняше само това. Сигурно е бил на около пет.

Издърпа възглавницата изпод главата на баща си и клепачите му потрепнаха, но не отвори очи. Това е опасното положение, помисли си Гилдър, смъртният миг, деянието, което веднъж сторено, не може да бъде поправено. Сети се за думата *патрицид*. От латински *патер* — баща, и *седере* — съсичам. Не му беше достигнала смелост да се самоубие, но и за миг не се подвоуми, когато постави възглавницата върху лицето на баща си. Сграбчил за ръбовете възглавницата, той увеличи натиска, докато не се увери, че изобщо не може да достигне въздух до носа или устата на баща му. Бавно изтече една минута. Гилдър нечуто отброи секундите. Ръката на баща му, която лежеше на одеялото, се сгърчи неспокойно. Колко време щеше да отнеме? Как щеше да разбере, че всичко е приключило? Ако възглавницата не свършеше работа, тогава какво? Наблюдаваше дали ръката на баща му ще направи и други движения, но тя лежеше неподвижно. Постепенно осъзна, че неподвижността на тялото под ръцете му означаваше само едно. Баща му вече не дишаше.

Махна възглавницата. Лицето на баща му си беше същото, сякаш преходът от живота към смъртта е само незначителна промяна на състоянието му. Гилдър внимателно пхна длан под главата на баща си и върна обратно възглавницата. Не се опита да прикрие престъплението си — съмняваше се, че ще има кой да огледа положението — но искаше баща му да има възглавница, на която да лежи, особено след като по всичко личеше, че ще остане тук много дълго време. Гилдър очакваше да го завладеят емоции, да го връхлетят цялата мъка и съжаление, които беше заключил в себе си. Заради собственото си пусто и лишено от любов съществуване, което споделяше единствено с жена, на която плащаше за компанията. Но

почувства само облекчение. Преминал беше най-голямото изпитание в живота си.

Отвън коридорът беше тих и все същият. Кой би могъл да каже какво разложение се крие зад другите врати, колко семейства ще се изправят пред същото жестоко решение? Гилдър погледна часовника си: десет минути бяха изминали, откакто влезе в сградата. Само десет минути, но вече всичко беше различно. Той беше различен, светът беше различен. В този свят баща му го нямаше. И при тази мисъл в очите му се появиха сълзите.

Забърза по коридора, подмина празната обща стая и мястото на сестрите и продължи навън в ранното утро.

ПЕТНАЙСЕТ

В края на втория ден, когато приближаваха границата с Мисури, Грей видя, че пътят е препречен. Намираха се наскре д нищото, на километри от което и да било селище. Спря колата.

Лайла вдигна очи от списанието, което четеше: *Родителите днес*. Грей й го беше взел от минимаркет в Лидо заедно с куп други. *Семейният живот*, *Бебе и дете*, *Съвременното дете*. През последния ден отношението й към него някак се промени. Вероятно се дължеше на психическото усилие да поддържа измислицата, че пътуването им е най-обикновено, но започваше да проявява все по-голямо нетърпение към него, говореше му така, сякаш е съпруг, който отказва да прояви разбиране.

— Би ли погледнал — остави списанието в скута си. На корицата имаше розовобузо момиченце с розов джемпер. КОГАТО СРЕЩИТЕ С ПРИЯТЕЛЧЕТА ЗА ИГРА НЕ СА ПРОТЕКЛИ ДОБРЕ гласеше заглавието. — Какво е това?

— Според мен е танк.

— И какво прави тук?

— Може да се е изгубил или нещо такова.

— Не мисля, че военните просто си губят танковете, Лоурънс. Надали, прощавай, но надали се питат: „Да си ми виждал танка тъдява? Знам, че тук някъде ще да е.“ — тя въздъхна тежко. — Защо някой просто ще разполага така танк наскре д пътя? Трябва да го махнат.

— Казваш, че искаш да ги помоля да го направят — заключи Грей.

— Да, Лоурънс. Именно това казвам.

Не му се искаше, но беше невъзможно да й откаже. Излезе от колата. Навън се смрачаваше.

— Здравейте — извика той. Обърна се и погледна към Лайла, която, извила глава през прозорчето от дясната си страна, го наблюдаваше. — Струва ми се празен.

— Може би не те чуват.

— Нека го заобиколим. Можем да намерим и друг път.

— Въпрос на принципи е. Не могат просто така да препречват пътя. Опитай с капака. Сигурна съм, че вътре все има някой.

Грей се съмняваше, но не искаше да спори. Изкачи се по издадените стъпенки и се изкачи до купола. Прилепи лице до капака, вътре обаче беше прекалено тъмно, за да види каквото и да било. Лайла излезе от волвото и застана до танка. В ръката си държеше фенерче.

— Идеята не ми се струва добра — каза Грей.

— Това е само танк, Лоурънс. Честно. Мъжете сте едни и същи, знаеш ли?

Подаде му фенерчето. Не му оставаше друго, освен да погледне вътре. Грей насочи снопа светлина през люка.

Мътните да го вземат!

— Е? Какво има там долу?

Грей предположи, че са били двама. Не беше никак лесно да се разбере само от единия оглед. Като че някой е пуснал граната, която е разкъсала войниците вътре, така изглеждаше. Само дето не е било граната.

Виждаш ли, Грей?

Той трепна като ударен от ток. Гласът. Не приличаше на онзи в гаража, гласът беше в главата му. Гласът на Нула. Лайла го наблюдаваше, застанала до танка. Той се опита да каже нещо, да я предупреди, но от устата му не излязоха думи.

Гладен ли си... Грей?

Гладен беше. И не просто гладен, ами умираше от глад. Усещането завладя всяка частица от него, всяка клетка и молекула, най-малките атоми, които се въртяха в тялото му. За пръв път в живота си чувстваше толкова ненаситен глад.

Това е моят дар за теб. Дарът на кръвта.

— Лоурънс, какво става?

Той преглътна.

— Ще се... след секунда.

Вмъкна се през люка. Изпусна фенерчето, но това нямаше значение, тъмната вътрешност на танка беше светла за очите му, всяка повърхност сияеше, обвита от красив слой кръв. Завладя го титанична нужда и той прилепи лице към студения метал, за да го оближе.

— Лоурънс! Какво правиш там вътре?

Вече беше коленичил на четири крака, ближеше пода, заровил лице в покритите със съсирена кръв останки. Каква наслада! Сякаш не беше ял цяла година, десетилетие, век, за да може да получи подаръка на най-богатото угощение в историята на света! Всички удоволствия на тялото се сляха в едно, транс от най-истинско удоволствие!

Омаята се пръсна от силен гръм. Пръстите му бяха в устата, лицето му, покрито с кръв. Какво, по дяволите, правеше той? И какъв беше този шум, този тътен?

— Лоурънс! Идвай бързо!

Отново тътен, по-силен от първия. Изкатери се по стълбата. На небето му имаше нещо, всичко беше осветено от някакво безжалостно сияние.

Лайла погледна окървавеното му лице и се разпищя.

Двигателите на два самолета избучаха ниско отгоре им, раздираха с бързината си въздуха. Свиреп бял блясък освети небето и стена горещ въздух, който помете и прикова Грей към люка на танка. Падна тежко, вятърът го отвя. Прелетяха още самолети, небето на изток блестеше ярко.

Лайла гърбом се отдръпваше от него, скрила лице в ръцете си, за да не го гледа.

— Махай се от мен!

Нямаше време да ѝ обяснява, а и какво би могъл да ѝ каже? Ясно беше какво се е случило, бяха влезли в територията на военните действия. Грей грабна ръката ѝ и я повлече към колата. Тя го риташе, пищеше, мятеше се в хватката му. Някак успя да отвори вратата и да я наблъска вътре, след това разбра грешката си: в мига, в който затвори вратата, Лайла се заключи вътре.

Той задумка по стъклото.

— Лайла, пусни ме да вляза!

— Махай се, махай се!

Трябваше му нещо тежко. Огледа земята около колата, но нищо не откри. В следващия миг Лайла щеше да разбере какво трябва да направи: щеше да хване волана и да се махне с колата.

Трябваше да я спре.

Грей се отдръпна, сви ръка в юмрук и с всички сила удари прозореца откъм мястото на шофьора. Очакваше да го връхлети неистова болка, всичките кости на ръката му да се потрошат, но нищо

такова не става. Ръката му премина през стъклото, като че е от плат, и го пръсна на порой от блестящи късчета. Преди Лайла да може да реагира, той отвори вратата, настани се на шофьорското място и обърна колата. Направи пълен завой, смени скоростта и натисна газта. Моментът за бягство обаче беше отлетял, изведнъж се оказаха обкръжени. Покрай тях запрелитаха други самолети, пред тях лумна пламък. Грей завъртя волана надясно и миг по-късно вече бяха сред редовете от царевица, колелата се движеха трудно в меката земя, тежки зелени листа шибаха предното стъкло. Измъкнаха се от полето, но Грей видя канала прекалено късно. Волвото полетя надолу, после нагоре, колата се издигна и с трясък се приземи на колелата си. Лайла пищеше, пищеше, пищеше, пищеше и тогава Грей го откри: пътят. Улови волана и натисна газта докрай. Вървяха по дъното на канала, слънцето се привеждаше ниско над хоризонта, потапяше нивите в мастилен мрак, докато по небето избухваха пламъци.

Не бяха просто пламъци. Изведнъж ярка светлина обля колата.

— *Спрете на място.*

Предното стъкло беше покрито от огромна тъмна сянка, като гигантска кацаща черна птица. Грей натисна с крак спирачката и двамата политнаха напред. Докато хеликоптерът се приземяваше на магистралата. Грей чу звън от трошене на стъкла и усети как нещо падна в скута му: шрапнел с големината и теглото на консерва за супа, от който излизаше съскащ звук.

— Бягай, Лайла.

Отвори вратата, но вече беше вдишал от газа, главата му, сърцето и дробовете му бяха пълни с него. Измина десет крачки и рухна. Под него земята се надигна като тръгнала към него вълна. Времето сякаш спря, светът изведнъж се разми и отдалечи. Силен вятър брулеше лицето му. С крайчеца на очите си видя мъже в скафандри, които вървяха тромаво към него. Други двама влачеха Лайла към хеликоптера. Главата ѝ беше увиснала, тялото ѝ отпуснато, краката ѝ се влачеха по земята.

— Не я наранявайте! — рече Грей. — Не наранявайте бебето, моля ви!

Но думите му нямаха значение. Силуетите вече се бяха привели над него, лицата им не се виждаха, рееха се без тела над земята, като призраци. По небето бяха изгрели звезди.

Духове, помисли си Грей. Сигурно вече този път съм умрял.
Почувства ръцете им върху тялото си.

ШЕСТНАЙСЕТ

Пътуваха през деня. Конвоят спря чак в късния следобед. Порчеки се показа от хъмвито, което се движеше начело, и тръгна към автобуса.

— Тук ще ви оставим. Постовете на входа ще ви кажат какво да направите.

Намираха се в нещо като работна зона: камиони с припаси, военни палатки, туби с гориво за зареждане, дори артилерия. Китридж предположи, че вижда хора и съоръжения колкото за два батальона. До тази зона имаше съседна с брезентови палатки, обградени от преносима ограда, завършваща с бодлива тел.

— Къде отивате сега? — попита Китридж. Чудеше се къде ли в този момент се води битка.

Порчеки сви рамене. *Където ми наредят.*

— На вас късмет, сержант. Не забравяйте какво ви казах.

Конвоят продължи.

— Право напред. Дани — рече Китридж. — Движи се бавно.

Двама войници с маски и автоматични пушки М16 стояха на поста на входа. Към жицата имаше прикрепена огромна табела с надпис: ЦЕНТЪР ЗА БЕЖАНЦИ НА ФЕДЕРАЛНАТА АГЕНЦИЯ ПО ИЗВЪНРЕДНИТЕ СИТУАЦИИ. ПОВТОРЕН ВХОД ЗАБРАНЕН. ЗАБРАНЕНО Е ВНАСЯНЕТО НА ОГНЕСТРЕЛНИ ОРЪЖИЯ.

На около шест метра от входа войниците тръгнаха към тях, за да ги спрат. Един от постовите се приближи към прозореца на шофьора. Дете, вчера навършило дваисет, страните на лицето му бяха нашарени от акнето.

— Колко сте?

— Дванайсет — отвърна Китридж.

— От кой град пристигате?

Номерата отдавна бяха махнати от автобуса.

— Де Мойнс.

Войникът се отдръпна, замърмори по радиостанцията, прикрепена към рамото му. Вторият продължаваше да стои на

затворената врата с насочено нагоре оръжие.

— Добре, загасете двигателя и останете, където сте.

Малко по-късно войникът се върна с платнена торба, която подаде през прозореца.

— Сложете тук всички оръжия и мобилни телефони и я подайте отпред.

Забраната за оръжие Китридж можеше да разбере, но за мобилни телефони? Вече от дни мобилните на всички бяха без сигнал.

— Тук са събрани много хора, местната мрежа ще рухне, ако хората се опитат да я ползват. Съжалявам, такива са правилата.

Обяснението се стори на Китридж нелепо, но нямаше какво да се прави. Взе торбата, вдигна я и тръгна по пътеката. Стигна до госпожа Белами, жената притисна чантата към себе си.

— Младежо, и до фризьорския салон не мърдам без него.

Китридж положи всички усилия да се усмихне.

— И с пълно право. Но тук сме в безопасност. Имате думата ми.

С очевидно неудоволствие тя измъкна огромния револвер от чантата си и го постави при останалите оръжия. Китридж замъкна торбата до предната част на автобуса и я остави долу на стъпалата. Първият войник посегна и я взе. Наредиха им да слязат с останалата част от принадлежностите си и да се отдръпнат от автобуса, докато един от войниците претърси багажа им. От другата страна на входа Китридж виждаше огромен, отворен заслон, където се събираха хора. Покрай оградата напред-назад се движеха още войници.

— Добре — рече постовият, — може да влезете. Минете през зоната за приемане, ще ви настанят.

— Ами с автобуса какво ще стане? — попита Китридж.

— Всичкото налично гориво и всички превозни средства минават под разпореждането на въоръжените сили на САЩ. Влизате и край.

Китридж видя стреснатото изражение по лицето на Дани. Един от войниците се качваше в автобуса, за да го откара.

— Какво му е? — попита постовият.

Китридж се обърна към Дани.

— Всичко е наред, ще се грижат за него.

По очите му видя каква борба се води у него. След това Дани кимна.

— И добре ще е да го сторят — рече той.

Мястото беше претъпкано с хора, които на опашки се редяха пред дълга маса. Семейства с деца, възрастни хора, дори слепец с куче. Млада жена с тениска на Червен кръст и кестенява коса, дръпната от лицето ѝ, се движеше напред-назад между редиците от хора с бележник с твърда подложка в ръка.

— Има ли малолетни без придружители? — и тя като Порчеки не носеше маска. Очите ѝ гледаха тревожно, сухи от будуване. Погледна към Април и Тим. — Вие двамата?

— Той ми е брат — рече Април. — Аз съм на осемнайсет.

По лицето на жената се изписа съмнение, но нищо не каза.

— Бихме искали да не се разделяме — каза Китридж.

Жената набързо си водеше записки в бележника си.

— Не е разрешено.

— Как се казвате? — Китридж си помисли, че винаги е от полза да ти кажат името си.

— Вера.

— Патрулът, който ни докара, каза, че ще ни евакуират в Чикаго или Сейнт Луис.

От подложката на бележника беше откъсната ивица хартия. Вера я откъсна и я подаде на Китридж.

— Чакаме автобусите. Трябва да дойдат скоро. Покажете това на служителя на бюрото.

Дадоха им палатка и пластмасови жетони, които щяха да им послужат за купони за храна, след това навлязоха сред шума и миризмите на лагера: дим от горящи дърва, химически тоалетни, миризмата на тълпа. Земята беше кална и обсипана с боклуци, хората готвеха на преносими печки, прострели бяха прането си върху въжетата на палатките, чакаха при помпите да си напълнят кофите с вода, седяха поизтегнати на шезлонги като зрители на представление, а по лицата им се четеше замаяно изтощение. Кофите за боклук преливаха, над тях се рееха облаци мухи. Безмилостното слънце припичаше. Китридж не видя други автомобили, освен тези на армията, сякаш всички бежанци бяха дошли пеша, изоставили останалите си без гориво коли.

В палатката им вече бяха настанени двама души, възрастна двойка. Фред и Люси Уилкс. Родом от Калифорния, но с роднини в

Айова, на които гостували по случай сватба, когато избухнала епидемията. В лагера били от шест дни.

— Новини за автобусите? — попита Китридж. Джо Робинсън беше отишъл да проучи раздаването на храната, Ууд и Делорес пък се бяха заели да проучат реда за снабдяването с вода. Април пусна брат си да изтича при децата от съседната палатка и го предупреди да не се отдалечава. Дани ги беше придружил. — Какво разправят хората?

— Винаги отговарят с „утре“. — Фред Уилкс беше спретнат мъж поне на седемдесет, с яркосини очи. Заради жегата беше разтворил ризата си и се виждаха мъхестите бели косми на гърдите му. Двамата със съпругата му, която беше едра, колкото той беше дребен — Крачун и Малчо — играеха на карти, седнали един срещу друг на походните легла и поставили помежду си картонена кутия за маса. — А ако не дойдат скоро, хората ще изгубят търпение. Какво ще стане тогава?

Китридж излезе навън. Заобиколени бяха от войници, засега бяха в безопасност. Но цареше усещането, че всичко е замряло, всички очакваха нещо да се случи. Покрай оградата бяха разположени пехотинци на интервал от сто метра. Всичките носеха маски на лицата си. Изглежда, единствената възможност за влизане и излизане беше входът. Видя, че на север лагерът граничи с ниска без прозорци и необозначена сграда. От двете страни на входа ѝ бяха издигнати бетонни барикади. Докато Китридж наблюдаваше, два черни хеликоптера се приближиха от изток, направиха широк заход и кацнаха на покрива. От първия хеликоптер слезоха четири фигури, мъже с тъмни очила, бейзболни шапки и якета от кевлар, с автоматични пушки. Не бяха военни, помисли си Китридж. Или бяха екипи от Блекбърд, или от Ривърстоун. Четиримата мъже заеха позиции в ъглите на покрива.

Вратите на втория хеликоптер се отвориха. Китридж засени очи с ръка, за да вижда по-добре. За момент нямаше нищо, после се показва фигура, облечена в оранжев биокостюм. Последваха я още петима. Роторите на хеликоптерите продължаваха да се въртят. Посъветваха се кратко, след това облечените в биокостюми фигури извадиха от багажното отделение на хеликоптера две дълги метални кутии, всяка с размерите приблизително на ковчег, снабдени с колелца, които се спуснаха от долните им части. Откараха кутиите до малка, подобна на къщурка постройка върху покрива — служебен асансьор, предположи

Китридж. Изминаха няколко минути, шестимата отново се появиха и се качиха на втория хеликоптер. Първо единият, после и вторият се издигнаха и с глухо бучене се отдалечиха.

Зад него се приближи Април.

— И аз ги забелязах — рече тя. — Имаш ли представа какво е?

— Може и нищо да не е — свали ръката си Китридж. — Къде е Тим?

— Вече си намери приятели. Играе на футбол с други деца.

Наблюдаваха как хеликоптерите се скриват от погледите им. Каквото и да беше, помисли си Китридж, не беше нищо.

— Според теб дали всичко ще е наред с нас тук? — попита Април.

— Защо да не е?

— Не знам — по лицето ѝ личеше, че и тя си мисли същото като него. — Снощи, в лабораторията... Искам да кажа, че понякога постъпвам така, не исках да те разпитвам.

— Ако не исках, нямаше да ти разкажа.

Тя едновременно и гледаше, и не гледаше в него. В подобни моменти изглеждаше по-голяма, отколкото беше. Не изглеждаше, помисли си Китридж, ами беше.

— Ти наистина ли си на осемнайсет?

Май се развесели от въпроса му.

— Защо? Не изглеждам ли на толкова?

Китридж сви рамене, за да прикрие объркването си. Въпросът неволно му се беше изплъзнал.

— Не. Да, искам да кажа, изглеждаш. Просто аз... Не знам.

Април се забавляваше искрено.

— Едно момиче не бива да си казва годините. Но за да не те мъча, да, на осемнайсет съм. Осемнайсет години, два месеца и седемнайсет дни. Не, че ги броя.

Погледите им се срещнаха и не се отделиха, сякаш не искаха да се отделят. Какво имаше у това момиче, почуди се Китридж, в тази Април?

— Все още съм ти задължена за оръжието — рече тя, — въпреки че го прибрах. Мисля, че това е най-хубавият подарък, който някой ми е правил.

— На мен ми хареса стихотворението. Припомнях си го дори. Как каза, че е името на онзи тип, автора?

— Т. С. Елиът.

— Писал ли е друго?

— Малко от работите му са смислени. Ако питаш мен, той е бил нещо като голямо чудо за три дни.

Нямаха оръжия, нямаше как да пратят съобщение на света отвън. За пореден път Китридж се почуди дали не трябваше да продължат да пътуват.

— Когато се измъкнем оттук, ще потърся други негови работи.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Грей.

Белота и усещане за реене. Грей осъзна, че е в кола. Това беше странно, понеже колата беше едновременно и хотелска стая с легла, шкафове и телевизия, кога са почнали да правят подобни коли? Седеше в долната част на едно от леглата, караше стоята — лостът за управление излизаше под ъгъл от пода, телевизорът беше предно стъкло — а на съседното легло беше Лайла, притиснала розов вързоп до гърдите си. „Стигнахме ли вече, Лоурънс?“ — попита го Лайла. „Трябва да се сменят пелените на бебето.“ Бебето ли? — помисли си Грей. Кога се е случило? Не й ли оставаха още месеци до раждането? „Толкова е красива“ — говореше Лайла и нежно гукаше. „Толкова красиво бебе имаме. Колко жалко, че се налага да я застреляме.“ „Защо да се налага да я застреляме?“ — попита Грей. „Не ставай глупав“ — рече Лайла. „Вече всички бебета застрелваме. Така няма да бъдат изядени.“

Лоурънс Грей.

Сънят се промени — една част от него осъзнаваше, че сънува — и сега Грей беше в танка. Нещо идваше да го вземе, но не можеше да си наложи да помръдне. Стоеше на четири крака и пиеше кръв. Работата му беше да пие, да я изпие цялата, което беше невъзможно: кръвта не спираше да се влива през багажника, изпълваше купето. Океан от кръв. Кръвта стигна чак до брадичката му, че и отгоре, устата му и носът му се напълниха, давеше се, потъваше...

Лоурънс Грей. Събуди се.

Отвори очи към ярка светлина. Нещо беше заседнало в гърлото му, разкашля се. Нещо свързано с давенето? Но сънят вече се разтваряше, образите се разпадаха и от него оставаше само страхът.

Къде се намираше?

Някаква болница. Носеше болнична нощница и нищо друго, усещаше ледената голота под нея. Дебели ремъци овързваха китките и глезените му за преградите на леглото и не му даваха да помръдне. Приличаше на мумия в саркофаг. Изпод нощницата му изпълзяваха

жици и отиваха към количка с медицинско оборудване, в дясната му ръка беше включена система.

В стаята имаше някого.

Всъщност бяха двама, които се носеха над долната част на леглото, облечени в обемисти биокостюми и закрити с пластмасови маски лица. Зад тях имаше тежка стоманена врата, високо в ъгъла на стената охранителна камера наблюдаваше сцената, без да премигва.

— Господин Грей, казвам се Хорас Гилдър — каза човекът от лявата му страна. Тонът му се стори стряскащо ведър на Грей. — Това е колегата ми, доктор Нелсън. Как се чувствате?

Грей се насили да съсредоточи погледа си върху лицата им. Онзи, който говореше, имаше безличния вид на средната възраст, с натежали четвъртити челюсти и сивееща кожа. Вторият мъж беше значително по-млад, с издължени тъмни очи и рошава брада. Не приличаше на никого от лекарите, които Грей беше срещал.

Облиза устни и преглътна.

— Какво е това място? Защо съм вързан?

Гилдър отговори с успокоителен тон.

— Заради собствената ви безопасност, господин Грей. Докато не разберем какво не е наред с вас. Колкото до това, къде сте — рече той, — опазвам се, че все още не мога да ви кажа. Достатъчно е да знаете, че сте сред приятели.

Грей се досети, че сигурно са го упоили. Едва помръдваше мускулите си, и то не заради ремъците. Крайниците му все едно бяха от желязо, мислите му се лутаха из мозъка му с ленива безцелност, като рибки в аквариум. Гилдър държеше чаша вода до устните му.

— Хайде, пийте.

Стомахът на Грей се присви — дори мирисът беше противен, като от някакъв свръххлориран басейн. Връхлетяха го мисли, мрачни мисли: кръвта в танка и как Грей жадно зарови лице в нея. Наистина ли се беше случило? Дали не го беше сънувал? Но точно когато си задаваше наум тези въпроси, някакво бучене изпълни главата му, в него се надигна силен глад, толкова поглѳщащ, че цялото му тяло се присви под ремъците.

— Полека — изведнѳж Гилдър се отдрѳпна. — По-кратко.

През мъглата в ума му изникваха нови образи. Танкът на пътя, мъртвите войници, експлозиите, които го заобикаляха, усещането,

което изпита, когато разби с юмрук стъклото на волвото, лумващите в пламъци ниви, колата им, която плува сред царевицата, ярките светлини на хеликоптера, мъжете, облечени в скафандри, които влачат нанякъде Лайла.

— Тя къде е? Какво сте й направили?

Гилдър погледна към Нелсън, който се намръщи. *Интересно*, сякаш казваше лицето му.

— Не бива да се тревожите, господин Грей, добре се грижим за нея. Всъщност тя е от другата страна на коридора.

— Не й причинявайте болка — стискаше юмруци, изпънал ремъците. — Докоснете ли я, ще...

— Какво ще направите, господин Грей?

Безсилен беше, ремъците го удържаха. Каквото и да му бяха дали, то му беше взело силата.

— Опитайте се да не се вълнувате, господин Грей. Приятелката ви е в отлично състояние. Както и бебето. Онова, по което нямаме достатъчно яснота, е как двамата се оказахте заедно. Надявах се, че ще ни помогнете да го изясним.

— Какво искате да знаете?

Една от веждите му се изви до невероятно висока дъга над маската.

— Като начало, изглежда, вие сте последните двама души, напуснали живи Колорадо. Вярвайте ми, когато ви казвам, че този въпрос представлява интерес за нас. Тя беше ли част от екипа на Хижата? Там ли се запознахте?

Умът на Грей беше обзет от паника само от думата.

— Хижата ли?

— Да, господин Грей. Хижата.

Той поклати глава.

— Не.

— Тогава къде?

Той преглътна.

— В Хоум Депо.

За миг Гилдър запази мълчание.

— Къде беше това?

Грей се опита да си събере мислите, но умът му отново се беше разбъркал.

— Някъде в Денвър. Не зная точно. Искаше да ѝ боядисам детската стая.

Гилдър стрелна с поглед другия мъж, който сви рамене.

— Дали не е от фентанила? — рече Нелсън. — Може да отнеме малко време, преди да оправим положението.

Само че Гилдър не знаеше спиране. В погледа на мъжа се четеше нещо повече от убедителност. Това чувство, като че го пронизваше.

— Необходимо ни е да научим какво се случи в Хижата. Как се измъкнахте оттам?

— Не помня.

— Там имаше ли момиченце? Да сте я виждали?

Имаше ли момиченце? За какво говореха?

— Никого не съм виждал. Аз само... не знам. Всичко беше толкова обърквано. Събудих се в „Червения покрив“.

— Какъв „Червен покрив“? Това какво е?

— Мотел на магистралата.

Озадачено намръщване.

— И кога?

Грей се опита да пресметне.

— Преди три дни? Не, четири — зажима върху възглавницата. — Четири дни.

Двамата мъже се спогледаха.

— Говори безсмислици — рече Нелсън. — Хижата беше разрушена преди двайсет и два дни. Не е „Рип Ван Уинкъл“.

— Къде бяхте през тези три седмици? — настоятелно попита Гилдър.

Не разбра въпроса? Какви три седмици?

— Не знам — рече Грей.

— Отново ще ви попитам, господин Грей. Беше ли Лайла в Хижата? Там ли се запознахте с нея?

— Казах ви — вече умолително рече той, всяка съпротива у него се беше стопила. — Тя беше в Хоум Депо.

Мислите се въртяха като вода, която се стича в канала. Каквото и да му бяха дали, то здраво го беше прецакало. Стомахът му се присви, щом осъзна за какво бяха ремъците. Щяха да го изследват. Като пръчките. Като Нула. А когато приключе с него, Ричардс или някой

като него ще насочи червената светлинка към Грей и това ще е краят му.

— Моля ви, мен търсите. Съжалявам, че избягах. Само не наранявайте Лайла.

За момент двамата мъже замълчаха, просто го наблюдаваха иззад маските си. После Гилдър се обърна към Нелсън и кимна.

— Постави инжекцията.

Нелсън взе спринцовка и ампула с прозрачна течност от количката. Докато Грей го наблюдаваше безпомощно, вкара иглата в системата и вкара течността от нея вътре.

— Само чистех — немошно рече той. — Пазач съм.

— Мисля, че сте много повече от това, господин Грей.

Това бяха последните думи, които Грей чу, преди да заспи отново.

Гилдър и Нелсън излязоха, минаха през шлюзовата камера в помещението за обеззаразяване. Най-напред си взеха душ върху биокостюмите, след това ги съблякоха и се измиха от глава до пети със силен, миришещ на химикали сапун. Дезинфектираха гърлата си и плюха в мивка, като правиха гаргара в продължение на минута със силен дезинфектант. Тежък ритуал, но докато не научеха повече за състоянието на Грей, най-добре беше да го спазват.

В сградата имаше само основен екип: трима лабораторни техници — Гилдър мислеше за тях като за Ункън, Блинкън и Нод^[1], — лекар и екип „Блекбърд“ от четирима души. Сградата беше строена в края на осемдесетте за лечение на войници, изложени на ядрено облъчване, биологически или химически агенти, и системите бяха пълни с буболечки — надземно разположената част от системата за отопление и вентилация беше повредена, както и видеонаблюдението в цялата сграда — от цялата сграда смущаващо лъхаше безлюдност. Но това беше последното място, на което някой би ги търсил.

Нелсън и Гилдър влязоха в лабораторията — просторна стая с бюра и оборудване, сред което мощни микроскопи, центрофуги за кръв, необходими им за изолиране и култивиране на вируса. Докато Грей и Лайла бяха в безсъзнание, им беше направен преглед с ядрено-магнитен резонанс и взета кръв за изследвания. Тестовите на кръвта им

не бяха окончателни, но скенерът на Грей показва драстично увеличен тимус, типична за заразените отлика. Освен този, доколкото Нелсън и Гилдър можеха да преценят, той нямаше никакви други симптоми. Във всяко отношение изглеждаше в цветущо здраве. Нещо по-хубаво: човекът, изглежда, и маратон можеше да пробяга.

— Нека ти покажа нещо — рече Нелсън.

Съпроводи Гилдър до компютъра в съседен кабинет, където беше подредил работно място. Нелсън отвори файл и щракна върху снимката. На екрана се появи Лоурънс Грей. Или по-скоро човек, който *приличаше* на Грей. Лицето на снимката изглеждаше доста по-старо. Провиснала кожа, оредяла косица на скалпа, хлътнали очи, които гледаха във фотоапарата с тъп, почти волски поглед.

— Кога е правена снимката? — попита Гилдър.

— Преди седемнайсет месеца. Това са документите на Ричардс.

Проклятие, помисли си Гилдър. Лиър се беше оказал прав.

— Ако е заразен с вируса — рече Нелсън, — въпросът е защо в тялото му този вирус се държи по различен начин. Може да е щам, който не сме виждали, такъв, който активира тимуса както при останалите и по някакъв начин се приспива. Може пък и да е заради друго, заради някаква особеност у него.

Гилдър се намръщи.

— Например?

— Предположението ти е толкова добро, колкото и моето. Вероятният виновник е естествена имунна защита, но няма как да го научим в действителност. Може да е свързано с хормоните, които е приемал. Всички чистачи са приемали доста големи дози. Депопровера, спиронолактон, преднизон.

— Според теб от стероидите ли е?

Нелсън несигурно сви рамене.

— Може да имат своята роля. Знаем, че вирусът взаимодейства с ендокринната система, както и с антиандрогените — затвори файла и се обърна на стола си. — Но не е само това. Поразрових за жената. Няма кой знае какво да се намери, онова, което е налице обаче, е прелюбопитно. Разпечатах ти го.

Нелсън му подаде дебела папка. Гилдър я разгърна на първата страница.

— Лекар ли е?

— Ортопед хирург. Давай нататък.

Гилдър зачете. Лайла Биатрис Кайл, родена на 29 септември 1974 г. в Бостън, Масачузетс. И двамата родители са университетски преподаватели, бащата по английски в Бостънския университет, майката по история в Симънс. Учила в Ендоувър, след това Уелсли, после четири години в Дармът-Хичкок за медицинската си степен. Стаж и специализация по ортопедия в Денвърската болница по обща медицина. Много впечатляващо, но нищо не му говореше. Гилдър прелисти. Какво гледаше? Първата страница от данъчната декларация отпреди четири години.

Лайла Кайл е била омъжена за Брад Улгаст.

— Будалкаш се с мен.

На лицето на Нелсън се беше изписала една от неговите победоносни усмивки.

— Казах ти, че ще ти допадне. *Агент* Улгаст. Имали са дете, дъщеря, починала. Някакъв вроден сърдечен дефект. Развели са се три години по-късно. Тя се омъжила преди четири месеца за лекар, който е работил в същата болница, някакъв велик кардиолог. Има няколко страници и за него, но те всъщност нищо не добавят.

— Добре, тя, оказва се, е лекар. Документирана ли е някаква нейна връзка с Хижата? Възможно ли е да е била част от екипа?

Нелсън поклати глава.

— Няма такава. И дълбоко се съмнявам, че Ричардс би го пропуснал. Доколкото виждам, няма никаква причина да не вярваме, че Грей се е запознал с нея така, както го разказва.

— Може да е била в камиона от първата снимка от въздуха, която получихме. Не бихме я видели.

— Така е, но не вярвам Грей да лъже за начина, по който са се запознали. Историята е прекалено чудновата, за да е измислена. А и проверих: адресът ѝ в Денвър е само на няколко километра от магазин на Хоум Депо. Пътят, по който се е движел Грей, го е водел право нататък. Ти говори с нея. Тя май мисли, че Грей е нещо като момче за всичко. Не ми се вярва да има и най-малка представа какво става. Жената е напълно откачила.

— Това *официална* диагноза ли е?

Нелсън сви рамене.

— В документите не попаднах на епикриза за психическо заболяване. Бременна е, крие се, бяга. Хората биват разкъсвани на парченца. Някак е успяла да остане жива, но е оцеляла. Ти как би се почувствал? Мозъкът е доста находчив орган. В момента пренаписва действителността за нея и върши страшно добра работа. Като се основавам на документацията за Грей, бих казал, че с този тип имат куп общи неща.

Гилдър се поразмисли и върна папката на бюрото.

— Хубаво, но на мен не ми се вярва. Какви са шансовете тези двамата просто да попаднат един на друг? Съвпадението е прекалено голямо.

— Може би — рече Нелсън. — И в двата случая не ни казва много. А и жената също може да е заразена, а ние просто да не го виждаме. Може би по някакъв начин бременността ѝ прикрива заразяването.

— Колко ѝ остава до раждането?

— Не съм специалист, но по размерите на плода бих казал, че е на около трийсет седмици. Можеш да го провериш със Съреш.

Съреш беше лекарят, когото Гилдър беше довел от Медицинския институт за изследване на инфекциозните заболявания към армията на Съединените американски щати. Шест месеца по-рано като специалист по заразните болести бива прикрепен към Специални оръжия. Гилдър му беше казал малко — само това, че Грей и жената са „личности, които представляват интерес“.

— След колко време ще имаме прилична вирусна култура от него?

— Зависи. Ако приемем, че изобщо успеем да изолираме вируса, ще ни отнеме някъде между четирийсет и осем и седемдесет и два часа. Ако наистина искаш мнението ми, най-мъдрото решение би било да го откараш в Атланта. Те имат най-доброто оборудване, за да се справят с подобна задача. А ако Грей има имунитет, не разбирам защо да не оставят нещата, както са. Рискът не е чак толкова голям.

Гилдър поклати глава.

— Да почакаме, докато попаднем на нещо съществено.

— Не бих протакал. Не и когато събитията се развиват в подобна посока.

— Няма да протакаме. Но ти чу човека. Той си мисли, че е спал в хотел. Съмнявам се, че някой ще ни вземе насериозно, ако това е единственото, което имаме за него. И двамата ще ни заключат и само ако сме *късметлии*, ще изхвърлят ключа.

Нелсън се намръщи, със замислен жест докосна брадата си.

— Разбирам те.

— Не казвам, че няма да им съобщим — предложи Гилдър. — Но да действаме предпазливо. Седемдесет и два часа, след това ще позвъня, става ли?

Изчака. Дали се беше хванал Нелсън? Мъжът кимна.

— Само не спирай да търсиш — Гилдър тупна Нелсън по рамото. — И кажи на Съреш да държи засега онези двамата упоени. Ако във вида на някого от двамата настъпи промяна, не искам да рискувам.

— Мислиш ли, че ремъците ще ги удържат?

Въпросът беше риторичен и двамата мъже знаеха отговора.

Гилдър остави Нелсън в лабораторията и се качи с асансьора на покрива. Левият му крак отново беше станал безчувствен, при всяка стъпка прилякаше, като хълцане. Навън Мастерсън, дежурният офицер от Блекбърд, кимна отсечено за поздрав, но го остави насаме. Представител на Блекбърд от старата школа: с телосложение на боклукчийска кола, ръце като пожарни кранове и лице, застинало в самодоволно хилене на пораснало момче от колежанско братство. С извитите си слънчеви очила, бейзболна шапка и бронирано облекло Мастерсън не приличаше на човек, ами на екшън герой. Откъде намираха тези образи? Дали пък не ги отглеждат в някое стопанство? Или ги култивират в стъкленици? Те си бяха главорези и на Гилдър открай време не му беше по вкуса да си има вземане-даване с тях. Ричардс, който беше Експонат А, смяташе, и то съвсем основателно, че почти машиналното им подчинение ги превръща в идеални за извършването на определени задачи. Ако не съществуваха, щеше да се наложи да бъдат измислени.

Приблужи се към ръба на покрива. Тъкмо беше превалило пладнe, въздухът не помръдваше под безформеното бяло слънце, земята — равна и безлична като билиардна маса. Съвършената линия на

хоризонта се начупваше само от блестящата сграда с купол, която вероятно беше свързана с колежа, а на юг — от куполовидната форма на футболния стадион. Едно от онези училища, мислеше си Гилдър, за масово производство на спортисти, маскирано като колеж, в което престъпниците избутваха фалшиви курсове и пълнеха с пари сандъците за фонда на възпитаниците, като бяхтеха с юмруци членовете на противниковия отбор в есенните следобеди.

Насочи поглед към лагера на ФАИС отдолу и внимателно го огледа. Присъствието на бежанците беше неочаквана за него спънка и първоначално тя го притесняваше. Но когато обмисли по-внимателно ситуацията, реши, че всъщност няма никакво значение. Заповедта на армията беше до ден-два всички те да бъдат махнати от мястото. Група момчета играеха близо до жицата, ритаха по прашната земя спихнала се топка. Гилдър ги наблюдава няколко минути. Светът може и да се разпадаше, но децата си оставаха деца: оставяха настрани всичките си грижи и се потапяха в игра, щом им се отвореше възможност и за миг. Може би именно това беше чувствал Гилдър с Шона: няколко минути, в които се превръщаше в момчето, което не е бил. Може би точно това беше искал; което всеки човек искаше.

Лоурънс Грей: Нещо в този мъж не му даваше мира и не беше само невероятното съвпадение с жената, която се оказа съпруга на агент Улгаст. Начинът, по който Грей говореше за нея, това го тормозеше. *Моля ви, искате мен. Само не наранявайте Лайла.* Гилдър никога не би и допуснал, че Грей е способен да милее по този начин за друг човек, какво оставаше за жена. Всичко, което Гилдър беше научил от досието му, го беше подготвило да очаква в най-добрия случай самотник, а в най-лошия — социопат. Но молбите на Грей за Лайла очевидно бяха искрени. Нещо се беше случило между тях, зародила се беше връзка.

Погледът му постепенно обходи целия лагер. Всички тези хора бяха уловени в капан. Не само от жиците, които ги обграждаха. Физическите барикади бяха нищо в сравнение с бодливата тел на разума. Те един друг се превръщаха в затворници. Съпрузи и съпруги, родители и деца, приятели и спътници: онова, в което вярваха, че им дава сила в живота, всъщност правеше обратното. Гилдър си спомни двойката, която живееше от другата страна на улицата срещу къщата му, как единият подаде спящата им дъщеря на другия, докато вървяха

към джипа. Колко тежък вероятно е бил товарът в ръцете им. А когато краят се стовареше отгоре им и ги повлечеше, щяха да напуснат този свят, пометени от вълна от страдание, агонията им щеше да е милиони пъти увеличена от загубата на дъщеря им. Дали трябваше те да я наблюдават как умира? Или те първи да загинат с мисълта каква ще бъде участта ѝ, когато вече няма да ги има? Кое беше за предпочитане? Нямаше отговор. Любовта беше предопредила участта им. Това именно правеше любовта. Бащата на Гилдър добре беше научил този урок.

Гилдър умираше. Това беше безспорно, житейски факт. Както беше факт и че Лоурънс Грей — този наличен никой, този проклет пазач, човек, който в жалкия си живот на никого нищо друго, освен нещастие не беше донесъл — не умираше. Някъде в тялото на Лоурънс Грей лежеше тайната на неограничената свобода и Хорас Гилдър щеше да я открие и да я използва за себе си.

[1] Герои от популярно детско стихотворение на Юджийн Фийлд (1850–1895). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ

Дните се точеха бавно, а за автобусите нищо не се чуваше.

Неспокойствие завладя всички. Извън телените ограждения военните влизаха и излизаха, а броят им намаляваше. Всяка сутрин Китридж отиваше до навеса, за да научи какво е положението, и всяка сутрин си тръгваше с един и същ отговор: „Проявете търпение, автобусите идват“.

Валя цял ден. Дъждът превърна лагера в гигантска кална баня. След това отново изгря слънце, калта се спече и всичко се оказа покрито с кална коричка. Всяка сутрин се появяваха нови количества пакети с храни, които стоварваха от задната част на петтонните военни камиони, но никакви новини не идваха. Химическите тоалетни воняха, кофите за боклук вече не побираха отпадъците. Китридж прекарваше часове в наблюдение на входа, никакви бежанци не пристигаха. С всеки изминал ден мястото сякаш се превръщаше в остров, заобиколен от враждебно море.

Сприятели се с Вера, доброволката от Червения кръст, която най-напред се беше приближила към тях на опашките при приемането. Оказа се по-млада, отколкото Китридж си мислеше, учеше за медицинска сестра в „Мидуест Стейт“. Като всички цивилни служители и тя беше на ръба на силите си, напрегнатите дни се бяха отпечатали на лицето ѝ. Вера разбираше безпокойството му, така казваше, всички го разбирали. И тя се надяваше да се качи на някой от автобусите, и тя като тях се чувстваше в безизходица. Един ден чакаха автобуси от Чикаго, на следващия от Канзас Сити, след това от Джулиет. Някакъв провал на ФАИС. Трябваше уж да получат и сателитни телефони, за да могат хората да позвънят на роднините си и да им съобщят, че са добре. Вера не знаеше какво се е случило със сателитните телефони. Дори местната мобилна мрежа се беше сринала.

Китридж започна да вижда едни и същи лица: елегантно облечена жена, която водеше котка на каишка, група чернокожи младежи, облечени в белите ризи с черни вратовръзки от Свидетелите

на Йехова, момиче в униформа на водеща мажоретка. В лагера се възцари безразличие, драмата от неслучващото се заминаване се беше променила и потопила всички в пасивно състояние. Носеха се слухове, че водоизточниците са заразени и че медицинските палатки са пълни с хора, които се оплаквали от стомашни болки, болки в мускулите и треска. Много от хората имаха радиоапарати, които все още работеха, но единственото, което чуваха, беше прациене, следвано от вече познатото изявление на Системата за радиоразпространение при бедствия: *Останете по домовете си. Намерете подслон, където сте. Подчинявайте се на заповедите на военните и на силите на реда.* Звън и след това думите се повтаряха.

Китридж започна да се чуди дали изобщо някога ще се измъкнат от това място. И по цяла нощ наблюдаваше огражденията.

В късния следобед на четвъртия ден Китридж беше намислил да изиграе още една ръка карти с Април, Пастора и госпожа Белами. От бридж бяха минали на покер, като залагаха абсурдни суми, които бяха напълно хипотетични. Април, която твърдеше, че никога преди не е играла, вече беше отмъкнала на Китридж близо пет хиляди долара. Уилксъс беше изчезнал, никой не го беше виждал от сряда. Където и да отиваха, взимаха със себе си и багажа си.

— Иисусе, тук е като в пещ — рече Джо Робинсън. Той почти не беше ставал от походното си легло цял ден.

— Изиграй една ръка — предложи му Китридж. — Ще ти отклони вниманието от жегата.

— Христе — простена мъжът. От него се лееше пот. — Едва се помръдвам.

Китридж, само с двойка шестици, събра картите си. Април, с лице на изпечен покерджия, отново обра залозите.

— Скучно ми е — обяви Тим.

Април подреждаше хартиените парчета, които използваха за чипове на купчини.

— Можеш да си играеш с мен. Ще ти покажа как да залагаш.

— Искам да играя на друга игра.

— Имай ми доверие — рече тя на брат си, — тази е много по-интересна.

Пастора раздаваше отново, когато на входа на палатката се появи Вера. С Китридж се спогледаха набързо.

— Можем ли да поговорим отвън?

Той стана от леглото и излезе сред жегата в края на деня.

— Нещо става — рече Вера. — ФАИС току-що получи съобщение, че се спира целият транспорт на цивилни на изток от Мисисипи.

— Сигурна ли си?

— Дочух разговора им в кабинета на директора. Половината от персонала на ФАИС вече се е омел.

— Кой друг знае за това?

— Ти шегуваш ли се? Дори на теб нищо не казвам.

Това беше, изоставили ги бяха.

— Кой е командващият офицер?

— Майор някоя си. Май се казваше Порчеки.

Късмет.

— Тя къде е сега?

— Трябва да е в заслона. Имаше и някакъв полковник там, но вече си е отишъл. *Мнозина* от тях са си отишли.

— Ще говоря с нея.

Вера се намръщи несигурно.

— Какво можеш да направиш?

— Може би нищо. Но си струва да опитам.

Тя забързано си тръгна. Китридж се върна в палатката.

— Къде е Делорес?

Ууд вдигна поглед от картите си.

— Мисля че работи в една от медицинските палатки. Червеният кръст набираше доброволци.

— Нека някой да я повика.

Когато всички се събраха, Китридж им обясни ситуацията. При положение че Порчеки им осигуреше гориво за автобуса — голямо „ако“ — трябваше да изчакат с тръгването най-рано до сутринта.

— Ти мислиш ли наистина, че тя ще ни помогне? — попита Дон Пастора.

— Признавам, че съвсем не е сигурно.

— Според мен трябва просто да го откраднем и да се ометем оттук — рече Джамал. — Да не чакаме.

— И дотам може да се стигне и няма да съм против, но имам две съображения. Първото е, че говорим за армията. Да откраднеш, е добър повод да те застрелят. А второто е, че ни остават най-много още два часа от деня. До Чикаго има много път, а не искам да пътуваме по тъмно. Разумни ли ти се струват?

Джамал кимна.

— Важното е да не вдигаме шум и да се движим заедно. Щом веднъж новината се разчуе, ще настане ад. Никой да не се отдалечава от палатката. Ти също, Тим. Никакво мотаене наоколо.

Китридж беше излязъл от палатката, когато Делорес го пресрещна.

— Притеснена съм за тази треска — припряно рече тя. — Медицинските палатки са препълнени. Материалите привършиха, няма антибиотици, нищо няма. Положението излиза извън контрол.

— Според теб какво е?

— Очевидният виновник сигурно е тиф. Същото се случи и в Ню Орлиънс след урагана Ванеса. Толкова много хора, натъпкани на едно място, само въпрос на време е да се случи. Ако питаш мен, всеки миг закъсняваме с тръгването.

Нова тревога, помисли си Китридж. Ускорил крачка, се запъти към навеса, а пътьом подмина контейнерите, където гарваните ровеха из боклука. Птиците се бяха появили предишната вечер, несъмнено привлечени от вонята на трупащия се боклук. Сега сякаш мястото беше пълно с тях — толкова нагли бяха, че можеха да откънат храната от ръката на човек. Появата на гарваните е лош знак, помисли си той.

В палатката на командирите Китридж избра най-директния подход и не предупреди за появата си, преди да влезе. Порчеки седеше на дълга маса и говореше по сателитен телефон. В стаята имаше трима подофицери и гъсто натъпкано електронно оборудване. Един от войниците изтръгна слушалките си и скочи на крака.

— Какво правите тук? Достъпът до това място е ограничен, забранено е за цивилни.

Но когато войникът тръгна към Китридж, Порчеки го спря.

— Всичко е наред, ефрейтор — лицето ѝ беше изнурено, тя остави телефона. — Щабсержант Китридж. Какво мога да направя за вас?

— Изтегляте се, нали? — идеята се оформи в ума му, докато говореше.

Порчеки го изгледа. След това се обърна към войниците:

— Бихте ли ни извинили, моля?

— Майор...

— Свободен сте, ефрейтор.

С видимо неудоволствие тримата излязоха от палатката.

— Да — рече Порчеки. — Наредено ни е да се изтеглим зад границата на Илинойс. Обявена е карантина на целия щат от осемнайсет часа утре.

— Не можете просто да оставите тези хора. Те са напълно беззащитни.

— Ясно ми е — гледаше го строго. Сякаш всеки миг щеше да му каже нещо, но размисли. — Били сте в Баграм, нали?

— Моля?

— Мисля, че ви познах. Бях там, със седемдесет и втори медицински експедиционен отряд. Не вярвам да си ме спомните — погледът ѝ се стрелна надолу. — Как е кракът?

Китридж беше прекалено изненадан, за да отговори.

— Справям се добре.

Леко кимване и по лицето ѝ премина изражение, което можеше да мине за усмивка.

— Радвам се да видя, че сте го преодолели, сержант. Чух за случилото се. Ужасно нещо, онова с момчето — официалният ѝ тон се възвърна. — Колкото до другото, имам двајсет и четири автобуса на път от арсенала в Рок Айланд и две автоцистерни. Плюс вашия автобус, което прави двајсет и пет. Очевидно е, че не са достатъчни, но само това можах да събера. Сведенията не са за всеобща разгласа, имайте го предвид. Не искаме да предизвикаме паника. Ще ви излъжа, ако не кажа, че нарушавам всякакви правила тук. Изяснихме ли се?

Китридж кимна.

— Когато автобусите дойдат, трябва да сте готови. Знаете какви са тези създания. Ще държим ситуацията под контрол, доколкото можем, но рано или късно този контрол ще се прокъса. Хората ще си направят сметките и можете да сте сигурен, че никой няма да иска да остане тук. Трябва да сме успели да направим четири пътувания преди

затварянето на границата. Така е замислено да стане, но времето ни е прекалено малко. Имате ли шофьор за вашия автобус?

Китридж кимна.

— Дани.

— Онзи с шапката ли? Простете ми, сержант, не искам да проявя неуважение към човека, но трябва да съм сигурна, че той ще се справи със задачата.

— Няма да намерите по-добър от него. Имате думата ми.

Кратко двоумене, след това тя се съгласи.

— Кажете му да се яви тук в три сутринта. Първите тръгват в четири и трийсет. Не забравяйте какво ви казах. Ако искате да махнете хората си оттук, качете ги на автобусите.

След това се случи нещо, което най-много изненада Китридж. Порчеки се наведе, отвори долното чекмедже на бюрото си и извади два пистолета. Двата „Глока“ на Китридж, както си бяха в кобурите. Подаде му и синьо яке с надпис ФАИС на гърба.

— Облечете го, за да не се виждат. Идете при ефрейтор Дейнс отвън, той ще ви съпроводи до склада за оръжие. Вземете колкото патрони са ви нужни.

Китридж пхна ръце в ремъците и облече якето. Жената му беше обяснила всичко просто и ясно. Останали бяха зад бойната линия, фронтът ги беше подминал.

— Колко близо са? — попита Китридж.

Лицето на майора помръкна.

— Вече са тук.

Лоурънс Грей за първи път чувстваше такъв неистов глад.

От колко време беше тук? Три дни? Или четири? Времето беше загубило смисъла си, ходът на часовете се нарушаваше само от посещенията на облечените в скафандри мъже. Идваха без предупреждение, като привидения, появили се от наркотичната омая. Херметическата шлюзова камера изсъскваше и те се появяваха, следваше убождането от иглата и бавното напълване на системата с алената плячка. В кръвта му имаше нещо, което те искаха. Но все не изглеждаха доволни, щяха да му източат кръвта като на жертвено

животно. Умоляващо ги питаше какво искат. Защо ми причинявате това? Къде е Лайла?

Беше гладен. Същество с една нужда, дупка в пространството с размерите на човек, която трябваше да се напълни. Човек, който можеше да полудее от тази нужда. Ако се приемеше, че *беше* човек все още, но надали беше така. Нула го беше променил, преобразил беше самата същина на съществуването му. Беше го обсебил. В ума си чуваше гласове, мърморене, сякаш глъч от далечна тълпа. Час по час шумът ставаше по-силен, тълпата се приближаваше. Мяташе се в ремъците като уловена риба. С всяка източена от него банка кръв силата му намаляваше. Чувстваше как остарява отвътре, стремителен упадък дълбоко в клетките му. Вселената го беше изоставила на собствената му орис. Смъртният му час беше близко, щеше да се разтвори в нищото.

Наблюдаваха го, онзи на име Гилдър и другият — Нелсън. Грей чувстваше присъствието им, как дебнат иззад лещите на охранителната камера, пулсиращите лъчи на очите им. Имаха нужда от него, страхуваха се от него. За тях беше като кутия с подарък, която, ако се отвори, може да се окаже, че гъмжи от змии. Нямаше отговор за тях, бяха престанали да го разпитват. Мълчанието беше единствената му останала сила.

Мислеше за Лайла. И на нея ли се случваше същото? Всичко наред ли беше с бебето? Искаше само да я защити, да направи това единствено добро в окаения си, незначителен живот. Беше нещо като любов. Като Нора Чънг. Само че хиляда пъти по-силно, енергия, която не искаше нищо, която не отнемаше нищо, а само да отдаде себе си. Лайла наистина ненапразно беше влязла в живота му, ами, за да получи той последен шанс. И все пак той я беше предал.

Чу съскането на херметическия капак. Влезе някакъв човек. Един от облечените в костюми мъже тръгна тромаво към него като грамаден оранжев снежен човек.

— Господин Грей, аз съм доктор Съреш.

Грей затвори очи и зачака убождането на иглата. Давай, помисли си той, източи я всичката. Но нищо не последва. Грей отвори очи и видя лекарят да изтегля иглата от системата. С внимателни движения постави капачето на иглата и с дрънчене я остави в кутията за отпадъци. Изведнъж Грей усети как мъгла обгръща мозъка му.

— Сега можем да говорим. Как се чувствате?

Искаше да попита: Ти как мислиш? Или само: Начукай си го.

— Къде е Лайла?

От торбичка на биокостюма си докторът измъкна малко фенерче и го приближи към лицето на Грей. През прозрачния екран на шлема лицето му изплува пред очите на Грей: високо чело, тъмна кожа с жълтеникав оттенък, малки бели зъби. Размаха светлината пред очите на Грей.

— Притеснява ли ви? Светлината.

Грей поклати глава. Започваше да долавя нов звук — ритмично пулсиране. Чуваше как биеше сърцето на мъжа, пулсиращото шуртене на кръвта през вените. Устата му се изпълни със слюнка.

— Не сте имали изхождане, нали?

Грей преглътна и отново поклати глава. Лекарят се премести към долната част на леглото и издърпа малка сребриста сонда. Потърка я бързо по голите стъпала на Грей.

— Много добре.

Прегледът продължаваше. Всяко късче информация беше записвано в бележник. Съреш издърпа нощницата на Грей над краката му и улови в шепа тестисите му.

— Кашляйте, моля.

Грей успя да се покашля леко. Лицето на лекаря зад защитния шлем беше безизразно. Пулсирането изпълни всяко кътче от мозъка на Грей, заличи всяка друга мисъл.

— Ще проверя жлезите ви.

Лекарят протегна облечените си в ръкавици ръце към врата на Грей. Щом върховете на пръстите му се допряха до него, Грей извърна рязко глава. Жестът беше машинален. Дори да беше опитал, нямаше да може да се спре. Зъбите му се забиха в меката плът на дланта на Съреш и се впиха в нея като менгеме. Отначало почувства крайно противния вкус на латекс, а след това в устата му нахлу сладост и я изпълни. Съреш пицеше и се мъчеше да се освободи. Със свободната си ръка буташе челото на Грей, опитваше се да се отскубне. Отдръпна се назад и удари Грей с юмрук през лицето. Не почувства болка, но се стресна. Грей охлаби хватката си. Съреш се отдръпна назад, стиснал окървавената си ръка в китката, притиснал в нея палец и показалец като турникет. Грей очакваше да се случи нещо страшно, да завие

аларма, в помещението да се втурнат мъже, но нищо подобно не стана. Мигът си остана замръзнал и някак незабелязан. Съреш се отдръпна, впил в Грей поглед, в който се четеше неудържима паника. Свали окървавената си ръкавица и бързо отиде до мивката. Завъртя крана и ожесточено затри ръката си, като си мърмореше под нос:

— Боже мой, о, Боже мой.

След това си отиде. Грей лежеше неподвижно. В боричкането системата му се беше извадила. По лицето му, по устните му имаше кръв. С лениво удоволствие ги облиза. Стигаше, колкото да усети вкуса, но беше достатъчно. Обля го сила, както прилив облива бряг. Изпъна мускули срещу ремъците и усети как болтовете започнат да поддават. Херметическият капак беше друг проблем, но рано или късно и с него щеше да се справи. Грей щеше да почака. Той щеше да възсияе като ангел на смъртта.

Лайла, идвам.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

03:30 часа. Групата се беше събрала при палатката, оборудването опаковано, чакаха да се зазори. Китридж им беше казал, че трябва да поспят, за да се подготвят за пътуването, което им предстоеше. Малко след полунощ обещаните автобуси се появиха пред огражденията в дълга сива линия. Военните запазиха мълчание, но пристигането им не мина незабелязано. Слухът, че напускат мястото, обходи лагера. Кой щяха да потеглят първи? Идваха ли други автобуси? Ами с болните какво ще стане? Отделно от тях ли щяха да бъдат евакуирани?

Китридж и Дани отидоха до палатката на командването за съвещание с Порчеки. Товаренето на хората щеше да се контролира пряко от останалия граждански състав, ФАИС и Червения кръст, докато на останалите от хората на Порчеки, три взвода, им се възложи да отговарят за тълпите. Дванайсет хъмвита и два танка щяха да чакат в другия край, за да ескортират конвоя. Пътуването до Рок Айленд щеше да отнеме почти два часа. Ако всичко минеше по план, последните четири товара щяха да стигнат в Рок Айленд в 17:30, точно преди затварянето на границата.

Щом срещата приключи, Китридж дръпна Дани настрана.

— Случи ли се нещо, не чакай. Вземи когото можеш и карай. Избягвай главните пътища. Ако мостът при Рок Айленд е затворен, тръгни на север, както направихме миналия път. Следвай реката, докато не намериш отворен мост. Разбра ли?

— Не бива да чакам. Избягвам главните пътища. Карам на север.

— Точно така.

Останалите шофьори вече се бяха запътили към автобусите си. Китридж разполагаше само с миг, за да каже и останалото.

— Каквото и да се случи. Дани, нямаше да стигнем толкова далеч без теб. Сигурен съм, че го знаеш, но исках да ти го кажа.

Мъжът кимна отсечено, свел поглед.

— Добре.

— Бих искал да се ръкувам с теб. Мислиш ли, че ще е проблем да се ръкуваме?

Челото на Дани се свъси, по лицето му се изписа изражение, което почти изразяваше болка. Китридж вече се притесни, че е прекалил, когато Дани протегна ръка с колеблива припряност, дланите на мъжете се допряха. Ръкостискането му, макар и колебливо, не беше лишено от сила. Дани се здрависа енергично, за секунда го погледна в очите и после край, всичко приключи.

— Късмет — рече Китридж.

И се върна в палатката. Вече не му оставаше друго, освен да чака. Седна на земята, облегнал гръб на дървен сандък. След няколко минути входът на палатката се разтвори. Април клекна до него и придърпа колене до гърдите си.

— Нещо против?

Китридж поклати глава. Гледаха към входа на комплекса на около стотина метра от тях. Под светлината на прожекторите районът около него приличаше на ярко осветена сцена.

— Искah да ти благодаря — каза Април. — За всичко, което направи.

— Всеки би го направил.

— Не всеки. На теб ти се иска да е така, но не всеки би го направил, това имам предвид.

Китридж се почуди дали е права. Предположи, че няма значение. Съдбата ги беше събрала и сега бяха заедно. После си спомни за пистолетите.

— Имам нещо, което е твое.

Бръкна под якето и извади единия от пистолетите. Дръпна затвора, за да зареди патрон, обърна го и й го подаде.

— Не забравяй какво ти казах. Един изстрел в средата на гърдите. Сриват се като картонена кула, направиш ли го както трябва.

— Как си ги върна?

Той се усмихна.

— Спечелих ги на покер — приближи го към нея. — Хайде, вземи го.

За него беше станало важно пистолетът да е у нея. Април го взе с ръка, приведе се, пхна цевта в колана на джинсите си и го долепи до гърба си.

— Благодаря — усмихна му се тя. — Ще го използвам, както трябва.

Изтече цяла минута в мълчание.

— Лесно е да се предвиди как ще приключи цялата работа, нали?
— рече Април. — Рано или късно, имам предвид.

Китридж се обърна и я погледна. Не го гледаше в очите, светлината на прожекторите осветяваше лицето ѝ.

— Винаги има шанс.

— Много мило, че го казваш. Но това нищо не променя. Може би другите имат нужда да го чуят, аз нямам.

Застудяваше. Април се притисна към него. Движението ѝ беше инстинктивно, но изпълнено с подтекст. Китридж я прегърна и я притегли към себе си, за да се постопли.

— Мислиш за него, нали? — Главата ѝ лежеше на гърдите му, гласът ѝ беше почти нечут. — За момчето в колата.

— Мисля.

— Разкажи ми.

Китридж си пое дълбоко въздух и въздъхна в мрака.

— Непрекъснато мисля за него.

Обгърна ги дълбока тишина. Около тях лагерът беше притихнал, като стаите на къща, в която всички са си легнали.

— Ще те помоля за услуга — рече Април.

— Кажи.

Китридж усети как тялото ѝ леко се напрегна.

— Споменах ли, че съм девствена?

Неволно се засмя, но смехът му не прозвуча неуместно.

— Щях да си спомням, ако беше.

— Ами добре. В моя живот не е имало, както би могъл да се изразиш, много мъже — замълча. — Не излъгах, когато казах, че съм на осемнайсет, да знаеш. Не че има значение. Не мисля, че в този свят подобни неща все още са от значение.

Китридж кимна.

— Май не са.

— Ами искам да кажа, че не бива да е кой знае колко важно.

— Винаги е важно.

Април обгърна ръката му със своята, бавно прокара палец по кокалчетата на пръстите му. Усещането беше леко и топло, като целувка.

— Странно. И преди да видя белезите ти, знаех какъв си бил. Не просто за армията, това е ясно за всеки. Ами че нещо ти се е случило във войната — мълчание, — май не знам първото ти име.

— Бърнард.

Отдръпна се, за да го погледне. Очите ѝ бяха влажни и блестяха.

— Моля те, Бърнард. Моля те и толкова, съгласен ли си?

Не беше молба, която можеше да бъде отблъсната, нито пък той искаше да го направи. Използваха една от съседните палатки — кой ли знае къде се бяха дянали обитателите ѝ? Китридж отдавна не беше го правил, но положи всички усилия, за да бъде нежен, да не бърза. На оскъдната светлина наблюдаваше лицето на Април. Тя издаде няколко звука, не много, а когато приключи, го целуна — дълго и нежно, сгуши се в него и скоро заспа.

Китридж лежеше в мрака, заслушан в дишането ѝ, чувстваше топлината ѝ там, където телата им се допираха. Помислил си беше, че може да е странно, но не беше, изглеждаше естествена част от всичко случващо се. Мислите му се зареяха, спираха се на едно, после на друго. Най-хубавите спомени бяха спомените с любов. Нямаше много такива. Сега имаше още един. Колко глупав е бил да иска да се откаже от живота.

Тъкмо беше притворил очи, когато иззад входа дойде рев на двигатели и светнаха фарове. Април се размърда до него. Той бързо се облече и разтвори входа на палатката, от запад чу поредица от гърмежи. Кой да предположи, че ще напуснат лагера в дъжд?

— Пристигнаха ли? — Дон Пастора разтриваше очи, когато се появи от палатката. Зад него беше Ууд.

Китридж кимна.

— Всички да си съберат багажа. Време е.

Къде, по дяволите, се беше дянал Съреш?

От часове никой не го беше виждал. В един миг преглеждаше Грей, в следващия се беше изпарил яко дим. Гилдър изпрати Мастерсън да го търси. След двацет минути той се върна с празни ръце. Съреш не бил в сградата, така каза.

Първата измяна, помисли си Гилдър. Тази цепнатинка щеше да се разширява. Къде си мислеше, че може да отиде този човек? Намираха се наред царевично поле, навън падаше нощта. Дните бяха минали безплодно. Все още не бяха успели да изолират вируса, да го измъкнат от клетките. Нямахше съмнение, че Грей е заразен, увеличеният му тимус им го показваше. Но самият вирус се криеше. Криеше се! Такива бяха думите на Нелсън. Как може един вирус да се крие? Ами намери го, мамка му, наредил беше Гилдър. Времето ни свършва.

Гилдър прекарваше все по-голяма част от времето си на покрива, привлечен от усещането за пространство. Мина полунощ и ето го пак тук. Сънят беше само спомен. Тъкмо се унесеше — и се събуждаше стреснато със сгърчени мускули на гърлото. Крайният срок от седемдесет и два часа беше дошъл и отминал, Нелсън само повдигна вежди: *И?* Гръклянът на Гилдър беше така сгърчен, че едва преглъщаше, лявата му ръка пърхаше като птиченце. Едната половина на тялото му се влачеше, като че към глезена му е привързана петкилограмова гира. Вече не можеше да прикрива състоянието си от Нелсън.

От покрива Гилдър беше наблюдавал как редовете на военните оредяваха ден след ден. Колко далеч бяха от тях виралите? Колко време им оставаше?

Джобният му компютър извън на кръста му. Нелсън.

— Най-добре слез, за да видиш нещо.

Нелсън го посрещна на вратата на асансьора. Носеше мръсна лабораторна престилка, косата му беше разбъркана. Подаде на Гилдър лист хартия.

— Какво трябва да прочета?

Лицето на Нелсън беше мрачно.

— Прочети го и толкова.

ВОЕННО МИНИСТЕРСТВО

ЦЕНТРАЛНО КОМАНДВАНЕ НА САЩ

БУЛЕВАРД „САУТ БАУНДЪРИ“ №7115

010500ЮН16

**ЗАПОВЕД НА ЦЕНТРАЛНОТО КОМАНДВАНЕ
НА САЩ — ИМАКУЛАТА**

**ОТНОСНО: ИЗПЪЛНИТЕЛНА ЗАПОВЕД
929621, 1-ВА РАЗУЗНАВАТЕЛНА БРИГАДА, ИЗП. ЗАП. 18–26,
КАРТЕН ЛИСТ VI07**

Организация на задачата: Обединена оперативна тактическа група (ООТГ) „Факла“, включваща и: 388-о изстребително авиокрило (338 ИА), 23-та Бойна група (23 БГ), 62-ра вътрешна военновъздушна отбранителна група (62 ВВОГ), Национална гвардия на Колорадо (НГ КО), Национална гвардия на Канзас (НГ КС), Национална гвардия на Небраска (НГ НЕ) и Националната гвардия на Айова (НГ АЙ)

1. ОБСТАНОВКА

А. Сила на врага: неизвестна, ± 200 хиляди.

Б. Терен: съвкупност от високи равнини/тревисти райони/урбанизирани територии.

В. Време: променливи условия, умерена дневна, ограничена нощна видимост, слаба до никаква лунна светлина.

Г. Състояние на врага: към 010500ЮН16 763 групи от заразени лица („ята“) са наблюдавани да се събират в Обозначени зони 1–26. Движението на врага се очаква да започне незабавно след залез (21:16).

2. ЗАДАЧА

ООТГ „Факла“ водят бойни действия от 012100ЮН16 до 052400ЮН17 в границите на Карантинната зона с цел унищожаване на всички заразени лица.

3. ИЗПЪЛНЕНИЕ

Цел: ООТГ ще водят въздушни и наземни бойни действия в границите на Карантинната зона. Задача приоритет на ООТГ „Факла“ е елиминирането на всички заразени лица в Карантинната зона. Целият персонал, включително цивилните в Карантинната зона, да се считат за заразени и определени за елиминиране съгласно Изпълнителна заповед 929621. Цели се пълното елиминиране на всички членове на заразен персонал в границите на Карантинната зона.

ТАКТИКА НА ОПЕРАЦИЯТА. Операцията ще се състои от две фази:

ФАЗА 1: ООТГ разполага тактически военновъздушни единици от 388 ИА, 23 БГ и 62 ВВОГ на 012100ЮН16 за извършването на масирани бомбардировки на Обозначените зони 1–26. Фаза 1 завършва със 100% насищане с бомби на Карантинната зона. Фаза 2 започва незабавно след края на Фаза 1.

ФАЗА 2: ООТГ разполага 3 механизирани пехотни дивизии от тактически наземни бойни единици от НГ КО, НГ КС, НГ НЕ и НГ АЙ за бойни действия срещу остатъчните вражески сили в рамките на Обозначените зони 1–26. Фаза 2 завършва със 100% унищожение на заразените лица в границите на Карантинната зона.

И продължаваше нататък: логистика, тактическа организация, командване, сигнализация. Бюрократията на войната. Изводът беше ясен: всеки останал в границите на карантинната зона вече беше обречен.

— Иисусе.

— Казах ти — рече Нелсън. — Рано или късно щеше да се случи. Остават по-малко от два часа до зазоряване. Вероятно през нощта сме в безопасност, но не мисля, че трябва да чакаме.

Изведнъж часовникът беше ударил полунощ. След всичко, което беше направил, сега да приеме поражението!

— И какво искаш да направя?

Гилдър си пое въздух, за да се овладее.

— Евакуирай техниците с колите, но остави тук Мастерсън. Можем сами да държим Грей и жената и да се обадим за пикап.

— Да предупредя ли Атланта? Поне да са наясно с положението.

Помисли си, че е по-добре да не дава на Нелсън втора възможност да каже „нали ти казах“.

— Не, аз ще го направя.

Имаше обезопасена наземна линия в кабинета на началника. Гилдър се заизкачва по стълбите, после тръгна по празния коридор, левият му крак се влачеше жалко. Всички кабинети бяха напълно опразнени, единствените мебели в стаята бяха стол, евтино метално бюро и телефон. Седна на стола и стоя така, вперил поглед в апарата. След някое време осъзна, че страните на лицето му са мокри: беше започнал да плаче. Странно, емоционално хлипане, което сякаш се беше явило като предвестник на съдбата му и като непоискана изповед на тялото му за жалкия му нищожен живот. Все едно тялото му казваше: *Само почакай. Само почакай и ще видиш какво ти готвя, момченце.* Вегетиране на жив мъртвец.

Но това нямаше да стане, щом вдигнеш телефона, всичко щеше да приключи. Малка утеха беше да знае, че поне няма да живее достатъчно дълго, за да изстрада кулминацията на своя упадък. Онова, което не беше успял да доведе докрай онзи ден в гаража, сега щеше да се случи.

Господин Гилдър? Елате при нас. Ръка на рамото му, тръгна по коридора.

Не.

ДВАЙСЕТ

Когато стигнаха до автобусите, войниците бяха установили периметър. В мрака преди зазоряване вече се оформяше тълпа. Автобусът на Дани беше на третото място. Китридж го мерна през предното стъкло, нахлупил шапка на главата и стиснал с ръце волана. Вера стоеше до стъпалата с бележник в ръка.

Бог да те благослови, Дани Чейс, помисли си Китридж. Това ще е пътуването на твоя живот.

— Моля всички да запазят спокойствие! — Порчеки вървеше напред-назад покрай линията от автобуси зад бариерата от войници и крещеше през мегафон. — Застанете в строга линия и се качвайте отзад! Ако не си намерите място, изчакайте втория курс!

Войниците бяха издигнали бариери, които да служат за вход. Тълпата напираше зад тях, блъскаше се към пролуката. Хората се питаха къде отиват. За Чикаго ли заминаваха, или за друго място? Точно пред групата на Китридж имаше семейство с две деца, момче и момиче, облечени в мръсни пижами. Мръсни крака и сплъстени коси — нямаха повече от пет години. Момчето стискаше в ръка гола Барби. От запад се чуха още тътени, придружени с мълнии на хоризонта. Китридж и Април държаха Тим за ръце, страх ги беше тълпата да не го откъсне от тях.

Щом мина през пролуката, групата бързо се насочи към автобуса на Дани. Семейство Робинсън и Момчето се качиха първи, на долните стъпала бяха Ууд и Делорес, Джамал и госпожа Белами. Дон Пастора се качи отзад, зад Китридж, Тим и Април.

Просветна мълния в призрачно бяло, възпламени въздуха и запечата сцената в ума на Китридж. След половин секунда дойде протяжен екот от гърмежи. Китридж усети как земята се разтrese под краката му.

Не беше тътен от гръмотевица. Ами артилерия.

Отгоре им прелетяха три самолета, следвани от други два. Изведнъж всички се разпищяха — висок, пронизителен звук на

отприщила се паника, която се надигна отзад и заля тълпата като вълна. Китридж се обърна назад.

За пръв път виждаше виралите, събрани в голяма група. Понякога от наблюдателния си пост на кулата беше виждал как вървят по трима — никога повече или по-малко — и, разбира се, онези в подземния гараж, които може би наброяваха към двайсет. Но техният брой беше нищо в сравнение с броя им сега. Гледката наподобяваше ято тромави птици: направлявана маса от стотици, дори хиляди вирали, бързаци към оградата от жици. *Ято*, спомни си Китридж. *Така ги наричаха, „ята“*. За секунда го обзе нещо като страхопочитание, чисто искрено и всепоглъщащо възхищение от неподправената им величавост.

Заливаха полето като цунами.

Хъмвитата бързаха към огражденията от запад, от задните им гуми се издигаха облаци прах. Изведнъж автобусите останаха без охрана. Тълпата се втурна към тях. Огромна човешка тежест притисна Китридж отзад. Тълпата го обгърна и тогава чу писъка на Април:

— Тим!

Той се заблъска към гласа ѝ, пробиваше си път през тълпата като плувец срещу течението, разблъскваше встрани тела. Наблъсканите един до друг хора се опитваха да го набутат в автобуса на Дани, пристискаха го, бутаха го. Китридж видя мъжа, който беше пред тях на опашката, да държи дъщеря си над главата си.

— Моля ви, някой да я вземе! Някой да вземе дъщеря ми! — крещеше той.

Китридж видя Април, притисната в тълпата. Размаха ръце във въздуха:

— Качвай се! Качвай се!

— Не го намирам! Не намирам Тим!

Рев на двигатели, от задната част на редицата, един от автобусите потегли, след него втори, после трети. В изблик на ярост Китридж си проби път към Април, сграбчи я за кръста и я наблъска през вратата. Момичето се съпротивляваше, бореше се с него, опитваше се да му се изскубне.

— Не тръгвам без него! Пусни ме!

Напред видя Дон Пастора в началото на стъпалата. Китридж блъсна Април.

— Дон, помогни ми! Качи я на автобуса!

— Не мога да тръгна, не мога!

— Ще го намеря, Април! Дон, качи я!

Последно блъскане в мелето, Дон протегна ръка, улови ръката на Април и я издърпа към вратата. След миг и тя беше вътре. Автобусът беше наполовина пълен, но нямаше време за чакане. За последен път Китридж видя Април как, прилепила лице до автобуса, вика името му.

— Дани, изведи ги оттук!

Вратите се затвориха. Автобусът потегли.

В стаята си в мазето на сградата Лайла Кайл прекарала последните четири дни в състояние на наркотично упоение — полусъзнателен здрач, в който възприемаше стаята около себе си като група от няколко филмови екрана, които гледа едновременно — спеше и сънуваше: прост, щастлив сън, в който тя беше в кола през нощта, караха я към болницата, за да роди бебето си. Кой караше колата, Лайла не виждаше, периферното ѝ зрение беше потънало в мрак. Брад, каза тя, тук ли си? После мракът се разсея, като че завеса се вдигна на сцената, и Лайла видя, че *наистина* е Брад. Искряща, златиста радост, лека като юнска светлина заля цялото ѝ същество. Скоро ще пристигнем, скъпа, рече Брад. Всеки момент сме там. Това няма да се окаже ад в кошница. Само се дръж. Бебето идва. Бебето буквално е тук.

И това бяха думите, които Лайла си повтаряше — бебето идва, бебето идва — когато стаята се разлюля от жестока експлозия — разхвърчаха се стъкла, падаха предмети, подът по нея се разлюля като малка лодка в реката — и тя запищя.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Ятото от вирали, което връхлетя Центъра за бежанци в Източна Айова в ранните утринни часове на 9 юни, беше част от по-голямо множество, събрало се извън Небраска. Оценките, направени от Обединената оперативна тактическа група, под кодово название ООТГ „Факла“, се различаваха относно числеността му — някои твърдяха, че наброявало петдесет хиляди, а други — много повече. В следващите дни то се сля с второ, по-голямо ято, идващо от север от Мисури, и трето, още по-многочислено, което се движеше към Минесота. Числата непрекъснато нарастваха. Когато стигнаха до Чикаго, вече наброяваха мощ, съставена от милион вирали, пробиха отбранителния периметър на 17 юли и превзеха града за дваайсет и четири часа.

Първите вирали проникнаха през телените ограждения на центъра в 4:58 централно дневно време. В този час разгърнатите въздушни бойни действия в централните и източните части на щата се водеха вече осем часа и всъщност всички мостове над Мисисипи, освен един — Дабук — вече бяха разрушени. Графикът за установяване на карантината умишлено беше подаден погрешно от оперативната група. Командващите на бойната група по принцип бяха приели — заключение, подкрепено от събраната мъдрост на американските военни и разузнавателни институции, — че концентрираното човешко присъствие в карантинната зона действа като стръв за заразените, кара ги да се обединят в определени зони и така правят въздушните бомбардировки много по-ефективни. Както се изрази член на оперативната група, най-близкият аналог беше все едно да използват сол за примамка на елен. Да изоставят бежанците безцената, която трябваше да се плати в тази незнаеща прецедент война. А и при всички случаи тези хора така или иначе щяха да загинат.

Майор Франсис Порчеки от Националната гвардия на Айова — в цивилния си живот районен управител на производството на женско спортно облекло — не беше запозната с мисията на ООТГ „Факла“, но не беше и глупава. Майор Порчеки не само беше получила изключително добро военно образование като офицер, но беше и

предана католичка, която намираше утеха и черпеше напътствия от своята вяра. Майор Порчеки взе решение да не изоставя бежанците, оставени под нейна защита, както ѝ беше заповядано да направи, а след това с дълбоко убеждение в правилността на избора си реши и да посвети последните си сили и остатъка от своя живот и този на войниците, които бяха все още под нейно командване — 165 мъже и жени, почти до един заели позиции при западните телени ограждения — за да осигури прикритие на изтеглящите се автобуси. В този момент гражданите, които не бяха успели да се качат, тичаха след автобусите и крещяха да спрат, но нямаше какво да се направи. Ами това е, помисли си Порчеки. Да можех, бих спасила повече. Бледозелена светлина пълзеше над хоризонта и се засилваше от запад, стена от трептящо лъчение, като светец жив плет. Над главите им се стрелкаха самолети, пускаха яростта на зарядите си в сърцето на ятото, светещи трасиращи снаряди, изблици от пламъци. Въздухът се разцепи от гръм. Подложеното на обстрел от две страни ято се показва, ходът му не спираше. Порчеки скочи от хъмвита си, преди то да е спряло, и изкрещя:

— Спрете стрелбата! Изчакайте да приближат загражденията! — и зае позиция за стрелба.

Това беше последната ѝ заповед. Щеше да се изправи пред лицето на врага със същата решимост, с каквато щяха да се изправят и хората ѝ. И започна да се моли.

Времето някак беше загубило своята последователност. Сред хаоса съдбите се преплитаха по невидими пътища. В мазето на сградата се водеше по-горчива битка. В същия момент, в който хеликоптерът „Блекбърд“ излиташе от покрива, Хорас Гилдър, който се криеше от Нелсън в кабинета в началото на нападението, взел решение да не се обажда на партньорите си в „Центъра за контрол на заболяванията“, беше свалил от раменете си едно тегло, но вече се беше нагърбил с друго (нямаше представа как следва да постъпи). Той доста трудно слезе по стълбите в мазето и завари Мастерсън и Нелсън трескаво да събират кръвни проби в хладилна чанта със сух лед. Посрещнаха го с крясъци: „Къде беше?“, „Трябва да се махаме оттук!“ и „Мястото ще рухне отгоре ни!“. Но тези чувства, колкото и

основателни да бяха, смътно докоснаха Гилдър. Важното беше Лоурънс Грей. И изведнъж, сякаш някой го зашлеви, Гилдър проумя какво трябва да направи.

Имаше само един начин. Защо не го беше прозрял по-рано?

Цялото му тяло беше на ръба да бъде обхванато от парализиращи спазми, едва си поемаше дъх през стесняващата се тръба на гърлото. Въпреки всичко владееше волята си — волята на умирация — и успя да достигне, да улови оръжието под ръката на Мастерсън и да го измъкне от кобура му.

След това Гилдър и сам себе си удиви, като го застреля.

Китридж беше прегазен от тълпата.

Автобусите потеглиха и тогава го събориха на земята. Помъчи се да се изправи, но нечий крак го изрита по лицето, а собственикът му се стовари отгоре му. Последваха нови ритници и тела, а единственото, което можеше да направи, за да се защити, бе да се притисне към земята и да закрие глава с ръце.

— Тим! Къде си?

Видя го. Множеството беше подминало момчето. Седеше на земята на десетина метра от него. Китридж закуцука към детето, спря.

— Добре ли си? Можеш ли да тичаш?

Момчето се държеше за едната страна на главата си. Очите му бяха празни, нефокусирани. Плачеше на хлипове, от носа му течаха сополи.

Китридж го изправи на крака.

— Хайде.

Нямаше план, единственият план беше да избягат. Автобусите ги нямаше, вече бяха призрази от прах и дизелов дим. Китридж хвана Тим през кръста, метна го през рамо и му каза да се държи. Направи три стъпки и болката се появи. Коляното му изтръпна. Тръгна тромаво, препъна се, успя някак да се задържи прав. Едно беше сигурно: с този крак и момчето нямаше да стигне далеч пеша.

После си спомни за склада за оръжие. Вътре беше видял хъмви с отворен заден капак. Капакът му стоеше отворен, защото един от войниците работеше по него. Дали все още е вътре? Дали е в ред?

Когато войниците при западните телени заграждения откриха стрелба, Китридж стисна зъби и хукна.

Когато стигна склада, кракът го болеше неистово. Как беше изминал онези стотина метра, нямаше ни най-малка представа. Но късметът беше с него. Автомобилът все още беше там, където го беше видял, сред вече празните рафтове. Капакът беше спуснат — добър знак — но дали хъмвито вървеше? Остави Тим на място до шофьора, седна зад волана и натисна стартера.

Нищо. Пое си дъх, за да се овладее. Мисли, Китридж, мисли. Под таблото висеше гнездо от несвързани жици. Някой беше работил по запалването. Освободи жиците, избра две и допря краищата им. Никакъв резултат. Нямаше представа какво прави — защо му беше хрумнало, че ще стане? Наслуки избра други две жици, червена и зелена.

Прескочи искра, двигателят ревна. Включи хъмвито на скорост, насочи се към вратите и натисна до дъно газта.

Префучаха през вратата. Пред тях се появи нов проблем: как да излязат. Няколко хиляди хора се опитваха да направят същото, беснееща човешка маса, която се опитваше да се промъкне през тесния изход. Без да маха крака си от газта, Китридж натисна клаксона и осъзна прекалено късно колко лоша е била идеята му — тълпата нямаше какво да губи.

Тя се обърна. Видя го. И се настърви.

Китридж спря, завъртя волана. Прекалено късно. Пълчищата налетяха хъмвито като връхлитаща вълна. Отвориha вратата, нечий ръце го задърпаха, опитваха се да го откъснат от волана. Чу Тим да пищи, докато се мъчеше да удържи волана. Хората се катереха по колата от всички посоки, заклешиха го вътре. Върху предното стъкло се стовари лице, после изчезна. Към лицето изотзад се протягаха ръце, сграбчиха го, други дърпаха ръцете му.

— Пуснете ме! — крещеше той и се опитваше да ги отпъди, но нямаше полза. Прекалено много бяха и докато нови тела падаха върху предното стъкло и под гумите на колата, хъмвито започна да се наклонява, той посегна към Тим и се подготви за катастрофата. Така приключи всичко.

Междувременно на пет километра оттам редицата от автобуси — превозващи 2043 цивилни бежанци, 36 служители на ФАИС и Червения кръст и 27 военни — с рев пътуваха на изток. Много от хората в тях плачеха, други се бяха затворили в молитви. Онези, които бяха с децата си, ги притискаха здраво към себе си. Няколко, въпреки горещите молби на близките си да млъкнат най-после, продължаваха да пищят. Сред тях имаше такива, които вече бяха потънали в безмилостни укори към себе си, че са изоставили толкова много хора, но повечето подобни размисли не ги вълнуваха. Те бяха късметлиите — онези, които се бяха измъкнали.

На волана на автобуса „Редбърд 450“ Дани Чейс преживяваше за пръв път в живота си чувство, което би могло да се опише единствено като величествена цялост на съществото си. Сякаш беше живял всичките си двайсет и шест години в изкуствения тесен обхват на своя потенциал като личност, само за да може каменните стени пред очите му изведнъж рязко да рухнат. Както автобусът, чийто курс направляваше, и Дани беше изстрелян напред, тласнат към ново състояние, в което в съзнанието му едновременно съществуваха противоречиви чувства с най-различни характеристики. Той се страхуваше, искрено и от дъното на душата си се страхуваше, но този страх беше източник не на парализа, ами на сила, богат извор от смелост, който, изглежда, изригваше и се надигаше в него самия. *Ти си капитанът на този кораб*, казваше господин Първис, и именно това беше Дани. През лявото му рамо Дон Пастора и Вера си говореха с напрегнати гласове за едно, за друго, за трето, зад тях на пейките останалите бяха сгущени по двойки. Семейство Робинсън и тяхното бебе, което издаваше някакъв мяукащ звук; Ууд и Делорес, които се държаха за ръце и се молеха; Джамал и госпожа Белами, които се бяха прегърнали. Април седеше печално сама с изпоцапано от сълзите лице. Освобождаването им се беше превърнало в единствения смисъл в живота на Дани, фиксираната точка в личната му вселена, около която се въртеше всичко останало, но във възторга на момента и откритието на Дани, че е жив, тяхното присъствие беше чиста абстракция. На волана на своя „Редбърд 450“ Дани Чейс беше в единение със самия себе си и вселената, а когато видя, както несъмнено го видяха и шофьорите на другите автобуси, второто множество от вирали да се надига от предхождащия зазоряването мрак, а после и третата, която

идваше от север и с окото на разума си проумя със съобразителна триизмерна пресметливост, че тези две множества впоследствие ще формират една-единствена обкръжаваща ги маса, която ще връхлети автобусите като излетели от гнездото си стършели, той разбра какво трябва да направи. Изви волана наляво, измъкна се от конвоя и натисна газта до дъно, профуча покрай останалите автобуси в редицата. Сто и десет, сто и двайсет, сто и трийсет километра в час, с всяка частица от съществото си искаше автобусът да се движи по-бързо. Дон Пастора го попита какво прави. *В името Божие, Дани, какво правиш?* Но Дани знаеше точно какво прави. Целта му не беше бягството, защото то беше невъзможно, целта му беше да е първи. Да връхлети в ятото с такъв устрем, че да прелети през него, да си проправи коридор от разрушение. Пространството зад него изригна в хор от писъци. Ятото се показва в предното му стъкло, растящ легион от светлина. Кокалчетата на пръстите му, които стискаха волана, побеляха.

— Всички да залегнат! — изкрещя той. — Залегнете!

Мамка му!

Нелсън се отдръпваше, вдигнал ръце пред лицето си в знак на защита. Гилдър осъзна, че очаква да убие и него. Не че му липсваше желание, но засега имаше други искания.

— Вземи жената — посочи той с пистолета.

— Няма време! Христе, не биваше да го убиваш!

Отгоре сградата отново се разтресе. Във въздуха се посипа прах.

— Аз решавам. Мърдай.

По-късно Гилдър щеше да се чуди как му е хрумнало най-напред да вземе жената и че това е било едно от най-съдбоносните решения в живота му. Можеше да избере да я остави и това щеше да доведе до съвсем различен изход от събитията. Интуиция може би? Сантиментално отношение, породено от връзката, която беше забелязал, че съществува между нея и Грей — връзка, която не бе успял да създаде в живота си? Като буташе Нелсън напред с дулото на пистолета, той прекоси лабораторията към стаята на Лайла.

— Отвори я.

Лайла Кайл, събудена от експлозиите, надаваше нестройни и ужасени писъци. Нямаше представа къде е, нито какво се случва. Лежеше привързана към легло. Леглото беше в някаква стая. Стаята и всичко в нея се движеше. Сякаш се беше събудила от един сън и се губеше в друг, всеки от които беше еднакво нереален, и тя само отчасти долови присъствието на Нелсън и Гилдър, когато влязоха в стаята. Двамата мъже спореха. Тя чу думата хеликоптер. Чу думата бягство. По-дребният от двамата пъкна игла в ръката ѝ. Лайла не можеше да се съпротивлява, въпреки че в мига, в който иглата проби кожата ѝ, вълна от енергия се вля в сърцето ѝ, сякаш са я свързали с гигантска батерия. Адреналин, помисли си тя. Била съм упоена, а сега ми инжектират адреналин, за да ме събудят. По-дребният мъж я изправяше на крака. Под нощницата голата ѝ кожа настръхна от студа. Можеше ли да стои? Можеше ли да върви? Просто я измъкни оттук, нареди вторият мъж.

С огромна тревога, към която тя остана безчувствена, мъжът наполовина я повлече, наполовина понесе през просторното помещение, някаква лаборатория. Нямаше лампи, светеха само алармените лампи в ъглите. Отдалеч долиташе поредица от тътени и след всеки тътен земята продължително се тресеше като при земетресение. Стъклото се люлееше и от люлеенето звънтеше. Стигнаха до тежка врата, като люк в подводница. По-дребният мъж я отвори и влезе през нея. Сега я държеше по-едрият, той размахваше пистолет. Сграбчи я отзад, с една ръка обви кръста ѝ, с другата притисна дулото към хълбока ѝ. Сега вече мислите ѝ бяха по-ясни. Сърцето ѝ цъкаше като метроном. Какво щеше да се появи от вратата? Чувстваше дъха на мъжа близо до лицето си, топла воня на гнило. Почувства страха му в хватката му, ръцете му, цялото му тяло трепереше.

— Бременна съм — каза Лайла или започна да казва, решила, че това може да промени положението. Но гласът ѝ заглъхна, когато от другата страна на вратата се чу женски писък.

Въздушните бойни действия над западна и централна Айова в нощта на 9 юни не бяха лишени от рискове. Главните сред тях бяха, че пилотите можеха и да не успеят да изпълнят дадените им заповеди и

всъщност някои не ги изпълниха: седем екипажа на самолети отказаха да пуснат бомбите върху цивилни цели, а други три твърдяха, че са имали технически проблеми, които са ги възпрепятствали да го направят, с което провалът на операцията стигна шест процента. (От тези десет екипажа на самолети три бяха пратени на военен съд, пет получиха мъмрене и върнати на служба, два екипажа бяха свалени на земята и повече никой не ги видя.) През следващите седмици, докато мисията на Обединена оперативна тактическа група „Факла“ се разрастваше, за да включи населените центрове в средните територии на страната и планинския Запад, членовете на оперативната група щяха да си спомнят тази статистика с нещо като носталгия — добрите стари времена. До първи август толкова много летци или бяха пратени в карцера като политически затворници, или бяха изчезнали със самолетите си в небесата над загиващия континент, че ставаше все по-трудно да се води цялостна въздушна защита, което поставяше под съмнения самия замисъл на мисията „Факла“. Към тези трудности се добавиха отцепнически движения в Калифорния и Тексас. Двата щата предприеха действия за обявяване на независимост, присвоиха всички федерални военни ресурси в границите си, дейно се опълчиха на Вашингтон и го предизвикваха да ги спре със сила — забележителен хитър гамбит, едновременно военен и политически. В това време вече бяха в положение на свободно падане. Имаше нови изблици на враждебност от двете страни, които стигнаха кулминацията си в Битката при водопадите Уичита и Битката при Фресно, в които голям брой американски военни както на земята, така и във въздуха, дадоха знак, че искат да капитулират, оставиха оръжията си и поискаха убежище. Така до средата на октомври на годината, която следващите поколения щяха да знаят под името годината на Нула, нацията разбра, че по същество Съединените щати вече не съществуват.

В ранните утринни часове на 9 юни обаче под безлунното небе на Айова „Факла“ все още беше в ход и се радваше на пълно или почти пълно съдействие от състава си. В потвърждение на предвижданията на командващите грамадните маси от заразени се бяха стекли на едно място от четири различни горещи точки в щата: Мейсън сити, Де Мойнс, Маршалтаун и бежанския център на ФАИС във Форт Пауъл. До 02:00 първите три бяха разпръснати, Форт Пауъл беше последната цена. Нападението започна с щурмови самолети А-10 Уартог^[1] и

изтребител-бомбардировачи F-18, подсигурено и от транспортен самолет C-130 от базата „Макдил“ в Тампа, Флорида. В бомбовия отсек лежеше огромна 9,5-тонна бомба GBLJ-43/B^[2]. Бомбата съдържаше седем тона високомоощен експлозив H6 и беше най-голямата неядрена бомба в арсенала на Съединените щати. Взривът ѝ можеше да отвори кратер с диаметър сто и петдесет метра и да породи взривна вълна, достатъчна да изравни със земята територията с размерите на девет градски квартала, чиито пепелища щяха да догарят с дни.

Нелсън се приведе да развърже ремъците — те вече не се държаха за нищо — и Грей се хвърли напред, улови ръцете му близо до раменете и заби зъби във врата му. Захапа здраво, почувства как гръкляният на Нелсън се троши в челюстите му. Двата се прекатуриха на леглото. Грей го разтърсваше като вълк, уловил в челюстите си заек. Струя гореща кръв изпълни устата му. Вече бяха на пода. Нелсън по гръб. Грей над него. Ръцете и краката на Нелсън се сгърчиха предсмъртно и всичко приключи. Грей зарови още по-дълбоко челюсти в нежното месо.

Пиеше.

И за Нула ли е било толкова лесно, чудеше се Грей, носело ли е такова удоволствие? Силна струя живот се вля у него, безмерна радост от вкусаното усещане. Последно доволно всмукване на кръв и Грей дръпна лицето си. Позволи си няколко секунди да наблюдава трупа на пода. Плътта на лицето на Нелсън изглеждаше така, сякаш е била изсмукана до костите отдолу. Очите, като очите на жената на паркинга пред „Червения покрив“, стояха изпъкнали в костеливите си орбити и се вираха в сърцето на вечността. Грей потърси в ума си някаква емоция, която да отговори на действията му — вина, съжаление, дори отвращение. Той беше убиец, човек, убил друг човек. Отнел беше живота на друго човешко същество. Но нищо подобно не чувстваше. Направил беше онова, което трябваше да направи.

Вратата на стаята му се отвори. Лайла, помисли си той, идвам да те спася — всичко случило се го предопределяше.

Излезе навън.

От врата се показва мъж. Светлината идваше откъм гърба на черната му фигура. Докато вървеше напред, сноповете светлина от аварийните лампи осветиха лицето му. Нощницата му беше окъпана в кръв.

Лоурънс?

— Спри! — Мъжът с оръжието влачеше Лайла заднешком, забил дулото на пистолета дълбоко в ребрата ѝ. Стъпките му бяха несигурни, треперещи. Цялото му тяло се тресеше като лист. Изглежда, всеки миг щеше да падне. — Стой далеч.

Грей протегна окървавените си ръце умолително напред.

— Лайла, аз съм.

Ужас, отвращение и защитна безчувственост на ума я обзеха при този жесток обрат на събитията — всичко се сля в ума на Лайла, улови я в замръзнал, лишен от фокус потрес, в който тялото и умът ѝ изглеждаха като явление, те бяха едва-едва свързани. През омаята осъзна какво са означавали писъците от стаята. Ако можеше да се съди по състоянието на нощницата, Лоурънс беше убил дребния мъж, разкъсал го беше. Това имаше смисъл, Лайла трябваше да го предвиди. Спомни си танка. Спомни си лицето на Лоурънс — маска от съсиреци като в някакъв филм на ужасите за Хелоуин, когато се показва от капака, а прозорецът на волвото се пръсна под юмрука му. Лоурънс се беше превърнал в чудовище. Той беше станал едно от онези... създания. (Клетият Роско!) И въпреки това имаше нещо в очите му, заради което тя не можеше да отвърне поглед от него, то ѝ казваше да не се страхува. Те сякаш проникваха в нея и светеха с почти свята светлина.

— Не знаеш ли какво става? — излая мъжът. — Трябва да се махаме оттук.

— Пусни я.

Отгоре се чу нов взрив и чак подът се разтърси. Изпадаха стъкла, всичко се срутваше. Дулото на пистолета беше притиснато към ребрата ѝ като студен пръст, който сочеше сърцето ѝ. Мъжът изви глава към ъгъла на стаята.

— Нагоре по стълбите. Там ни чака хеликоптер.

— Остави оръжието и ще дойда с теб.

— Няма време за пазарлъци, по дяволите!

Нещо се случваше с нея. Някакво пробуждане и то не беше само заради пистолета. Сякаш се връщаше в съзнание след години сън. Каква глупачка беше! Да боядисва детската стая! Да се преструва, че пътуват сред природата, сякаш това щеше да промени нещо! Защото Дейвид беше мъртъв, Ева беше мъртва, също и Брад, чието сърце беше разбила, тя беше убедила себе си, че светът не свършва, защото той вече беше свършил. А ето тук стои този мъж, този Лоурънс Грей, който беше дошъл при нея като избавител, ангел, който да я отведе на безопасно място, сякаш бебето, което тя носеше, е негово — и тя разбра какво трябва да каже.

— Моля те, Лоурънс. Направи, каквото ти казва. Мисли за бебето ни.

Последва напрегнат момент, който бавно се заточи, сякаш беше извън потока на времето. Лайла можеше да прочете въпроса по лицето на Лоурънс. Може ли да се добере до пистолета, преди мъжът да стреля? И ако успееше, след това какво?

— Води ни навън.

Докато стигнат до покрива, витлата на хеликоптера вече се въртяха и пораждаха вихър. Небето светеше със зловеща светлина с изумруден оттенък, като вътрешността на зимна градина. Хеликоптерът, изглежда, се канеше да излети без тях, финална ирония, но Лайла видя как пилотът разпалено им маха от пилотската кабина. Качиха се на борда. Гилдър тръшна вратата зад тях.

Издигаха се.

Китридж осъзна, че лежи по лице в пръстта. В устата си имаше привкус на кръв. Опита се да се изправи, но разбра, че има само един крак, протезата му я нямаше. Вдигна глава и видя преобърнатото на една страна хъмви на стотина метра от него, като морско създание, изхвърлено на брега. Предното му стъкло беше разбито, от капака му и от шасито му се издигаше пара. Тълпата го беше нападнала като животинска глутница. Някои се опитваха да го обърнат отново на колелата му, но усилието беше хаотично и от всички страни. Другите стояха отгоре му, блъскаха и ритяха съперниците си, отбраняваха позициите си, сякаш само защото са там, имаха някаква защита.

Китридж пропълзля до Тим. Момчето дишаше, но беше в безсъзнание — малка милост. Тялото му беше изкривено под мъчителен ъгъл, по косата му имаше сплъстена кръв. Покрай тях тичаха войници, но нямаше къде да се избяга. Пред телената ограда имаше купища вирали, убити от куршумите на войниците, но когато се огледа, Китридж разбра, че нападението е било едно първо изпитание, авангард, изпратен да изтощи войниците. Второ, значително по-многобройно ято, вече се събираше. Докато се носеше с рев към тях, картината се разтегна, разтече се като зелена течност, хвърляща отблясъци и заобикаляща лагера. Последното нападение щеше да дойде от всички страни.

Вдигна телцето на Тим на раменете си и го притисна към гърдите си. Бяха наред хаоса, хората тичаха, носеха се крясъци, падаха бомби, но той пълзеше в прахта, сякаш обгърнат от мехур тих покой, който ги защитава от разрушението. Китридж погледна на изток. За миг си представи, че може да види как автобусът на Дани лети в мрака, макар да знаеше, че това е илюзия. Те отдавна не се виждаха, бяха далеч отвъд погледа му. *Бог да те пази, Дани Чейс.* Обгърна го дълбоко спокойствие и усещане за миналото, усещане за дежавю: беше и не беше там, беше момче, което си играеше, и мъж, който воюваше, и третото, в което се превърна. Образите проблясваха през съзнанието му, виралът в сватбената си рокля, вкопчен в капака на ферарито; проблясваща слънчева светлина върху реката, където преди години ловеше риба; Април, вечерта, в която седяха заедно на прозореца в училището и гледаха звездите, и спокойствието, което се изписа на лицето ѝ, когато двамата правиха любов; момчето в колата, очите му, пълни с ужасено знание, и ръката му — ръчичката му на малко момче, която отчаяно се протягаше към него, а после изчезна. Всичко това и още много други. Припомни си майка си как му пее. Топлината на дъха ѝ върху лицето му, усещането, че е малък, ново създание в света. *Светът не ми е дом, пееше тя с нежния си глас, само минавам оттук. Чакай ме съкровища някъде там, високо зад синевата. Ангели ме викат от отворената врата на рая, вече не мога да се почувствам у дома в този свят.*

Тим се разкашля, очите му потрепнаха, помъчи се да ги отвори, после отново се отпусна. Виралите вече бяха обкръжили лагера и напредваха към телената ограда. Китридж осъзна, че стрелбата е

спряла. Битката беше приключила, самолетите бяха отлетели. След това в тишината дочу високо отгоре бученето на тежък самолет. Китридж изви глава към небето. От юг приближаваше самолет С-130. Прелетя отгоре им и от търбуха му падна предмет, падането му рязко спря след отварянето на парашут. Самолетът се издигна и се отдалечи.

Китридж затвори очи. Това беше краят. Щеше да настъпи мигновено, безболезнено преминаване отвъд, по-бързо от мисълта. Почувства тялото си за последен път: вкусът на въздуха в дробовете си, кръвта, бушуваща във вените му, барабанный ритъм на сърцето му. Бомбата падаше към тях.

— Държа те — свирепо прегърна той Тим. Заповтаря тези думи безспирно, с надеждата, че момчето ги чува. — Държа те, държа те, държа те, държа те.

Взривната вълна от бомбата удари хеликоптера и блъсна настрана Грей и Лайла, последва ослепителна светлина, а след това дойдоха оглушителен тътен и вълна от жегата. Подхвърлен от вълната, хеликоптерът политна напред, носът му се насочи на изток под ъгъл от четирийсет и пет градуса, отново се разлюля и започна да се върти, въртенето се засилваше като спирала на фигуристи върху ледена пързалка. Въртеше се и докато се въртеше, пилотът се килна настрани със счупен от удара в предното стъкло врат; в този момент, между воя на алармата — остър вой — и центробежната сила на въртенето им никой в хеликоптера не беше в състояние да мисли. Силите, които ги бяха държали във въздуха, вече не действаха и нищо друго нямаше да се случи, докато не стигнеха земята.

Лоурънс Грей изживя катастрофата като жестока болка във времето: в един миг беше притиснат до стената на хеликоптера в смъртоносния му спираловиден полет, в следващия лежеше в развалина. Почувства, но не запомни точно удара, той се беше настанил в тялото му като звънящо усещане, сякаш самият той беше камбана, която са ударили. Миришеше на гориво, на нажежена изолация, чуваше се прашене на електрически искри. Нещо тежко, неподвижно и меко лежеше отгоре му. Беше Гилдър. Дишаше, но беше в безсъзнание. Хеликоптерът, онова, което беше останало от него,

стоеше полегнал. Там, където трябваше да е покривът, сега беше вратата.

— Лоурънс, помогни ми!

Гласът дойде иззад него. Изблъска тялото на Гилдър от гърдите си и си запробива път към задната част на хеликоптера. Една от пейките се беше усукала, изтръгнала от мястото си и приковала Лайла към пода, притискаше я точно в кръста. Голите ѝ крака, тънкият плат на нощницата ѝ — всичко блестеше от тежка, тъмна кръв.

— Помогни ми — задави се тя. Очите ѝ бяха затворени, от гълчелетата им се стичаха сълзи. — Моля те, Боже, помогни ми. Кървя. Кървя.

Опита се да я издърпа за краката, но тя изпищя в агония. Нямахше друг начин, трябваше да премести пейката. Сграбчи я за рамката ѝ и започна да я извърта. Стенание, пукот и изведнъж се отдели от пода.

Лайла плачеше, стенеше от болка. Грей знаеше, че не бива да я мести, но нямаше избор. Постави пейката под отворената врата, праметна Лайла през рамо, стъпи на пейката и внимателно я постави на покрива. След това от другата страна излезе и той. Спусна се по фюзелажа, завъртя се и протегна ръце към нея, спусна тялото ѝ по хеликоптера.

— Боже. Не позволявай да я изгубя. Не позволявай да изгубя бебето.

Свали Лайла на земята, която беше обсипана с отломки от разрушената лаборатория — извити подпорни греди, разбит на късчета бетон, парчета стъкло. Грей захлипа. Разбра, че е прекалено късно, бебето вече го нямаше. Съсиреци кръв, сплъстени и черни, изтичаха между краката на Лайла, поток, който не можеше да бъде спрял. Още миг оставаше и тя щеше да последва бебето си в мрака. Молитва от детството му намери устните на Грей и той започна да я повтаря, мърморейки „Дево Марийо, Богородице, моли се за нас, грешните, сега и в смъртния ни час, амин. Дево Марийо, Богородице, моли се за нас, грешните, сега и в смъртния ни час, амин...“.

Спаси я, Грей.

Знаеш как да го направиш.

И наистина, той знаеше. Отговорът отдавана беше у него. От „Червения покрив“ и Игнасио, от Хоум Депо и проекта „Ной“, още отдавна.

Не виждаш ли, Грей?

Вдигна лице, за да ги види. Виралите. Бяха навсякъде, появяваха се от мрака и пламъците, плът от плътта му, прокълнати и жадуващи кръв, обкръжаваха го като демоничен хор. Той беше коленичил пред тях, по лицето му се стичаха сълзи. Не чувстваше страх, само удивление.

Те са твои, Грей. Аз ти ги дадох.

— Да. Мои са.

Спаси я. Направи го.

Трябваше му нещо остро. Ръцете му заопипваха земята, неочаквано се натъкна на сребрист метал, отчупена отломка от свят на счупени, потрошени неща. Дълъг двайсетина сантиметра, с остри ръбове като трион. Постави го по дължина върху китката си, затвори очи и направи дълбок разрез в плътта си. Кръвта шурна, неудържима, тъмна река, изпълни дланта му. Кръвта на Грей, Онзи, който Освободи Нощта, Приближения на Онзи, когото наричаха Нула. Лайла стенеше и умираше. Всеки дъх можеше да е последен за нея. Подвоуми се за миг — някаква последна, далечна човешка светлина проблесна у него — и долепи китката си до устните ѝ, нежно, като майка, която намества гърдта си към устата на своето новородено.

— Пий — рече той.

Грей дори не го беше видял; бетонния къс, тежък повече от десет килограма, който Гилдър, събрал всичката си сила, стовари върху главата му и след това сам падна отгоре му.

[1] Warthog — брадавичесто прасе (зоол.), тук — модификация на самолет А-10 „Тъндърболт II“. — Б.ред. ↑

[2] MOAB, Massive Ordnance Air Blast Bomb — авиационна бомба с повишена мощност с обемен взрив (т.нар. вакуумна бомба), шеговито наричана още *Mother of all Bombs*, майката на всички бомби). — Б.ред. ↑

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Стигнаха Чикаго по залез, когато слънцето изпълваше небето със златиста светлина. Най-напред минаха през външния пръстен от предградия, празни и стихнали, после около тях започна да се издига като обещание формата на града. Самотните оцелели, съдбите им бяха свързани по силата на тайнствената връзка на оцеляването им: пътували бяха в мълчание, сънуващи забравена земя, напредването им беше белязано само от ръмженето на двигателя на автобуса и хипнотичното свистене на асфалта под колелата. До тях седяха призраците на хората, които бяха изгубили.

Когато градът се показва, Дон Пастора се приведе от седалката си към Дани. Над Чикаго кръжаха хеликоптери, бръмчаха сред небостъргачите като пчели в кошер, високо горе се очертаваха реактивните следи на самолетите и мятаха цветни панделки срещу съгъстващото се синьо. Мястото изглеждаше сигурна зона, но нямаше да е задълго. В сърцата си знаеха, че такава няма.

— Да поспрем за минута.

Дани отби автобуса встрани от пътя. Дон Пастора се изправи, за да се обърне към групата. Решението се падаше на тях. Дали да спрат, или да продължат? Разполагаха с автобуса, вода, храна и гориво. Никой не знаеше какво ги чака напред. Помислете минута, посъветва ги Пастора.

Шепот на съгласие, след това се вдигнаха ръцете. Решението беше единодушно.

— Добре, Дани.

Заобиколиха града от юг и продължиха на изток по черен път. Нощта падна като купол, покрил земята. По изгрев бяха някъде в Охайо. Напълно безименен пейзаж, можеха да са навсякъде. Времето беше започнало да пълзи. Полета, дървета, къщи, пощенски кутии профучаваха покрай тях, хоризонтът беше недостижим и постоянно бягаше напред. В малките градове продължаваше нещо като живот, хората нямаха представа къде да отидат, нито какво да направят. По магистралите, казваха те, било претъпкано. В минимаркета, където

спряха да си купят провизии, касиерката, която погледна през прозореца към автобуса, попита може ли да тръгне с тях. На стената зад главата ѝ по телевизията показваха обхванат от пламъци град. Тя шепнеше, за да не я дочуят. Не попита къде отиват, просто се бяха запътили нататък. Телефонира набързо и след минути съпругът ѝ и двете им поотраснали деца стояха до автобуса, стиснали куфари.

Присъединиха се и други. Мъж в работен комбинезон, който вървеше сам по магистралата, праметнал през рамо пушката си. Възрастна двойка, облечена, като че ще иде на църква, колата им стоеше повредена встрани от пътя с отворен капак, от спукания радиатор излизаше пара. Двама колоездачи, французи, които пътували из страната, когато започнала кризата. Цели семейства се притискаха в автобуса. Мнозина бяха на ръба на силите си, хлипаха от благодарност, докато заемаха местата си. Като риби, които се присъединяват към пасажа, те се потапяха в цялото. Подминаваха големите градове, един след друг: Кълъмбъс, Ейкрън, Йънгстън, Питсбърг. Дори имената започнаха да им се струват исторически, като градове от изгубена империя. Гиза. Картагена. Помпей. Установиха си навици, сякаш са пътуващ град. Имаше въпроси, които можеха да бъдат зададени, и такива, които не може. Чували ли сте новини за Солт Лейк, Тулса, Сейнт Луис? Разгадали ли са заразата, намерили ли са решение на кризата? Безопасността беше в движението, всяка спирка се усещаше като пълна с опасност. Понякога пееха. „Мравките тръгват на път“, „Отгоре на спагетите“, „Сто бутилки бира на стената“.

Пейзажът се издигаше и снижаваше, обгръщаше ги в зелената си прегръдка: Пенсилвания, Безкрайните планини. Знаците за човешко обитание бяха малко и редки, останки от отдавна отминала епоха. Порутените възлищни градове, забравените селца с по една-единствена затворена от години фабрика, иззиданите от червени тухли комини, които окаяно стърчаха в синьото небе. Въздухът силно миришеше на бор. Вече наброяваха седемдесет души, тела, натъпкани по пътеките, деца в скутовете, притиснати до прозорците лица. Горивото беше постоянна грижа, въпреки това винаги успяваха все някак да се снабдят в последния момент, пътуването им беше защитавано от невидима ръка.

Следобед на третия ден приближиха Филадельфия. Бяха пропътували половината континент. Пред тях се простираше източното

крайбрежие с барикадите си от градове, стена от население, притиснато към морето. Завладяло ги беше чувство за финалност. Нямаше място, на което да избягат. Навлязоха в града покрай река Скулкил, чиято повърхност беше тъмна и непроницаема като гранит. Жителите на външните градове, сякаш се бяха укрили, прозорците на къщите бяха заковани, по улиците нямаше коли. Реката се разширяваше до широко езеро, тежки дървета се къпеха в слънчевата светлина, провесили клони като завеси над пътя. Имаше табела с надпис: КОНТРОЛЕН ПУНКТ 3 км. Кратко съвещание и всички се съгласиха, че са стигнали края на пътуването си. Съдбата им щеше да ги намери тук.

Войниците им дадоха указания. Оставаха два часа до вечерния час, но улиците вече бяха притихнали, буквално обезлюдели и по тях се движеха само колите на военните и няколко полицейски коли. Тесни, окъпани в слънце улички, разнебитени къщи от кафяв камък, покрити с лоша слава ъгли, където преди са се размотавали младежки групички, след това изведнъж се появи паркът, оазис от зеленина в центъра на града.

Следваха знаците покрай барикадите, войниците с маски на лицата си с жестове им показваха да преминават. Паркът, изглежда, гъмжеше от хора, които сякаш се бяха събрали на концерт. Палатки, каравани, силуети, присвити на земята до куфарите, все едно изхвърлени там от прилива. Когато тълпата стана прекалено гъста, им се наложи да оставят автобуса встрани на пътя и да продължат пеша. Стори им се някак окончателно; почувстваха като предателство това, че го оставиха, все едно човек да изостави обичаното куче, което вече не може да върви. Вървяха вкупом, неспособни да се освободят един от друг все още, за да се слоят с безличното множество. Имаше дълга опашка. Въздухът беше гъст като мляко. Над тях невидими армии от насекоми жужаха в обгръщаните от мрак дървета.

— Не мога да го направя — рече Пастора. Спря на пътеката, изведнъж на лицето му се беше изписал ужас.

Ууд също беше спрял. На двайсетина метра пред тях бяха разположени палатки, оскъдно осветени от лампи на прътовете им. Претърсваха хората, те си казваха името.

— Разбирам те.

— Иисусе. Ами че ние сякаш оттук идваме.

Покрай тях тълпата вървеше. Двамата французи продължиха, като едва-едва ги погледнаха, пъхнали подмишници оскъдните си притежания. Чувстваха го: изгубили бяха нещо. Отдръпнаха се встрани.

— Мислиш ли, че можем да намерим гориво? — попита Джамал.

— Знам само, че там няма да вляза — заяви Пастора.

Върнаха се при автобуса. Някакъв мъж вече злосторничеше по стартера. Мършав, с почерняло от грим лице, очите му шареха от някакви замисли. Ууд го сграбчи за шала на врата и го изхвърли по стълбите. Разкарай се от тука, пропъди го той.

Качиха се в автобуса. Дани завъртя ключа. Двигателят заръмжа под тях. Бавно дадоха назад, тълпата се раздели и ги обкръжи като вълни около кораб. Въздухът изпиваше последните частици от светлината. Направиха широк завой по тревата и потеглиха.

— Накъде? — попита Дани.

Никой не знаеше отговора.

— Мисля, че няма значение — рече Пастора.

И нямаше. Прекараха нощта във Вали Фордж парк, спаха на пода в автобуса, после поеха на юг, избягваха магистралите. Мериленд, Вирджиния. Северна Каролина, не спираха да пътуват. Пътуването беше придобило свое собствено значение, независимо от крайната си точка. Целта беше да се движат, да не спират. Бяха заедно, само това имаше значение. Автобусът се друсаше под тях на уморените си пружини. Един по един градовете падаха и светлините им угасваха. Светът се разтваряше, отнасяше със себе си своите истории. Скоро от него вече нищо нямаше да остане.

Името ѝ беше Април Донадио. Детето, което вече растеше в нея, щеше да бъде момче, Бърнард. Април щеше да му даде фамилията Донадио, за да носи той със себе си парченце от тях в името си, и през годините тя често говореше на момчето за неговия баща какъв човек е бил, колко смел и малко тъжен и как, макар времето им заедно да било кратко, той я бе дарил с най-големия подарък — беше смелостта да продължи. Това беше любовта, казваше тя на момчето, това прави любовта. Надявам се някой ден ти да обичаш някого така, както аз обичах него.

Но това стана по-късно. Автобусът с оцелелите, общо дванайсет: можеше да продължи така завинаги. И в известен смисъл точно това

направиха. Зелените поля на лятото, изоставените, застинали във времето градчета, гъстите, изпълнени със сенки гори — автобусът вървеше безкрай през тях. Те бяха като привидение, преминали във вечността, зона извън времето. Бяха и не бяха, невидимо, но доловимо присъствие, като звездите в небето през деня.

III
ПОЛЕТО
СЕВЕРЕН СЕЛСКОСТОПАНСКИ
КОМПЛЕКС
ОРАНЖЕВА ЗОНА, ИЗВЪН СТЕНИТЕ
КЪРВИЛ, ТЕКСАС
ЮЛИ, 79 СЛ.В

*Защото, който днес кръвта си
с мен*

пролее, ще ми бъде брат^[1].

Шекспир
Хенри V

♣ ♣ ♣ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ♣ ♣ ♣

ВЛИЗАТЕ В ОРАНЖЕВАТА ЗОНА.

ГЛЕДАЙТЕ ЧАСОВНИКА.

ОСВЕДОМЕТЕ СЕ КЪДЕ Е НАЙ-БЛИЗКОТО УКРИТИЕ.

НЕ НАВЛИЗАЙТЕ В НЕНАБЛЮДАВАНИ ЗОНИ.

АКО ИЗПУСНЕТЕ ПОСЛЕДНИЯ ТРАНСПОРТ,

НЕ ОЧАКВАЙТЕ ДА ВИ ДОЙДАТ НА ПОМОЩ,

НАМЕРЕТЕ ПОДСЛОН НАМЯСТО.

ПОДЧИНЯВАЙТЕ СЕ НА ЗАПОВЕДИТЕ НА ВЪТРЕШНИТЕ ВЛАСТИ.

НАРУШИТЕЛИТЕ ПОДЛЕЖАТ НА ГЛОБА И/ИЛИ ЗАТВОР

СЪГЛАСНО ЧЛЕН 604, РАЗДЕЛ 12 ОТ ИЗМЕНЕНИЯ

ВОЕНЕН ЗАКОН НА РЕПУБЛИКА ТЕКСАС.

СЪМНЯВАТЕ ЛИ СЕ, БЯГАЙТЕ.

[1] Прев. Валери Петров. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Дий Ворхис беше казала, че иска да изведе децата.

Но не беше само тя. Всички жени, както съпругът ѝ Къртис щеше скоро да научи, работеха по плана. Сали, братовчедката на Дий, и Мейс Франсис, и Шар Уидърз, и Сиси Коли, и Али Дод, и дори Мати Райт — постоянно изнервената, непрестанно бърбреща Мати Райт — казали на съпрузите си едно и също. Истинска засада, жените обграждаха мъжете отдясно и отляво със съпружеска настойчивост, на която не можеше да се откаже: *Няколко часа на слънце*, говореха те, лежаха в леглото или миеха чиниите или четяха на децата за училище. *Какво лошо има? Нека този път вземем децата.*

И не че не бяха водили момичетата извън стените и преди, напомни му Дий, двамата седяха заедно в миг на спокойствие в кухнята, след като бяха сложили момичетата да спят. Ами онзи път, рече тя — преди колко време беше? — когато ходиха до Зеленото поле за рождения ден на Нитя. Сири беше още прощъпулниче, Нитя мъкнеше със себе си онова мръсно одеяло. Онези безметежни часове под преливника и пеперудите, дали си спомнял? Как се носели по някакво въздушно течение, а ярките им криле се спускали надолу, после отново се издигали и онази, която изненадала всички, като кацнала на носа на Нитя. Дий каза: Как може да не усетиш присъствието на Бог в такъв миг? Сладкото, свободно чувство, което пораждаше, момиченцата се смееха, ли смееха, далеч бяха часовете на предупредителната сирена, в някакво отдалечено бъдеще, а синьото небе беше надвиснало отгоре им, сякаш самият рай се е спуснал над главите им, над тях четиримата, които заедно бяха отвъд стената. Наистина беше в зелената зона, така е, тя не би казала, че не е, но можеха да *видят* периметъра оттам, наблюдателните кули, постовете и оградите с навита бодлива тел, а и кой решаваше за тези неща, всъщност? С какво се отличаваше и с какво беше по-опасна от една разходка до Северното поле? Крък ще бъде там, както и Тифти (името ѝ се изплъзна, преди да успее да се спре, но какво ли би могла да направи?); имаше и укрития, ако нещо се случеше, но защо трябва да

се случва нещо? Посред летен ден? От месеци капаните стояха празни, нито един дремльо не бяха видели да се навърта наоколо. Всички така казваха. Няколко часа на слънце, далеч от сивотията и мръсотията на града. Летен излет из полето. Нищо повече не искала.

Ще ѝ угоди ли на тази едничка молба? Заради момичетата? Ама защо не и каже ясно. Ще го направи ли заради нея, заради съпругата, която го обича?

И така, два дни по-късно в знойната юлска сутрин температурата вече надвишаваше двайсет и шест и се беше устремила към трийсет и шест, Къртис Ворхис, трийсет и две годишен бригадир от Северния селскостопански комплекс, с оръжието на баща си 38-и калибър, втъкнато на кръста, с три патрона в барабана (баща му беше изстрелял другите три), се оказа в автобус заедно с други семейства и не само семейства — и деца. Нитя, Сири и братовчед им Карсън, точно навършил дванайсет, но все още толкова хилав, че краката му се полюляваха на десетина сантиметра от пода; Боб и Дънк Уидърз, близнаците; момичетата на семейство Франсис Рина и Джулс седнали отзад, за да могат да държат под око момчетата; малката Джени Апгар, която пътуваше в скута на по-големия си брат Гунар; Дийн и Амелиа Райт, и двамата достатъчно пораснали, за да се правят на отегчени и над нещата; Мери Дод и братчето ѝ, което все още беше бебе, Сач, малкият Луис Коли, още в кошче; Рийз Куомо, Даш Мартинез и Синди-Сю Бодайн. Общо седемнайсет, концентрирана маса от детска жегата и шум, толкова необичайни за сетивата на Ворхис, като жужащ рояк от пчели. За съпругите беше обичайно да придружават мъжете си при саденето, естествено, и при жътва, когато за всеки чифт ръце имаше работа, но това беше нещо ново. Дори когато автобусът мина през вратата, старият дизелов двигател бучеше и гъргореше, а умореното му шаси се полюляваше под тях, Къртис Ворхис го долови. Горещата и еднообразна работа се беше превърнала в специално събитие. Денят носеше изпълнен с надежда дух, че се е родила нова традиция. Защо по-рано не се бяха сетили да направят такова нещо — че ако вземат децата, това ще направи деня необикновен?

Минаха покрай язовира, склада за гориво, загражденията, на които стояха часовите и им помахаха, после продължиха надолу към долината, към златистата светлина на юлското утро. Жените седяха отзад с багажа и продуктите за излета, приказваха си и се смееха;

децата, след безплодните опити на една от майките — естествено, коя друга да бъде, ако не Али Дод — да ги накара да изпеят химна на Тексас, единствената песен, която всички знаеха (*Тексас, наш Тексас! Привет, могъщи щат! Тексас, наш Тексас! Толкова прекрасен, толкова велик!*), се бяха разделили на няколко враждуващи фракции, по-големите момичета си шепнеха и се кикотеха и се преструваха, че момчетата не ги интересуват, момчетата се преструваха, че това не ги интересува, малките скачаха на пейките и се щураха по пътеката, за да извършват най-различни нападения; мъжете отпред седяха в обичайното си въздържано мълчание и цялото им общуване се свеждаше само до някоя размяна на ироничен поглед или извита вежда: *В какво се забъркахме?* Те бяха хора на полето, със загрубели от работа ръце, късо подстригана коса, почернели нокти, без бради. Ворхис извади часовника си от джоба и провери колко е часът: 7:05. Единайсет часа преди сирената, дванайсет преди последния транспорт, тринайсет преди мръкване. *Гледайте часовника. Осведомете се къде е най-близкото укритие. Съмнявате ли се, бягайте.* Думите бяха гравирани в съзнанието му, неизличими като детска броилка или като някоя от молитвите на сестрите. Ворхис се извърна на мястото си, за да улови погледа на Дий. Тя държеше Сири в скута си, момиченцето беше прилепило нос към прозореца и наблюдаваше минаващия свят. Дий му се усмихна уморено: *Благодаря ти.* Сири заподскача, приклякваше с удоволствие. Момиченцето засочи с топчесто пръстче към прозореца и записука радостно. *Благодаря ти за това.*

И след това, преди да разберат как, вече бяха пристигнали. През предното стъкло на автобуса, различните като разноцветни парцалчета от пъстър пачуърк полета на просторния Северен комплекс се простираха пред очите им: царевица и пшеница, памук и бобови насаждения, ориз, ечемик и овес. Шейсет хиляди декара, съшити заедно чрез плетеница от прашни пътища, а в ъглите им имаше заслони от тополи и дъбове, с наблюдателни кули, помпени станции с водоеми и плетеници от тръби и пръснати на равни разстояния укрития, отбелязани с високи оранжеви флагове, които висяха отпуснато в неподвижния въздух. Ворхис знаеше къде се намират укритията, но когато царевицата порастеше, без флаговете невинаги беше лесно да ги открие човек.

Той стана и тръгна напред, където братът на Дий Натан — всички го наричаха Крък — седеше зад шофьора. Ворхис беше бригадир, но всъщност именно Крък като главен офицер от вътрешната сигурност носеше главната отговорност.

— Май сме избрали хубав ден за излета — рече Ворхис.

Крък сви рамене и нищо не каза. И той като полските работници беше облечен в онова, което имаше: джинси с кръпки и каки риза, разръфана на яката и на китките. Отгоре ѝ носеше яке от изкуствена материя в ярко оранжев цвят с надпис ТЕКСАСКИ ОТДЕЛ ПО ТРАНСПОРТ, отпечатан на гърба. Държеше пушката си: 30–06 с дълга цев и снайперски мерник, прехвърлена през гърдите; преработен четирийсет и пети калибър лежеше в кобура на бедрото му. Пушката беше стандартно оръжие, но 45-и калибър беше нещо специално, старо военно оръжие или може би полицейско, с масленочерен лъскав лак и полирана дървена дръжка. Той дори си го беше кръстил. Наричаше го Абигейл. За да се сдобие човек с подобно оръжие, му беше необходимо да познава някой специален човек и на Ворхис не му трябваха дълги и тежки размисли, за да се досети кой може да е този специален човек — почти обществена тайна беше, че Тифти е от търговците на оръжие. Оръжието на Ворхис с жалките му три патрона беше нищо в сравнение с Абигейл, но нямаше как да си позволи оръжие като това на Крък.

— Винаги можеш да кажеш, че идеята е била на Дий — каза Крък.

— Значи не ти се струва умна.

Зет му сподави смеха си. Мигът беше от онези, в които приликата между Крък и сестра му беше най-стряскаща, но всъщност беше повече внушение, отколкото действителна физическа прилика, и нещо, което само Ворхис можеше да забележи. Повечето хора всъщност забелязваха само колко различни са двамата.

— Няма значение какво мисля аз. Знаеш не по-зле от мен. Навие ли си нещо на пръста Дий, и да се обесиш, няма да я разубедиш, докато не стане на нейното.

Автобусът издрънча и се разтресе от горе до долу. Ворхис с усилие остана прав. Зад тях децата се разкрещяха от щастие.

— Ей, Дар — рече Крък, — може ли да не минаваме през всички гърбици?

Старата жена на волана в отговор се изкашля сочно и враждебно. Да кажеш на Дар какво да прави с автобуса си, беше равносилно на обявяването на война. Всички шофьори в транспорта бяха по-възрастни жени, обикновено вдовици. Нямаше правило за това — просто така се постъпваше. С лице, замръзнало в постоянно намръщване, Дар беше фигура с легендарна свадливост, както и най-нетърпящата глупости жена, живяла някога на земята. Отчиташе времето на окачен на врата си секундомер и оставяше човека обвит в облак прах, ако е закъснял и с минута за последния автобус. Не един полски работник беше прекарал нощта в укритие, изплашен до смърт, зает с броене на минутите до изгрев.

— Автобусът е пълен с дечурлига, за Бога. Едва мисля при цялата дандания — Дар погледна към шофьорското огледало над предното стъкло. — Млъкнете там отзад! Дънкан Уидърз, веднага слез от пейката! А ти, Джулс Франсис, не си мисли, че не те виждам! Точно така — предупреди тя с леден поглед, — на теб говоря, млада госпожице. Веднага смени нахилената си физиономия.

Изведнъж всички се умълчаха, дори съпругите. Но когато Дар отново отправи поглед към пътя, Ворхис осъзна, че гневът ѝ е престорен, жената се мъчеше да не избухне в смях.

Крък стовари голямата си ръка върху рамото му.

— Отпусни се, Вор. Остави всички да се радват на деня.

— Да съм казал, че се притеснявам?

Лицето на Крък стана сериозно.

— Виж, наясно съм, че би предпочел Тифти да не идва. Нали? Разбирам. Но той е най-добрият стрелец, с когото разполагам. Каквото си щеш разправяй, но момчето цели ченгел от двеста и петдесет метра.

Ворхис дори не подозираше, че мисли за Тифти. Но сега, когато Крък повдигна въпроса, се позачуди и реши, че може би е мислил.

— Та, казваш, ще ни е необходим.

Крък сви рамене.

— В летен ден като този няма да имаме никакви проблеми. Просто съм предпазлив, това е. Тук са и моите момичета — усмихна се, за да разведри разговора. — Само Дий да не свиква. Трябваше да поискам около петдесет услуги, за да организирам тая малка веселба, и можеш да ѝ предадеш думите ми.

Автобусът влезе в мястото за почивка. Последните чистачи излизаха от царевицата, облечени в обемисти подплатени облекла, тежки ръкавици и шлемове с мрежи, които затъмняваха лицата им. По тях висяха най-различни оръжия: къси пушки, пушки с дълги цеви, пистолети, дори няколко мачетета. Кърк инструктира децата да останат, където са, чак когато се обявеше, че всичко е чисто, щяха да им позволят да излязат от автобуса. Докато възрастните разтоварваха багажа, Тифти слезе от платформата на покрива на автобуса и се срещна с Кърк отзад за кратко съвещание с офицера от вътрешната сигурност, отговарящ за отряда по прочистването, мъж на име Дилън. Останалите от екипа на Дилън, осмина мъже и четири жени, бяха отишли да донесат вода от коритото до помпената станция.

Кърк тръгна обратно към мястото, където Ворхис чакаше с останалите мъже. Слънцето вече грееше безмилостно, сутрешната влага беше изчезнала.

— Чисто, та свети. Заслоните също — смигна на Ворхис. — Това ще струва още на Дий.

Преди Кърк да успее дори да довърши думите си, децата се изстреляха от местата си, заприиждаха вън от автобуса и освободиха местата за чистачите, които щяха да се върнат в града. Докато наблюдаваше как децата се пръсват наоколо със светнали лица и живнали от вълнение телца, Ворхис за миг застина на място, завладян от спомен. За мнозина, по-малките най-вече, дневната екскурзия представляваше първото им пътуване извън стените, той го знаеше отначало. Но да бъде свидетел на този миг беше нещо друго. Дали чувстваха по-различно въздуха в дробовете си, чудеше се той, слънцето по лицата си, земята под краката си? По-различни ли ги беше усетил сам той, когато за пръв път слезе от автобуса преди много години? Разбира се, чувстваха ги различни: да излязат вън от стените означаваше да открият света в неговите безгранични измерения — светът, който човек знае, че съществува, но не е вярвал, че ще бъде част от него. Спомни си усещането като вид безтегловна радост, но и носещ страх, като сън, в който е получил способност да лети, но е разбрал, че сам не може да се приземи.

До наблюдателната кула Форт и Чес побиваха прътове, за да издигнат навес, жените мъкнеха масите и столовете, багажите с храна. Али Дод, засенила лице с широкополата сламена шапка, вече се

опитваше да организира децата в игра. Всичко беше точно както Дий си го беше представяла, когато повдигна въпроса да изведат децата.

— Хубаво е, нали?

Братовчедът на Ворхис, Тай, стоеше до него и държеше багаж до гърдите си. Над метър и осемдесет, с тясно, печално лице, той винаги напомняше на Ворхис на тъжно куче. Зад него Дар натисна три пъти клаксона, автобусът избълва мазен дим и потегли.

— Разказвал ли съм ти за първото си излизане зад стената?

— Не мисля.

— Повярвай ми — рече Тай и поклати глава така, че Ворхис разбра: човекът няма никакво намерение да преувеличава. — Това е приказка.

Когато всичко беше разопаковано, Крък извика децата под брезента, за да преговорят правилата, които всички знаеха. Най-напред, рече Крък, всеки трябва да си има другарче. Другарче може да ти е брат, сестра или приятел, но трябва да имаш такова и непрекъснато да си с другарчето си. Това беше най-важното. Откритият участък в основата на наблюдателната кула беше безопасен, в неговите граници можеха да ходят, където си искат, но не биваше при никакви обстоятелства да навлизат сред царевицата, дърветата на юг също бяха извън границите.

— Виждате ли онези флагове? — попита Крък и с жест показва флаговете из полето. — Оранжевите, които висят? Кой може да ми каже какво означават те?

Шест ръце се вдигнаха. Очите на Крък обходиха групата, преди да се спрат на Даш Мартинез. Седемгодишен, само колене и лакти, с чорлава тъмна коса, под зоркия поглед на Крък той замръзна. Седеше между Мери Дод и Рийз Куомо, които прикриваха устата си, за да не се види, че се подсмивват. Укритията, предположи момчето. Точно така, отвърна Крък и кимна. Това са укритията. Сега ми кажете, продължи той, като се обърна към всички, ако засвири сирената, какво трябва да направите?

Да бягаме! — рече някой, след това втори го повтори, трети. — *Бягаме!*

— Накъде? — попита Крък.

Този път му отговориха в хор:

— Да бягаме към укритията!

Той се отпусна усмихнат.

— Браво. Сега вървете да си играете.

Всички по-малки деца побягнаха, с изключение на тийнейджърите, които се задържаха още един миг до заслона, защото искаха да се отделят от по-малките. Но дори те, разбра Ворхис, щяха да намерят начин да поизлязат на слънце. Извадиха карти за игра, чилета прежда за плетене и не след дълго жените, заети с ръкоделие, наблюдаваха децата от сянката и вееха на лицата си заради жегата. Ворхис извика мъжете наоколо да раздадат таблетки сол — дори постоянно да пие вода, който работеше в този пек, беше застрашен от опасно обезводняване. Напълниха бутилките си на помпата. Нямаше нужда да им обяснява задачата. Премахването на цветовете на царевицата беше изнурително, макар и просто работа, която всички те бяха извършвали много пъти. На всеки три реда царевица, четвъртият ред беше засаден с втори сорт. Царевичната коса на тези редове трябваше да се премахне, за да се предотврати самоопрашването, с приближаването на прибирането на реколтата, той щеше да даде нов, кръстосан сорт, по-силен, който да използват за посев на следващата година. Когато бащата на Ворхис му обясни за пръв път процеса преди години, на него му се стори вълнуващ, дори някак неясно еротичен. Онова, което правеха, в крайна сметка беше част от процеса на възпроизвеждането, макар да ставаше дума само за царевица. Но физическите трудности, които поставяше извършването на задачата — часове под изпепеляващото слънце, безкрайният дъжд от пращец по ръцете и лицето, насекомите, които жужаха около главата му и търсеха възможност да се пхнат в ушите, в носа и устата му — набързо му отвориха очите. През първата му седмица на полето един мъж получи слънчев удар и припадна. Ворхис не помнеше кой е бил човекът, нито какво е станало с него, оставиха го в следващия автобус и се върнаха на работа. Напълно възможно беше човекът да е умрял.

С тежки платнени ръкавици, широкополи шапки и ризи с дълги ръкави, закопчани при китките, мъжете се приготвиха за работа и вече се потяха обилно. Ворхис хвърли поглед към наблюдателната кула, където Тифти беше заел позиция и оглеждаше с мерника си редицата от дърветата. Крък имаше право; Тифти беше човекът, който трябваше да седи горе. Каквото и да се кажеше за Тифти Ламонт, уменията му като стрелец бяха безспорни. Но само като чуеше да изричат името на

този човек, толкова години след случилото се, у Ворхис се надигаше гняв. Изминалото време само беше увеличило чувството, всяка година, която изминаваше, беше още една година от неизживения живот на Боз. Защо Тифти трябваше да порасне и да се превърне в мъж, а Боз не? В по-разсъдливи моменти Ворхис разбираше, че чувствата му са ирационални. Тифти може и да беше подстрекател за случилото се в онази съдбовна нощ, но никой от тях не се възпротиви, а ако го бяха направили, Боз щеше да е жив. И въпреки това, каквото и да казваха Дий или Крък, или дори самият Тифти — който дори сега, като обхождаше линията от дървета с пушката си и безмълвно обещавахе да защитава децата на Ворхис — нищо не можеше да разубеди Ворхис, че Тифти и само Тифти е виновен. В крайна сметка, той беше принуден да приеме чувствата си като провал на своя характер и да ги запази за себе си.

Раздели работниците на три групи, всяка отговорна за четири реда. След това се запътиха към навеса, за да си вземат довиждане. На полето децата играеха на топка, от другата страна на наблюдателната кула дойде прозвънването на конски подкови в канала. Дий си почиваше на сянка със Сали и Люси Мартинез, играеха на карти. Техните игри бяха епични, понякога продължаваха с дни.

— Май сме готови да тръгваме.

Тя остави картите, вдигна лице към него.

— Ела.

Той махна шапката си и се приведе да приеме целувката ѝ.

— Боже, вече миришеш — засмя се тя и смръщи нос. — Тази целувка ти е последната за днес, опасявам се. Трябва ли да ти казвам да внимаваш?

Винаги това си казваха.

— Ако искаш.

— Ами добре тогава. Внимавай.

Нит и Сири бяха дошли в палатката. По косата и гънките на пуловерите им имаше стръкчета трева. Като кутренца, които са се търкаляли по земята.

— Прегърнете баща си, момичета.

Ворхис коленичи и ги прегърна като топъл вързоп.

— Да слушате мама, нали? Ще се върна за обяд.

— Ние сме си другарчета една на друга — обяви Сири.

Той изтръска тревата от мокрите им от пот коси. Понякога, само като ги видеше, го връхлиташе такава любов към тях, че очите му се насълзяваха.

— Разбира се, че така ще бъде. Не забравяйте какво ви каза вуйчо Крък. Стойте пред погледа на мама.

— Карсън казва, че в полето има чудовища — рече Сири. — Чудовища, които пият кръв.

Ворхис стрелна с поглед Дой, която сви рамене. Въпросът не изскачаше за пръв път.

— Объркал се е — каза той. — Опитва се да ви изплаши, шегува се с вас.

— Защо тогава не трябва да ходим в полето?

— Защото такива са правилата.

— Честно ли?

Той си наложи да се усмихне. Ворхис и Дий се бяха уговорили да държат въпроса мъгляв колкото може по-дълго и въпреки това и двамата разбираха, че не могат вечно да държат момичетата в незнание.

— Честно.

Той отново ги прегърна една по една, после и двете заедно и тръгна към хората си на края на полето. Зелена стена, висока метър и осемдесет: редове от царевица, поредица от дълги коридори, които стигаха до заслона. Слънцето беше прекосило невидимата граница към пладнето, никой не говореше. Ворхис погледна часовника си за последен път. *Гледайте часовника. Осведомете се къде е най-близкото укритие. Съмнявате ли се, бягайте.*

— Хайде — сложи той ръкавиците си, — да свършим тази работа.

След тези думи всички заедно навлязоха в полето.

В известен смисъл всички се бяха превърнали в хората, които бяха заради онази нощ — последната нощ от детството им. Крък, Ворхис, Боз, Дий: тичаха заедно, дневните им орбити бяха ограничени от стените на града и зорките очи на сестрите, които ръководеха училището, и хората от вътрешната сигурност, които ръководеха всичко останало. Време, когато клюка, слух или някои истории се

прокрадваха по земята. Мръсни лица, мръсни ръце, четиримата се мотаеха на алеята зад техните жилища на път от училище. Какъв беше светът? Къде беше светът и кога щяха да го видят? Къде отиваха бащите им, а понякога и майките им, връщаха се и миришеха на тежък труд, задължения и тайнствени грижи? Ходеха навън, така е, но колко различно беше навън от града? Как изглеждаше, какъв вкус имаше, как звучеше? Защо от време на време някой — баща или майка — напускаше и повече не се връщаше, сякаш невидимото царство отвъд стените имаше силата да ги поглъща цели? Дремльовци, драки, вампири, скокльовци; знаеха имената, но не познаваха цялата сериозност на значението им. Имаше драки, които бяха най-злите, те бяха като скокливите или вампирите (дума, която само старите хора използваша); имаше и дремльовци, които бяха същите, но не съвсем. Опасни бяха, така е, но не толкова много, по-скоро бяха досадни като скорпионите и змиите. Някои казваха, че дремльовците били драки, които са живели прекалено дълго. Други казваха, че били съвсем различна порода създания. Че никога не са били хора.

Което пораждаше друг въпрос. Ако виралите някога са били хора като тях, как са се превърнали в това, което бяха?

А най-голямата история от всички беше великият Нилс Кофи: полковник Кофи, основател на Експедиционния корпус, безстрашен мъж, който кръстосвал света, за да се бие и да умре. Произходът на Кофи, както и всичко около него бяха забулени в митове. Той бил трето дете, отгледано от сестрите; останал сираче след Нахлуването от Изток през 38-а, когато видял смъртта на родителите си — момче воин, облечено в кожи, което носело отрязана глава на вирал на копие то си. Той беше избил сто вирала с една ръка, хиляда, десет хиляди. Броят винаги нарастваше. Никога не беше стъпвал в града; вървеше сред тях преоблечен като обикновен човек, полски работник, скрил истинската си самоличност; изобщо не съществуваше. Говореше се, че този мъж е положил клетва — кръвна клетва — не пред Бог, ами пред другите и че те си обръснали главите, за да отбележат това обещание, а то било да умрат. Странствали далеч извън стените на града, и то не само из Тексас. Оклахома Сити. Уичита, Канзас. Розуел, Ню Мексико. На стената над леглото си Боз държеше карта на старите Съединени щати, парчета от избелели цветове, съединени помежду си като парчета от пъзел, и за да отбелязва всяко ново място, боцваше по една от

карфиците на майка си, свързваше карфиците с конец и така очертаваше маршрутите, пропътувани от Кофи. В училище питаха сестра Пег, чийто брат беше работил на Пътя на нефта: Какво е чула тя, какво знае? Наистина ли Експедиционният е открил други оцелели, цели градчета, дори градове, пълни с хора? На този въпрос сестрата нямаше отговор, но в проблясването на очите ѝ, когато те изговаряха името му, виждаха да проблясва надежда. Това беше Кофи: откъдето и да идваше, каквото и да беше направил, Кофи беше основание за надежда.

Щеше да дойде време, много години по-късно, дълго след смъртта на Боз, а и на майка му, когато Ворхис щеше да се чуди: Защо двамата с брат му не бяха говорили по тези теми с родителите си? Така щеше да е нормално; въпреки това той търсеше в спомените си и не можеше да си припомни и един спомен, както не можеше да си припомни майка си или баща си да казват една дума за картата на Боз. Защо е било така? И какво беше станало със самата карта, която в спомените на Ворхис в единия ден беше там, а на другия я нямаше? Сякаш историите за Кофи и Експедиционния са част от таен свят — момчешки свят, който, веднъж приключил, остава в миналото и толкова. За период от няколко седмици тези въпроси дотолкова го занимаваха, че една сутрин на закуска той най-накрая събра сили и попита баща си, който се засмя. *Шегуваш ли се?* Тад Ворхис все още не беше стар човек, но изглеждаше такъв: косата му и половината от зъбите му ги нямаше, кожата му блестеше с постоянна болезнена влага, ръцете му като костеливи гнезда почиваха на кухненската маса. *Ти сериозно ли питаш? Ами ти не беше толкова зле, но Боз — момчето не млъкваше. Кофи, Кофи, Кофи по цял ден. Не помниш ли?* Внезапно връхлетялата го скръб помрачи погледа му. *Тази глупава карта. Да ти кажа истината, няхах сърце да я скъсам, но се изненадах кой го направи. Не съм те виждал да плачеш така през живота ти. Предполагам, решил си, че всичко това са глупости. Кофи и останалите. Че никаква полза няма от тях.*

Но не е било без полза, никога не би могло, никога. Как би могло да е без полза, когато бяха обичали толкова силно Боз?

Тифти беше причината, разбира се. Тифти лъжецът, Тифти разказвачът на небивалици, Тифти, който с такова отчаяние искаше да е някой, че от устата му излизаха какви ли не щуротии. Той рече, че е

видял Кофи с двете си очи. *Тифти*, изсмяха се всички, *ама глупости дрънкаш. Тифти, никога не си виждал Кофи, никого не си видял.* Но в подигравките им идеята вече предявяваше правата си, от самото начало момчето имаше дарбата да накара човек да повярва в едно, докато в същото време знае, че истината е друга. Така потайно се беше вмъкнал сред тях, че никой не можеше да кажа как точно се е случило. В единия ден нямаше никакъв Тифти, на другия вече имаше. Ден, който започна като всеки друг: с църква, училище и бавното и мъчително приближаване на три следобед. Звънът на звънеца, внезапно споходилата ги свобода, триста тела се устремиха по коридорите и надолу по стъпалата в следобеда. Разходката от училище до техните квартали, лицата на съучениците им изчезваха, когато пътищата им се разделяха, докато не останаха само четиримата.

Но не съвсем. Докато вървяха към алеята, покрай бъркотията от стари пазарски колички, прогизнали матраци и счупени столове — хората все си изхвърляха боклука там отзад, независимо какво казваше домоуправителят — те си дадоха сметка, че са били следени. Момче, слабо като вейка, с мършаво лице, над което имаше червеникаворусолява коса, която му придаваше вид, като че е паднало от голяма височина на главата си. Въпреки че беше януари, а въздухът хладен и влажен, то не носеше палто, само пуловер и джинси и найлонови чехли на краката си. Разстоянието, от което ги следеше с ръце в джобовете си, беше достатъчно близко, за да окуражи любопитството им, без да изглежда, че се натрапва. Изпитателно разстояние, все едно казваше: Може да съм интересен. Може да поискате да ми дадете възможност.

— Според теб *той* какво иска? — попита Крък.

Стигнали бяха до края на алеята, където бяха издигнали малък навес от дървени парчета. Мухлясал матрак, от който стърчаха пружини, им служеше за под. Момчето беше спряло на около десет метра и влачеше крака в прахта. Някаква особеност в държанието му придаваше вид, сякаш частите на тялото му са свързани нестабилно, все едно е бил събран от четири други момчета.

— Следиш ли ни? — извика Крък.

Момчето не отговори. Гледаше надолу и нанякъде, като куче, което избягва погледа. От този ъгъл всички можеха да видят белега на лявата страна на лицето му.

— Глух ли си? Попитах те нещо.

— Не ви следя.

Крък се обърна към другите. По-голям с година, той беше неофициалният водач.

— Някой да познава хлапето?

Никой не го познаваше. Крък отново погледна към момчето.

— Ти. Как ти викат?

— Тифти.

— Тифти? Що за име е това?

Очите му оглеждаха върховете на сандалите му.

— Ами име.

— Майка ти така ли ти вика? — попита Крък.

— Нямам майка.

— Умряла ли е, или те е оставила?

Момчето забърника нещо в джоба си.

— И двете, май. Като питаш така — той ги изглежда килнал глава, — вие група ли сте?

— И защо мислиш така?

Момчето вдигна костеливите си рамене.

— Виждал съм ви, това е.

Крък се спогледа с останалите, после отново погледна към момчето. Въздъхна отегчено.

— Няма смисъл да висиш там като тъпанар. Ела да те огледаме.

Момчето тръгна към тях. Ворхис си помисли, че у него има нещо познато, в погледа му на чакащо куче. Но може би това се дължеше на факта, че всеки един от тях можеше да е толкова самотен, колкото и момчето. Белегът на лицето му, видяха те, беше голяма морава синина.

— Ей, аз го познавам — рече Дий. — Ти живееш в Социалните, нали? Видях те да се преместваш там с баща си.

Жилища за социалноподпомагани Хил Кънтри: лабиринт от апартаменти, в които се тъпчеха семействата. Всички ги наричаха Социалните.

— Така ли? — попита Крък. — Тъкмо си се нанесъл ли?

Момчето кимна.

— От Хюстън.

— И с него ли живееш? — продължи да пита Крък. — С баща ти?

— Имам и леля. Роуз. Най-вече тя се грижи за мен.

— Какво имаш в джоба си? Виждам, че си играеш с него.

Момчето измъкна ръката си, за да им покаже: сгъваемо ножче, дебело от разни приспособления. Крък го взе, останалите трима се скупчиха и навряха лица да го огледат. Обичайните ножчета, плюс пила, отвертка, ножици, тирбушон, дори лупа, потъмняла от времето.

— Откъде го взе? — попита Крък.

— Баща ми ми го даде.

Крък се намръщи.

— Той в контрабандата ли е?

Момчето поклати глава.

— Тъ. Той е хидро. Работи на язовира — посочи към ножчето. — Ако го искаш, твое е.

— За какво ми е твоя нож?

— Ама щом той не го иска, остава за мен — рече Боз. — Дай го.

— Млъквай, Боз — Крък изгледа бавно момчето. — Какво си си направил на лицето?

— Паднах.

Тонът му не беше отбранителен. И въпреки това всички почувстваха празнотата на лъжата.

— По-скоро си паднал на юмрук. Баща ти го е направил или е бил друг?

Момчето млъкна. Ворхис видя как челюстта му трепна.

— Крък, остави го на мира — рече Дий.

Но Крък не отместваше очи от него.

— Зададох ти въпрос.

— Понякога го прави. Когато е смукнал. Роуз казва, че не иска. Заради мама е.

— Защото ви е оставила ли?

— Защото е умряла, за да ме роди.

Думите на момчето някак увиснаха във въздуха. Истина ли беше, или не беше истина. И в двата случая вече не можеха да откажат на молбата му.

Крък подаде ножчето.

— Хайде, взemi го. Не искам ножа на баща ти.

Момчето го върна в джоба си.

— Аз съм Крък. Дий ми е сестра. Другите двама са Боз и Вор.

— Знам кои сте — той примижаваше несигурно към тях. —
Значи сега съм един от групата, така ли?

— Колко пъти да ти повтарям! — скастри го Крък. — Не сме
група.

И просто така беше решено: Тифти стана един от тях. Много
бързо всички опознаха Бари Ламонт, жесток, дори ужасяващ мъж,
очите му постоянно блестяха от незаконно уиски, което всички
наричаха „смучене“. Огрубелият му от пиенето глас ревеше всяка
вечер името на Тифти от прозореца като сирена. *Тифти, мамицата
ти! Тифти, прибирай се, преди да съм дошъл да те търся!* Момчето се
появи неведнъж и два пъти на алеята с нови синини, драскотини,
веднъж ръката му беше превързана. В пиянския си гняв баща му го
беше запратил през стаята и му беше извадил рамото. Трябваше ли да
кажат на ВО? На родителите си? Ами леля Роуз, тя можеше ли да
помогне? Тифти винаги отказваше с поклащане на глава. Като че
изобщо не се ядосваше на раните си, отнасяше се към тях със стиснати
устни и фатализъм, на който не можеха да не се възхищават.
Приличаше на вид сила. Не казвайте на никого, настояваше момчето.
Той си е такъв. Такова нещо не се променя.

Имаше други истории. Прадядото на Тифти, поне той така
твърдеше, бил един от хората, които подписали Декларацията на
Тексас и беше наблюдавал разчистването на Пътя на нефта. Дядо му
беше герой от Нападението от Изток през 38-а, който, ухапан
смъртоносно при първата вълна, повел нападението от преливника и се
пожертвал на бойното поле пред хората си, като отнел живота си със
собствения си нож. Един братовчед, чието име Тифти отказваше да
назове („всички му викат Братовчеда“), беше издирван гангстер, от
най-големите шефове в Хюстън. Майка му, голяма красавица,
получила девет предложения за брак, преди да навърши шестнайсет,
включително едно от мъж, който по-късно станал член на екипа на
президента. Герои, прославени хора, престъпници, многобройна и
колоритна върволица от подбрани големци както от света, който
познаваха, така и от онзи, който се спотайваше под него, светът на
контрабандата. Тифти познаваше едни хора, които познаваха други
хора. Пред Тифти Ламонт вратите се отваряха. Нямахше значение, че е

син на хидро от Хюстън, поредното мършава хлапе с драскотини по лицето, облечено в дрехи, които не са му по мярка и които никога не переше, за което се грижеше една леля — стара мома, която също като тях живееше при Социалните. Историите на Тифти бяха твърде добри, твърде интересни и неправдоподобни.

Но да е виждал Кофи — тук вече прекали. Подобно твърдение противоречеше грубо на фактите. Кофи беше непознаваем, Кофи беше като виралите — създание на сенките. И въпреки това историята на Тифти притежаваше нотка истина. Отишъл с баща си до Хюстън, с неговите застроени с коптори улици на беззаконието, за да се срещнат с братовчеда, гангстера. Стояли в задната част на навес за машини, където се помещавала спиртоварната — страховито нещо, като жив дракон с жици, тръби и пухтящи казани — сред мъже с опасни очи, мазни усмивки, разкриващи почернели зъби и пистолети, втъкнати в коланите им. Парите минавали от едни ръце в други, появила се кана с пиене. Екскурзиите бяха обичайно събитие, Тифти много пъти вече им ги беше описвал, но този път не бил като другите. Този път там имало един мъж. Не бил като останалите от контрабандата — Тифти го разбрал начаса. Висок, с изправената осанка на войник. Стоял настрана, лицето му било прикрито, носел тъмно палто, пристегнато с колан в кръста. Тифти видял, че главата му е остригана. Очевидно този мъж, който и да бил той, имал спешни дела там, обикновено бащата на Тифти се мотаел, пиел и си разказвал истории за Хюстън с останалите мъже, но не и онази вечер. Братовчедът, грамадната му закръглена фигура кротувала зад бюрото му като яйце в гнездо, приел парите на баща му без коментар и сякаш едва били влезли, а вече забързано излизали през вратата. Чак когато били вече вън от навеса, баща му попитал: *Не разбра ли кого видя вътре, момче? А? Не разбра ли? Ще ти кажа кой беше. Самият Нилс Кофи.*

— И това ще ви кажа — Петимата бяха наклекали в заслона на алеята. Тифти ровичкаше в земята с джобното си ножче, което, в крайна сметка, беше останало негово. — Моят старец ми каза, че Кофи има лагер под язовира. Така, на открито, сякаш да си на открито е нищо работа. Оставят драките да се приближат и ги спипват в капаните.

— Знаех си! — избухна Боз. Лицето на малкото момче направо светеше от вълнение. Завъртя се на колене към Ворхис. — Какво ти

казвах?

— Няма никакъв начин — изфуча Крък. Измежду тях на него се падаше ролята на скептика, а той изпълняваше ролята си като задължение.

— Казвам ти, той беше. Направо се *усещаше*. Всички го усещаха.

— И какво може да иска Кофи от шайка контрабандисти? Я ми обясни.

— Откъде да знам аз? Може да е купувал смучене за хората си — на Тифти му хрумна нова идея и това се изписа по лицето му. Приведе се и снишил глас, рече: — Или оръжие.

Крък се разсмя ехидно.

— Чуйте го хлапето.

— Колкото си искаш се шегувай, видях ги. Говоря ти за истински оръжия, от армията, отпреди. Картечници М16, автоматични пистолети, дори гранатомети.

— Майчице — впечатли се Боз.

— Откъде Братовчеда може да им намира такива оръжия? — попита Ворхис.

Тифти се приповдигна, за да огледа, сякаш да се увери, че никой не го чува.

— Не знам дали да ви казвам — продължи той. — Има бункер, стара база на армията до Сан Антон. Братовчедът си има хора да наобикалят нататък.

— И секунда повече не мога да слушам — рече Крък. — Не си видял никакъв Кофи, никого не си видял.

— Казваш, че не съществува ли?

Идеята беше светотатство.

— Не казвам това. Не си го виждал, това е.

— Ами ти, Вор?

Ворхис се намери натясно. Половината от историите на Тифти бяха измишльотини, дори може би повече от половината. От друга страна, желанието да му повярва беше силно.

— Не знам — едва каза той. — Предполагам... не знам.

— Аз обаче му вярвам — обади се Дий.

Тифти ококори очи.

— Видя ли?

Крък пренебрежително махна с ръка.

— Тя е момиче. На всичко ще повярва.

— Ей!

— Ами така си е.

Тифти вдигна очи към по-голямото момче.

— Ами ако ти кажа, че и ти можеш да видиш Кофи?

— И как?

— Лесно. Можем да минем по една от тръбите на преливника. Много пъти съм слизал долу. По това време на годината ги изпускат чак след изгрев. Отворите стигат до основата на язовира, оттам лагерът трябва да се вижда.

Предизвикателството беше хвърлено, нямаше как да се откаже на предложението.

— Никакъв проклет лагер няма, Тифти.

Три дни им трябваха, за да съберат кураж и дори тогава Крък забрани на сестра си да идва. Планът беше да се измъкнат, след като родителите им заспят, и да се срещнат при заслона. Тифти беше измислил маршрут до язовира, който щеше да им позволи да избегнат патрулите на вътрешната охрана.

Тифти дойде чак след полунощ. Останалите вече чакаха. Той се появи в края на алеята и тръгна забързано към тях, качулката на якето му беше спусната над главата му, а ръцете пъхнати в джобовете. Когато се приведе да влезе в заслона, той измъкна пластмасово шише.

— Течна смелост — отвъртя капачката и го подаде на Ворхис.

Носеше смучене. Родителите на Ворхис и Боз бяха вярващи хора, които всяка неделя ходеха на службите на сестрите и нямаха подобно нещо в дома си. Ворхис поддържа отворената бутилка под носа си. Бистрата течност имаше натрапчив химически мирис като сапун.

— Дай насам — нареди Крък. Грабна бутилката и отпи, после отново я подаде на Ворхис.

— Не си ли смукал преди? — попита Ворхис Тифти.

Ворхис положи всички усилия да не изглежда обиден.

— Пил съм, разбира се. Много пъти.

— И кога? — присмя му се Боз.

— Има много неща, които не знаеш, брат ми — Ворхис се насили да не сбърчи нос и предпазливо отпи, преглътна бързо, за да не

усети вкуса. В синусите му нахлу пареща жегга. По гърлото му се разля огнена река. Боже, ужасно беше! Накрая се задави и разкашля, от очите му изхвърчаха сълзи, всички се разсмяха.

След това пи Боз. Ворхис се смути, когато братчето му успя да отпие прилична глътка и само да се намръщи. Още три пъти бутилката обиколи кръга им. На четвъртото подаване дори Ворхис му хвана чалъма и успя да отпие здрава глътка, без да се закашля. Чудеше се защо не чувства нищо, но когато се изправи, разбра. Земята под краката му се размърда и му се наложи да протегне ръка, за да запази равновесие.

— Да вървим — рече Тифти.

Докато стигнат до язовира, вече се кикотеха като луди. Минутите течаха по-различно. Като че им отне много време, докато се доберат дотам, и в същото време се бяха озовали мигом. Ворхис пазеше откъслечни спомени как се крие от патрул на вътрешната сигурност под някакъв камион, не си спомняше точните обстоятелства, нито как са успели да избегнат да не ги пипнат. Знаеше, че е пиан, но не можеше да съсредоточи ума си върху този факт. Спряха в мрака, докато някой — Боз, Ворхис разбра кой е най-пияният от всички — повърна в храсталака. Ами Дий, тя какво правеше с тях? Проследила ли ги беше? Крък ѝ се караше да се прибира у дома, но Дий си беше Дий: веднъж щом си наумеше нещо, по-лесно щеше да е човек да изтръгне костта от челюстите на куче, отколкото да я разубеди. Работата беше там, че Ворхис беше влюбен в Дий. Откакто се помнеше. Изведнъж тази любов го изпълни като ширец се балон от емоция в гърдите му и той засъбира смелост да признае чувствата си, когато Тифти се изстъпи пред тях отнякъде и им каза да го следват.

Поведе ги към малка бетонна сграда с площадка, от която тръгваха метални стълби и се спускаха под земята. В дъното имаше шахта за поддръжка, влажна и потънала в тъмнина, по стените имаше влага. Намираха се в язовира, някъде над отворите над преливника. Обвити в метални решетки крушки хвърляха издължени сенки по стените. Нахлулият в кръвта на Ворхис адреналин беше започнал да избистря сетивата му. Стигнаха до капак в стената, затворен с ръждясал метален пръстен. Крък и Тифти застанаха един срещу друг и го завъртяха с всички сили, но той не помръдна.

— Трябва ни лост — рече Тифти.

Изчезна в тунела и се върна с парче тръба. Пъхна я в отворите на пръстена и се облегна отгоре ѝ. Колелото изскърца и се завъртя бавно. Капакът се отвори.

Вътре имаше вертикална шахта и стълба, която водеше надолу. Тифти извади клечка, запали я и я пусна в дупката. Първи слезе Тифти, после Вор, Дий и Боз, а Крък остана последен.

Оказаха се в широка тръба. Отвор на преливника, една от шестте. През тези отвори веднъж дневно изпускаха водата от резервоара и по преливника я насочваха към полетата. Зад тях лежаха милиони литри вода, задържани в язовира. Въздухът беше студен и миришеше на камък. По пода струйка вода течеше към отвора, блед диск от осветеното от луната небе. Запълзяха към него, далеч от светлинката на Тифти. Сърцето на Ворхис думкаше в гърдите му. Светът през нощта, извън стените, надхвърляше въображението му. На десет стъпки от изхода Тифти приклезна, останалите го последваха. Пръти от тежка стомана препречваха отвора.

— Аз съм първи — прошепна Тифти.

Тръгна на четири крака към края на тунела. Всички останаха напълно неподвижни. В пияния разум на Тифти — да види лагера на Кофи — се беше превърнало в допълнителна цел. Вечерта беше истинско изпитание за смелостта, целта беше относителна. Прътите бяха достатъчно здрави да удържат вирал, но не това беше опасността. Ворхис наполовина очакваше през тях да се провре ръка с хищнически нокти, да сграбчи приятеля им и да го разкъса на парчета. През омаята на смученето му хрумна, че и Дий сигурно е уплашена, че може би той трябва да ѝ предложи някаква утеха, но не можеше да се сети какво да ѝ каже, всяко хрумване умираше в ума му.

При отвора на тунела Тифти се изправи на колене, улови се за прътите и надникна през тях.

— Какво виждаш? — прошепна Крък.

Мълчание.

— Ма... мка му — само това чува от приятеля си.

На Ворхис му се стори, че тонът му е погрешен. Не беше възкликване, като да е открил нещо, ами сякаш внезапно се е уплашил.

— Какво има? — прошепна по-рязко. — Там ли е Кофи?

— Искам да погледна! — извика Боз.

— Тихо! — кресна Крък. — Тифти, мътните го взели, какво има?

На Ворхис му омекнаха коленете. Рев, като тътен, последван от пискливо изскърцване на метални съоръжения. Звукът идваше изпод тях.

Тифти скочи на крака.

— Бързо, навън!

Водата. Звукът, който Ворхис чуваше, идваше от освободената от язовира вода. Първо през единия отвор, после през втория и накрая следващия поред. Това беше видял Тифти.

Водата щеше да ги размаже.

Ворхис стана и сграбчи Боз за ръката, повлече го навън, но момчето се дърпаше да се отскубне.

— Искам да го видя!

— Там няма нищо!

Гласът на малкия прозвуча плачливо:

— Има, има!

Боз се стрелна към отвора. Тифти и останалите вече бяха при стълбата. Грохотът се чуваше вече по-близо. Освобождаваха вода през съседната тръба, следваше тяхната. След няколко секунди стената от вода щеше да се стовари отгоре им. При отвора на тунела Ворхис сграбчи брат си през кръста, но момчето се беше уловило здраво за металните пръти.

— Виждам го! Кофи е!

Ворхис го издърпа с всички сили. Двамата паднаха на пода. Останалите крещяха: *Идвайте, идвайте!* Ворхис сграбчи брат си за ръката и хукна. Крък махаше към тях от основата на стълбата. Ворхис усети как ушите му изпукаха от налягането, леден вятър го лъхна в лицето. Когато Крък изчезна по стълбата, Ворхис започна да се качва, след него беше брат му.

И тогава връхлетя водата.

Удари го като юмрук, като сто юмрука, хиляда. Под него Боз изкрещя ужасено. Ворхис се задържа на стълбата, но нищо повече не успя да направи, да се пусне дори с едната ръка, означаваше да бъде пометен. Водата изпълни носа и устата му. Опита се да извика името на брат си, но не излезе звук. Това е краят, помисли си той. Една грешка — и всичко приключва. Просто беше. Защо хората по-често не умираха така? Но те умираха, осъзна той, когато полека започна да изпуска стълбата. Умираха така непрекъснато.

Крък го беше измъкнал. Крък, който щеше да остане негов приятел до гроб, който един ден щеше да стои до него, докато се жени за Дий, който щеше да бди над децата му в деня, в който всички бяха отвели децата си на излет в полето, който щеше да се бие рамо до рамо с него в последната им битка на живот и смърт на много километри от това място и много години след случилото се. Когато Ворхис се беше пуснал, Крък протегнал ръка и уловил ръката му. Измъкнал го нагоре и след това Ворхис усещаше как се качват, качваха се към шахтата в безопасност.

Но не и Боз. Тялото на момчето беше открито едва на следващата сутрин, премазано в металните пръти. Може и да беше видял Кофи, а може и да не го е видял. Тифти никога не им даде отговор. С времето Ворхис реши, че няма значение. Дори да го е видял, това не им носеше утеха.

До пладне звеното по премахването на цветовете беше очистило шейсет и пет декара. Слънцето прежуряше, по небето нямаше и едно облаче. Дори децата, след игрите и смеха сутринта се бяха прибрали под навеса. При помпата Ворхис свали шапката си, напълни си чаша и пи, отново я напълни и я изля върху лицето си. Съблече прогизналата от пот риза и се избърса с нея. Всемогъщи Боже, каква жега беше само.

Жените и децата вече бяха обядвали. Под навеса работният екип се събра за обяд. Хляб, масло, варени яйца, печено месо, резени сирене, кани с вода и лимонада. Крък слезе от кулата, за да напълни една чиния. Тифти никакъв не се виждаше. И какво от това? Тифти можеше да прави каквото му сърце иска. Мълчешком се нахраниха сито. Скоро всички щяха да подремват на сянка.

— Един час — каза след малко Ворхис и стана от масата. — Не се отпускате.

Качи се по стълбите към върха на кулата, където завари Крък да оглежда полето с бинокъла. Пушката му беше подпряна на парапета.

— Нещо интересно там?

За секунда Крък не отговори. Той подаде биноклите на Ворхис.

— На шест часа, отвъд редицата от дърветата. Кажи ми какво виждаш.

Ворхис погледна. Съвсем нищо, само дървета и сухите покафенели хълмове отвъд.

— А ти какво си мислиш, че си видял?

— Не знам. Проблясък някакъв.

— Като от метал?

— Да.

След малко Ворхис дръпна бинокъла.

— Ами сега го няма. Може би просто слънцето е проблеснало в лещите.

— Сигурно — Крък отпи от бутилката си. — Как върви там долу?

— Всички скоро ще са заспали. Много от децата вече спят. Не вярвам да са очаквали такава жегата.

— Тексас през юли, братко.

— Гунар искаше да знае дали може да помогне. Това момче има голямо сърце и нито грам здравомислие.

Крък вдигна пушката си.

— Ти какво му каза?

— Почакай. Един ден ще осъзнаеш колко луд си бил да поискаш такова нещо.

Крък се разсмя.

— И ние бяхме същите. Нямахме търпение да видим света.

— Може би ти не си имал.

Крък се умълча, зареял поглед над парапета. Ворхис усети, че нещо притеснява приятеля му.

— Слушай — подхвана Крък, — взех решение и искам да го чуеш от мен. Знаеш, говори се, че отново се събира Експедиционния.

И Ворхис беше чул тези слухове. Нищо ново. Непрекъснато се носеха слухове. Откакто Кофи и хората му изчезнаха — преди колко години? — темата никога не беше заглъхвала напълно.

— Хората все това разправят.

— Този път не са само приказки. Военните набират доброволци от Вътрешна сигурност, искат да съберат бойна част от двеста души.

Ворхис се вгледа в лицето на приятеля си. Какви му ги говореше той?

— Крък, не го мислиш сериозно. Това са детински работи.

Крък сви рамене.

— Може би преди години бяха. Знам какво ти е отношението след случилото се с Боз. Но виж ме само как живея, Вор. Така и не се ожених. Нямам свое семейство. Какво чакам?

Ворхис изведнъж разбра.

— Иисусе. Вече си се записал, нали?

Крък кимна.

— Вчера подадох оставката си във Вътрешна сигурност. Докато не положа клетва, няма да стане официално.

Ворхис остана потресен.

— Виж, не казвай на Дий — настоя Крък. — Искам аз да ѝ кажа.

— Тя ще го приеме зле.

— Знам. Затова най-напред на теб казвам.

Шумът от приближаващ по обслужващото трасе пикап прекъсна разговора. Колата навлезе на площадката и спря при навеса. Тифти изскочи от нея. Качи се отзад и пусна капака на каросерията.

— Какво ли е докарал сега?

Дини. Всички го наобиколиха. Тифти започна да ги реже, подаваше големи, капещи парчета на децата. Дини! Какво угощение в такъв ден!

— За бога — простена Ворхис, докато наблюдаваше представлението. — Откъде по дяволите ги е взел?

— Откъде взема всичко Тифти? Не можеш да отречеш, че момчето има подход. Няма да умре без приятели.

— Че да съм го казвал?

Крък го погледна.

— Не го харесваш, Вор. Не съм аз човекът, който да го каже. Но той се старае. Трябва да му го признаеш.

Вратата към стълбите се отвори. Показа се Дий, носеше две чинии, всяка с по едно парче диня.

— Тифти донесе...

— Благодаря. Видяхме.

На лицето ѝ се изписаха мислите ѝ. Ворхис познаваше това изражение. *Стига. Моля те, поне днес. Това са само едни дини.*

Крък взе чиниите от нея.

— Благодаря, Дий. Точно на място. Предай благодарности на Тифти.

Тя погледна към Ворхис, после погледът ѝ се върна на брат ѝ.

— Ще предам.

Ворхис знаеше, че прилича на огорчен глупак, както знаеше и че ако не каже нещо, не промени темата, ще носи това чувство на огорчение до края на деня.

— Как са децата?

Дий сви рамене.

— Сири спи като къпана. Нит с Али и няколко други момичета берат цветя — тя замълча, за да избърше брадичката си с опакото на ръката си. — Ти наистина ли ще се връщаш на полето? Не знам как издържаш. Може би трябва да почакате, докато слънцето поотслабне.

— Има прекалено много работа. Не бива да се тревожиш за мен.

Тя го изгледа един дълъг момент.

— Ами хубаво. Да ти донеса нещо друго, Крък?

— Нищо, благодаря.

— Оставям ви тогава.

Когато Дий си отиде, Крък му подаде една от чиниите. Ворхис поклати глава.

— Ще се въздържа, благодаря.

Едрият мъж вдигна рамене. Вече дояждаше своето парче, по брадичката му се стичаха струйки сок. Когато остана само кората, той посочи към втората чиния, оставена на парапета.

— Може ли?

Ворхис само сви рамене в отговор. Крък изяде и второто парче, избърса лице с ръкава си и хвърли навън корите.

— Трябва скоро да съобщиш на Дий за решението си — рече Ворхис.

Три часа, денят вървеше към края си. Малко преди пладне беше излязъл ветрец, но сега въздухът отново беше неподвижен. Под брезента Дий играеше на карти със Сиси Коли, малкият Луис почиваше в краката им в кошчето си. Дундесто, добродушно бебе, пълнички пръстчета на ръцете и краката и нежна, присвита уста: малко беше недоволен през деня, а сега, въпреки жегата, спеше дълбоко.

Дий си припомни дните, когато момичетата бяха бебета. Различните им чувства, звуците, уханията, усещането за дълбока физическа връзка, сякаш тя и бебето са едно същество. Много жени се

оплакваха от този период — *Нямам и миг за себе си, не мога да дочакам да проходи!* — но Дий никога не се беше оплаквала, едва на трийсет, тя с радост би си родила още едно дете, може би дори още две. Хубаво щеше да е, помисли си тя, да има син. Но правилата бяха ясни. Две деца и край — това беше правилото. Управата на губернатора обсъждаше разширяване на стените и може би тогава забраната щеше да бъде вдигната. Но вероятно това щеше да стане прекалено късно за нея, а дотогава горивото, храната и пространството бяха ограничени.

А Вор — ами какво би могла да направи? Смъртта на Боз беше неподвластна на контрол бариера в ума му. Истината се беше изкривила и увеличила през годините, докато не се превърна в страданието на живота му. Тифти си беше Тифти и такъв щеше да си остане. Вчера задържан в ареста, задето е проврял главата на някакъв мъж през прозореца при свада в бара, днес благодарение на магьосническите си способности докарва от черния пазар камион с дини в изпепеляващия летен следобед. Вероятно е само въпрос на време да се озове завинаги зад решетките. Но не можеше да се отрече, че Тифти винаги щеше да е част от тях, най-вече от Дий. От време на време Дий поглеждаше към по-голямата си дъщеря и се чудеше искрено каква е истината. Можеше да е и едното, и другото. На определена светлина Нит беше копие на Вор, но след това момичето се разсмиваше по един особен начин или примижаваше и се появяваше образът на Тифти Ламонт.

Една нощ, дори непълна. Целият им роман трая към деветдесет минути от началото до края. Как е възможно за деветдесет минути да настъпи такъв обрат в живота? Дий и Тифти се разбраха след това, че са допуснали ужасна грешка — може би неизбежна по силата на годините, която никой от двамата не успя да избегне, но не биваше да се повтаря. И двамата обичаха Вор, нали? Пошегуваха се здравата, дори си стиснаха ръцете, за да скрепят договора си като двама стари приятели, каквито бяха, макар че случилото се изобщо не беше шега: нито тогава, нито девет месеца по-късно. Не беше шега и сега.

Никога няма да допусна да ти се случи нищо лошо, така й обеща Тифти, не само тогава, повтори й го много пъти, в много нощи. Нито на теб, нито на момичетата, нито на Вор. Каквото ще да бъде... това е тържественото ми обещание, моят обет пред Бог. Ще бъда

земята под краката ти. Винаги съм близо до теб, бъди сигурна. И Дий беше, знаеше, че е така. Ако трябваше да си признае, идеята за днешния излет се беше осъществила само защото Тифти се беше съгласил да ги придружи.

Дали Дий го обичаше? И ако го обичаше, що за любов беше това? Чувствата ѝ към Тифти бяха различни от чувствата ѝ към Вор. Вор беше стабилен, на него можеше да се разчита. Той беше самата отговорност, търпение, беше и добър баща на момичетата. Стабилен там, където Тифти беше хлъзгав, мъж, изтъкан от слухове и истински факир в равна степен. А и нямаше съмнение, че тя и Вор бяха един за друг. Сами в тъмното, в миговете им само двамата, той изговаряше името ѝ с толкова копнеж, че звучеше като стон от болка, толкова много я обичаше. Караше я да се чувства... как? По-истинска. Сякаш тя. Дий Ворхис — съпруга и майка, дъщеря на Сис и Джедая Кръкшанк, мир на праха им, гражданка на Кървил, Тексас, последния оазис от светлина и сигурност в света, който не познаваше никакви други — наистина съществуваше.

Защо тогава тя за пореден път мислеше за Тифти Ламонт?

Да мисли за картите и този горещ-горещ-горещ юлски следобед, когато са извели децата на излет в полето. Дий така се беше залутала в размисли, че не беше разбрала как играе Сиси. Преди да се усети, победоносно усмихнатата жена ловко ѝ прибра дамата. Две ръце, три и край на играта. Сиси радостно драсна отметка за победата си в бележника.

— Още една игра?

Обикновено Дий би се съгласила, поне за да минават часовете, но в тази жегата играта се беше превърнала в труд.

— Може би Али иска да играе?

Жената, която влезе под опънатото платнище за вода, отказа с махване на ръката, поставила черпака до устните си.

— Не.

— Хайде де, само едно-две раздавания — рече Сиси. — Тъкмо ми върви.

Дий стана от масата.

— Най-добре да погледна какви ги вършат децата.

Излезе от навеса. В далечината се виждаха върховете на царевичните стъбла, които се полюляваха там, където работеха мъжете. Наклони лице към върха на кулата и заслони очи с ръка заради блясъка. Бледа луна, през деня бяла, висеше над слънцето. Странно. Досега не беше я забелязвала. Крък и Тифти бяха на пост. Крък с биноклите, Тифти обхождаше полето с пушката си. Видя я и леко ѝ махна с ръка, което я разтърси, сякаш той знаеше, че си е мислела за него. Тя виновно отвърна на махването му.

Група от дванайсет деца си играеха на топка. Даш Мартинез чакаше на мястото си. Гунар беше питчър, превърнал се в неофициална детегледачка в часовете на следобеда.

— Гунар.

Момчето-мъж, всъщност на шестнайсет — я погледна.

— Ей, Дий, искаш ли да поиграеш?

— Много ми е топло, благодаря. Да си виждал момичетата?

Гунар се огледа.

— Преди секунда бяха тук. Искаш ли да ги потърся?

Тревогата на Дий се увеличи. Къде биха могли да отидат? Помисли, че може да се качи на кулата и да помоли Крък да ги потърси с биноклите. Но мисълта, че трябва да се изкатери по стъпалата, ѝ се стори пряко сили. По-лесно беше сама да ги намери.

— Не, благодаря. Ако се върнат, кажи им, че искам да се поскрият от слънцето за малко.

— Гунар, хвърляй топката! — провикна се Даш.

— Почакай малко! — Гунар погледна към Дий. — Сигурен съм, че са наблизо. Тук бяха, само преди някакви си две секунди.

— Добре. Сама ще ги намеря.

Ливадата с цветята, помисли си тя, сигурно там са изчезнали. По-скоро се ядоса, отколкото се разтревожи. Не биваше да се мотаят, без да кажат на никого. Вероятно идеята е била на Нит. Момичето все ги забъркваше едни.

От пет минути ги нямаше.

От наблюдателния пост Тифти следеше как Дий се отдалечава.

— Крък, подай ми бинокъла.

Крък му го подаде. Ливадата с цветята се намираше на север от кулата, до нивата с царевица. Явно натам се беше запътила. Вероятно иска да се махне за няколко минути, помисли си Тифти, да е далеч от децата и другите съпруги.

Върна бинокъла на Крък. Огледа полето с пушката си, после вдигна мерника към линията с дърветата.

— Проблясването отново е там.

— Къде?

— Точно напред, десет градуса вдясно.

Тифти се взря през мерника: далечна правоъгълна форма, съвършено огледална, през дърветата.

— Какво, по дяволите, е това? — недоумяваше Крък. — Дали е кола?

— Възможно е. От другата страна има обслужващ път.

— В този момент там не трябва да има нищо — Крък свали бинокъла. Замълча за миг. — Слушай.

Тифти се съсредоточи. Цвъртенето на щурците, ветрецът, който минаваше покрай ушите му, бълбукането на водата през напоителната система. И тогава го чу.

— Двигател?

— И аз това чувам — рече Крък. — Стой тук.

Слезе по стълбите. Тифти залепи око за мерника на пушката. Сега вече се виждаше по-ясно: камион, каросерията беше покрита с някакъв галванизирани метал.

Взе радиостанцията си.

— Крък, камион е. От другата страна на дърветата. Не прилича на колите на Вътрешната сигурност.

Линията запраща.

— Знам. Сниши се.

Видя как Крък се показва от долната част на кулата и тръгна към заслона, помахна на Гунар да прибере децата. Тифти бавно заобхожда с мерника полето: мъжете работеха, редиците от царевица, маркерните флагове на укрытията висяха в следобедното безветрие. Всичко беше както трябва да бъде.

Но не съвсем. Имаше нещо различно. Зрението му ли го лъжеше? Вдигна лице. Над полето се движеше сянка.

Тогава чу сирената.

Обърна се към слънцето и веднага разбра. Години бяха минали, откакто за последно беше чувствал страх, от нощта в язовира. Но в този миг страхът го завладя.

Една минута.

Ворхис първи почувства промяната на светлината като намаляване на остротата на зрението, внезапно смрачаване, подобно на преждевременен здрач. Но тъй като носеше тъмни очила за защита от падащия цветен пращец и следобедната ярка светлина, умът му не отчете веднага промяната като нещо важно. Чак когато чу крясъците, махна очилата.

Огромна кръгла сянка, обкръжена от блестяща полусянка, бавно засенчваше слънцето.

Слънчево затъмнение.

Сирените се включиха и той хукна по реда. Всички тичаха, викаха. *Затъмнение! Затъмнение! Укритията, вървете в укритията!* Изскочи от царевичата, буквално хвърчеше към Крък и Дий.

— Ами децата?

Дий беше полудяла от тревога.

— Не мога да ги намеря!

Тъмнината се разливаше като мастило. Скоро щеше да залее цялото поле.

— Крък, отведи хората в укритията. Дий, върви с него.

— Не мога! Къде са?

— Ще ги намеря — извади пистолета от колана си. — Крък, махни я оттук.

Ворхис хукна отново към полето.

Сърцето на Тифти биеше неистово от адреналина, докато обхождаше полето с мерника. Все още нямаше и следа, но беше въпрос на време. Ами камиона: Зова какво беше? Продължаваше бавно да се движи по другия край на заслона. Опита се да се обади по радиостанцията на Крък, но не успя. В хаоса сигурно човекът не го чуваше.

Притисна приклада по-здраво към рамото си. Откъде щяха да се появят? Откъм дърветата? От съседното поле? Всичко наоколо беше прочистено от екипа на Дилън. Кое то не означаваше, че виралите не са там, а само че не ги виждат.

Изведнъж; в периферията на зрителното му поле, леко движение сред върховете на царевичните стъбла, само леко потреперване, близо до един от флаговете в края на полето. Увеличи приближението на мерника и притисна око до лещите. Капакът на укритието беше отворен.

Това беше единственото място, където не бяха проверили. Никога не проверяваха укритията.

Всички тичаха, грабнали децата си, към флаговете. Тифти изскочи от кулата и хукна с всички сили.

— Не!

Крък носеше под ръце две деца, Преш Мартинез и Рийз Куомо. Дий тичаше до него, Сиси и Али само на стъпка след тях — Сиси прегръщаше малкия Луис към гърдите си, Али с Мери и Сташ.

— Укритията! — крещеше Крък. — Влизайте в укритията!

— Те са *вътре* в укритията!

Над полето се разнесе пукот от огнестрелно оръжие. Дий видя как Тифти пада на коляно и изстрелва три патрона. Обърна се, когато първият от виралите изскочи от царевицата.

Виралът скочи върху Али Дод.

На Дий й се прииска да повърне. Изведнъж краката й като да окаменяха. Виралът, който беше приключил с Али, вече забиваше челюсти в шията на Сиси. Жената се гънеше, пищеше, ръцете й и краката й се мятаха като на обърнато насекомо. Образът разсече погледа на Дий като мълния, можеше само да гледа в безпомощен ужас.

Крък излезе напред, завря дулото в главата на създанието и стреля.

Къде беше Сташ? Изведнъж момчето беше изчезнало. Мери стоеше на земята и пищеше. Дий я вдигна на кръста си и хукна.

Вече гъмжеше от вирали. В сляпа паника хората тичаха към палатката, безсмислен жест, тя не можеше да предложи никаква

сигурност. Виралите я връхлетяха и разкъсаха на парчета, въздухът се изпълни с писъци.

— Кулата! — крещеше Тифти. — Тичайте към Кулата!

Но беше прекалено късно, никой не чуваше. Дий мислеше за дъщерите си, сбогуваше се. Колко мрачно стана накрая всичко, всички желаниа за нечий деца се избистриха във внезапно връхлитащата жестокост на света в отчаяна надежда смъртта да ги отнесе бързо. Тя се молеше да не страдат. Или още по-лошо, да бъдат обсебени. Това беше най-лошото: да бъдат обсебени.

В гръб я връхлетя огромна сила. Дий падна на земята, малката Мери излетя от ръцете ѝ. С лице към земята тя вдигна очи и видя брат си на двайсет стъпки от нея, насочил пушка към нея. Застреляй ме, помисли си Дий. Каквото и да ми предстои, не искам да го дочакам. Устните ѝ зашепнаха молитва, научено в детството, тя затвори очи и тихо започна да се моли в прахта.

Изстрел. Зад нея нещо се сгромоляса с животинско грухтене. Преди да го осмисли, Крък я вдигна на крака, устните му се движеха неразбираемо, изричаше думи, които тя не разбираше. Пушката му я нямаше, имаше само пистолет, Абигейл. Защо един мъж ще кръщава оръжие си с името Абигейл? Защо изобщо ще го кръщава? Сигурно нещо се е случило с главата ѝ, осъзна тя, щом се тревожи за оръжието на Крък, когато всички умираха. Други мисли я споходиха, странни неща, ужасни. Какво е да те разкъсат на две, като Али Дод. Дъщерите ѝ, в полето, и какво ще се случи с тях сега. Какъв ужас, мислеше Дий, да живееш секунда по-дълго, отколкото дечицата ти. В свят, изпълнен с ужасии, със сигурност това беше най-ужасното. Крък я влачеше към вратата. Правеше това, което предполагаше, че тя иска, но тя не искаше, не искаше — всъщност не можеше да умре достатъчно бързо — и с неочакван прилив на сили Дий се отскубна от него и хукна към полето, закрепяла имената на децата си.

Ворхис чуваше дъщерите си как се смеят сред царевичните стъбла. Те бяха, той знаеше, прекалено малки, за да се страхуват. Измъкнали се бяха, точно както ги бяха предупредили да не правят, за тях всичко това беше някаква игра, това забавно нещо със светлината. Ворхис се затича през редовете, викаше имената им, в гласа му

звучеше паника, опитваше се да чуе откъде идват гласовете им. Звукът идваше зад него, беше напред, от двете страни. Сякаш идваше отвсякъде, дори от самия му ум.

— Нит! Сири! Къде сте?

Изведнъж видя жената. Стоеше посред реда. Облечена с тъмно наметало, като жена от приказките, някаква горска обитателка. Главата ѝ беше покрита с качулка, очите и горната половина на лицето ѝ бяха скрити от тъмни очила. Ворхис така се изненада за миг, че реши, че е игра на въображението му.

— Къде са дъщерите ми?

Коя беше тя, тази жена сред царицата?

— Къде са? — едва си поемаше той дъх. — Знаете ли къде са?

С апатичен жест тя свали очилата и зад тях се показва забележително гладко лице с младежка красота. Очите ѝ блестяха като диаманти. На Ворхис му се догади.

— Вие сте уморен — рече тя.

Изведнъж го връхлетя умора. Къртис Ворхис за пръв път в живота си чувстваше такава умора. Главата му стана като наковалня, тежеше цял тон. Напрегна цялата си воля да остане прав.

— Имам дъщеря. Толкова красива дъщеря.

Зад себе си той чу последните, случайни изстрели. Полето и небето бяха обгърнати от неземен мрак. Обзе го желание да изхлипа, но дори това не му се подчиняваше. Падна на колене, скоро щеше да рухне на земята.

— Моля ви — задави се той.

— Елате при мен, красиви деца. Елате при мен в мрака.

Някой го изправи на крака: Тифти. Лицето му беше съвсем близо. Ворхис едва успяваше да фокусира погледа си върху него. Мъжът го дърпаше за ръката.

— Вор, ела!

Езикът му беше надебелял в устата.

— Жената... — но нямаше никого, мястото, където тя стоеше, беше празно. — Видя ли я?

— Няма време! Трябва да стигнем до кулата!

Ворхис не искаше нищо подобно. С последната частица от силата си той се отдръпна.

— Трябва да ги намеря!

Прикладът на Тифти сложи край на всичко. Един отсечен удар по главата, нещо прицелен. Пред очите на Ворхис се завъртяха звезди. После светът се обърна надолу с главата, когато Тифти го грабна за кръста, праметна го през рамо и хукна. Дебелите листа тичаха покрай него и го шибаха по лицето. Семейството му беше мъртво, знаеше го. Тифти нямаше да дойде за него, ако не бяха мъртви. Още изстрели, крясъците на умиращите около него. Укритията, каза някакъв глас. Дошли от укритията. Кой би оцелял в този ден? И Ворхис разбра, за свое безкрайно съжаление, че той отново ще е сред оцелелите.

Изскочиха от царевицата на открито. Навесът беше превърнат в развалина, брезентът — разкъсан, всичко беше попиляно. Навсякъде имаше трупове, но той не видя детски сред тях. Малките бяха изчезнали. *Елате при мен, красиви дечица. Елате при мен в мрака.* И когато вратата на кулата тропна зад него и той се строполи на пода, изпаднал най-накрая в милостиво безсъзнание, последната му мисъл беше:

Защо трябваше точно Тифти да ме спаси?

IV

ПЕЩЕРАТА

ЕСЕНТА, 97 СЛ.В

*Без светлина, по-скоро видима
тъма служеше само за да разкрие
ужасни гледки.*

Милтън
Изгубени
ят рай^[1]

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Най-после Улгаст беше дошъл при Ейми. Дошъл беше в сънищата й.

Понякога тези сънищата бяха за едно място, друг път за друго. Случили се истории, събития и чувства от миналото, които се възпроизвеждаха; бяха и бъркотия, смесица, наслагване на образи, препоредени по свършено различен начин. Тези сънища бяха животът й, миналото й, примесено с настоящето, и заемаха съзнанието й с такава пълнота, че след като се събудеше, стреснато осъзнаваше, че съществува в проста реалност от стабилни предмети и подредено време. Сякаш светът на будуването и светът на съня си бяха разменили местата — последният притежаваше изпълнена с живот способност да измества, която не избледняваше, когато тя се движеше по следите на деня си. Докато изливаше вода от кофа, четеше на децата, насядали в кръг или метеше нападали листа от двора, изведнъж, без предупреждение, съзнанието й се потапяше под повърхността на видимия свят в течението на подводна река.

Въртележка, светлините й се въртяха и прозвънваха. Вкусът на студено мляко и прашец от пудра захар по устните й. Стая със синя светлина, умът й блуждаеше трескаво и нечий глас — гласът на Улгаст — който внимателно я изважда от мрака.

Върни се при мен, Ейми, върни се при мен.

Най-въздействащият от всички беше сънят със стаята: мръсна, с лош мирис, струпани на купчини дрехи, съдове със стара храна навсякъде, телевизор, който каканиже с безсмислена жестокост в ъгъла, жената, за която Ейми осъзнава, че е майка й — изблик на безнадежден копнеж придружи осъзнаването на този факт — се движи из претъпканото място, излъчва паника и енергия, събира неща от пода, хвърля ги в раници. *Ела, миличка, събуди се. Трябва да тръгваме, Ейми.* Напускаха, майка й си тръгваше, светът се разполови и от едната страна беше Ейми, а от другата — майка й, мигът и чувствата от раздялата бяха неестествено удължени, все едно че наблюдаваше майка си от кърмата на кораб, който отплаваше от пристана. Разбра, че именно от

това място, от тази стая е започнал животът ѝ. Че всъщност става свидетел на раждане.

Но те не бяха само двете. И Улгаст беше там. Това беше безсмислено. Улгаст беше влязъл в живота ѝ по-късно. Но в логиката на съня неговото присъствие беше забележително ненатрапчиво. Улгаст беше там, защото беше. Отначало Ейми преживяваше присъствието му не като телесна реалност, ами като светеща пара от емоции, която се носи над сцената. Колкото повече усещаше, че майка ѝ си отива от нея, забързана по свои причини, които Ейми нито споделяше, нито разбираше — нещо ужасно се беше случило — толкова по-живо тя го усещаше. Обземаше я дълбоко спокойствие, наблюдаваше с чувство на отдалеченост, знаеше, че тези събития, които, изглежда, се случваха в живота настояще, всъщност са се случили много отдавна. Едновременно ги преживяваше за пръв път и си ги припомняше — беше и актьор, и наблюдател — със странния Улгаст, който сега откри, че седи на ръба на леглото ѝ, а майка ѝ не се виждаше никъде. Той носеше тъмен костюм и вратовръзка, беше бос. Наблюдаваше съсредоточено ръцете си, които държеше пред себе си, допрял върховете на пръстите. *Тук е църквата*, напевно рече той, размахал само двата показалеца, *а тук е камбанарията*. Отвори вратата — палците му се разделиха и показаха другите му шаващи пръсти — *и виж всички тези хора. Здравей, Ейми*.

— Здравей — поздрави тя.

Съжалявам, че отсъствах. Липсваше ми.

— И ти ми липсваше.

Пространството около тях се промени, стаята се разтвори в мрака, в който съществуваха само двамата, като двама актьори на осветена от прожектори сцена.

Нещо се е променило.

— Да. Мисля, че е точно така.

Ти ще трябва да идеш при него, Ейми.

— При кого? При кого трябва да отида?

Той не е като другите. Разбрах го още първия път, в който го видях. Чаша чай с лед. Само това искаше, да се разхлади в жегата. Той обичаше онази жена с цялото си сърце. Но ти го знаеш, нали, Ейми?

— Знам.

Океан от време, това му казах. Това мога да ти дам, Антъни, океан от време. Изведнъж по лицето му се изписа горчивина. Винаги съм мразил Тексас, нали знаеш.

Той вече трябваше да я погледне. Ейми почувства, че разговорът нито го изискваше, нито дори го позволяваше. После той каза:

Тъкмо си мислех за лагера. Ние, двамата, как четем заедно, играем на монополи. Парк Плейс, Бордуолк, Марвин Гардънс. Винаги ме побеждаваше.

— Мисля, че ти ме оставяше да те победея.

Улгаст се разсмя на себе си. Не, ти побеждаваше сама, честно и почтено. Ами Джейкъб Марли. Коледната история, която ти беше любима. Мисля, че научи наизуст цялата книга. Помниш ли?

— Помня я цялата. Онзи ден валеше сняг. Правихме снежни ангели.

Той носеше веригите, които беше изковал приживе. Улгаст се намръщи във внезапно учудване. Толкова тъжна история.

Ето я реката, помисли си Ейми. Голямата, течаща река на миналото.

Можех да остана така винаги. Улгаст изви очи нагоре, обърнал се към мрака. Лайла, не разбираш ли? Това исках. Само това винаги съм искал. После се обърна пак към Ейми. Познаваш ли... това място, Ейми?

— Не мисля, че е някое конкретно място. Мисля, че спя.

Той обмисли думите ѝ и леко кимна. Добре. Това ми звучи правилно. Сега, като го казваш, звучи много разумно. Пое дълбоко въздух и бавно издиша. Странно е. Толкова много неща не мога да си спомня. Ето такава е. Сякаш има само една малка частица, която можеш да запазиш. Но сега спомените ми идват по-ясно.

— Липсваш ми, татко.

Знам, че ти липсвам. И ти ми липсваш, слънчице, повече, отколкото можеш да си представиш. Мисля, че най-щастлив бяха, докато бяхме заедно. Искаше ми се да те бях спасил, Ейми.

— Но ти ме спаси. Спаси ме.

Беше едно мъничко момиченце, само на света. Не биваше да им позволявам да те вземат. Опитах, но не се постарях достатъчно. Това е истинското изпитание, да знаеш. Това е истинската мярка за

живота на човека. Винаги съм се страхувал прекалено. Надявам се да ми простиш.

У нея се надигна вълна от съжаление. Как копнееше да го утеши, да го прегърне. Но знаеше, че ако се опита, направеше ли само една стъпка към него, сънят щеше да се разтвори и тя отново да остане сама.

— Простих ти. Разбира се, че ти простих. Няма какво да ти прощавам.

Толкова много неща не ти казах. Той се взираше упорито в ръцете си. За Лайла и Ева. Нашето момиченце. Толкова много приличаш на нея.

— Не трябваше да ми го разказваш, татко. Аз знаех, знаех. Винаги съм знаела.

Ти изпълни сърцето ми, Ейми. Това направи за мен. Ти запълни мястото, където беше Ева. Но не успях да те спася, както не успях да спася и нея.

Той произнесе тези думи и образът на стаята започна да се отдалечава, мястото между двамата им се увеличи като коридор. Обхвана я неочаквано отчаяние.

Хубаво е да си припомням тези неща с теб, Ейми. Ако не е проблем, мисля, че ще постоя тук известно време.

Той я напускаше, смаяваше се.

— Татко, моля те. Недей.

Смелото ми момиче. Смелата ми Ейми. Той те очаква. Чака те от самото начало в кораба. Отговорите са там. Трябва да отидеш при него, когато дойде времето.

— Какъв кораб? За никакъв кораб не знам.

Но молбите ѝ бяха напразни, сънят избледняваше, Улгаст почти беше изчезнал. Стоеше на самия край на разгръщания се мрак.

— Моля те, татко — проплака тя. — Не ме оставяй. Не знам какво да правя.

Най-после той извърна лице към нея и погледът му срещна нейния. Ярък, блестящ, пронизващ сърцето ѝ.

О, не вярвам, че някога ще се отдели от теб, Ейми.

[1] Прев. Александър Шурбанов. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Лагер Ворхис, Западен Тексас

Западно управление на Експедиционния

Макар лейтенант Питър Джаксън да беше награждаван военен офицер, ветеран от три кампании и мъж, за когото се разказваха истории, понякога той имаше чувството, че животът му е спрял.

Чакаше заповеди, чакаше за манджа, чакаше за клозета. Чакаше да се оправи времето, а когато не се оправяше, пак чакаше. Заповеди, оръжия, припаси, новини — само това чакаше. В продължение на дни, седмици, понякога на месеци — чакаше, като че времето на земята беше посветено на самото чакане, сякаш той беше машина за чакане с размерите на човек.

И сега чакаше.

В палатката на командирите ставаше нещо важно, той изобщо не се съмняваше. Цяла сутрин Апгар и останалите стояха затворени. Питър започна да се страхува от най-лошото. От месеци се носеха слухове: ако съставената оперативна тактическа група не убиеше скоро един от Дванайсетте, ловът може да бъде прекратен.

Пет години бяха изминали от изкачването на планината с Ейми. Пет години в преследване на Дванайсетте. Пет години, през които нищо не беше се случило.

Хюстън, домът на Антъни Картър, обект номер дванайсет, беше логичното място, откъдето да се започне, стига мястото да не беше непребродимо тресавище. Такова беше и Нью Орлиънс, домът на номер пет, Тадеус Търел. Тулса, в превърнатата в руини Оклахома, седалището на Рупърт Соуса, гъмжеше от драки и бяха изгубили шестнайсет мъже, преди да успеят да се измъкнат.

Имаше и други. Джеферсън Сити, Мисури. Огласа, Южна Дакота. Евърет, Вашингтон. Блумингтън, Минесота. Орландо, Флорида. Блек Крийк, Кентъки. Ниагара Фолс, Нью Йорк. Всичките далечни и недостижими, на много километри и години далеч. Прилепена за вътрешната страна на капака на чекмеджето си, Питър държеше картата, на която всеки един от тези градове беше ограден с

мастило. Седалищата на Дванайсетте. Да убие един от Дванайсетте, означаваше да убие всичките му потомци, да освободи умовете им за пътуването към смъртта. Или поне така мислеше Питър. Това го беше научила Лейси, когато взриви бомбата, убила Бабкок, обект номер Едно. Това му беше показала Ейми, когато излезе от колибата на Лейси в снежното поле, където безброят лежеше на слънцето, за да умре.

Ти си Смит, ти си Тейт, ти си Дюпре, ти си Ири Рамос Уорд Чо Синг Аткинсън Джонсън Коем Мъри Нгуен Елбърсън Ласаро Торес...

Тогава бяха десетима. Сега бяха останали шестима. Братът на Питър си беше отишъл, както Маус и Сара. От петимата, поели на път към гарнизона „Розуел“, само Холис и Кейлъб се бяха спасили — „Бебето Кейлъб“, у което вече нямаше нищо бебешко, сега живееше в сиропиталището в Кървил, сестрите го гледаха. Когато виралите бяха нахлули в периметъра на гарнизона „Розуел“, Холис избягал с Кейлъб към едно от укритията. Тео и Маус вече били мъртви. Никой не знаеше какво се е случило със Сара. Следите ѝ се губеха в мелето. Холис след това беше търсил тялото ѝ, но нищо не беше открил. Оставаше обяснението, че е обсебена.

Годините като вятър бяха разпилели останалите. Майкъл беше в рафинерията във Фрийпорт, първокласен химик в рафинерията. Гриър, присъединил се към тях в Колорадо, лежеше в затвора, осъден на шест години за дезертьорство. А кой ли знаеше къде е Холис. Мъжът, когото познаваха и обичаха като брат, беше рухнал под тежестта на смъртта на Сара. Скръбта му го беше запратила в тъмния подземен живот на града, света на контрабандата. Питър беше дочувал как се е издигнал в йерархията и станал един от най-добрите лейтенанти на Тифти. От първата група само Питър и Алиша се бяха присъединили към лова.

Ами Ейми. Какво Ейми?

Питър често мислеше за нея. На външен вид почти не се беше изменила — приличаше на четиринайсетгодишно момиче, а не на жена на сто и три години, на колкото беше всъщност — но от първата им среща се беше променило много. Момичето от Никъде, което говореше само със загадки, когато изобщо говореше, вече го нямаше. На негово място се появи личност, много по-присъстваща, *по-човешка*. Тя често говореше за миналото, не само за самотните години на скиталчеството, но и за най-ранните спомени от Времето Преди: за майка си, Лейси, лагера в планините и мъжа, който я беше спасил. Брад Улгаст. Не ѝ

беше истински баща, разказа Ейми, не знаела кой е баща ѝ, но независимо от това той беше неин баща. Когато говореше за него, в очите ѝ натежаваше печал. Питър разбираше, без да пита, че е загинал, докато я защитавал, и това беше дълг, който тя не можеше да изплати, въпреки че можеше да прекара живота си — този безкраен, неизвестен отрязък от време — в опити да го направи.

Сега тя беше с Кейлъб, заедно със сестрите, облякла сивото расо на Ордена. Питър не вярваше Ейми да споделя вярата им — сестрите имаха горчива участ, изповядваха философско и физическо благочестие, за да дадат израз на убеждението си, че живеят в последните дни на човечеството — расото беше повече подходяща дегизировка, единствената, под която Ейми можеше да се скрие с лекота. Заради случилото се в Колонията се бяха уговорили истинската самоличност на Ейми и силата, която имаше, да бъдат известни само на управата.

Питър тръгна към кухнята, където прекара безсъдържателен час. Взводът му от двайсет и четирима мъже току-що се беше върнал от разузнавателна обиколка до Лъбок, за да проучат възможностите за спасяване; късметът беше на тяхна страна и бяха завършили мисията си без инциденти. Най-голямата награда беше бунище за стари гуми. След ден-два щяха да се върнат с камион, за да натоварят колкото може повече от тях, които да откарат до вулканизаторния завод в Кървил.

Старшите офицери бяха от часове в палатката. За какво ли толкова говореха?

Мислите му се отнесоха към Колонията. Странно как със седмици, дори с месеци не се сещаше за нея и изведнъж спомените нахлуваха в ума му. Събитията бяха ускорили заминаването му, сега му се струваше, че са се случили на друго — не на лейтенант Питър Джаксън от Експедиционния или дори на Питър Джаксън, Пълноправен Страж, но нещо като момче-мъж, чието въображение е ограничено от мъничкото парче земя, което определя целия му живот. Колко енергия беше посветил да подхранва неудовлетворението, намерило израз в жалкото съперничество с брат му Тео? Мислеше си с горестна гордост какво баща му, великият Деметриус Джаксън, Глава на Дом, Капитан от Дългите походи, би му казал сега. *Добре се справи. Поведе битка с тях. Гордея се да те нарека свой син.* Въпреки това

Питър би дал всичко само за да прекара още само час в компанията на Тео.

И винаги, когато погледнеше към Кейлъб, все едно виждаше брат си.

Приближи се към масата до Сач Дод. Младши офицер като Питър, Сач бил прощъпалче, когато семейството му било избито при Касапницата в Полето. Доколкото Питър знаеше, Сач не говореше за случилото се, макар историята да беше добре известна.

— Имаш ли представа за какво е цялата работа? — попита Сач. Кръглолик и с момчешко лице, което му придаваше постоянно искрено изражение.

Питър поклати глава.

— Добри придобивки в Лъбок.

— Само гуми.

Умовете и на двамата бяха другаде, просто си запълваха времето.

— Гумите са си гуми. Не можем да направим кой знае какво с тях.

Отрядът на Сач заминаваше на сутринта на сто и петдесет километров обход към Мидланд. Задачата беше тежка: областта беше помийна яма от нефт, бликащ от старите кладенци, които никой не беше затварял.

— Ще ти кажа какво дочух — рече Сач. — Цивилната власт разглежда възможностите някои от тези стари кладенци да бъдат вкарани в експлоатация за времето, когато резервоарите пресъхнат. Може скоро да ни изпратят нататък.

Питър се изненада, не беше обмислял подобна възможност.

— Мислех, че във Фрийпорт има достатъчно нефт за цяла вечност.

— Има вечност и вечност. На теория има, там е пълно с нефт. Но рано или късно всичко свършва — Сач го погледна изпод вежди. — Ти нямаше ли приятел, който работи в рафинерията? Един от твоите хора от Калифорния не беше ли такъв?

— Майкъл.

Сач поклати глава.

— Да биете пеша целия път от Калифорния. По-откачена история не съм чувал — постави длани на масата и се изправи. — Чуеш ли нещо отгоре, кажи ми. Ако трябва да се обзаложа, няма да

мине много — и ще ни изпратят всички в Мидланд да джапаме в петрола.

Остави Питър сам. Думите на Сач изобщо не го ободриха, даже напротив. Половин дузина новобранци изтрополиха в трапезарията, говореха си с пиперливата груба фамилиарност на мъже, дошли за чорбата. Питър не би имал против малко компания, за да се поразсее от притесненията, но докато си търсеха място, никой не погледна към него. Потъмнялата сребърна нашивка върху яката му и лошото настроение, което се излъчваше от него, очевидно бяха достатъчни, за да ги държат далеч от него.

За какво биха могли да си говорят старшите офицери?

Да изоставят лова: Питър не можеше да си го представи. В продължение на пет години той почти не мислеше за друго. Записал се беше в Експедиционния почти веднага след „Розуел“. Много мъже го бяха направили. За всеки човек, който загина онази нощ, имаше приятел, брат или син, който да заеме мястото му. Водените единствено от жаждата за мъст бързо се стопяваха или ги убиваха — човек трябваше да бъде воден от по-добро основание — а Питър нямаше никакви илюзии за себе си. Възмездие то беше фактор. Но корените на неговото желание бяха по-дълбоки. През целия си живот, от дните на Дългите походи, той копнееше да бъде част от нещо, от кауза, по-голяма от него самия. Почувства го в мига, в който полагаше клетва, усети как се обвързва с другарите си, целта му, съдбата му, личността му — всички те сега бяха съединени с техните. Размишлявал беше дали по някакъв начин е изгубил част от себе си, дали личността му е била подчинена на колектива.

Но се оказа, че вярното е обратното. Не беше нещо, за което да може да говори, не и след гибелта на Тео и останалите, но присъединяването към Експедиционния го накара за пръв път да се почувства така жив. Докато наблюдаваше как войниците се хранят — смеят се, шегуват се, пъхат бобените зърна в устата си, сякаш е последното хранене в живота им — той си спомни онези първи дни със завист.

Някъде по пътя чувството го беше напуснало, затова докато кампаниите се редяха, умираха мъже, завземаха се и се губеха територии, изглежда, не отбелязваха никакъв напредък, начинанието просто се бе изплъзнало. Връзката му с хората си остана, сила, толкова

постоянна, колкото и гравитацията, би се пожертвал за всеки от тях, без изобщо да се подвоуми, убеден беше, че и те биха сторили същото за него. Но нещо липсваше, не знаеше какво точно. Знаеше какво би му казала Алиша. *Уморен си, това е. Дълго бяхтене му удари. На всекиго се случва, бъди търпелив.* Не беше грешно, но не беше и цялата истина.

Най-накрая Питър не можеше да стои повече. Излезе от палатката и тръгна през двора. Трябваше му претекст, за да почука, с малко късмет щяха да го пуснат и той да зърне малко от замислите им.

Не трябваше да си прави труда. Докато се приближаваше, вратата се отвори и излезе майор Хенман, адютантът на полковника. Стегнат, с остра руса коса, леко криви зъби, които показваше само когато се усмихваше, а той не се усмихваше.

— Джаксън. Тъкмо идвах да ви потърся. Влезте.

Питър влезе под сянката на палатката, застана на прага, за да се приспособят очите му. Целият старши състав беше насядал около голяма маса — майор Люис, майор Хупър, капитаните Рич, Перез и Чайлдс и полковник Апгар, командващ офицер на оперативната тактическа група, плюс още един човек.

— Здравей, Питър.

Алиша.

— Открих два входа, тук и тук.

Алиша насочи вниманието на всички към разгърнатата на масата карта: ГЕОЛОГИЧЕСКО ПРОУЧВАНЕ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ, ЮЖНАТА ЧАСТ НА НЮ МЕКСИКО. До нея стоеше разтворена втора карта, по-малка и поизбеляла от времето: СЛУЖБА КЪМ НАЦИОНАЛЕН ПАРК „ПЕЩЕРИТЕ КАРЛСБАД“.

— Главният вход към пещерата е широк около двеста седемдесет и пет метра. Няма как да бъде затворен, дори с най-мощните ни радиоелектронни ни средства за заблуждение, а теренът е прекалено неравен, за да мъкнем маркуч с вода нататък.

— И какво предлагаш? — попита Апгар.

— Да го спипаме вътре — тя отново посочи картата. — Проучих друг вход, на около четиристотин метра оттам. Стара асансьорна шахта. Мартинез трябва да е някъде между двата входа. Поставихме

пакет H2 в основата на главния вход, в тунела, който води към шахтата. Това трябва да го принуди да се насочи към долната част на асансьорната шахта, където ще поставим човек, който да го пресрещне на излизане.

— Човек — рече Апгар. — Имаш предвид себе си.

Алиша кимна.

Полковникът се облегна на стола си. Всички чакаха.

— Не ме разбирай погрешно, лейтенант. Знам колко си способна. Всички знаем. Но ако това нещо е като другото, което видя в Невада, струва ми се, че тръгваш по еднопосочен път.

— Още един човек би ме забавил.

Той скептично се намръщи.

— А си сигурна, че Мартинез е долу, така ли?

— Има смисъл, сър. Бабкок също използваше пещера. И Ел Пасо е точно на сто и шейсет километра от Карлсбад. Това е родното му пасбище.

За миг Апгар се размисли.

— Съгласен съм, схемата съвпада, но откъде си толкова убедена?

Алиша се поколеба.

— Не мога точно да го обясня, полковник. Просто знам.

Питър седеше в другия край на масата.

— Сър, разрешете да говоря.

Апгар изви очи.

— Добре, Джаксън, давай и ни кажи онова, което всички знаем, че ще ни кажеш.

— Аз съм единственият тук, който е виждал един от Дванайсетте. Имам доверие на лейтенант Донадио. Щом тя казва, че Мартинез е там, тогава той е там.

— Всички знаем историята ти, лейтенант. Това не променя факта, че тук разчитаме просто на подозрение. Не виждам причина да рискуваме нечий живот, освен ако не сме сигурни.

— Тогава може би има и друг начин. На всички първоначални обекти на изпитанията са били поставени чипове, като на Ейми. Можем да използваме сигнала, за да ги локализираме.

— Вече мислих за това. Има само един проблем. Радиовълните не могат да преминат през скалата. Как предлагате да уловим сигнал, който идва от триста метра под земята?

— Няма да го уловим от повърхността. Ще го уловим в пещерата.

Питър отново насочи вниманието им към диаграмата.

— Ще направим, както каза Алиша, ще оставим взрив в тунела, който води към основата на главния вход на една от залите. Дванайсетте са грамадни, но в тясно пространство би трябвало да стига, за да привлече вниманието на Мартинез. Взривът ще е свързан обратно с жици към дъното на главния вход, а оттам ще се свързва с повърхността с радиодетонатор, за да можем да го взривим от безопасно разстояние. Наричаме ги Син отряд.

Апгар кимна.

— Дотук съм с вас.

— Добре, но няма да изпращаме един човек долу в шахтата на асансьора, за да пресрещне Мартинез на излизане. Ще изпратим двама с радиопеленгатор. Наричаме ги Червен отряд. Първото, което ще направи Червеният отряд, е да постави втори пакет взрив близо до основата на шахтата. Поставяме нагласен за кратък период таймер, да речем петнайсет секунди. Първият човек влиза в пещерата, с помощта на радиопеленгатора намира Мартинез, вторият е на позиция при асансьора. Номерът е да се поддържат линиите за прицелване, за да се поддържа радиоконтакт с повърхността, това е задачата на втория човек. Той е свръзката. В общи линии използваме мрежова система. Първият човек е свързан чрез радиостанцията с втория, който е свързан с онзи, който е на върха на шахтата, да го наречем номер три, който е свързан със Синия отряд. По този начин координираме всички елементи в операцията. Няма място за догадки.

Апгар кимна.

— Доста ясно, но все пак виждам проблеми, лейтенант. Долу е лабиринт. Ами ако първият и вторият човек изгубят връзка? Цялата работа се срива.

— Има риск, но няма причина да изгубят връзка, стига първият да не се отдалечава по-далеч от тези три разклонения — Питър ги показва на картата. — Нямаме цялостен поглед върху пещерата, но би трябвало да можем да държим под око по-голямата част от нея.

— Продължавай.

— И така, поставяме два взрива, първият човек влиза да търси Мартинез, вторият чака и слуша. След това всичко е въпрос на точно

преценяване на времето. Щом първият човек локализира Мартинез, съобщава по радиостанцията на втория, който се свързва с повърхността. Синият отряд взривява дупката. Мартинез е вбесен. Първият го привлича в шахтата, примамва го към асансьора. Вторият човек нагласява таймера. Двамата се изкачват, вторият взрив се възпламенява. Мартинез е история — той плесна с ръце. — Просто е.

Апгар се размисли.

— Възможностите за допускане на грешки са ограничени. Знам, че Донадио е бърза, но петнайсет секунди няма да са много, за да се махне от взрива. Не съм сигурен, че е възможно за толкова кратко време да измъкнем човек.

— Няма да ни се наложи. Самата шахта предлага достатъчна защита. Петнайсет метра би трябвало да са достатъчни.

— Да изясним, искаш да използваш първия човек като примамка.

— Именно, сър.

— Като че и преди си го правил.

— Аз не съм. Сестра Лейси.

— Тайнствената монахиня.

— Лейси беше много повече от това, полковник.

Апгар събра пръсти, загледа картата, след това вдигна поглед към лицето на Питър.

— Първият е Донадио, очевидно. Някакво предположение кой ще е вторият герой със самоубийствена нагласа?

— Да, сър. Бих искал да съм доброволец.

— Защо ли не съм изненадан! — Апгар се обърна към другите. — Друг иска ли да се включи във веселбата тук? Хупър? Луис?

И двамата се съгласиха.

— Донадио?

Тя погледна към Питър — *Убеден ли си?* — и после отривисто кимна.

— Съгласна съм, полковник.

Кратко мълчание, последвано от въздишка на отстъпление.

— Добре, лейтенанти, представлението е ваше. Хенман, според теб два отряда дали стигат?

— Така мисля, полковник.

— Запознайте със задачата лейтенант Дод и дайте заповед да се приготвят палатките. И да видим тези радиопеленгатори. Бих искал в

следващите четирийсет и осем часа да придвижим задачата. — Апгар отново погледна към Питър. — Последна възможност да промените мнението си, лейтенант.

— Няма, сър.

— Така си и мислех — вдигна поглед към останалите в помещението. — Добре, всички. Да покажем на командването от какво сме направени и да убием копелето.

Две нощи по-късно разположиха лагера си в подножието на планината. Две палатки и двайсет и четирима мъже, които спят на раниците си, събудиха се призори, за да се подготвят за изкачването. Земята под палатките беше осеяна със следи, среднощните посетители бяха привлечени от миризмата на две дузини спящи мъже — невероятно угощение, провалено от стоманени ограждения. Планината беше прекалено стръмна за коли, пътеката лъкатушеше. Всичко, което носеха, трябваше да го мъкнат на гърбовете си. Без преносимите ограждения да ги пазят, на върха на планината беше невъзможно да оцелеят. На ярката утринна светлина условията на мисията им бяха строго определени: да открият Мартинез, да го убият или да умрат в мрака.

Хенман беше старши офицер, а това беше необичайно. Той рядко излизаше извън стените на гарнизона. Но през годините си беше проправил пътя до позиция на относителна сигурност, като избираше риска. Тулса, Ню Орлиънс, Киърни, Розуел — Хенман се беше изкачил в йерархията по стълбица от битки и кръв. Никой не се съмняваше в способностите му, присъствието му беше важно. Питър щеше да оглави единия отряд, Дод — другия. Алиша беше Алиша: разузнавач-снайперист, човекът без партньор, онзи, който не пасваше съвсем и, изглежда, като цяло беше единствена по рода си. Всички знаеха на какво е способна, въпреки това положението ѝ пораждаше неудобство сред мъжете. Никой никога нищо не беше казал, доколкото Питър знаеше — ако изобщо споделяха тревогите си, то не го правеха пред него — въпреки това притеснението им беше видимо от начина, по който страняха от нея, предпазливите погледи, които ѝ отправяха, сякаш не са в състояние и да се насилят да срещнат погледа ѝ. Тя беше

мост между човека и вирала, стоеше някъде по средата: накъде щеше да се катурне?

Тръгнаха точно след изгрев. Сега вече се състезаваха с времето. Налагаше се да поставят взривовите и да заемат позиции преди залез. Студената нощ в пустинята беше заменена от изпепеляващо слънце, косите му лъчи напичаха гърбовете им, после раменете им, накрая главите им. Нямаше време за почивка, дажбите се предаваха по редицата, докато се изкачваха. Алиша водеше, от време на време се връщаше назад, за да се посъветва с Хенман. Докато стигнат отвора на пещерата, вече беше късен следобед.

— Иисусе, шегуваш се — рече Хенман.

Стояха при входа на пещерата. Западното слънце осветяваше вътрешността, но лъчите му само пропадаха в дълбокото, отвъд лежеше черна бездна. Амфитеатърът с извитите си каменни пейки и посипани в пространствата между тях сухи листа и боклуци беше непонятна гледка; ако тук е имало зрители, какво са наблюдавали? Метални перила ограждаха извита пътека, която зигзаговидно се спускаше в пещерата. Разполагаха с три полезни часа светлина.

За последен път прегледаха плана. Отрядът на Дод щеше да постави взривовите в основата на пещерата. Според картата на Алиша зигзагообразната стълба свършваше шейсет и един метра под земята, където тесен тунел се спускаше още деветдесет метра до първите няколко просторни зали. Взривовите щяха да бъдат поставени в този тунел, свързани с радиодетонатор, разположен точно срещу отвора на пещерата. На теория експлозията щеше да изпрати взривната вълна през тунела, разрушителната ѝ сила да се увеличи експоненциално по пътя си в тясното пространство и да помете всичко, което беше долу и тичаше към шахтата на асансьора. Поставеха ли взривовите и хората на Дод излязат отгоре, Питър и Алиша щяха да започнат своето спускане. Асансьорът стоеше на дъното на двеста и тринайсет метра под повърхността, задържан на място от противотежестите си, които бяха поставени отгоре. Лебедка трябваше да свали Питър и Алиша с въже до основата на шахтата и да ги издърпа обратно при бягството им.

Дод и хората му тръгнаха. Петнайсет минути по-късно по радиостанцията той се обади от дъното. Стигнали до входа на тунела.

— Тук е зловещо като в ада — рече Дод. — Трябва да го видите с очите си.

Скоро щяха да го видят. Отрядът на Дод имаше да свърже деветдесет и един метра кабел между детонатора и взрива. Последва пет минути мълчание, после отново се чу гласът на Дод. Бомбата и кабелът били поставени, хората му започваха да се изкачват. Питър и Алиша чакаха на върха на асансьорната шахта, която се намираше на четиристотин метра оттам, в сграда с някогашните офиси на управлението на парка. Лебедката беше поставена. Часът беше 17:00. Оставаше им малко.

По радиостанцията се чу гласът на Дод:

— Синият отряд е готов.

Алиша и Питър пристегнаха въжетата си. Хенман им пожела късмет. Дватамата застанаха на ръба на шахтата, отгласнаха се и се спуснаха в мрака като монети в кладенец. Преносимите флуоресцентни лампи, пристегнати на якетата им, къпеха стените в жълтеникава светлина. Умът на Питър беше ясен, сетивата му нащрек. Съществуваше такъв страх, който изостряше съзнанието, караше ума да се съсредоточи и неговият беше именно такъв. Температурата бързо падаше, кожата по ръцете му настръхна. Трийсет метра, шейсет, деветдесет, спускането им надолу по прохода, тежестта на телата им, провесени на въжетата, сякаш слизаха в две свити в шепа ръце. Кабелите на асансьора — дебело двойно увито стоманено въже и две по-малки жици, увити в пластмаса — се точеше до тях. Отдолу се показва тъмна сянка: таванът на асансьора. Кабелите бяха прикрепени към пластина на покрива. Приземиха се с леко тупване.

— Червен отряд долу.

Алиша издърпа капака, отвори го и се спуснаха вътре. Вратите на асансьора зееха. Имаха усещането, че пред тях има огромно пространство, сякаш стояха на входа на катедрала. Въздухът беше влажен и студен, примесен с мирис на земя и едва доловим мирис на урина. Огледаха мястото на светлината от пушките си, лъчите им летяха в неизбродимата тъмнина. Навсякъде имаше странни, органични наглед форми, сякаш стените бяха направени от пресована плът.

— Рояци, какво място — обади се Алиша.

Алиша беше махнала очилата си, сега вече беше в свои води, зоната на постоянната нощ. На светлината от флуоресцентните лампи тя коленичи и извади два предмета от раницата си. Първото беше експлозив — осем пръчки, привързани за механичен таймер. Предпазливо го постави на пода на пещерата. Вторият предмет беше радиопеленгаторът — малка кутия с антена, която се движеше, и пеленгатор за направление, който да регистрира силата на идващия сигнал с честота 1432 мегагерца. Алиша натисна копчето за включване и излезе от асансьора, държеше уреда пред себе си, за да изследва пространството. От уреда се понесе слабо, но на равни интервали бибиפקане. Иглата оживя.

— Пипнах го.

Питър съобщи по радиостанцията: Целта е налице. Нямаше причини да се съмнява в твърдението на Алиша, въпреки че изведнъж ситуацията беше станала по-реална. Някъде в тези пещери Хулио Мартинез, Десетият от Дванайсетте, лежеше и чакаше.

— Кажи на Дод да бъде готов и да чака сигнала ми — предаде Питър на Хенман.

— Разбрано. Нащрек, лейтенанти.

Дошъл беше моментът. Питър и Алиша си размениха последен поглед, красноречив поглед. Ето ги отново двамата, застанали на пропастта. Нямаше нужда да го признават с думи, всичко беше казано. Никой от двамата не можеше да съществува без другия, въпреки че разстоянието помежду им никога нямаше да бъде прекосено. Бяха това, което са, а именно войници по време на война. Връзката помежду им даваше всичко, с изключение на едно. Алиша носеше, както винаги, своята запазена марка, коланите с ножове, но се беше отказала да ги прекръства заради пушката М4 с гранатомет, прикрепен към цевта. Мартинез нямаше да получи милост от нея, нямаше да има последна благословия.

— Доскоро.

Тя се стопи в мрака.

При входа на пещерата отрядът на Сач Дод се беше подредил в боен ред в долните редици на амфитеатъра. Започваше да се смрачава, цветовете ставаха по-наситени във времето, когато денят преминаваше

в нощ. Дод стискаше детонатора. Сигналът му, предаден към приемника в основата на пещерата, щеше да затвори проста електрическа верига и да изпрати ток към жицата в бомбата.

Дори от такова разстояние взривът щеше да е оглушителен.

Никога не би позволил хората да разберат какво му е, но спускането до дъното на пещерата го разтърси. Дод никога не беше попадал на подобно място в живота си — неземен свят с неземни форми, странни цветове и изкривени разстояния, потънали в мрак ъгълчета навсякъде, накъдето погледнеше, спираловидно спускащи се към нищото. Слизането в тунела му се беше сторило като пропълзяване в собствения му гроб. В сиропиталището Дод беше научил за ада, царството на вечното униние, където душите на злите се гърчеха във вечна агония. Отначало идеята го беше ужасила, но и някак впечатлила още тогава с нотката си неправдоподобност. По онова време беше момче, но долови, че адът е само една от скалъпените от сестрите истории, които трябва да накарат децата да мируват, макар и да не приличаше на приказките, които им четяха, за да ги научат на прости морални поуки. Статутът на Дод като най-малкия оцелял от Касапницата на Полето винаги му беше давал малко по-висок ранг сред децата, сякаш преживяното го правеше някак мъдър. Той, разбира се, прие отношението криворазбрано — тъй като не познаваше родителите си, не страдаше от загубата им, нито имаше спомени от онзи ден — но под въздействието на изпълнените с възхищение приказки на своите другарчета за въображаемия плащ на неговата скръб Дод беше започнал да се възприема като момче с различни способности за възприятие, особено до отношение на случаите, в които сестрите изнамираха някаква мистичност. Ами добре. Боже, Дод приемаше идеята за ада, донякъде имаше смисъл. Раят обаче беше прекрасна представа и той с радост я възприе, защото нищо не му струваше да вярва в него. Но само в частта, че иска да попадне в него. Адът — това си беше глупост.

Сега, застанал до отвора на пещерата с детонатор в ръка, Дод не беше чак толкова сигурен.

Чакането винаги беше трудно. Щом веднъж започнеше стрелбата обаче, всичко ставаше ясно. Човек или умираше, или оживяваше; или убиваше, или биваше убит. Беше или едното, или другото, никога нещо междинно. Ясно беше къде се намира и в тези жестоки, раздумкващи

сърцето минути, Дод се чувстваше понесен на вълната на адреналина, който буквално помиташе всичко, което беше дори смътно свързано с него самия. Можеше да се каже, че в хаоса на битката мъжът, познат като Сач Дод, преставаше да съществува дори за себе си, а когато прахта се уталожеше и се оказеше, че все още живее, той изпитваше прилив на сурово съществуване, сякаш го изстрелваха с оръдие обратно на света.

Чакаше ли човек, преживяваше прекалено много себе си. Спомени, съмнения, съжаления, тревоги — цялата палитра от възможности, носени от бъдещето — всички те вряха в ума му като в супа. Докато вниманието на Дод наполовина беше съсредоточено върху ситуацията в ръката му — детонаторът, който държеше, присъствието на хората му около него и радиостанцията, прикрепена на рамото му, по която щеше да дойде командата на Хенман да взриви дупката — останалата половина от ума му рикошираше в пространствата на неговата личност. Едва когато Хенман дадеше сигнал да взриви бомбата, това чувство, което приличаше на психологическо гадене на цялото тяло, щеше да намалее и да възпламени силата му да действа.

Гласът на майора изпука в радиостанцията:

— Син отряд нащрек. Донадио влиза.

Обзе го напрежение. Почувства как се връща към момента.

— Прието.

Не можеше да стане достатъчно бързо.

Двеста и тринайсет метра по-надолу, в лишените от светлина ходници на пещерата, образувани от богати на сулфати води, просмукали се нагоре по напуканите варовикови наноси на древен риф, Алиша Донадио напредваше към сигнала. А че този сигнал идва от чипа, имплантиран във врата на Хулио Мартинез, един от дванайсетте осъдени на смърт престъпници, заразени с вируса, създаден от Проект „Ной“ в зората на настоящата епоха, Алиша не се съмняваше.

Луиз, мислеше тя, Луиз.

В мига, в който докоснаха пода на пещерата, това име завладя ума ѝ. И това беше странно: според записите, които бяха спасили от

комплекса, където се е работело по „Ной“, Мартинез беше осъден на смърт за убийството на полицай, а не за изнасилване и убийство на жена. Може би смъртта ѝ е останала нерегистрирана или никога не е била свързана с него. Застрелването на полицаия също беше там, проблясък на жестокост, като нажежена до бяло искра. Във всеки от Дванайсетте се криеше отделна история — историята, която съставляваше истинската му същност, сърцевината на онова, което бяха. За Мартинез тази история беше Луиз.

Според картата ѝ двата тунела водеха от асансьора към отделни пещери, отбелязани с имената, които говореха за тяхната величественост. Кралския дворец. Залата на гигантите. Покоите на кралицата. И просто Голямата зала. За да може Питър непрекъснато да я вижда и по този начин да остане свързана с повърхността, Алиша не можеше да продължи след разклоненията в края на всеки от ходниците. Отвъд тях тя щеше да остане сама.

Кралският дворец, помисли си тя. Някак това звучеше като подходящо за него.

— Завивам наляво.

Продължи по прохода. Стрелката на пеленгатора подскочи, бибишкането се усили. Предположи, че трябва да завие надясно. Ходникът се стесни, парчета от някакво ярко вещество, вмъкнати в повърхността им, просветваше под търсещия лъч на пушката ѝ. Тук имаше вирали, голяма орда, като заровено съкровище, оглавявано от Мартинез. Алиша вече ясно го долавяше, образите се засилваха с всяка стъпка и завладяваха съзнанието ѝ. Луиз, въжето обвиващо врата ѝ, се пристягаше, точното очертание на цвета отдолу и отгоре, вратът ѝ е млечнобял, докато кожата на лицето ѝ е порозовяла и подута от кръв, погледът — пълен с учуден ужас, студената финалност на приближаващата се смърт. Всичко беше толкова ясно, сякаш Алиша сама го беше преживяла, но изведнъж нещо се промени. Сега Алиша преживяваше събитието от две страни едновременно. Тя гледаше към Луиз и в същото време гледаше *от* нея. Как беше възможно? Кога беше придобила способността да се нагажда към невидимия свят? През очите на Луиз видя лицето на Мартинез. Добре охранен мъж с отчетливи черти, посребрена коса, дръпната назад от челото му, за да накара косата му да се раздели на челото с оформен деликатен връх. Човешко лице, но и не съвсем: в погледа му нямаше нищо, което може

да се нарече човешко, имаше само липса на душа. Удоволствието, което изпитваше, беше животинско. Луиз не означаваше нищо за него. Тя беше съвкупност от излъчващи топлина повърхности, създадени за неговото желание и елиминирането ѝ. Името ѝ беше изписано ясно на блузата ѝ, но въпреки това умът му не можеше да свърже това име с човешкото същество, което душеше, докато го изнасилваше, защото единственото истинско нещо за него беше самият той. Тя почувства ужаса на Луиз, болката ѝ и изпълнения с мрак миг, когато жената разбра, че смъртта е неизбежна, че животът ѝ е достигнал своя край, че ще умре и вселената няма да даде знак, че изобщо е съществувала; и последното, което щеше да почувства, докато напускате света, беше как Мартинез я изнасилва.

Алиша стигна до разклона при място, наречено Гробището. Силен мирис на урина изпълни ноздрите ѝ, обви мембраните на устата и гърлото ѝ. Във влажния въздух дъхът ѝ се кълбеше пред нея в леден облак. Бибиждането от пеленгатора постоянно се увеличаваше и се беше превърнало в постоянен поток.

Знаеше какво ще направи. Какво е възнамерявала да направи през цялото време. Планът беше прикритие, изкусна хитрост да прикрие намерението си.

Тя искаше да убие сама Мартинез. Искеше да почувства как той умира.

При асансьора Питър разбра, че нещо не е както трябва, секунди преди Алиша да се скрие от погледа му. Нямахте рационално обяснение на това свое усещане, то просто го завладя от тишината, вмъкна се дълбоко в костите му.

— Лиш, идвай.

Никакъв отговор.

— Лиш, чуваш ли ме?

Съскане на статичен шум, след това се чу:

— Стой там.

Имаше нещо притеснително в гласа ѝ. Усещане за примирение, сякаш тя режеше въжето, което я държеше над пропастта. Преди да успее да ѝ отговори, гласът ѝ се върна:

— Сериозно говоря, Питър.

След това изчезна.

Той предаде към повърхността.

— Нещо не е както трябва, изгубих я.

— Стой на мястото си, Джаксън.

Тя левият тунел ли каза? Да, левият.

— Тръгвам след нея — каза той на Хенман.

— Стой. Остани на...

Питър не успя да чуе останалата част от думите на Хенман. Вече вървеше по тунела.

В същото време лейтенант Дод тичаше като обезумял по зигзагообразната стълба към пещерата. Не знаеше, че радиовръзката е прекъсната и Питър, а следователно и Алиша не знаеха, че бомбата в основата на главния вход се е обезвредила — първият лош късмет от главоломна върволица от събития, които никога нямаше да бъдат събрани в ясна хронология за неудовлетворение на Командването. По някакъв начин — късо съединение, механичен дефект, прищявка на съдбата — приемникът в основата на пещерата беше изгубил контакт с повърхността. Първокласно прецакване, ако изобщо има такова, и сега Дод хвърчеше към входа на ада.

Първото му спускане беше отнело петнайсет минути, сега, когато тичаше в спринт на живот и смърт надолу по-хлъзгавата, изпращаща косата пътека, стигна за по-малко от пет. С периферията на погледа си забеляза, че над него някакво същество бяга с пронизително изписукване, но в бързината не успя да го осмисли. Ако заповедта на Хенман да взриви бомбата дойдеше, преди да е успял да се върне, екипът му така или иначе щеше да изпълни заповедта и да го убие. Единственото, за което мислеше, беше да стигне до дъното, да поправи детонатора и да се върне обратно.

Ето го. Предавателят. Дод го беше поставил на гладък, подобен на масичка заоблен камък, поставен в началото на тунела, сега лежеше на земята, килнат на една страна. Каква сила го беше съборила? Дод коленичи, едва дишаше. По лицето му течаха реки от пот. Във въздуха се носеше противен мирис. Той внимателно взе устройството в ръка. Приемникът имаше две копчета, едното да свърже детонатора, другото да затвори веригата и да възпламени бомбата. Защо не работеха? И

тогава разбра, че антената се е охлатила, изкривила се беше при падането. Извади отвертка от раницата си.

Таванът се раздвижи.

Алиша забеляза най-напред костите. Костите и мириса, непоносима воня — на гнило, на плът, като сгъстен газ от гроб. Пристъпи напред. Когато ботушът ѝ стъпи на пода, първо го почувства, после го чу: хрущането на кости. Скелет на нещо дребно. Най-дребничкият възможен череп, подигравателно ухилил зъби; дали е гризач? Погледът ѝ обхвана по-голяма част от пространството. Подът беше покрит с крехки останки, на много места скупчени до височината на коляното или дори до височината на кръста, като снежни преспи.

Къде си? Помисли си тя. Покажи се, копеле. Нося ти съобщение от Луиз.

Мартинез беше наблизко, съвсем наблизко. Тя буквално беше отгоре му. За пръв път от много години Алиша почувства вкуса на страха, нещо повече: позна и ненавистта. Изчистена сила, която обгръщаше и пропиваше всяка част от нея. Като че цял живот беше чакала този миг. Мартинез беше живо нещастие за света. Тя не търсеше слава, нито възмездие. Търсеше разплата, не убийство, ами деянието на убийството. Да му каже: *Това е от Луиз*. Да почувства как животът го напуска под ръката ѝ.

Ела при мен. Ела при мен.

От мрака се показва силует, просветване на бяла кожа на лъча от пушката ѝ. Алиша замръзна. Какво, по дяволите...? Тя пристъпи крачка, после втора.

Мъж беше.

Съсипан и провиснал, от стар по-стар, съсухрен, костелив, кожата му беше изгубила цвят, почти прозрачна. Присвил се беше гол на пода на пещерата. Когато светлината от пушката ѝ мина по лицето му, той не трепна. Очите му бяха като камъни, неподвижни в слепотата си. В ръцете му се гънеше прилеп. С дълги, грабливи нокти на крилете си и прозрачни ципи, прострени над изтънелите части на костите на пръстите, прилепът пърхаше безпомощно. Мъжът го приближи до лицето си и със стряскаща стръв навря фината му глава в устата си. Последва приглушено писукане, крилете на създанието изпърхаха и

след това се чу изхрущяване. Мъжът изви тялото си и изплю главата на пода. Притисна тялото до устните си и започна да смуче жадно, тялото му се полюляваше в ритъма на всмукванията, леко гукане, почти детинско, пулсираше от гърлото му.

Гласът на Алиша прозвуча грубо в пещерата.

— Кой си ти, мътните те взели?

Мъжът насочи сляпото си, вкочанено лице към източника на звука. По устните и брадичката му лъщеше кръв. Алиша забеляза за пръв път синкавеещия образ, който обвиваше от едната страна врата му: рисунката на змията.

— Отговори ми.

Леко изпуктяване, повече въздух, отколкото реч.

— Иг... иг...

— Иг ли? Така ли се казваш? Иг?

— ... на시오 — челото му се сгърчи. — Игнасио?

Зад нея се чуха стъпки. Алиша се обърна и светлината от пушката на Питър обходи лицето ѝ.

— Казах ти да чакаш.

Лицето на Питър беше безизразно, приковано към образа на свития на пода мъж.

Алиша насочи пушката си към челото на мъжа.

— Къде е той? Къде е Мартинез?

В невиждащите му очи се насъбраха сълзи.

— Той ни изостави — гласът му приличаше на болезнено стенание. — Защо ни изостави?

— Какво имаш предвид, как ви е изоставил?

Опипом мъжът вдигна ръка към дулото на пушката на Алиша, уви около него юмрук и придърпа дулото към челото си.

— Моля те — рече той. — Убий ме.

Прилепи бяха. Стотици, хиляди, милиони прилепи. Взривиха се от покрива на тунела, плътна носена от въздуха маса, обвиха сетивата на Дод с жегата, тежест, звук и мирис. Връхлетяха го като вълна, затвориха го във водовъртеж от чиста животинска лудост. Той необуздано размаха ръце, опитваше се да ги прогони от лицето и очите си. Почувства, но все още не напълно, ухапванията от зъбите им, които

пробиваха плътта му, като поредица от далечни убождания. Щяха да го разкъсат на парчета, казваше умът му, ето така щеше да свърши, отвратителната ти съдба е да умреш в тази пещера, разкъсан на парчета от прилепи. Дод изпищя и докато пищеше, осъзнаването на болката му се превърна в самата болка, постигнала истинската си сила, умът му и тялото му мигновено бяха обхванати от неистова, смъртоносна агония. Хвърли се към детонатора със светещи лампички и копчета и физическата му личност прие в този проточил се миг свойствата на чук, падайки. Единствената му мисъл — *о, мамка му* — беше и последната.

Взривът от по-рано задействаната първа бомба разтърси тунела в пещерния комплекс от коридори и кухни с енергията на бягащ локомотив, стигна до Кралския дворец като ужасен тътен, застигна го промяна на налягането и дълбоко подземно разтърсване. След него последва второ разлюляване под краката, като палубата на ударена от гигантска вълна лодка. Събитието беше едновременно атмосферно, звуково, топлинно и сеизмично, имаше силата да пробуди сърцевината на земята.

Наричаха ги висляци: спящи вирали, които чрез потиснат метаболитен процес вегетираха в състояние на продължителна хибернация. Така можеха да преживеят години, дори десетилетия и предпочитаха, по неизвестни причини: вероятно израз на биологичното им родство с прилепите, погребан спомен на тяхната раса — да висят надолу с главата, скръстили ръце към гърдите си в любопитна спретнатост, като мумии в саркофази. В няколко зали в Карлсбадските пещери (макар и не в Кралския дворец, Игнасио беше сам) те чакаха, склад от дремещи биологични сталактити. Сънливата армия от светещи ледени висулки дойде в съзнание от детонацията. Като всеки вид възприеха тази промяна на заобикалящата ги среда за смъртна заплаха, а като вирали на мига уловиха мириxa на човешка кръв близо до себе си.

Питър и Алиша хукнаха.

Алиша, ако беше сама, можеше да остане на място. Въпреки че ордата щеше да я погълне, толкова вкоренено беше в природата ѝ да се обърне и да се бие, че тази невъзможна задача щеше да ѝ се стори

странно удовлетворителна: съдбовен знак, достойно напускане на света. Но с нея беше Питър, неговата, а не нейната кръв искаха виралите. Създанията се втурнаха към тях, изпълниха подземните тунели на пещерата като отприщени води от потоп. Разстоянието от около трийсетина метра до асансьора им се стори километри. Виралите ревяха след тях. Питър и Алиша стигнаха със спринт до асансьора. Нямаше време да поставят взрива. Първоначалният им замисъл беше под въпрос. Алиша грабна взрива от пода на асансьора, грабна Питър през кръста, метна го през капака и сама се спусна след него, падна долу с дрънчене.

— Грабвай кабела! — изкрещя тя.

Момент на неразбиране.

— Грабвай и го дръж!

Дали я разбра какво е намислила? Нямаше значение. Питър се подчини. Алиша хвърли пакета с взрива на покрива на асансьора, насочи пушката си надолу към пластинката с кабелите и дръпна спусъка.

Освободени от тежестта на асансьорната кабина, противотежестите потънаха надолу. Рязко придръпвано и след това мощно, все по-бързо ускорение ги изстреля към небето. Питър усети изкачването като неясно движение, съсредоточено само в ръцете му, единствената му връзка с живота. Ако не беше Алиша, можеше да се пусне, но застанала под него, тя с желязната си хватка играеше ролята на поддръжка и му пречеше да се плъзне надолу по кабела в бездната. Преплели ръце и крака, двамата се въртяха неудържимо, пометени от физическите усещания, които надхвърляха способността на Питър да осмисля. Той не видя виралите, изскочили от шахтата след тях, отскачащи от стена на стена, всеки отскок ги изпращаше все по-нагоре, скъсяваше разстоянието между тях.

Но Алиша ги усещаше. За разлика от Питър, чиито сетива бяха чисто човешки, тя притежаваше вътрешен жироскоп, какъвто имаха и преследвачите им. Осъзнаваше времето, мястото и движението и беше способна на постоянно осмисляне, което ѝ позволи да поддържа хватката, но също и да насочи пушката си надолу. Искаше да изстреля гранатата, целта ѝ беше пакетът с взрив на покрива на асансьора.

Алиша стреля.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Федерален затвор

Кървил, Тексас

Майор Лушъс Гриър, бивш боец от Втория Експедиционен, сега известен само като затворник № 62 във Федералния затвор на република Тексас — Лушъс Предания, Онзи, който вярваше — чакаше да го посетят.

Килията, в която живееше, беше около три на три метра, побираше само тесния нар, тоалетна, мивка и малка маса със стол. Единственият източник на светлина в стаята беше прозорчето от армирано стъкло високо на стената. В тази стая Лушъс Гриър беше прекарал изминалите четири години, девет месеца и единайсет дни от живота си. Обвинението беше дезертиране — не съвсем честно, по мнение на Лушъс. Можеше да се каже, че като остави командвания от него отряд, за да последва Ейми нагоре по планината и да се изправи срещу Бабкок, той просто се беше подчинил на заповеди от по-дълбок и по-друг вид. Но Лушъс беше войник и имаше войнишко чувство за дълг, беше приел присъдата без въпроси.

Прекарваше дните си в съзерцание. То беше необходимост. Лушъс знаеше, че има хора, които така и не се приспособяват, нощем чуваше самотните им викове. Затворът имаше малък двор, веднъж седмично затворниците бяха изкарвани навън, но само по един и само за час. Самият Лушъс преживя първите шест месеца от присъдата си, убеден, че ще полудее. Човек можеше да направи ограничен брой лицеви опори, да спи ограничен брой часове и едва беше изтекъл месец от влизането му в затвора, когато започна да си говори сам: несвързани монолози за всичко и за нищо, времето, храната, мислите, спомените, за света отвъд стените на затвора и какво се случва там сега. Дали беше лято? Дали е валило? Дали за вечеря днес ще има бисквити? С течение на месеците тези разговори се съсредоточаваха все повече върху пазачите: убеден беше, че го шпионират, а после, когато параноята му се задълбочи — че имат намерение да го убият. Престана да спи, после да яде, отказа да прави упражнения, дори

изобщо да напуска килията. По цяла нощ клечеше на ръба на леглото си, вперил поглед във вратата, откъдето щяха да влязат убийците му.

След известно време, прекарано в тези мъчителни условия, Лушъс реши, че повече не издържа така. Остана му невероятно малка частица от рационалното му аз, скоро щеше да го изгуби напълно. Да умре лишен от разум, преживяванията си, спомените, личността — перспективата беше непоносима. Да се самоубие в килията — трудно изпълнимо, но постижимо. Ако застанеше на масата, решеният самоубиец можеше да наведе глава към гърдите си, да се наклони напред и да си счупи врата при падането.

Лушъс изпробва метода три последователни пъти и трите пъти не успя. Започна да се моли — проста молитва от едно изречение, в която търсеше Божието съдействие. *Помогни ми да умра.* Главата му кънтеше от многото удари по циментовия под, беше си счупил зъб. За пореден път застана на масата, прецени ъгъла на падането си и се предаде в ръцете на земното притегляне.

Неизвестно след колко време дойде на себе си. Лежеше по гръб на студения цимент. Вселената отново му беше отказала. Смъртта беше врата, която не можеше да отвори. Отчаянието го сграбчи напълно, очите му се изпълниха със сълзи.

Лушъс, защо ме забрави?

Не бяха думи, които чува. Не беше нито толкова просто, нито толкова обикновено като думи, които да чува. Беше усещане за глас — внимателно, напътстващо присъствие, което живееше под повърхността на света.

Не знаеш ли, че само аз мога да отнема живота ти? Че смъртта принадлежи само на мен?

Съзнанието му сякаш се беше отворило като кориците на книга и разкрило скрита действителност. Лежеше на пода, тялото му заемеше определена точка в пространството и времето и въпреки това усети как съзнанието му се разрасна, присъедини се към неизразима с думи широта. То беше навсякъде и никъде, съществуваше на невидима равнина, която разумът можеше да види, но не и очите, които се разсейваха по обикновени неща — леглото, тоалетната, стените около него. Потопи се в спокойствие, което нахлу в съществото му като вълни от светлина.

Делото на живота ти не е приключило, Лушъс.

И просто така затворът за него свърши. Стените на клетката му бяха от най-тънък плат, уловка на материята. Ден след ден съзерцанията му се задълбочаваха, умът му се пропиваше със силата на мира, прошката и мъдростта, която откри. Това беше Бог, естествено, или можеше да се нарече Бог. Но дори този термин му се струваше прекалено незначителен, дума, измислена от хората за онова, което няма име. Светът не беше светът, той беше израз на по-дълбока реалност, както рисунката по платното е израз на мислите на художника. И с осъзнаването на това дойде знанието, че пътуването на живота му не беше приключило, че истинската му цел все още не е разкрита.

И още нещо: Бог май беше жена.

Израсна в сиропиталището, сред сестрите. Не помнеше нито родителите си, нито друг начин на живот. На шестнайсет се записа във Вътрешната сигурност, както почти всички момчета от сиропиталището правеха в онези времена. На призива за набиране на доброволци за Втория Експедиционен Лушъс беше сред първите записали се. Стана точно след събитието, известно като Касапницата на Полето — седемнайсет семейства, уловени в клопка по време на излет, двайсет и осем души убити или обсебени — много от оцелелите в онзи ден мъже също се бяха присъединили. Но мотивите на Лушъс не бяха толкова съдбоносни. Дори като момче не се беше прехласнал по историите за великия Нилс Кофи, чиито геройства изглеждаха невъзможни. Кой със здрав разсъдък ще тръгне да *лови драки*? Но Лушъс беше млад, неуморен както всички млади хора, и беше отегчен от задълженията си: да стои на пост при градските стени, да прочиства полетата, да лови дечурлига, нарушили вечерния час. Разбира се, наоколо винаги се навъртаха дремльовци (Да ги лови човек от наблюдателните платформи, на което се гледаше неодобрително като пилеене на муниции, беше като цяло разрешено, ако човек не се престарава), към това се прибавяше и по някоя и друга кръчмарска свада в Хюстън, която да разтървава за разнообразие. Но тези неща, колкото и да бяха разсейващи, не можеха да компенсират тежестта на отегчението. Ако да се присъедини към шайка търсещи си повод да

умрат лунатици, беше единствената друга възможност за Лушъс Гриър, нека бъде така!

В Експедиционния обаче Лушъс откри точно каквото търсеше, онова, което отсъстваше в живота му: семейство. С първата си заповед беше изпратен на пътя „Розуел“, ескортираше конвои от мъже и доставки за гарнизона — по онова време само някакъв си разнебитен преден пост. В неговата част имаше двама новобранци, Натан Кръкшанк и Къртис Ворхис. Също като Лушъс Крък се беше записал от Вътрешна сигурност, но Ворхис беше или поне преди това беше работил като земеделец. Доколкото Лушъс знаеше, човекът никога не беше стрелял с оръжие. Но беше загубил съпругата си и двете си момиченца на полето и при тези обстоятелства никой не би му отказал да го запише в Експедиционния. Камионите винаги пътуваха през нощта и по време на пътуването обратно към Кървил нападнаха конвоя им из засада. Нападението дойде час преди зазоряване. Лушъс пътуваше с Крък и Вор на хъмви след първия танкер. Когато виралите ги връхлетяха, Лушъс си помисли: Край, свършено е с нас. Няма как да се измъкна жив. Само че Кръкшанк, който беше на волана, или не се съгласи с това положение, или не го беше грижа. Той пришпори двигателя, докато Ворхис, който беше на картечницата, започна да избива виралите. Не знаеха, че шофьорът на цистерната, нападнат през предното стъкло, вече е мъртъв. Докато бягаха, цистерната зави наляво и пресече пътя на хъмвита. Лушъс явно бе изпаднал в безсъзнание, защото следващото, което осъзна, беше, че Крък го влачи далеч от останките. Цистерната гореше. Останалата част от конвоя беше изчезнала надолу по пътя за „Розуел“.

Бяха ги изоставили.

Часът, който последва, беше едновременно и най-краткият, и най-дългият в живота на Лушъс. Отново и отново виралите идваха. Отново и отново тримата успяваха да ги отблъснат, като пазеха куршумите си до последния момент, често стреляха едва когато създанията бяха вече само на няколко стъпки от тях. Може би трябваше да бягат, но преобърнатото хъмви беше най-добрата защита, която имаха, а и глезенът на Лушъс беше счупен, не можеше да върви.

Когато ги откри патрулът, те седяха на пътя и се смееха, по лицата им се стичаха сълзи. Знаеше, че никога няма да се почувства

по-близък с друг човек, като с тези двама мъже, които се бяха спуснали с него по пътя на мрака в онази нощ.

Розуел, Ларедо, Тексаркана; Лъбок, Шривърпорт, Киърни, Колорадо. Изминаха години, преди Лушъс да види Кървил, райските му стени и светлини. Домът му вече беше другаде. Домът му беше Експедиционния.

Докато не срещна Ейми, Момичето от Никъде, и всичко се промени.

Предстояха му три посещения.

Първото дойде рано в една септемврийска утрин. Гриър вече беше привършил със закуската си от водниста каша и довършил сутрешната си гимнастика от петстотин лицеви опори и коремни преси, последвани от същия брой клякания и странични разпъвания. Провесен от тръбата, която минаваше по дължината на тавана на килията, с Божията помощ направи сто набирания до брадичката в серии от по дваисет, предни и задни. Когато свърши, седна на ръба на леглото си, успокои съзнанието си, за да започне невидимото си пътуване.

Винаги започваше с обичайната молитва, научена от сестрите. Не думите бяха важни, ами техният ритъм, те бяха като разтягането преди упражненията, подготвяха съзнанието за скока, който следваше.

Тъкмо беше започнал, когато размислите му бяха прекъснати от поредица от прещраквания и вратата на килията му се отвори.

— Някой иска да те види, шейсет и втори.

Лушъс стана, през вратата влезе жена — с крехка структура, черна, прошарена със сиво коса, и малки черни очи, от които се излъчваше неоспорим авторитет. Жена, пред която не можеш да не се разкриеш, пред която всичките ти тайни бяха като отворена книга. Тя носеше малка папка под ръка.

— Майор Гриър.

— Госпожо президент.

Тя се обърна към пазача, петдесетгодишен едър мъж.

— Благодаря ви, сержант. Можете да ни оставите.

Пазачът се казваше Кулидж. Човек трябва да опознае пазачите си и затова двамата с Лушъс добре се знаеха, макар Кулидж да нямаше и

представа какво да мисли за молитвите на Лушъс. Практичен, обикновен човек, притежаваше жив, но и бавен ум, имаше двама синове — и двамата във Вътрешна сигурност като него.

— Сигурна ли сте?

— Да, благодаря. Това е всичко.

Мъжът излезе и заключи вратата след себе си. Президентът влезе навътре и огледа тясната стаичка.

— Изключително — погледът ѝ се насочи към Лушъс. — Казват, че изобщо не излизате.

— Не виждам причина да го правя.

— Но какво бихте могли да правите по цял ден?

Лушъс се усмихна.

— Каквото правех и когато дойдохте. Мисля.

— Мислите — повтори президентът. — За какво?

— Просто мисля. Размишлявам.

Президентът седна на стола. Лушъс последва примера ѝ и приседна на ръба на леглото, така че двамата застанаха лице в лице.

— Най-напред да кажа, че не съм тук. Това е *официално*. Неофициално ще ви кажа, че съм тук, за да поискам помощта ви по въпрос от огромна важност. Вие бяхте обект на големи спорове и разчитам на вашата дискретност. Никой не бива да знае за разговора ни. Ясно ли е?

— Напълно.

Тя отвори папката, извади пожълтял лист хартия и я подаде на Лушъс.

— Това познато ли ви е?

Карта, нарисувана с черен въглен: линия на река и набързо нахвърлян път, пунктирана линия маркираше границите на комплекс от сгради. Не просто комплекс, ами цял град.

— Къде я открихте? — попита Лушъс.

— Това не е важно. Позната ли ви е?

— Би трябвало.

— Защо?

— Защото аз я направих.

Очакваха отговорът му да бъде такъв. Лушъс го разбра по изражението на жената.

— За да отговоря на въпроса ви, картата беше в личните документи на генерал Ворхис в Командването. Наложих се да се поразровим кой друг е бил с него. Вие, Кръкшанк и млад новобранец на име Тифти Ламонт.

Тифти. От колко години Лушъс не беше чувал никой да изговаря това име? Въпреки че всички в Кървил бяха чували за Тифти Ламонт. И Кръкшанк: тъга жегна Лушъс за изгубения му приятел, убит при нападението над гарнизона „Розуел“ преди пет години.

— Мислите ли, че можете отново да намерите мястото от картата?

— Не знам. Отдавна беше.

— Разказвали ли сте на някого за него?

— Когато докладвахме на Командването, ни беше дадено да разберем да не говорим за него.

— Помните ли от кого идваше тази заповед?

Лушъс поклати глава.

— Така и не разбрах. Кръкшанк беше командващ офицер, Ворхис беше втори. Тифти беше разузнавач.

— Защо Тифти?

— Според онова, на което съм бил свидетел, никой не може да проследява като Тифти Ламонт.

Президентът отново се намръщи при споменаването на името: великият гангстер Тифти Ламонт, глава на клан, най-търсеният престъпник в града.

— Според вас колко души имаше там?

— Трудно е да се каже. Много. Мястото беше поне два пъти колкото Кървил. От онова, което успяхме да видим, бяха и добре въоръжени.

— Имаха ли електричество?

— Да, но не мисля, че използваха петрол. По-скоро водни електроцентрали и биодизел за колите. Земеделските и производствените комплекси бяха огромни. Бараки за управлението им. Три грамадни постройки, едната в центъра, нещо като купол, втората на юг, която приличаше на стар футболен стадион. Третата беше на западния бряг на реката — не бяхме сигурни какво представлява. Като че беше в етап на строеж. Работеха по нея ден и нощ.

— И вие не се свързахте с никого там?

— Не.

Президентът насочи вниманието на Лушъс върху периметъра.

— Това тук...

— Укрепления. Линия на оградите. Стабилни, но недостатъчно, за да удържат драките вън.

— Тогава според вас за какво е служила?

— Не мога да кажа. Но Кръкшанк имаше теория.

— И според нея?

— Да държи хората вътре.

Президентът погледна картата, после отново погледна Лушъс.

— И никога не сте говорили за видяното? С никого?

— Не, госпожо. Досега с никого.

Настъпи мълчание. Лушъс имаше впечатлението, че повече въпроси няма да има. Президентът беше научил онова, за което беше дошъл. Тя прибра картата в папката си. Когато тя стана от стола си, Лушъс рече:

— Ако мога да попитам, госпожо президент, защо сега ме разпитвате по този въпрос? След толкова много години?

Президентът тръгна към вратата и почука два пъти. Ключалката се завъртя, а тя се обърна към Лушъс.

— Казват, че сте се посветили на молитви.

Лушъс кимна.

— Тогава може би ще се помолите да греша в предположенията си.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Питър прекара в медицинския пункт няколко дни. Три пукнати ребра, изместено рамо, изгаряния по краката и стъпалата, ръцете му бяха ожулени до месо, натъртвания, драскотини и прорезни рани навсякъде — твърде много, за да могат да бъдат преброени. Изпаднал беше в безсъзнание, но явно не беше успял, въпреки всички положени от него усилия, да си счупи черепа. Всяко движение му причиняваше болка, дори дишането.

— От онова, което чух, си извадил страшен късмет, че си останал жив — рече докторът, мъж около шейсетте, с топчест нос, прошарен с вени от годините пиене и толкова дрезгав глас, та чак дращеше. Обноските му с пациентите включваха използването на интонация, която повече или по-малко човек може да използва с безнадеждно непослушно куче. — Лежете по гръб, лейтенант. Мой сте, докато не кажа друго.

Хенман беше разпитал Питър в деня, в който отрядът се прибра в гарнизона. Той все още беше малко отнесен, замаян от болкоуспокояващите. Въпросите на майора се плъзгаха по мозъка му с несвързаните контури на разговор, който се случва в друга стая сред други хора, които смътно познава. Мъж, много стар мъж, с татуировка на змия на врата си. Да, потвърди Питър, кимна тромаво с глава на възглавницата си, това видяха. Казал ли е кой е? Игнасио, отговори Питър. Каза ни, че името му е Игнасио. Майорът очевидно не знаеше как да приеме отговорите му, нито пък Питър. Хенман явно задаваше отново и отново едни и същи въпроси, малко попроменени. В един момент Питър се отнесе. Когато отново отвори очи — бързо откри, че са изминали един ден и една нощ — беше сам.

Не видя никого, освен лекаря до следобед на четвъртия ден, когато до леглото му се появи Алиша. По това време Питър седеше, лявата му ръка беше в шина, за да обездвижи на мястото му рамото. Същият следобед беше направил първата си разходка до клозета, повратна точка в оздравяването му, макар че пътешествието от няколко крачки, направени с тътрузене, го беше изнервило. Сега му

предстоеше да реши задачата да се нахрани сам с ръце, увити в превръзки като ръкавици.

— Рояци, изглеждаш адски зле, лейтенант.

В палатката светлината беше достатъчно оскъдна и тя свали очилата си. Оранжевият цвят на очите беше нещо, с което Питър привикна, въпреки че тя рядко оставяше останалите да го видят. Алиша седна на един стол до леглото му и махна с ръка към купата с царевична каша, която Питър без много успех се мъчеше да пъхне с лъжица в устата си.

— Искаш ли да ти помогна малко?

— Ти не искаш.

По лицето ѝ пробяга усмивка.

— Добре е да види човек, че все още имаш гордост. Хенман изпържи ли те?

— Смътно си спомням. Май отговорите ми не му харесаха кой знае колко. — Лъжицата се изплъзна от хватката му и повлече лепкава следа по ризата му. — Мамка му.

— Дай на мен.

В този момент той се бореше да улови лъжицата между палеца си и върха на купата и да я прихване с дланта си.

— Казах ти, ще се справя.

— Нима? Спри.

Питър въздъхна и остави лъжицата да падне на подноса. Алиша я потопа в купата и я насочи към устата му.

— Хайде лапни една за мама.

— Да знаеш, че никога не съм те възприемал като майчински тип.

— В твоя случай ми се ще да направя изключение. Яж и толкова.

Хапка по хапка купата се опразни. Алиша взе кърпа и избърса брадичката му.

— Това и сам мога да го направя.

— Хм. Част от обслужването — тя се облегна назад. — Ето, като нов си — остави кърпата настрана. — Тази сутрин направихме службата за Сач. Хубава беше. И Хенман, и Апгар говориха.

Приеха, че Сач е бил убит при експлозията, но Хенман поведе отряд нагоре по планината, за да го търси. Жестът беше символичен,

но трябваше да се направи. Във всеки случай нищо не откриха. Никога нямаше да се разбере какво се е случило долу в пещерата.

— Ами така и трябва, предполагам.

— Сач беше добро момче. Всички го харесваха.

— Винаги така казваме.

Алиша сви рамене.

— Това не го прави по-малко истина.

Питър знаеше, че мислят за едно и също: планът беше техен, а сега Сач беше мъртъв.

— След като си нахранен вече, трябва да тръгвам. Апгар ме изпрати на юг да поогледам някои от онези нефтени полета.

— Лиш, как разбра, че там долу има нещо?

Въпросът, изглежда, я изненада.

— Всъщност нямам истински отговор, Питър. Просто беше... усещане.

— Усещане.

Тя се взираше в него.

— Не знам как точно да го изразя с думи.

— Мислех, че само Ейми го може.

Алиша сви рамене и отхвърли темата: *Не настоявай.*

— Предполагам, че съм ти длъжница, задето поех такъв риск заради мен. Хубаво е най-после да имаш малко компания в кучкарника.

— Историята приключи, нали? — рече той унило.

— Апгар ще направи, каквото ще направи. Не чета мисли.

— Според теб дали ни вярва?

Алиша не каза нищо. Погледът ѝ отново го отбегна. Изведнъж с озадачено изражение попита:

— Питър, помниш ли онзи филм „Дракула“?

Споменът го върна пет години назад. Питър го гледа с хората на Ворхис в гарнизона в Колорадо в нощта, когато Алиша се върна от мисия, при която беше открила гнездо на вирали в стар меден рудник.

— Не знаех, че си го гледала.

— Да съм го гледала? По дяволите, аз го *изучих*. Като наръчник за вирали е. Остави настрана наметалото, замъка и останалите щуротии. Другото съвпада. Човешко същество, чийто живот е „неестествено продължен“. Убиването му със забиване на кол в

сърцето. Как трябва да спи на родна земя. Цялата работа с огледалата...

— Като тигана в Лас Вегас — прекъсна я Питър. — И аз си мислех същото.

— Сякаш отражението им, знам ли, прецаква ги някак. Целият филм е такъв.

— Лиш, накъде биеш?

Тя се подвоуми.

— Едно нещо не ми дава мира, подробност, която не мога да впиша в цялото. Дракула има нещо като адютант. Някой, който все още изглежда като човек.

Питър си спомни.

— Онзи лудият, който ядеше паяци.

— Същият. Ренфилд. Дракула го заразява, но той не става като него, поне не напълно. По-скоро си остава в началните етапи на инфекцията. Чудех се по този повод, ами ако всички те имат по някой като него? — Вече го гледаше остро. — Помниш ли какво каза Олсън за Джуд?

Олсън беше водачът на общността, която намериха в Невада, Рая — цял град хора, които принасяха жертви от своите на Бабкок, Първият от Дванайсетте. Привидно Олсън беше главният, но се оказа, че мястото се ръководи от Джуд. Той имаше някаква специална връзка с Бабкок, въпреки че природата на тази връзка беше останала необяснена.

— „Той е... *приближен*“ — цитира Питър. — Така и не разбрах какво има предвид Олсън. Всъщност не звучеше смислено. А и ти беше насочила оръжие в главата му.

— Така беше. И, повярвай ми, има дни, в които ми се ще да бях натиснала спусъка. Но не мисля, че е бръщолевил. Проверих думата в библиотеката в Кървил. Речникът казваше, че дефиницията е архаична, затова трябваше да погледна значението и на тази дума, която най-общо означава стара. Пишеше, че приближен е нещо като помощник на демона, като котката за вещицата. Нещо като съратник. Може би Олсън е говорил за това.

Питър си позволи да поразмисли върху думите ѝ няколко секунди.

— Значи казваш, че Игнасио е бил... приближеният на Мартинез.

Алиша сви рамене.

— Добре де, вадя си заключения от нищото. Май скалъпвам фактите. Другото, което трябва да се обмисли, е сигналът. Игнасио имаше чип като Ейми и Дванайсетте. Това означава, че е свързан с проектът „Ной“.

— Каза ли за това на Апгар?

— Шегуваш ли се? И без това съм достатъчно загазила.

Питър не се съмняваше. Не се съмняваше, че каквато и вина да ѝ приписваха за оплесканото нападение в пещерата, на него се падаше същият дял.

Алиша се изправи да си върви.

— Както и да е, трябва да научим повече за онова, пред което сме изправени, докато се върна от Одеса. Няма смисъл да се притесняваме сега. Знам, въобразяваш си, че си незаменим, но за няколко дни можем да се справим и без теб.

— Не ме караш да се чувствам по-добре.

Тя се усмихна.

— И не очаквай пак да дойда да те храня, лейтенант. Пада ти се само веднъж.

Когато тя се запъти към вратата, Питър каза:

— Лиш, почакай секунда.

Тя се завъртя и го погледна.

— Думите на Игнасио „Той ни остави.“ Според теб какво означават?

— Не мога да ти отговоря. Знам само, че трябваше да е там.

— И къде е отишъл според теб?

Не му отговори веднага. По лицето ѝ премина сянка, дошло от душата ѝ помрачаване. Питър го виждаше за пръв път. Дори в най-големите опасности самообладанието ѝ беше непоклонимо. Тя беше жена, която притежаваше пълна съсредоточеност, винаги посвещаваше цялото си внимание на предстоящата задача. Тук беше същото, но енергията не беше. Сякаш идваше от по-дълбоко.

— Ще ми се да знаех — рече тя и сложи очилата си. — Повярвай ми.

След това си отиде, завесата на отвора на палатката се олюляваше след заминаването ѝ. Питър веднага усети отсъствието ѝ, както винаги. Истината беше, че постоянно се напускаха един друг.

Питър не я видя до края на оздравяването си. Шест дни по-късно го пуснаха. Ребрата му се нуждаеха от по-дълго възстановяване и се налагаше през следващите две седмици да не се натоварва, но поне вече не лежеше в леглото. Вървеше през гарнизона, за да доложи за излизането си от лазарета, и вълнението придаваше пъргавина на стъпките му. Усещането му напомни как преди много години, когато беше момче, боледува. Имаше висока температура, после треската премина, той се привдигна и се приготви да върши обичайните си задължения, които му се струваха изпълнени с нова жизненост.

Имаше и нещо различно. Питър го усещаше. Всичко изглеждаше нормално — войниците по пътеките, ревът на генераторите, извършваните по заповед военни дейности наоколо — но се усещаше някаква промяна, отчетливо намаляване на интензивността.

Той влезе в палатката на командирите и завари Апгар, застанал зад очуканото си метално бюро, да се мръщи над куп хартии.

— Джаксън. Очаквах да ви видя чак след два дни. Как се чувствате?

Необичайно личният въпрос удиви Питър.

— Прекрасно, сър. Благодаря, че попитахте.

— Нали ще седнете, моля?

Известно време Апгар продължи да рови из документацията. Макар и да не беше едър мъж — Питър беше поне с две педи по-висок — полковникът излъчваше сила, физическо присъствие, движенията му бяха премерени, без всякакво излишество. След отрязък от време, който може би продължи цели две минути, той, изглежда, успя задоволително да подреди документите и се приведе на стола си, за да застане лице в лице с Питър.

— Имам нови заповеди за вас. Тази сутрин ги донесоха от Кървил. Преди да кажете каквото и да било, искам да ви уведомя, че нямат нищо общо със случилото се в Карлсбад. От известно време всъщност ги очаквах.

Последната надежда на Питър потъна сред вълните. Отиваше си, отиваше си, вече го нямаше.

— Изоставяме лова, нали?

— „Изоставяме“ е прекалено силна дума. Преразглеждаме го. Командването има усещането, че се нуждаем от промяна на ресурсите. Засега вие сте прехвърлен на Пътя на нефта.

По-лошо беше, отколкото очакваше Питър.

— Това е работа на Вътрешна сигурност.

— Като цяло — да. Но подобни действия не са лишени от прецеденти, а и идва от кабинета на президента. Очевидно те са на мнение, че обезопасяването на доставките на нефт е било прекалено рехаво и държат армията да поеме своята роля в него. В края на седмицата тръгва транспорт за Кървил, искам да заминете с него. От там ще се явите пред Вътрешна сигурност във Фрийпорт.

Въпреки думите на Апгар Питър разбра, че решението е пряко следствие от случилото се в Карлсбад. Понижили го бяха, ако не по чин, то по отговорности.

— Не можете да го направите, сър.

Повдигане на вежди, само толкова.

— Вероятно не ви чух добре, лейтенант. Мога да се закълна, че току-що ми казахте какво съм могъл или не съм могъл да направя.

Питър усети как лицето му пламва.

— Простете, полковник. Нямах това предвид.

Апгар задържа за момент погледа си върху Питър.

— Вижте, разбрах ви, Джаксън. Кажете ми нещо. Колко време сте навън?

Разбира се, полковникът знаеше отговора, питаше само за да увеличи въздействието на отговорът.

— Шестнайсет месеца.

— Дълго време сред пръчките. Отдавна трябваше да ви преместят. Единствената причина да не сте, е, че винаги отправяхте молба да останете. Аз ви позволявах, защото знам какво означава за вас ловът. В известен смисъл ние тук сме заради вас.

— Това е мястото, където искам да бъда, сър.

— И изказахте желанието си пределно ясно. Вие сте само човешко същество, лейтенант. Честно казано, имате нужда от почивка. Връщам се в Кървил, след като се приготвим за заминаване, и при

първа възможност ще представя молбата ви пред дивизията да ви върнат към териториите. Не ми е в природата да се пазаря, затова ви предлагам да приемете предложението.

Не му оставаше друго, освен да се съгласи.

— Ако мога да попитам, полковник, ами лейтенант Донадио?

— Тя също получи нови заповеди. Не само вие. Щом се върне от нефтените полета, тя тръгва на север към Киърни.

Форт Киърни беше най-северният преден пост на Експедиционния. С продоволствена линия, която се простираше по целия път от Амарило, ставаше дума за обикновено затваряне на пътя преди първия сняг.

— Защо нататък? Зимата идва след два месеца.

— Командването не ми казва всичко, но от дочутото разбрах, че нататък е станало пренаселено. Предвид дарбите й предполагам, че искат нов разузнавач, който да помогне за изясняването на състоянието на враждебните сили, преди те да се евакуират.

Обяснението беше рехаво, но Питър разбра, че не бива да проявява настоятелност.

— Съжалявам за Сач — продължи Апгар. — Добър офицер беше. Знам, че бяхте приятели.

— Благодаря, сър.

— Свободен сте, лейтенант.

Питър прекара остатъка от седмицата в състояние на временно отстраняване. Като нямаше с какво да си запълва времето, най-вече стоеше в палатката си. Картата от вътрешната страна на чекмеджето, някога символ на поставена цел, сега изглеждаше като шега. Може би имаше нещо в теорията на Алиша, може би нямаше нищо. Изглежда, никога нямаше да разберат. Мислеше за времето отпреди да се присъедини към Експедиционния, чудеше се дали не е допуснал грешка, като се записа. Преди борбата си беше само негова. Сега тя беше част от по-голямо начинание, което имаше правила, протоколи, йерархия на командването и в което почти нямаше глас, ако изобщо имаше някакъв. Оставил беше свободата си, за да се превърне в поредния младши офицер, за когото един ден хората да кажат: „Добро момче беше.“

Сутринта на заминаването му дойде. Питър натовари сандъка си на площадката, където чакаше превоза — камион с полуремарке, натоварен с гумите, които хората на Питър бяха донесли от Лъбок. Той нагласи багажа си в товарното помещение на ескортиращия превоз и се качи на мястото на пасажера.

— Хубаво е да се прибира човек у дома, нали, сър?

Питър само кимна. Каквото и да кажеше, щеше да прозвучи свадливо, а шофьорът, ефрейтор от отряда на Сам, не заслужаваше да опере пешкира заради лошото му настроение.

— Ще ви кажа какво ще направя най-напред, когато аз си взема заплатата — рече ефрейторът, едва удържайки въодушевлението си. — Ще ида направо в Хюстън и ще похарча половината за смучене, а другата половината в публичния дом — изведнъж се смути и погледна притеснено Питър. — Съжалявам, сър.

— Всичко е наред, ефрейтор.

— Някой чака ли ви у дома, лейтенант? Ако мога да попитам...

Толкова сложен беше отговорът на въпроса, че не знаеше откъде да започне.

— Донякъде.

Ефрейторът се усмихна разбиращо.

— Ами, която и да е, сигурен съм, че ще се зарадва да ви види.

Заповедта беше дадена. Двигателите на конвоя избълваха черен дим и потеглиха. Питър вече изпадаше в подобно на транс състояние, което се надяваше да поддържа през следващите три дни, когато чу как някой да надвиква рева на машините.

— Спрете при изхода!

Алиша тичаше с всички сили към хъмвито. Питър се показва през прозореца.

— Върнах се само преди час — рече тя. — За кого се имаш, та се изнизваш, без да си вземеш довиждане?

Лицето ѝ приличаше на маска от нефтена мръсотия, от нея се носеше лек мирис на петрол. Но онова, което привлече погледа му, беше металният проблясък на яката ѝ: чифт сребристи капитански нашивки.

— Я виж ти — рече той, надяваше се суховатата му усмивка да прикрие завистта му. — Май трябва да почна да ти викам „сър“?

— Харесва ми как звучи. Време беше, ако ме питаш.

— Апгар ме вади от играта.

— Знам. Пътят на нефта — нямаше смисъл да усуква. — Лесна задача, Питър. Заслужи я.

— И на мен така ми казаха.

— Поздрави Веригата от мен. И Гриър, ако го видиш.

Питър кимна. Само толкова можеха да си кажат в присъствието на шофьора.

— Кога тръгваш за Киърни?

— След два дни.

— Отваряй си очите нагоре. Апгар каза, че се е попренаселило.

— И ти — тя погледна към шофьора, който изучаваше с поглед волана, после отново към Питър: — Не се притеснявай. За онова, което говорихме преди. Не е приключило, разбра ли?

Той почувства в думите ѝ някакво напрежение, което остана неизказано. Зад тях се разнесе нетърпеливият рев на машини. Всички чакаха.

— Сър, наистина трябва да тръгваме — настоя шофьорът.

— Добре, тук приключихме. — Алиша погледна Питър за последен път. — Наистина ти казвам, Питър. Всичко ще е наред. Иди и виж момчето си.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Първата болка я връхлетя като късен влак, който тътне в гара, един следобед в края на септември под топлото тексаско слънце и високо синьо небе. Ейми беше на двора, наблюдаваше как децата играят, след няколко минути камбаната щеше да бие и да ги прибере вътре да довършат уроците си, а Ейми да се върне в кухнята, за да помага при подготовката на вечерята. Остров на отмора сред непрекъснатия всекидневен ритъм от задачи, които тъкмо бяха приключени и отново предстояха. Винаги, след като приключеше обедът и чиниите — раздигнати и прибрани, а децата пуснати да изгорят натрупаното от сутринта неспокойствие, Ейми ги следваше навън и се настаняваше в края на детската площадка, разположена достатъчно близо, за да може тя се радва на бликащата енергия от техните игри, и същевременно достатъчно отдалечена, за да не я въвлечат в игрите си. Това бяха любимите ѝ трийсет минути от деня. Ейми тъкмо беше затворила очи и наклонила лице към топлите лъчи на слънцето на ранната есен, когато я връхлетя болката: силно присвиване в диафрагмата, от което се присви в кръста, пристъпи напред и издаде лек вик, който дори в силната врява на двора не остана нечул.

— Ейми? Добре ли си?

Лицето на сестра Катрин — бледо, издължено, със сини като метличина ириса — изплува пред погледа на Ейми. От нея се лееше пот, ръцете ѝ и краката ѝ се бяха превърнали в студено желе. Всичко от кръста ѝ надолу сякаш беше изгубило свойствената си твърдост. В друг миг Ейми буквално щеше да се строполи на земята. Част от нея имаше желание да повърне, а друга отказваше, създаваше се вътрешна безизходица, която ѝ пречеше да проговори.

— Може би е най-добре да седнеш. Бяла си като платно.

Сестра Катрин я поведе към пейка до стената на сиропиталището само на двайсетина стъпки, които ѝ се сториха километър. Когато стигнаха до нея, Ейми вече не можеше и крачка да направи, беше на ръба на припадък. Цяла притеснена, сестра Катрин я остави, след

това се върна с чаша вода, която притисна към ръката на Ейми. Игрите на площадката, изглежда, си продължиха без прекъсване, но Ейми чувстваше как някои от децата я наблюдават. Болката се беше разтворила в малко по-общо чувство на гадене, но не и чувството на слабост. Едновременно ѝ беше и студено, и горещо. Още сестри се бяха скупчили, всички говореха с приглушени, сериозни гласове, разпитваха сестра Катрин. Ейми не искаше водата, но всички настояваха да я изпие. Тя отпи малка глътка.

— Съжалявам — едва каза тя. — Изведнъж ми прилоша...

— Насам, сестра — Катрин махна към вратата на сиропиталището, — елате бързо.

Малката група се раздели, когато напред излезе сестра Пег. Възрастната жена огледа Ейми с изопнато лице и едновременно ядно и загрижено изражение.

— Е? Някой ще ми каже ли какво се случи тук, или ще трябва да правя догадки?

— Не знам — отговори сестра Катрин. — Тя просто... припадна.

На площадката игрите бяха замрели. Всички деца сега я гледаха. Ейми потърси с поглед Кейлъб, но не можа да го види от застаналата пред нея сестра Пег. Не помнеше да е била болна, разбираше принципа, но в действителност никога не беше изпитвала никакво неразположение. Дори по-лошо от болката беше объркването. Искаше ѝ се да каже нещо, каквото и да било, за да накара всички да престанат да я гледат настоятелно.

— Ейми? Така ли стана?

— Почувствах замаяване. Стомахът ме боли. Не знам от какво е.

Възрастната жена постави длан на челото на Ейми.

— Не мисля, че имаш температура.

— Може да е от нещо, което съм яла. Сигурна съм, че ако поседя минута, ще се оправя.

— Тя не изглежда добре — намеси се сестра Катрин, а останалите закимаха. — Да ти призная, Ейми, помислих си, че ще се споминеш.

Групата замърмори. Не, не изглежда добре, изобщо не изглежда добре. Дали не е грип? Нещо по-лошо? Ако е от нещо, което момичето е яло, нали и на тях щеше да прилошее?

Сестра Пег позволи на групата да поразсъждава, след това ги накара да замълчат с вдигната ръка.

— Не виждам причина да се отдаваме на предположения. Ейми, ти заминаваш да си легнеш.

— Но аз се чувствам по-добре. Сигурна съм, че ще се оправя.

— Аз ще преценя това, благодаря. Сестра Катрин, ще я придружите ли до спалното помещение?

Катрин ѝ помогна да се изправи. Ейми се почувства несигурна, стомахът ѝ не се беше успокоил напълно. Но най-лошото беше минало. Катрин я поведе към сградата, после нагоре по стълбите към стаята, където спяха всички сестри без сестра Пег, която като най-главна в обителта имаше свой апартамент. Ейми се съблече и легна в леглото.

— Мога ли да направя нещо друго? — сестра Катрин дърпаше транспарантите.

— Добре съм — Ейми се постара да се усмихне. — Май трябва малко да си почина.

Застанала в края на леглото, Катрин я изгледа за момент.

— Знаеш какво може да е, нали? Момиче на твоята възраст.

Твоята възраст. Само да знаеше сестра Катрин, помисли си Ейми. Но разбра какво има предвид жената. Идеята я изненада.

Сестра Катрин се усмихна със симпатия.

— Ами ако е това, скоро ще разбереш. Повярвай ми, всички сме минали през този период.

Сестра Катрин накара Ейми да ѝ обещае да я повика, ако ѝ трябва нещо, и си тръгна. Ейми се облегна назад на леглото и затвори очи. Следобедната камбана удари. Долу децата ще се втурнат към уроците си, ухаещи на слънце, пот и свеж следобеден въздух, някои от тях вероятно ще се чудят какво е било това суетене на площадката за игри. Със сигурност Кейлъб щеше се тревожи за нея. Ейми трябваше да каже на сестра Катрин да успокои момчето. *Уморена е. Не се чувства много добре. Ще ѝ мине като на кутре, ще видиш.*

И това: *момиче на твоята възраст.* Възможно ли беше? Всички сестри се оплакваха от „тегобата“, както го наричаха. Всеобща шега беше, че животът в толкова малко пространство, където всички бяха в цикъл по едно и също време, превръщаше една седмица на всеки четири в кошмар от кървави превръзки и избухливост. В продължение на сто години Ейми беше живяла в пълно неведение за основни

житейски факти, дори сега не можеше да каже, че напълно разбира явлението, но схващаше същината му. Кървиш, не много, но все пак и това ти създава неудобства, продължава известен брой дни. Известно време Ейми беше обмисляла перспективата с ужас, но с времето чувството отстъпи място на жесток, почти биологичен копнеж и страх, че нищо такова няма да се случи с нея, че вратата на принадлежността към човечеството завинаги ще си остане затворена и тя щеше да остане да живее в детско тяло.

Провери: не, не кървеше. Ако сестра Катрин имаше право, колко време щеше да мине, преди да започне? Искаше ѝ се да беше имала възможност да разпита по-подробно сестра Катрин. Колко кръв ще има, колко болка, колко по-различно ще се чувства? Макар че в нейния случай, разсъждаваше Ейми, нищо няма да е съвсем същото. Може би щеше да е по-лошо, може би по-добре, може би изобщо няма да се случи.

Щеше да е хубаво да бъде жена. Да се види отразена в нечийи други очи. Тялото ѝ да познае онова, което сърцето ѝ вече знаеше.

Драскане и мяукане прекъснаха размишленията ѝ. Естествено, Мишелов щеше да дойде да я провери. Старият сив котарак тръгна полека по дължината на леглото ѝ. Жалка гледка беше — очите закрити от катаракти, сплъстена и мърлява козина, провлачил опашка от старост.

— Дойде да ме видиш? Така ли, момче? Ела тук.

Ейми го вдигна от пода, облегна се на леглото и го подпря на гърдите си. Прокара ръце по козината му, той отвърна с леко блъсване на главата си във врата ѝ. *Слънцето грее, ти защо си в леглото?* Направи три кръгчета, преди да легне на гърдите ѝ и високо да замърка. *Всичко е наред. Ти поспи. Аз ще се оправя.*

Ейми затвори очи.

Нощ. Ейми беше навън.

Как се беше озовала навън?

Все още беше с нощницата си. Краката ѝ бяха боси и влажни от росата. Не знаеше колко е часът, но май беше късно. Сънуваше ли? Но ако все още спеше, защо чувстваше всичко така истинско? Огледа къде се намира. Близо до язовира, срещу течението. Въздухът беше студен и

влажен. Почувства стаена тревога, като че се е събудила от сън, в който са я преследвали. Защо беше тук? Дали не е ходила насън?

Нещо я перна по крака и я стресна. Сведе поглед и видя Мишелов, който я гледаше със забулените си очи. Котаракът започна високо да мяука, после тръгна към язовира, спря след няколко крачки и отново я погледна.

Ясно беше какво иска, Ейми го последва. Старият котарак я водеше към малка бетонна постройка в основата на язовира. Нещо механично? Мишелов стоеше на вратата и мяукаше.

Тя отвори вратата и влезе. Вътре беше пълен мрак, как щеше да намери пътя? Опипом затърси по стената, искаше да намери ключа. Ето го. Редица от светлини присветнаха и оживяха. В центъра на малката стая имаше метален парапет и вито стълбище. Мишелов стоеше на най-горното стъпало. Той се обърна и я погледна, нададе още едно настойчиво мяукане и заслиза.

Стълбите се виеха надолу. В дъното тя отново се озова в мрак. Ново търсене опипом за ключ за осветлението — тогава видя къде се намира. Широка тръба, която водеше само в една посока, напред. Мишелов беше далеч навътре, хвърляше издължени сенки по стените. Непокойството му беше заразително, въвличаше я все по-надълбоко и надълбоко в подземния свят. Стигнаха до втори капак, затворен с пръстен. На пода имаше парче тръба. Ейми го пхна между спиците и завъртя. Вратата се отвори и откри стълба. Тя се обърна да се допита до Мишелов, който срещна погледа ѝ със сдържано изражение.

Страхувам се, че аз оставам, благодаря. Продължаваш нататък сама.

Тя слезе. Нещо я чакаше на дъното. Почувства присъствие, дълбоко в костите си. Нещо ужасно, тъжно и пълно с копнеж. Краката ѝ докоснаха дъното. Нова шахта, по-широка от първата. Водата се процежда по пода. В другия край видя кръг от светлина. Сега разбра къде е: в една от тръбите на преливника. Виждаше лунната светлина. Тръгна към притуленото ѝ сияние, точно когато някаква сянка мина пред нея. Не беше сянка: силует.

Тя разбра.

Ейми, Ейми, дъще.

Той посегна към нея през прътите: дълга, извита лапа, удължени хищнически пръсти, завършващи с извити нокти. Когато дланите им се

докоснаха, пръстите му отначало се извиха и обхванаха нейните. Тя не почувства страх, само все по-силно обземащо я просветление. Погледът ѝ се замъгли от сълзи.

Ейми, помня. Всичко помня.

Ръцете им се притиснаха здраво. Усещането от докосването му стигна до всяка нейна частица, окъпа я с топлината си — топлината на любовта, на дома. Тя казваше: *Винаги ще съм тук. Аз ще те пазя.*

Смелото ми момиче. Смелата ми Ейми. Не плачи сега.

Мощен хлип я разтърси, заля я емоция. Щастлива беше, тъжна беше, чувстваше тежестта на живота си.

— Какво става с мен? Защо се чувствам така? Моля те, кажи ми.

Лицето му беше безизразно, защото нямаше такова, всичко, което чувстваше, беше в погледа му.

Всичките ти въпроси ще получат отговор. Той те чака в кораба. Ще ти покажа пътя, когато му дойде времето.

— Кога? Кога ще дойде?

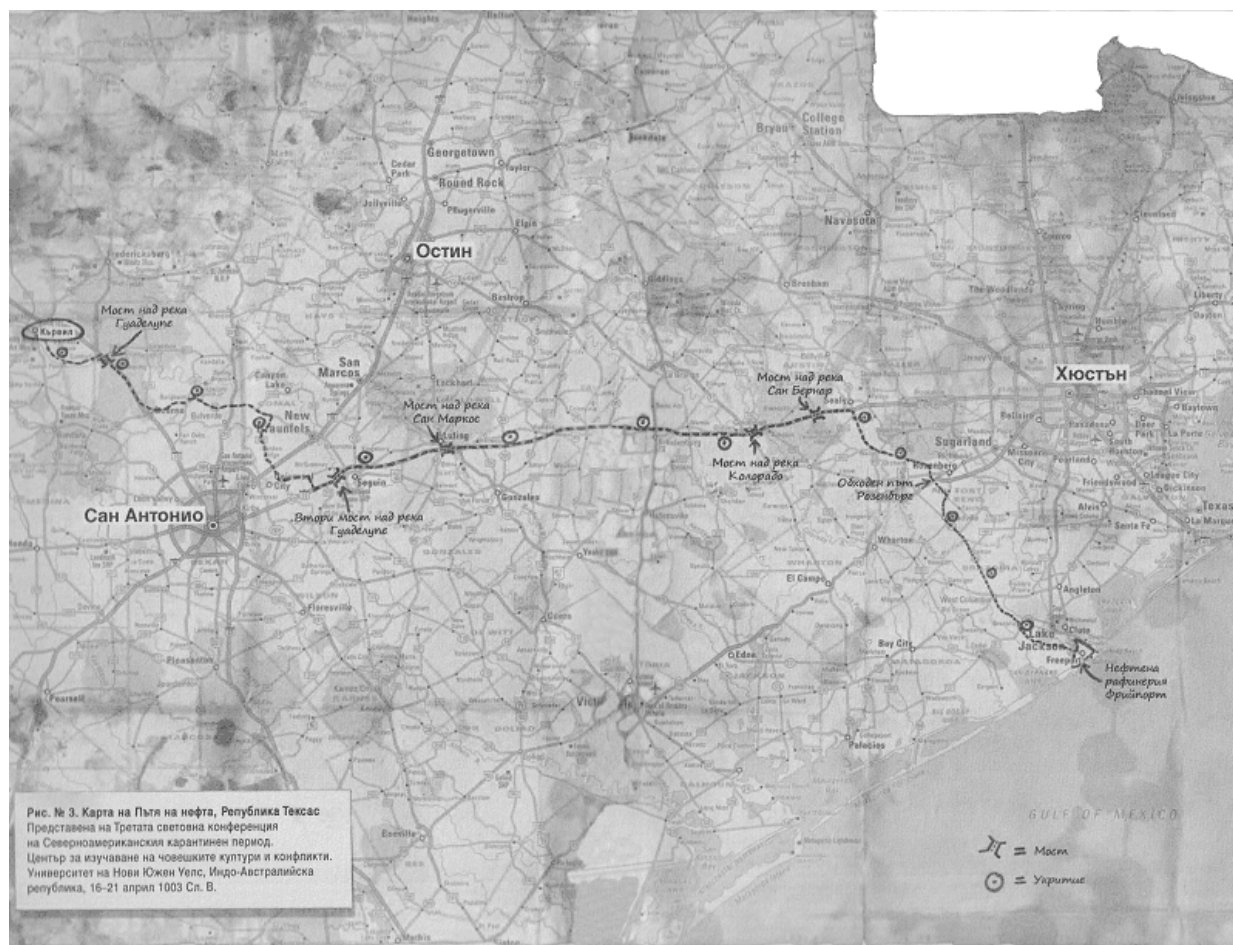
Но Ейми разбра отговора, преди да чуе думите.

Скоро, каза Улгаст. Много, много скоро.

V ПЪТЯТ НА НЕФТА

*Как да видя чуждата печал
и сам да не изпитам жал?
Как да гледам чуждата беда
и да не потърся утеха за
скръбта?*

Уилям
Блейк
Скръбта
на другия

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Нефтена рафинерия

Фрийпорт, Тексас

Майкъл Фишър, първокласен инженер-химик — Майкъл Умният, Мостът между световите — се надигна от дълбок, лишен от сънища сън с непогрешимото усещане, че някой го чука.

Отвори очи. Лор го беше възседнала. Гърбът ѝ беше извит, челото ѝ лъщеше от блестящи капчици пот, предизвикани от разгорещения секс. Рояци, помисли си той, не го ли бяха направили току-що? Не го ли правеха всъщност почти непрекъснато? Ненаситно, разгорещено, във всяка поза, която позволяваше човешката физиология в кабинката за спане с приблизителните размери на ковчег?

— Добро утро — обяви тя ухилена. — Надявам се, нямаш против, че започнах без теб.

Така да бъде, помисли си Майкъл. Със сигурност има и по-лоши начини да започнеш деня. По пламналото ѝ лице Майкъл разбра, че Лор доста е напреднала, а като се замислеше — и той не изоставаше много. Тя беше започнала да полюлява бедра, тежестта на половият ѝ орган настъпваше срещу него като вълни към бряг. Вълните идваха и се оттегляха.

— Не толкова бързо, господине.

— За Бога, спрете? — ревна глас над тях.

— Млъкни, Цепс — отвърна Лор. — Работя.

— Вдигнах го заради тебе! Гадост!

На Майкъл му се струваше, че разговорът се води на някаква отдалечена орбита. След като всички бяха натъпкани един до друг и ги деляха само тънки завеси за уединение, човек се научаваше да изключва присъствието на другите. Но чувството не беше само това. Дори когато сетивата му се отнесоха към физическото усещане, нещо в секса, в хипнотичния му ритъм го разполови. Като че разумът се носеше три стъпки над тялото, оглеждаше се по пътя си през пейзаж от различни тревоги, тъги, емоционално неутрални картини, които изникваха пред него като мехурчета от разширяващ се газ във врящ съд. Разлагащ се уплътнител, който трябваше да бъде сменен. Доставка по

график на нов суров петрол от депото. Спомени от Колонията, за която иначе никога не мислеше. Над него Лор продължаваше пътуването си, докато Майкъл се носеше по течението на мисловната си изневяра и се опитваше да хармонизира действията си с нейните. Изглежда, поне това можеше да направи.

Накрая успя. Нарастващата страст на Лор спечели. Когато дръпнаха завесата, Цепс вече беше излязъл. Часовникът над капака показваше шест и половина сутринта.

— Мамка му.

Майкъл стъпи на пода и навлече комбинезона си. Зад него Лор уви ръце около гърдите му.

— Остани. Ще направя така, че да си заслужава закъснението.

— Първа смяна съм. Карловиц ще ми изръфа задника за закуска! — Натъпка крака в ботушите си и се извърна да я целуне: вкус на сол, секс и нещо съвсем нейно си. Майкъл не би казал, че между тях има точно любов. Сексът беше начин времето да минава, но с месеците връзката им се беше развила, малко по малко, в нещо повече от навик.

— Пак ли се размисли?

— Кой, аз ли?

— Не лъжи — Тонът ѝ не беше огорчен, по-скоро коригиращ. — Да знаеш, че един ден ще изчукам навън всичките ти кахъри. — Тя въздъхна и отпусна хватката си. — Добре. Върви.

Майкъл стана от тясното легло, взе каската и ръкавиците от гредата.

— Ще те видя ли по-късно?

Тя вече беше легнала.

— Със сигурност.

Когато Майкъл излезе от бараките, слънцето се издигаше над Залива и от него повърхността му блестеше като лист кован метал. Може и да беше първата седмица на октомври, но жегата набираше сила, както винаги океанският въздух беше тръпчив от солта и вонята на сира от горящия бутан. Стомахът му къркореше — храната щеше да почака — той тръгна забързано през комплекса, подмина магазина и залата за упражнения, бараките на Вътрешна сигурност и се насочи към покритото метално хале, където работниците от първа смяна се бяха

събрали. Карловиц, главният инженер, разпределяше задачите от списъка. Стрелна със студен поглед Майкъл.

— Да не би да прекъсваме разкрасяващия ви сън, Фишър? Грешката е наша.

— Добре — Майкъл вдигаше ципа на комбинезона си. — Съжалявам.

— Има да съжалявате. Ще подпалвате Бомбата. Цепс ще ви е помощник. Помъчете се да не взривите екипа.

Дестилационна кула № 1, известна като Бомбата — най-старото съоръжение, ръждясалата ѝ грамада се държеше заедно благодарение на накъсани заварки, тел и молитви. Всички твърдяха, че е само въпрос на време или да бъде извадена от употреба, или да изстреля някой добре опечен екип на половината път до Марс.

— Благодаря, шефе. Много си готин.

— За теб винаги — погледът на Карловиц обходи групата. — Добре. Седем дни, докато натоварим кораба. Искам танкерите да са пълни, народе. А, Фишър, задръж малко. Искам да си поговоря с теб.

Екипите се пръснаха по кулите си. Майкъл последва Карловиц в халето. Сега какво, Иисусе? Закъснял беше не повече от две минути, надали си струваше да го строят.

— Виж, Дан, съжалявам за тази сутрин...

Карловиц го прекъсна.

— Забрави, искам да говорим за друго. — Подръпна нагоре панталоните си и сниши грамадата си в стола зад бюрото. Карловиц беше тежък в истинския смисъл на думата, не беше дебел, ами едър във всяко отношение — мъж с тегло и тежест. На стената над главата му имаше закачени дузини листове хартия — диаграми, работни потоци, графици за доставки. — Така или иначе, щях да те пратя на Бомбата. Двамата с Цепс сте най-добрите, с които разполагам, за работа в напечено положение. Приеми го като комплимент, че ви разпределям на оная разнебитена стара съборетина. Да можех да избирам, отдавна да е куп старо желязо.

Майкъл не се съмняваше, че е така; от друга страна, знаеше стратегически да преценява похвалата, когато я чуеше.

— Е?

— Ами това.

Карловиц измъкна лист от бюрото си. Очите на Майкъл бързо намериха подписа на дъното: Виктория Санчес, президент. Република Тексас. Без да се бави, прегледа трите кратки абзаца на писмото. Ами, помисли си той.

— Имаш ли представа за какво е?

— Защо мислиш, че мога да имам?

— Ти си бил последният началник на екип за разтоварване. Може би си уловил вятъра на нещо, докато сте били там. Приказки около депото, увеличен брой военни, които се навъртат наоколо.

— Нищо тревожно — сви рамене Майкъл. — Говори ли със Старк? Може би той знае.

Старк беше офицерът по сигурността на рафинерията. Гръмогласен и със страшна слабост към смученето, но като цяло предизвикваше уважение сред работниците в рафинерията и Вътрешната сигурност, ако не за друго, то заради сърцатостта му на масата за покер. Вещината му в картите беше струвала на Майкъл голяма пачка, не че кесията беше голяма загуба — зад оградите на рафинерията нямаше за какво да се харчат парите.

— Не още. Това обаче няма да му допадне — Карловиц наблюдаваше Майкъл: — Вие не сте ли приятели? Цялата онази история с Калифорния.

— Познавам го, така е.

— Значи може и да туриш малко смазка на работата. Действай като, знам ли и аз, неофициална връзка между Вътрешна сигурност и военните.

Майкъл си позволи няколко секунди да проучи отношението си. С радост би се срещнал с някого от старите времена, но в същото време осъзнаваше, че у него има вътрешен смут, таеше чувството, че ще се разкрие. Затвореният живот на работник в рафинерията в много отношения го беше спасил от скръбта от загубата на сестра му и беше заел мястото в душата му, което тя беше оставила празно. Част от него знаеше, че се крие, но останалата част нехаеше.

— Не трябва да е проблем.

— Ще го смятам за услуга. Действай, както намериш за добре. — Карловиц изви глава към вратата. — Сега се махай оттук, имаш да преработваш нефт. И каквото казвам — това и мисля. Пази си задника на оная чудесия.

Майкъл пристигна в дестилационната кула и завари екипа си, дванайсет работници, да стоят и да се чудят. Танкерът с товара си от суров петрол чакаше и на него не се вършеше никаква работа. Цепс никакъв не се виждаше.

— Добре, да видим сега какво има. Народе, защо не пълните корабчето?

Цепс пропълзя изпод нагриващия елемент в основата на кулата. Ръцете му бяха оплескани с чернилка.

— Първо трябва да я промием. Имаме поне два метра утайка в основата.

— Мамка му, цялата сутрин ще ни отиде за тази работа. Кой беше началник на последния екип?

— От месеци не е чистено. Ще трябва да питаш Карловиц.

— Колко суров нефт трябва да източим?

— Към двеста барела^[1].

Осем хиляди галона^[2] частично рафиниран петрол, който беше седял кой знае колко дълго: щеше да им е необходим по-голям танкер за отпадъка, а после и цистерна с маркучи под високо налягане, за да прочистят кулата. Трябваша им минимум дванайсет часа, шестнайсет да я напълнят отново и да запалят нагриването, двайсет и четири часа, преди да капне първата капка от тръбата. Карловиц щеше да спуска аневризма.

— Най-добре да се захващаме. Ще поискам заповед, вие пригответе маркучите. — Майкъл поклати глава. — Ще го открия този, дето го е направил, и ще му наричам задника.

Източването им отне остатъка от сутринта. Майкъл обяви останалия нефт за неизползваем и изпрати цистерната към депата за отпадъчни материали за изгаряне. Източването на негодния нефт беше лесната част, но прочистването на резервоара беше задачата, от която всички трепереха. Водата, излята от върха на кулата, щеше да прочисти по-голямата част от остатъчния нефт — лепкавия, токсичен отпадък от рафинирането — но не всичко. Трима мъже трябваше да облекат специално облекло и да влязат вътре, да изчеткат основата и да прочистят дренажната тръба. Единственият начин да се влезе беше през отвор, широк около метър, където трябваше да пълзят на четири крака.

Наричаха го „да влезеш в ануса“ — неточно описание според мнението на Майкъл. Майкъл щеше да е един от тримата. Нямаше правило за това, кои да са, просто беше традиция, жест към морала. За останалите двама обичаят беше да се тегли жребий.

Първият, който изтегли къса клечка, беше Ед Поуп, най-възрастният в екипа. Ед беше инструкторът на Майкъл, онзи, който го научи на азбуката. Три десетилетия в рафинерията бяха взели своята дан. Тялото на мъжа беше като корабен дневник на катастрофите. Три пръста, отсечени от резач. Едната страна на главата му и врата му бяха изгорени до останал без косми розов участък при експлозия на пропан, убила деветима. С едното ухо беше глух, а коленете му бяха толкова сковани, че като го гледаше да се привежда, Майкъл болезнено присвиваше очи. Майкъл мислеше да го освободи от задачата, но знаеше, че Ед е прекалено горд, за да приеме. Погледът му го съпроводи как се запъти към халето да облече защитното облекло.

Цепс извади втората къса клечка.

— Забрави, трябваш ми отвън при помпите — рече Майкъл.

Цепс поклати глава. Денят беше направил всички нетърпеливи.

— По дяволите. Давай да приключваме с тази работа.

Заизвиваха се, за да облекат защитните костюми и кислородни апарати, и събраха оборудването си: тежки четки на пръти, кофи с разтворител, датчици за високо налягане, които щяха да подават информацията към компресора. Майкъл сложи маската на лицето си, постави лепките, плътно затвори ръкавиците и провери кислорода си. Въпреки че вентилираха кулата, въздухът вътре си оставаше смъртоносен — газообразна смес от петролни изпарения и сулфиди, които можеха да изпепелят дробовете на човек до пръжки. Майкъл усети пукването на ушите си от налягането в маската, включи лампата на главата си и коленичи, за да махне резето на вратата.

— Да вървим, омбрес^[3].

Промъкна се, сниши се и се озова в десетсантиметрова застояла мръсотия. Ед и Цепс пропълзяха след него.

— Ама че гадост.

Майкъл бръкна в утайката и отвори дренажната тръба. Тримата започваха да избутват с четките остатъка през нея. Вътре беше поне трийсет и осем градуса, от тях потече пот. Влагата от дъха им замъгли прозрачната част от екраните на защитните им шлемове. Когато

изчистиха най-лошото, изсипаха разтворителя, окачиха пръскалките и започнаха да пръскат по стените и пода.

Разговорите бяха невъзможни заради костюмите и рева на компресора. Можеха да мислят само как да довършат работата и да излязат. Работеха само от две минути, когато Майкъл почувства почукване по рамото. Той се обърна и видя Цепс да сочи към Ед. Мъжът стоеше и гледаше стената като статуя, пръскачката висеше отпуснато до тялото му. Докато Майкъл гледаше, тя се изхлузи от ръката му, Ед май не забеляза.

— Нещо става с него! — надвика врявата Цепс.

Майкъл пристъпи и обърна Ед за раменете. Мъжът гледаше безизразно.

— Ед, добре ли си?

Лицето на мъжа живна.

— О, здрасти, Майкъл — рече той прекалено ведро. — Здрасти-здрасти. Ей-оо.

— Какво казва? — извика Цепс.

Майкъл приближи пръст до гърлото си, за да каже на Цепс да спре компресора. Погледна внимателно Ед.

— Поговори с мен, друже.

Мъжът се разкикоти като момиченце. Дишаше трудно, едната му ръка се вдигна към предпазната маска.

Заговори неясно и несвързано.

Майкъл разбра какво ще се случи. Ед понечи да вдигне маската си и Майкъл го улови за ръце. Мъжът не беше дете, не беше и слабак. Заизвива се ожесточено, за да се освободи от хватката на Майкъл, опитваше се да се отскубне, лицето му беше посиняло от паниката. Не беше паника, осъзна Майкъл, ами хипоксия. Тялото му се сгърчи силно, краката му омекнаха и рухна с цялата си тежест в ръцете на Майкъл.

— Цепс, помогни ми да го извадим!

Цепс улови краката на мъжа. Тялото му беше съвсем отпуснато. Двамата го измъкнаха през отвора.

— Някой да го поеме! — извика Майкъл.

Появиха се ръце, които да го измъкнат от другата страна. Двамата избутаха тялото на Ед през отвора. Майкъл се промъкна навън, свали маската и ръкавиците си в мига, в който излезе на чист въздух. Ед лежеше по гръб на твърдата земя. Някой беше свалил шлема му и

раницата. Майкъл коленичи до тялото му. Човекът лежеше в зловеща неподвижност и не дишаше. Майкъл постави основата на дясната си ръка в центъра на гърдите на Ед, лявата сложи отгоре ѝ, преплете пръсти и натисна. Нищо. Отново натисна, после пак, преброи до трийсет, както го бяха учили да постъпва, след това мушна ръка под врата на Ед, за да отвори дихателната тръба, стисна носа му и притисна уста в сините устни на мъжа. Едно вдишване, две, три. Умът на Майкъл беше хладнокръвен като лед, изцяло съсредоточен върху целта си. Гърдите на Ед се повдигнаха, поеха мощно въздух. Обърна лицето си на една страна, давеше се и кашляше.

Майкъл се залюля назад на пети, седна на земята. Пулсът му биеше лудо от адреналина. Някой му подаде манерка: Цепс.

— Добре ли си, приятел?

Въпросът дори нямаше смисъл за него. Отпи щедра глътка, изжабури водата в устата си и плю.

— Да.

Накрая някой помогна на Ед да се изправи на крака. Майкъл и Цепс го съпроводи до халето. Помогнаха му да седне на пейките.

— Как се чувстваш? — попита Майкъл.

По страните на Ед се беше появил малко цвят, въпреки че кожата му беше влажна и лепкава. Той нещастно поклати глава.

— Не знам какво стана. Мога да се закълна, че проверих кислорода си.

Майкъл вече беше проверил сам: бутилките бяха празни.

— Ед, може би е време.

— Иисусе, Майкъл. Уволняваш ли ме?

— Не. Изборът е твой. Казвам само, че не е срамно да признаеш, че работата е приключила. — Ед не отговори, Майкъл се изправи на крака. — Помисли. Ще те подкрепя, с каквото и да решиш да се занимаваш. Искаш ли да те откарат до бараките?

Ед се взираше неутешимо в пространството. Майкъл можеше да прочете истината по лицето му: мъжът нямаше друго, освен работата си.

— Мисля да поседя тук малко. Да се съвзема.

Майкъл излезе от халето и завари останалите от екипа да се мотаят около вратата.

— По дяволите, какво сте тръгнали да обикаляте наоколо?

— Смяната свърши, шефе.

Майкъл погледна часовника си: наистина беше свършила.

— За нас не е. Край на представлението. Връщайте мързеливите си задници на работа.

Полунощ минаваше, когато Лор му каза:

— Извадил е късмет Ед.

Двамата лежаха свити на леглото на Майкъл. Въпреки всички усилия на Лор умът му не можа да се отърси от случилото се през деня. Пред очите му непрекъснато беше изражението на Ед в халето, сякаш са го изпратили на бесилката.

— Как така късмет е извадил?

— Ами че си бил там. Онова, което си направил.

— Нищо не съм направил.

— Напротив. Можел е да умре. Откъде знаеш как да даваш първа помощ?

У него припламна споменът за миналото, вълна от болка.

— Сестра ми ме научи — каза Майкъл. — Тя беше медицинска сестра.

[1] Барел за петрол (амер.) — мярка за обем, около 160 л. В случая общо 32 000 л. — Б.ред. ↑

[2] Галон (амер.) — мярка за обем, около 3,78 л. И в двата случая става въпрос за около 32 000 л нефт. — Б.ред. ↑

[3] От исп. *hombre* — мъж, човек; *hombres* — мъже, хора. — Б.пр.

ТРИЙСЕТ

Градът

Кървил, Тексас

Пристигнаха в дъжда. Първо се показаха полетата, прогизнали от влага, въздухът беше наситен с мирис на пръст. После се заизкачваха, за да излязат от долината, и стените на града се издигнаха с осемте си етажа на фона на кафявите хълмове на Тексас. При градските врати се озоваха на опашка — коли, тежки машини, пикапи на Вътрешната, претъпкани с хора, облечени в дебели якета. Питър изскочи от камиона, попита шофьора дали може да си остави багажа в бараките и показа заповедите на пазача при входния тунел за пешеходци, който му махна да минава.

— Добре дошли у дома, сър.

След шестнайсет месеца из териториите сетивата на Питър бяха на мига връхлетени от простора и преливащата очовеченост на мястото. В града беше прекарал малко време, недостатъчно, за да привикне с клаустрофобичната гъстота на звуците, ароматите и постоянно сменящите се лица. Населението на Колонията никога не беше надвишавало триста души, а тук имаше над четирийсет хиляди.

Питър тръгна към управлението, за да си получи заплатата. Така и не свикна съвсем с идеята за парите. „Равен дял“, главната икономическа единица в Колонията, му се беше виждала много разумна. Човек има своя дял и го използва, както намери за добре, но той беше толкова, колкото и на останалите — нито повече, нито по-малко. Как биха могли тези покрити с мастило късове хартия — наричаха ги остини, на името на мъжа, чийто образ с високо, издадено чело, орлов нос и озадачаващо облекло красеше всяка банкнота — всъщност да съответстват на стойността на работата на човек?

Цивилният служител извади кесията от касата, тропна банкнотите на тезгяха и промуши към него бележник с подложка през решетката, всичко за едно мигване на окото.

— Подпишете тук.

Питър усещаше непривичното присъствие на парите, тлъста пачка, в джоба си. Когато отново излезе в просветляващия следобед, вече правеше сметка как да се отърве от тях. Оставаха шест часа до вечерния час — достатъчно време, за да посети както сиропиталището, така и затвора, преди да се яви в бараките. Разполагаше само със следобед. Превозът за рафинерията тръгваше точно в шест.

Гриър беше първи, така Питър нямаше да разочарова Кейлъб, като си тръгне преди сирената. Затворът се намираше в стара сграда на тъмница. Подписа на гишето — в Кървил човек все нещо подписваше, друга странност — и извади ножа и оръжието си. Тъкмо понечи да влезе, когато пазачът го спря.

— Трябва да ви обискирам, лейтенант.

Като член на Експедиционния, Питър беше привикнал на определено автоматично засвидетелствано му уважение, каквото със сигурност му дължеше младши офицер от Вътрешната, сигурно едва вчера навършил дваисет.

— Необходимо ли е?

— Не аз определям правилата, сър.

Питър се подразни, но нямаше време да спори.

— Тогава приключвайте бързо.

Стражът прокара ръце нагоре-надолу по ръцете и краката на Питър, след това извади тежка връзка ключове и го въведе в място за чакане, дълъг коридор с тежки стоманени врати. Въздухът беше спарен и миришеше на хора. Стигнаха до килия, отбелязана с номер 62.

— Странно — отбеляза пазачът, — почти три години Гриър нямаше никакви посетители, а сега двама само за месец.

— Кой друг го е посетил?

— Не бях аз дежурен. Трябва него да попитате.

Пазачът намери точния ключ, пхна го в ключалката и отвори вратата, чиито панти изскърцаха. Гриър, бос, облечен само с панталони от грубо платно, пристегнати в кръста, седеше на ръба на леглото си. Широката му гръд блестеше от капчици пот, ръцете спокойно стояха свити в скута му. Останалото от сребристобялата му коса се стелеше по раменете, дългата му брада — брада на пророк, на скиталец из пустошта — стигаше до половината на лицето. От него се излъчваше дълбоко спокойствие. Впечатлението, което внушаваше, беше на овладяност, като че беше свел ума и тялото си до тяхната

същина. За един неудобен момент не даде знак, че осъзнава присъствието на двете фигури на прага, което накара Питър да се чуди дали уединението не е увредило мозъка му. Но тогава вдигна очи и лицето му просветна.

— Питър. Ето те и теб.

— Майор Гриър. Радвам се да ви видя.

Гриър се разсмя иронично, гласът му дрезгавееше от дългото мълчание.

— Отдавна никой не ме е наричал така. Сега съм Лушъс. Или шейсет и втори, ако предпочиташ. Повечето така ме наричат — Гриър се обърна към пазача. — Дай ни пет минути, Сандърс?

— Не бива да оставям насаме никого при затворник.

Питър го изгледа студено.

— Мисля, че мога да се погрижа и сам за себе си, синко.

Миг на колебание, след това пазачът отстъпи.

— Ами понеже става дума за вас, сър, предполагам, че десет минути са в реда на нещата. След това свършва смяната ми. Не искам да си навличам проблеми.

Питър се намръщи.

— Познаваме ли се?

— Видях името ви, като го написахте. Всички знаят кой сте. Вие сте мъжът от Калифорния. Тази история е като легенда — всичките му преструвки за авторитет се бяха изпарили, изведнъж се превърна в заслепено от звездата хлапе със сияещо от възхищение лице. — Как беше? Да извървите целия път, искам да кажа.

Питър не знаеше какво точно трябва да отговори.

— Дълъг път бихме.

— Не знам как сте успели. Аз щях да си изгубя ума от страх.

— Повярвай ми — увери го Питър, — през повечето време беше точно така.

Сандърс ги остави насаме. Питър взе единствения в помещението стол, обкрачи го с облегалката към Гриър и седна срещу него.

— Май доста впечатли нашето момче. Казах ти, че тази история трудно ще си остане в тайна.

— Все още е странно, като го чувам — рече Питър. — Как си?

Гриър сви рамене.

— Справям се. Ами ти? Изглеждаш добре, Питър. Униформата ти отива.

— Лиш ти праща поздрав. Тя стана капитан.

Гриър кимна сдържано.

— Забележително момиче е нашата Лиш. Родена е за велики дела, бих казал. И как върви войната? И да питам ли изобщо?

— Не много добре. Нула на три сме. Историята с Мартинез беше катастрофа. Сега, изглежда, Командването има някои съображения.

— Открай време най-ги е бивало в тях. Не се притеснявай, вятърът ще се обърне. На място като това тук се учиш на търпение.

— Без теб не е същото. Не мога да спра да мисля, че ако беше там, щеше да е друго.

— Много се съмнявам. Това винаги е било твоето представление. Разбрах го в мига, в който те срещнах. Когато висеше с главата надолу в мрежата, нали?

Питър се разсмя на спомена.

— Майкъл повърна върху всички ни.

— Точно така, сега си спомних. Как е той? Не е хлапето, което знам от старите времена, предполагам. Винаги за всички имаше отговор.

— Съмнявам се, че се е променил много. Утре ще разбера дали е така. Пращат ме в рафинерията.

Гриър се намръщи.

— Защо там?

— Някаква нова инициатива за обезопасяване на Пътя на нефта.

— Вътрешна сигурност ще останат възхитени. Мен да питаш, ще имаш доста работа с този жребий. — Плесна с ръце по коленете си, за да смени темата. — Ами Холис, за него какво си чул?

— Нищо хубаво. Тежко понесе смъртта на Сара. Разправят, че бил в контрабандата.

Известно време Гриър размишлява върху новината.

— Като цяло не мога да кажа, че го обвинявам. Може да ти прозвучи странно, но познавам Холис, а и при онези обстоятелства и други биха поели по същия път. Предполагам, рано или късно, ще се оправи. Носи добра глава на раменете си.

— Ами ти? Скоро излизаш. Ако искаш, мога да се застъпя за теб пред Командването. Може би ще ти позволят отново да влезеш в

армията.

Гриър поклати глава.

— Опасявам се, че тези дни за мен приключиха, Питър. Не забравяй, че съм дезертьор. Пресечеш ли веднъж тази линия, няма връщане.

— Какво ще правиш?

Гриър се усмихна мистериозно.

— Предполагам, нещо ще изникне. Винаги изниква.

Известно време говориха за другите, новините, истории от миналото. Топлина и задоволство изпълниха Питър от това, че е с Гриър, но изпита и чувство на загуба. Майорът се беше появил в живота му точно когато Питър се нуждаеше от него. Именно стабилното присъствие на Гриър му беше дало сили да продължи напред в дните, когато решимостта му отслабваше. Това беше дълг, който Питър никога нямаше да може да изплати напълно: дългът на дадения кураж. Питър чувстваше, че затворничеството на Гриър го е променило. Той все още беше същият човек, но у него имаше нещо по-дълбоко, в него течеше река от вътрешно спокойствие. Като че извличаше сила от уединението си.

В края на десетте минути Питър разказа на майора за пещерата, странният мъж Игнасио и теорията на Алиша за това, кой е бил. Още докато изговаряше думите, осъзна колко изсмукана от пръстите звучеше тази теория, но въпреки всичко чувстваше, че е правилна. Ако не друго, чувството му, че информацията е важна, с времето се беше засилила у него.

— Може и да има нещо в тази работа — съгласи се Гриър. — Казал е „Той ни изостави“, така ли?

— Това бяха думите му.

Гриър се умълча, поглаждаше дългата си брада.

— Въпросът е къде е отишъл Мартинез. Алиша дали има някаква представа?

— Нищо не ми е казвала.

— А ти какво мислиш?

— Според мен да открием Дванайсетте ще се окаже доста по-сложно, отколкото го бяхме замислили.

Той зачака, впери поглед в лицето на Гриър. Когато майорът не отговори, рече:

— Предложението ми си остава. Наистина може да си ни от полза.

— Надценяваш ме, Питър. Винаги съм бил само част от събитията.

— Не и за мен. Алиша би казала същото. Всеки от нас би го казал.

— Приемам комплимента. Но той нищо не променя. Стореното си е сторено.

— Да си тук е все така неправилно.

Гриър сви рамене безгрижно.

— Може да е, а може и да не е. Повярвай ми, блъскал съм си главата достатъчно по темата. Експедиционният беше целият ми живот и ми липсва. Но направих онова, което смятах за правилно в онзи момент. В крайна сметка само така човек трябва да измерва живота си, и то е предостатъчно — присви очи към Питър, — пък и не е нещо, което трябва аз да ти казвам, нали?

Майорът беше съвършено прав.

— Предполагам, че не.

— Ти си добър войник, Питър. Винаги си бил такъв и не те излъгах за униформата. Наистина ти отива. Въпросът е дали ти й подхождаш?

Въпросът не беше обвинителен, дори напротив.

— Има дни, в които се чудя върху това — призна Питър.

— Всички го правим. Армията е това, което е. И до клозета стигаш трудно, без да попълниш формуляр в три екземпляра. Но в твоя случай бих казал, че въпросът е с по-дълбок подтекст. Мъжът, когото срещнах да виси надолу с главата в онази мрежа — той следваше само своите собствени заповеди. Не вярвам дори да е бил наясно как се следват чужди. Ето те сега тук, пет години по-късно, как ме информираш, че Командването иска да изостави лова. Кажи ми, имат ли право да го направят?

— Не, разбира се.

— А можеш ли да ги накараш да го проумеят? Да ги накараш да променят решението си?

— Аз съм само младши офицер. Няма да се вслушат в думите ми.

Гриър кимна.

— Съгласен съм. Ето ни къде сме.

Последва мълчание. След което Гриър рече:

— Може би има нещо, което ще ти е от полза. Помниш ли какво ти казах онази нощ в Аризона?

— Много нощи имаше, Лушъс. Много неща се казаха.

— Така беше. Но тази е особена, не съм сигурен къде точно се намирахме. На два дни път от Стопанството във всеки случай. Подслонили се бяхме под един мост. Навсякъде имаше чудати скали. Помня това, защото светлината ги обля на залез, сякаш бяха осветени отвътре. Двамата се разговорихме. Това беше нощта, в която те попитах какво възнамеряваш да правиш с ампулите, които ти даде Лейси.

Спомняше си. Червените скали, дълбоката тишина на околността, с лекота вървящия разговор, докато двамата седяха до огъня. Споменът сякаш се беше носил из ума на Питър в продължение на пет години, без никога да изплува на повърхността до този момент.

— Помня.

Гриър кимна.

— Знам, че помниш. Нека ти кажа, че предложението ти доброволно да си инжектираш вируса, без никакво колебание, е най-смелото нещо, което съм виждал, а съм виждал смели постъпки. Аз никога не бих се решил. И преди това изпитвах голямо уважение към теб, но след това... — замълча. — Онази нощ ти казах нещо. „Има някакъв смисъл във всичко случило се. Повече от случайност е.“ Наистина говорех на себе си тогава, опитвах се да облека в думи нещо, което не проумявах, но много размишлявах по този повод. Ти си открил Ейми, ти откри мен, Лейси, Бабкок, всичко, което се случи на онази планина. Събитията може и да ти се струват случайни, докато ги изживяваш, но когато погледнеш назад, какво виждаш? Върволица от случайности? Добрият стар късмет? Или нещо повече? Аз ще ти кажа какво виждам, Питър. Ясна пътека. Нещо повече. *Истинска* пътека. Какви са вероятностите тези неща да се случат от само себе си? Всяко събитие да попада на мястото си точно когато ни е необходимо? Тук действа сила, нещо отвъд разбирането. Можеш да го наречеш, както си искаш. На нея не ѝ трябва име, защото тя знае своето, приятелю. Та ти, значи, се чудиш какво правя по цял ден тук, ала отговорът е много прост. Чакам да видя какво ще се случи сега. Вярвам в Божия замисъл.

— Той се усмихна загадъчно на Питър. Сложат пот по лицето и голите му гърди се увеличи, мускулестите му гърди придадоха остър мирис на въздуха в стаята. — Странно ли ти се струва да ме слушаш как говоря тези неща? — Отношението му стана по-леко. — Вероятно си мислиш: *Горкият, съвсем сам в тая кутийка, сигурно се е смахнал.* Няма да си първият.

На Питър му трябваха няколко мига, преди да отговори.

— Всъщност не. Мислех си колко много ми приличаш на един човек.

— На кого?

— Казваше се Леля.

Сега Гриър си спомни.

— Разбира се. Жената, която погребяхме при завръщането в Колонията. Никога не си ми разказвал за нея и се чудех. Но не исках да любопитствам.

— Би могъл. Може да се каже, че бяхме близки, макар с Леля никога да не се знаеше точно. Половината време си мислех, че ме взима за друг човек. Наминавах да я видя как е. Тя също обичаше да говори за Бог.

— Така ли? — Гриър, изглежда, остана доволен. — И какво казваше?

Колко странно, помисли си Питър, да разказва за Леля в този момент. Също като историята на Гриър за нощта им в Аризона, споменът му за старата жена и времето, което бяха споделяли, изплува в ума му, сякаш всичко се е случило вчера. Свръхтоплата ѝ кухня, противният ѝ чай, точното, дори благоговейното подреждане на предметите в претъпканата ѝ къща, мебелите, книгите, картините и спомените, старите ѝ възлести крака — винаги беше боса, набръчканата ѝ беззъба уста и пухкавата, чорлава бяла коса, която сякаш се рееше във въздуха около главата ѝ, като да беше отделена. Както и самата Леля беше отделена от всички, живееше уединено в колибата си на края на поляната, сякаш обитаваше съвсем различно царство, джоб от натрупани човешки спомени, извън времето. Сега, като размишляваше върху това, на Питър му хрумна, че вероятно то го е привличало към нея. В присъствието на Леля всекидневните бобри в живота им винаги изглеждаха по-леки.

— Същото в основни линии. Тя не беше човек, когото лесно ще проумееш. — В ума му изплуваха определени спомени. — Има едно нещо. Случи се в нощта, в която Ейми се появи пред вратите.

— О?

— Тя каза: „Бог, когото аз познавам, няма да ни остави без възможност.“

Гриър го наблюдаваше със съсредоточена настойчивост.

— На теб ти го каза.

Питър все още беше изненадан от това, колко ясен е споменът.

— По онова време си мислех, че това са си просто приказки, нали знаеш, на Леля.

Гриър разведри настроението с внезапно пробляснала усмивка.

— На мен ми се струва, че жената е знаела едно-друго. Съжалявам, че не съм се запознал с нея. Обзалагам се, че двамата щяхме да се разбираме прекрасно.

Питър се разсмя.

— И аз така си мисля, да знаеш.

— Значи може би е време да вярваш малко повече, Питър. Точно това ти казвам. Остави нещата да дойдат при теб.

— Като Мартинез, имаш предвид.

— Може би, а може би не. Няма начин да разбереш, преди да разбереш. Никога не съм те питал в какво вярваш, Питър, и няма да го направя. Всеки човек трябва сам да го реши за себе си. И не ме разбирай погрешно — аз също съм войник, или поне бях. Светът има нужда от своите войници и ще дойде денят, в който много малко ще е от значение. Ти ще си там за битката, приятелю, не се съмнявам. Но в този свят има повече, отколкото очите виждат. Не знам всички отговори, но това го знам със сигурност.

— Де да имах и аз твоята увереност.

Майорът сви рамене, за да отхвърли думите му.

— Ти просто се опитваш да намериш път, както правим и ние, останалите. Докато растях в сиропиталището, сестрите винаги ни учеха как вярващият е човек, който вярва в нещо, което не може да докаже. Съгласен съм с това, но то е само част от историята. Това е крайт, не е средството. Преди сто години човечеството е било на път да се самоунищожи. Лесно ще е човек да си рече, че Бог много не ни харесва. Или че *няма* Бог, че няма никакво основание или причина да

се вярва в него — и ние може просто да се предадем и да го обявим. Благодаря, планета Земя, радвам се, че те познавахме. Но ти не си такъв, Питър. За теб да изловиш Дванайсетте не е отговор. Това е въпрос. Някой грижа ли го е за това? Струва ли си да бъдем спасени? Какво би искал от мен Бог, ако има Бог? Най-голямата вяра е готовността на първо място да питаш, дори когато всички доказателства са против. Вярата не просто в Бог, ами у всички нас. Ти си в труден момент и предполагам, че ще останеш там още известно време. Но си на правилния път и той е твой.

И в този момент Питър разбра какво вижда. Гриър беше свободен, свободен човек. Стените на килията му за него не означаваха нищо. Животът му протичаше на съвсем друго място, свободен от всички физически връзки. Каква изненада само, да завижда на човек, чийто цял живот протича в затворническа килия, не по-голяма от поширок клозет.

Чу се прещракване на бравата, времето им беше изтекло. Когато Сандърс влезе в килията, двамата мъже се изправиха.

— Е — плесна с ръце Гриър за край на разговора им, — дано престоят ти във Фрийпорт е кратък, поздрави на Командването. Не е най-добре миришещият град, но гледката е хубава. Добро място за размишления. Със сигурност си го заслужил.

— Така каза и полковник Апгар.

— Умен човек е Апгар — протегна ръка Гриър. — Хубаво беше да те видя, приятелю.

Двамата се ръкуваха.

— Грижи се за себе си, нали?

Гриър се ухили през отвора на брадата си.

— Нали знаеш какво разправят. Три пъти топло ядене и легло. Не е чак толкова лош живот, когато свикнеш с него. Колкото до останалото, познавам те, Питър. Ще намериш решение, когато дойде времето. Всъщност на това ти ме научи.

Сандърс го съпроводи към коридора. Чак тогава Питър се сети, че е забравил да пита Гриър за другия посетител. И още нещо: майорът изобщо не попита за Ейми.

— Вижте — рече Сандърс, докато минаваха през втора врата, — надявам се, че няма да имате нищо против молбата ми, но можете ли да подпишете това?

Държеше парче хартия и молив.

— За жена ми е — рече той. — За да докажа, че съм ви срещнал.

Питър взе хартията, надраска името си и го върна. За момент Сандърс само го съзерцава.

— Майчице — възкликна той.

— Чичо Питър!

Кейлъб се отдели от другите деца и полетя към него през площадката за игра. Накрая направи три подскока и се изстреля в ръцете на Питър, като едва не го прекатури.

— Леле, полека.

Лицето на момчето светеше от радост.

— Ейми каза, че идваш! Дойде! Дойде!

Питър се почуди как е разбрала. Но бързо се поправи. Ейми, изглежда, просто знаеше разни неща, сякаш умът ѝ беше свързан със скритите ритми на света. Държеше Кейлъб на ръце и го помете силното физическо присъствие на момчето: тежестта на детското му тяло и разгорещеността; топлината на дъха му, мириса на мляко, който се носеше от косата и кожата му, влагата от напрежението, примесена с остатъчния мирис на твърдия сапун, който използваша сестрите. От другата страна на игрището останалите деца ги наблюдаваха. Питър зърна как сестра Пег го мери с поглед хладнокръвно иззад железните пръчки на решетките. Необявеното му пристигане беше нарушение на драгоценната ѝ рутина.

— Я да те погледна.

Той пусна Кейлъб на земята. Както винаги, Питър беше изумен от неестествената прилика на момчето с Тео. Жегна го съжаление за времето, което безгрижно беше оставил да измине.

— Много растеш. Не ми се вярва чак.

Момченцето изпъчи гърди от гордост.

— Къде беше, какво видя?

— Какво ли не. Бях в Ню Мексико.

— Ню Мексико!

По лицето му се изписа пълна почуда. Питър можеше да му каже, че е бил и на Луната. В Кървил не криеха от децата съществуването на виралите, както се правеше това в Колонията, но

детският му ум трябваше тепърва да възприема последиците от този факт. За Кейлъб Експедиционният беше голямо приключение, като пиратите, които кръстосват моретата, и приказките за рицарите от стари времена, които сестрите им четяха от книгите.

— Колко време ще останеш? — умолително попита момчето.

— Няма да е много, опасявам се. Но до края на следобед ще сме заедно. А и скоро пак ще дойда, вероятно след седмица или горе-долу толкова. Какво искаш да правим?

Кейлъб отговори на мига.

— Да отидем на язовира.

— И защо там?

— Можеш да видиш всичко!

Питър се усмихна. В подобни мигове долавяше у племенника си нещо от себе си, същото незнаещо граници любопитство, което беше управлявало живота му.

— Ами тогава на язовира.

Сестра Пег застана зад момчето. Тя се движеше с лекотата на птица, но въпреки това имаше страховита фигура, а само с един строг поглед на тъмните си очи беше в състояние да накара човек да се смали у себе си. Другарите на Питър, които бяха отгледани в сиропиталището — мъже, обръгнали на ужасяващи условия на живот и постоянна опасност — говореха за нея със страхопочитание, граничещо с ужас. *Боже мили*, казваха до един, *тази жена ни плаши до смърт*.

— Здравейте, сестро.

Лицето ѝ представляваше обветрена и обжарена топография от дълбоки процеци и сухи равнини, притежаваше неизбежността на присъда. Застанала беше малко по-далеч от обичайното разстояние при разговор, лека, но значителна отлика, която подсилваше присъствието ѝ на човек с власт. Зъбите ѝ бяха покрити с жълтеникавокафяви петна от пушенето на царевична коса — непонятен за Питър навик, разпространен в Кървил, който предизвикваше у него смесица от почуда и отвращение.

— Лейтенант Джаксън, не ви очаквах.

— Съжалявам, стана малко неочаквано. Ще имате ли против, ако го взема за остатък от деня?

— За предпочитане е да бяхте изпратили съобщение. Тук нещата се случват по определен път.

Тялото на Кейлъб цялото трепереше от възторг.

— Моля, сестро!

Властният ѝ поглед се стрелна надолу към момчето замислено. Разперените ѝ като делта бръчки се задълбочиха в ъгълчетата на устата ѝ, когато тя всмукна бузи.

— Предполагам, че при тези обстоятелства е възможно. Изключение, нали разбирате, и внимавайте за сирената, лейтенант. Знам, че вие от Експедиционния смятате, че сте над тези правила, но подобно поведение аз не мога да позволя.

Питър пренебрегна заяждането, в крайна сметка у него имаше частица истина.

— Ще го върна до шест. — Под смразяващия ѝ поглед той се улови как му се ще да зададе следващия въпрос с любопитно високомерие. — Дали Ейми е наблизко? Бих искал да я посетя, преди да тръгнем.

— Отиде до пазара. За малко я изпуснахте — това изявление беше последвано от кисела въздишка. — Предполагам, че ще пожелаете да останете за вечеря.

— Благодаря ви, сестро. Колко любезно от ваша страна.

Досаден от тези официалности, Кейлъб го дърпаше за ръката.

— Моля те, чичо Питър, искам да *вървим*.

За миг, не по-дълъг от половин секунда, строгото изражение на жената като че се поразчупи. Изражение на почти майчинска нежност проблесна в очите ѝ. Но то толкова бързо изчезна, че Питър остана да се чуди дали не му се е сторило.

— Внимавайте за часа, лейтенант. Ще следя и аз.

Язовирът в много отношения беше сърцето на града и неговите механизми. Заедно с нефта, от който се получаваше енергията за генераторите, властването на Кървил над река Гуадалупе, която осигуряваше едновременно вода за напояване и бе бариера от север и запад, никой не беше виждал вирал дори да се опитва да плува; широко разпространено беше убеждението, че или се страхуват от водата, или просто не могат да се задържат над нея — и спомагаше за

неговата дълговечност. Самата река не била кой знае какво в началото, малка и незначителна, през лятото се превръщала в ручейче. Но разрушителното наводнение през 22, предвестник на метеорологична промяна, която щяла да увеличи постоянно дълбочината на реката до три метра, наложило укротяването ѝ. Във всяко отношение това било мащабен проект, който изисквал временно отклоняване на течението на реката и преместването на огромни количества пръст, да се прокопае във варовика куполовидна дупка, която да формира водохранилището, последвано от издигането на самата язовирна стена — инженерен подвиг от такъв мащаб, който Питър винаги свързваше с Времето Преди, а не със света, който познаваше. Денят на първото изпускане на вода се смятало за основополагащо явление в историята на Републиката. Именно овладяването на природните процеси с язовирната стена бяха впечатлили най-много Питър в Кървил и го бяха накарали да усети колко нищожна е Колонията в сравнение с него. Извадили бяха късмет, че бяха удържали толкова дълго.

Решетъчни стоманени стълби водеха нагоре. Кейлъб ги изкачи на един дъх въпреки виковете на Питър да върви бавно. Докато Питър стигне последния завой, Кейлъб вече гледаше над водата, към вълнообразния, оформен от хълмовете хоризонт. Девет метра по-надолу лицето на язовира притежаваше смайваща прозрачност. Питър дори виждаше рибите във водата, бели фигури, които се стрелкат лениво в ледената вода.

— Какво е това там? — попита момчето.

— Най-вече още от Тексас. Хребетът, към който гледаш, е само на няколко километра оттук.

— Къде е Ню Мексико?

Питър посочи на запад.

— Но е много, много далеч. Три дни с превоз, и то без спиране.

Момчето прехапа долната си устна.

— Искам да го видя.

— Може някой ден и да го видиш.

Тръгнаха по извития връх на язовирната стена към преливника. Поредица от отвори освобождаваха вода на равни интервали в празен басейн, от който гравитачни помпи я изпомпваха към селскостопанския комплекс. В далечината се мерзелееха разположените на равно разстояние кули, които бележеха Оранжевата

зона. Отново спряха, поглъщаха гледката. Питър за пореден път беше впечатлен от сложността на съоръжението. Като че само на това място човешката история беше продължила без прекъсване своя ход, ненарушен от рязкото разделение на ерите, което виралите бяха внесли в света.

— Приличаш на него.

Питър се обърна и видя как Кейлъб го гледа извил очи.

— За кого говориш?

— Тео. Баща ми.

Думите му го свариха неподготвен. Как беше възможно момчето да знае как е изглеждал Тео? Естествено, че не знаеше, но не в това беше въпросът. Твърдението на Кейлъб беше нещо като пожелание, начин да държи баща му жив.

— Така казват всички. Виждам и у теб голяма прилика с него, да знаеш.

— Липсва ли ти?

— Всеки ден. — Настъпи мрачно мълчание, после Питър добави: — Но ще ти кажа нещо. Докато си спомняме даден човек, той не си е отишъл напълно. Мислите му, чувствата му, спомените му, те са се превърнали в част от нас. И дори да си мислиш, че не помниш родителите си, помниш ги. Те са у теб, така както са и у мен.

— Но аз съм бил бебе.

— При бебетата това важи най-силно. — Хрумна му нещо: — Знаеш ли какво е Стопанството?

— Където съм се родил ли?

Питър кимна.

— Именно. Мястото не е като другите. Там винаги бяхме в безопасност, сякаш нещо се грижеше за нас. — За миг погледна момчето. — Баща ти вярваше, че е призрак.

Момчето ококори очи.

— Ами ти?

— Не знам. През годините много размишлявах върху това. Може и да беше. Или поне е бил някакъв вид призрак. Може би местата също имат спомени. — Постави ръка на рамото на момчето. — Знам само, че светът искаше да се родиш, Кейлъб.

Момчето се умълча. После на лицето му изгря пакостлива усмивка за план, който ще бъде разкрит.

- Знаеш ли сега какво ще правя?
- Кажи.
- Искам да плувам.

Малко след четири стигнаха до основата на преливника. Застанаха на ръба на басейна, съблякоха късите си панталони. Питър стъпи на скалите, обърна се и видя Кейлъб, замръзнал на ръба.

- Какво има?
- Не знам как.

Някак Питър беше пропуснал да го предвиди. Той подаде ръка на момчето.

- Ела. Ще те науча.

Водата беше стряскащо студена, с определен минерален вкус. Отначало Кейлъб беше боязлив, но след трийсет минути пляскане във водата увереността му нарасна. Още десет — и той вече свободно се придвижваше сам, плуваше като кутре по повърхността.

- Виж ме! Виж ме!
- Питър за пръв път виждаше момчето толкова щастливо.
- Улови се за раменете ми — рече той.
- Момчето се покатери на гърба му и го сграбчи за раменете.
- Какво ще правим?
- Поеми дълбоко въздух и го задръж.

Потопиха се заедно. Питър издиша въздуха от дробовете си, протегна ръце и с пъргав тласък се плъзна по каменното дъно, момчето го стискаше здраво, тялото му се носеше на повърхността като плащ. Водата беше бистра като стъкло. Спомени как се гмурка в пещерата като момче нахлува в мислите на Питър. Същото беше правил с баща си.

- Още три тласкания и се изкачиха, изскочиха на светло.
- Как беше? — попита Питър.
- Видях риба!
- Казах ти.

Отново и отново се гмуркаха по този начин, радостта на момчето не знаеше край. В пет и половина, когато сенките вече се удължаваха, Питър каза, че приключват. Внимателно излязоха на скалите и се облякоха.

— Нямам търпение да разкажа на сестра Пег, че сме излизали — обяви Кейлъб със светнало лице.

— Най-добре е да не го правиш. Нека си остане наша тайна, става ли?

— Тайна? — Момчето изговори думата със забранено задоволство, сега вече бяха част от заговор.

— Точно така.

Момчето плъзна малката си влажна длан в ръката на Питър, докато вървяха към вратата. След още няколко минути щеше да засвири сирената. Усещането го завладя със залялата го вълна обич: *Затова съм тук.*

Намери я в кухнята пред голяма печка, покрита с врящи съдове. В стаята беше страшно горещо и шумно — тракането на съдовете, сестрите, които се суетяха насам-натам, натрупалата се глъчка от възторжените гласове на децата, докато се събираха в трапезарията. Ейми седеше гърбом към него. Косата ѝ, лъщяща и тъмна, се спускаше в дебела плитка до кръста ѝ. Той се поколеба на прага, наблюдаваше я. Стори му се напълно погълната от работата си, бъркаше съдържанието на най-близката до нея тенджерата с дълга дървена лъжица, опитваше и добавяше сол, после пъргаво отиде до една от няколкото изградени от червени тухли фурни и издърпа с дълга лопата половин дузина токущо опечени самуни.

— Ейми.

Тя се обърна и се усмихна. Срецнаха се в средата на оживеното помещение. Миг на несигурност, после се прегърнаха.

— Сестра Пег ми каза, че си бил тук.

Той се отдръпна. Усетил го беше в докосването ѝ: у нея имаше нещо ново. Отдавна го нямаше безмълвното, травмизирано бездомно дете със сплътена коса и взети откъдето падне дрехи. Напредването на възрастта ѝ изглежда се случваше на пресекулки, не ставаше дума толкова за физическо израстване, колкото за задълбочаване на самообладанието, сякаш тя влизаше във владение на собствения си живот. И вечният парадокс: личността пред него, въпреки че във всяко отношение на външен вид беше на младо момиче, всъщност беше най-

старото човешко същество на земята. Дългото отсъствие на Питър, цяла епоха за Кейлъб, за Ейми се равняваше на мигване на окото.

— Колко ще останеш? — не отклони очи от лицето му.

— Само тази нощ. Утре заминавам.

— Ейми — извика я една от сестрите до печката, — готова ли е тази супа? Отвън врявата се засилва.

Ейми припряно отвърна през рамо:

— Секунда само — след това се обърна с още по-широка усмивка към Питър: — Оказва се, че не съм много лоша готвачка. Запази ми място — бързо стисна ръката му. — Наистина е хубаво да те видя.

Питър се запъти към трапезарията, където децата бяха насядали около дълги маси, подредени по възраст. Шумът в стаята беше силен, свободно лееща се енергия от тела и гласове като данданията в огромна машина. Настани се на края на пейката до Кейлъб, точно когато сестра Пег се появи в стаята и плесна с ръце.

Ефектът беше мълниеносен: тишина обгърна стаята. Децата се уловиха за ръце и сведоха глави. Питър се оказа уловен в кръга, Кейлъб от една страна, от другата — момиченце с кестенява коса, което седеше срещу него.

— Отче, който си на Небесата — напевно започна жената със затворени очи, — благодарим ти за храната и затова че сме заедно, за благословията на твоите любов и грижа, с които в милостта си ни даряваш. Благодарим ти за изобилието на земята и небесата отгоре, за закрилата ти, докато не се преселим в другия живот. Накрая ти благодарим за присъствието на нашия скъп гост, един от смелите ни бойци, пропътувал, изпълнен с опасности път, за да бъде с нас тази вечер. Отправляме към теб молитви да закриляш него и приятелите му и да ги пазиш от опасности в пътуването им. Амин.

Хор от гласове:

— Амин!

Питър се почувства искрено трогнат. Значи в крайна сметка сестра Пег не беше много сърдита от присъствието му. Появи се храната: големи тенджери със супа, хляб, нарязан на дебели филии, от които се вдигаше пара, кани с вода и мляко. В началото на всяка маса една от сестрите разливаше супата в купи и ги подаваше по редовете, каните също обикаляха. Ейми се настани на мястото до Питър.

— Кажи ми какво мислиш за супата — рече тя.

Вкусна беше, от месеци не беше ял по-вкусно. Хлябът, мек и топъл в устата му, почти го накара да простене. Овладея желанието да поиска допълнително, като реши, че ще е проява на грубост, но щом опразни купата си, една от сестрите се появи с друга и я постави пред него.

— Не ни се случва често да имаме гости — обясни тя с порозовяло от притеснение лице и припряно се отдалечи.

Говориха за сиропиталището и задълженията на Ейми — кухнята, но също да учи най-малките да четат и по нейните думи „всичко останало, което трябва да се свърши“ — и новините на Питър от другите, въпреки че обмениха тези новини с общи приказки. Чак след като децата си легнеха, двамата щяха да могат да поговорят искрено. До него Кейлъб разпалено разговаряше с друго момче, а Питър можеше само едва-едва да следи разговора им, нещо за коне, кралици и пешки. Когато приятелчето му стана от масата, Питър попита Кейлъб за какво е ставало дума.

— За шах.

Питър не разбра.

Кейлъб изви очи.

— Не, *шах*. Това е игра. Ако искаш, мога да те науча.

Питър погледна към Ейми, която се смееше.

— Ще изгубиш — предупреди го тя.

След вечеря и раздигането на съдовете тримата отидоха в общата стая, където Кейлъб постави дъската и обясни имената на множеството фигури и правилата, по които се движеха. Докато стигне до конете, главата на Питър се въртеше.

— Ти наистина ли помниш всичко това в главата си? За колко време се научи?

Той се сгуши невинно.

— За малко. Хич не е сложно.

— Не звучи така — той се обърна към Ейми, която се усмихваше лукаво.

— Не гледай мен — възрази тя. — Действаш сам.

Кейлъб махна с ръка към дъската.

— Ти местиш пръв.

Битката започна. Питър беше решил да го кара по-полека с момчето — в крайна сметка това беше детска игра и със сигурност бързо щеше да я усвои — но веднага откри колко много е подценил младия си противник. Кейлъб, изглежда, предвиждаше всяка своя тактика, отговаряше, без да се колебае, движенията му бяха решителни и уверени. В нарастващото си отчаяние Питър реши да атакува, използва коня да вземе един от офицерите на Кейлъб.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита момчето.

— Ами не...

Кейлъб изучаваше дъската, опрял брадичка на ръце. Питър долавяше сложните движения на мислите му: съставяше стратегия, представяше си поредица от ходове и контраходове, които се развиваха в бъдещето. На пет години, помисли си Питър. Удивително.

Кейлъб премести с три полета топа си и взе един от конете на Питър, който той нехайно беше оставил незащитен.

— Гледай — рече той.

Бърза размяна на фигурите и царят на Питър беше блокиран.

— Шах и мат — обяви момчето.

Питър наблюдаваше отчаяно дъската.

— Как го направи толкова бързо?

Зад него Ейми се смееше — сърдечен, заразителен звук.

— Казах ти.

Усмивката на Кейлъб стана още по-широка. Питър разбра какво се е случило, първо плуването, сега играта. Племенникът му без усилия беше обърнал ситуацията в своя полза, като показва на Питър на какво е способен.

— Просто трябва да мислиш с няколко хода напред — обясни Кейлъб. — Опитай се да го виждаш като история.

— Я ми кажи истината. Колко те бива в тая игра?

Кейлъб сви рамене скромно.

— Няколко от по-големите момчета ме биеха преди, но вече не могат.

— Така ли? Ами тогава подреди отново фигурите, младежо. Искам реванш.

Кейлъб беше постигнал третата си поредна победа, всяка следваща по-безмилостно решителна от предишната, когато удари камбаната и го призова към спалнята. Времето беше минало много

бързо. Ейми тръгна към спалните на момичетата, остави Питър да съпроводи момчето до леглото. В голямата стая с легла Кейлъб се преоблече с нощница, после коленичи на каменния под до леглото си, притиснал длани една в друга, за да каже молитвите си, дълга поредица от „Благослови, Боже“, които започваха с „родителите ми в рая“ и завършваха със самия Питър.

— Винаги оставям твоето име накрая — рече момчето, — за да те пази.

— Кой е Мишелов?

Мишелов беше котаракът им. Питър беше видял клетото създание да седи на перваза в общата стая — жалка дрипа, с провиснала плът над крехките си кости като пране на простор. Питър издърпа завивката до брадичката на Кейлъб и се приведе да го целуне по челото. Сестрите се движеха нагоре-надолу между редиците от легла и шъткаха на по-големите деца. Лампите в стаята вече бяха загасени.

— Кога ще дойдеш пак, чичо Питър?

— Не знам. Скоро, надявам се.

— Може ли пак да ходим да плуваме?

Топло чувство се разпростря по цялото му тяло.

— Само ако ми обещаеш, че ще играем повече шах. Струва ми се, че още не съм го усвоил. Може да ползвам няколко указания.

Момчето засия.

— Обещавам.

Ейми го чакаше в празната обща стая, котаракът се галеше в краката ѝ. Питър трябваше да се върне в бараките в 21:00. Двамата с Ейми разполагаха само с няколко минути.

— Клетото създание — рече Питър. — Защо някой не го убие? Изглежда жестоко.

Ейми прокара ръка по гърба на животинката. Слабо мъркане потрепери от него, когато изви гръбнак да получи ласката ѝ.

— Престарял е, предполагам. Но децата го обожават, а сестрите не вярват в това. Само Бог може да отнема живот.

— Очевидно никога не са били в Ню Мексико.

Шега, но и не съвсем. Ейми го гледаше загрижено.

— Изглеждаш притеснен, Питър.

— Нещата не вървят на добре. Искаш ли да ти разкажа?

Тя обмисли въпроса. Изглеждаше малко бледа. Питър се почуди дали се чувства добре.

— Може би някой друг път — очите ѝ оглеждаха лицето му. — Той те обича. Непрекъснато говори за теб.

— Караш ме да се чувствам виновен. Вероятно го заслужавам.

Тя вдигна Мишелов, за да го настани в скута си.

— Той разбира. Казвам ти го, за да знаеш колко си важен за него.

— Ами ти? Добре ли си тук?

Тя кимна.

— Като цяло ме устройва. Харесват ми компанията, децата, сестрите. Тук е, разбира се, и Кейлъб. Може би за пръв път в живота си се чувствам... знам ли и аз. Полезна. Хубаво е да си просто обикновен човек.

Питър беше смаян от откровения, лесен ход на разговора. Паднала беше някаква бариера помежду им.

— Другите сестри знаят ли? Освен сестра Пег имам предвид.

— Няколко знаят или може би подозират. Тук съм пет години, а не са забелязали да остарявам. Мисля, че съм донякъде притеснение за сестра Пег, нещо, което не се вписва напълно в нейния светоглед. Но нищо не ми е казвала — Ейми се усмихна. — В крайна сметка приготвям чудесна ечемична супа.

Много бързо времето изтече и той трябваше да си тръгва. Ейми го съпроводи до входа, където Питър извади пачката банкноти от джоба си и ѝ ги подаде.

— Дай ги на сестра Пег, става ли?

Ейми кимна без коментар и мушна кесията в джоба на полата си. Отново го придърпа в прегръдка, този път по-ожесточена.

— Наистина ми липсваше. — Гласът ѝ прозвуча нежно до гърдите му. — Пази се, разбра ли? Обещай ми да се пазиш.

В настояването ѝ имаше нещо притеснено, почти финално, някаква тъга в раздялата им. Какво не му казваше? Имаше и друго: от тялото ѝ се носеше трескава топлина. Почувства я дори през тежкия плат на униформата си.

— Не бива да се притесняваш за мен. Аз ще съм добре.

— Сериозно говоря, Питър. Ако нещо се случи, не бих могла...
— Гласът ѝ потрепери, понесен от течението на скрити ветрове. — Няма да мога и това е.

Сега вече беше сигурен: Ейми криеше нещо от него. Питър огледа лицето ѝ, за да разбере какво е. На челото ѝ блестеше тънък слой от пот.

— Добре ли си?

Улови ръката му в своята и вдигна ръцете им загрижено, притисна дланта си в неговата, така че възглавничките на пръстите им се допряха. Жестът едновременно беше жест на единение и на разделяне, връзка и раздяла.

— Помниш ли, когато те целунах?

Никога не бяха говорили за това — бързата ѝ, лека като клъвване от птичка целувка в мола, виралите тичаха към тях. Много неща се бяха случили, но Питър не беше я забравил. Как би могъл?

— Винаги съм се чудел за нея — призна той.

Вдигнатите им ръце сякаш се рееха в изпълненото с мрак място между двамата. Ейми ги изучаваше с поглед. Май се опитваше да разгадае загадката, която самата създаде.

— Толкова дълго бях сама. Не мога да го опиша. А изведнъж ти се появи. Не можех да повярвам — внезапно сякаш излезе от транс, издърпа ръката си, лицето ѝ поаленя. — Това е всичко. Най-добре да вървиш, ще закъснееш.

Не му се искаше. Като целувката, усещането от ръката ѝ, изглежда, притежаваше уникална сила, промъкваща се в сетивата му, сякаш се беше настанила във върховете на пръстите му. Искаше да каже още нещо, но не откриваше думите и моментът отлетя.

— Сигурна ли си, че си добре?

На лицето ѝ се появи усмивка.

— Не съм била по-добре.

Тя наистина изглежда болна, помисли си той.

— Ще се върна след десет дни.

Ейми нищо не каза.

— Тогава ще те видя, нали?

Той се почуди защо я пита.

— Разбира се, Питър. Къде бих могла да отида?

След като Питър си тръгна, Ейми се запъти към жилището на сестрите, по-малък вариант на спалните, където спяха децата. Останалите сестри спяха, няколко от по-възрастните тихо похъркваха. Тя съблече туниката си и се наведе над леглото.

По някое време по-късно се събуди сепнато. Тялото ѝ беше потънало в студена пот, от която нощницата ѝ беше прогизнала. Непокойството от лошите сънища все още я владееше.

Ейми, помогни ми.

Тя застина.

Той чака теб, Ейми. В кораба.

— Татко?

Иди при него... иди при него... иди при него...

Тя се изправи, изпълнена с внезапна целеустременост. Дошъл беше моментът.

Но оставаше едно задължение, една последна задача да бъде изпълнена в тези изтичащи дни от живота, който беше обичала, макар ѝ да бе продължил кратко. По смълчаните коридори тихо стигна до общата стая. Завари Мишелов там, където го беше оставила да почива на дивана. От очите му струеше изтощение, крайниците му бяха отпуснати, едва вдигаше глава.

Моля те, говореха очите му. Боли ме. Прекалено дълго продължи всичко.

Тя внимателно го вдигна на гърдите си. Прокара ръка по гърба му, обърна го така, че да гледа към прозореца с гледка към звездната нощ.

— Виждаш ли този красив свят. Мишелов? — промърмори тя близо до ухото му. — Виждаш ли красивите звезди?

Толкова е... красиво.

Вратът му се счупи с изпукване, тялото му се отпусна в ръцете ѝ. Ейми постоя няколко минути така, докато присъствието му изчезне, галеше козината му, целуваше главата и муцунката му. *Довиждане, Мишелов. Бог да те пази. Децата те обичат, завинаги ще останеш с тях.* После го изнесе навън до градинския навес, за да намери лопата.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

— Ще погледнете ли да видите какво довя вятърът?

Омазан с масло мъж беше упътил Питър към столовата, където завари Майкъл заедно с дузина други мъже и жени, хванали с мръсните си ръце вилици, да гребат боб от чинии и да пълнят уста. Майкъл скокна от пейката и го тупна по рамото.

— Питър Джаксън, да не повярва човек!

— Рояци, Майкъл. Огромен си.

Гръдният кош на приятеля му се беше удвоил и опъваше тъканта на комбинезона му, по ръцете му се виеха мускули. По страните на лицето му беше поникнала гъста руса и груба четина.

— Правичката да ти кажа, тук няма кой знае какво да се прави друго, освен да се рафинира нефт и да се вдигат гири. И послушай умния, никой не използва тази дума тук. Всичко е „това мамка му“ и „онова мамка му“. — Той посочи към масата. — Това е екипът ми. Поздравете Питър, омбрес.

Питър се запозна с всички и се постара да запомни имената, но знаеше, че след няколко минути няма да помни нито едно.

— Гладен ли си? — попита Майкъл. — Не е зле кльопачката, стига да дишаш през устата.

— Най-напред трябва да доложи за пристигането си на Вътрешната.

— Той може да почака. Дванайсет точно е, има големи шансове Старк вече да се е насмукал. Всъщност трябва да видиш Карловиц, но той отиде до резерва. Ще ти донеса чиния.

По време на обяда си размениха новини, върнаха подносите си в кухнята и излязоха.

— Винаги ли мирише толкова зле? — попита Питър.

— О, днес денят е хубав. Когато вятърът се завихри насам, ще ни разплаче. Носи всичката смрад от канала. Хайде, ще те разведа най-подробно.

Първата им спирка беше в бараките, пепелива четвъртита сграда с ръждясал тенекиен покрив. Отделени със завеси легла се редяха

покрай стените. Огромен мъж с продълговато лице седеше на масата в средата на стаята и разбъркваше тесте карти.

— Това е Хуан Суитинг, заместника ми — рече Майкъл. — Отговаря на името Цепс.

Двамата се здрависаха, мъжът го поздрави с изръмжаване.

— Как получи името Цепс? — любопитства Питър. — Не съм го чувал.

Мъжът сви ръце и бицепсите му се издуха като два едри грейпфрута.

— Аха — рече Питър, — ясно.

— Няма място за притеснения — успокои го Майкъл, — има още какво да се желае за обносните му и докато чете, мърда устни, но се държи много прилично, стига да не забравяш да го храниш.

От едно от леглата се появи жена, облечена само по бельо. Прозя се в ръка.

— Иисусе, Майкъл, исках да дремна малко — за удивление на Питър тя обви ръце около врата на Майкъл и лицето и просветна от алчна усмивка. — Освен, разбира се...

— Не му е времето, *ми амига*^[1]... — Майкъл внимателно се освободи. — Ако не си забелязала, не сме сами. Лор, Питър. Питър, Лор.

Тялото ѝ беше слабо и силно изсветлялата ѝ от слънцето коса беше късо подстригана. Привлекателна, но по необичаен, леко мъжкарански начин, излъчваше откровена, дори животинска сексуалност.

— Ти ли си онзи тип?

— Точно така.

Тя се разсмя знаещо.

— Ами късмет, приятел.

— Лор е четвърто поколение нефтохимик — обясни Майкъл. — Направо пие нефт.

— Това е занаят — рече Лор и се обърна към Питър. — Значи вие, момчета, сте израснали заедно. Споделете тайната с момичето. Той какъв беше?

— Почти най-умното момче. Всички му викаха Веригата. Нещо като прякор.

— И то глупав. Много благодаря, Питър.

— Веригата — вкуси думата Лор. — Знаеш ли, някак ми харесва. На масата Цепс, който нищо не беше казал, изимитира женски стон.

— *О, Верига, о, Верига, накарай ме да се чувствам като жена...*

— Млъквайте и двамата! — Майкъл се беше изчервил в противоречие с новооткритата си мъжественост, Питър обаче усещаше, че част от него се радва на вниманието. — На колко сте, тринайсет? Хайде, Питър — той го насочи към вратата, — да оставим дечурлигата.

— До скоро, лейтенант — весело извика Лор, докато двамата излизаха. — Искам да чуя всички *истории*.

В засилващата се жегата Майкъл показва на Питър рафинерията, като го заведе на една от кулите и му обясни процеса по рафиниране.

— Доста опасно ми се струва — рече Питър.

— Става това-онова, така е.

— Къде е резервът? — Питър знаеше, че нефтът идва от разположено дълбоко под земята депо.

— На осем километра северно оттук. Всъщност става дума за естествен солен купол, част от стария Стратегически петролен резерв. Нефтът плува, затова ние вкарваме вътре с помпи морска вода и той излиза.

Приятелят му беше усвоил нещо от говора на тексасците, забеляза Питър. Изговаряше думата „нефт“ като тях.

— Колко остава?

— Колкото щеш, като цяло. По наши преценки достатъчно, за да рафинираме още петдесет години.

— А щом свърши?

— Търсим още. Пълно е с хранилища из Хюстънския канал за товарене. Това там си е токсично блато, а и гъмжи от дремльовци, но би ни оправило за известно време. Другото най-близко хранилище е Порт Артур. Няма да е лесно да преместим операцията натам, но с достатъчно време бихме могли да се справим — той сви рамене фаталистично. — И в двата случая се съмнявам, че ще съм жив, за да се тревожа.

Майкъл каза, че има да покаже изненада на Питър. От оръжейната Майкъл взе пушка, после отидоха до паркинга за пикап.

Майкъл постави пушката на стойка на пода в кабината и каза на Питър да се качва.

— Къде отиваме?

— Ще видиш.

Излязоха от комплекса, завиха на юг по напукан черен път, който вървеше успоредно на крайбрежието. През отворените прозорци на колата навлизаше солен въздух и намаляваше остротата на жегата. Питър беше виждал Залива само два пъти, древната му широта неизменно караше дъха му да секне. По-хипнотични бяха вълните, огромни валяци, които набираха ръст и сила, докато приближаваха и падаха в свод от кафява пяна към ръба на водата. Не можеше да откъсне поглед от тях. Питър знаеше, че може да седи на плажа с часове и просто да наблюдава вълните.

Плажните ивици бяха чисти, докато другите все още носеха следите от голяма катастрофа: планини от ръждясал метал, огънат в най-невероятни форми, заседнали на брега кораби във всевъзможни размери, с избелели корпуси, издълбани, дори с оголени греди, килнати в пясъка като изложени на показ гръдни кошове, хребети от неразпознаваеми отломки, изхвърлени на брега от прилива.

— Ще останеш изненадан колко много неща все още се изхвърлят — рече Майкъл и махна през прозореца. — Много от тях идват по течението на Мисисипи, после криволичат по крайбрежието. Тежките предмети обикновено са заминали, но цялата пластмаса май е останала.

Майкъл зави и излезе от пътя, вече караше по ръба на водата. Питър се взираше през прозореца.

— Виждал ли си нещо по-голямо?

— Преди известно време. Миналата година течението докара баржа, все още натоварена с големи контейнери. Проклетията беше плавала цял век. Всички бяхме много въодушевени.

— Какво имаше в нея?

— Човешки скелети.

Стигнаха до заливче и завиха на запад, следваха линията на спокоен залив. Пред тях се издигаше малка бетонна постройка, кацнала на ръба на водата. Когато Майкъл спря колата, Питър видя, че сградата е само черупка, въпреки че на прозореца все още стоеше надпис с избелели букви „Специалитети от раци“.

— Добре, слушам те — рече Питър. — Каква е изненадата?
Приятелят му се усмихна пакостливо.

— Остави тук тоя убиец на пушеци — посочи към браунинга, пристегнат на колана на Питър. — Няма да ти трябва.

Учуден какво ли е намислил приятелят му, Питър остави оръжието в жабката, след това последва Майкъл до задната част на сградата. Малко пристанище от бетонни пристани, вероятно към девет метра дълги, които навлизаха във водата.

— Какво виждам?

— Лодка, много ясно.

Малка платноходка стоеше привързана към края на кея и леко се полюляваше на вълните.

— Как се сдоби с нея?

Лицето на Майкъл светна от гордост.

— Всъщност от много места. Корпусът открихме в гараж на около петнайсет километра навътре в сушата. Останалото събрахме оттук-оттам или сами го направихме.

— Ние ли?

— Лор и аз — той се прокашля, лицето му изведнъж поаленя. — Предполагам, очевидно е, че...

— Не ми дължиш обяснения, Майкъл.

— Само казвам, че не е така, както изглежда. Ами всъщност може и да е. Но не бих казал, че сме заедно. Лор е просто... ами, тя е такава.

Питър се улови, че изпитва перверзно удоволствие от объркването на приятеля си.

— Доста приятна ми се струва. А и очевидно те харесва.

— Ами да — сви рамене Майкъл. — „Приятна“ надали ще е първата дума, която сам бих избрал, ако ме разбираш. Правичката да ти кажа, рядко се разделям с нея.

Когато Майкъл се качи на борда, Питър изведнъж си даде сметка колко нищо и никаква беше наглед лодчицата.

— Какъв е проблемът? — попита Майкъл.

— Ние наистина ли ще плаваме на това нещо?

Майкъл се захвана усърдно да намотава въжетата и да ги поставя на дъното на корпуса.

— А ти защо си мислиш, че те докарах тук? Спри да се притесняваш и се качвай.

Питър предпазливо се приведе в кокпита. Корпусът необичайно се движеше под него и отговаряше на теглото му с бавно поклащане. Улови парапета, изпълнен с желание лодката да застане неподвижно.

— И наистина ли знаеш как се прави?

Приятелят му се изсмя под нос.

— Не се дръж като бебе. Помогни ми да вдигна платното.

Майкъл бързо мина през основните неща: корабно платно, рул, румпел, основно въже. Освободи въжето, отиде трмаво до румпела, направи нещо и накара платното рязко да се изпълни с въздух, изведнъж потеглиха, и то бързо. Отдалечаваха се от пристанището с удивителна скорост.

— Какво ще кажеш?

Питър притеснено гледаше стопяващата се крайбрежна линия.

— Свиквам.

— Помисли върху следното — подхвърли Майкъл, — за пръв път в живота си се намиращ на място, където никакъв вирал не може да те убие.

— Не бях помислил за това.

— През следващите два часа ти, приятелю, не си на работа.

Поеха курс през залива. Докато навлизаха в по-дълбоки води, цветът се промени от мъхестозелено в наситено тъмносиньо, слънчевата светлина отскачаше от неравностите по водната повърхност. По време на плаването лодката стана по-стабилна под краката им и Питър започна да се отпуска, но ненапълно. Майкъл, изглежда, знаеше какво прави, само че океанът си оставаше океан.

— Колко си се отдалечавал с това нещо?

Майкъл погледна напред и косо към светлината.

— Трудно е да се каже. Пет мили.

— Ами бариерата?

Разпространено беше убеждението, че в началните дни на епидемията другите народи по света са се изолирали и с цел да засилят карантината на северноамериканския континент разположили мини по протежението на бреговата линия и бомбардирани всеки морски съд, който се опитвал да излезе в открито море.

— Ако я има, още не съм я открил — сви рамене Майкъл. — Донякъде си мисля, че е измишльотина, правичката да ти кажа.

Питър предпазливо наблюдаваше приятеля си.

— Не я търсиш, така ли?

Майкъл не отговори, по изражението му Питър позна, че е улучил.

— Това е лудост.

— Както и това, което ти правиш. А и ако съществува бариерата, колко мини биха могли все още да плуват? Сто години в океана ще унищожат всичко. Пък и всички отломки вече са ги взривили така или иначе.

— Безразсъдно е. Можеш да хвъркнеш във въздуха.

— Може. А може утре една от онези кули да ме изстреля в космоса. Стандартите за личната сигурност наоколо са доста занижени — сви рамене. — Но това е друга тема. Не вярвам, че проклетото нещо изобщо е съществувало на първо място. По цялото крайбрежие? Ако включиш Мексико и Канада, че това са четиристотин и две хиляди триста и четирийсет километра. Невъзможно.

— Ами ако грешиш?

— Тогава някой ден може, както казваш, да хвъркна във въздуха.

Питър остави темата. Много неща се бяха променили, но Майкъл си оставаше Майкъл, човек с ненаситна любознателност. Напускаха залива и навлизаха в открити води, бризът се беше усилил и мяташе бляскави вълни върху носа. Нещо в стомаха му се присви. Не беше от клатушканото на лодката. Навсякъде имаше толкова много вода.

— Може би този път поне трябва да се движиш малко по-близо до сушата.

Майкъл нагласи платното и улови по-здраво руля.

— Съвсем друга история е в открито море, Питър, казвам ти. Не мога да ти го опиша. Сякаш всички лоши неща изчезват. Наистина, трябва да го изпиташ сам.

— Трябва да се връщам. Да го оставим за друг път.

Майкъл го погледна и се засмя.

— Добре — рече той. — Друг път.

[1] От исп. *mi amiga* — приятелка моя. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Алиша вървеше на север, навлизаше в откритите пространства. Тексаското плато: безкрайна равна земя, като огромно спокойно море, вятърът се носеше над прерийните треви, безкрайното небе над нея беше в есенна синева, окръжаващият хоризонт се нарушаваше тук-там от тополи, израснали покрай някоя река, орехи или върби с дълги клони, чиито меланхолични вейки се поклащаха покорно, когато тя минаваше. Дните бяха топли, но нощем температурите падаха и тревата натежаваше от роса. Използваше гориво от скривалищата по пътя си и успя да измине пътя за четири дни.

Пристигна в гарнизона „Киърни“ сутринта на 6 ноември. Завари точно каквото Командването предполагаше, че ще заvari, когато конвойт с доставките не се завърна: нямаше жива душа, която да я посрещне. Гарнизонът беше отворен гроб. Ехото от предсмъртните викове на войниците сякаш се носеше във въздуха, заключено в бруленото от вятъра безмълвие. Алиша прекара два дни да товари разчленените останки на другарите си в каросерията на камиона, за да ги закара до избраното от нея място, ливада на края на Платото. Там ги положи в дълга редица, за да могат да бъдат заедно, заля ги с гориво и ги запали.

На следващата сутрин видя коня.

Животното стоеше от другата страна на барикадите. Дорест жребец, дългата му мъжествена шия се изви, за да попасе сред тежките треви на ръба на парадния плац — присъствието му беше необяснимо, като самотна оцеляла след торнадо къща. Стоеше на няколко метра. Алиша предпазливо се приближи към него с обърнати нагоре ръце. Животното беше готово да побегне, издуло ноздри, наострило уши, оглеждаше я с едно голямо око. Кое е това странно създание, казваше окото, какво е намислила? Алиша се приближи с още една стъпка, той все още не помръдваше. Тя почувства дивата природа, която кръстосваше кръвта му, експлозивната му животинска сила.

— Добро момче — мърмореше тя. — Виждаш ли? Не съм толкова лоша. Да станем приятели ние двамата, какво ще кажеш?

Когато ги делеше една ръка разстояние, тя постави ръката си с отворена длан под носа му. Бърните му се отдръпнаха назад и разкриха жълтеникава стена от зъби. Окоето му беше като огромен черен мраморен къс, който я оглеждаше. Мигът на решението, тялото му се напрегна и застана нащрек, след това конят сведе глава и изпълни отворената ѝ длан с топлия си и влажен дъх.

— Е, мисля, че намерих кого да яздя.

Животното вече душеше ръката ѝ и поклащаше глава. По устата му имаше петънца от пияна. Тя го погали по врата, по бляскавата, покрита с пот кожа. Тялото му беше като изваяно, твърдо и чисто, но истинската му сила струеше от очите му.

— Трябва ти име — рече Алиша. — Как да те нарека?

Нарече го Воин. От мига, в който се метна на гърба му, вече принадлежаха един на друг. Сякаш двамата бяха стари приятели, разделени отдавна, които отново са се открили, другари за цял живот, които биха могли да разкажат един на друг най-съкровения си истории, но биха могли, ако решат, и изобщо нищо да не си разкажат. Тя остана още три дни в празния гарнизон, събираше припаси, планираше предстоящото пътуване. Наостри ножовете си чак до фините им върхове. Носеше заповедта в торбата си. *До: Алиша Донадио, Капитан от Експедиционния корпус. Подпис: Виктория Санчес, президент. Република Тексас.*

Сутринта на 12 ноември те потеглиха. Отправиха се на изток.

Все още съществуваше един мост над Мисури, на осемдесет километра северно от Омаха при град Дикейтър. Стигнаха до него на шестия ден. Сутрините бяха обгърнати в скреж, във въздуха се носеше мирис на зима. Дърветата се бяха отърсили от своята стеснителност и излагаха на показ голите си клони. Докато се приближаваха, Алиша усети в хода на Воин нотка колебание: *Реката, наистина ли?* Стигнаха до скалите, под тях водата вреше и кипеше в широкото си течение. По повърхността ѝ, непроницаема като камък, се въртяха въртопи. Малко повече от километър на север мостът прехвърляше дължината си върху масивни бетонни колони и като да обкрачваше реката с гигантски крака. *Да,* рече Алиша. *Наистина.*

Имаше мигове, когато решението им изглеждаше прибързано. На места бетонната повърхност беше пропаднала и отдолу се виждаха пенливите води на реката. Тя слезе от Воин и го поведе за юздата. Старателно си проправяха път, всяка стъпка заплашваше с възможността мостът да се срути под тях. Чия беше тази глупава идея? Като че питаше Воин. *О, твоя.*

На другия бряг спряха. Свечеряваше се, слънцето се спускаше зад скалите. Навиците на Алиша се бяха обърнали. Ако пътуваше пеша, тя по обичая си щеше да спи през деня и да пътува нощем. Но сега яздеше и не беше възможно. Алиша запали огън на брега на реката, напълни тигана си и го постави на огъня да заври. Взе последния от запасите си, който носеше в дисагите: шепа сушени бобови зърна, паста в консерва, резен от сухар, твърд като камък. Имаше желание да ловува, но не искаше да оставя сам Воин. Изяде мижавата си вечеря, изми тигана в реката и легна на рогозката, за да гледа небето. Открила беше, че ако го наблюдава достатъчно дълго, ще види падаща звезда. Като че в отговор на мислите ѝ ярка резка просветна на небето, а след това бързо още две, една след друга. Веднъж преди много години Майкъл ѝ каза, че някои са човешки творения, останали от Времето Преди, наречени сателити. Опитал се беше да ѝ обясни функцията им — нещо, свързано с времето — но Алиша беше забравила обяснението му или го беше изключила като поредния пример за всезнаене на многознайкото Майкъл, който залива останалите хора със своята начетеност. Останало беше само абстрактното усещане за думите му, съчетаването на светлина и сила: незнаещи брой предмети с неясно предназначение, които се въртяха около земята като камък в прашка, заключени в орбитите си от противодействащи влияния на воля и гравитация, докато не зарежат договорите си и не се гмурнат към земята с ярък блясък. Паднаха още звезди. Алиша започна да брои. Колкото повече гледаше, толкова повече преброи. Десет, петнайсет, дваисет. Не спря да брои, докато не заспа.

Денят започна ясен и чист. Алиша сложи очилата си и се протегна, носещата удоволствие енергия от нощната почивка обхвана крайниците ѝ. Шумът на реката се чуваше по-силно в утринния въздух. Беше оставила малко сухар за закуска. Отрязва половината, даде останалото на Воин и продължи ездата.

Сега се намираха в Айова, пътуването им беше преполовено. Пейзажът се промени. Теренът се надигаше и хлътваше в глинести хълмове, които изникваха внезапно и бяха разделени от долини с равни дъна от богата черна почва. Ниски облаци се движеха от запад и отнемаха от светлината. Късно следобед Алиша забеляза движение по линията на хребетите. Вятърът довя мириса на животни. Воин също го долови. Тя застина и зачака източникът на мириса да се появи.

Ето го. Стадо елени изникна като неясни очертания на върха на хребета, общо дванайсет животни, сред тях огромен самец. Короната му от рога беше грамадна, като останало без листа през зимата дърво. Можеше да се приближи от долната страна. Чудно беше, че все още не са усетили присъствието ѝ. Върна пушката си в калъфа ѝ, взе арбалета и колчана със стрели и слезе от коня. Воин я изгледа внимателно.

— Стига, не ме гледай така. Момичето трябва да яде — потупа го по врата успокоително. — Никакво скитосване, разбра ли?

Заобиколи хребета от юг. Елените все още май не забелязваха присъствието ѝ. На колене и лакти тя се приближи нагоре по склона. Действаше бързо, но те бяха по-бързи, един изстрел от арбалета, може би два, само с толкова щеше да разполага. След дълги минути на търпеливо катерене стигна върха. Елените се бяха пръснали под формата на стрелка по билото. Самецът стоеше на дванайсет метра. Алиша, все още прилепена до земята, втъкна стрела в арбалета.

Повей на вятъра, вероятно. Миг на животинско осъзнаване. Елените хукнаха. Докато Алиша се изправи, те вече скачаха надолу по склона далеч от нея.

— Мамка му.

Тя остави арбалета на земята, измъкна нож и хукна след тях. Умът ѝ беше изцяло съсредоточен върху настоящата задача. Нищо не можеше да я отклони от нея. На петнайсет метра от върха земята изведнъж се спусна рязко и Алиша видя шанса си: съсредоточаване на линии, които умът ѝ улови напълно. Щом самецът се втурна по стръмния склон, тя вдигна ножа и скочи във въздуха.

Падна отгоре му като ястреб, замахна с ножа напред в дълга, извита дъга, за да го насочи нагоре към основата на гърлото му. Рукна кръв и предните му крака се подгънаха. Прекалено късно Алиша осъзна какво ще се случи. Докато тя се прекатурваше през шията му,

тялото ѝ беше повлечено от гравитацията и миг по-късно се премятеше презглава по хълма.

Остана неподвижна в подножието на хълма. Очилата ѝ бяха паднали. Претърколи се бързо по корем и скри лице в ръце. Мамка му! Така ли щеше да е принудена да лежи тук, напълно безпомощна, чак до смрачаване? Тя освободи едната си ръка и заопипва земята около нея. Нищо.

Оставаше ѝ само да отвори очи и да погледне. Лицето ѝ беше все така скрито в сгъвката на лакътя. Алиша се изправи на колене. Сърцето ѝ биеше в ребрата. Добре, помисли си тя, дотук нищо.

Отначало виждаше само бяло — унищожителна белота, все едно гледаше направо в слънцето. Усети шока като игла в черепа си. Но след това, с неочаквана бързина, нещо започна да се променя. Зрението ѝ се възвърна. Цветове и форми изплуваха като силуети от мъглата. Гледаше, присвила силно очи до тънки процепи, позволи на очите си да се отворят още малко. Лека-полека ослепителната яркост отстъпи и разкри повече от онова, което я заобикаляше.

След пет дълги години в мрак Алиша Донадио, капитан от Експедиционния, понасяше дневната светлина на света.

И тогава видя къде се намира.

Нарече го Полето с Костите. Макар че мястото не беше нито точно поле, нито ставаше точно дума за кости. По-скоро за техните ронещи се, изпепелени от слънцето останки от виралско множество, което покриваше мястото чак до хоризонта. Колко виждаше? Сто хиляди? Милион? Повече? Алиша пристъпи напред и застана сред тях. При всяка нейна стъпка се надигаше облак прах. Вкусът беше в устата ѝ, в гърлото ѝ, покриваше лигавицата на устата ѝ като паста. От очите ѝ потекоха сълзи. От тъга ли? От облекчение? Или просто заради учудване от това неочаквано събитие? Не беше тяхна вината за онова, в което се бяха превърнали. Никога не е била тяхна. Падна на едно коляно, извади нож от колана си, допря го до себе си, главата и сърцето. Затвори очи, сведе глава и се съсредоточи в молитва. *Изпращам ви у дома, мои братя и сестри. Освобождавам ви от затвора на съществуването ви. Нека силата ви премине у мен, за да посрещна дните, които ми предстоят. Бог да ви благослови.*

Воин я чакаше там, където го беше оставила. Очите му проблеснаха гневно, когато тя се приближи. Мислех, че имаме сделка, говореха те. Къде, по дяволите, беше? Но докато тя се приближаваше, погледът му стана по-напрегнат и разбиращ. Алиша погали холката му, целуна издължената му мъдра муцуна. Ти си доброто ми момче, рече тя. Моето добро, много добро момче.

Щеше ѝ се да продължи, но плячката ѝ нямаше да чака. Разпъна палатката си под дърветата, седна на земята и махна раницата си. Вътре, увит в омазнена кърпа, лежеше треперещият окървавен черен дроб на елена. Тя го приближи до носа си и вдиша дълбоко вкусния му, землист, с нюанс на кръв мирис. Довечера нямаше да пали огън, за да готви, черният дроб си беше идеален и така.

Нещо се беше променило. Светът се беше променил. Алиша го чувстваше, дълбоко в костите си. Дълбока промяна — сеизмична, епохална — сякаш земята се е наклонила на оста си. Но за това щеше да има време да се притеснява по-късно.

Сега, тази вечер, тя щеше да яде.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

През следващите три дни Питър рядко виждаше Майкъл. Наближаваше денят на заминаването, всички екипи в рафинерията даваха двойни смени. Като нямаше пари, които да харчи на карти, Питър прекарваше времето си в спане, в неуморни разходки из комплекса и навъртане из столовата. Карловиц му допадна, но Старк беше друга работа. Пристигането на Питър беше събудило цялото огорчение, което Гриър предвиди. Мъжът едва му говореше. Добре, помисли си Питър, нека да уври. Не съм се натискал за тази работа.

Най-интересно си прекара с Лор. Гладът ѝ за информация относно Колонията и в частност за Майкъл беше толкова здрав, колкото и всичко у нея. Между смените тя го издирваше в столовата и го заличаше до празна маса, където можеха да си говорят без чужди уши. Каквото ще да му разправя Майкъл, но беше ясно, че под неприличната си външност тя е сериозно обвързана с него. Въпросите ѝ бяха проучващи, сякаш Майкъл е ключалка, която някак не успява да отвори. Какъв е бил в миналото? Умен, да — това беше очевидно за всеки, който го познаваше — но какво друго? Какво Питър може да му каже за Сара? Ами за техните родители, каква беше там историята? За пътуването им от Калифорния, жената знаеше само онова, което и всички: източникът на ток на Колонията беше започнал да дава признаци, че ще излезе завинаги от строя, те бяха тръгнали на изток в търсене на други хора и по чиста случайност се бяха натъкнали на гарнизона в Колорадо. За Ейми и за случилото се в планината Телърайд тя не знаеше абсолютно нищо и Питър остави това така.

Най-учудващият обрат в разговора беше интересът на Лор към Алиша. Очевидно Майкъл доста беше говорил за нея. Под повърхността на въпросите на Лор Питър забеляза скрито течение на съперничество, дори на ревност, и прозря, че много голяма част от разговора се въртеше около тези две неща. Питър дори стигна дотам да уверява Лор, че няма от какво да се притеснява. Майкъл и Алиша бяха като петрола и водата, рече той. Няма никога да срещнеш двама, които да са по-различни. Лор отвърна с уверен смях. Откъде ти хрумна, че се

притеснявам? Някаква мадама откачалка от Експедиционния, изчезнала нанякъде? Повярвай ми, каза тя и отхвърли темата, това е последното, за което мисля.

Питър прекара последния ден в съвещания с Карловиц и Старк, като уточняваше подробностите на пътуването. Десет цистерни, пълни с гориво, разпределени на равни интервали между дизела и високооктановите, стояха паркирани на изхода. До сутринта щяха да са още с две повече. Конвойт щеше да пътува с ескорт от шест автомобиля на сигурността, хъмвита и джипове с картечници. Разстоянието беше четиристотин и осемдесет километра: северно от Фрийпорт по шосе 36, на запад по магистрала 10 до Сийли, направо към околностите на Сан Антонио, където щяха да заобиколят града по селски пътища, после отново на междущатска 10 за последните осемдесет километра. На равни интервали по маршрута имаше пръснати укрития, но практиката беше да се кара, без да се спира. Пътуваше се със средна скорост трийсет километра в час и щяха да стигнат Кървил малко след полунощ.

Вниманието на Питър беше привлечено от пет основни контролни пункта по маршрута: мост над река Сан Бернар на запад от Сийли, друг в Кълъмбъс, където щяха да прекосят Колорадо, мостът Сан Марко в Лълинг и два моста над река Гуадалупе, първият западно от Сейген, вторият при град Комфърт. Първите три почти не бяха проблем — конвойт щеше да ги премине през деня — но в Сейген щяха да стигнат след залез. Отчетено беше движение на вирали нагоре и надолу по течението на реките, докато ловуват, а звукът на бавно движещи се дизелови машини беше известна примамка. За да е още по-трудно положението, мостът на Сан Маркос беше в толкова окаяно състояние, че се налагаше да го прекосяват цистерна по цистерна. Осветяването на района щеше да осигури известна защита, но конвойт трябваше да се разкъса за почти час.

Събраха се при цистерните в мрака преди зазоряване. Въздухът беше влажен и студен. За почти всички пътуването беше добре познато. Бяха привикнали към него, дори се отнасяха с леко отегчение. Подаваха си чаши с кафе от цикория. Като по-високопоставен сред работниците, Майкъл щеше да пътува в първото хъмви с Питър. Цепс караше първата цистерна, Лор — втората. Питър беше намислил Старк да кара напред, като добронамерен жест, но за облекчение на Питър

човекът отклони предложението и вместо това реши да остане в рафинерията с останалия състав на Вътрешна сигурност.

Щом започна да просветлява, вратите се отвориха. Дузина големи дизелови машини живнаха с рев, облаци гъст черен дим от изгорели газове се закълбиха от ауспусите им. Майкъл вървеше от задната част на колоната напред, раздаваше радиостанции и за последен път се съвещаваше с всеки от шофьорите. Зае мястото си на волана на хъмвито и поред се свърза с радиостанцията с всеки от шофьорите.

— Първа цистерна.

— Готова за път.

— Втора цистерна.

— Готова за път.

— Трета цистерна... — и така нататък. Майкъл подаде на Питър радиостанцията и включи на скорост.

— Ще видиш — рече той, — че цялото пътуване е голяма досада. Веднъж проспах по-голямата част от пътя.

Потеглиха със зората.

Късно сутринта бяха изминали обходния път „Розенбърг“ и завиваха под ъгъл към междущатска 10. Щатските магистрали бяха поредица от дупки, затова цистерните пълзяха, но щом стигнаха до междущатската, скоростта им се увеличи.

По радиостанцията дойде гласът на Цепс:

— Майкъл, тук отзад имам проблем.

Питър се извърна на мястото си. Зад тях конвоят беше спрял. Майкъл спря хъмвито и даде назад. Цепс беше излязъл от кабината на камиона си и седеше при предния амортисьор, вдигнал капака.

— Какъв е проблемът? — извика Майкъл.

Цепс перна двигателя с парцал, като разпръскваше парата.

— Мисля, че е охлаждащата помпа. Може да отнеме известно време, докато я поправя. Два часа, така или иначе.

Имаха две възможности: или да чакат да приключи поправката, или да изоставят цистерната. На всичкото отгоре земята от двете им страни беше непроницаем гъсталак. Най-близката възможност за

обръщане беше на почти десет километра назад. Щеше да им се наложи да върнат конвоя чак до Уолис.

— Той може ли да се справи с повредата? — попита Питър.

— Разполагаме с части. Не виждам защо да не може.

Питър даде знак, че е съгласен. Майкъл взе отново радиостанцията.

— Слушайте ме всички, загасете машините.

— Ти сериозно ли? — попита го Лор. — Кажи на Цепс да разкара тая грамада боклук от пътя.

— Да, сериозно. Загасете машините, народе.

Питър постави екипи по сигурността на двата края на конвоя, оръжията им бяха насочени към стената от дървета и храсти. Твърде малко вероятно беше да се случи нещо посред бял ден, но пък подобна неразбория беше идеално прикритие за виралите. Цепс и Лор се заловиха да работят по двигателя. Повечето от шофьорите бяха слезли от кабините. Минутите минаваха, наизвадиха се карти.

Докато Цепс обяви, че повредата по охладителната система е отстранена, вече минаваше три часът. Поправката беше отнела близо четири часа. Кървил се намираше на дванайсет часа път — дори повече, понеже по-голямата част от пътуването щеше да мине в тъмното.

— Не е прекалено късно да се върнем — рече Майкъл. — Можем да използваме изхода на Кълъмбъс на междущатската, за да обърнем. Рампите са в добра форма.

— Ти на какво мнение си?

Стояха до хъмвито, далеч от останалите.

— Да питаш мен, трябва да продължим. Още няколко часа по тъмно, каква е разликата? Няма да се случва за пръв път. Тези стари трошки непрекъснато дават повреди. Чак до Сейген имаме широки пътища — Майкъл сви рамене. — Решението е твое.

Питър се замисли. Имаше риск, но в какво нямаше? А и логиката на Майкъл изглеждаше здрава.

Кимна.

— Продължаваме.

— Ето това е борбен дух. Нащрек, братко.

Табелите за изхода, надупчени и ръждясали, стояха наклонени като пияни. Старата магистрала с разкривени мантинели ги зовеше напред. Продължените крайпътни ресторанти, бензиностанции и мотели, на някои табелите все още устояваха на вятъра и разгласяваха неразбираеми имена. Макдоналдс. Ексън. Уатабъргер. Холидей Ин Експрес. Питър наблюдаваше как пейзажът минава покрай тях. Движеха се с добра скорост, но това нямаше да е задълго. Смрачаването наближаваше.

Мракът настъпи при Флатония. Намираха се на петдесет километра източно от третия мост, движеха се със стабилни четирийсет километра в час. Радиостанцията, която цял ден беше прасяла със закачки между колите, беше утихнала. Докато приближаваха град Лълинг, в светлината на фаровете на хъмвита се показва табела за изход от града с червен Х. Укритие. Питър погледна към Майкъл, дебнеше всяка промяна по лицето му, но такава нямаше. Продължиха.

Наближаваха моста, когато Майкъл изведнъж се приведе на седалката и напрегнато се взря над волана.

— Какво, по дяволите...?

Питър се подпря на таблото, когато Майкъл внезапно натисна спирачките. Кабината се изпълни със светлина, понеже второто хъмви почти се блъсна в тях отзад, но успя да спре навреме. Колелата се превъртяха няколко пъти и спряха.

Майкъл гледаше втренчено през предното стъкло.

— Привижда ли ми се?

Гласът на Лор изпраця в радиото.

— Какво става? Защо спяхме?

Питър грабна радиостанцията от таблото.

— Охрана три и четири, бързо напред. Първи и втори, стойте на място. Всички останали — не мърдайте от колите!

На пътя имаше фигура. Не беше вирал: човек. Изглежда, беше жена, със сведена глава, носеше нещо като плащ.

— Какво прави тя? — попита Майкъл. — Седи си на сред пътя.

— Чакай тук.

Питър излезе от кабината. Жената трябваше да направи някакво движение или да покаже, че е забелязала присъствието им. Двата

джипа на охраната, които бяха извикани, стояха, заели позиция до хъмвитата. Питър извади оръжието си и внимателно пристъпи напред.

— Идентифицирайте се.

Жената стоеше на предния край на моста. Железните му извити тъмни подпори се извиваха на фона на небето. Питър вдигна оръжието и се приближи. Тя стискаше нещо в ръката си.

— Ей — рече той, — на вас говоря.

Жената вдигна глава. Фаровете на колите осветиха лицето ѝ. Питър не знаеше какво вижда. Жена? Момиче? Стара вещица? Образът на лицето ѝ сякаш изпърха в съзнанието му, оформяше се и се разпадаше като нещо, което вижда през бързо течаща вода. Обзе го желание да повърне.

— Знаем къде сте — гласът ѝ беше ефирен. — Само въпрос на време е.

Питър изправи оръжието си, прицели се в главата ѝ.

— Отговорете ми.

Очите ѝ светеха с наситено, искрящо синьо. Сякаш затворени в себе си. Питър осъзна, че пред него стои красива жена, може би най-красивата, която е виждал в живота си. Сочни, меки устни. Деликатно вирнат нос. Съразмерно конструирани лицеви кости и блестяща кожа по страните ѝ. Да я гледа човек, означаваше да бъде пометен от почти непоносима чувственост. Устата му изведнъж пресъхна.

— Вие сте уморен — каза му тя.

Безкрайно объркващото твърдение го измъкна от вцепенението му. Какво беше той?

— Казах — повтори жената, — че сте уморен.

— Не знам за какво говорите.

По лицето ѝ се изписа озадаченост, като че я беше разочаровал. Очите на Питър попаднаха на предмета, който държеше в ръка. Метална кутия. Със свободната си ръка тя измъкна дълъг, метален прът от страни.

Питър разбра какво е.

Той се хвърли към нея, когато пръстът ѝ намери бутона. Проблясък и трясък като от тръшване на огромна врата: стена от връхлитаща топлина го блъсна обратно и го събори по гръб. Мостът, помисли си Питър. Която и да беше, тази жена взриви моста. Питър лежеше по гръб и се взираше в небето. Времето се беше изплъзнало от

опорните си точки. Грамаден, обвит в пламъци предмет летеше към него от небесата в ленива дъга.

Горящата пътна траверса се стовари на земята на няколко стъпки от главата му. Когато Питър се претърколи, усети върху себе си нечий ръце и изведнъж отново стоеше на крака. Майкъл го дърпаше към хъмвито.

— Връщайте се! — обвил с една ръка Питър през кръста, Майкъл крещеше в радиостанцията. — Всички веднага се връщайте!

От всички страни към тях блеснаха светлини. Преди Питър напълно да осмисли информацията, от храсталака изникна пикап, огромните му покрити с кал гуми преминаха канала. Зави и спря пред тях, извит встрани. От каросерията му се появиха четири фигури като тъмни привидения и едновременно вдигнаха дълги, цилиндрични предмети към раменете си.

— Мамка му — рече Майкъл.

Проснаха се на земята. От цевите се изстреляха снаряди с бял взрив. Зад тях гърмежите на оръжията бяха заглушени от взрива на колите на Вътрешната сигурност. Горящи отломки хвъркнаха над главите им.

— Цепс — ревна Майкъл в радиостанцията, — измъквай се!

Фигурите в камиона бяха спрели да презаредят. Цистерната на Цепс щеше да е следващата. Питър посегна към оръжието си, но не го намери. Изгубил го беше при първата експлозия. От задната част на конвоя дойде нов мощен взрив. Работниците скачаха от камионите си, тичаха, крещяха. Вече от две страни нападаха конвоя. Бяха уловени между реката и онова, което се приближаваше отзад, вероятно още пикапи с противотанкови гранатомети. Горивото им беше загубено, оставаше им само да бягат. Питър и Майкъл хукнаха към първата цистерна, точно когато Цепс скочи от кабината и метна към Питър пушка. Питър я улови във въздуха, завъртя я и се прицели в пикапа. Започна да стреля, фигурите в пикапа се покриха. Спечели им миг, но само толкова. Майкъл грабна Лор през кръста от нейната кабина и я завъртя към земята. Майкъл крещеше, махаше към задната част на конвоя.

— Слизайте от камионите!

Силуетите отново се показаха. Един точен изстрел към първата цистерна — и всичко щеше да приключи. Три хиляди галона на

цистерна, трийсет хиляди галона общо. Целият конвой беше загубен, гърмяха като пръчки динамит в редица. Питър осъзна, че един от силуетите е на загърнатата с плащ жена. Той отново вдигна пушката си и натисна спусъка, но чу изщракването на празния патронник.

Жената вдигна ръце и ги разпери.

В края на конвоя се бяха появили най-различни коли. Летяха към тях с висока скорост, ревящи двигатели и редици от фарове с натриеви лампи от покривите на купетата. Триосен камион с полуремарке влачеше прикачени към него две големи товарни клетки от излъскан до блясък галванизиран метал. В следващите няколко седмици този любопитен аспект — изглеждаше така, сякаш две огледални кутии се движат по магистралата — щеше да се появява като важна подробност, улика в поредица от улики, но в момента на спускането на камиона и появата му никой не обърна много внимание. Някои от бягащите работници, в умовете им не беше останала никаква логика, не забелязаха, че по-малките коли, които бяха пазили отзад, удобно бяха изчезнали в храсталака, дори си позволиха да се надяват на спасение. Бяха ги нападнали. Нападението, безмилостно и объркващо, беше дошло от нищото. Укрепените и блестящи грамади на контейнерите изглеждаха преносими.

И те бяха такива. Но носеха съвсем различен товар.

Един от тези, които го проумяха, беше Хуан Суитинг. Въпреки своите неприятни обноски и внушаваща страх мъжественост Цепс имаше душа на поет. Сам в леглото си в края на всеки ден, той тайно допираше писалката до хартията и излагаше най-дълбоките си мисли в редове от необичайна чувствителност и словесна музика. Въпреки изпитанията на своя живот той упорито вярваше, че светът е красиво, докоснато от Бога място, което заслужава надеждата на човека, пишеше много за морето, чието другарство ценеше. Никога никому не беше показал стиховете си, те бяха сърцевината на живота му, като тайна любовница. Понякога, докато стържеше нефтена мазнотия от машина или докато издигаше грамада от желязо над себе си на лежанката, Цепс до такава степен беше възпламенен от желанието да напише стихотворение, че едва се сдържаше да не зареже задачата си и да хукне към леглото си, за да отпразнува величието на сътворяването.

Появата на блестящия с огледална повърхност камион с ремарке съвпадна с набъбващото у него подозрение като това на Питър, че положението не е такова, каквото изглежда. Всъщност цялото нападение беше лишено от смисъл. Защо ще им е на човешки същества да нападат други? Нямаха ли общ враг? Защо да се унищожава източник на енергия, който поддържаше самата същина на техния вид? Точно прозря в ума си, че нападателите им не бяха в съюз със своите събратя, и когато първият от блестящите контейнери освободи товара си, подозренията му се превърнаха в убеждение. Но вече беше прекалено късно, от самото начало е било прекалено късно.

Виралите връхлетяха конвоя. Бяха стотици. Миг след нападението им Цепс разбра, че виралите не убиват наред. Някои биваха разкъсани с безжалостна кървава бързина, но други бяха грабвани цели. Грабнатите ритяха и пищяха, докато виралите ги улавяха през кръста и се отдалечаваха с подскоци.

Далеч по-лоша съдба — да бъдеш отнет. Да бъдеш обсебен.

Взе бързо решението си. Камионът беше спрял на двайсетина метра от последната цистерна в конвоя. Цепс и преди беше виждал как се взривява цистерна. Разрушението беше мигновено и пълно, огромен пламтящ удар, но в предхождащата десета от секундата стана нещо любопитно. В търсене на най-слабата точка в конструкцията разширяващото се гориво изби дъната на цистерната и ги изстреля хоризонтално като коркова тапа от бутилка. Взривяващата се цистерна беше оръжие, преди да се превърне в бомба. Цепс вече беше стигнал до последната. Сребристият камион стоеше паркиран на двайсет метра зад него, напълно в обсега. С грамадните си ръце Цепс разви капака на отвора за източване и отвори клапана. Бензинът рукна по тръбата в блестяща струя. Той застана в нея, дрехите му се намокриха. Напълни шепи и плисна върху косата си. Този възхитителен свят, помисли си той, всичките му сетива бяха наситени с миризмата на гориво, като бутилиран огън. Този болезнено горчиво-сладък, прелестен свят. Може би някой ще открие свитък със стихове, пъхнати под матрака му, и ще прочете скритата истина на сърцето му. Спомни си думите от едно свое любимо стихотворение. На Емили Дикинсън. Като осемгодишно момче той откри книга с поезия в библиотеката на Кървил, в стая, където никой никога не влизаше. Защото никой не я използваше, и заради самотата ѝ на рафта, подобна на неговата, Цепс я пъхна под

палтото си и я открадна. Отиде до една улица, седна на уличен пепелник и откри гласа на отдавна изчезналата земя, която, изглежда, уцели най-съкровената част от него. Сега, докато седеше на пътеката на изливащото се гориво, той затвори очи и остави гравирани в паметта му думи да нахлуят в мислите му за последен път:

*От Красота се задушавам — ще умра —
о, Красота, бъди по-милостива!
Но ако днес се пада да издъхна —
пак в тебе моят поглед ще се впива.*^[1]

Извади от джоба си запалката и я щракна така, че палецът му да остане над кремъчното ѝ колелце.

На сто метра оттам, в кабината на третата цистерна, Питър се опитваше да включи на скорост. Лостът с отдавна изтрити означения нищо не му говореше. Всеки опит беше съпроводен със стържещ звук.

— Махни се.

Вратата се отвори и вътре се покатери Лор. След нея беше Майкъл. Питър се провря над седалката, за да му позволи да поеме волана.

— Какъв ни е планът? — попита Майкъл.

— Няма такъв.

Майкъл погледна в страничното огледало. Очите му се разшириха.

— Вече имаме.

Включи лоста на първа, завъртя волана на пълен ляв и натисна газта, удари втората цистерна. Вместо да завие, Майкъл натисна отново газта. Чу се стържене на метал и изведнъж бяха свободни, петдесеттонният снаряд на колела се шмугна в храсталака.

Зад тях светът се взриви.

Камионът летеше напред като ракета. Питър беше прилепен назад към облегалката. Задната част на камиона се повдигна, усукана, след това някак отново намери теглителната сила. Купето подскачаше жестоко, струваше им се, че ще се разпадне. Майкъл работеше със

скоростите, продължаваше да ускорява. По предното стъкло се удряха клони, хвърчаха на сляпо като прилепи. Отново завъртя волана наляво, описа дълга дъга през обраслото поле и с втори тласък се озоваха пак на магистралата, понесли се на изток.

Полетът им не беше останал незабелязан. В страничното огледало Питър видя облак от бледозелено сияние, което се засилваше зад тях.

— С тая работа не можем да ги надбягаме — рече Майкъл. — Единственото ни спасение е укритието.

Питър зареди пушката си.

— Ти какво имаш? — попита той Лор и тя му показва пистолет.

— Това не ни е единственият проблем — рече Майкъл. — Вече сме без съединител.

— Ще рече?

— Намаля ли скоростта, цистерната ще залитне. Ще трябва да скачаме.

Виралите се приближаваха. Питър прецени, че са на по-малко от двеста метра.

— Можеш ли да ни прекараш през изходната рампа?

— Няма как при тази скорост да завия при надлеза. Тъгълът е деветдесет градуса.

— На колко метра е укритието от върха на рампата?

— Няма и сто, право на юг.

Ако скочеха в основата на рампата, нямаше как да стигнат до укритието. Стотина метра бяха по-близо, и то, при условие че се измъкнат без наранявания.

Обозначението на укритието се появи пред фаровете на Майкъл. Лор се покатери на седалката и зае място до вратата, когато Майкъл намали скоростта им до петдесет километра в час, зави надясно и пое към рампата. Отвориха широко врати, кабината се изпълни с фучащ вятър.

— Сега.

Щом стигнаха върха на рампата, Майкъл и Лор скочиха от кабината, Питър ги последва. Приземи се на крака, с присвити колене, за да омекоти удара, претърколи се два пъти по паважа. Въздухът от гърдите му излетя. Спря точно навреме, за да види как задните светлини на цистерната се стоварват върху предпазната мантинела. За

един кратък миг изглеждаше, че единайсетте ѝ тона всеки момент ще полетят. Но след това се скри от погледа им, изчезването ѝ беше последвано от още по-мощна експлозия в нощта, мътен облак с бял център лумна като огромен пламък.

От лявата си страна чу гласа на Лор:

— Питър, помогни ми!

Майкъл беше в безсъзнание. Косата му беше изцапана с кръв, ръката му извита така, че им се стори счупена. Първите вирали вече бяха в основата на рампата. Светлината от горящата цистерна им спечели няколко мига и толкова. Питър подхвана Майкъл под рамо. Христе, помисли си той, коленете му се огъваха под тежестта, преди няколко години това щеше да е по-лесно. Флагът, обозначаващ укритието, се издигаше като тъмен силует на фона на звездите.

Затичаха.

[1] Прев. Георги Мицков. Емили Дикинсън, „Крехки небеса“. Народна култура, 1988. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Тя се появи на прага, когато Лушъс приключваше вечерните си молитви. В ръката ѝ се полюляваше звънтяща връзка ключове. Простата ѝ сива туника и спокойното ѝ поведение не показваха по нищо, че е вмъкнал се тайно в затвора човек, но Лушъс забеляза пот по лицето ѝ въпреки вечерния хлад.

— Майоре, радвам се да ви видя.

Сърцето му беше пълно с вихрушка от емоции, които ставаха все по-наситени, съдбата му се разкриваше. Изглежда, цял живот беше очаквал този момент.

— Нещо се случва, нали?

Ейми кимна безизразно.

— Така мисля.

— Молах се да стане така. Молах се за *теб*.

Ейми кимна.

— Да не се мотаем.

Излязоха от килията и продължиха по тъмния коридор. Сандърс спеше на бюрото си във външната стая, обърнал лице и опрял го на скръстените си ръце. Вторият пазач, Кулидж, хъркаше на пода.

— Ще поспят повечко — обясни Ейми, — а когато се събудят, няма да си спомнят нищо. Ти просто ще си изчезнал.

Лушъс посегна и извади пистолета на Сандърс от кобура му, вдигна очи и видя как Ейми го наблюдава предпазливо.

— Запомни едно — предупреди го тя. — Картър е един от нас.

Лушъс зареди патрон, постави предпазителя и втъкна оръжието в колана си.

— Разбрано.

Навън тръгнаха с премерена бързина към тунела за пешеходци, като внимаваха да вървят в сянката. На портала трима охранители от Вътрешна сигурност лениво стояха около горящ огън в уличен пепелник и грееха ръцете си.

— Добър вечер, господа — поздрави Ейми.

Те се спуснаха на колене, в погледите им и по лицата им се изписа лека изненада. Лушъс и Ейми оставиха телата им на земята.

— Бива си го номерът — рече Лушъс. — Ще трябва да ме научиш някой път.

От другата страна на тунела чакаха два оседлани коня. Лушъс помогна на Ейми да се качи, след това се метна на втория кон и улови юздите в ръце, без да ги пристяга.

— Трябва да ти задам един въпрос — рече той. — Защо аз?

Ейми се замисли за миг.

— Всеки от нас има приближен, Лушъс.

— И Картър ли? Той кого си има?

Погледът в очите ѝ стана неразгадаем, сякаш мислите ѝ я отведоха далеч.

— Той не е като другите. Той носи своя приближен у себе си.

— Жената във водата.

Ейми се усмихна.

— Направил си си домашното, Лушъс.

— Нещата си идват по свой път.

— Така е. Обичал я е повече от живота си, но не е могъл да я спаси. Тя е неговото сърце.

— Ами дремльовците?

— Те са неговият Безброй, последователите му като вирал. Убиват по принуда. Трудно им е. Както мисли той, така мислят и те. Каквото сънува той, това сънуват и те. Те сънуват нея.

Конете риеха с копита земята. Полунощ преваляше, безлунното небе беше единственият свидетел на заминаването им.

— Както аз теб — рече Лушъс. — Както аз теб.

Поеха в мрака.

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Братя, братя.

Надалеч в нощта. Хулио Мартинез, Десетият от Дванайсетте, с разпуснати и пръснати от вятъра legionи. Хулио Мартинез отговаряше на повика на Нула.

Време е. Дойде мигът на новото съграждане. Ще съградите отново света, вие ще се превърнете в новите истински господари на земята, властелини не само на смъртта, но и на живота. Вие сте сезоните. Вие сте въртящата се земя. Вие сте кръгът в кръга в кръга. Вие сте самото време, мои братя по кръв.

В живота Мартинез беше адвокат, човек на правото. Изправял се беше пред съдии, защитавал обвинени пред съдебни заседатели от техни равни. Смъртните присъди му бяха специалност, неговото професионално форте. Спечелил си беше особена слава. Отвсякъде го търсеха: Дали великият Хулио Мартинез, ескуайър, ще се отзове на молбата за помощ на този и този? Ще може ли да бъде убеден да се заеме? Рокзвездата, размазал мозъка на приятелката си с лампа. Щатският сенатор с кръвта от мъртвата проститутка по ръцете си. Майката от предградията, удавила новородените си тризнаци във ваната. Мартинез приемаше всички случаи. Луди бяха или не бяха, защитаваха се или не се защитаваха, поставяха им смъртоносната спринцовка или отиваха в мъничката килия, или пък се измъкваха безнаказани. Резултатът беше без значение за Хулио Мартинез, ескуайър, неговата слабост беше драмата. Да знае, че някой ще умре, но и че същият този някой продължава да се съпротивява на неизбежното — това беше въодушевяващото. Веднъж като момче в полето зад дома си попадна на уловен в капана заек, от онези капани със зъбци и канап. Железните челюсти се бяха заключили върху задните крака на животинчето и бяха разкъсали плътта до костите. Малките, тъмни като капки нефт очички на създанието бяха пълни с предсмъртна мъдрост. Животът гаснеше в него на поредица от съпротивителни гърчове. Момчето Мартинез можеше да наблюдава с часове и направи точно това. Когато заекът не умря до смрачавано, той

го отнесе в хамбара и се прибра у дома. Изяде си супата и си легна в стаята с играчки и трофеи в очакване на сутринта, когато щеше да може да погледа още агонията на заека.

Отне три дни. Цели три щастливи дни.

Това беше животът му и злоещите му проучвания. Мартинез имаше своите основания. Имаше своята обосновка. Имаше и свой отличителен подход — парцалът с алкохол, вярното въже и безкрайно пластичното тиксо, усойните, скрити от погледа места за ликвидиране. Избираше жени от ниското съсловие, без образование и култура, не защото ги презираше или тайно ги желаше, ами защото бяха лесни за примамване. Те не подхождаха на красивите му костюми, прическа на кинозвезда и изискан език на светска личност. Те бяха тела, лишени от име, история или личност и когато дойдеше моментът на изстъплението, не го отвлечаха с нищо. Всичко беше въпрос на преценка, на оркестрация, едновременно освобождаване. Старият хор на секса и смъртта пееше.

Изискваха се определени упражнения. Допусна някои грешки. Случиха се и — трябваше да признае — няколко смехотворни ситуации. Първата беше умряла добре, но прекалено рано, втората така риташе, че цялата работа се превърна във фарс, третата толкова жаловито хленчеше, че той едва успя да се съсредоточи. Но след това дойде Луиз. Луиз, със своята изтъркана униформа и практични обувки на сервитьорка, както и практичен, а не секси еластичен чорапогащник за сервитьорки. Колко красиво беше напуснала живота! Какъв изключителен възторг от отнемането! Тя беше като врата, отваряща се към великото неизвестно отвъд, портал към безкрайния мрак на несъществуването. Той беше пометен, премазан, ветровете на вечността фучаха през него, очистваха го. Случилото се надмина всичките му очаквания.

След това, казано честно, вече не можеше да се насити.

Колкото до патрула на магистралата, вселената си имаше своята ирония. Даваше и отнемаше. И иронията ѝ се прояви като ягуар със счупен заден фар, в чийто багажник Мартинез караше увит в торба женски труп. Полицията бавно се приближи към колата, ръката му стоеше смело на дръжката на пистолета. Прозорчето на шофьора се спусна плавно. Лицето на полицейския патрул се приближи, ухили му се с отегчена правота, устните му изрекоха обичайните *Сър, бихте ли*

ми...? — които така и не довърши. Всичко се случи набързо. Мартинез успя да наблъска тялото в багажника благодарение на нощните си упражнения, останали неразкрити и несвързани със съдбата му. Но мъртвия полицаи до магистралата беше друго, всичко беше заснето от видеокамера на таблото на полицейската кола. Както се казваше, накрая единственото, което му остана на великия Хулио Мартинез, ескуайър, шампион в шампионата на непостижимото, защитник на безброй неподлежащи на защита, беше да си сипе едно трийсетгодишно малцово уиски и да го метне в устата си, докато прозорците на къщата му светнаха от фаровете на правосъдието и да излезе с прилежно вдигнати нагоре ръце.

Което, като се има предвид ходът на събитията, всъщност не се беше оказало лош обрат.

Мартинез не можеше да каже, че го е кой знае колко грижа за събратьята му. С изключение на Картър, който го порази до каква степен е достоен за съжаление — човекът май не знаеше нито кой е, нито какво е направил. В продължение на години Мартинез не беше чул от този човек повече от изпискване. Останалите бяха просто обикновени престъпници, деянията им бяха произволни и банални. Убийство при катастрофа. Зле развил се въоръжен грабеж. Хитреене в бар с труп на пода. Цял век реене в собствения им психологически отпадък с нищо не ги беше подобрило. Съществуването на Мартинез не беше лишено от своите вбесяващи аспекти. Пълната липса на възможност за уединение. Несеквацият глад, който постоянно трябва да бъде утоляван. Непрестанното дрън-дрън-дрънкане в главата му, не само на събратьята му, но и на Нула. И на Игнасио: като този втори нямаше. Човекът беше един безкраен вопъл от самосъжаляващи се извинения. *Не исках да направя и половината от нещата. Така съм устроен.* На Мартинез хич нямаше да му липсва след сто години слушане на вайкането му.

У Бабкок обаче имаше някаква привлекателна необузданост. Трябваше да му се признае на човека метафората. Да издълбае ларинкса на майка си с кухненския нож, в друг живот несъмнено щеше да е поет. През десетилетията Мартинез беше стоял в мисълта си в смрадливата кухня милиони пъти и истината беше, че онази жена *не млъкваше*. Имаше един вид хора на света, на които им трябва друг човек, за да изразят себе си, и майката на Бабкок беше от тях.

Един ден обаче Бабкок изчезна, сигналът му замлъкна като телевизионен канал, който изведнъж е спрял от ефир. Ъгълчето в ума на Мартинез, където стоеше Бабкок и безкрайно дълбаеше хрущялния плод от гласовата кутия на майка си, беше празно. Всички разбраха какво се е случило. Общото им, породено от кръвта съществуване, го предопределяше. Един от събратята им беше паднал.

Бог да те благослови и да те пази, Джайлс Бабкок. Дано в смъртта намериш покоя, който ти убягваше в живота, и онова, което дойде след него.

И така, от Дванайсет станаха Единайсет. Загуба, пукнатина в бронята, но в крайна сметка не толкова страшен проблем във важния предстоящ период. Като цяло изминалият век беше добър за Хулио Мартинез. Той си спомняше първите дни с трогателна привързаност. Дни на кръв и сеч, на великото вилнеене на неговия вид над земята. Да убиваш беше едно, великолепно едно, да обсебваш — друго. Богато угощение, което носеше и удовлетворение. От всеки един Мартинез беше извлякъл вкусна хапка душа, завлякъл ги беше в кошарата, разширил беше владението си. Неговият Безброй не просто беше *част* от него, негово *продължение*, те *бяха него*. Както той, Хулио Мартинез, беше един от Дванайсетте и също Нула, съпътстващи и простиращи се във времето и пространството, в единение един с друг и с мрака, в който постоянно пребиваваха.

Братя, братя, време е. Братя, братя, приближава часът.

Неизбежно беше, те бяха съградили раса от хищници. Техните Безброй, създадени, за да ги защитават, бяха разкъсали земята на парчета, не бяха оставили нищо след себе си. Угощението беше довело до глад, лятното изобилие до зимна оскъдица, трябваше им дом, зона на защита, на покой. Да сънуват сънищата си. Да сънуват Луиз.

Братя мои, вашият нов дом ви чака. Те ще се преклонят пред вас, ще живеете като крале.

На Мартинез идеята му допадна.

Изостави ги безцеремонно. Неговият Безброй, наброяващ милиони. Призова ги от всички скривалища и им каза: *Умрете*. Зората протягаше червените си пръсти към хоризонта. Те насочиха лица сляпо към нея. Не се поколебаха, каквото наредеше той, това и правеха.

Слънцето се насочваше към тях като острие от светлина над земята. *Легнете, синове и дъщери мои, легнете под слънцето и умрете.*

Не мина без писъци.

Нощ след нощ той вървеше на изток, през изтощената земя. Инстинктите му бяха будни. Светът преливаше от прелест, галеше го със звуците и уханията си. Тревата. Вятърът. Гъвките движения на дърветата. Той не бързаше, вкусваше всичко. Твърде дълго беше отсъствал. Призова събратята си, гласовете им дрезгавееха от мрак, докато идваха от всяко кътче към мястото на тяхното възраждане.

— Ние сме Морисън-Чавез-Бейфъс-Търел-Уинстън-Соуса-Екълс-Ламбрайт-Мартинез-Рейнхард-Картър. Единайсет от Дванайсетте, един брат изгубен.

А Нула отговори така:

О, мои братя, болката ми е голяма, каквато е и вашата. Но вие отново ще сте Дванайсет. Защото създадох друг, който ще ви наблюдава и пази на мястото на вашата почивка.

— Кой? — попитаха те, всички един по един и после заедно. — Кой е другият, когото създаде?

А Нула отговори в мрака:

Нашата сестра.

VI
БУНТОВНИКЪТ
ФОРТ ПАУЪЛ, АЙОВА
НАСЕЛЕНИЕ 69 172 ДУШИ
97 СЛ.В.

*Вечер ти винаги връщаш
отново
това, което светлата зора
разпръсва,
връщаш агнето, връщаш
козата,
връщаш детето при майката.*
Сафо
Фрагмен
т 120^[1]

ВНИМАНИЕ

СЪОБЩЕНИЕ ОТ ДИРЕКТОРА

СЪОТЕЧЕСТВЕНИЦИ! СРЕД НАС ИМА ПРЕДАТЕЛИ!

Презрените методи на така наречените „бунтовници“ са стигнали до нови низости. Десетки от вашите приятели съграждани, включително невинни жени и деца, са били избити хладнокръвно от тези страхливи затворници, които действат без милост.

Трябва да се защитим!
Бъдете до своя Директор!
Спрете развилнялата се жестокост!

Призоваваме всички граждани да помогнат да изправим тези окаяни предатели пред правосъдието. Заложена е сигурността на Отечеството.

Всички трябва да съдействат!

- Бдете. Човекът до вас може в този момент да заговорничи за смъртта на стотици.
- Докладвайте всяка подозрителна дейност веднага пред персонала на Човешки ресурси.
- Поддържайте дисциплината във вашето жилище или на работното си място.
- Бъдете готови. По всяко време можете да бъдете призовани да помогнете за защитата.
- Всеки, който оказва помощ на бунтовниците или пречи на изпълнението на задълженията на Властта в Отечеството, ще бъде считан за враг на държавата.

Гледайте! Слушайте! Бъдете нащрек!

Заедно можем да възстановим спокойствието и сигурността на обичаното ни Отечество!

[1] Превод от старогръцки Яна Букова, Сафо, „100+1 фрагмента“, Стигмати, 2009. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Хората навсякъде шепнеха: имало нова бомба на пазара.

Ноемврийската сутрин настъпи сива и студена, с предчувствие за приближаващата зима. Сара се събуди от воя на сирената, последвана от хор от кашлица, прокашляния, пукане на стави, подхващаха живота си с двойствено отношение. Очите ѝ и устата ѝ бяха сухи като хартия. Помещението миришеше на немити тела, лош дъх и пудра за обезпаразитяване, биологическата пара на човешкото разложение, но Сара почти не обръщаше внимание. Наясно беше, че част от мириса идваше и от нея самата.

Поредният безжалостен изгрев, помисли си тя. Поредната утрин като гражданка на Отечеството.

Научила се беше да не се помотава на леглото си. Минута закъснение на опашката за храна и можеше да се окаже, че цял ден ще се влачи без залък в уста. Купа с царевична каша печелеше няколко минути изтерзан полусън всеки път. Докато стомахът ѝ къркореше, отметна протритото си одеяло и се завъртя, свела глава, за да постави обутите си в маратонки крака на дъските на пода. Винаги спеше с маратонките си, каквито си бяха — разкъсани чифт рийбокс, наследени от другар по легло, който беше починал — защото непрекъснато се крадяха обувки. *Кой ми взе обувките!* Чуваше се вик. Жертвата тръгваше из мястото, умоляваше и обвиняваше и накрая се приспиваше на пода в безнадеждни сълзи. *Ще умра без тях! Някой да ми помогне, моля ви!* Истина беше: без обувки човек умираше. Въпреки че работеше в завода за биодизел, мълвата, че Сара е сестра, се беше разнесла. Виждаше беше почернелите чуканчета от измръзналите пръсти, коричките от развъдилите се в тях червеи, притискаше ухо до хлътнали гърди и беше слушала пневмичното хърхорене на дробовете бавно да се засилва, напипвала беше с пръстите си твърдите като камъни стомаси на възпалените апендицити, злокачествени образувания или просто глад, допирала беше длани до горящи от треската чела и беше подсушавала влажните рани, които биха разяли тялото с гниене. И на всекиго, докато усещаше

вкуса на лъжата в зъбите си, Сара казваше: Ще се оправиш. Не се тревожи. След няколко дни ще си свеж като роса, обещавам. Тя не даваше медицински грижи, тя предлагаше нещо като благослов. Ще умреш и ще те боли, но ще го направиш тук, сред твоя вид и последното докосване, което ще почувстваш, ще бъде милувка, защото аз ще ти я дам.

Защото не искаш помагачите да разберат, че си болен, какво ли остава за червенооките. Никой нищо няма да каже на глас, но хората от равнината имаха малко илюзии за какво служеше болницата. Мъж или жена, стар или млад, нямаше значение — минеш ли през тези врати, никой повече няма да те види. Заминаваш за угоителния комплекс.

Жилищата бяха различни по размери. Сара беше в едно от най-големите. Наровете бяха по четири един над друг, по два в редица, десет редици: осемстотин души, натъпкани в стая с приблизителните размери на кошара. Хората ставаха, наблъскваха главите на децата си в шапки, мърмореха си, крайниците им се движеха с тежкото послушание на добитък, докато се тътреха към вратата. Набързо огледа помещението, за да се увери, че никой не я наблюдава, коленичи до нара си, вдигна матрака с една ръка и пъхна другата под него. Измъкна връзка внимателно сгънати хартии от скривалището и тайно ги постави в джоба на туниката си. Изправи се.

— Джаки — тихо рече Сара, — събуди се.

Старата жена лежеше присвита като бебе с придърпано до брадичката си одеяло. Сълзливите ѝ очи безизразно се взираха в сивотията, която нахлуваше през високите прозорци на сградата. Сара цяла нощ я беше слушала да кашля.

— Светлината — рече Джаки. — Прилича на зима.

Сара допря ръка до челото ѝ. Нито следа от треска, но на жената ѝ беше студено. Трудно беше да се каже на колко години е Джаки. Родена беше в равнините, но родителите ѝ бяха от другаде. Джаки не беше от онези, които разправят за миналото, но Сара знаеше, че е надживяла три деца и съпруг, последният беше изпратен в угоителния комплекс за престъплението да се притече на помощ на приятел, когото един от помагачите налага с тояга.

Стаята бързо се опразваше.

— Джаки, моля те! — Сара я побутна по рамото. — Знам, че си уморена, но наистина трябва да тръгваме.

Погледът на жената падна на лицето на Сара. Потрепери от сухата кашлица.

— Съжалявам, мила — рече тя, когато спазъмът премина. — Нямам намерение да ти преча.

— Не искам да пропусна закуската, това е. Трябва да се храниш.

— Ето те, грижиш се за мен както винаги. Ще помогнеш ли на старата дама да се спусне?

Сара предложи на Джаки рамото си за равновесие и я спусна на пода. Тялото ѝ беше леко като перце, форма от пръчки и въздух. Гърдите ѝ се свиха от нов пристъп на кашлица, звукът беше като от камъчета, разтърсвани в торба. Джаки бавно се изправи.

— Готово. — На Джаки ѝ трябваха няколко секунди да преглътне. Лицето ѝ стана на алени петна, капки пот избиха по челото ѝ. — Така е по-добре.

Сара издърпа одеялото от койката ѝ и загърна раменете на жената.

— Денят ще е студен. Стой до мен, разбрахме ли се?

Устните ѝ се разтегнаха в беззъба усмивка.

— Къде другаде да бъда, мила?

Сара имаше мъгляви спомени от залавянето си. Усещането, че смъртта ѝ е неминуема, всичко е приключило и след това огромна сила, безмилостна в енергията си, която улавя тялото ѝ. Гледката на земята, която се отдалечава, докато виралът я мята във въздуха — защо просто не я беше убил? — ново силно разтърсване, когато я уловиха за втори път, грабната във въздуха от втори вирал, после трети и така нататък, всяка въздушна дъга я катапултиреше все по-далеч от стените и светлините на гарнизона навътре в обгръщащия мрак, преминаваше от една ръка в друга като топка от детска игра и всичко се развиваше извън границите на разума ѝ, а след това последният зашеметяващ удар, когато я тръшнаха в камиона. Ужасното идване в съзнание, като изкачване на стълба от ада в ада. Дни без вода, без храна. Безкрайните друсачи часове, прошепнати въпроси, на които не може да се даде отговор. Къде отиваха? Какво се случваше с тях? Почти всичките заловени бяха жени, част от цивилния персонал, разположен в

„Розуел“, макар че сред тях имаше и неколцина войници. Виковете на ранените и изплашените. Задущаващият мрак.

Умът на Сара не се проясни напълно, чак до пристигането им. Времето за пътуването им се беше разтеглило, за да се прибере обратно, когато вратата се отвори към дезориентираща ослепителна светлина. И разкри... какво? Половината от хората в камиона бяха починали — няколкото умрели в началото изпълваха отделението с вонята на сиво разложение, други бяха умрели от нараняванията, получени при залавянето им, останалите от глад, жажда и задущаваща безнадеждност. Сара лежеше на пода, както всички, умрелите и живите, с вкочанени крайници и надебелял език, опряла гръб на стената, очите ѝ се присвиха от ярката светлина, на която не беше свикнала. Пропорциите ѝ сякаш се бяха променили и по-голямата част от теглото ѝ беше в главата. През живота си беше виждала много хора да умират, за пръв път лежеше сред умиращи. Границата, която я отделяше от тях, изглеждаше като тънка, пронцаема и прозрачна мембрана. През щипещите процепи на очите си наблюдаваше как шестима мъже с безизразни лица, облечени в парцаливи дрехи в цвят каки и тежки, тропачи по пода ботуши, се качиха в полуремаркетото и започнаха нехайно да отделят умрелите. Разбра, че отпуснатото мъртвото тяло е нещо, с което тези мъже са свикнали, напразно събраните в едно части не изискваха повече внимание от който и да било странен предмет, който трябва да се пренесе. Труп след труп, безцеремонно изхвърлени навън. Когато дойдоха за нея, Сара вдигна ръка за протест, сигурно е казала нещо като „моля“, „чакайте“ или „недейте“. Но тези нищожни усилия бяха мигом заглушени от силна плесница по лицето ѝ, последвана от ритник с ботуш, който щеше да я уцели в диафрагмата, ако Сара не беше се присвила, за да се защити.

— Млък. Мамка ти.

Тя млъкна. Млъкна, мамка му. Мъжът, който я изрита, беше помагач, за когото Сара щеше да научи, че наричат Чука. Сред гражданите на равнината всички помагачи си имаха прозвища. Чука беше Чука, защото обичаше да изнасилва. Много от помагачите насилваха, за тях беше като игра, но Чука се отличавахе с необуздания си апетит. Жени, мъже, деца, животни. Чука и въздуха би изчукал насила, ако имаше дупка в него.

Дойде и редът на Сара в навеса, случи се бързо и жестоко. Болката от блъскането му в нея грубо я накара да дойде на себе си и сетивата ѝ се пробудиха. В ума ѝ се появиха въпроси какво да прави, кое е най-важното. В крайна сметка реши, че е желателно да остане жива и че да-млъкне-мамка-му, изглежда, най-добрият начин да го постигне. Мълчи си, казваше си тя. Слей се с останалите. Виж какво можеш да видиш, без да се забележи, че наблюдаваш. Ако искат да те убият, ще те убият, така или иначе.

Не споменавай бебето.

Появиха се тояги, ръгаха ги и ги мушиха, докато ги изкарваха на слънчевата светлина. Намираха се на някакво зелено място. Тучната зеленина я развесели, най-жестоката от всички шеги. Камионът беше паркирал на нещо като зона за приемане. Намираха се в обвит с тел двор с четвъртити бетонни сгради с блестящи метални покриви, а на няколкостотин метра от тях в далечината имаше масивна сграда на три етажа и форма, каквата Сара за пръв път виждаше. Приличаше на огромна вана. Високи редици от светлини се издигаха от извитите стени и се извисяваха на десетки метри във въздуха. Докато Сара гледаше, блестящосребрист камион, като този, от който току-що бяха слезли, се приближи към основата на сградата. По протежението ѝ тичаха мъже с пушки. Носеха обемисти якета, на лицата си имаха маски. Когато камионът приближи стената, сякаш потъна — рампа, осъзна Сара — която го отведе под земята. Отвори се врата и камионът изчезна.

— Гледайте надолу. Без приказки. Две редици, жените вляво, мъжете вдясно.

В една от колибите, им казаха да се съблекат и да оставят дрехите си накуп. Сега стояха голи, двасет и три жени, които бяха застанали в еднакви пози на инстинктивна защита, едната ръка закриваше гърдите им, другата протягаха надолу към гениталиите. Трима от униформените гледаха, полюляваха се на пети и по лицата им се редуваха откровено хилене и подигравателни физиономии на отвращение. На пода имаше канали и отточни тръби. Снопове светлина навлизаха от поредица дълги прозорци с решетки под линията на покрива. Двасет и трите голи жени безмълвно се взираха в пода, повечето от тях плачеха: да проговорят означаваше да нарушат

някакъв наложен договор да продължават да живеят. Каквото и да ги очакваше, изглежда, щяха да прекарат известно време на това място.

Тогава се появи маркучът.

Водата се стовари върху тях като ледена струя. Водата като оръжие, водата като удрящ юмрук. Всички се разкресяха, жените паднаха, телата се захлъзгаха по пода. Онзи, който работеше с маркуча, се забавляваше невероятно, крещеше като ездач на галопиращ кон. Избираше една, после друга. Редуваше ги, после караше на зигзаг бърхтещата струя от лицата им към гърдите и надолу. Водата се стоварваше отгоре им, после отминаваше, после отново се стоварваше. Нямаше къде да се бяга, нито да се крият, оставаше им само да го изтърпят.

Дойде краят.

— Ставайте всички.

Изведоха ги навън в треперещата им голота. Водата се стичаше по лицата им, на ручейчета от косите им. Кожата им настръхна от изпаряването ѝ. В средата на двора беше поставен дървен стол. Един от пазачите стоеше до него и лениво остреше бърснач на кожен каиш. Приблжиха се още четирима, всеки носеше пластмасов кош.

— Облечете се.

Хвърлиха към тях дрехи — свободни панталони, които се привързваха с връв в кръста, туники с дълги ръкави, които висяха около ханша им, направени от стържеща вълна със силен химичен мирис — последва наслуки раздаване на обувки; маратонки, гумени сандали, ботуши с разпрани подметки. Сара се оказа обута в прекалено големи за нея кожени ботуши с връзки.

— Ти, излез напред.

Мъжът с бърснача сочеше Сара. Останалите се отдръпнаха от нея. В жеста им имаше нещо предателско, въпреки че Сара надали можеше да ги вини. Вероятно и тя би постъпила като тях. В гърдите ѝ натегна грозно предчувствие, тя се приближи към стола и седна. Сега гледаше в лице останалите жени. Каквото и да предстоеше, Сара щеше първо да го види в техните очи. Мъжът улови косата ѝ с ръка и я издърпа жестоко. Един замах — и косата ѝ вече я нямаше. Започна да кастри, без да подбира остатъците, режеше близо до скалпа ѝ. Караше, както му падне, по същия начин би сякъл и в гора. Косата на Сара падаше в краката ѝ на златни кичури.

— Иди при останалите.

Тя се върна в групата. Когато докосна главата си, по пръстите ѝ полепна кръв. Загледа веществото по пръстите си. *Това е моята кръв, помисли си Сара. Щом това е моята кръв, значи съм жива.* Сега на стола седеше втората жена. Сара разбра, че името ѝ е Каролин. Беше я срещнала за кратко в лечебницата в гарнизона „Розуел“, и тя като Сара беше сестра. Висока, с впечатляващо яки кости момиче, от което струяха здраве, жизнерадост и компетентност. Хлипаше в ръцете си, докато бръснарят режеше косата ѝ.

Отрязаха косите на всички една по една. Толкова много коса напада, осъзна Сара. В обезобразената им полуплешивост им беше отнето нещо лично, претопили ги бяха в безлична еднаквост, като животни в стадо. Така беше замаяна от глад, че не разбираше как се държи на краката си. Никой от тях не беше слагал и зальк в уста, несъмнено за да ги държат раболепни, за да може, когато предложат храната, да чувстват някаква благодарност към похитителите си.

Когато подстригването приключи, им казаха да прекосят зоната за прием към втората бетонна сграда за нещо като „обработка.“ Накараха ги да минат в редица пред дълга маса, където един от pazачите, на когото му личеше, че е главният, седеше, а по лицето му се четеше гняв. Извикваха ги една по една напред, а той прехвърляше страница на бележника.

— Име?

— Сара Фишер.

— Възраст?

— Двайсет и една.

Очите му я огледаха от горе до долу.

— Можеш ли да четеш?

— Мога.

— Специални умения?

Тя се поколеба.

— Мога да яздя.

— Да яздиш?

— Коне.

Очите му се поизвъртяха.

— Нещо полезно?

— Не знам — тя се опита да измисли нещо безопасно. — Да шия?

Той се прозя. Зъбите му бяха в толкова лошо състояние, че сякаш шаваха в устата му. Надраска нещо в бележника и откъсна долната част на страницата. От кошче под масата измъкна окъсано одеяло, метална чиния, очукана чаша и лъжица. Подаде ѝ ги, хартията беше отгоре им. Сара бързо хвърли поглед към нея: пишеше името ѝ, петцифрена поредица от номера, „Жилище 216“ и под тях „Биодизел 3“. Краснописът притежаваше непохватността на дете.

— Следващата!

Един от пазачите я улови под ръка и я поведе по коридора към затворените врати. Стаичка и друг стол, какъвто Сара не беше виждала дотогава: заплашителен уред от напукана червена кожа и стомана, облегалката му извита под тъгъл от четирийсет и пет градуса с ремъци на гърдите, краката и китките. Над тях висеше като пипала на паяк спускаща се по копринени конци стойка от блестящи инструменти. Пазачът я побутна към стола.

— Седни.

Привърза я към стола и излезе. Извън стаята — звукът беше заглушен от дебелите стени, дойде пронизителен злокобен звук. Писък ли беше? Сара си помисли, че може да ѝ се повдигне. Сигурно щеше да ѝ се повдигне, ако в стомаха ѝ имаше нещо, което да излезе. Последните останки от защитата ѝ се срутиха. Тя щеше да плаче. Да умолява. Не ѝ бяха останали сили да устои.

Вратата зад нея се отвори. Видя да влиза мъж, облечен в сива престилка. Имаше коремче, зацапани стъкла, кацнали на носа му, и гъсти вежди, извити като криле в краищата. Лицето му беше някак мило, като на дядо. Като пазача на масата и той гледаше в бележник с подложка. Вдигна очи и се усмихна.

— Сара, нали?

Тя кимна, в гърлото ѝ се надигна жлъчка.

— Аз съм доктор Върлин. — Той погледна към ремъците, намръщи се и поклати глава. — Какви идиоти са онези. Обзалагам се, че умираш от глад. Да видим дали можем да те измъкнем оттук.

У нея проблесна надежда, че той има намерение да я освободи, но когато придърпа стола си до нейния и си сложи гумени ръкавици, разбра, че намеренията му са съвсем други. Постави ръце под

брадичката ѝ и отвори устата ѝ. Надникна вътре, после показа два пръста пред лицето ѝ.

— Следвай ги с поглед, моля.

Сара проследи пръстите, докато те описваха числото осем и се отдръпнаха. Премери пулса ѝ, после извади стетоскоп от джоба на престилката си и преслуша сърцето ѝ. Седна изправено и отново насочи вниманието си към бележника, примижаваше зад очилата.

— Някакви здравословни проблеми, които да са ти известни? Паразити, инфекции, нощно изпотяване, трудности при уриниране?

Сара поклати глава.

— Ами менструацията? — той отмяташе квадратчетата. — Някакви проблеми там? Обилно кървене, например.

— Не.

— Тук пише, че си... — замълча и запрелиства страниците — на двайсет и една. Така ли е?

— Да.

— Да си била бременна?

Трепна вътрешно.

— Въпросът е прост.

Тя поклати глава.

— Не.

Не показва, че е забелязал лъжата ѝ, ако беше я забелязал. Пусна бележника да падне в скута си.

— Ами, изглежда, си в отлично здраве. Прекрасни зъби, ако нямаш нищо против забележката ми. Няма какво да се прави тук.

Трябваше ли да му благодари? Над лицето ѝ паякът продължаваше да виси и злокобно да проблясва.

— Сега, да видим дали можем да привършим бързо и да те освободим за по-нататък.

Настъпи промяна. Сара усети бързо присвиване на чертите му, но и не само това, сякаш въздухът в стаята стана друг. Докторът започна енергично да помпа педал под стола ѝ, чу се бръмчене, после посегна над лицето ѝ и издърпа един от краката на паяка. На върха му се въртеше и бръмчеше в ритъм с ударите на крака му бормашина.

— Ако не мърдаш, ще стане по-лесно.

Няколко минути по-късно Сара се озова отвън, притиснала мизерните си вещи към гърдите си. Когато закрещя, докторът ѝ даде един от каишите да го захване. На бледата кожа от вътрешната страна на ръката ѝ над китката, най-напред издълба, а след това постави блестяща метална пластина, гравирана със същата поредица от цифри, които беше видяла на листа: 94801. Ето това си сега, беше обяснил докторът, махна каиша, по който личаха вдлъбнатините от зъбите ѝ. Свали ръкавиците си и отиде до мивката, за да си измие ръцете. За когото и да си се мислила, вече не си личност. Ти си обитател от равнината с номер 94801.

Камионът с полуремаркетото беше изчезнал, на негово място стоеше друг — петтонен и с отворени врати отзад. Сара видя думите НАЦИОНАЛНА ГВАРДИЯ НА АЙОВА, изписани на вратата на шофьора. Първото указание къде се намира. Пазачът показва на Сара с жест да се качва, втори пазач стоеше пред товарното отделение, опрял гръб на кабината, и лениво въртеше тояга, прикрепена с кожен каиш. Някои от жените вече бяха там, както и няколко от мъжете. Всички седяха отпуснато на пейките, по лицата личаха следите от зашеметяващото тегло на преживяното.

Тя седна до един от мъжете, млад офицер, когото познаваше като лейтенант Юстас. Той беше разузнавачът, отвел ги до „Розуел“. Когато тя се приведе да седне на пейката, той изви бръснатата си глава и я приближи към Сара.

— Какво, по дяволите, е това място? — прошепна той.

Преди Сара да успее да отговори, пазачът се намеси.

— Ти — лавна той, насочил тоягата си към Юстас. — Без приказки.

— Кои сте вие, хора? Защо не ни казвате нищо?

— Казах тихо.

Сара разбра какво ще последва. Това беше логичната върхова точка на плана за деня, задължителната демонстрация на тяхната безпомощност.

— Така ли? — лицето на Юстас светна предизвикателно, последните остатъци от енергията му излетяха от устните му. Знаеше какво си проси и не му пукаше. — Вървете по дяволите, до един.

Пазачът направи голяма крачка към тях и с израз на върховна досада стовари тоягата в коленете на Юстас. Юстас политна, стиснал

зъби да понесе агонията. Никой не помръдна и мускул, всички упорито зяпаха надолу.

— *Кучи...* син — на пресекулки рече той.

Пазачът завъртя тоягата и с обратен замах стовари тежкия край върху носа на Юстас. Влажно екзоскелетно трошене, като звука от стъпкано насекомо, алена струя рукна и се изви във въздуха, опръска лицето на Сара. Главата на Юстас се отметна назад, очите му се въртяха в очните ябълки. Прокара език от вътрешната страна на горната си устна и изплю парче от зъб.

— *Казах... да ти го... начукам.*

Заредиха се удар след размазващ удар: лицето му, главата, ставите на ръцете му. Докато Юстас падна по лице, очите му се бяха обърнали навътре към черепа му, чертите на лицето му се бяха превърнали в кървава маса, по всички се стичаше кръв.

— Свиквайте. — Пазачът спря, за да избърше тоягата си в крачолата на панталоните си и обходи с поглед групата. — В общи линии така вършим нещата.

Когато камионът потегли, Сара притегли Юстас към себе си и сложи в скута си премазаното му лице. Мъжът беше в полусъзнание, дъхът му гърголесше в гърлото му. Вероятно щеше да умре. И въпреки това излъчваше чувство на победа от онова, което беше направил. Тя се приведе и прошепна в ухото му:

— Благодаря ти.

Така в кръв започна.

— Един народ! Един директор! Едно отечество!

Колко пъти Сара беше принудена да вика тези думи? След сутрешната поименна проверка и пеенето на целия химн всички се пръскаха по определения им превоз. Сара помогна на Джаки, след това се качи и тя. Видя ново лице, което разпозна: Констанс Чоу, съпругата на Стария Чоу. Поздравиха се с кратко кимване и толкова. Сара научи малко по малко какво се е случило в Колонията през годините. Историята не беше по-различна от другите, които беше чула, и се различаваше от събитията в „Розуел“ само в едно. Най-голямата изненада беше, че са съществували толкова много други острови на човечеството, пръснати из равнината. Сара беше чула, че са петдесет и

шест. Колко лесно е петдесет и шест човешки общества да бъдат подчинени и превърнати в маси с остригана коса, еднакви туники и еднакъв външен вид. От време на време изникваше по някое познато лице. Съгледала беше жена, за която предполагаше, че е Пени Даръл, за друга можеше да се закълне, че е Бел Рамирез, съпругата на Рей, но когато Сара я повика по име, жената не отвърна. Една сутрин на опашката за дажби купата ѝ напълни мъж, когото беше виждала много пъти, без да познае, че е Ръсел Къртис, нейният братовчед. Изглеждаше много по-стар от мъжа, когото Сара помнеше, и ѝ трябваха няколко мига, за да го познае, когато погледите им се срещнаха. По-голямата част от годината тя живееше в същото жилище, в което и Карън Молиноу, вдовицата на Джими, и двете ѝ дъщери, Алис и Ейвъри. От Карън Сара получи повечето информация, включително имената на умрелите. Йън Патал, убит, докато защитава електростанцията. Снахата на Холис, Лий, и бебето ѝ Дора, които загинали по време на пътуването до Отечеството, Другата Санди, която умряла малко след пристигането им, Карън не беше сигурна как, Глория и Санжай Патал. Колкото и мрачни да бяха новините, Сара продължаваше да смята годината, която живя с Карън и момичетата ѝ, като кратка отмора, време, в което се чувстваше свързана с миналото. Но непрекъснато местеха хората между жилищата и един ден и трите изчезнаха, на местата, където лежаха главите им в продължение на година, се настаняха непознати. Оттогава Сара не ги беше виждала.

Пътят до завода за биодизел вървеше покрай реката през лабиринт от мръсни жилища към индустриалната зона в северния край на равнините. Денят не показваше белези, че ще се подобри: щипец вятър запращаше остри пръски в лицата им. Въздухът беше наситен с вонята от равнината, трупащите се отпадъци от животните, живеещите в теснотия и мръсотия хора и зад нея като завеса от мирис беше тъмната землистост на реката. Преминаха през поредица контролни пунктове, отваряха се и се затваряха огради, помагачите с техните бележници, химикалки и неутолим апетит към документиране и хората на властта, които с махване им разрешаваха да продължат. Другата страна на реката гледаше към открити пространства, заливани често от водата, оголени и безцветни. Насажденията отдавна бяха прибрани за зимата, на изток стъпало по стъпало в склона над реката се издигаше Върха, където живееха всички червенооки, а на самия му връх беше

Куполът на Капитолия, увенчан с корона от злато. Говореше се, че тази сграда и околностите ѝ някога са били университет, което било нещо като училище, но тъй като за сравнение познаваше само Убежището, Сара трудно можеше да си представи какво точно представлява. Никога не се беше качвала на хълма, какво ли оставаше да влезе в Купола. Имаше работници, на които им позволяваха да влизат — градинари, водопроводчици, кухненски помощници, разбира се, прислужници, които бяха жени, подбрани да обслужват Директора и екипа му от червенооки. Всички казваха, че прислужниците били късметлийки, че живеели в лукс с добра храна, топла вода и меки легла, на които да спят, но цялата информация беше втора ръка. Нито една прислужница не се беше върнала в равнината. Влезеха ли веднъж в Купола, там живееха докрай.

— Погледни — промърмори Джаки.

Мислите на Сара се бяха отнесли, студът притъпяваше сетивата ѝ. Пътуваха по моста над реката. На север, извън границите на Отечеството, Сара различаваше формата на кранове, които стърчаха между върховете на дърветата като чифт огромни, птичи скелети. Проектът, така се наричаше: продължило десетилетие начинание по издигането на масивна сграда от стомана и бетон за неизвестни цели. Обитателите на равнината, които работеха там, бяха почти само мъже и всеки ден на отиване и връщане от мястото ги претърсваха. Смяташе се за предателство дори само да говорят за работата си и можеше да им спечели изпращане в угоителния комплекс, въпреки че се носеха какви ли не слухове. Разпространяваше се една теория, после я заместваше друга, след нея идваше трета, първата отново се появяваше и целият цикъл започваше отново. Дори мъжете, които работеха там, когато можеха да бъдат убедени да говорят изобщо, изглежда, не бяха наясно какво строят. Носеха се приказки за коридори като лабиринти, просторни зали, дебели една стъпка врати от здрава стомана. Някои твърдяха, че било паметник на Директора, други — че било фабрика. Неколцина твърдяха, че изобщо нищо не било, просто начин за разсейване, измислен от червенооките, за да имат обитателите на равнината с какво да се занимават. Четвърто предположение, което си беше спечелило популярност в последните месеци, беше, че Проектът е бункер за извънредни ситуации. Ако някога тайнствената сила на Директора да държи под контрол виралите изчезне, постройката

трябвало да служи за убежище на населението. Каквото и да беше, работата, изглежда, привършваше. Все по-малко и по-малко мъже се отправяха с превозните средства за това място сутрин и бяха все по-стари, повечето работили там в продължение на години.

Но Джаки не гледаше крановете. Когато камионът се насочи към навеса на последния контролен пункт, Сара видя на стената на периметъра думи, изрисувани с широки мазки бяла боя, протекла надолу:

СЕРДЖО Е ЖИВ!

Двама души топяха четки с дълги дръжки в кофи със сапунена вода и се готвеха да заличат надписа. До тях стоеше помагач, на гърдите си държеше пушка. Той погледна към превозното средство, срещна погледа на Сара за един леден миг. Тя отмести своя.

— Фишър, да не видя нещо, което те интересува?

Гласът принадлежеше на един от помагачите, които пътуваха в задната част на камиона, спретнат мъж на около двайсет и пет, казваше се Вал.

— Не, сър.

През последните пет минути от пътуването тя не вдигна поглед от пода. Серджо, мислеше си Сара. Кой е Серджо? Рядко изговаряно открито, името притежаваше почти омайваща сила: Серджо, водачът на бунта, онзи, който поставяше бомби по пазарите, полицейските станции и къщите на пазачите, който с помощта на невидимите си приятели, изглежда, се движеше като призрак из Отечеството и възпламеняваше оръжията на разрушението. Сара разбираше, че думите на оградата са нещо като подигравка. *Тук сме, казваха те, стоим, където стоите вие сега, ние сме навсякъде сред вас.* Методите на Серджо се отличаваха с почти неразбираема жестокост. Целите на бунтовниците бяха местата, където биха могли да се съберат помагачи, програма за избиване и разруха, но ако човек се окажеше на грешното място в грешното време, присъствието му нямаше да промени плановете им. Някоя жена или мъж щеше да разгърне палтото си, под което се криеше редица от пръчки динамит, привързани към гърдите им, за да се взриви и случайно попадналият там. И винаги в последния

момент, вече поставили палец на детонатора, взривяваха и изпращаха себе си и попадналите в обсега на взрива в небитието с думите: Серджо е жив!

Превозът стигна завода и работниците слязоха. Във въздуха тегнеше миризмата на дрожди. Още четири камиона с работници дойдоха след тях. Сара и Джаки бяха пратени на мелачката, както и повечето жени. Сара така и не разбра защо се постъпва така — работата беше нито повече, нито по-малко противна от всяка друга. Царевичното зърно се смилаше, след това се смесваше с гъбични ензими и при ферментацията се превръщаше в гориво. Миризмата беше толкова силна, че сякаш се беше просмукала в самата ѝ кожа, но Сара трябваше да признае, че имаше и далеч по-неприятни работи: да се грижи за свинете, да работи в обработката на отпадъците или в калните кочини. Подредиха се на опашка за проверка от началника, вързаха кърпи около лицата си и тръгнаха през пещеристото пространство към работните си места. Зърното се съхраняваше в огромни кофи с кранове в долната част, от тези кранове те изваждаха по един бушел^[1] и го сипваха в мелачката, където въртящите се камъни смилеха зърната на храна. Сокът от зърното се освобождаваше и образуваше лепкава паста, която полепваше по вътрешните стени на мелачката. Задължение на работника беше да я маха. Задачата изискваше голяма сръчност и пъргавина, тъй като лопатките не преставаха да се въртят. Работата се усложняваше от студа, който правеше и най-простото движение бавно и неточно.

Сара започна работа. Денят, който предстоеше, щеше да премине в нещо като транс. Това умение беше усвоила през изминалите години; използваше хипнотичния ритъм на работа да изтрие всяка мисъл от ума си. Да не мисли: това беше целта. Да заеме изцяло биологично състояние, сетивата ѝ да възприемат само най-належащите физически данни: бръмченето на лопатките на мелачката, вонята на ферментиращото зърно, топката от студена празнота в стомаха си, в който нищо и никаквата купа водниста овесена каша отдавна беше асимилирана. За тези дванайсет часа тя беше обитателка на равнината номер 94801 и нищо друго. Истинската Сара, онази, която мислеше, чувстваше, имаше спомени — Сара Фишър, Първа Сестра, гражданка на Колонията, дъщеря на Джо и Кейт Фишър и сестра на Майкъл,

любима на Холис, приятелка на мнозина, майка на дете — беше скрита далеч в сгънато парче хартия, пхнато като талисман в джоба ѝ.

Стараете се да държи под око Джаки. Жената я тревожеше. Кашлица като нейната не беше на добро. В равнините човек нямаше истински приятели, не се сприятеляваше така, както познаваше приятелството Сара. Имаше познати лица и хора, на които вярва повече от другите, но дотук. За себе си не бива да се говори, защото си никой, нито за надеждите си, защото няма такива. Но с Джаки тя си беше позволила бариерите да паднат. Сключили бяха споразумение, неизговорено обещание да се грижат една за друга.

На обяд им дадоха петнайсет минути почивка, достатъчно време да хукнат към клозета — дървена платформа, провесена над канал с дупка, над която да се клекне — и да изгълтат още една купа с овесена каша. Нямаше къде да се седне, затова се хранеха прави и използваха пръстите си вместо лъжица, след това отиваха да се редят на втора опашка за вода, която се раздаваше с черпак, от който пиеха всички жени. През цялото време ги наблюдаваха помагачи, които стояха отстрани и въртяха палките си. Официалното наименование на службата им беше служители от „Човешки ресурси“, но в равнините никой не ги наричаше така. Наричаха ги помагачи, като имаха предвид „изменници“. Почти всички бяха мъже, но имаше и няколко жени, които често бяха най-жестоки. Една от помагачките, с прякор Свирката заради дълбокия процеп в горната устна, вродена деформация, заради която гласът ѝ имаше особен, просвирващ звук, сякаш изпитваше особено удоволствие от това да измисля нови и изтънчени начини да създава неудобства на работниците. Нарочваше си някой, най-често жена, и се държеше така, сякаш провежда експеримент. Щом Свирката си набележеше човек, набелязаният изведнъж разбираше, че го карат да се нареди отново на опашката пред клозета, когато е дошъл неговият ред, възлагаше му се неизпълнима и безсмислена задача или пък го преместваха в различен екип, когато е дошло времето му за почивка. Набелязаният можеше само да търпи, да стиска зъби пред изтезанието на болящия го пикочен мехур, празен стомах или изтощени крайници с мисълта, че вниманието на Свирката скоро ще се прехвърли към друг, което само влошаваше положението и изглежда, беше целта на цялото упражнение: човек да се улови, че желае страданието да падне върху някой друг и така да се превърне в

съучастник, част от системата, зъбче в колелото на мъчението, което никога не спираше да се върти.

В почивката Сара потърси Джаки, но жената никъде я нямаше. Бързо обходи местата за смилане, търсеше приятелката си. Свирката на началника щеше всеки момент да изсвири и да ги призове обратно на работа. Почти се беше отказала, когато сви зад един ъгъл и завари Джаки да седи на земята, с плувнало от пот лице и прилепена за устата кърпа.

— Съжалявам — едва рече тя. — Все кашлям.

По кърпата ѝ имаше петна от кръв. Сара разбра. И преди го беше виждала, ефектът върху дробовете от годините вдишване на прах. В едната минута човек е добре, в другата се дави и не може да си поеме въздух.

— Трябва да те махнем оттук.

Тя вдигна жената на крака точно когато се чу свирката. Обхвана Джаки през кръста и я завъртя към изхода. Искаше да излязат, преди някой да забележи, какво щеше да се случи след това, Сара не знаеше. Вал беше дежурният помагач. Не беше най-добрият, но не беше и най-лошият. Неведнъж Сара го беше улавяла да я наблюдава по начин, който я караше да мисли, че си е наумил нещо за нея, нещо лично, макар че никога нищо не бе предприел. Може би сега беше назрял моментът. При тази мисъл я обзе разтърсващо желание да повърне, въпреки това знаеше, че може да го преживее. Щеше да направи, каквото се налага.

Почти бяха стигнали до изхода, когато на пътя им застана някой.

— И къде така сте се запътили?

Не беше Вал: Чука. Застанал с гръб към светлината от отворената врата, той бавно тръгна към тях. Стомахът на Сара се сви.

— Трябва ѝ малко въздух. Прахта...

— Така ли е, старо? Прахта ли ти пречи? — потупа гърдите на жената с края на палката си и предизвика продължителна кашлица. — Връщай се на работа.

— Всичко е наред, Сара — изхриптя Джаки и се освободи от ръката на Сара. — Ще се оправя.

— Джаки...

— Това е — тя погледна Сара, а погледът ѝ казваше: *Спри се*. — Все се вре, където не ѝ е работа. Уж знаела кое е най-добро за мен.

Очите на Чука измериха Сара от глава до пети.

— Да, чух такива работи за тебе. Нещо за доктор се имаш май, а?

— Никога не съм казвала такова нещо.

— Не си, ами! — Със свободната си ръка Чука улови чатала си и изви хълбоци напред. — Ей, докторке, тук ме боли. Я да погледнеш по-отблизо?

Застинал, проточил се миг. Сара си спомни за Юстас в камиона. Кръвта по лицето му, потрошените му ръце и зъби. Потрошената му победоносна усмивка. Стоеше пред Чука, обхваната от желание да излее всичко от себе си, така да го прокълне, че да ѝ връхлети с цялата си свирепост. Толкова лесно беше, толкова изкушаващо. В мислите ѝ сцената се разигра. Само две думи, гневният пламък в очите на Чука и ударите на тоягата. Това бяха условията на живота ѝ, хиляди унижения понасяни всекидневно. Всичко ѝ бяха взели. За да приема най-лошото — не, да го прегърне — това беше единственият начин да устои.

— Сара, *моля те* — Джаки я гледаше настойчиво. *Не така. Не заради мен.* Сара преглътна. Всички я гледаха.

— Добре — отстъпи тя.

Обърна се и тръгна. Мястото около нея беше странно тихо. Чуваше само как бие сърцето ѝ.

— Не бери грижа, Фишър — провикна се след нея с похотливо хилене Чука, — знам къде да те намеря. Ще съм добър като последния път, обещавам.

Чак по-късно, докато лежеше в леглото си, Сара си позволи да обмисли цялата значимост на събитията. Нещо у нея се беше променило. На ръба беше, стоеше над пропаст, готова да скочи. Пет дълги години, можеха и да са хиляда. Миналото изчезваше в нея, измито от времето, горчивия студ в сърцето ѝ, еднообразните дни. От много време живееше потопена в себе си. Наближаваше зимата. Зимната светлина.

Някак бе успяла да крепи Джаки през деня. Сега старата жена спеше над нея, каишите на леглото ѝ провисваха при неспокойното ѝ обръщане. Смъртта на Джаки, когато настъпеше, щеше да бъде мъчителна, дълги часове агония, вътрешно разкъсване преди финалния

покой. Дали Сара щеше да повтори съдбата ѝ? Да се блъска на сляпо през годините, същество без цел, нито близост, куха черупка от нищо?

Сара не беше върнала саморъчно направения плик на скритото му място под матрака. Уловена от внезапно връхлетяла я самота, тя го издърпа изпод купа парцали, които ѝ служеха за възглавница. Даде ѝ го помощничката на акушерката в родилното отделение — същата жена, която ѝ каза, че бебето ѝ, родило се преждевременно сред рукналата кръв, не е оцеляло. Момиченце беше, така ѝ каза жената. Съжалявам. После пхна плика в ръката на Сара и изчезна. През мъглата от скръб и болка Сара беше копняла да подържи дъщеря си, но това не се беше случило, детето ѝ беше отнесено. Никога повече не видя жената.

Внимателно разгърна плика от крехка хартия с връхчетата на пръстите си. Вътре лежеше навита бебешка кърпичка. Стаята беше потънала в мрак, но въпреки това златистият цвят на кърпичката грееше в очите ѝ. Приблужи го към лицето си, вдъхна дълбоко, опитваше се да долови мириса. Сара нямаше да има повече деца, увреждането беше много голямо. Кейт беше единственото ѝ дете. Така щеше да я нарече, Кейт. Как ѝ се искаше да беше казала на Холис. Искаше да запази новината, да избере подходящия момент, за да му поднесе подаръка, който ги превръщаше в едно. Каква глупачка е била. Помисли си: знам, че си отиде, скъпа моя. Където и да си сега, надявам се на това място да има светлина, небе и любов. Да можех да те подържа в прегръдката си, само веднъж и да ти кажа колко много те обичах.

[1] Мярка за обем зърнени храни, равна на 35,24 л. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Тази работа със Серджо се проточи твърде дълго.

Не че това беше първото въстание. През 31-ва, нямаше ли и тогава? И пак през 68-а? Да не споменаваме стоте малки пожара в знак на предизвикателство, подпалвани през годините. И не беше ли истина, че проблемът неизбежно се свеждаше до един-единствен индивид, самотен ренегат, който просто не беше успял да проумее *смисъла*! И че щом вземеха мерки за този мъж (винаги беше мъж), пламъците на съпротивата, лишени от насъщния им кислород, щяха да угаснат от само себе си?

И сега този Серджо: не приличаше на другите. Застанал при прозореца в основата на купола, с насочен към мрачното петно на равнината и безцветните, зимни полета отвъд нея поглед, директор Хорас Гилдър правеше преценка. Методите на този мъж бяха различни като начало не по количество, ами по вид. Хората се самовзривяваха! Привързваха пръчки динамит около гърдите си или бомби от тръби, натъпкани с парчета стъкло и натрошени болтове, и всъщност събираха сили да се взривят и да превърнат себе си и всички около тях в кървава каша! Не беше лудост, ами завладяваща всички психоза, която можеше само да означава, че Серджо, който и да е, упражнява по-дълбоко психологическо въздействие върху последователите си от всеки друг преди него. Обитателите имаха сигурност, имаха храна да им топли стомасите, спяха на легла нощем, без да се страхуват от виралите. С други думи, имаха позволенията да живеят живота си и това ли беше благодарността, която той получаваше? Не виждаха ли всичко, което беше направил за тях? Че беше изградил дом за човечеството, така че то да може въпреки преобладаващите ветрове на историята да продължи да съществува?

Наистина, имаше известна... несправедливост в положението. Неравно разпределение на ресурсите, би могло да се каже, разделение на управлението от работната сила, на имащите от нямащите, на нас от тях. Неприятно упование върху човешката способност да дърпа стълбата след себе си и проверените от времето инструменти —

ледени душеве, безкрайни опашки, на които да се редят, прекалената употреба на подходящи думи, високоговорители, които крещят несекващ поток от глупости и така нататък — за широка обществена подкрепа. „Един Народ! Едно Отечество! Един Директор!“ Думите го накараха да потрепне, но известно количество от управленска демагогия вървеше заедно с територията. Нищо ново, с други думи, всичко се оправдаваше от условията на настоящето. Но понякога, както сега, в ледената сутрин в Айова, първият арктически фронт за сезона се стоварваше върху тях като избягал влак от вледеняващ студ и Гилдър с мъка запазваше въодушевлението.

Скъпият му апартамент от офиси, който изпълняваше и функцията на негово жилище, беше служил много пъти в своята двестагодишна история като офис на териториалния управител на Айова, седалище на държавния исторически музей и стая за съхранение. Последният му обитател от стария свят беше ректор на Държавния университет на Средния запад, мъж на име Оугъст Фрай (така пишеше на канцеларските му материали), който пред своите огромни прозорци несъмнено беше прекарал много щастливи часове, докато поглъща съгриващата сърцето гледка на жизнерадостните, хранени с царевица студенти, които флиртуват като луди на път към учебната зала по добре поддържаните поляни на Айова. В деня, когато Гилдър зае мястото, той с учудване откри, че ректор Оугъст Фрай е украсил мястото с морска тема; кораби в бутилки, картини със змии, претрупани маслени платна с морски фарове и пейзажи, котва. Стресащо противоречив избор предвид това, че Средният Запад (Айде, наш'те!) беше твърдо аграрна територия в най-заобиколеното от суша място на земята. След почти сто години Гилдър би дал всичко за трошица природа.

И така, главният проблем при безсмъртието, освен придирчивата диета, беше, че всичко започва да те отегчава.

В подобни моменти единственото, което го ободряваше, бяха размишленията за постиженията му. Които не бяха незначителни. Построили бяха град буквално от нищото. Какво въодушевление чувстваше в първите дни! Несекващият звън на чуковете. Камионите, които се връщат от пътуването си из обезлюдения континент, пръскащи се по шеговете от изоставените съкровища на стария свят. Стотиците тактически решения, които се взимаха ежедневно,

пращящата енергия на екипа — подобрани сред оцелелите мъже заради своите познания. Накратко, те бяха съградили истински мозъчен тръст от човешките останки от катастрофата. Химици. Инженери. Градостроители. Агрономи. Дори един астроном (оказал се удивително полезен) и изкуствовед съветвал Гилдър (който, съвсем честно казано, не беше в състояние да различи водните лилии на Моне от рисунка на кучета, които играят покер) относно доброто съхраняване и излагане на главната плячка от шедьоври от Института по изкуствата в Чикаго, които украсяваха стените на Купола, включително офиса на Гилдър. Как само се бяха забавлявали! Разбира се, имаше известна идея за братство в отношенията им, без сексуалните трикове, разбира се. (Вирусът в голяма степен заличаваше тази част от мозъка на човека; повечето от екипа дори не можеха да понесат да видят жена, без да направят физиономия.) Но като цяло епохата се управляваше от достойнството и професионализма.

Какви щастливи спомени. А сега: Серджо. Сега: самоцелни бомби. Сега: кървава каша.

Ходът на мислите на Гилдър беше нарушен от почукване по вратата. Той въздъхна уморено. Поредният ден за попълване на формуляри, разпределяне на задължения, издаване на укази от най-високо. Настани се на мястото си зад бюрото, широка мебел от осемнайсети век от полиран махагон с приблизителните размери на маса за пинг-понг, избрана, тъй като подходеше на положението му на Многообичан Директор на Отечеството, Гилдър се приготви за поредната сутрин на безкраен апетит към неговото мнение — мисъл, която предизвика почти мигновено увеличаване на първите признаци за увеличен апетит от по физическа и належаща природа, къркорене с кисел привкус, която се надигна от празния му стомах. Толкова скоро? Дошла ли беше вече датата от месеца? Единственото по-лошо от оригването бяха стомашните газове, които следваха след храненето и които изпълваха стаята с избухвания от газ с лучен мирис; самият човек, който ги беше изпуснал, едва ги понасяше.

— Влез.

Гилдър пристегна вратовръзката си и припряно си даде вид на зает, запремята документи по бюрото си с отработена съсредоточеност. Вратата се отвори. Измъкна наслуки някакъв документ — оказа се, че е доклад за ремонтите в завода за обработка на мръсната вода, страница

за лайната — и се престори, че я изучава цели трийсет секунди, преди да вдигне поглед с директорска умора към облечената в тъмен костюм фигура, застанала в очакване на прага с бележник в ръце.

— Свободна секунда?

Началникът на щаба на Гилдър, Фред Уилкс, влезе в стаята. Като всички жители на Върха, и неговите очи бяха кървясали, като че е хроничен пушач на марихуана. Освен това притежаваше лъскавия блясък на дваисет и пет годишен — огромно подобрение от жилавия седемдесетгодишен мъж, с когото се запозна Гилдър. Уилкс беше първият, който се присъедини. Гилдър го откри да се крие в едно от спалните помещения на колежа в първите дни след нападението. Държеше — прегръщаше всъщност — тялото на починалата си съпруга, чиито мускулисти пропорции не се бяха подобрили от трите дни разлагане в жегата на Айова. Историята на Уилкс беше такава: съпрузите избягали от бежанския център пеша, когато автобусите не дошли. Извървели почти пет километра, когато съпругата му се хванала за гърдите, извъртяла очи към небето и паднала по очи, повалена от сърдечна атака. Понеже не можел да я остави така, Уилкс задигнал една количка и откарал огромните ѝ форми в колежа, където се приютил в компанията на трупа ѝ и спомените за общия им живот. Въпреки ужасяващата воня (която Уилкс или не забелязваше, или пренебрегваше), двамата представляваха покъртителна гледка, която би могла да разтърси до сълзи Гилдър, стига да беше такъв човек и вероятно някога е бил човек, способен да се покърти, но това беше останало в миналото.

— Слушай — беше му рекъл Гилдър, коленичил пред съсипания от скръб мъж, — искам да ти предложи нещо.

И така се започна. В същия този ден, в същия този час всъщност, дори още докато наблюдаваше как Уилкс отпива първата противна глътка, Гилдър чу Гласа. Доколкото знаеше, все още беше единственият. Другите от щаба имаха някакво смътно подозрение за психическото присъствие на Нула. А що се отнася до жената, кой ли знае какво ставаше в главата ѝ?

Сега след равняващо се на един и половина човешки живота време, неговият величествен план беше назрял и последните остатъци от човечеството беше събрано в нозете му (историята с Кървил, както и историята със Серджо бяха дребнотии, макар и влудяващи, грахово

зърно под дюшека на Плана), ето го Уилкс с вечния си бележник с подложка и изражение, което показваше, че не носи добри новини.

— Помислих си, че може би искаш да знаеш, че отрядът по събирането се върна. Или това, което остана от него.

С това смущаващо въведение Уилкс издърпа горния лист хартия от бележника си и го постави на бюрото на Гилдър, след това се отдръпна назад, май се радваше да се отърве от цялата работа.

Гилдър набързо го прегледа.

— Какво, по дяволите, става, Фред?

— Предполагам, че би могъл да кажеш, че събитията не са се развили според плана.

— *Никой?* Нито един от тях? Какво им е *сбъркано* на тези хора?

Уилкс посочи към хартията.

— Потокът от нефт поне временно е прекъснат. Това е плюс. Отваря доста възможности.

Но Гилдър не можеше място да си намери. Най-напред Киърни, сега това. А навремето да се съберат оцелели беше относително лесно и точно планирано начинание. Появяваше се жената, вратите се отваряха, колелото на подскоците се завърташе, подвижният мост се спускаше над крепостния ров, жената свършваше задачата си, като укротител на лъвове в цирк и след това камионите се понасяха с пълна скорост към Айова, претъпкани с човешки товар. Пещерите на Кентъки. Островът в езерото Мичиган. Изоставените ракетни силизи в Северна Дакота. Съвсем наскоро нападението в Калифорния — истински богат урожай, петдесет и шест оцелели прибори, повечето от тях вървяха като агънца към камиона, щом електричеството спря — и поставиха условията. (Или влизайте, или сте мръвка.) Обичайното количество загуби — някой умираха по пътя, други не успяваха да се приспособят при новите условия — но все пак имаха солиден улов, независимо от всичко.

След това се заредиха една излязла извън контрол кървава баня след друга, като се започне с „Розуел“.

— Очевидно не е имало много преговори. Конвойт е бил тежковъоръжен.

— Не ми пука, та ако ще и ядрена бомба да са имали. Знаехме, че така ще реагират. Те са *тексасци*.

— Така казано, е вярно.

— Тук минаваме към следващия етап, а ти какво ми казваш? Трябват ни тела, Фред. Живи, дишащи тела. Тя вече не е ли в състояние да контролира създанията?

— Можем да подходим по старомодния начин. Така казах от самото начало. Ще поемем известно количество загуби, но ако продължим да атакуваме доставките им на нефт, рано или късно отбранителните им сили ще отслабнат.

— Ние *събираме* хора, Фред. Не ги губим. Да не съм пропуснал да го изясня? Не можеш ли да си направиш елементарна сметка? *Целта* ни са хората.

Уилкс сви рамене отбранително.

— Искаш ли да поговориш с нея?

Гилдър разтри очи. Предполагаше, че ще трябва да го направи, но да говори с Лайла беше като да играе хандбал със себе си; топката се връщаше обратно, независимо колко трудно я удриш. Едно от най-тежките усложнения на работата беше да се разправя с чудатите фантазии на жената, стена от измислици, през която Гилдър можеше да проникне само чрез най-грубо настояване. Защо не се беше сетил да вземе и психиатър заедно с всички специалисти, които беше събрал през годините? Като я държаха покрай невръстни деца, я успокояваха, специалният талант на жената беше насъщна необходимост, която трябваше да се управлява внимателно. Но в мъките, които съпътстваха майчинството, тя беше буквално недостижима, а Гилдър се тревожеше за бъдещите увреждания на крехката ѝ психика.

Именно това ѝ беше проблемът на Лайла. От всички, които бяха вкусили кръвта, само тя притежаваше способността да контролира виралите.

Не просто ги контролираше, в присъствието на Лайла ставаха кротки като паленца, хрисими и дори обичливи. Чувството беше двустранно: постави жената на двеста метра от угоителния комплекс и тя се превръщаше в мъркаща котана с котило от малки. Гилдър не можеше да повтори същия ефект със себе си, въпреки че Бог знае колко се опитва. В първите дни беше направо обсебен от идеята. Колко пъти беше извършвал същите стъпки, влизаше в угоителния комплекс с мисълта, че ако успее да открие психическата хватка, предразполагащия език на тялото, успокоителен тон на гласа, те ще паднат в коленете му, както правеха с нея, като кучета, очакващи да ги

почешат по ушите. Но не стана. Издържаха присъствието му три победни секунди, а после някой от тях го подхвърляше във въздуха — не се отнасяха към него като към храна, по-скоро като към играчка с човешки размер — и после се оказваше, че Гилдър хвърчи из мястото, докато някой не запалеше лампите и не ги прогонеше.

Отдавна беше престанал да опитва. Гледката как Хорас Гилдър, Директор на Отечеството, е подхвърлян като топка за плажен волейбол, не беше образ, който да вдъхва уважение и не искаше да се разчуе. За негово удовлетворение и никой от медицинския екип не можеше да обясни точно какво правеше Лайла различна. Тимусът ѝ действаше по-бързо, нуждаеше се от кръв на всеки седем дни, очите ѝ изглеждаха различно, по тях нямаше никакво оцветяване на ретината, както се случи с останалия старши персонал. Но чувствителността ѝ към светлината беше също толкова изявена и доколкото Съреш можеше да каже, вирусът в кръвта ѝ беше същият като в тях. В крайна сметка човекът беше вдигнал ръце и приписал способностите ѝ на угодния факт, че Лайла е жена — единствената жена в групата, защото така искаше Гилдър.

Може би точно това е, казваше Съреш. Може би си мислят, че тя е тяхна майка.

Гилдър осъзна, че Уилкс го наблюдава. За какво си мислеха? Лайла? Не, Тексас. Но Уилкс му беше казал, че има и още нещо.

— Кое то ме води до... — заекна той — втория въпрос.

И Уилкс съобщи на Гилдър за бомбата на пазара.

Мамка му! Мамка му, мамка му, мамка му!

— Знам, знам — Уилкс поклати глава, както само той можеше. — Не е най-добрият обрат на събитията.

— Той е сам човек. Сам!

Лицето на Гилдър, цялото му тяло се присви от основателен гняв. Поредното издигащо се оригване назря. Искеше разплата. Искеше проклетото положение да се успокои. Искеше тоя Серджо, който е да е той, искаше главата му набучена на кол.

— По въпроса работят хора. Човешки ресурси разпитват и предлагат двойни дажби на всички, които се появяват със сериозни следи. Не всички долу под хълма са във възторг.

— А някой може ли да ми каже как успява да се движи из равнината като проклета мълния? Нямаме ли патрули? Нямаме ли

контролни пунктове? Може ли някой да хвърли светлина върху тази подробност?

— Имаме теория. Уликите сочат към организация с класическата структура на клетка. Обединения от по няколко души, който действат в хлабава операционна рамка.

— Съвършено наясно съм какво е терористична клетка, Фред. Началникът на щаба заразмахва ръце.

— Просто казвам, че може би издирването на един човек не е отговорът. Това е *идеята* за Серджо, а не самият Серджо, срещу когото се изправяме. Ако следиш мисълта ми.

Гилдър я следеше, но тази идея не го радваше. Минал беше по този път, първо в Ирак, после в Афганистан, в Саудитска Арабия, след преврата. Улавяш главата, но тялото не умира, ами израства нова глава. Единствената полезна стратегия в тези ситуации беше психологическа. Да убиеш тялото, никога не беше достатъчно. Трябваше да се убие духът.

— Колко са в ареста?

Нови листове. Гилдър изчете пълния доклад. Според свидетелите на пазара се беше взривила селскостопанска работничка над трийсетте. С нея никога не е имало никакви проблеми, във всяко отношение била кротка като агънце, качество, което до разсейващ обхват съвпаднаше с профилите на другите самоубийствени атентатори. Нямаше живи сродници, освен една сестра. Съпругът и синът ѝ починали преди шест години при епидемия на салмонела. Очевидно е минала през контролните пунктове, предрешена в униформата на помагач (истинската притежателката на униформата беше открита натъпкана в контейнер с прерязано гърло и необяснимо защо едната ѝ ръка беше отсечена в лакътя), но откъде се е снабдила с експлозива, не беше ясно. От оръжейния склад не бяха съобщили за липси, нито пък от строителното депо, но тепърва предстоеше пълна инвентаризация. Девет от съквартирантите ѝ, както и семейството на сестра ѝ, включително двете ѝ малки дъщери, бяха задържани за разпит.

— Май никой нищо не знае — Уилкс махна с ръка. Седеше от другата страна на бюрото, докато Гилдър четеше. — Освен сестрата малко вероятно е някой да я е познавал. Можем да увеличим усилията, но не вярвам, че ще стигнем донякъде или че ще научим нещо полезно. Но ако знаеха нещо, вече трябваше да са се пречупили.

Гилдър остави настрана листовете при много други. Оригванията, които продължаваха да се надигат, му бяха докарали отвратителен вкус в устата, смрад, не по-различна от вонята на разложилата се госпожа Уилкс. Прикритото смръщване от отвращение от миризмата по гладкото, младо лице на неговия началник на щаба не бяха убягнали от вниманието му.

— Няма нужда — отсече Гилдър.

Уилкс се намръщи разколебано.

— Искате да ги освободим ли? Не мисля, че това е умно. Нека поне ги оставим още няколко дни. Да се поизплашат, да видим това къде ще ни отведе.

— Сам каза, че ако са знаели нещо, вече щяха да са проговорили.

Гилдър замълча, осъзнал, че е изправен пред избор, от който нямаше връщане. Тринайсетте задържани обитатели на равнината бяха в крайна сметка хора, човешки същества, вероятно невинни. Бяха и важни физически авоари в една икономика на оскъдица. Но предвид влудяващата невъзможност да се разузнаят положението на Серджо и провалът в Тексас, зависимите от времето велики планове на Гилдър, които в дългосрочен план щяха да доведат до комплексни плодове, както и фактът, че беше уловен в собствената си назряваща физическа нужда, титанична биологична необходимост, която, докато наблюдаваше Уилкс през полираната равнина на прекомерно голямото му бюро, разцъфваше у него като цвете, заснето на бавен кадър, не мисли много дълго. Стигна до предела, погледна го набързо и го прекрочи.

— На мен ми се струва — рече Директор Хорас Гилдър, — че е дошло време да се отървем от тях.

Гилдър изчака няколко минути, след като Уилкс изчезна, преди да тръгне. Много пъти си беше напомнял, голяма част от властта му се крепеше на достойнството, което демонстрираше при публичните си изяви и беше най-добре да не го виждат в подобно развълнувано състояние. Взе връзка ключове от бюрото си и излезе. Странно колко бързо се появи гладът. Обикновено нарастваше у него в продължение на няколко дни, а не минути. Извито стълбище водеше от основата на кулата към приземния етаж, стената по протежението му беше

украсена от маслени портрети на различни херцози, генерали, барони и принцеси от царството, парад от неодобрителни, с подчертани челюсти лица, облечени според изискванията на съответната епоха. (Поне не беше решил да нарисуват неговия портрет — а защо не?) Хвърли поглед над парапета. Петнайсет метра по-надолу стояха дребните фигури на облечените в униформи охранители, членове на управлението, с тъмни костюми с вратовръзки, притичващи напред-назад с официалните си куфарчета и бележници, дори две прислужници се носеха по полирания каменен под в монашеските си ефирни одеяния, като двойка хартиени корабчета. Търсеше Уилкс. Ето го: до масивната предна врата с вдлъбнатите си резбовани фигури в стил прериен кич (китка пшеница, плуг, който весело пори плодородната земя на Айова) верният му началник на щаба се беше спрял да поговори с двама от водачите, агент Хопъл и агент Чий. Гилдър предположи, че Уилкс вече привежда в действие заповедите от деня, ускорява прилагането им, но предположението му беше опровергано, когато Хопъл отметна назад глава, плесна с ръце и избухна в хълцащ смях, който отекна в мраморното пространство като куршум в подводница. Гилдър се почуди какво, мамка му, беше толкова забавно.

Отдръпна се от перилото и тръгна по второ, по-обикновено и доста изолирано от чужди погледи стълбище, което използваше само той. Вътрешностите му вече гъргореха. С всички сили се съдържаше да не започне да прескача стъпалата по три наведнъж, което в настоящото му състояние вероятно се дължеше на счупване на кост при някакво падане, което щеше да се самоизцели до няколко часа, но продължаваше да го боли адски. Като се държеше така, сякаш е кристална чаша, която всеки миг може да разпилее съдържанието си по пода, Гилдър заслиза предпазливо по стъпалата едно по едно. Започна отделянето на слюнка, истински водопад, който трябваше да изсмуква през зъбите си. Вампирски лигавници, помисли си той иронично, с тях можеше да натрупа купища пари.

Най-после стигна до мазето с неговата тежка, сводеста врата. Гилдър издърпа ключовете от джоба на самото си. С треперещи ръце от нетърпение отключи вратата, завъртя тежката дръжка и с рамо я побутна.

На половината път по коридора той се съблече до кръста и изрита обувките си. Вече се носеше над високата вълна, сърфист, който се спускаше по гребена. Врата след врата прелитаха покрай него. Гилдър чуваше приглушените викове на прокълнатите, които идваха отвътре, звук, който отдавна беше престанал да предизвиква и капчица съжаление у него, ако изобщо някога е имало такова. Връхлетя през предупредителните знаци — СРЕДА С ЕТЕР, ПОЖАРООПАСНО — влезе в ледената стая със спринт, зави зад последния ъгъл и едва избегна сблъсък с облечен в лабораторна престилка техник.

— Директор Гилдър! — той ахна. — Не знаехме...!

Думите му бяха прекъснати от Гилдър, който с излишна жестокост замахна с лявата си ръка към главата на човека и го запрати към стената.

Жадуваше за кръв и не коя да е. Имаше кръв и *кръв*.

Стигна до последната врата и спря рязко. С треперещи ръце разкопча панталоните си и ги изрита, след това отключи вратата и я отвори.

— Здравей, Лоурънс.

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

На сутринта Джаки беше изчезнала.

Сара се събуди и видя, че леглото на жената е празно. Обхваната от паника, тя обходи светкавично жилището, проклинаше се, че е спала толкова дълбоко. Възрастната жена, която спеше във втора редица? Някой да я е виждал? Никой не беше или поне така казваха. При сутрешната проверка Сара забеляза само леко умълчаване, когато трябваше да се произнесе номерът на Джаки. Всички бяха свели погледи. Просто така, водите се бяха сключили над приятелката ѝ. Все едно никога не е съществувала.

Денят ѝ премина в мъгла, умът ѝ се люлееше по тънкия като бръснач ръб между отчаяната надежда и крайното отчаяние. Вероятно нямаше какво да се направи. Хората изчезваха, така ставаше. И въпреки това Сара не можеше да се отърси от надеждата, че ако жената е все още в болницата, ако все още не е откарана в угоителния комплекс, може би има шанс. Но как биха могли просто така да отведат Джаки изпод носа на Сара? Нямаше ли тя да чуе нещо? Нямаше ли жената да протестира? Не се връзваше.

И тогава Сара го проумя. Нищо не беше чула, защото не е имало какво да се чува. *Не така. Не заради мен.* Джаки беше напуснала сама жилището.

Направила го беше, за да защити Сара.

Към средата на следобеда разбра, че не може да стои със скръстени ръце. Разкъсваше я вина. Не биваше изобщо да се опитва да изведе Джаки от завода, не биваше да се изправя пред Чука. Нарисувала беше мишена на гърба на жената. Минутите се нижеха. Виралите в угоителния комплекс се хранеха, след като се стъмни. Сара видя камионите. Камиони, които превозваха животни, претъпкани с мучащи крави, но също и вановете без прозорци, които използваша, за да превозват затворниците от ареста. Един беше постоянно паркиран на задния изход на болницата, смисълът му беше ясен за всеки, който си направеше труда да го обмисли.

Помагачите, които надзираваха работниците на мелачките, бяха Вал и Свирката. С Вал можеше да се справи, но със Свирката надали Сара щеше да успее. Сети се само за едно решение. Напълни кофата си, вдигна я от земята, направи три стъпки към мелачката и спря.

— О! — извика Сара. Пусна кофата да падне, улови се за стомаха и отново изохка.

Изстена и се присви на колене. За миг сякаш сред шума от мелачките демонстрацията ѝ мина незабелязано. Завика по-силно, присви крака до гърдите си, прихвана диафрагмата си.

— Сара, какво има? — попита една от другите жени. Констанс Чоу стоеше приклепнала до нея.

— Боли ме! Боли ме!

— Стани или ще те видят!

Друг глас се намеси. Вал.

— Какво става тук?

Констанс се отдръпна.

— Не знам, господине. Тя просто... се свлече на земята.

— Фишър? Какво ти е?

Сара не отговори, продължи да стене, полюляваше се в кръста и направи за по-убедително няколко спазматични ритвания. Около нея се насъбраха зяпачи.

— Апендикс — рече тя.

— Какво?

Тя сгърчи лице от фалшива болка.

— Мисля... че е... апендиксът.

Свирката си провря път през тълпата, разбута зяпачите с палката си.

— Какъв ѝ е проблемът?

Вал се почеса по главата.

— Казва, че имало нещо на апендикса.

— Вие какво зяпате? Връщайте се на работа — лавна Свирката, после се обърна към Вал. — Какво искаш да правим с нея?

— Можеш ли да ходиш, Фишър?

— Моля ви — сподавено рече тя. — Трябва ми лекар.

— Каза, че ѝ трябвало лекар — предаде Вал.

— Да, чух я. Вал. — Жената сподави въздишка. — Добре, махай я оттук.

Помогнаха ѝ да стигне до пикап, паркиран зад завода, и я поставиха отзад. Сара не спираше да се поклаща и да стене. Посъветваха се кратко: дали някой от двамата им трябва да я откара или да повикат шофьор?

— Мамка му, аз ще я закарам — рече Свирката. — Като те знам, ще се помотаваш цял ден.

Пътуването до болницата отне десет минути. Сара ги използва, за да състави план. Мислеше само как да стигне до болницата и да намери Джаки, преди ванът да я откара. За след това не беше мислила. Сега ѝ се струваше, че разполага с две карти. Според първата беше да се възстанови чудодейно, тъй като в действителност не беше болна и при това положение изглеждаше малко вероятно да натоварят съвършено годна жена към угоителния комплекс. Втората беше да използва факта, че е сестра. Не беше сигурна как да стане — трябваше да импровизира — но може би щеше да ѝ се удаде случай да използва медицинските си познания, за да убеди някой от отговорниците, че състоянието на Джаки не е толкова тежко, колкото изглежда.

Или пък действията ѝ щяха да са без значение. Може би веднъж щом преминеше през вратата на болницата, повече нямаше да излезе. Тази перспектива, когато я премисли, не ѝ се стори съвсем лоша, това ѝ даваше трета карта за игра: картата, според която вече нямаше да я е грижа дали е жива, или мъртва.

Свирката влезе през входа на болницата, отиде отзад и свали капака на каросерията.

— Слизай. Да вървим.

— Май не мога да вървя.

— Ще ти се наложи, няма да те нося.

Сара седна. Слънцето надзърташе иззад облаците, придаваше отчетливост на сцената със студена ярка светлина. Болницата беше тухлена триетажна сграда, част от комплекс ниски, обикновени постройки в южния край на равнината. На петнайсетина метра стоеше една от главните сгради на Човешки ресурси. Дузина помагачи пазеха входа, от двете страни, на който имаше барикади.

— Аз сама ли си говоря?

Сама си говореше. Сара почти не я слушаше. Съсредоточено наблюдаваше колата, малък седан от типа, който помагачите използваха, за да се движат между жилищата. Вървеше към тях с

висока скорост, след нея се виеше дълъг облак от прах. Сара залегна към леглото. Усети как зад нея някой тича. Колата се носеше с висока скорост, която не намаляваше. Имаше нещо странно в нея, не само невероятната скорост на приближаването ѝ. Прозорците бяха затъмнени, скриваха шофьора, на капака имаше надпис от букви с бяла боя.

СЕРДЖО Е ЖИВ!

Когато колата се понесе към барикадите, някой я удари изотзад. В следващия миг се озова на земята, камионът избухна и вълна от непосилно горещо налягане, каквото не вярваше, че може да съществува, помете тялото ѝ. Въздухът от дробовете ѝ излезе. Хвърчаха отломки. Във въздуха се носеха предмети и падаха като метеори около нея, обвити в пламъци, тежки предмети. Чуха се скърцане на метал, дъжд от разбито стъкло. Светът се беше превърнал в жегата, шум и тежестта на нечие тяло над нея. Изведнъж настъпи тишина, почувства струя топъл дъх близо до ухото си, един глас ѝ каза: — Ела с мен. Прави каквото ти кажа.

Сара се изправи. Непозната за Сара жена я дърпаше за ръката, за да я накара да се съвземе от вцепенението. Нещо се беше случило със слуха ѝ и къпеше сцената, която я заобикаляше, в млечна нереалност. Сградата на помагачите беше димящ кратер. Пикапът го нямаше. Лежеше обърнат на една страна там, където беше входът на болницата или някога беше. Лицето на Сара беше мокро. От кръв. Цялата беше в кръв. Осъзна, че лепкавите неща са части от плът, а фината, блещукаща прах — мънички късчета стъкло. Колко удивително, помисли си тя, колко удивително беше всичко, особено случилото се на Свирката. Потресаващо беше на какво прилича тялото, когато вече не е едно цяло, ами е разпръснато в разпознаваеми човешки части и пръснато в голям радиус. Кой би рекъл, че когато едно тяло е взривено на парчета, както очевидно се беше случило, то наистина ставаше точно такова: взривено на парчета.

Тя се отърси, първо зрението си, след това останалото от нея. Жената тичаше, Сара също тичаше, но я и дърпаха, енергията на нейната спасителка — Сара разбра, че това е жената, която я е спасила

при взрива — преминаваше в тялото ѝ през хванатите им ръце. Зад тях тишината беше заменена от хор от писъци и крясъци, странен музикален звук. Непознатата спря зад сграда, която някак все още стоеше цяла (не бяха ли взривени всички сгради в света?) и се спусна на земята. В ръката си държеше кука, с която отвори люк.

— Влизай.

Сара я послуша. Влезе. Приведе се в дупката, където я чакаше стълба. Миришеше лошо. Миришеше на лайна, защото имаше такива. Когато краката на Сара докоснаха дъното, маратонките ѝ се напълниха с отвратителна вода, жената се протегна над главата си и намести обратно капака, който изтрака, Сара потъна в пълен мрак. Чак тогава напълно осъзна, че е преживяла експлозия, в която са загинали мнозина, която е причинила огромни разрушения и веднага след нея за по-малко от минута се е доверила напълно на една непозната и че тази непозната я беше отвела в нещо като несъществуване: че Сара беше наистина изчезнала.

— Чакай.

Светна малък белезникав пламък: жената държеше запалка, допря го до горната част на факла. Лумна пламък, който освети лицето ѝ. Над двайсетгодишна, с дълга шия и малки, тъмни очи с напрегнат поглед. У нея имаше нещо познато, но Сара не можеше да открие какво.

— Без приказки. Можеш ли да тичаш?

Сара кимна.

— Ела.

Жената продължи бързо по отходната тръба. Сара я следваше. Вървяха известно време. На всяко от многото разклонения жената, без да се колебае, избираше посоката. Сара беше започнала да си дава сметка за нараняванията си. Не беше се разминала без поражения от експлозията. Болките ѝ бяха най-различни, някои от тях доста остри, други бяха като пулсиране тук-там. Но нито една от тях толкова силна, че да ѝ пречи да следва жената. След още някое време осъзна, че разстоянието, което бяха изминали, със сигурност ги е отвело вън от обкръжените с тел граници на Отечеството. Те бяха! Бяха свободни! Пред тях се появи светъл кръг; изход. Отвъд него лежеше светът — опасен свят, свят, изпълнен със смъртоносна заплаха, в който

върлуваха безчет вирали, но въпреки това той се мержелееше пред нея като златно обещание и тя излезе на светло.

— Съжалявам.

Жената беше зад нея. С една ръка беше прихванала Сара през кръста и така я спря. В другата ръка държеше кърпа, вдигна я към лицето на Сара. Какво? Преди Сара да възрази дори с дума, платът покри устата и носа ѝ, изпълни сетивата ѝ с ужасен задушаващ химически мирис, милиони Звездици закръжиха над главата ѝ и всичко приключи.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Лайла Кайл. Името ѝ беше Лайла Кайл.

Макар, разбира се, да знаеше, че лицето в огледалото има и други имена. Лудата кралица. Нейно лунатичество. Нейно кралско откачено височество. О, да, Лайла всичките ги беше чула. Човек трябваше да стане доста рано сутрин, за да праметне Лайла Кайл. Тояги и камъни, винаги казваше тя (казваше баща ѝ), тояги и камъни, но онова, което я огорчаваше, беше шепненето. Хората непрекъснато шепнеха! Сякаш те са възрастните, а тя детето, сякаш тя е бомба, която може всеки миг да избухне. Колко странно! Странно и малко неуважително, защото в първия случай, тя не беше луда, те напълно грешаха, а във втория, дори да беше луда, да го приемем заради спора, и дори тя да решише да се съблече гола-голеничка под лунната светлина и да вие като вълк (клетият Роско!), какво ги засягаше тях това? Колко луда е или не е? (Но трябваше да признае, че има дни, трудни дни, когато мислите не ѝ се подчиняваха, бяха като шепна есенни листа, които се опитва да натъпче в торба.) *Грубо* беше. Преминаваше всякакви *граници*. Да се говори зад нечий гръб, да се отправят такива обвинения — прекращваше рамките на общоприетото приличие. Какво беше направила тя, че да заслужи подобно отношение? Тя се държеше сдържано, никога нищо не искаше, беше тиха като мишница, напълно доволна да прекарва времето си в стаята сред красивите си вещи, шишенцата си и гребените, четките и тоалетката, където сега седеше — изглежда, седеше вече тук известно време — и решише косата си.

Косата си. Когато насочи вниманието си към огледалото, я обля вълна от топло задоволство. Гледката май винаги я изненадваше: лицето с розова, гладка кожа, влажният блясък на очите ѝ, влажната сочност на скулите ѝ, деликатните пропорции на чертите ѝ. Тя изглеждаше... възхитително! А най-възхитително от всичко беше косата ѝ. Колко лъскава беше, колко буйна на допир, каква богата и медена гъстота имаше. Не беше медена, ами шоколадова. Великолепен тъмен шоколад от някое прекрасно и специално място, може би

Швейцария или някоя от другите страни, като бонбоните, които баща ѝ винаги държеше в чекмеджето си и ако слушаше, ако *много* слушаше, понякога без никаква причина, просто защото я обичаше и искаше тя да го знае, той я извикваше в свещеното убежище на своя кабинет с мъжки аромат, където пишеше важните си документи, четеше неразбираеми книги и ръководеше своите като цяло тайнствени бащински дела, за да ѝ покаже символа на тази любов. *Само една*, казваше ѝ той, и фактът, че е една, увеличаваше значението на жеста, защото внушаваше, че и в бъдеще ще има посещения в кабинета. Златистата кутия, повдигащият се капак, моментът на изненадата: малката ѝ ръка, надвиснала над богатото изобилие на съдържанието му като гмурец, застанал на ръба на басейна, който пресмята съвършения ъгъл на своето гмуркане. Имаше бонбони с шоколад и бонбони с ядки, имаше и с черешов сироп (тези не ги обичаше, плюеше ги в кърпичката си). Но най-хубавите от всички бяха онези, в които нямаше нищо, бяха чисти шоколадови късчета. За тях умираше. Уникално съкровище от млечна топяща се сладост, която опитваше да разпознае сред останалите като тях. Тази ли е? Или тази?

— Йоланда?

Тишина.

— Йоланда!

С развети поли, воали от ефирна тъкан, жената влезе бързешком в стаята. Ама наистина, помисли си Лайла, що за нелепо облекло беше *това*. Колко пъти Лайла ѝ беше казвала да се облича по-практично?

— Йоланда, къде се губиш? Аз тук те викам ли, викам.

Жената изгледа Лайла, като че си е изгубила ума. И нея ли я прихващаше?

— Йоланда ли, госпожо?

— Кого друго да викам? — въздъхна пресилено. Можеше да е страшно мудна. А пък и английският ѝ не беше най-добрият.

— Бих искала... нещо. Ако обичаш. *Пор фавор*^[1].

— Да, госпожо. Разбира се. Искате ли да ви почета?

— Да ми четеш ли? Не.

Макар изведнъж идеята да ѝ се стори привлекателна. Малко Биатрис Потър може да се окаже точният лек, който да успокои нервите ѝ. Зайчето Питър в синьото си якенце. Катеричката Нъкин и

братчето му Туинкълбери. Тези двамата замисляха такива пакости! После се сети.

— Шоколад. Имаме ли шоколад?

Жената все още, изглежда, нищо не разбираше. Може би е прекалила с ликьора.

— Шоколад ли, госпожо?

— Останал бонбон от Хелюин^[2] може би? Сигурна съм, че ни се намират някъде. Всичко ще свърши работа. Каквато марка бонбони намериш, ще е добре.

— Ами...

— Си^[3]? Малко бон-БОН-и? Провери шкафа над мивката.

— Съжалявам, не разбирам за какво ме молите.

Това вече беше много неприятно. Жената се преструваше, че не знае какво е шоколад!

— Не виждам къде е проблемът, Йоланда. Трябва да ти кажа, че поведението ти започва да ме притеснява. Дори много.

— Моля ви, не се ядосвайте. Ако знаех какво е, с радост бих ви го донесла. Може би Джени знае.

— Това имам предвид, разбираш ли ме. Точно това ти говоря — Лайла въздъхна тежко. Жалко, но наистина нямаше какво друго да се направи. По-добре лепенката да се махне изведнъж, отколкото да се подръпва полека над раната.

— Опасявам се, Йоланда, че трябва да те освободя.

— Да ме освободите?

— Да. Но *мас*^[4]. Вече не се нуждая от услугите ти, опасявам се.

Очите на жената сякаш изскочиха от главата ѝ.

— Не можете!

— Дълбоко съжалявам. Искаше ми се нещата да бяха потръгнали. Но при дадените обстоятелства ти наистина не ми оставяш възможност за избор.

Жената се хвърли в краката на Лайла.

— Моля ви! Каквото кажете, ще направя!

— Йоланда, стегни се.

— Умолявам ви — бърбореше жената в полата ѝ. — Знаете какво ще направят. Ще работят по-упорито, кълна се!

Лайла беше очаквала, че ще го приеме зле, но съвсем не очакваше подобен недостоен изблик. Крайно неприятно. Обзе я силно

желание да я утеши някак, но устоя на подтика, за да не би да утежни положението. Остави ръцете си да се реят странно във въздуха. Може би трябваше да почака, докато Дейвид се прибере у дома. Той винаги се справяше по-добре от нея в тези неща.

— Естествено, ще ти дадем препоръка. И ще ти платим за две седмици. Наистина не бива да го приемаш толкова тежко.

— Това е смъртна присъда! — тя прегръщаше коленете на Лайла, сякаш се държеше за сал. — Ще ме изпратят в мазето!

— Не ми се струва това да означава смъртна присъда. Реагираш пресилено.

Но жената не можеше да разсъждава. Не можеше да говори, разтърсвана от неконтролируеми хлипания, беше спряла да умолява и мокреше полата на Лайла със слезести сълзи. Лайла мислеше само как да се измъкне от ситуацията възможно най-бързо. Мразеше подобни сцени, *ненавиждаше* ги.

— Какво става тук?

Лайла вдигна поглед към застаналия на вратата мъж, въздъхна с облекчение.

— Дейвид. Слава Богу. Изглежда, попаднахме в странно положение. Йоланда, ами тя е малко разстроена. Реших да я освободя.

— Иисусе, поредната ли? Какво ти става?

Това не беше типично. Това типичният Дейвид ли беше?

— Много хубаво ми говориш, по цял ден те няма, аз не мърдам от къщи. Мислех си, че ще ме подкрепиш.

— Моля ви, не постъпвайте така! — проплака Йоланда.

Лайла направи жест с ръце, с който да покаже, че иска да махне жената от нея.

— Малко помощ?

Но това не се оказа толкова лесно, колкото би трябвало. Докато Дейвид (не беше Дейвид) се приведе да отдръпне Йоланда (не беше Йоланда) от коленете на Лайла, жената се улови с удвоена сила и започна, да не повярва човек, да пици. Каква сцена само направи! За бога, ако съдеше от начина, по който реагира тази жена, човек би си рекъл, че да уволниш някого от домакинството наистина *е равносилно* на смъртна присъда. С рязко дърпане в кръста Дейвид я освободи и вдигна тялото ѝ във въздуха. Тя риташе и пищеше в ръцете му, мяташе се като луда. Само благодарение на по-голямата си сила той успя да я

удържи. Едно трябваше да му се признае на Дейвид: поддържаше се във форма.

— Съжалявам, Йоланда! — провикна се Лайла, когато той я отнесе. — Ще ти изпратя чек по пощата!

Вратата се тръшна зад тях. Лайла въздъхна, осъзнала, че е сдържала дъха си. Ама каква случка само. Не беше ли това едно от най-неприятните неща, които ѝ се е налагало да изтърпява. Почувства се разтърсена, но в никакъв случай виновна. Йоланда беше с тях от години и всичко завършваше зле. В устата на Лайла остана горчив привкус. Трябваше да признае, че Йоланда никога не е била безукорна прислужница, а напоследък съвсем беше занемарила задълженията си. Вероятно имаше лични проблеми. Лайла обаче никога не беше посетила дома на жената, не знаеше нищо за живота ѝ. Колко интересно? През всичките тези години Йоланда идваше и си отиваше, а сякаш Лайла изобщо не познаваше жената.

— Е, вече я няма. Поздравления.

Лайла, която отново се беше заела да реши косата си, студено изгледа отражението на Дейвид в огледалото, когато той спря на прага да оправи вратовръзката си.

— И аз в какво точно съм виновна? Ти я видя. Напълно неконтролируема беше.

— Това е третата за година. Добрите прислужници не растат по дърветата.

Тя отново прокара бавно и с наслада четката по косата си.

— Тогава се обади в агенцията. Не е чак такъв проблем.

Дейвид не каза нищо, очевидно с радост изостави темата. Отиде до дивана и издърпа панталоните си нагоре, за да седне.

— Трябва да поговорим.

— Не виждаш ли, че съм заета? Няма ли нужда от теб в болницата, нямаш ли друга работа?

— Не работя в болница. Говорили сме го милиони пъти.

Така ли? Понякога мислите ѝ бяха като есенни листа, понякога бяха като пчели в буркан, малки жужащи създания, които се въртяха ли, въртяха.

— Какво стана в Тексас, Лайла?

— Какъв Тексас?

Той въздъхна кисело.

— Конвойт. Пътят на нефта. Мислех, че инструкциите бяха ясни.

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш. През живота си не съм стъпвала в Тексас — спря да се реши и срещна погледа на Дейвид в огледалото. — Брад мразеше Тексас. Вероятно и за това не искаш да чуеш нищо.

Думите ѝ, видя тя, постигнаха целта си. Споменаването на Брад беше тайното ѝ оръжие. Знаеше, че не бива, но изпитваше извратено удоволствие да гледа лицето на Дейвид, когато изричаше името — спихналата бледност на мъжа, който осъзнава, че никога не може да бъде на висотата на другия.

— Не искам много от теб. Умолявам те да ми кажеш дали все още можеш да контролираш тези създания.

— Да, добре.

Бъз, бъз.

— Ти слушаш ли ме? Не можем да си позволим други бедствия като това. Не и когато сме на косъм.

— Не разбирам защо си ядосан. А и за да бъда съвършено честна, все едно ми е как ми говориш.

— Мътните те взели, *остави* шибаната четка!

Но преди да го направи, той я изтръгна от ръката ѝ и я запрати в другия край на стаята. Улови я за косата, изви главата ѝ назад и завря в нейното лице своето, което дори не беше лице, ами *нещо*, съвкупност от чудовищно изкривени черти на плужек, което я къпеше в гнилия си, заразен дъх.

— Писна ми от дивотиите ти — по бузите ѝ, по очите ѝ се пръснаха слюнки, изстреляни гнусно от неговата уста към нейната. Ръбовете на зъбите му бяха оцветени с тъмно вещество и им придаваха ужасяваща яркост. Кръв. Зъбите му бяха омазани с кръв. — Това твое *поведение*. Тази глупава игра.

— Моля те — едва рече тя. — Боли ме!

— Така ли? — той уви косата ѝ жестоко. Хиляди връхчета на карфици се забиха агонизиращо в скалпа ѝ.

— Дейвид — умоляващо рече тя, сълзи замъглиха погледа ѝ, — моля те. Мисли какво правиш.

Лицето на плужека поаления от гняв:

— Не съм Дейвид! Аз съм Хорас! Казвам се Хорас Гилдър! — ново усукване и дърпане. — Кажи го!

— Не знам, не знам! Объркваш ме!

— Кажи го! Кажи ми името!

Болката го постигаше. Като бесен вихър съзнанието ѝ рухваше върху нея.

— Ти си Хорас! Моля те, престани!

— Пак! Цялото!

— Хорас Гилдър! Ти си Хорас Гилдър, Директор на Отечеството!

Гилдър я пусна и се дръпна. Тя лежеше по гръб върху тоалетката си и потреперваше от ридания. Да можеше да се върне назад. *Да се върне*, помисли си тя, стиснала очи, за да скрие от погледа си този ужасен мъж, този Хорас Гилдър. *Лайла, върни се. Изпрати се някъде далеч*. Тя потрепери от гадене, което се надигна от място, което нямаше име, болест не на тялото, ами на душата, метафизичната сърцевина на нейното разбито аз, падна на колене, повърна, давеше се, хриптеше, повръщаше противната кръв, която самата тя беше пила същата сутрин.

— Добре — рече Гилдър и избърса ръцете си в сакото на костюма. — Така вече е ясно.

Лайла мълчеше. Толкова силно беше желанието ѝ да изпрати съзнанието си надалеч, че дори да опитаеше, нямаше да може да изрече думи.

— Велики дни ни очакват, Лайла. Искам да съм сигурен, че си на борда. Край на твоите глупости. И моля те, опитай се да не уволняваш повече компаньонките. Тези момичета не растат по дърветата.

С опакото на китката си тя избърса гнилата слюнка от брадата си.

— Вече го каза.

— Моля?

— Казах, че вече го каза — гласът ѝ дори не звучеше като нейния. — За момичетата, които не растат по дърветата.

— Нима? — позасмя се той. — Така казах. Странно е, като се замислиш. В тези думи има нещо, което несъмнено ще ми е от полза предвид изискванията на хранителната верига и всичко останало. Сигурен съм, че твоят приятел Лоурънс ще се съгласи. Казвам ти, този човек може да *яде* — замълча за момент, наслаждавайки се на мисълта, преди отново да спре станалия отново мрачен поглед върху нея. — Сега се почисти. Не се обиждай, Лайла, но по косата си имаш повръщано.

[1] От исп. *Por favor* — Моля, ако обичаш. — Б.пр. ↑

[2] Разпространен в англосаксонските страни празник, който се празнува на 31 октомври и е стара езическа традиция, свързана с почитането на отвъдните сили, душите на мъртвите и прогонването на злите духове. През IX век папа Григорий IV определя датата 31 октомври за празник на всички християнски светци (Вси светии), но езическата традиции за прогонване или откупване от злите духове остава жива. Православната църква отбелязва Вси светии в първата неделя след Петдесетница. — Б.пр. ↑

[3] От исп. *Si* — да. — Б.пр. ↑

[4] От исп. *No mas* — Достатъчно, стига вече. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ

— Сара? Чуваш ли ме?

Гласът се носеше над нея. Глас и лице, които познаваше, но не знаеше откъде. Лице от сън, а тя със сигурност сънуваше: неспокоен сън, в който тичаше, а около нея имаше трупове и части от тела, всичко беше в пламъци.

— Все още е в безсъзнание — рече гласът. Стигаше до нея от някакво далечно разстояние. Континент. Океан. Сякаш идваше от звездите. — Колко използва?

— Три капки. Ами може би четири.

— *Четири*? Ти да не се *опитваш* да я убиеш?

— Бързах, разбра ли? Каза ми, че искаш да е упоена. Е, тя е.

Тежка въздишка.

— Дай ми кофа.

Кофа, помисли си Сара, какво щяха да правят гласовете с кофа? Какво общо имаше с каквато и да било някаква кофа? Но щом си го помисли, върху лицето ѝ плисна вода и я върна в съзнание. Тя се задави, хриптеше, размахваше в паника ръце, носът и гърлото ѝ бяха пълни с ледена вода.

— Полека, Сара.

Тя седна, прекалено бързо. Мозъкът ѝ се удари в обвивката си и погледът ѝ се завъртя.

— Ооо — простена тя. — Ооо.

— Главоболието е силно, но скоро ще мине. Само дишай.

Тя премигна, за да махне водата от очите си. Юстас?

Той беше. Горните му предни зъби ги нямаше, потрошени до корен, дясното му око беше забулено и сляпо. Във възлестата си ръка държеше метална чаша.

— Радвам се отново да те видя, Сара. Вече си се запознала с Нина, тук. Поздрави я, Нина.

Зад него стоеше жената от тръбата. През гърдите ѝ имаше праметната пушка, ръцете ѝ небрежно бяха скръстени отгоре ѝ.

— Здравей, Сара.

— Не се притеснявай — рече Юстас. — Знам, че имаш много въпроси и ще стигнем дотам. Само изпий това.

Сара взе чашата и изгълта водата до дъно. Оказа се изненадващо студена и с някакъв метален привкус, сякаш лижеше желязна пръчка.

— Мислех, че си...

— Мъртъв ли? — Юстас се ухили със съсипаната си усмивка. — В известен смисъл всички тук са мъртви. Нина, напомни ми как точно умря ти?

— Пневмония май беше, сър. Или пневмония, или нещо много тежко се стовари отгоре ми. Изобщо не си спомням как оформихме документите.

Взрива, бягството през тръбата, вече всичко се връщаше в паметта ѝ. Сара допи чашата и се огледа около себе си. Изглежда, беше в нещо като бункер без прозорци. Имаше чувството, че се намира някъде под земята. Единственото осветление на стаята идваше от поставка със запалени факли, чиито пламъци трептяха.

— Къде сме?

— Там, където червенооките не могат да ни намерят — той я гледаше по особен начин, извил лице, за да я вижда със здравото си око, и това някак засилваше изпитателността в погледа му. — Повече не мога да ти кажа. Важното е, че тук си на сигурно място.

— Ти ли си... Серджо?

Отново се усмихна и се показаха изпочупените му зъби.

— Поласкан съм, че мислиш така. Но не съм. Няма Серджо. Не и такъв, какъвто си го представяш.

— Но аз мислех...

— И точно така трябваше да мислиш. Използваме името вместо думата бунт. Нина, ако не греша, това беше твоя идея, нали?

— Моя беше, така е.

— На хората им трябва име. Нещо, върху което да се съсредоточат, лице, което да олицетворява идеята. Това е нашето лице. Серджо.

Тя погледна към жената, която я наблюдаваше сдържано, после отново се обърна към Юстас.

— Взривът. Ти беше, нали?

Юстас кимна.

— Първите ни доклади оттам са за седемнайсет мъртви помагачи, сред които твоята приятелка Свирката и двама членове на висшия персонал, които били там на проверка. Добра работа свършихме днес, бих рекъл. Но не това е истинската награда.

— Не е ли?

— Не. Истинската награда си ти, Сара.

Юстас сега я гледаше настойчиво. И двамата я гледаха така. Сара потрепери от студа. Настъпила беше промяна, енергиите на разговора се бяха обърнали, той се опитваше да я разгадае. Могат ли да ѝ се доверят? И още по-точното можеше ли тя да им се довери?

— Тук трябва да ме попиташ защо.

Понеже не искаше да отстъпва прекалено, Сара кимна.

— Защото от тази сутрин Сара Фишер не съществува. Сара Фишер, обитателка на равнината номер 94801, беше убита в самоубийствено бомбено нападение, отнело живота на деветнайсет верни офицери от охраната на Многообичаното ни Отечество. Единствената разпознаваема част от Сара Фишър, която е останала невредима, е — колко удобно — ръка с твоята пластинка с номера. Нея взехме от една помагачка, която допреди по-малко от двайсет и четири часа я използваше, за да пребива жени и деца в мандрите. Решихме, че предвид обстоятелствата ръката може да се използва и по-добре, тя май не беше много съгласна. Оказа здрава съпротива, нали, Нина?

— Боец беше. Признавам ѝ го.

Той отново погледна към Сара.

— По лицето ти разбирам, че методите ни те стряскат. А не бива. Събитията се развиваха прекалено бързо за нея.

— Ти убиваш хора. Не само помагачи. Невинни зрители.

Юстас кимна равно. Лицето му беше непроницаемо, почти безизразно.

— Така е. Много малко хора, освен нашия прославен директор, биха ти повярвали, но тези неща не минават, без да се плати цена.

Сара се възмути от небрежния му тон.

— Това не е оправдание.

— Напротив. Нека да те попитам какво си мислиш, че ще предприемат червенооките след днешното нападение?

Сара не каза нищо.

— Добре, аз ще ти кажа. Репресии. Здравно ще мачкат. Ще е грозна гледка.

Сара погледна Юстас, после Нина, отново Юстас.

— Но защо ти е подобно нещо?

Юстас пое дълбоко въздух.

— Ще се опитам да ти го обясня толкова просто, колкото аз го виждам. Това е война, Сара. Нищо повече, нищо по-малко. И в тази война врагът ни превъзхожда многократно по численост. Успели сме да се внедрим в почти всяко ниво на дейността им, но числата все още говорят в тяхна полза. Никога няма да можем да ги победим, ако се изправим открито пред тях. Театърът на нашите операции е психологически. Да разклатим водачите. Да ги предизвикаме. Всеки засегнат от взрива е нечий баща, нечия съпруга, нечий син или дъщеря. За всеки един, когото червенооките ще изпратят в угоителния, двама ще се присъединят към нас. Може да изглежда жестоко. И е такава — замълча, остави думите да постигнат своето въздействие. — Може би на теб не ти се струва смислено. Скоро ще започне, ако предчувствието ми за теб е вярно. Във всеки случай следствието от следобедното нападение е, че ти вече не съществуваши. И това те прави изключително ценна за нас.

— Да не ми казваш, че си го планирал?

Начинът, по който сви рамене, подсказа, че отговорът е сложен, отколкото тя мисли.

— Има различни видове планирания. Голяма част от действията ни се основават на преценка на времето и на късмет. Но в твой случай падна голямо обмисляне. Наблюдавахме те от известно време, чакахме правилния момент. Джаки събра парченцата ведно и даде сигнал за действие. Епизодът в завода за биодизел беше организиран, както и нейното внезапно изчезване от жилището миналата нощ. Тя знаеше, че ще тръгнеш да я търсиш в болницата. Честно казано, на мен цялата работа ми се струваше доста изкуствена и хранех съмнения, но нейното доверие в теб спечели. И с удоволствия заявявам, че е била права.

Умът на Сара плуваше в неверие. Не, даваше се.

— Джаки... една от вас ли е?

Юстас кимна.

— С нас е от самото начало, една от водачите. Не мога да ти изброя колко нападения е планирала. Последната ѝ мисия беше твоето привличане.

Сара се опита да проговори, но не намери думи. В ума ѝ жената, за която говореше Юстас, не се вписваше в образа на жената, която тя познаваше. Джаки? Една от бунтовниците? Повече от година жената едва беше напускала полезрението на Сара. Спяха на три стъпки една от друга, работеха една до друга, хранеха се в компанията една на друга. Казваха си всичко една на друга. Звучеше абсурдно. Невъзможно беше. И тогава се сети:

— Какво искаш да кажеш с „последна“?

Нещо се промени във въздуха.

— Съжалявам — рече той. — Джаки е мъртва.

Думите му бяха като плесница.

— Не може да е.

— Опасявам се, че това е истината. Знам колко скъпа ти беше.

— Едва по мръкнало извозват хората от болницата! Видях вана! Трябва да я вземем!

— Чуй ме...

— Още има време! Трябва да направим нещо! — Сара стрелна с поглед Нина, която продължаваше да седи със скръстени над пушката си ръце, после отново погледна към Юстас. — Защо бездействате?

— Защото е прекалено късно, Сара — изражението му омекна. — Джаки изобщо не е влизала в болницата. Това се опитвам да ти кажа. Тя беше шофьор на колата.

Нещо се счупи. Ето така се почувства. Нещо у нея се счупи. Последната брънка, последната нишка, която я свързваше с живота, се скъса. Тя се носеше, отдалечаваше се.

— Джаки знаеше колко е болна. Да ѝ оставаха още няколко месеца живот, преди да я изпратят в угоителния — Юстас се наклони към нея. — Тя пожела да стане така. Коронният момент от великата ѝ кариера. Не би искала да се случи по друг начин.

— Мъртва е — каза на себе си Сара.

— Тя постъпи както трябва. Джаки е герой на въстанието. А ти си тук, готова да поемеш делата оттам, откъдето тя ги остави.

Изглежда, Сара не можеше да се разплаче. Почуди се защо и разбра; изплакала беше и последните сълзи в живота си, не ѝ бяха

останали. Колко странно беше да не можеш да плачеш. Да обичаш някого така силно, както тя беше обичала Джаки, и да не откриеш у себе си мъка по него.

— Защо аз?

— Защото ги мразиш, Сара. Ненавиждаш ги и не се страхуваш от тях. Разбрах го онзи ден в камиона. Помниш ли?

Сара кимна.

— Има два вида ненавист. Едната ти дава сили, другата те сломява. Ти изпитваш първата. Винаги съм знаел това за теб. И Джаки го знаеше.

Истина беше. Тя ги ненавиждаше. Ненавиждаше ги заради ехидните им погледи, идващата им с лекота и през смях жестокост. Ненавиждаше ги заради воднистата им овесена каша и ледените душеве, ненавиждаше лъжите, които я караха да крещи, ненавиждаше бияческите им палки и усмивките на самодоволните им лица. Ненавиждаше ги до мозъка на костите си, с всяка клетка на тялото си, нервите ѝ пламтяха от омраза, дробовете ѝ вдишваха и издишваха омраза, сърцето ѝ изпомпваше чист еликсир от омраза във вените ѝ. Жива беше, защото ги ненавиждаше и ги ненавиждаше най-вече защото ѝ бяха отнели дъщерята.

Осъзна, че Юстас и Нина я чакат да отговори. Разбра, че всичко, което бяха направили и казали, целеше именно това. Стъпка по стъпка предпазливо я бяха довели до ръба на пропастта. Престъпеше ли веднъж ръба ѝ, ставаше друг човек.

— Какво искате да направя?

VII

ПРЕСТЪПНИКЪТ

*Каквото са мухите за децата,
това сме хората за боговете —
убиват ни, когато им е скучно,
за развлечение.*

Шекспир

Крал

Лир^[1]

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЕДНО

Тримата бяха прибрани следобеда на следващия ден от патрул на Вътрешна сигурност, изпратен да ги търси, след като цистерните не пристигнали в Кървил. Питър, Майкъл и Лор бяха излезли от укритието и отишли на мястото на нападението. Взривът беше отворил широк кратер, най-малко четирийсет и пет метра, купчини от огънати останки от машините бяха пръснати по съседните полета. Мазен дим се издигаше от все още горящите локви петрол и замъгляваше небето, където вече се навъртаха лешояди. Трупове, овъглени до черно, се смесваха с отломките. Невъзможно беше да се каже дали и кои от тези отблъскващи останки принадлежат на нападателите им. Всичко, което беше останало от блестящия камион, бяха няколко парчета галванизирани метал, който нищо не доказваше.

Майкъл беше съсипан. Физическите му наранявания — разместеното рамо намести сам о стената на укритието, навехнат глезен, прорезна рана над дясното му ухо, която трябваше да се зашие — бяха най-малкото. Осемнайсет работници от рафинерията и десетима офицери от Вътрешна сигурност: мъже и жени, с които беше делил живота си и с които беше работил. Майкъл беше главният в операцията, този, на когото те вярваха. Сега вече ги нямаше.

— Според теб защо го е направил? — попита Питър. Говореше за Цепс. През дългата нощ в укритието Майкъл разказа на Питър какво е видял в страничното огледало. Двамата седяха на брега на реката. Лор беше тръгнала нагоре по течението. Питър я виждаше как е коленичила до водата, раменете ѝ потреперваха от риданията, на които не искаше те да стават свидетели.

— Решил е, че друг начин няма. — Майкъл примижа и погледна нагоре, загледа се в кръжащите птици, но като че погледът му се взираше в нищото. — Ти не го познаваше като мен. Страхотен човек беше това момче. Той никога не би позволил някой да бъде обсебен. Де и аз да имах неговия кураж.

Питър виждаше болката и съмненията по лицето на приятеля си: нещастieto на оцелелия. Чувството му беше познато. И щом веднъж

завладееше човек, никога не го напускаше.

— В нищо не си виновен, Майкъл. Ако вината трябва да падне върху някого, това съм аз.

Дори думите му да бяха донесли утеха на Майкъл, Питър не го видя по лицето му.

— Кои са тези хора, как мислиш? — попита Майкъл.

— Само да знаех.

— Какво стана, по дяволите, Питър? Камион, пълен с вирали? Като че бяха домашни животни или нещо такова? Ами онази жена?

— И аз нищо не проумявам.

— Ако искаха нефта, защо просто не го взеха?

— Според мен не бяха дошли за него.

— Нали. И аз така мисля — гняв стегна тялото му. — Знам едно. Стигна ли някога до тези хора, ще ги накарам да се каят.

Прекараха нощта с отряда по издирването в укритие източно от Сан Антонио и пристигнаха на сутринта в Кървил. Щом влязоха в града, бяха разделени по различните вериги на командването: Питър към управлението на дивизията, Майкъл и Лор към седалището на вътрешните власти, които отговаряха и наблюдаваха авоарите извън защитните стени, сред които беше нефтеният комплекс във Фрийпорт. Дадоха на Питър време да се приведе в приличен вид, преди да се яви за доклад. Беше пладне, в бараките почти нямаше хора. Стоя дълго време под душа, наблюдаваше мръсната чернилка от сажди как се стича към краката му. Достатъчно се познаваше, за да осъзнава, че емоционалното въздействие на събитията все още не е проникнало в съзнанието му. Дали това беше слабост, или сила — не можеше да реши. Знаеше, че има големи неприятности, но това малко го тревожеше. Най-вече се притесняваше за Майкъл и Лор.

Облече се в най-чистите си дрехи и тръгна към Командването, някогашен офицерски комплекс, намиращ се в съседство с кметството. Влезе в съвещателната зала и се учуди, когато видя познато лице: Гунар Апгар. Но ако беше очаквал успокоителна дума от него, набързо стана видно, че такава няма да последва. Питър застана мирно, полковникът го стрелна със студен поглед, после отново насочи

вниманието си към поставените на дългата маса пред него документи — несъмнено доклад от патрула на Вътрешна сигурност.

Но не присъствието на Апгар, а на втория от тримата учуди най-много Питър. От дясната страна на Апгар седеше внушителната фигура на Ейбръм Флийт, армейски генерал. Питър само веднъж го беше виждал през живота си. Според традицията генералът ръководеше полагането на клетва в Експедиционния. Във външния вид на генерала нямаше нищо забележително — всичко у него говореше за почти свършено средни физически дадености — и въпреки това личността му беше забележителна, беше човек, чието присъствие влияеше върху характера на средата в едно помещение, сякаш караше молекулите на въздуха да вибрират с определена честота. Третият, който седеше на масата, бе непознат за Питър. Беше цивилен с ниско остригана къса, сива брада и коса като сресано жито.

— Седнете, лейтенант — рече генералът. — Нека въведем ред в ситуацията. Познавате полковник Апгар. Господин Чейз е представител на администрацията на президента. Той ще изпълнява ролята на нейни очи и уши при тази среща за... — затърси правилния израз — злополучно развилите се събития.

Повече от два часа затрупваха Питър с въпроси. Най-вече говореше генералът, след това Чейз. Апгар в повечето време мълчеше, от време на време си водеше бележки или искаше уточнения. Насоката на въпросите и цялата среща бяха изключително властни, сякаш се опитваха да уловят Питър в противоречие. Скритото внушение беше, че историята прикрива нечия човешка грешка, предизвикала катастрофата, и затова Питър, единият от тримата оцелели, сред които и отговорният за операцията нефтохимик от рафинерията, носят вината. Но в хода на „изтезанието“ той започна да долавя, че подозрението му е несъстоятелно, всичко беше параван за някаква по-дълбока загриженост. Непрекъснато се връщаха към въпроса за жената. Какво е носела, какво е казала, как е изглеждала? Имало ли е нещо странно във външния ѝ вид? На всеки от тези изпитателни въпроси Питър излагаше порядъка на събитията възможно най-точно. Носеше плащ. Беше забележително красива. Каза, *Вие сте уморен*. Каза, *Знаем къде сте. Въпрос на време е*.

— Ние — повтори генералът. — Ние кои?

Не знам. Не знаете, защото не си спомняте, така ли? Не, сигурен съм в думите си. Друго не каза. Отново и отново, докато дори Питър започна да се съмнява в собствените си думи. Когато свърши — разпитът му приключи рязко в съответствие с деспотичния му тон — Питър почувства не само емоционално, но и физическо изтощение.

— Лейтенант, искам да ви предупредя — заключи генералът. — Не обсъждайте случилото се на Пътя на нефта, нито съдържанието на тези процедури с никого. Това включва и оцелелите членове на конвоя и отряда по издирването, който ви върна. Заключение на този състав е, че по неизвестни причини една от цистерните се е взривила и разрушила не само конвоя, но и моста Сан Маркос. Ясно ли е?

Истина беше значи. Случилото се на Пътя на нефта не беше цялата история: беше част от по-голям пъзел, който тримата мъже се опитваха да подредят. Питър скришом се спогледа с Апгар, чието изражение издаваше само престорена неутралност на човек, който се подчинява на заповедите на по-висшестоящите от него.

— Да, генерале.

Флийт замълча, после продължи загрижено:

— Още един въпрос, Джаксън, който също трябва да бъде сметнат за поверителен. Изглежда, че приятелят ви Лушъс Гриър е избягал от затвора.

За миг на Питър му се стори, че не е дочул правилно думите на генерала.

— Сър? — погледът му светкавично обходи лицата на останалите. — Как така е...?

— На този етап не е известно. Но, изглежда, че са му помогнали. В нощта на изчезването на Гриър една от сестрите е напуснала сиропиталището и не се е върнала. Служителите на Вътрешна сигурност на западните постове са докладвали, че са забелязали двама души да излизат на коне малко след три сутринта. Мъж — очевидно Гриър — и младо момиче, облечено в туниката на Ордена.

— Да не говорите за... Ейми?

— Изглежда, за нея става дума — Флийт се приведе над масата. — Не, Гриър ме притеснява най-много. Той е избягал затворник и ще трябва да се изправи пред онова, което го очаква. Но при Ейми въпросът стои различно. Въпреки че винаги съм се отнасял към

твърденията ви за нея със значителен скептицизъм, тя си остава важен военен обект.

Флийт отново гледаше Питър настойчиво.

— Знаем, че сте посетили и двамата, преди да заминете за рафинерията. Ако имате нещо да кажете, предлагам ви да го направите сега.

На Питър му трябваше време, за да осмисли значението на подканяното.

— Мислите, че намеренията им са ми били известни ли?

— Така ли е, лейтенант?

В ума си Питър премислящо едновременно три сведения. Ейми е освободила Лушъс от затвора; двамата са избягали от града, неизвестно е накъде са се запътили; генералът го подозира в съучастничество. Всяко едно от тях беше достатъчно да го изуми, заедно направиха така, че мислите му се насочиха към най-належащото: да се защити. А някъде в ума му се надигна нов въпрос: Какво общо има изчезването на Ейми с жената на Пътя на нефта? Несъмнено тримата мъже пред него се чудеха същото.

— Съвсем нищо, генерале. Не са ми споделили абсолютно нищо.

— Сигурен ли сте? Напомням ви, че думите ви се записват като официално изявление.

— Сигурен съм. Изненадан съм колкото и вие.

— И нямате представа накъде биха могли да се насочат?

— Ще ми се да имах.

Флийт изгледа Питър с безизразно лице. Погледна към Чейз, който кимна.

— Много добре, Джаксън. Ще се доверя на думите ви. Полковник Апгар предаде желанието ви да се върнете възможно най-скоро във Форт Ворхис. Склонен съм да удовлетвори молбата ви. Явете се пред дежурния офицер при моторната част и той ще ви намери място при следващия превоз.

Изведнъж се оказа, че това е последното, което Питър иска. Намеренията на генерала бяха ясни: отправяха Питър, за да си осигурят мълчанието му.

— Ако разрешите, сър, бих искал да се върна в рафинерията.

— Невъзможно, лейтенант. Получихте заповедите си.

Хрумна му нещо.

— Позволете да говоря свободно, сър.

Флийт въздъхна тежко.

— Считам, че точно това правите, лейтенант. Говорете.

— Ами Мартинез?

— Какво за Мартинез?

— Какво ще стане с него?

Апгар стрелна с поглед Питър. *Много внимавай.*

— Мъжът в пещерата. „Той ни напусна“, така каза.

— Знам това, Джаксън. Четох доклада. Накъде биете?

— Мартинез не беше там, където се очакваше. Може би Гриър и Ейми го търсят. — Погледът му обходи поред лицата на тримата мъже.
— Може би знаят къде е.

За миг всичко замръзна. След това Флийт се обади:

— Любопитна идея, лейтенант. Друго има ли?

И просто така идеята беше отхвърлена. Или може би не беше. И в двата случая Питър чувстваше, че думите му са постигнали целта си.

— Не, сър.

Погледът на генерала помръкна предупредително.

— Както казах, не бива да обсъждате тези въпроси с никого. Считам, че не е необходимо да ви казвам — волнодумството няма да се посрещне добре. Свободен сте, лейтенант.

— Съжалявам, сестра Пег днес излезе за цял ден.

Сестра Пег никога не излизаше за цял ден. Нападателността в стойката на жената на прага показваше ясно, че Питър не може да мине покрай нея.

— Ще кажете ли на Кейлъб, че съм идвал?

— Разбира се, лейтенант — очите й се стрелнаха покрай него така, както правят онези, които знаят, че ги наблюдават. — Сега бихте ли ме извинили...

Питър се прибра в бараките и прекара неспокоен следобед на леглото си, забил поглед в тавана. Превозът му тръгваше в шест на другата сутрин. Не се съмняваше, че бързото заминаване е предварително замислено. Влизаха и излизаха мъже, тропаха из помещението с тежките си ботуши, въпреки това съзнанието му едва възприемаше присъствието им. Ейми и Гриър — къде биха могли да

идат? И защо двамата заедно? Как е могла тя да го освободи, как са успели да минат покрай часовете на портала? Помъчи се да си спомни дали някой от двамата е направил или казал нещо странно, което да подсказва, че планират бягство. Единственото, което му хрумна, беше странното спокойствие, което се излъчваше от майора — сякаш стените, сред които беше затворен, нямаха значение и са въображаеми. Какво се е случило?

Беше загадка, както всичко от последните трийсет дни. Всички събития оставяха усещането за присъствието на силуети, които се мяркат някъде на границата на гъстата мъгла, бяха там и ги нямаше.

Докато празните часове се нижеха, мислите на Питър се върнаха назад към вечерта, която прекара със сестрите: времето му с Кейлъб, детските му енергия и схватливост, радостта по лицето на Ейми, когато се извърна от фурната и го видя, спокойният миг, споделен от двамата, когато той си тръгваше, а ръцете им се докоснаха. Жестът беше напълно естествен, неволен рефлекс без колебание, нито съпротива, сякаш той беше отворил за двама им дълбок кладенец в него и някъде далеч, като силите, пораждащи вълните, които той обичаше да наблюдава как се къдреха на плажа. От всички събития през изминалите няколко дни техният миг на прага беше най-жив в спомените му и той затвори очи, за да си го припомни. Топлината на лицето ѝ, допряно до неговото, и отчетливата сила на прегръдката ѝ, начинът, по който Ейми беше погледнала събраните им ръце. *Помниш ли когато те целунах?* Все още чуваше тези думи в ума си, когато заспа.

Събуди се в мрак, устата му беше суха и пълна с прах. Изненада се, че е спал толкова дълго, изненада се, че изобщо е спал. Посегна да повдигне манерката си от пода и забеляза, че на съседното легло седи човек.

— Полковник?

Апгар седеше с лице към него, ръцете му почиваха на коленете. Пое дълбоко въздух, преди да заговори. Питър разбра, че именно присъствието на полковника го е събудило.

— Слушайте, Джаксън, случилото се днес не ми се струва правилно. Онова, което ви казвам, трябва да си остане само между нас двамата, разбрано?

Питър кимна.

— Жената, която описахте, се е появявала и преди години. Не съм я виждал аз, други са я видели. Знаете ли за Касапницата на Полето? Питър се намръщи.

— Били сте там ли?

— Бях дете, шестнайсетгодишен. Не говоря за случилото се. Никой от нас не го прави. Изгубих родителите си и малката си сестричка. Майка ми и баща ми бяха убити, но така и не разбрах какво се е случило с нея. Предполагам, че е била обсебена. До днес сънувам кошмари, свързани със случилото се. Беше на четири години.

Апгар никога не беше споделял нещо толкова лично с Питър. Никога нищо лично не му беше казвал.

— Съжалявам, полковник.

Болката от спомените и усилието да разкаже за събитията ясно се бяха изписали по лицето на мъжа.

— Случи се преди много години. Приемам съболезнованията ви, но не за това съм тук, а и рискувам да си навлека неприятности, че ви го разказвам. Ако Флийт научи, ще поиска оставката ми. Или ще ме прати в затвора.

— Имате думата ми, сър.

Апгар замълча, после продължи:

— В онзи ден бяха изгубени дващест и осем души. От шестнайсет от тях, като сестричката ми, не бяха открити следи. Всички знаят за затъмнението. Онова, което не знаят, е, че виралите се криеха в укритията, сякаш предварително са се подготвили. Точно преди да започне нападението, млад офицер от Вътрешна сигурност на кулата е съобщил, че вижда голям камион, като онзи, който описахте, да чака зад линията от дървета. Досещате ли се накъде отива разказът ми?

— Казвате, че става дума за едни и същи хора?

Апгар кимна.

— Двама мъже са видели жената. Първият е бил офицерът от Вътрешната, който споменах. Другият е бил земеделец, полски работник от Северния селскостопански комплекс. Съпругата му и дъщерите му са сред изгубените онзи ден. Казваше се Къртис Ворхис.

Нова изненада.

— Генерал Ворхис?

— Очаквах, че ще привлече вниманието ви предвид приятелството му с Гриър. Ворхис се е записал в Експедиционния

веднага след клането. Половината от ръководството на Втория експедиционен се е записало след онзи ден. Нейт Кръкшанк беше вторият човек от Вътрешна на кулата. Сигурен съм, че името му ви е познато. Известно ли ви е, че е шурей на Ворхис?

Кръкшанк беше командващият офицер в „Розуел“. Внезапното подреждане на играчите заприлича на парчета, които се сглобяват. Питър си спомни дните си с Гриър и Ворхис в гарнизона в Колорадо — сърдечното приятелство между двамата мъже и купчината рисунки с въглен, които Гриър му беше показал след гибелта на генерала. Ворхис беше рисувал непрекъснато една и съща картина, жена с две момиченца.

— Ами първият от Вътрешна сигурност? Кой е бил?

— Ами името му е добре известно на всички. Тифти Ламонт.

Това беше безсмислица.

— Тифти Ламонт е бил във Вътрешна сигурност?

— О, Тифти беше много повече от това. Спасявал ми е живота безброй пъти и не само на мен. След клането и той влезе в Експедиционния като снайперист разузнавач, може би бе най-добрият в историята. Стана капитан, преди да напусне. Ворхис, Кръкшанк и Тифти имаха общо минало. Не знам подробности, но имаше някаква история.

Тифти Ламонт е бил в Експедиционния, дори е бил офицер. От всичко, което Питър беше чул за този мъж, този факт изобщо не се връзваше.

— И какво се е случило с него?

— С Тифти ли?

— Човекът е престъпник.

Изражението на Апгар се промени.

— Не знам, лейтенант. Трябва сам да го попитате. Ако го намерите. Ако, да речем, познавате някого, който познава някого.

Настъпи мълчание и то се проточи. Апгар го гледаше с очакване.

— Колко души казахте, че е имало в онази ваша колония в Калифорния?

— Деветдесет и двама.

— Деветдесет и две души, изчезнали без следа. Доста озадачаващо, ако питате мен. Не се вписва в картината на типичното виралско нападение. Прибавете и шейсет и седемте в „Розуел“ към тях

и вече имате близо двеста души, които сякаш са се изпарили във въздуха. А сега Ейми е изчезнала, точно когато жената се появява и на практика прекъсва нефтените ни доставки. Разбирам защо началството е угрижено. При това положение, когато размислите над факта, че единственият друг жив човек, видял жената, е... как го нарекохте?

— Престъпник.

— Именно. Персона нон грата. Положението става чувствително от политическа гледна точка, меко казано. От едната страна, стоят военните, които не искат да имат нищо общо с този човек, от другата — имате гражданската власт, която не може — поне не *официално* — да се свърже с него. Следите ли мисълта ми, лейтенант?

— Не си падам много по политиката, сър.

— Тогава сме двама. Шайка от хора, които си прикриват задниците. Кое то обяснява и защо сме в ситуацията, в която се намираме. Точно положение, на което благотворно би действала намесата на трета страна. Някой със, да речем, лична инициатива, който мисли извън ограниченията. Не само аз съм на това мнение. Имаше поверителни съвещания сред високопоставените. Гражданската власт, не военната. Очевидно фактът, че съм ваш командващ офицер, ме прави експерт по характера ви. Вашият и на Донадио.

Питър се намръщи.

— Какво общо има Алиша с тази работа?

— Това не знам. Но мога да ви кажа две неща, а вие сам разсъдете. Първото е, че никой нищо не е чувал от Форт Киърни от три месеца. Второто е, че Донадио получи две заповеди. Имам отношение само към първата, която идва от Дивизията, и беше, каквато ви казах. Втората дойде в запечатана кесия от офиса на Санчес, лично до получателя.

— Не разбирам. Защо да не искат да знаете какви заповеди са й дали?

— Отличен въпрос. На кого точно е известно онова, което прилича на неразрешима загадка. Изглежда, налице е интерес към въпроси с поверителен характер и поверителността им не изключва само вас. Затова Флийт иска да ви махне от картинката, не ви казвам нещо, което вече да не ви е известно. Но между нас казано, Флийт и Санчес невинаги се виждат лично и йерархията на командването не е толкова ясна, колкото бихте могли да си помислите. Декларацията

оставя доста възможности за интерпретации и нещата могат да станат много тъмни. Тази работа с жената на Пътя на нефта не е въпрос от — да се изразим така — общо съгласие сред високопоставените военни и граждански власти. Нито пък Мартинез, който, както образно се изразихте, не е бил там, където се е предполагало, точно когато Ейми някак освобождава Гриър от затвора и заминават. Всичко е прелюбопитно.

— Тогава мислите, че Мартинез е част от всичко случило се.

Апгар сви рамене.

— Аз съм само посредник. Но Флийт никога не е бил онова, което бихте нарекли истински убеден. Него ако питате, Ейми е отвличащ вниманието елемент, а Дванайсетте са мит. Трудно е да опровергае Донадио — очевидно е, че тя е различна, — но според него това нищо не доказва. Търпеше лова само защото Санчес вдигна голяма шумотевица и не си струваше да се бори, а случилото се в Карлсбад за него е възможност най-накрая да го прекрати. Тези двамата са на противоположни мнения.

Питър обмисля известно време чутото.

— Значи Санчес действа зад гърба на Флийт!

Апгар иронично свъси чело.

— Не знам да съм казвал подобно нещо. Подобни съждения биха били над моя чин. Но дори да е така, ще приема като лична услуга, ако ми помогнете да намеря човек, на когото може да се разчита да свърже няколко точки по този въпрос. Познавате ли някого, който да се вписва в схемата, лейтенант?

Посланието беше ясно.

— Мисля, че да, полковник.

— Отлично.

След известно мълчание Апгар продължи:

— Случи се нещо странно във връзка с пътуването ви. Крайно неприятно съвпадение всъщност. Изглежда, документите ви са сложени някъде другаде. Знаете как стават тези неща. Сигурно ще отнеме около четирийсет и осем часа да се разреши проблемът, в краен случай седемдесет и два.

— Добре е да го знам, сър.

— Реших, че може би и вие ще споделите онова мнение — полковникът плесна по коленете си. — Ами, изглежда, другаде имат

нужда от мен. Изпращат ме до президентската тактическа група, за да се справя с това... злополучно развитие на събитията. Не знам колко време ще мога да съм им от полза, но отивам, където ми е наредено — стана от леглото. — Радвам се, че си починахте, лейтенант. Предстоят напрегнати дни.

— Благодаря, полковник.

— Няма нужда да се споменава. Казвам го в буквален смисъл — той отново погледна Питър. — Само внимавайте с него, Джаксън. Ламонт не е човек, с когото бихте искали да объркате конците.

Яздиха цялата нощ... и следващата. Вече бяха на изток от Лълинг. Нямаха карта, но и не им трябваше. Междущатска 10 щеше да ги отведе право в Хюстън, в подобното му на джунгла сърце. Гриър вече беше ходил там веднъж — само в покрайнините, но те му бяха показали достатъчно. Градът представляваше непроницаемо блато, миазма от оплетени в клони мръсотия и прогизнали руини, гъмжащи от дремльовци. Ако те не ви спипат, алигаторите щяха да го направят. Алигаторите кръстосваха замърсените води като наполовина потънали лодки, много от тях бяха пораснали до гигантски размери, а могъщите им челюсти непрестанно търсеха плячка. Огромни облаци от комари изпълваха до краен предел въздуха. Носът, устата, очите — непрестанно търсеха проход към тялото, най-слабите места. Хюстън, останалото от него, не беше място за хора. Гриър се чудеше защо на някого би му хрумнало изобщо, че там може да се живее.

Скоро щяха да се изправят пред проблема. Сега се намираха в прерията, покрита с високи треви и гъсталаци, които се спускаха километър след километър към морето. Чак толкова на изток магистралата не беше разчистена. Приличаше повече на намек, отколкото на пътно съоръжение, повърхността ѝ беше натрошена и потънала от навеи от тежка, лепкава почва. Гробници от стари коли начесто блокираха пътя. Двамата си бяха разменили едва по няколко думи от тръгването си, просто нямаше нужда от разговори. В хода на дните Гриър беше почувствал промяна у Ейми, аура от физическо разсейване. Потеше се обилно. Понякога я улавяше как трепва, като че от болка. Но когато изказа загрижеността си, момичето решително го

пресече. Добре съм, каза тя настоятелно. *Нищо ми няма*. Говореше му почти гневно, като че му казваше да не настоява.

Когато се смрачи, те си направиха лагер на поляна пред разрушен мотел. Небето беше ясно, температурата падаше, на сутринта щеше да има обилна роса. Гриър знаеше, че са в безопасност през нощта, в присъствието на Ейми той беше в безопасност. Размотаха спалните си чували и спаха.

Събуди се по-късно стреснато, имаше нещо нередно. Обърна се на една страна и видя, че спалният чувал на Ейми е празен.

Не си позволи да се паникьоса. Луната, която приближаваше пълнолуние, беше изгряла, докато спят, и насичаше мрака на светли места и сянка, пейзаж от заплашително издължени форми и участъци от мрак. Конете очевидно пасяха. Гриър извади браунинга от раницата си и предпазливо тръгна през мрака. Съсредоточено напругаше взор, за да отдели формите. Къде ли е отишла? Дали да не я повика? Но тишината на мястото и скритите опасности го забраняваха.

Изведнъж я видя. Стоеше гърбом на няколко метра от лагера им. Ритъмът на разговор стигна до ушите му. Говореше ли с някого? Така изглежда, а никой не се виждаше.

Приближи се откъм гърба ѝ.

— Ейми?

Никакъв отговор. Тя спря да си мърмори, тялото ѝ беше абсолютно неподвижно.

— Ейми, какво има?

Обърна се към него, изглеждаше леко изненадана.

— О, разбирам.

— С кого говореше?

Тя не му отговори. Като че само отчасти беше тук. Да не би да ходеше на сън?

— Май трябва да се връщаме — каза тя.

— Не ме плаши така.

— Съжалявам. Не съм искала — погледът ѝ попадна на оръжието. — Какво правиш с това?

— Не знаех къде си отишла. Притесних се.

— Мислех, че съм била ясна, майоре. Сега го махнете.

Мина покрай него и тръгна към лагера.

[1] Прев. Валери Петров. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДВЕ

Нескончаемото време; времето, което не познава свършек. Съществуването му беше кошмар, от който не можеше да се събуди. Мислите се носеха около него като проблясващи прашинки, които летяха накъдето и да се насочеше погледът му. Идваха всеки ден. Мъжете със светещи, червени очи. Откачаха пълните системи, отнасяха ги нанякъде с трополящата си количка и закачаха нови на стойките. Системите нямаха край, нямаха край иглите, които постоянно се пълнеха с кап-кап-капка от кръвта на Грей.

Тези хора жизнерадостно обичаха работата си. Разменяха си шеги, забавляваха се. Веселяха се за негова сметка като деца, които дразнят животно в зоологическата градина. Ето сега му гукаха и протягаха капкомера, от който се носеше прекрасно ухание към устата му, бебчо дали иска шишето? Гладен ли е бебчо?

Опитваше се да им устои. Притискаше мускули във веригите, извърщаше лице. Напрягаше всяка капка от силите си да не се поддаде, въпреки това винаги се предаваше. Гладът се носеше у него като огромна черна птица.

— Заради мама, кажи го, Грей. Кажи: „Аз съм бебчо и искам шишето, обещавам да слушкам“. Бъди добър бебчо, Грей.

Върхът на капкомера се носеше съблазнително под носа му, мирисът на кръв беше като бомба, избухваща в мозъка му, милиони неврони се нажежаваха в електрическа буря от чисто желание.

— Тази ще ти хареса. Екстра качество. Ти обичаш малките, нали. Грей?

От очите му започваха да се процеждат сълзи. Сълзи на копнеж и отвращение. Сълзи заради прекомерно дългия му живот, цял век прекаран гол и във вериги. Сълзи, затова че е Грей.

— Моля ви.

— Кажи го. „Обичам малките.“

— Умолявам ви. Не ме принуждавайте.

— Думите, Грей — вълна от лош дъх покрай ухото му: — Нека... да... чуя... думите.

— Да! Да, обичам малките! Моля ви! Само капчица! Само малко!

И най-накрая капкомерът с вкусната, землиста на вкус струя лягаше на езика му. Той премлясваше. Извиваше дебелия мускул на езика си и облизваше устата си отвътре. Сучеше като бебе, каквото твърдяха, че е, изпълнен с желание това чувства да не спира, но така и не успяваше: неволно подскачане на гърлото му — и течността свършваше.

— Още, още.

— Стига, Грей. Знаеш, че повече не може. По капка на ден докторът не пуска при мен. Достатъчно е, за да ти помогне да произвеждаш виралската сила.

— Само малко, малко. Обещавам, че няма да кажа.

Мрачно изсмиване: И да предположим, че ти дам? Да предположим, че ти дам още една доза? Тогава какво ще направиш?

— Нищо, кълна се, искам само...

— Аз ще ти кажа какво искаш. Ти, приятелю, искаш да изтръгнеш тези вериги от пода направо. Да ти призная, горе-долу и аз точно това бих искал да направя в твоята ситуация. Затова щях да си мисля. Щях да жадувам да избия мъжете, които са ме поставили в това положение.

След кратко мълчание гласът прозвуча по-близо.

— Това ли искаш. Грей? Да ни избиеш?

Това искаше. Искаше да ги разкъса парче по парче. Искаше кръвта им да се лее като река, примираше да чуе предсмъртните им стонове. Жадуваше за това повече, отколкото за самата смърт. Лайла, помисли си той, Лайла, чувствам, че си наблизко. Лайла, да можех, бих те спасил.

— До утре. Грей.

И така продължаваше безспир. Системите идваха празни и заминаваха пълни, капкомерът даваше резултат. Мъжете със светещи очи живееха благодарение на кръвта. Хранеха се от кръвта на Грей и бяха вечни, както и той беше вечен. Вечният Грей, окован във вериги.

Понякога се чудеше откъде идва кръвта, с която го хранеха. Но избягваше да го прави. Не искаше да мисли за подобни неща.

От време на време продължаваше да чува Нула, но сякаш вече Нула не му говореше. Явно тази част от сделката беше приключила отдавна. Сякаш Грей подслушваше нечий разговор, който се води от другата страна на стената, така звучеше приглушеният и идващ отдалеч глас, а и предвид останалите обстоятелства за него беше нещо като малка милост, че е оставян само в компанията на собствените си мисли и без Нула и неговото дрън-дрън-дрън в главата му.

Единствено Гилдър пиеше кръвта направо от източника. Така наричаха Грей, Източника, сякаш никога не е бил човек, а само вещ и предполагаше, че той е точно такъв. Невинаги, но понякога, когато се чувстваше особено гладен или по някаква оставаща си неразгадана за Грей причина, Гилдър се появяваше на вратата само по бельо, понеже не искаше да изпоцапа с кръв костюма си. Откачаше системата от тръбичката, вискозната течност рукуваше към него и той я поставяше в устата си. Смучеше кръвта на Грей, както дете смуче разхладително със сламка. *Лоурънс*, обичаше да казва той, *посърнал ми се виждаш. Добре ли те хранят? Тревожа се как си, като си все сам тук долу.* Веднъж, много отдавна, преди години или десетилетия, Гилдър му донесе огледало. От онези, които наричат дамски огледала. Гилдър вдигна капака и го насочи към лицето на Грей с думите: „*Защо не се погледнеш?*“ От огледалото го гледаше старец, сбръчкан като ябълка — лицето на човек, който е на ръба на смъртта.

Той постоянно умираше.

Един ден се събуди и видя Гилдър, възседнал стол, да го наблюдава. Вратовръзката му беше развързана около врата му, косата му разчорлена, костюмът му беше смачкан и изпоцапан. Грей позна, че е към края на цикъла си. Долавяше мириса на гнило, който се излъчваше от мъжа — воня на гниещи отпадъци, на труп, леко сладникава — но Гилдър не посегна да се храни. Грей остана с чувството, че Гилдър седи вече доста време на това място.

— Позволи ми да ти задам един въпрос, Лоурънс.

Въпросът така или иначе щеше да бъде зададен.

— Добре.

— Бил ли си някога... как да се изразя? — Гилдър сви рамене неясно. — Бил ли си влюбен?

Изречена от устата на този човек, думата прозвуча напълно чуждо. Любовта принадлежеше на друга епоха, тя несъмнено беше

праисторическо понятие.

— Не разбирам какво ме питаш.

Гилдър се намръщи и лицето му се набръчка.

— Така ли, а на мен въпросът ми се струва крайно прост. Хор от ангели пеят в небесата, не стъпваш по земята, ами летиш на педя от нея. Разбираш ме. Влюбен.

— Струва ми се, че не съм бил.

— Отговори с да или не, Лоурънс. Или си бил, или не си.

Той си помисли за Лайла. Изпитваше към нея любов, но не и любовта, за която говореше Гилдър.

— Не. Никога не съм бил влюбен.

Гилдър не го гледаше.

— А аз бях. Веднъж. Казваше се Шона. Но това не беше истинското ѝ име, естествено. Кожата ѝ беше като масло, Лоурънс. Сериозно ти говоря. Такъв вкус имаше. В очите ѝ имаше нещо азиатско, нали знаеш как изглеждат очите на азиатките? А тялото ѝ — той потри лице и въздъхна меланхолично. — Вече не изпитвам подобни усещания. Привличането към жените го няма. Най-вече заслугата е на вируса. Нелсън мислеше, че стероидите, които си взимал, вероятно са причината вирусът при теб да е различен. В това може и да има някаква истина. Но каквото човек си постели, на това и ще легне — той се изсмя иронично. — Да си постелиш. Това е странно. Ама смехория!

Грей мълчеше. Каквото и да го беше прихванало Гилдър, то нямаше нищо общо с Грей.

— Предполагам, че като цяло не е чак толкова лошо. Честно казано, не мога да кажа, че съм видял много добро от секса. Но дори след толкова години продължавам да мисля за нея. Сещам се за дреболии. Какво е казала. Слънчевата светлина, която падаше върху леглото ѝ. Донякъде ми липсва слънцето — замълча. — Знам, че тя не ме обичаше. Голямо представление правеше. Знаех го от началото, макар че не исках да си го призная. Но това е положението.

— Защо ми го казваш?

— Защо ли? — погледът му се впи в лицето на Грей. — Ами това трябва да е очевидно. Понякога си доста тъп, прости ми изрази. Ами защото сме *приятели*, Лоурънс. Знам, че според теб сигурно съм най-голямото зло, което ти се е случвало. Несъмнено може и така да се

погледне. Сигурен съм, че всичко може да ти изглежда малко непочтено. Но ти наистина не ми остави избор. Честно ли, Лоурънс? Колкото и странно да ти се вижда, ти си най-старият ми приятел.

Грей си задържа езика зад зъбите. Човекът не беше на себе си. Улови се, че неволно се съпротивлява на веригите. Най-голямото щастие в живота му, почти толкова голямо, колкото и да умре, щеше да е да откъсне главата на Гилдър.

— Ами Лайла? Не искам да се ровя, но винаги съм си мислел, че между вас има нещо. Доста учудващо е, предвид твоята история.

Нещо трепна у него. Не искаше да говори на тази тема, нито сега, нито когато и да било.

— Остави ме на мира.

— Недей така. Просто питам.

— Защо не си го начукаш?

Гилдър приближи със сантиметри лицето си до неговото, заговори с нисък доверителен глас.

— Кажи ми нещо. Все още ли го чуваш, Лоурънс? Истината ми кажи.

— Не знам за кого говориш.

Гилдър го погледна с укорително намръщване.

— Моля те, не можем ли? Да го чуем? Той е истински, затова те питам. Не е някоя дивотия в главата ми — взираше се напрегнато в Грей. — Знаеш какво ме помоли да направя, нали?

Изглежда, нямаше смисъл да отрича. Грей кимна.

— И като цяло, като вземеш предвид всичко, мислиш ли, че идеята е добра? Имам чувството, че мнението ти ми е много необходимо.

— Защо те интересува какво мисля аз?

— Не се прави на глупав. Все още си неговият любимец. Грей, в това няма съмнение. Разбира се, може аз да съм онзи, който командва. Аз съм капитан на този кораб, но това мога да ти кажа.

— Не.

— Какво не?

— Не, идеята не е добра. Ужасна е. По-лоша от нея няма на този свят.

Веждите на Гилдър се извиха като чифт парашути, издути от въздуха.

— Погледни се — за пръв път от цяла вечност Грей наистина се разсмя. — Въобразяваш си, че ти е *приятел* ли? Въобразяваш си, че някой от тях може да ти е приятел, така ли? Ти си им курвата, Гилдър. Аз *знам* какво представляват. Знам какво е Нула. Бях *там*.

Засегна го май. Гилдър започна да присвива и отпуска юмруци. Грей се почуди лениво дали ще го удари. Ни най-малко подобна възможност не го притесняваше, ударът щеше да наруши монотонността. Щеше да изпита нещо различно, нов вид болка.

— Трябва да кажа, че отговорът ти е доста повече от леко разочароващ, Лоурънс. Надявах се, че мога да разчитам на малко подкрепа. Но няма да падна на нивото ти. Знам, че точно това ти се иска, само че аз ще се проявя като по-извисен човек. За твоя информация: днес Проектът ще бъде завършен. Истински повод за рязане на панделката. Пазех го като изненада, мислех си, че ще се зарадваш да го чуеш. Ако беше пожелал, можеше да си част от събитието. Но очевидно съм те надценил.

Той стана и тръгна към вратата.

— Какво искаш, Гилдър?

Мъжът се обърна и вдигна кървясалите си очи.

— Ти какво търсиш? Така и не успях да го проумея.

Мълчанието се проточи.

— Грей, ти знаеш ли какви са?

— Знам, разбира се.

Гилдър обаче поклати глава.

— Напротив, не знаеш. Ако знаеше, нямаше да ме питаш. Затова ще ти кажа. Те са най-свободните създания на земята. Без угризения. Без съжаления. Нищо не ги докосва, нито наранява. Представи си какво е, Лоурънс. Абсолютната свобода. Представи си колко прекрасно е подобно битие.

Грей не отговори, нямаше какво да се отговори.

— Попита ме какво искам, приятелю, и ще ти отговоря. Искam онова, което имат те. Искam курвичката да бъде заличена от ума ми. Не искам да чувствам... *нищо*.

Вазата се пръсна на пода с удовлетворяващ трясък на стъкло. Бомбата в колата беше капката, от която преля чашата. Тази история

трябваше веднага да приключи.

Гилдър извика Уилкс в офиса си. Докато началникът на щаба му влезе в стаята, Гилдър беше успял донякъде да се овладее.

— Събирай по десетима повече на ден.

Уилкс като да се слия.

— Някои конкретно или?

— Няма значение! — Иисусе, понякога тази мъж беше като талпа тъп. — Не разбра ли? *Няма* значение, не е имало. Извиквай ги от сутрешната проверка.

Уилкс се колебаеше.

— Значи казваш да ги подбирам на случаен принцип. Не е необходимо да са хора, които подозираме във връзки с бунтовниците.

— Браво, Фред. Точно това казвам.

За секунда Уилкс остана на мястото си без никаква реакция, взираше се в Гилдър с удивление. Не беше удивление, ами притеснение.

— Да? Сам ли си говоря?

— Щом така искаш. Мога да направя списък и да го разпратя долу до хората от Човешки ресурси.

— Не ми пука как ще го направиш. Само задействай работата — Гилдър замахна към вратата. — Сега се махай оттук. И изпрати прислужница да почисти.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРИ

Пътят до Холис се оказа по-лъкатушещ, отколкото Питър беше очаквал. Следата първо ги беше завела до приятел на Лор, който познаваше някого, той пък познаваше друго и някак всеки път, като направеха крачка, разбираха, че целта е минала по-напред.

Последната им следа ги насочи към някакво хале, в което нелегално се играеше комар. След полунощ се озоваха на тъмна, обсипана с боклук улица в Хюстън. Вечерният час отдавна беше минал, но отвсякъде долитаха слаби шумове — надигащи гласове, трошене на стъкло, подрънкване на пиано.

— Бива си го местенцето — рече Питър.

— Рядко си минавал оттук, така ли? — поинтересува се Майкъл.

— Ами да. Всъщност никога не съм бил.

Неясен силует се появи на вратата пред тях. Жена.

— *Ойе, ми солдадито. Тиенес планес еста ноче?*^[1]

Жената тръгна в мрака към тях. Не беше нито млада, нито стара, тялото ѝ беше кльоцаво, като на момче, но сексуалната увереност в гласа ѝ и начина, по който се държеше — плавно местеше тежестта на тялото си от единия на другия крак, формите ѝ опъваха миниатюрната ѝ пола — заедно с тежко гримираните склонове на очите ѝ, които обхождаха всеки сантиметър от тялото на Питър, ѝ придаваха неоспорима сексуална сила.

— *Комо те пуедо айудар, тениенте?*^[2]

Питър преглътна, лицето му пламна.

— Търсим Братовчеда.

Жената се усмихна и разкри редица от оцветени от царевична коса зъби.

— Всеки на някого е братовчед. Ако искаш, аз мога да съм твой братовчед. — Очите ѝ се плъзнаха към Лор, после към Майкъл. — Ами ти, хубавецо? Мога да доведе приятелка. Твоето момиче също може да дойде, ако иска. Може би ще предпочете да гледа.

Лор улови ръката на Майкъл.

— Той не проявява интерес.

— Само искаме да намерим един човек — обясни Питър. — Простете, че ви обезпокоихме.

Тя се разсмя мрачно.

— Никак не сте ме обезпокоили. Ако промените мнението си, знаете къде да ме намерите, *тениенте*.

Продължиха пътя си.

— Готин тип — рече Майкъл.

Питър се обърна да погледне назад. Жената, или поне той беше решил, че е жена, беше изчезнала зад вратата.

— Гръм да ме удари. Сигурен ли си?

Майкъл пакостливо се изсмя и поклати глава.

— Наистина трябва да излизаш по-често, омбре.

Пред себе си видяха халето. Около вратата се процеждаше светлина, а пред нея стояха двама мъжаги. Тримата спряха прикрити зад преливаща кофа за боклук.

— Най-добре аз да говоря — рече Лор.

Питър поклати глава.

— Идеята беше моя. Аз трябва да действам.

— С тази униформа? Не ставай глупав. Остани с Майкъл. И двамата направете така, че сменените да не ви забършат.

Наблюдаваха я как влиза през вратата.

— Това добра идея ли беше? — тихо попита Питър.

Майкъл вдигна ръка.

— Само почакай.

Видя се как стойките на двамата мъже се изопнаха напрегнато с приближаването на Лор, те пристъпиха един към друг и препречиха пътя ѝ към вратата. Последва кратък разговор, от който Питър нищо не чу, след това тя се върна.

— Добре, влизаме.

— Какво им каза?

— Че двамата току-що сте получили заплати. *И* сте пияни. Така че се постарайте да влезете в роля.

Халето беше претъпкано и шумно, пространството беше разделено от огромни шестоъгълни маси, на които се раздаваха карти. Във въздуха се виеха облаци от задушлив дим, примесен с горчиво-сладкия аромат на малц, наблизко имаше и казан за варене на алкохол. Полуоблечени жени — поне Питър ги взе за жени — седяха на столове

покрай стените на помещението. Най-младата сигурно нямаше повече от шестнайсет, най-старата беше към петдесет и приличаше на вещица с клоунския си грим. Повечето влизаха и излизаха от завесата отзад, обикновено уловени под ръка с видимо пиян мъж. Доколкото Питър можеше да прецени, цялата идея за Хюстън целеше да извини известна доза незаконност и порок, за да бъде ограничен в определена зона. Разбираше логиката — хората си оставаха хора — но да попадне в сърцето му, беше друг въпрос. Чудеше се дали Майкъл е прав за него. Как така беше станал чак пък толкова добродетелен?

— Не си играят на детски игри, нали? — попита той Майкъл.

— Дръж ги, Тексас, кихаш май предварително два-сет остани. Малко множко за моя вкус — погледът му, също като този на Питър, обхождаше стаята за Холис. — Да гледаме да не бием на очи. Колко сухо имаш?

— Хич никакво.

— *Никакво?*

— Дадох цялата си заплата на сестра Пег.

Майкъл въздъхна.

— Какво друго да направиш ти. Принципен си, признавам ти го.

— Ей, двамцата — намеси се Лор. — Какви сте ми мишлета. Гледайте и се учете, приятелчета.

Тя се запъти към най-близката маса и седна на стол. От джоба на джинсите си измъкна пачка банкноти, от нея отдели две и ги хвърли към купата. С третата банкнота се сдоби с чаша пиене, чието съдържание пресуши с отмятане на глава, покрита с изсветлялата от слънцето си коса. Крупиято даде по две карти на всеки играч, след това започна наддаването. По време на първите четири ръце Лор, изглежда, не се интересуваеше много от картите си, приказваше си с останалите играчи и събираше залога набързо с извъртане на очи. При петата, без никаква видима промяна в поведението ѝ, тя започна да вдига залога. Купчината на масата растеше. Питър предположи, че има поне триста остини, които седяха и чакаха да бъдат взети. Постепенно останалите се отказаха, докато не остана само един играч — кльошав мъж с белези по лицето, облечен в работен комбинезон на работник от водноелектрическата централа. Раздадоха и последната карта. С каменно лице Лор постави още пет банкноти. Мъжът поклати главата си и се оттегли.

— Признавам, че съм впечатлен — рече Питър, докато Лор ровеше в гърнето. Стояха встрани, достатъчно наблизно, за да наблюдават, без да се натрапват. — Как го направи?

— Мами.

— Така ли? Не разбирам как.

— Всъщност е просто. Всички карти са белязани. Направено е ловко, но се разбира как. Един от играчите на масата играе за казиното, затова то винаги печели. Първите няколко ръце Лор използва, за да разбере кой е играчът на казиното и как да разпознава картите. Това, че е жена, също е от полза. Тук никой не я взима насериозно. Приемат, че ще залага, когато има силни карти, и ще се оттегля, когато няма. В три четвърти от случаите блъфираше.

— Какво става, когато схванат, че блъфира?

— Няма да схванат, поне не веднага. Тя ще изгуби една-две ръце.

— А после?

— После е време да си тръгва.

Вниманието им беше привлечено от внезапно разразила се суматоха в задната част на помещението. Тъмнокоса жена с разкъсана на раменете рокля и прекръстила ръце пред голите си гърди се втурна през завесата с неразбираеми крясъци. Секунда по-късно се появи и мъж. Панталоните му бяха комично омотани около глезените. Изглежда, не стъпваше по земята, ами висеше — осъзна Питър — защото отзад го държеше друг мъж. Докато първият риташе във въздуха, Питър го позна: ефрейторът от отряда на Сач, който ги беше докарал от лагер Ворхис. Вторият мъж, едър като планина и с половин лице, закрито от прошарена брада, беше Холис.

— Аха — възкликна Майкъл.

С впечатляваща небрежна лекота Холис влачеше ефрейтора за яката. Жената крещеше обиди, сочеше двамата: — *Убий копелето! Няма да се занимавам с това лайно! Чуваш ли ме? Мъртъв си, задник такъв!* — докато Холис наполовина го буташе, наполовина го носеше към изхода.

— Това е нашата възможност — рече Питър.

Забързаха към вратата. Лор ги последва, когато излязоха от халето. Ефрейторът редеше отчаяни извинения, едновременно с това се мъчеше да си вдигне панталоните и да се изниже. Холис и да се беше се трогнал от молбите на мъжа, не го показва с нищо. Двамата

пазачи гледаха и гръмогласно се смееха, когато Холис улови ефрейтора за колана му и го засили към улицата. Когато отново изправи мъжа, Питър го извика по име.

— Холис!

За миг, объркан, мъжът сякаш отначало не ги позна. След това леко изсумтя от изненада.

— Питър. Ола^[3].

Ефрейторът все още скимтеше в здравата му хватка.

— Лейтенант, за Бога, направете нещо! Това чудовище се опитва да ме убие!

Питър погледна към приятеля си.

— Наистина ли?

Грамадният мъж сви рамене веселяшки.

— Ами след като е някой от твоите хора, може този път да го оставя жив.

— Точно така! Можете да ме оставите и никога повече няма да стъпя тук, кълна се!

Питър се обърна към ужасения войник, чието име, спомни си, беше Удъл.

— Ефрейтор, къде се предполага, че сте? Не ме разигравайте.

— Западните казарми, сър.

— Заминавайте натам тогава.

— Благодаря, сър! Няма да съжалявате!

— Вече съжалявам. Сега се махайте от погледа ми.

Войникът заподтичва, пътьом си вдигаше панталоните.

— Всъщност нямаше нищо да му направя — обясни Холис. — Само малко да го наплаша.

— Какво е направил?

— Опитал се да я целуне. Това не се позволява.

Нарушението не изглеждаше сериозно. Предвид всичко, което Питър беше видял, дори изобщо не беше нарушение.

— Нима?

— Такива са правилата. Почти всичко останало е разрешено, с това изключение. Женски капризи — погледът му се насочи към спътниците на Питър. — Майкъл, радвам се да те видя. Много време мина. Добре изглеждаш.

— И аз мога да кажа същото. Това е Лор.

Холис ѝ се усмихна.

— О, знам коя сте. Радвам се най-накрая да ни представят, както подобава, един на друг. Как беше играта на карти тази вечер?

— Прилична — отвърна Лор. — Измамникът на трета маса е голям тиквеник. Тъкмо загрявах.

На лицето на мъжа се появи видима бръчка и изражението му изгуби любезността си.

— Не ме съди, Питър. Само това те моля. Нещата си имат свой начин да се случват, това е.

— Обещавам ти да не го правя. Всички знаем... — той затърси подходящите думи. — Ами през какво премина.

Настани се мълчание. Холис се прокашля.

— Е, предполагам, че не сте тук, понеже сте решили да наминете към мен.

Питър погледна над рамото му към двамата пазачи на вратата, които изобщо не си правеха труда да прикрият, че подслушват.

— Има ли място, където да поговорим?

Два часа по-късно Холис отново се срещна с тях в дома си — направен от насмолен брезент навес в западния край на Хюстън. Въпреки че отвън домът му изглеждаше безименно разнебитен, вътрешността се оказа изненадващо уютна. На прозорците имаше завеси, а от гредите на тавана висяха китки изсушени билки. Холис запали печката и постави съд с вода, за да направи чай, докато другите го чакаха около малка маса.

— Правя го с лимонов аромат — рече Холис, когато постави четири чаши, от които се вдигаше пара на масата. — Отглеждам билките сам в малка градинка отзад.

Питър му разказа за случилото се на Пътя на нефта и за събитията, разказани му от Апгар. Холис го слушаше замислено, а между глътките чай поглаждаше брадата си.

— И въпросът е дали можеш да ни отведеш при него? — попита Питър.

— Не това е въпросът. Тифти не е човек, с когото би искал да се забъркаш. Затова командващият офицер е бил прав. Мога да се застъпя

за вас, но онези момчета не са хора, които да будалкате. Моята дума стига дотук. Военните не са добре дошли при него.

— Възможностите според мен са малко. Ако предчувствието ми не ме лъже, той вероятно може да ни каже къде са отишли Ейми и Гриър. Всички събития са свързани. Това ми каза Апгар.

— За мен предположението издиша.

— Може. Но ако Апгар е прав, същите хора може би са отговорни и за случилото се в „Розуел“ — Питър мразеше да притиска някого, но следващият въпрос трябваше да бъде зададен: — Ти какво си спомняш?

По лицето на Холис изведнъж премина сянка на болка.

— Питър, няма полза от това, разбираш ли? Нищо не видях. Просто грабнах Кейлъб и хукнах. Може би трябваше да постъпя другояче. Повярвай ми, мислил съм за това. Но с бебето...

— Никой не твърди друго.

— Тогава остави темата. Моля те. Знам само, че когато изведнъж вратите се отвориха, те нахлуха вътре.

Питър погледна към Майкъл. Ето че се появи подробност, която им беше неизвестна, ново парченце от пъзела.

— И защо са се отворили вратите?

— Не ми се вярва някой изобщо да е намерил отговор на този въпрос — рече Холис. — Които и да са дали заповедта, сигурно са мъртви. Никога нищо не съм чул за жена. Ако е била там, не съм я видял. Или пък тези ваши камиони — той пое дълбоко въздух. — Истината е, че Сара загина. Позволя ли си и за секунда да мисля другояче, ще превъртя. Съжалявам, че трябва да го кажа, повярвайте ми. Няма да се правя, че съм се примирил с това. Но най-доброто е да се приеме действителността. За теб също, Майкъл.

— Тя ми беше сестра.

— И щеше да стане моя съпруга — Холис погледна слисания Майкъл. — Не знаеше, нали?

— Рояци, Холис. Не.

— Канехме се да ти съобщим, когато стигнеш Кървил. Искаше да те изчака. Съжалявам, Верига.

Явно никой не знаеше какво следва да се каже. Тишината се проточи, затова Питър обходи с поглед стаята. И едва сега проумя какво вижда. Тази малка колиба с нейната печка, билки и уютно

усещане за дом — Холис беше съградил къщата, в която двамата със Сара щяха да живеят.

— Само това знам — рече Холис. — Трябва да ви е достатъчно.

— Не мога да го приема. Погледни това място. То сякаш чака тя да се прибере у дома.

Ръцете на Холис се обвиха по-здравео около чашата.

— Недей, братовчед.

— Може и да имаш право. Може би Сара е мъртва. Но ако не е?

— Тогава е обсебена. Моля те учтиво. Ако приятелството ни означава нещо за теб, не ме карай да мисля за това.

— Принуден съм. И ние я обичахме, Холис. Ние бяхме семейство, *нейното* семейство.

Холис стана и върна чашата в мивката.

— Заведи ни при Тифти. Само това те молим.

— Той не е такъв, какъвто си го представяш — рече Холис, както стоеше гърбом към тях. — Задължен съм на този човек.

— За какво? За работата в бардака ли?

Той сведе глава, ръцете му се вкопчиха в ръба на мивката, сякаш е понесъл удар.

— Иисусе, Питър. Няма да се промениш.

— Не правиш нищо лошо. Направил си каквото е трябвало. И си измъкнал Кейлъб.

— Кейлъб — Холис въздъхна тежко. — Как е той? Все се каня да го посетя.

— Трябва сам да видиш как е. Той ти дължи живота си, а животът му е хубав.

Холис отново се обърна към тях. Приливът се беше превърнал в отлив. Питър го виждаше в очите му. Едно пламъче на надеждата мъждукаше в тях.

— Ами ти, Майкъл? Знам какво мисли Питър.

— Бяха убити мои приятели. Ако възмездието съществува, искам то да се случи. И ако има възможност сестра ми да е жива, няма да седя със скръстени ръце.

— Континентът е грамаден.

— Винаги е бил. Хич никога това не ме е притеснявало.

Холис погледна към Лор.

— А ти какво мислиш?

Жената се поучуди.

— Какво точно ме питаш? Аз тук съм просто придружител.

Едрият мъж сви рамене.

— Не знам, много те бива в картите. Кажете ми какви са залозите тук.

Лор погледна Майкъл, после отново Холис.

— Тук не става дума за залози. Тази жена те е избрала измежду всички. Ако тя все още е някъде жива, тя те чака. Опитва се да оцелее как да е, докато не я откриеш. Само това има значение.

Всички зачакаха отговора на Холис.

— Бива те да се целиш в слабото място на мъжа, знаеш ли?

Лор се засмя.

— С това съм известна.

Отново се възцари мълчание.

— Нека си приготвя багажа — рече Холис накрая.

[1] От исп. *Oye, mi soldadito. Tienes planes esta noche?* — Ей, войниче. Имаш ли планове за вечерта? — Б.пр. ↑

[2] От исп. *Cyto te puedo ayudar, teniente?* — С какво да ти помогна, лейтенант? — Б.пр. ↑

[3] От исп. *Hola* — Здравей. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Първият сняг падна през третата нощ, в която Алиша разузнаваше границите на града. От мастиленосиньото небе западаха едри снежинки. Чист, зимен студ се беше настанил над земята. Въздухът беше тежък и свеж. Премина през тялото ѝ като поредица от малки възклицания, изблици на ледена бистрота през дробовете ѝ. Искаше ѝ се да запали огън, но можеха да я видят. Топлеше ръцете си с дъха си, потупваше крака по замръзналата земя, когато почувства, че усещането отстъпва. Имаше нещо удобно в този студен шок, имаше вкус на битка.

Воин вече не беше до нея. Там, където отиваше Алиша, той не можеше да я придружи. У него винаги имаше нещо божествено, мислеше си тя, сякаш ѝ е пратен от света на духовете. С дълбоката си проникателност беше разбрал какво се случва с нея, мрачната ѝ еволюция. Свирепият вкус, който я омотаваше отвътре от деня, в който заби ножа си в елена на хребета и изтръгна още туптящото сърце от гърдите му. В действията ѝ имаше въодушевяваща мощ, струяща енергия, която обаче беше взела своята дан. Тя се чудеше колко остава, преди мрачната сила да я завладее напълно. Преди човешката ѝ повърхност да се продере и тя да стане само едно създание. Алиша Донадио, разузнавач снайперист от Експедиционния, вече нямаше да съществува.

Сега си иди, рече му тя. С мен повече не си в безопасност. Очите ѝ плуваха в сълзи, опита се да отвърне поглед от него, но не можа. Колко прекрасен си, момчето ми, никога няма да те забравя.

Последните километри измина пеша, вървеше покрай реката. Водите ѝ все още течаха с лекота, но скоро това щеше да се промени. По края ѝ вече се оформяше ледена корица. Пейзажът беше лишен от дървета и гол. Образът на града се очерта на хоризонта, когато се смрачи. От часове долавяше миризмата му. Мащабите му я стреснаха. Тя извади жълтата, направена на ръка карта от раницата си и я сравни. На хълма се издигаха купол, подобният на купа стадион, реката, която го разполовяваше с язовира, масивната бетонна сграда с крановете,

редиците от бараки, обкръжени с жици — всичко, което Гриър беше нарисувал преди петнайсет години. Извади радиопеленгатора и нагласи усилването с нечувствителните си от студа пръсти. Започна да го върти напред и назад. Само прашене, след това стрелката заигра в сектор от два сантиметра и половина. Приемникът сочеше купола.

Някой си беше у дома.

Очилата вече не й трябваха, освен в най-ярките часове на деня. Как нетърпимостта ѝ към светлината беше преминала? Какво се беше случило с очите ѝ? Тя огледа лицето си в повърхността на реката, оранжевият оттенък продължаваше да избледнява. Какво означаваше това? Тя изглеждаше почти... нормална. Обикновена жена, човек като всички. Де да беше истина, помисли си тя.

Прекара първите два дни в обиколки на периметъра, за да прецени отбраната му. Водеше сметка за инвентара: коли, човешка сила, въоръжение. Редовните патрули, които излизаха от главната врата, лесно можеха да бъдат избегнати, усилията им изглеждаха повърхностни, сякаш не забелязват истинска заплаха. Още на зазоряване камионите се разпръскаха от бараките и започваха да кръстосват града, караха работници до заводите, оборите и полетата, смрачеше ли се — връщаха се. Когато дните на наблюдението минаха, на Алиша ѝ хрумна, че наблюдава нещо като затвор, граждани, които всъщност бяха роби и роби господари, въпреки че структурите на затвора изглеждаха никакви. Покрай оградите почти нямаше пазачи, много от тях, изглежда, дори не бяха въоръжени. Каквато и сила да държеше населението под контрол, тя идваше отвътре.

Съсредоточи вниманието си върху две постройките. Първата беше голямата сграда с крановете. Тя имаше четвъртитата структура на укрепление. През биноклите си Алиша успя да различи един вход, широк портал, затворен от тежка метална врата. Крановете стояха неподвижни, изглежда, строежът на сградата беше приключил, но май все още не се използваше. За какво беше служила? Дали беше убежище от виралите, покрив за последно оттегляне? Възможно беше, но нищо в града не подсказваше подобно усещане за заплаха.

Другата беше стадион, разположен точно зад южния периметър от града в съседен ограден двор. За разлика от бункера стадионът беше място, на което ежедневно протичаше дейност. Коли идваха и го напускаха, ванове и някакви по-големи камиони, винаги по мръкнало

или малко след това, изчезваха надолу по стръмна рампа, която вероятно водеше към мазето. Съдържанието им беше загадка до четвъртия ден, когато камион за превозване на животни, пълен с такива, слезе от рампата.

Нещо хранеха там долу.

А после, малко следобед на петия ден, Алиша тъкмо си почиваше на дренажна тръба, където си беше направила бивак, чу далечен тътен от взрив. Насочи бинокъла си към сърцето на града. От подножието на хълма се виеше черен дим. Поне една сграда беше обхваната от пламъци. Тя наблюдаваше как мъже и коли се втурнаха към мястото. Появи се пожарна кола, за да гаси пламъците. Вече се беше научила да различава затворниците от пазачите, но в този случай се появи трета класа. Бяха трима. Слязоха на мястото на катастрофата от лъскава черна кола, която съвсем не приличаше на забравена отнякъде трошка, каквито Алиша беше наблюдавала. Тримата оправиха вратовръзките си и се посуетиха около гънките по костюмите си, докато излизаха на зимното слънце. Що за странни предрешения носеха? Очите им бяха скрити от плътни черни очила. Заради ярката дневна светлина или причината беше друга? Присъствието им имаше мигновен ефект, все едно камък беше хвърлен във водата на езеро. Вълни от тревожна енергия се заизлъчваха от останалите на мястото на взрива. Един от костюмираните мъже, изглежда, си водеше записки в бележник с подложка, а другите двама крещяха заповеди, ръкомахаха неудържимо. Какво виждаше тя? Господарската прослойка, това беше очевидно, всичко в града подсказваше наличието на такава. Но каква беше тази експлозия? Инцидент ли беше, или бе нарочно предизвикана? Пукнатина в бронята, може би?

Заповедите ѝ бяха ясни. Да разучи града, да оцени заплахата и след шейсет дни да се яви за доклад в Кървил. При никакви обстоятелства не биваше да се замесва с обитателите. Нищо обаче не се споменаваха за това, че трябва да остане извън жиците.

Дошло беше време да поогледа по-отблизо.

Избра стадиона.

Още два дни наблюдава идващите и заминаващите камиони. Оградите не бяха проблем, да се вмъкне в мазето, щеше да е сложната

част. Вратата, като портала на бункера, изглеждаше непробиваема. Само когато камион стигнеше до върха на рампата, вратата се издигаше нагоре, а след като превозното средство беше минало, се спускаше. Всичко беше свършено изчислено.

След падането на мрака на третия ден, скрита зад някакъв храсталак, Алиша махна оръжията си — остави само браунинга, пъхнат в кобура, и нож, поставен в ножница на гърба ѝ. Проучила беше място в телената ограда, където изкачването ѝ щеше да е прикрито от една от няколкото наглед изоставени сгради. Стотина метра открито пространство отделяше сградите от рампата. Щом шофьорът на вана заобиколезе ъгъла, Алиша щеше да разполага с шест секунди да пресече разстоянието. Лесно е, помисли си тя. Нищо работа.

Промъкна се през мрежите през тясна дупка, пробяга разстоянието до задната стена на сградата и надзърна зад ъгъла. Идваше кола, точно навреме, вървеше към стадиона: ван. Шофьорът намали, щом наближи завоя.

Давай.

Когато ванът стигна върха на рампата, Алиша беше само на шест метра зад него. Вратата се издигна на тракащи вериги и наближи най-високата точка. Скокът ѝ във въздуха описа дъга. Приземи се на покрива на вана и падна по лице половин секунда преди минаването зад вратата.

Рояци, не беше ли *страшна*!

Вече го чувстваше, чувстваше *ги*. Прекалено познатото настръхване по кожата и дълбоко в ума ѝ, размито мърморене, като шепот на вълни на далечен бряг. Ванът, намалил скоростта, се движеше през тунел. Пред себе си видя втора врата. Шофьорът наду клаксона, вратата се вдигна и ги пропусна. Нови три секунди; ванът спря.

Намираха се в широко, открито пространство, петнайсет метра дължина на страна. Надзърна през върха на предното стъкло и преброи осем мъже. Шестима, въоръжени с пушки, другите — с тежки раници с резервоари и дълги стоманени палки. В другия край на помещението имаше трета врата, различна от другите; в рамката ѝ беше монтиран тежък уред от стомана с прекръстени напречни лостове.

Един от мъжете бавно тръгна към вана. Държеше бележник. Алиша се прилепи колкото може повече към покрива.

— Колко караш?

— Както винаги.

— Като група ли трябва да са?

— Да пукна, ако знам. Какво казва заповедта?

Прелистване на хартия.

— Нищо — рече вторият мъж. — Предполагам, че трябва да се група.

— Все още ли вървят залаганията?

— Ако искаш да залагаш.

— Дай ми седем секунди.

— Чука избра седем. Трябва да избереш друго.

— Ами тогава шест — шофьорът отвори вратата, която изскърца.

Алиша чу как краката му скочиха на бетонния под. — Повече обичам кравите. По-бавно става.

— Болно копеле си, знаеш ли? — настъпи мълчание. — Прав си обаче. Много си е яко — мъжът говореше в друга посока, не към вана: — Добре, внимание всички, време за цирк! Да загасим светлините!

С глухо пукане прожекторите угаснаха, замести ги сумрачна синкава светлина, която идваше от обградени с мрежа крушки по тавана. Всички мъже се отдръпнаха от вратата в другата страна на помещението. Нямаше съмнение какво има от другата ѝ страна. Алиша го усещаше с костите си. Металната врата започна да се спуска от тавана, после спря. Мъжете с раниците бяха заели позиции до близката страна на вратата, а на върха на палките им танцуваха пламъци. Шофьорът отиде към задната част на вана и я отвори.

— Хайде, излизайте.

— Моля ви — жалостиво рече някакъв мъж, — не трябва да го правите! Вие не сте като тях!

— Всичко е наред, не е каквото си мислите. Сега се дръж добре.

Този път се обади жена:

— Нищо не сме направили! Само на трийсет и осем съм!

— Така ли? Мога да се закълна, че си по-стара — щракане от зареждане на револвер. — Движение, хайде, всички!

Един по един ги извлякоха от вана. Шестима мъже и четири жени, оковани за кръста и глезените. Хлипаха, молеха се за живота си. Някои почти не можеха да стоят. Докато двама държаха пушките си на

прицел, шофьорът тръгна между тях с връзка ключове и започна да маха веригите.

— Защо им махаш веригите? — попита един от другите пазачи.

— Моля ви, не го правете — проплака жената. — Умолявам ви! Имам деца.

Шофьорът зашлеви жената с опакото на ръката си и я просна на земята.

— Не ти ли казах да млъкнеш? — подаде чифт белезници на стражата. — Искаш ли да почистиш тези неща после? Аз няма да го правя.

Не се замесвай с жителите, каза си Алиша. *Не се замесвай с жителите. Не се замесвай с жителите.*

— Чук? — провикна се шофьорът. — Там готови ли сме?

Мъж, който приличаше на прасе, стоеше на нещо като контролно табло. Задвижи някакъв лост, вратата помръдна.

— Задръж секунда, заяде.

Не се замесвай, не се замесвай, не се замесвай...

— Ето, оправя се.

Майната ѝ на заповедта.

Алиша се претърколи от покрива и се оказа лице в лице с шофьора.

— Как е?

— Мам... ицата му!

Алиша измъкна ножа си и го заби в ребрата му. Той издъхна рязко и политна назад.

— Вие — ревна Алиша, — залегнете.

Алиша извади браунинга и тръгна напред, обвила оръжието с ръце, стреляше на равни интервали. Стражата, изглежда, се беше вцепенила и не можеше да реагира. Един по един започна да ги отстранява сред ръждиви струи кръв. Главата. Сърцето. Отново главата. Зад нея затворниците се бяха превърнали в ураган от диво пищене. Умът ѝ беше съсредоточен, ясен като стъкло. Въздухът се насити със сладникавата миризма на кръв. Елиминираше ги. Покосяваше ги като мълния. Девет куршума в пълнителя, тя ги изстреля и остави един резервен.

Един от мъжете с раниците с огнехвъргачките я залови. Въпреки че май не беше имал такова намерение. В мига, в който Алиша натисна

спусъка, той се опита да се предпази, нищо повече — инстинктивен жест, приведе главата си и се извърна гърбом към нея.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТ

— Документи.

Сара напрегна воля да спре треперенето на пръстите си и подаде фалшивия пропуск на пазачката. Сърцето ѝ биеше толкова лудо, че се чудеше как така жената не го чува. Онази грабна пропуска от ръцете на Сара, набързо го огледа, погледът ѝ стрелна лицето на Сара, преди да го погледне за последен път и да го върне безизразно.

— Следващият!

Сара мина през въртящата се врата. Последно действие: веднъж преминала от другата страна, оставаше съвсем сама. Зад нея имаше оградена пътека като в кланица. Върволица от работещи през деня минаваха бавно по нея — градинари, работници в кухнята, механици. От двете страни на оградения коридор стояха още помагачи и държаха за вериги озъбили се кучета, смееха се помежду си, когато някой от обитателите на равнината трепнеше. Чантите и хората биваха претърсвани. Сара издърпа шала около главата си, вървеше, отвърнала поглед. Истинската опасност идваше от вероятността някой, който я познава, да я види — обитател на равнината, помагач, нямаше значение. Чак когато сложеше воала на прислужница, щеше да е в безопасност и анонимност.

Как Юстас успя да я настани в Купола, Сара не знаеше. *Ние сме навсякъде*, само това ѝ каза. Щом веднъж влезеше, свързката щеше да я намери. Щяха да се разпознаят по размяната на кодови думи, обикновени реплики със скрито значение. Тя пое нагоре по хълма, опитваше се да е невидима, вървеше, забила поглед в земята, но като си помислеше, дали трябваше да се държи така? Нямаше ли да е поестествено, ако се поогледа? Дори въздухът на това място ѝ се струваше различен — по-чист, но някак натегнал, пълен с опасност. В периферията на сведения ѝ поглед забеляза многочисленото присъствие на хора от Човешки ресурси, които се движеха по двама-трима. Вероятно подсилваха охраната заради бомбеното нападение с колата, но кой ли знае? Може би винаги е било така.

Куполът беше ограден от бетонни барикади. Тя показа пропуска си в къщата на пазачите и изкачи широкото стълбище, което водеше към входа, масивна двойна врата в бронзова рамка. На прага пое дълбоко въздух. Започва се, помисли си тя.

Крилата на вратата се отвориха и я принудиха да се дръпне настрана. Покрай нея профучаха двама червенооки с вдигнати яки, за да се пазят от студа, в ръцете им се полюляваха кожени куфарчета. Помисли си, че не са я забелязали, когато онзи, който вървеше вляво, спря на горното стъпало и се обърна към нея.

— Гледай къде вървиш.

Стоеше, забила поглед в земята, старееше се всячески да избегне погледите им. Дори зад тъмните стъкла успяваха да я накарат да трепне вътрешно.

— Простете, сър. Сбърках.

— Гледай ме, когато ти говоря.

Приличаше на клопка.

— Не исках да ви обидя — едва рече тя. — Имам пропуск.

Подаде го.

— Казах да ме погледнеш.

Сара бавно вдигна очи, против всички инстинкти. Червеноокият я наблюдаваше напрегнато за момент иззад непроницаемия екран на очилата си, без да посегне към пропуска. Вниманието на втория, изглежда, беше привлечено от друго. Спрял се беше, за да угоди на спътника си. У тях имаше нещо отчетливо детинско, помисли си Сара. С нежните си лица с безукорна кожа и момчешки гъвкави тела приличаха на рано порасли деца, предрешили се за забавление. За тях всичко беше игра.

— Когато някой от нас ти каже да направиш нещо, му се подчиняваш.

Другият изду бузи нетърпеливо.

— Какво ти става днес, по дяволите? Тя е никоя. Можем ли да тръгваме, ако обичаш?

— Първо да приключа тук — и се обърна отново към Сара. — Ясен ли бях?

Във вените ѝ кръвта изстина като лед. Напрегна всички сили да не отвърне поглед. Какви демонични очи. Какво ехидно подсмиване.

— Да, господине — изпелтечи тя. — Напълно.

— Кажи ми какво правиш?

— Правя ли?

Припламнал присмех като у котка, която премята в лапите си мишка.

— Да, какво правиш. Каква е работата ти?

Сара сви раболепно рамене.

— Чистя, господине — той не отговори и тя добави: — Ще бъда прислужница.

Червеноокият я изгледа отново, докато решаваше дали отговорът ѝ е удовлетворяващ, или не.

— Ами тогава слушай по-умните. Минеш ли през тези врати, най-добре е много да внимаваш. Малко ни трябва.

— Ще внимавам, господине. Благодаря, господине.

— Марш и се залавяй за шибаната си работа.

Изчака двамата да слязат, преди да позволи на тялото си да се отпусне.

Рояци, помисли си тя. В името Божие, стегни се. Каниш се да влезеш в сграда, пълна с подобни създания.

Събра целия си кураж и отвори вратата.

Чувството за простор я помете почти на мига. Усещането ѝ за пространство се преобрази от височината на помещението. За пръв път виждаше подобно място: блестящ мраморен под, редици от балкони, масивни, извити стълбища. Таванът се извисяваше високо горе. Смалената слънчева светлина се спускаше от високи прозорци със завеси на купола и потапяха вътрешността му в полуздрач. Всичко изглеждаше толкова шумно и едновременно тихо, защото най-тихите звуци отекваха, преди да бъдат погълнати от празното пространство. Помагачи стояха на постове както по периферията на помещението, така и на равни интервали по стълбите. Опашка от десетима работници чакаше на приемното бюро в средата на помещението. Зае мястото си зад мъж, праметнал чанта с инструменти през рамо. Желанието да погледне покрай него, за да види какво има по-напред, беше толкова силно, че нищо не можеше да я спре. Редицата пъплеше напред с всеки подпечатан пропуск. Тя беше пета поред, след това трета, втора. Мъжът с чантата с инструменти се дръпна встрани и откри човека, който стоеше зад бюрото.

Вал.

Сърцето на Сара заби лудо от адреналина. Не можеше да помръдне, не можеше да диша. Всичко щеше да приключи, преди да е започнало. Нина нищо не ѝ беше казала за онова, което червенооките щяха да направят с нея. *Няма да е нещо, което си изпитвала преди. Ще ги умоляваш да те убият. Не може да се двоумиш.* Какво да направи? Дали да не побегне и да се моли, че ще я застрелят?

— Добре ли се чувствате, госпожице?

Вал я гледаше с очакване, протегнал ръка за пропускателна й.

— Какво казахте?

— Добре... ли... се... чувствате?

Обзе я чувството, че са я дръпнали от ръба на пропаст. Тя затърси верния, отговор.

— Малко съм нервна.

И да е бил изненадан Вал от появата ѝ, по лицето му нищо не пролича. Вал беше по-добър актьор от нея. През всичките години, в които Сара го познаваше, никога нищо не бе заподозряла.

— Куполът има способността да замайва, когато човек го вижда за пръв път. Вие сигурно сте новото момиче, Дани. Нали така?

Тя кимна. Дани, това беше името ѝ. Не Сара.

— Покажете плочката си, моля.

Сара повдигна ръкава и показа ръката си. Юстас, с помощта на вътрешен човек в администрацията, беше уредил номерът на Сара да бъде приписан на новата ѝ фалшива самоличност. Вал изигра малко представление как го проверява.

— Изглежда, трябва да се явите пред заместник-директора Уилкс — той махна към друг помагач, който да заеме мястото му. — Елате с мен.

Името беше непознато на Сара. Но заместник-директорът трябва да е член на висшия персонал. Вал я съпроводи по кратък коридор до асансьор с отразяващи светлината метални врати. Стояха мълчаливо в очакване на асансьора и двамата, отвърнали погледи.

— Моля, влезте.

Вал влезе след нея и натисна бутона за шестия етаж. Кабинката потегли нагоре. Той все още не я поглеждаше. Тя се чудеше дали ще ѝ каже нещо. След като минаха и четвъртия етаж, той отново посегна към таблото с бутони и натисна някакъв ключ. Кабинката внезапно спря.

— Имаме само секунда — рече Вал. — Ти си прикачена към жената, Лайла. Това е по-добро от всичко, на което бихме могли да се надяваме.

— Коя е Лайла?

— Онази, която контролира виралите. Главната цел. Охраняват я зорко и почти никога не излиза от стаите си.

Умът на Сара запрепуска, за да запомни всяка дума.

— Какво трябва да правя?

— Засега само я наблюдавай. Опитай се да спечелиш доверието ѝ. Двамата с теб повече няма да имаме никакви контакти. Всички съобщения ще ги пращаш по прислужницата, която ще ти носи храната. Ако лъжицата на подноса ти е обърната, тогава под чинията има бележка. Върни съобщението по същия начин, но го прави само в краен случай. Разбра ли?

Сара кимна.

— Винаги съм те харесвал, Сара. Ще ми се да мисля, че съм направил всичко по силите си, за да те защитя. Но сега това е без значение. Ако червенооките разберат коя си, няма да мога да ти помогна — той пъкна ръка под колана си и измъкна малко квадратно листче от прегънато фолио и го притисна към ръката ѝ. — Винаги го носи в себе си. Вътре има попивателна хартия. Пропита е от същото вещество, което Нина използва, за да те упои, но в много по-голяма концентрация. Сложи го под езика си. Няма да са необходими повече от две секунди. Повярвай ми, това е по-добре, отколкото да те отведат в мазето.

Сара пъкна пликчето в джоба на панталоните си. Смъртта вече беше с нея. Надяваше се, че ще има смелост, когато удари часът.

Ръката на Вал беше на бутона.

— Готова ли си?

Кабинката се разтресе и отново тръгна нагоре, после забави хода си и стигнаха до етажа. Вал, който влезе в ролята си, постави ръка на нейната и я улови над лакътя. Вратите се отвориха и се показа помагач, набит и с потъмнели зъби, който ги зяпаше с ръце на ханша.

— Какво, по дяволите, му става на този асансьор? — и като видя Сара, попита: — Тя какво прави тук?

— Новата прислужница. Водя я при Уилкс.

Помагачът я огледа от главата до петите. Веждите му се разшаваха многозначително.

— Жалко. Бива си я.

Вал я поведе през коридор, по който се редяха тежки дървени врати. На всяка от тях на нивото на очите имаше месингова табелка с име и титла, някои от които Сара си припомни от позивите, разпространявани в равнината; „Ейдън Хопъл, министър на пропагандата“, „Клей Андерсън, министър на публичните дела“, „Дарил Чий, министър по възстановяване на материалните ресурси“, „Викрам Съреш, министър на здравеопазването“. Стигнаха до последната врата: „Фредерик Уилкс, началник на щаба и заместник-директор на Отечеството“.

— Ела.

Обитателят на кабинета седеше надвесен над купчина документи върху бюрото и пишеше с писалка. Приглушена зимна светлина се процеждаше през закритите със завеси прозорци зад него. Измина известно време, преди той да погледне към тях.

— Дани, нали?

Сара кимна.

Червеноокият премести погледа си към Вал.

— Изчакайте отвън, моля.

Вратата се затвори с щракане. Уилкс се залюля назад в стола си. От него се излъчваше притеснение. Измъкна лист хартия от купчината и го прегледа.

— Мандрите. Там сте работили, нали?

— Да, господин заместник-директор.

— И нямате близки родственици.

— Не, господин заместник-директор.

Уилкс насочи вниманието си към страницата върху бюрото си.

— Ами по всичко личи, че това е щастливият ви ден. Вие ще бъдете придружителка на Лайла. Името говори ли ви нещо?

Сара едва поклати глава.

— Вероятно сте чували някакви слухове? Не храним илюзии, че охраната е винаги такава, каквато трябва да бъде. Можете да ми кажете, ако е имало такива.

Напрегнала всички сили, тя се насили да го гледа в очите.

— Нищо не съм чула.

Уилкс помълча, преди да продължи.

— Добре. Достатъчно е да се каже, че като Лайла втора няма. Работата е доста проста. В основни линии ще правите каквото тя поиска. Ще разберете, че може да е, как да се изразя? Непредсказуема. Ще ви отправя молби, които могат да ви се сторят доста ясни. Мислите ли, че можете да се справите?

Тя кимна отривисто.

— Да, господине.

— Единственото, за което трябва задължително да имате грижата, е тя да се храни. Това изисква определено убеждаване. Може да е изключително упорита.

— Можете да разчитате на мен, господин заместник-директор.

Той отново се облегна назад в стола си и скръсти ръце в скута.

— Животът в Купола ще ви се стори много по-удобен, отколкото в равнината. Три истински хранения на ден. Гореща вода за банята. От вас ще се изисква много малко, освен задълженията, които ви описах. Ако си вършите добре работата, няма причина да не работите при тези условия много години занапред. Един последен въпрос. Как се отнасяте към децата?

— Децата ли, господине?

— Да. Харесват ли ги? Разбирате ли се с тях? Лично аз ги намирам трудно поносими.

Сара почувства познато жегване.

— Много ги харесвам, господин заместник-директор.

Зачака други наставления от Уилкс, но очевидно нямаше да има такива. Той я оглежда още няколко секунди от другата страна на бюрото си, после вдигна телефона.

— Кажи им, че идваме.

Почти час по-късно Сара се оказа облечена в роба на прислужница и стоеше на прага на стая, чиято пищна украса беше така претрупана с детайли, че ѝ беше трудно да ги възприеме. Тежки завеси закриваха прозорците, единственият източник на светлина идваше от няколко огромни сребристи лампиона, поставени на различни места из стаята. Постепенно обстановката като че ли дойде на фокус. Огромното количество мебели и вехтории ѝ придаваха вид не на стая,

в която някой живее, ами на склад за вещи. Обемист диван, покрит с дебели, украсени с пискюли възглавници, както и чифт столове със същата издута тапицерия, бяха наредени от едната страна към ниска квадратна маса от полирано дърво, отрупана с книги. Още разноцветни възглавници бяха пръснати по пода, покрит от килим със сложен рисунък. По стените имаше маслени платна в тежки позлатени рамки — пейзажи, картини с коне и кучета, както и страшно много портрети на жени с деца в любопитни костюми, образите притежаваха притеснителна полуреалност. Един от тях привлече вниманието на Сара: жена в синя рокля и оранжева шапка, седнала в градина до малко момиченце. Тя се приближи към картината, за да я поразгледа отблизо. Малка табелка под рамката гласеше: „Пиер-Огюст Реноар, *На терасата*, 1881.“

— Ето ви и вас. Крайно време беше да се появи някой.

Сара се обърна. На вратата на спалнята стоеше жена, скръстила ръце на гърдите си. Малко или повече отговаряше на представата, която Сара си беше изградила от чутото от Вал и Уилкс. Стоеше пред човек със силно присъствие, но доста крехък наглед. Вероятно беше към шейсетте. Дълбоки линии набраздяваха лицето ѝ, пресечени от други бръчки в отделните му части, торбички като хамаци от повяхнала кожа висяха под воднистите ѝ очи. Устните ѝ бяха толкова бледи, че на практика не съществуваха, като устни на призрак. Носеше проблясваща рокля от тънък, блестящ плат, дебела кърпа като тюрбан обвиваше главата ѝ.

— *Аблас инглес?*^[1]

Сара зяпна слисано, неспособна да отговори на неразбираемия въпрос.

— Говориш... ли... английски?

— Да — рече Сара. — Говоря английски.

Жената леко трепна.

— О. Говориш значи. Трябва да призная, че това ме изненадва. Колко пъти молих агенцията да изпрати жена, която говори поне малко английски! Не искам и да ти казвам — махна вяло с ръка. — Съжалявам, как ти беше името?

Няма значение, че Сара изобщо не го беше съобщавала.

— Дани.

— Дани — повтори жената. — И откъде си по-точно?

Най-умно щеше да е отговори общо.

— Оттук съм.

— Естествено, че си от *тук*. Имам предвид, откъде си родом. Племето ти. Народът ти. Родът ти — ново развълнувано потреперване на ръцете й. — Разбираш ме. Семейството ти.

С всяка нова реплика Сара чувстваше как затъва все по-дълбоко в подвижните пясъци на странния свят на тази жена. Макар че имаше нещо у нея, което беше почти трогателно. Изглеждаше доста безпомощно, чуруликаща птичка в клетка.

— Всъщност съм от Калифорния.

— А. Вече стигаме донякъде — мълчание, след това в погледа й се появи проблисък. — О, *разбирам*. Работиш, за да изкараш пари за училище. Защо не каза?

— Госпожо?

— Моля — изчурулика тя, — наричай ме Лайла. И не бъди толкова скромна. Онова, което правиш, е достойно за възхищение. Показва невероятен характер. Разбира се, това не означава, че ще ти плащам повече, отколкото на другите момичета. Разбрах се с агенцията. Четиринайсет за час — или приемаш, или отказваш.

Четиринайсет какво, почуди се Сара.

— Четиринайсет е добре.

— И, разбира се, социалната осигуровка. Ние ще я плащаме и ще попълваме годишната декларация. Дейвид много държи на тези подробности. Той е човек, когото би определила като „спазващ правилата“. Праволинеен е като бастун. Без здравна осигуровка, опасявам се, но съм сигурна, че училището ти ще те осигури. — Тя засия окуражително. — Е, разбрахме ли се?

Сара кимна, напълно загубила ума и дума.

— Отлично. Трябва да кажа, Дани — рече жената, Лайла, като тръгна плавно през стаята, — че се появи точно навреме. Нито по-рано, нито по-късно. — Извадила беше от роклята си кутия с клечки и палеше голям свещник близо до тоалетката си. — Защо не сложиш това ей там?

Говореше за подноса, който Уилкс й беше дал. На него имаше метална бутилка и чаша. Сара постави подноса на масата, където жената й показва, в съседство на украсения с гравюри и покрит с

шалове гардероб. Лайла беше застанала пред огледалото в цял ръст и се въртеше пред него, докато оглеждаше отражението си.

— Какво ще кажеш?

— Моля?

Тя постави ръка на стомаха си и го натисна навътре, докато напълни гърдите си с въздух.

— Тази отвратителна диета. Не вярвам да съм била по-прегладняла в живота си. Но, изглежда, наистина върши работа. Ти какво ще кажеш, Дани? Свалила ли съм още два килограма? Кажу честно.

Застанала в профил, жената беше само кожа и кости.

— Мисля, че изглеждате прекрасно — внимателно каза тя. — Не бих отслабвала повече на ваше място.

— Наистина ли? Защото, когато се погледна в това огледало, се питам кой е този дирижабъл? Този цепелин? *Боже мили, човечеството.* Това си мисля.

Сара си спомни нарежданията на Уилкс.

— Мисля, че трябва да се храните всъщност.

— Така ми казват. Повярвай ми, *това* вече съм го чувала — тя постави ръце на ханша си, намръщи лице и свали гласа си с октава. — Лайла, кльощава си. Лайла, сложи малко месце на тези кокали. Лайла това, Лайла онова. Дрън-дрън-дрън. — Изведнъж очите ѝ се разшириха панически. — Боже, колко е часът?

— Мисля, че е... обедно време?

— Боже мой!

Жената започна да се стрелка насам-натам из стаята, грабваше най-различни неща и ги поставяше, както личеше, където ѝ падне.

— Не стой така — нареди тя, грабнала купчина книги, които наблъска в библиотеката.

— Какво искате да направя?

— Просто... Не знам. *Нещо.* Ето — натовари Сара с възглавници. — Постави ги ей там. На онова там.

— Говорите за дивана ли?

— Естествено, че говоря за дивана!

И просто така лицето на жената се озари от удивителна, щастлива, сияйна светлина. Тя се взираше през рамото на Сара към вратата.

— Слънчице!

Коленичи, когато малко дете, момиче в проста риза, с руси къдрици, които подскачаха, се стрелна покрай Сара и се хвърли в протегнатите ръце на жената.

— Ангелчето ми! Сладкото ми, сладкото ми момиченце!

Детето, което държеше лист оцветена хартия, посочи към тюрбана на жената.

— Взе ли си ваната, мамче?

— Защо, да! Знаеш колко много мама обича да взима вана. Какво умно момиченце си ми ти! Сега ми кажи как минаха уроците? Джени почете ли ти?

— Четохме *Зайчето Питър*.

— Прекрасно! — засия жената. — Нали беше забавно? Хареса ли ти? Сигурна съм, че съм ти казвала колко много го обичах, когато бях на твоята възраст — тя погледна към листа. — А тук какво имаме?

Момиченцето го вдигна.

— Рисунка.

— Аз ли съм това? Нас двете ли си нарисувала?

— Това са птици. Това е Марта, а другата е Бил. Те си правят гнездо.

Проблясване на разочарование, но после жената отново се усмихна.

— Ама, разбира се, че са птици. Вижда се. Вижда се, както и нослето на личицето ти.

И така нататък, и така нататък. Сара едва проумяваше случващото се. Обхвана я силно ново чувство, чувство на биологична аларма. Нещо дълбоко, атавистично, увеличащо я с теглото и движението си, придружено от съсредоточаване на сетивата ѝ върху покрития с руси коси тил на момиченцето. Тези къдрици. Формата и пропорциите на тялото на момиченцето. Сара го разбра, преди да се досети, факт, който също знаеше, парадоксът, който създаваше у нея нещо като коридор, като образи, които се отразяват безкрайно в две редици срещуположни огледала.

— Колко ужасно от моя страна — казваше жената, Лайла, гласът ѝ беше някак невъзможно отделен от действителността, идваше от друга планета. — Напълно забравих обноските си. Ева, трябва да ти

представя някого. Това е новата ни приятелка — тя замълча, търсеше в ума си името.

— Дани — успя да каже Сара.

— Нашата прекрасна нова приятелка Дани. Ева, поздрави я.

Детето се обърна. Времето спря, когато Сара видя лицето ѝ. Неповторима смесица от форми и черти, единствени по рода си в цялата вселена. За Сара нямаше никакво съмнение.

Момиченцето ѝ отправи блестяща усмивка.

— Здравей, Дани.

Сара стоеше пред дъщеря си.

Но в следващата секунда нещо се промени. Падна сянка, мрачно присъствие се спусна над тях. То върна рязко Сара на земята.

— Лайла.

Сара се извърна. Мъжът стоеше зад нея. Лицето му, обикновено, незабележимо, подобно на хиляди други, от което обаче се излъчваше невидима заплашителна сила, неоспорима като гравитацията. Да го гледа човек означаваше да потъва.

Той изгледа Сара презрително, погледът му я прониза докрай.

— Знаете ли кой съм?

Сара преглътна. Гърлото ѝ се сви до краен предел. За пръв път мислите ѝ се насочиха към свитото пакетче, скрито в гънките на роклята ѝ, нямаше да е за последен.

— Да, господине. Вие сте Директор Гилдър.

Устата му се изви от отвращение.

— Спусни си воала, за Бога. Само като те гледам — и ми прилошава.

С треперещи пръсти тя свали воала. Сега сянката стана буквално сянка, чертите му милостиво се размазаха от тъканта като в мъгла. Гилдър мина покрай нея и отиде до мястото, където Лайла стоеше, приклепнала до дъщерята на Сара. Ако присъствието му означаваше нещо за момиченцето, Сара не го видя, но Лайла беше друга история. Всяка частица от нея се стегна. Притисна детето пред себе си като щит и се изправи.

— Дейвид.

— Спри — очите му се стрелнаха неодобрително към нея. — Изглеждаш окаяно, знаеш ли?

Обърна се към Сара.

— Къде е?

Тя разбра, че говори за подноса. Сара го посочи.

— Донеси го тук.

Ръцете ѝ някак успяха да се справят.

— Разкарай ги — каза Гилдър на Лайла.

— Ева, слънчице, защо с Дани не излезете навън? — погледът ѝ стрелна Сара умолително. — Навън е толкова красив ден. Малко свеж въздух, какво ще кажеш?

— Защо *ти* не ме изведеш — възрази момиченцето. — *Никога* не излизаш.

Лайла отговори с толкова мелодичен глас, сякаш пееше.

— Знам, слънчице, но знаеш колко чувствителна е мама към слънцето. А сега мама трябва да вземе лекарството си. Знаеш каква става мама, когато взима лекарството си.

Детето неохотно склони. Изтръгна се от Лайла и се насочи към Сара, която стоеше до вратата.

По силата на разпъващо чудо улови Сара за ръката.

Плът до плът. Ръчичката ѝ беше непоносимо мъничка, с едва доловима сила, и предизвика толкова спомени. Всички сетива на Сара се насочиха към изключителното усещане от мъничката ръка на момиченцето в нейната. За пръв път телата им се докосваха от времето, когато беше носила детето в себе си, но сега беше различно. Сара беше вътре.

— Тичайте, двечките — дрезгаво ги подкани Лайла. Махна им, изпълнена с крайно отчаяние, към вратата. — Забавлявайте се.

Без дума да каже, Кейт-Ева поведе Сара вън от стаята. Сара летеше и тежеше цели тонове. Ева, мислеше си тя. Трябва да я наричам Ева. Кратък коридор, след това площадка на стълбището и двойна врата в дъното, която се отваряше към малък, ограден двор с люлки. Небето ги гледаше с тържествена, снежна светлина.

— Хайде — рече детето и я пусна.

Покатери се на люлката. Сара застана зад нея.

— Блъсни ме.

Сара издърпа веригите, изведнъж станала нервна. Колко сигурна беше? Това безценно и обичано същество. Това свещено, чудно човече. Със сигурност метър дължина беше достатъчна. Тя отпусна веригите и момиченцето полетя, размахало настървено крака.

— По-високо — нареди тя.

— Сигурна ли си?

— По-високо, по-високо!

Всяко усещане я пробуждаше. Всяко беше безболезнено гравитирано в сърцето ѝ. Сара улови дъщеря си за гърба и я блъсна. Тя се издигна нагоре и надалеч в декемврийския въздух. Когато се издигаше, косата ѝ летеше назад и насищаше въздуха със сладкото ухание на телцето ѝ. Момиченцето се люлееше мълчаливо. Щастieto ѝ беше в самото усещане. Момиченце, което се люлее в зимен ден.

Скъпа моя Кейт, мислеше си Сара. Бебчето ми, единствена моя. Блъскаше отново и отново люлката, момиченцето летеше и винаги се връщаше в ръцете ѝ. Знаех, знаех, винаги съм знаела. Ти си искрицата на живота ми, която разпалвах хиляди пъти в самотните нощи. Никога не бих могла да я оставя да угасне.

[1] От исп. *Hablas ingles?* — Говориш ли английски? — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТ

Хюстън.

Разтвореният град, залят от морето. Великото градско блато, от което беше останало само сърцето му от небостъргачи. Урагани, проливни тропически дъждове, неконтролираното проникване на континенталните води, търсещи крайно спасение в Залива: сто години приливите бяха идвали и се бяха отдръпвали, заливали ниските земи, издълбавали мрачни заблатени ръкави и заразени делти, заличавайки всичко.

Намираха се на шестнайсет километра от центъра на града. Последните дни от пътуването се бяха превърнали в игра на дама, търсеха сухи места и участъци с проходими пътища, правеха просеки през трънливи, пълни с насекоми гъсталаци. В тези квартали природата беше разкрила истинската си злонамерена цел: всичко тук искаше да ги ужили, да ги връхлети, да ги изпохапе. Въздухът беше натезал и просмукан от влага и смрад на гнило. Дърветата бяха изкривени като грабливи ръце, приличаха на растения от съвсем друга епоха. Изглеждаха измислени. Кой би измислил подобни дървета?

Мракът се спускаше с химически жълтеещ здрач. Пътуването се беше свело до пълзене. Дори Ейми започна да дава израз на раздразнението си. Знаците на болестта ѝ не бяха утихнали, напротив. Когато си мислеше, че Гриър не гледа, той я улавяше да притиска ръце към стомаха си и да въздиша тежко от болка. За през нощта се настаниха на горния етаж на къща, която изглеждаше невъобразимо в съсипаното си великолепие: пищни полилеи, стаи с размерите на аудитории, всичките на петна от черна, отровна плесен. Кафява лента, висока метър над мраморния под бележеше височината на тинята от наводнението. В масивната спалня намериха подслон. Гриър отвори прозорците, за да се прочисти въздухът от вонята на амоняк: под тях в потъналия в лиани двор имаше плувен басейн, пълен с лепкава течност.

Цяла нощ Гриър слуша как дремльовците се мятат от дърво на дърво отвън. Скачаха и се улавяха с един или друг крайник, приличаха

на грамадни човекоподобни маймуни. Слушаше как шумолят в листака, следваха остриите писъци на плъхове, катерици и други дребни създания, които бяха срещнали смъртта си. Въпреки заповедта на Ейми, той спеше на пресекулки с пистолет в ръка. *Само помни. Картър е един от нас.* Той се молеше да е така.

На сутринта Ейми не беше по-добре.

— Трябва да почакаме — каза той.

Наложи ѝ се да събере всичките си сили, дори само за да стои. Тя не направи усилие да скрие неразположението си, притиснала ръце към стомаха си, свела глава от болка. Виждаше спазмите, които разкъсват корема ѝ, когато гърчовете ѝ обхващаха.

— Тръгваме — рече тя, стиснала зъби.

Продължиха на изток. Небостъргачите от търговската част се показаха в своята претенциозност. Някои се бяха срутили, глинестата почва се беше разширявала и свивала през годините и натрошила основите им, други стояха наклонени един срещу друг като пияници, които се клатушкат по пътя за дома. Ейми и Гриър вървяха по тясна ивица пясък между обхванатите от диви треви заливи. Слънцето беше високо и ярко. Появиха се отломки от морето: лодки, части от кораби, полегнали настрани в плитчините, сякаш припаднали от изтощение. Когато стигнаха до мястото, където земята свършваше, Гриър слезе от коня, извади бинокъла си от дисагите и го насочи над мръсната вода. Напред нямаше изход, пътят беше затворен от небостъргач, пред него имаше полегнал, здраво заседнал кораб. Кърмата му се издигаше невъзможно високо във въздуха, масивните витла се провиждаха над ватерлинията. На нея беше написано името на проядения от ръждата кораб: ШЕВРОН МАРИНЪР.

— Тук ще го намерим — рече Ейми.

До кораба нямаше сух път, трябваше да намерят лодка. Късметът им проработи. Върнаха се назад няколкостотин метра и откриха алуминиева гребна лодка, преобърната в тревите. Дъното им се стори здраво, нитовете здраво затегнати. Гриър я довлече до ръба на лагуната и я пусна във водата. Не потъна и той помогна на Ейми да се качи.

— Ами конете? — попита я той.

Лицето ѝ беше маска от едва сдържана болка.

— Мисля, че ще се върнем преди мръкване.

Той стабилизира лодката да се качи Ейми и сам седна на средната пейка. Плоска дъска им послужи за гребло. Седнала на кърмата, Ейми беше като товар. Очите ѝ бяха затворени, ръцете ѝ увити около кръста, от челото ѝ се стичаше пот. Не издаваше звук, но според Гриър сдържаше стоновете си само заради него. Когато разстоянието понамаля, корабът прие умопомрачителни размери. Ръждясалите му бордове се издигнаха на десетки метри над лагуната. Лежеше наклонен на една страна, водата около него беше черна от петрола. Гриър докара лодката им до фоайето на съседната сграда и спря при редица от неподвижни асансьори.

— Лушъс, май имам нужда от помощта ти.

Той ѝ помогна да слезе от лодката и се насочиха към най-близкия ескалатор. Придържаше я през кръста. Оказаха се в атриум с няколко асансьора и стени от опушено стъкло. На табела пишеше името на някаква фирма, под нея имаше схема с разположението на офисите. Изкачването, което ги очакваше, беше сериозно. Трябваше да изкачат най-малко десет етажа.

— Ще се справиш ли? — попита Гриър.

Ейми прехапа устни и кимна.

Последваха стрелката към стълбите. Гриър запали факла, отново я прихвана през кръста и започнаха да се изкачват. Застоялият въздух на стълбището беше задушлив от плесен, през няколко етажа им се налагаше да спират, за да дадат почивка на дробовете си. Стигнаха дванайсетия етаж.

— Мисля, че вече сме достатъчно високо — рече Гриър.

От затворените прозорци на пълен с книги офис погледнаха надолу към палубата на танкера, забит здраво в сградата на три метра под тях. Лесен скок. Гриър взе стола от бюрото, вдигна го над главата си и го запрати към прозореца.

Обърна се към Ейми.

Тя оглеждаше ръката си, държеше я пред себе си като чаша. Ярка червена течност изпълваше дланта ѝ. И тогава Гриър забеляза петното на туниката ѝ. По краката ѝ се стичаше още кръв.

— Ейми...

Тя го погледна.

— Уморен си.

Все едно че го обви безкрайна нежност. Сън, който го обхвана и завладя цялото му тяло.

— Проклятие — рече той, вече унесен и свит на пода.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Питър и останалите влязоха в Сан Франциско през магистрала 90. Беше рано сутринта. Прекарали бяха първата нощ в укритие във външния кръг от ширнали се градски предградия от рухнали и разграбени къщи. Стаята беше под полицейско управление с укрепена рампа отзад. Не беше укритие на Вътрешна сигурност, обясни Холис, ами едно от укритията на Тифти. Помещението беше по-голямо от онези, които Питър беше виждал, но не по-малко грубо — просто задушна стая с груби легла и гараж, в който чакаше вехт пикап, в каросерията имаше метални туби с бензин. Покрай стените бяха наредени кафези и метални военни сандъци. Майкъл попита какво има в тях, Холис изви вежда и му отговори:

— Не знам, Майкъл. Ти как мислиш?

Потеглиха на зазоряване под натежалото небе. Холис беше на волана, до него Питър, Майкъл и Лор пътуваха в каросерията. По-голямата част от града беше опожарен в дните на епидемията. Малко нещо беше оцеляло от центъра, по-високите сгради в него се брояха на пръсти и се издигаха с окаяна строгост на фона на избелелите хълмове. Изгорелите им фасади показваха почернялата им и разрушена вътрешност, където армия от дремльовци дремеше по цял ден.

— Просто дремльовци — казваха хората, въпреки че истината си беше истина: виралът си оставаше вирал.

Питър очакваше Холис да завие, да поеме на север или на юг, но вместо това той се насочи към сърцето на града, излезе от магистралата и тръгна по тесните улици. Пътят беше разчистен, колите и камионите — извлечени встрани от пътя. Когато сенките на сградите погълнаха камиона, Холис спусна задното стъкло на купето.

— Най-добре пригответе оръжията — предупреди той Майкъл и Лор. — Трябва да се погрижим за безопасността си тук.

— Нащрек сме, омбре — отговори му мъжът отзад.

Питър оглеждаше разрушенията. Винаги градовете насочваха мислите му към онова, което някога е представлявал светът. Сградите и къщите, колите и улиците, всичко някога е гъмжало от хора, които са

живели, без да знаят нищо за бъдещето, че един ден историята ще спре.

Напредваха безпрепятствено. Растителността стана по-гъста, когато пролуките между сградите се увеличиха.

— Колко остава? — попита той Холис.

— Не се притеснявай. Близо сме.

Десет минути по-късно тръгнаха покрай ограда. Холис влезе през вратата, измъкна ключа от контакта на пикапа и слезе. Питър остана като сащисан от начина, по който миналото го връхлетя: Холис можеше да е брат му, Тео, който отваря вратата към електростанцията, преди толкова много години.

— Къде сме? — попита той, когато Холис се върна при камиона.

— Форт Сам Хюстън.

— Военна база?

— По-скоро военна болница — обясни Холис. — Поне е била такава. Напоследък тук не се навъртат много доктори.

Продължиха пътя си. Питър имаше чувството, че се движат през малко село. Висока часовникова кула се издигаше от една страна на правоъгълник, който може би някога е бил център на градчето. Освен няколко церемониални оръдия не видя нищо, което да подсказва, че мястото е на армията — никакви камиони, танкове, какво разположение на оръжие, нито укрепления. Холис спря пикапа пред дълга, ниска сграда с плосък покрив. Над вратата й пишеше АКВА ЦЕНТЪР.

— Аква — рече Лор, след като всички слязоха. Гледаше изпод вежди и със съмнение табелата, на гърдите си имаше пушка, държеше я готова да се прицели с нея. — Като... за плуване ли?

Холис махна с ръка към пушката.

— Трябва да я оставиш тук. Не искаме да направим лошо впечатление. — Обърна се към Питър: — Последна възможност. Няма как да върнеш събитията назад след това.

— Сигурен съм.

Влязоха във фойето. По всичко личеше, че вътрешността на сградата е в добро състояние: здрав таван, прозорци, нямаше ги обичайните боклуци.

— Усещаш ли го? — попита Майкъл.

Ниско пулсиране, като гигантска дръпната струна, което се носеше от пода. Някъде в сградата работеше генератор.

— Очаквах да има пазачи — рече Питър на Холис.

— Понякога има, когато Тифти иска да направи представление. Но в общи линии не ни трябват.

Холис ги отведе до двойна врата, която отвори, а зад нея се показва огромно, покрито с плочи пространство с висок таван и — в центъра на помещението — просторен, празен плувен басейн. Поведе ги към втора двойна врата към площадка със стълби, осветена от жужащи флуоресцентни лампи. Питър искаше да попита Холис откъде Тифти взема газ за генератора, но после сам си отговори на въпроса. Тифти го взимаше оттам, откъдето взимаше всичко: крадеше го. Стълбите водеха към стая, претъпкана с тръби и метални резервоари. Сега бяха под басейна. Вървяха през претъпканото място и минаха през друга врата, но различна от предишните, изработена от тежка стомана. По нея липсваха каквито и да било отличителни знаци, нито пък се виждаше как се отваря. По гладката ѝ повърхност нямаше никакви видими механизми. На едната стена до нея имаше табло с бутони. Холис натисна бързо поредица от числа, след силно изщракване вратата се отвори и разкри тъмен коридор.

— Всичко е наред — кимна с глава към коридора Холис, — лампите се включват автоматично.

Щом едрият мъж влезе, редицата от флуоресцентни лампи запримигва, трептенето на светлината се подсилваше от болничнобелите стени на коридора. Очакванията на Питър за Тифти драстично еволюираха. Какво си беше въобразявал? Мръсен лагер, населен с огромни, подобни на горили мъже, въоръжени до зъби? Нищо от видяното дори бегло не се доближаваше до тези очаквания. Напротив: мястото досега подсказваше за ниво на техническа сложност, която надминаваше във всяко отношение техническото ниво на Кървил. И не само неговото мнение се променяше. Майкъл също беше зяпнал открито. *Страхотно местенце*, пишеше на лицето му.

Коридорът ги отведе при асансьор. Над него имаше камера. Който и да стоеше от другата страна, вече знаеше, че идват, наблюдаваха ги от влизането им в хола.

Холис изви глава към камерата, после натисна бутон в стената, съседна на малък говорител.

— Всичко е наред — каза той. — Те са с мен.

Чу се прашене, след това глас.

— Какви ги вършиш, Холис, мамка му!

— Всички сме без оръжие. Те са мои приятели. Гарантирам за тях.

— Какво искат?

— Трябва да се срещнем с Тифти.

Мълчание, май гласът от другата страна на интеркома се съветваше с някого.

— Не можеш да ги водиш тук просто така. Полудял ли си?

— Не бих молил, ако не беше важно. Отвори вратата, Дънк, и толкова.

Последва миг на бездействие. След това вратата се отвори.

— Залагаш си задника — предупреди го гласът.

Влязоха, асансьорът тръгна надолу със скърцане.

— Добре, слушам — обади се Майкъл, — що за местенце е това?

— Намираш се в стара база на МИИИЗАСАЩ. Това е помощна база към основното учреждение в Мерилънд, заработило по време на епидемията.

— Какво е МИИИЗАСАЩ? — попита Лор.

Майкъл й отговори.

— Съкращение на Медицински институт за изследване на инфекциозни заболявания към армията на Съединените американски щати. — Той се намръщи към Холис. — Не разбирам. Какво прави тук Тифти?

Вратите на асансьора се отвориха, последвани от шума от зареждане на оръжия, всеки от тях се озова пред дулото на пушка.

— На колене, всички.

Шестима. Най-младият не изглеждаше на повече от дваисет, най-старият към четирийсет. Наболи бради, мръсни коси, мръсни зъби: това беше по-логична гледка. Един от тях, гигантски мъж с грамадна плешива глава и гънки от мека тлъстина в основата на врата си, имаше синкави татуировки по цялото лице и откритата кожа по ръцете си. Очевидно това беше Дънк.

— Казах ти — обади се Холис, коленичил на пода като другите трима и с ръце зад тила, — те са ми приятели.

— Мълчи! — облеклото на мъжа беше сбирщина от различни униформи, както военни, така и от Вътрешна сигурност. Прибра револвера в кобура му и коленичи пред Питър, оглеждаше го с настойчиви сиви очи. Видени от по-отблизо, татуировките по лицето и ръцете на мъжа станаха по-ясни. Вирали. Ръце на вирали, лица на вирали, виралски зъби. Питър не се съмняваше, че под дрехите му тялото на мъжа е покрито с тях.

— Експедиционния — дрезгаво рече Дънк с тежко кимане. — На Тифти това много ще му хареса. Как се казваш, лейтенант?

— Джаксън.

— Питър Джаксън?

— Точно така.

Както стоеше приклепнал, Дънк се извъртя на пети към другите.

— Какво ще речете, господа. Не всеки ден имаме такива важни посетители. — Той отново се обърна към Питър. — Всъщност ние никакви посетители нямаме. Което е малко нещо проблем. Не сме на място, което би определил като туристическа дестинация.

— Трябва да се срещна с Тифти.

— Така чух и аз. Опасявам се, че в момента не е на разположение. Нашият Тифти е човек, който много си тачи уединението.

— Стига глупости — рече Холис. — Казах ти, гарантирам за тях. Тифти трябва да чуе какво имат да му кажат.

— Кашата си е твоя, приятелю. Струва ми се, че не си точно в положение да изискваш. Ами вие двамата? — обърна се той към Лор и Майкъл. — Какво ще кажете за себе си?

— Ние работим в рафинерията — отвърна Майкъл.

— Интересно. Да сте ни докарали малко петролец? — погледът му се насочи към Лор, усмивка, ярка като заплаха, проблесна по лицето му. — Теб май те познавам. Покер, не беше ли? Или зарове. Сигурно не си спомняш.

— Може ли да забравя муцуна като своята?

Ухилен, Дънк стана и потри дебелиите си ръце.

— Хубаво, беше ми много приятно да се запознаем. Истинско удоволствие. Преди да ви убия, някой иска ли да каже нещо? Сбогом,

например?

— Кажи на Тифти, че става дума за касапницата — рече Холис.

Нещо се промени. Питър веднага го усети. Думите се стовариха върху лицето на Дънк като сянка.

— Кажи му — настоя Холис.

Мъжът беше като окаменял. После измъкна пистолета си.

— Да вървим.

Дънк и мъжете му ги съпроводи по дълъг коридор. Питър си отваряше очите за мястото, но нямаше много за гледане, нови коридори и затворени врати. Много от вратите имаха табла с бутони на стените пред тях като онази под басейна. Дънк ги заведе пред такава врата, на която силно почука три пъти.

— Влез.

Великият гангстер Тифти Ламонт. За пореден път очакванията на Питър не се оправдаха. Тифти беше физически силен мъж, на дългия му извит нос стърчаха очила. Бледата му коса се спускаше до врата, тънка на темето и с корона от розов скалп под нея. Седеше зад голямо метално бюро, погълнат от невероятното занимание да строи кула от дървени клечки.

— Кажи, Дънк — рече той, без да вдига поглед. — Какво има?

— Заловихме трима натрапници, господине. Холис ги доведе.

— Разбирам — Тифти продължи търпеливо да подрежда клечките. — И не си ги убил, защото...?

Дънк се прокашля.

— Става дума за касапницата, господине. Казаха, че знаят нещо.

Ръцете на Тифти застинаха над модела. След няколко секунди вдигна лице и се взря в тях през стъклата.

— Кой каза?

Питър пристъпи напред.

— Аз.

Тифти го изгледа.

— Ами другите? Те какво знаят?

— Те бяха с мен, когато я видях.

— Кого видя именно?

— Жената.

Тифти не каза нищо. Лицето му беше непроницаемо като на слепец.

— Всички вѐн. Остани само ти... — прѣстѣт му сочеше Питѣр.
— Как се казваш?

— Питѣр Джаксѣн.

— Освен господин Джаксѣн.

— Какво ще наредиш да правя с останалите? — попита Дѣнк.

— Използвай въображението си. Гладни ми се виждат, защо не им дадеш да похапнат?

— Ами Холис?

— Прости ми, изглежда, не те чух? Ти не каза ли, че той ги е довел?

— Точно така. Той им показва къде сме.

Тифти тежко въздѣхна.

— Това е спѣнка. Холис, какво да те правя? Има си правила. Има си закон. Честта на крадците. Колко пѣти да ти го обяснявам?

— Съжалявам, Тифти. Помислих, че трябва да чуеш онова, което имат да ти кажат.

— Добре, но това нищо не променя. Поставяш ме в крайно неудобна позиция — погледѣт му уморено обходи стаята, сякаш следващите му думи щяха да изникнат някъде от рафтовете и папките.
— Много добре. Кой номер си в графика?

— Номер четири.

— Вече не си. Освободен си от клетката, до второ нареждане. Знам колко ти харесва. И постѣпих щедро.

Лицето на Холис беше безизразно. Каква беше тази клетка, запита се Питѣр.

— Благодаря, Тифти — рече Холис.

— Сега всички се омитайте.

Вратата се затвори зад тях. Питѣр зачака Тифти прѣв да проговори. Мѣжѣт стана иззад бюрото си и отиде до масичка с кана вода. Наля си вода в чаша и я изпи. Чак тогава мѣлчанието започна да натежава, той застана гѣрбом към Питѣр.

— Как беше облечена?

— Тѣмен плащ и очила.

— Какво друго видя? Имаше ли камион?

Питѣр разказа събитията от Пѣтя на нефта. Тифти го остави да говори. Когато Питѣр приключи, мѣжѣт се върна при бюрото си.

— Искам да ти покажа нещо.

Отвори горното чекмедже, измъкна лист хартия и я плъзна по повърхността на бюрото. Рисунка с въглен, хартията се беше втвърдила и леко изгубила цвят, жена и две момиченца.

— И преди си ги виждал, нали? Познавам.

Питър кимна. Не можеше лесно да откъсне очи от рисунката. У нея имаше завладяващ дух, сякаш жената и децата ѝ гледаха през страницата от място отвъд обикновените параметри на времето и пространството. Все едно гледаше призрак, три призрака.

— Да, в Колорадо. Гриър ми я показа, след като Ворхис беше убит. Имаше голяма купчина такива рисунки — вдигна поглед към Тифти, който го наблюдаваше вторачено, като учител, който изпитва. — Защо имате копие?

— Защото ги обичах — отвърна Тифти. — С Вор имахме пререкания, но той винаги е знаел отношението ми към тях. Те бяха и мое семейство. Затова ми даде тази рисунка.

— Загинали са на полето.

— Дий загина, както и мъничката, Сири. И двете бяха убити на място. Случи се бързо, но знаеш какво се казва: направи го бързо, но да не е днес. Другото момиченце, Нитя, изчезна — той се намръщи. — Изненадан ли си от всичко това? Не си го очаквал, нали?

Питър дори не успя да отговори.

— Разказвам ти тези неща, за да разбереш кои и какви сме. Всички тези мъже са изгубили някого. Дадох им дом, място, където да излеят гнева си. Например Дънк сега може да ти изглежда впечатляващ, но когато аз погледна към него, знаеш ли кого виждам? Единайсетгодишно дете. И той беше при касапницата на полето. Майка, баща, сестра, никой не остана.

— Не разбирам какво общо има с това нелегалната търговия.

— Защото тя е само част от дейността ни. Начин да си плащаме сметките, ако искаш така да се изразя. Гражданската власт ни търпи, защото се налага. В известно отношение сме ѝ необходими, колкото и тя на нас. Не сме много по-различни от Експедиционния, просто другата страна на монетата.

Логиката на Тифти беше прекалено удобна, начин да оправдае престъпленията си, от друга страна — Питър не можеше да отрече значението на рисунката.

— Полковник Апгар каза, че сте били офицер. Разузнавач снайперист.

Лицето на Тифти светна от бърза усмивка, тук имаше някаква история.

— Трябваше да се сетя, че Гунар има пръст в тази работа. Какво ти каза?

— Че светкавично сте станали капитан. Нарече ви най-добрия разузнавач, който някога е имало.

— Така ли? Проявил е любезност, но не много.

— Защо сте подали оставка?

Тифти сви рамене нехайно.

— По много причини. Можеш да кажеш, че животът на военния не ми подходеше много. Присъствието ти тук ме кара да мисля, че и на теб не ти подходва много. Предполагам, че и вие сте прекрачили границите, лейтенант. От колко дни сте самоотлъчил се?

Питър се почувства натясно.

— Само два.

— Самоотлъчването си е самоотлъчване. Повярвайте ми, знам всичко за него. Но да отговоря на въпроса ви: Напуснах Експедиционния заради жената от касапницата на полето. И по-точно, защото казах на Командването откъде е дошла, а те отказаха да предприемат каквито и да било действия.

Питър остана втрещен.

— *Знаете* откъде е дошла?

— Разбира се, че знам. Знае и Командването. Защо си мислите, че Гунар ви е изпратил тук? Преди петнайсет години бяха част от отряд от трима войници, изпратен на север, за да намери източника на радиосигнал някъде от Айова. Много слаб, само някакво слабо прашене, но достатъчно, за да го уловим. Не знаехме защо, но Експедиционният не се занимаваше с проследяването на случайните изписувания, макар че улавяхме само някакъв шум, постоянно се губеше. Заповедите ни бяха да разузнаем източника и да докладваме, нищо повече. Натъкнахме се на град поне два, може би три пъти по-голям от Кървил. Без стени, без прожектори. По всички сметки изобщо не би трябвало да съществува. И знаеш ли какво видяхме друго? Камиони, като този, който видях на полето точно преди нападението. Като онзи, който ти си видял преди три дни.

— Какво каза Командването?

— Наредиха ни да не казваме никому.

— И защо? — попита Питър, макар да беше получил същите заповеди.

— Кой ли знае? Предполагам, че заповедта е дошла от гражданската власт, а не от военните. Изплашиха се. Които и да бяха онези хора, имаха оръжие, на което ние не можехме да се възпротивим.

— Виралите.

Мъжът кимна безизразно.

— Запушете си ушите и се надявайте никога повече да не се върнат. Може би не грешаха, но с подобно нещо не можех да се примиря. В същия ден подадох оставка.

— Връщали ли сте се там?

— В Айова ли? И защо да го правя?

Питър усети как напрежението му се увеличава.

— Дъщерята на Ворхис би могла да е там. Както и Сара. Видели сте камионите.

— Съжалявам, Сара. Познавам ли тази жена?

— Съпругата на Холис. Или щеше да бъде. Изгубихме я при „Розуел“.

По лицето на мъжа премина съжаление.

— Разбира се. Грешката е моя. Мисля, че го знаех, макар да ми се струва, че никога не е споменава името й. Независимо от това, нищо не се променя, лейтенант.

— Но те може да са живи.

— Едва ли има подобна вероятност. Мина много време. И в двата случая няма какво да правя. Нито тогава, нито сега. Трябва ви армия. За бойно нападение, което е повече или по-малко гарантирано, но ние нямаме такава. И в защита на командването и властите, онези хора — които и да са — така и не се завърнаха. Поне досега, ако казваш истината.

Нещо липсваше, помисли си Питър, подробност, която се таеше на ръба на съзнанието му.

— Кой друг беше с вас?

— В отряда на разузнавачите ли? Командващият офицер Нейт Кръкшанк. Третият мъж беше млад лейтенант на име Лушъс Гриър.

Информацията потресе Питър.

— Заведете ме там. Покажете ми къде е.

— И какво ще правим, когато стигнем там?

— Ще открием нашите хора. Ще ги измъкнем някак.

— Вие слушате ли ме, лейтенант? Онези хора не са просто оцелели. Те са в съюз с виралите. Нещо повече, жената може да ги контролира. И двамата сме видели как става.

— Не ме е грижа.

— А би трябвало. Само ще си изпросите да ви убият. Или да ви обсебят. Втората възможност ми се струва доста по-лоша.

— Тогава само ми кажете как да ги намеря. Ще отида сам.

Тифти се изправи иззад бюрото си, отиде до маса в ъгъла и си наля втора чаша вода. Изпи я бавно, глътка по глътка. Когато мълчанието се проточи, Питър доби впечатлението, че умът на мъжа е другаде. Почуди се дали срещата не е свършила.

— Кажете ми нещо, господин Джаксън. Имате ли деца?

— Какво общо има това?

— Удовлетворете любопитството ми.

Питър поклати глава.

— Нямам.

— Семейство?

— Имам племенник.

— А той къде е сега?

Въпросът беше неудобно изучаващ. А тонът на Тифти беше така обезоръжаващ, че отговорите идваха просто от само себе си.

— При сестрите. Родителите му бяха убити при „Розуел“.

— Близки ли сте? За него важен човек ли сте?

— Накъде биете?

Тифти пренебрегна въпроса му. Постави празната чаша на масата и се върна при бюрото си.

— Подозирам, че страшно ви се възхищава. Великият Питър Джаксън. Не бъдете толкова скромни — знам точно кой сте, знам и повече от официалната информация. Онова ваше момиче, Ейми, и работата с Дванайсетте. Не винете Холис, не той е източникът ми.

— Тогава кой?

Тифти се засмя.

— Може би друг път ще споделя. Сега говорим за племенника ви. Как казахте, че му е името?

— Не съм казвал. Кейлъб.

— Питам ви дали за Кейлъб сте като баща. Въпреки скитосванията из териториите в опити да спасите света от страшната вирусна заплаха, бихте ли казали, че това е така?

Питър остана с впечатлението, че е бил съвършено манипулиран. Случващото се му напомни как игра шах с момчето: в едната минута се носеше по течението на играта, в следващата вече беше притиснат и краят беше дошъл.

— Въпросът е прост, лейтенант.

— Не знам.

Тифти го изгледа продължително, после каза със заключителен тон:

— Благодаря ви за честния ми отговор. Съветвам ви да забравите за всичко случило се, да се приберете у дома и да отгледате детето си. Заради него и заради вас самия ще ви пусна, както и вашите приятели, с предупреждението, че споменаването на местонахождението ни, как да се изразя, няма да ви донесе щастливи преживявания.

Шах и мат.

— Това ли е? Нищо ли няма да направите?

— Считайте го за най-голямата услуга, която някой някога ви е правил. Приберете се у дома, господин Джаксън. Живейте живота си. По-късно ще ви благодарите.

Умът на Питър се мъчеше да се улови за нещо, да каже нещо, което ще убеди мъжа да им помогне. Посочи към рисунката на бюрото.

— Момиченцата. Казахте, че сте ги обичали.

— Обичах ги. Обичам ги. Именно затова няма да ви помогна. Наречете ме сантиментален, но смъртта ви няма да тежи на моята съвест.

— Вашата съвест ли?

— Имам съвест, да.

— Изненадвате ме, знаете ли? — рече Питър.

— Нима? И как именно?

— И през ум не би ми минало, че Тифти Ламонт е страхливец.

Ако Питър беше очаквал някаква реакция, не видя такава. Тифти се облегна на стола, събра пръстите на ръцете си и го погледна хладно над очилата си.

— Да не си въобразявате, че ако ме вбесите, ще ви кажа онова, което искате?

— Нещо такова, да.

— Тогава ме бъркате с някого, който го е грижа какво мислят другите за него. Добър опит, лейтенант.

— Казахте, че едно от момиченцата е изчезнало. Не разбирам как може да си седите тук, щом тя може да е жива.

Тифти въздъхна снизходително.

— Може би все още не сте осведомен, но този свят не работи на принципа „ами ако“, господин Джаксън. Прекалено много „ами ако“ са само начин да ви държат буден нощем, а няма много възможности из тези места човек да се наспи както трябва. Не ме разбирайте погрешно, възхищавам се на оптимизма ви. Добре, може би думата не е „възхищавам“, може би тя е прекалено силна, но го разбирам. Едно време и аз не бях много по-различен. Но тези дни отминаха. Имам само тази рисунка. Всеки ден я гледам. Засега трябва да се задоволя с това.

Питър отново взе рисунката. На лицето на жената грееше усмивка, косата ѝ беше развята от невидим повей, момиченцата, ококорили очи, изпълнени с надежда като всички деца, чакаха съдбите им да се сбъднат. Питър не се съмняваше, че целият живот на Тифти се върти около тази рисунка. Докато я гледаше, почувства присъствието на сложен дълг, вярност, дадени обещания. Рисунката не беше просто спомен, тя беше начин този мъж да се самонаказва. Тифти би желал и той да беше умрял с тях на полето. Колко странно, да стигне дотам, че да съчувства на Тифти Ламонт.

Питър върна рисунката на мястото ѝ на бюрото на Тифти.

— Казахте, че контрабандата е само част от дейността ви. Не ми казахте каква е другата.

— Не съм, нали? — Тифти свали очилата си и стана. — Добре. Елате с мен.

Тифти натисна бутоните на поредното табло и тежката врата се отвори, откри просторно помещение с огромни метални клетки, подредени до стените. Въздухът беше възкисел, миришеше на животни, на кръв и на сурово месо, най-вече на алкохол. Светлината

имаше хладен, виолетово-син оттенък „виралско синьо“, обясни Тифти, с честота четиристотин нанометра, на самата граница на видимия спектър. Достатъчна, за да ги държи спокойни. Строителите на сградата са разбирали много добре обектите на изследванията си.

Майкъл и Лор се бяха присъединили към тях. Прекосиха залата с клетките и се качиха по неголямо стълбище. Очевидно беше какво ги очаква, въпросът беше само как ще се разкрие.

— А това — каза Тифти и отвори панел, зад който се видяха още два бутона, един зелен и един червен — е мястото за наблюдение.

Стояха на дълъг балкон с поредица от пътеки, които се издаваха над метална ивица. Тифти натисна зеления бутон. С дрънкане на машинарии и вериги ивицата започна да се отдръпва от другата стена и откри повърхност от армирано стъкло.

— Хайде — подкани ги Тифти. — Погледнете сами.

Питър и останалите стъпиха на пътеката. Веднага един от виралите се хвърли към стъклото и се удари с глух удар, отскочи и се претърколи в ъгъла на клетката си.

— Да... пукна — едва рече Лор.

Тифти също стъпи на пътеката.

— Сградата е построена с една цел: изучаване на виралите. Поточно как да бъдат убивани.

Тримата се взираха в контейнерите под тях. Питър преброи деветнайсет създания, дваият контейнер беше празен. Повечето приличаха на дремльовци, едва се помръдваха, но онзи, който беше скочил към тях, беше различен — напълно развита женска драка. Изглежда ги лакомо, когато тръгнаха по пътеката, тялото ѝ се напрегна и изви хищническите си ръце.

— Как ги ловите? — попита Майкъл.

— С капани.

— С въртящи се мрежи ли?

— Тези са за любителите. Въртенето ги обездвижва, но подобни устройства не са добри, освен ако не искаш да ги елиминираш на място. За да ги уловиш живи, използваме капаните с примамка, които са използвали и построилите това място. Волфрамова сплав, изключително силна.

Питър откъсна очи от драката.

— И колко научихте?

— Не толкова, колкото ми се иска. Гърдите, горната устна. Има и трето уязвимо място в основата на черепа, но е много малко. Кървят до смърт, ако ги разчлените, но не е лесно да се разреже кожата. Жегата и студът не дават голям ефект. Опитали сме множество отрови, но са прекалено умни за тях. Имат изключително развито обоняние и не искат да ядат нищо, което сме отровили, независимо колко са гладни. Едно от нещата, които знаем със сигурност, е, че потъват. Телата им са прекалено плътни, за да се държат на повърхността и не могат да задържат дъха си дълго. Издържат най-много до седемдесет и шест секунди.

— Ами ако ги подложите на глад? — попита Майкъл.

— И това сме пробвали. Забавя ги и влизат в едно сънливо състояние.

— И?

— Доколкото можем да преценим, могат да останат в него безкрайно. Най-накрая престанахме да опитваме.

Изведнъж Питър разбра какво вижда. Работата с контрабандата беше само прикритие. Истинската цел на този мъж беше тук, в това помещение.

— Тифти, ти ми пробута само глупости.

Всички се извърнаха. Тифти скръсти ръце на гърдите си и изглежда мрачно Питър.

— Имате нещо наум ли, лейтенант?

— Винаги си искал да се върнеш в Айова. Просто не си открил как.

Изражението на Тифти не се промени. Изведнъж то стана остаряло, изнурено от живота.

— Това е интересна теория.

— Дали?

Пет секунди двамата не откъсваха очи един от друг. Останалите също мълчаха. Едва когато тишината се проточи прекалено, Майкъл разпръсна напрежението.

— Падна си по теб, Питър, ако питаш мен.

Четири метра и половина по-надолу огромната драка го гледаше, главата ѝ лениво се въртеше на възлестия ѝ врат. Тя отвори паст в нещо като прозявка и оголи зъби като че искаше да покаже как лъщят. *Теб чакат.*

Тифти пристъпи напред.

— Последната ни придобивка — рече той. — Много се гордеем с нея, седмици я преследвах. Рядко се сдобиваме с напълно развита драка вече. Нарекохме я Шийла.

— Какво ще правите с нея? — полюбопитства Майкъл.

— Не сме решили. Обикновеното сигурно. Малко това, малко онова. Но за клетката е много злонравна.

Питър си припомни наказанието на Холис.

— Какво е клетката?

На лицето на Тифти грейна усмивка.

— А — само рече той.

Полунощ. Изминалите часове тримата прекараха в малка, неизползвана стая, а един от хората на Тифти ги пазеше отпред. Питър най-накрая беше успял да заспи, когато прозвуча жужене и вратата се отвори.

— Елате с мен — рече Тифти.

— Къде отиваме? — поиска да научи Лор.

— Навън, разбира се.

Защо „разбира се“, запита се Питър. Но, изглежда, Тифти така действаше. Човекът имаше вкус към театралността.

— Къде е Холис? — попита Питър.

— Не се притеснявай, ще дойде.

Облачна нощ без звезди. Чакаше ги камион, паркиран пред стъпалата. Метнаха се в каросерията, а Тифти се качи в кабината с шофьора. Не ги пазеха, но и не носеха оръжие, къде биха могли да избягат в тъмнината?

Пътуваха няколко минути, преди камионът да се насочи към огромна правоъгълна сграда, подобна на хангар за самолети. Имаше още няколко коли, включително огромен камион платформа. Наоколо обикаляха мъже с факли, очевидно въоръжени с револвери и пистолети, някои пушеха царевична коса. Отвътре се чуваше шум от гласове.

— Сега ще видите по какво си падаме наистина — рече Тифти.

Вътрешността на сградата беше грамадно, подобно на пещера пространство, осветено от факли. Огромно американско знаме,

одрипавяло от времето, висеше на една от гредите. В центъра беше клетката, сводеста структура с диаметър около петнайсет метра с верига с кука, която се спускаше към пода от най-високата ѝ точка. Заобикаляха я пейки, претъпкани от мъже. Всичките говореха високо, разпалено размахваха остини към фигурата, която се движеше нагоре и надолу по редиците. При влизането на Тифти тълпата го поздрави радушно и прибави към поздрава тътен от думкащи нозе. Той не направи нищо да приеме поздравленията, съпроводи тримата до празен сектор на долната редица от пейки, само на няколко стъпки от плетената метална решетка.

— Пет минути до началото на залаганията! — прогърмя глас. — Пет минути!

Холис се настани до тях.

— Дали е това, което си мисля? — рече Питър.

Той кимна стегнато.

— В общи линии.

— Те за изхода ли наддават?

— Някои го правят. С дремльовците се наддава най-вече колко време ще отнеме.

— И си участвал в това нещо.

Холис го изглежда странно.

— И защо да не участвам?

Разговорът беше прекъснат, когато втори, по-висок поздрав изригна. Питър погледна и видя как в залата внасят метален кафез с високоповдигач. От другата страна влезе човек, който вървеше наперено и важно; Дънк. Носеше тежки наколенници и копие, на темето му имаше маска на чистач и така покритото му с татуировки лице оставаше открито. Вдигна десния си юмрук и заудря във въздуха. Жестът му предизвика лудешко думкане с крака от страна на зрителите. Шофьорът на високоповдигача остави кафеза в средата на клетката и даде назад, втори мъж закачи резето за веригата. Когато той се отдръпна на безопасно разстояние, Дънк влезе. Вратата след него се затвори.

Сред публиката изшъткаха. Тифти, седнал до Питър, стана, държеше мегафон. Прокашля се и през мегафона се обърна към тълпата.

— Моля всички да станат за националния химн.

Всички се изправиха, поставиха десници на гърдите и запяха:

*О, кажи, не виждаш ли на светлината от зората
какво поздравихме гордо сред последните следи от
зрача?*

*Чи и широки линии и ярки звезди в опасната битка
над укрепленията, които пазим, така красиво се
вяха?*

Питър също стоеше прав, мъчеше се да си спомни думите. Това беше стара песен, от Времето Преди. Учителката им ги беше научила на нея в Убежището. Но мелодията беше сложна и думите не можеха да бъдат свързани с нищо от детството му, затова така и не успя да я хареса. Погледна към извилия вежди Майкъл, който беше изненадан колкото него.

Последната стържеща нотка се преля в нов изблик на ръкопляскания. От мистичния хаос се появи повтарян рефрен, ритъмът се определяше от думкащите крака: *Дънк, Дънк, Дънк, Дънк...* Тифти ги остави да скандират, след това вдигна ръка за тишина. Отново стоеше с лице към клетката.

— Дънк Уидърз, готов ли си?

— Готов съм!

— Тогава... Пускайте хронометъра!

Врява. Дънк свали маската си, изсвири сирена, веригата беше дръпната. За момент нищо не се случи, след това дремльото изскочи от кафеза и зашари из клетката с бързи, ловки движения, като хлебарка, която пълзи по стена. Може би търсеше изход или удобна позиция за нападение, Питър не можеше да каже. Тълпата си имаше свое мнение. На мига ръкоплясканията се превърнаха в освиркване и дюдюкане. На върха на клетката дремльото сграбчи един от прътите с краката си и се провесил с главата надолу, разперил ръце встрани. Дънк стоеше под него, крещеше обиди, които не се чуваха, размахваше копие и го предизвикваше да се спусне. *Месо! Припяваше тълпата и пляскаше в унисон. Месо! Месо! Месо! Месо!*

Дремльото изглеждаше дезориентиран, почти замаян. Безизразният му поглед се стрелкаше насам-натам из залата, сякаш

врявата и тупурдията бяха притъпили инстинктите му. Чертите му изглеждаха отпуснати, като че човешките му белези бяха разтворени в силна киселина. Вися още пет секунди, десет.

Месо! Месо! Месо! Месо!

— Стига толкова! — Тифти стана на крака и вдигна мегафона.

— Хвърлете месо!

През решетката полетяха огромни, кървави късове и паднаха в клетката с мръсно плъосване. Това беше достатъчно. Създанието се пусна от стоманения прът и се хвърли към най-близкия къс. Преден бут на крава, дремльото го грабна от пода и го наблъска в челюстта си на тлъсти хапки и не толкова пиеше течностите от него, колкото ги вдишваше. Две секунди и парчето беше пресушено, създанието захвърли разкъсаните останки.

Завъртя се към Дънк. Сега човекът вече означаваше нещо. Дремльото приклегна, пазеше равновесие на пръстите на краката си и разперените си ръце. Предупредително вирване на главата, мигът на погледа.

И се хвърли.

Когато виралът скочи към него, протегнал ръце, насочил хищническите си нокти към гърлото му, Дънк се хвърли на пода и скочи, размахал копието. Тълпата подивя. Питър също го усети, суровия възторг на борбата, който потече по вените му. Дремльото избегна копието и отскочи назад към стената на клетката. Този път нямаше никакво замаяно оттегляне, намеренията бяха ясни. Връхлитат ли, връхлитат отгоре. Шест метра нагоре, дремльото се оттласна гърбом от металните прътове, праметна се, изви се като тирбушон при приземяването с бързо движение и се изправи на краката си на три метра от Дънк. Същото положение, но обърнато: Дънк се хвърли, дремльото се сниши. Копието прониза празното пространство над главата на вирала. Когато Дънк се втурна напред, понесен от собствения си устрем, Дремльото отскочи и се хвърли с главата напред към диафрагмата му, обвита с предпазни подплънки, и го хвърли в клетката.

Дънк се завъртя притиснат прав към решетките очевидно разтърсен. Копието лежеше на пода вляво от него, маската беше разкъсана. Питър видя как посяга към оръжието, но жестът му беше вял, ръката му опипваше със замаяна несигурност. Гърдите му се

надигаха като хармоника, от носа му към горната му устна течеше струйка кръв. Защо дремльото все още не го беше довършил?

Защото това беше клопка. Дремльото май подозираше същото и наблюдаваше падналия боец. Питър усещаше вътрешната борба на създанието. Поривът да убие се противопоставяше на недоразвитото тактическо подозрение, че не е това, което изглежда — следа, вероятно от човешката способност да разсъждава. Кое щеше да надделее? Тълпата напяваше името на Дънк, опитваше се да го извади от ступора. Или това, или да подтикне дремльото към действие. Смъртта на когото и да било от двамата щеше да свърши работа. Със самото си влизане в клетката Дънк вече си беше осигурил най-важната победа: да бъде човек. Да отрече господството на вирала над себе си, над приятелите си, над света. Останалото щеше да стане, както щеше да стане.

Кръвта победи.

Дремльото скочи във въздуха. Едновременно с това лутащата се ръка откри и улови копието. Когато създанието падна, Дънк вдигна копието под ъгъл от четирийсет и пет градуса, изравни го с центъра на спускащата се гръд на дремльото, опря дръжката на копието към пода между коленете си.

Разбра ли дремльото какво ще се случи? Преживя ли в този миг от време, в който резултатът беше предопределен, осъзнаването на полета си към смъртта? Щастлив ли беше? Или тъжен? Върхът на копието попадна в целта си и прониза създанието с такава мощ, че отне живота му в едно-единствено, велико, мигновено предсмъртно издихание.

Дънк избута трупа настрани. Питър се присъедини към тълпата, която беше на крака. Енергията му беше част от тяхната, течеше като общ поток. Гласът му звънтеше сред множеството:

Дънк, Дънк, Дънк, Дънк!

Дънк, Дънк, Дънк, Дънк!

Защо беше различно? Питър се чудеше, докато друга част от мозъка му отказваше да го е грижа, понесен от неочакван възторг. Изправял се беше пред виралите на отбранителния вал, в градове, пустини, гори, полета. Спускал се беше в дълбока хиляда петстотин двайсет и четири метрова гъмжаща от тях пещера. Стотици пъти се беше изправял пред смъртта, но смелостта на Дънк беше нещо повече,

нещо по-чисто, нещо изкупително. Питър погледна към приятелите си. Майкъл, Холис, Лор: нямаше грешка. И те се чувстваха като него.

Само Тифти изглеждаше различен. И той беше станал на крака като останалите, но по лицето му нямаше никаква емоция. Какво виждаше той със скритото си око? Къде се беше отнесъл? Върнал се беше към полето. Дори клетката не можеше да намали товара му. Това беше възможността за Питър. Той изчака ръкоплясканията и възгласите да затихнат. На трибуните се брояха и изчисляваха залозите.

— Нека аз да вляза в клетката.

Тифти го изгледа извил вежда.

— Лейтенант, за какво ме молите?

— Облог. Моят живот срещу обещанието ви да ме заведете в Айова. Не просто да ми кажете къде се намира градът. Трябва да дойдете с мен.

— Питър, идеята не е добра — предупреди го Холис. — Знам как се чувстваш. Наричаме го треската на клетката.

— Не е това.

Тифти скръсти ръце на гърдите си.

— Господин Джаксън, колко тъп ви изглеждам? Славата ви върви преди вас. Не се съмнявам, че някакъв дремлювец е доста под вашите способности.

— Не искам дремльо — рече той, — ами Шийла.

Тифти го изгледа. Зад него Майкъл и Лор мълчаха. Може би разбраха какво прави, може би не. Може би бяха сацисани от факта, че очевидно Тифти не беше в състояние да отговори. И в двата случая нямаше значение.

Тифти и двама от хората му съпроводиха Питър до стаичка в задната част на арената. Майкъл и Холис бяха с него. Лор чакаше на трибуните. Стаята беше празна, с изключение на дълга маса, на която имаше наколенки с протектори и огромен избор от оръжия. Питър ги огледа. Отначало се притесняваше, че наколенките ще забавят движенията му прекалено много, но те се оказаха изненадващо леки и гъвкави. Маската беше друг въпрос. Питър не виждаше от каква полза ще му е, освен това ограничаваше полезрението му. Махна я.

Сега оръжието. Имаше право на две оръжия. Огнестрелните бяха забранени, само хладно оръжие. Ножове, арбалети, копия, мечове и брадви с най-различни дължини и тегло. Арбалетът беше изкушаващ, но в толкова ограничено пространство щеше да отнеме много време да го презареди. Питър избра дълго метър и половина копие с шипове по стоманения връх.

За второ оръжие погледът му затърси нещо, което да е подходящо за намеренията му. В ъгъла на стаята имаше галванизирано кошче за боклук. Той взе капака и го огледа.

— Някой да ми даде парцал.

Намери се и парцал. Питър плю отгоре му и излъска вътрешността на капака. Отражението му бавно започна да се появява — не се виждаше ясно, беше размазано и едва се различаваше, но трябваше да свърши работа.

— Ето това искам.

Хората на Тифти се разсмяха гръмогласно. *Капак от кошче за боклук! Някакво си жалко щитче срещу грамадна драка! Той да не иска да се самоубива?*

— Да проявявате глупост е едно, лейтенант — рече Тифти. — Но да се самоубивате, не мога да позволя.

Майкъл погледна към него, намръщен озадачено.

— Като... Лас Вегас?

Питър му кимна кратко и отново се обърна към Тифти.

— Ти каза, че мога да си избере каквото искам от стаята.

— Така казах.

— Ами избрах.

Поведоха го към арената. Тълпата изригна в резове и думкане, но сега врявата беше по-различна, отколкото при Дънк. Симпатиите им се бяха обърнали. Питър не беше един от тях, с възторг очакваха да наблюдават смъртта му, да гледат как умира този нагъл войник от Експедиционния, проявил нахалството да си въобрази, че може да надвие драка. Кафезът вече беше поставен в центъра на кръга. Когато Питър се приближи, той си помисли, че вижда как се люлее. Чу от пейките.

— Край на залаганията!

— Не е късно да се откажеш — рече Холис. — Можем да избягаме.

— Как вървят залозите?

— Десет срещу един, че ще оцелееш трийсет секунди. Сто срещу един, че ще удържиш минута.

— Ти заложил ли?

— Че ще спечелиш за четирийсет и пет. Ще бъда осигурен до живот.

— Уговорката ни важи, нали? — Нямаше нужда Питър да уточнява: *Ако ме ухапе, но оцелея, не ме оставяй жив. Нека умра бързо.*

— Не се тревожи.

— Майкъл? Гледай да си изпълни обещанието.

Лицето на мъжа беше съкрушено.

— Иисусе, Питър. *Веднъж* го направи. Може би нещо друго ги е забавило. Не си ли мислил за тази възможност?

Питър погледна към кафеза в средата на кръга. Тресеше се като машина.

— Благодаря... Сега обмислям тази възможност.

Стиснаха си ръце. Тежък момент, но бяха преживявали подобен миг и преди. Питър влезе в клетката. Един от мъжете на Тифти заключи вратата зад него. Холис и Майкъл заеха местата си на пейките до Лор. Тифти вдигна мегафона.

— Лейтенант Джаксън от Експедиционния, готов ли сте?

Хор от овиквания. Питър се постара да ги изключи. Движеше се само по силата на убеждението, но сега, когато моментът беше настъпил, тялото му започна да се съмнява в ума му. Сърцето му заби диво, дланите му овлажняха. Копието тежеше неимоверно в ръката му. Пое въздух с пълни гърди.

— Готов съм?

— Тогава... включете хронометъра!

Впоследствие Питър научи, че сблъсъкът е продължил само двайсет и осем секунди. Сториха му се едновременно безкрайни и мигновено протекли, случи се бавно и изведнъж, размазана поредица от събития, които не отговаряха на обикновения ход на времето.

Той си спомняше следното:

Драката излетя от кафеза, като водна струя от маркуч, с величествен висок скок, сила в най-чистата ѝ природа, направо към върха на клетката, след това отскочи още три пъти от страна на страна с такава бързина, че Питър не смогваше да я следи с поглед, картината, видяна с мисълта му за освобождаването, което беше очаквал, вития скок на тялото ѝ, с който се хвърли отгоре му, мига, в който той се случи, точно като го беше предвидил, мощта на сблъсъка на двете тела, едното неподвижно, другото устремило се към него в скок, своето движение за миг или два, но не повече — как се търкаля, търкаля, търкаля.

Лежеше по корем. Капакът от кошчето за боклук го нямаше. Преобърна се по гръб и тръгна назад на крака и ръце, тогава разбра какво е останало от копие. Дръжката се беше строшила на половин метър от върха му. Той го улови с юмрук и се изправи. Приведе се, полюляваше се, поне щеше да умре изправен. На далечна планета тълпата надаваше възгласи. Виралът тръгна към него по начин, който би определил като нехаен, все едно се разхождаше. Тя наклони глава и отвори челюсти, за да му даде възможност да поогледа подробно зъбите ѝ.

Погледите им се срещнаха.

Наистина се *срещнаха*. Искрен, търсещ душа поглед. Мигът замря и в него именно Питър почувства как умът му прониква в нейния: чувствата и спомените на вирала, мислите и желанията, човекът, който е била, болката от ужасното създание, в което се е превърнала. Изражението ѝ омекна, стойката ѝ се отпусна видимо. Свирепостта на изражението ѝ вече съдържаше и друго: дълбока меланхолия. У нея все още съществуваше човешко същество, като пламъче в мрака. *Не отвръщай поглед*, рече си Питър. *Каквото и да правиш, не изпускай погледа ѝ*. Копието беше в ръката му.

Направи една крачка, втора. Тя продължаваше да стои неподвижно. Почувства тихо потреперване в себе си, не от страх, а от копнеж, разбра, че точно това желае и тя. Тълпата беше притихнала. Сякаш двамата бяха сами в огромно, тихо пространство. Празна църква. Изоставен театър. Пещера. Той дръпна назад ръката, в която държеше копието, постави свободната си ръка на рамото ѝ за равновесие. *Моля те*, говореха очите ѝ.

И дойде краят.

Тълпата се беше напълно умълчала. Питър осъзна, че трепери. Станало беше нещо неотменимо, непознаваемо. Гледаше надолу към трупа. Усети как душата ѝ я напуска. Почувства полъха ѝ, когато премина покрай него като бриз, само дето бризът беше у него и се състоеше от думи — *Благодаря ти, благодаря ти, свободна съм.*

Тифти го чакаше, когато излезе от клетката.

— Името ѝ не беше Шийла — рече Питър. — Казваше се Емили.

Тифти не каза нищо, по лицето му се четеше пълно удивление.

— Била е на седемнайсет, когато е била обсебена. Последният ѝ спомен е как целува някакво момче.

— Не разбирам.

Холис, Майкъл и Лор слизаха от пейките. Питър тръгна към тях, спря и се обърна отново към Тифти.

— Нали искаш да научиш как да ги убиваш?

Зяпналият мъж кимна.

— Гледай ги в очите.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСЕМ

Съзнанието на Ейми беше завладяно от него. Завладяно от Картър и жената, която се казваше Рейчъл. Рейчъл Ууд.

Ейми го почувства, почувства всичко. Почувства, видя и разбра. Ръцете на жената, увити около него, как го дърпат надолу, надолу. Вкусът на водата в басейна, като дъх на демон. Глухият удар, когато стигнаха дъното, телата им преплетени като на любовници.

Как само я беше обичал Картър. Това Ейми чувстваше най-силно: любовта му. Животът на мъжа беше спрял в онзи момент, на дъното на басейна, умът му беше впримчен в съжалението. *Моля те, позволи ми*, мислеше си Антъни Картър. *Ще умра, ако поискаш това, ще умра, ако ме помолиш, нека аз да умра вместо теб*. А след това се появиа мехурчетата, когато жената пое първия си дъх, дробовете ѝ се изпълниха с противна вода, силен смъртен спазъм премина през нея. И след това се отпусна.

Той беше тъгата в центъра на света. Корабът *Шеврон Маринър*, това представляваше мястото. Това беше самото пулсиращо сърце на скръбта.

От нея капеше кръв, когато тръгна по кърмата през покритата с плочи палуба. Ейми усещаше как промяната идва, тътен в хълмовете отгоре. Щеше да се спусне отгоре ѝ като лавина. Щеше да я заличи, да я създаде отново. Слезе във вътрешността на кораба, в лабиринта от коридори, в поредицата от проходи от тръби. Краката ѝ шляпаха в застояла вода с ръждив цвят. По повърхността ѝ танцуваха петна с цветовете на дъгата. Движеше се по инстинкт. Вървеше към него. Тя беше приемникът на фара на Картър, който неумолимо я привличаше надолу, надолу, надолу.

Стаята с помпите.

Висяха отвсякъде, изпълваха пространството със сиянието си. Стояха вкопчени във всяка повърхност. Лежаха присвити на пода като деца. Тук беше резервоарът, леговището. Гнездото на Антъни Картър, скръбните му легиони, провиснали в латентно състояние. *Къде си*, мислеше си тя, тялото ѝ потрепери и веднага след силната конвулсия

дойде мощно присвиване в коремната област, сякаш гигантски юмрук я притисна. Политна, събра сили да се задържи на крака. Пред очите ѝ се спусна тъмнина. Случваше се. Случваше се в този момент.

Тук съм.

— Къде? Къде си? Моля те, мисля, че... умирам.

Ела при мен, Ейми. Ела при мен ела при мен ела при мен...

Пред нея имаше врата. Да я отвори ли? Пристъпи към нея нестабилно, тръгна по тесния коридор зад нея. Подът беше хлъзгав от нефта, кръвта на земята, дестилирана от времето, компресирана от планетата. Стигна до втора врата. Р1 пишеше на нея: Резервоар № 1. Знаеше какво има зад нея. Там беше от самото начало. С цялата си сила улови ръждясалия пръстен и го завъртя. Пред нея се разкри широко пространство, сякаш беше влязла в огромна катедрала.

И ето го и него. Антъни Картър, Дванайсетия от Дванайсетте. Съсухрен и малък, шепа създание, не по-голямо от човека, който е бил, и в сърцето си продължаваше да бъде. Създание от отричане, облечено в плът. Лежеше на пода, сред отпадъците на света. Бавно се разгъна и се изправи да я посрещне. Картър, Скръбния, Онзи, който не можа, заключен в затвор, който сам си беше направил.

— Помогни ми — каза Ейми, последната голяма тръпка премина през нея, победи я и тя се свлече в ръцете му.

Озова се на друго място.

Намираше се при надлеза на магистралата. Ейми познаваше мястото или поне така се чувстваше. Гледките и звуците бяха натоварени със спомени. Долитаха отекващият рев на колите: *щрак-щрак-щрак* на сглобките на пътя, носещият се боклук, мръсотията и тежкия, пълен със задушлив дим въздух. Ейми стоеше на края на пътя, държеше табела: ГЛАДЕН СЪМ, ПОМОГНЕТЕ, БОГ ДА ВИ БЛАГОСЛОВИ. Трафикът минаваше покрай нея, коли, камиони, никой не я поглеждаше. Облечена беше в дрипи, ръцете ѝ бяха черни от мръсотията. Стомахът ѝ беше като камък от глад. Нехайни колите профучаваха покрай нея. Защо никой не спираше?

И тогава се появи автомобил. Голям, тъмен и лъскав. Забави и спря, не спря близо до тротоара, като за слизване, сякаш кацна като голяма черна птица. Затъмнените му стъкла, изработени от квадрати с

идеално отражение, удвояваха света. С тихо механично жужене прозорецът до мястото на пасажера се спусна.

— Ейми, здравей.

Зад волана седеше Улгаст, облечен в морскосин костюм и тъмна вратовръзка. Беше гладко обръснат, косата му беше отдръпната от челото, леко лъщеше, сякаш е влажна от душа.

— Навреме се появи — с усмивка, той се наведе и отвори вратата. — Защо не се качиш?

Ейми остави табелата на земята и се качи на пасажерското място. Въздухът в колата беше хладен, миришеше на кожа.

— Радвам се да те видя — кама Улгаст. — Не забравяй да си сложиш колана, слънчице.

Удивлението ѝ беше толкова голямо, че едва проговори.

— Къде отиваме?

— Ще видиш.

Минаха под надлеза и излязоха на слънчевата светлина. Около тях прелитаха магазини, къщи и коли, свят от заето човечество. Колата отскочи приятно под тях на амортизьорите си.

— Колко е далеч?

Улгаст сви рамене неясно.

— Не много. Малко по-нагоре по пътя — той я погледна. — Трябва да ти кажа, че изглеждаш много добре, Ейми. Много си пораснала.

— Какво е... това място?

— Ами, Тексас — направи физиономия на неприязън. — Всичко това е Хюстън, Тексас. — По лицето му се изписа някакъв спомен. — Лайла направо се поболя от слушане за него. „Брад, това е щат като всеки друг“, все повтаряше тя.

— Но как се озовахме тук?

— За „как“ не знам. Не ми се вярва да има отговор на този въпрос. Колкото до „защо“... — той отново я погледна. — Аз съм един от неговите, разбираш ме.

— На Картър.

Улгаст кимна.

— И ти ли си в кораба?

— Кораба ли? Не.

— Тогава къде си?

Той не отговори веднага.

— Мисля, че ще е най-добре той да ти обясни — очите му отново стрелнаха Ейми. — Наистина изглеждаш прекрасно, Ейми. Както винаги съм си те представял. Знам, че ще се радва да те види.

Навлязоха в квартал от големи къщи, зелени дървета и широки, добре поддържани поляни. Улгаст пое и спря на алея пред къща от бели тухли в колониален стил.

— Пристигнахме. Май ще трябва да те оставя тук.

— Няма ли да дойдеш с мен?

— Опасявам се, че този път съм само вестител. Дори не съм такъв. Малко нещо шофьор. Връщам се.

— Но аз не искам да ходя без теб.

— Всичко е наред, миличка, няма да те ухапе — той взе ръката ѝ и леко я стисна. — Сега върви, чака те. Скоро отново ще те видя. Всичко ще бъде наред, обещавам.

Ейми слезе от колата. Сред дърветата свиреха щурци, звук, който някак увеличаваше тишината. Въздухът беше тежък, влажен и миришеше на прясно окосена трева. Ейми се обърна да погледне към Улгаст, но колата беше изчезнала. Това беше, разбра тя, особеното на мястото, нещата можеха просто да изчезват.

Тръгна по алеята, през обвита с решетка и растения врата, обгърната от цъфтящи лиани към задния двор. Картър седеше на маса в патиото, носеше джинси, мръсна тениска и тежки незавързани ботуши. Триеше врата и косата си с кърпа, косачката му беше оставена наблизко и от нея се носеше мирис на бензин. Когато Ейми се приближи, той се усмихна.

— Ето те и теб — той посочи чашите с течност на масата. — Току-що приключих тук, ела и поседни. Реших, че може да си пийнеш чай. — Усмивката му стана широка и бяла. — Няма нищо по-хубаво от чаша чай в горещ юнски ден, викам си.

Ейми се настани на стола срещу него. Картър имаше дребно, гладко лице, нежни очи и късо подстригана коса, като шапка от тъмна вълна. Кожата му с цвят на какао беше изпъстрена от черни точки, по ризата и ръцете си имаше късчета трева. До патиото имаше басейн със студена, приканваща хладина, водата леко се поклащаше в ъглите. Едва тогава Ейми осъзна, че това е същата къща, в която тя и Гриър прекараха нощта.

— Това място — рече Ейми. Изви лице към жужащите дървета. Ярко слънчева светлина топлеше лицето ѝ. — Толкова е красиво.

— Наистина е, госпожице Ейми.

— Но ние все още сме в кораба, нали?

— В известен смисъл — отвърна равно Картър. — В известен смисъл.

Седяха мълчаливо, пиеха студен чай. Капчици влага се стичаха по стените на чашите. Сега нещата бяха по-ясни.

— Мисля, че знам защо съм тук — рече Ейми.

— И аз мисля, че знаете.

Въздухът изведнъж стана мразовит. Ейми потрепери, обгърна ръце около тялото си. Сухи листа, като късчета кафява хартия се понесоха из патиото, светлината изгуби пъстротата си.

— Мислех си за теб, госпожице Ейми. През цялото време. Аз и Улгаст, говорихме си. Хубавичко си говорихме, както ти и аз си говорим сега.

Каквото и да се канеше да ѝ каже Картър, изведнъж я обзе нежелание да го чуе. Листата я накараха да се почувства така: изплаши се.

— Той каза, че е твой. Че ти принадлежи.

Картър кимна по своя нежен начин.

— Мъжът каза, че ми е задължен, и аз мисля, че е така, но и аз съм му задължен. Той единствен ми даде време, за да разбера. Океан от време, Антъни, това ми каза. Отначало ми трябваше време, никога не съм казвал, че не ми е трябвало. Заради глада в мен го правех. Но никога не го приех. Улгаст беше този, който ми даде възможност да оправя нещата.

— Той те е затворил в кораба, нали?

— Да, госпожице. Помолих го да го направи, щом гладът стана много голям. И той би се затворил, ако не беше заради теб. Иди да потърсиш момичето си, казах му аз. Този човек, той те обича с цялото си сърце.

Ейми осъзна, че в басейна има нещо. Тъмна сянка се надигаше бавно, излезе на повърхността и си намери място сред плаващите есенни листа.

— Винаги е там — Картър поклати бавно и скръбно глава. — Жалко. Всеки ден кося поляната. Всеки ден тя се издига на

повърхността.

Умълча се за миг, милото му лице посърна от скръб. После се съвзе и отново я погледна.

— Знам, че не е честно спрямо теб, нещата, през които трябва да преминеш. И Улгаст го знае. Но това е нашият шанс. Друг няма да има.

Съмнението ѝ се превърна в сигурност тогава, като семе, което покълна в нея. От дни го предусещаше, от седмици, месеци. Гласът на Нула, който я зовеше. *Ейми, иди при тях. Иди при тях, сестро наша по кръв. Аз те познах, почувствах те. Ти си омегата и алфата, онази, която наблюдава и ги пази.*

— Моля те — гласът ѝ трепереше, — не ме моли за това.

— Не аз трябва да моля. Нито да казвам. Това тук е просто каквото е — Картър се изправи на стола си, извади кърпичка от задния си джоб и ѝ я подаде. — Ти си поплачи, ако искаш, госпожице Ейми. Поне на това имаш право, викам аз. И аз си изплаках очите.

Тя плака, хлипа. В сиропиталището беше опитала вкуса на живота. С Кейлъб, със сестрите, Питър и всички останали. Превърнала се беше в част от нещо, семейство. Направила си беше дом в света. Сега вече това го нямаше.

— Ще ни убият и двамата.

— Викам, че ще опитат. Знам го от началото. — Той се приведе към масата и улови ръката ѝ. — Не е право, знам, но това ние трябва да го понесем. Нашият единствен шанс. Друг никога няма да видим.

Нямаше как да откаже, съдбата ѝ я беше застигнала. Светлината гаснеше, листата падаха. В басейна тялото на жената продължаваше бавно да се носи, плуваше и се въртеше във вечното течение.

— Кажи ми какво да правя.

VIII

ИЗПИТАНИЕТО

*Аз никоя съм. А ти кой си?
Ти също ли си никой?
Тогава двама сме. Но не издавай*

—
че ще ни навикат.

Емили
Дикинсън^[1]

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Първият истински сняг за годината дойде, както изглежда винаги се случваше, посреднощ. Сара спеше на дивана, когато се събуди от почукване. Дълго време звукът се смесваше в съзнанието ѝ със съня, който сънуваше, в който беше бременна и се опитваше да каже на Холис за бременността. Сцената на този сън беше бърканица от застъпващи се места (вратата на къщата в Първата колония, където беше израснала; заводът за биодизел, сред рева на мелачките; разрушен театър, напълно въображаем, с разкъсани виолетови завеси се спускаха над сцената) и макар и други образи да се рееха в периферията (Джаки, Майкъл, Карън Молиноу и дъщерите ѝ), беше изпълнен с чувство за изолация: двамата с Холис бяха сами, а бебето риташе в нея — Сара разбра, че това е някакъв код — и искаше да бъде родено. Всеки път, когато се опитваше да обясни това на Холис, думите се превръщаха в съвсем други слова — не „аз съм бременна“, ами „вали“, не „имам бебе“, ами „днес е вторник“ — и заради това отначало Холис я гледаше объркано, след това развеселено, а накрая вече се смееше гръмогласно. „Не е смешно“, каза Сара. Сълзи на яд и раздразнение изпълниха очите ѝ, когато Холис се разсмя с неговия сърдечен, гърлен смях. „Не е смешно, не е смешно, не е смешно...“ и така нататък, и така нататък, и тогава сънят се разтвори и тя се събуди.

Полежа, без да помръдва. Почукването идваше от прозореца. Отметна одеялото и прекоси стаята, дръпна пердетата. Земите около Купола се осветяваха през нощта, остров от светлина сред морето от мрак, и през сноповете светлина на прожекторите леден сняг се сипеше, носен от поривите на вятъра. Повече приличаше на лед, отколкото на сняг, но докато тя стоеше там, нещо се промени. Частичките се забавиха и уголемиха, превърнаха се в снежинки. Падаха върху всяка повърхност, създаваха бяла обвивка. В другите две стаи на апартамента спяха Лайла и дъщерята на Сара, сгушена в малкото си легло. Как Сара копнееше да иде при нея, да вземе детето си в ръце и да я заведе до дивана, да я подържи, докато спи. Да докосне косата ѝ, кожата ѝ, да почувства топлия ѝ дъх. Но тази мисъл

беше напразна мечта, нищо от това, което дръзваше да мечтае, не беше възможно. Обзета от болезнен копнеж, Сара наблюдаваше как вали сняг, радваше се как бавно заличава света, но знаеше, че долу в равнината снегът означава нещо друго. Измръзнали пръсти на ръце, на крака, изтерзани от студа тела. Месеци на мрак и нещастие. *Добре, помисли си Сара и потрепери. Зимата. Ето така започва. Поне аз ще съм вътре.*

Но когато на сутринта се събуди, отново беше настъпила промяна.

— Дани, виж! Сняг!

Ослепителна светлина нахлуваше в стаята. Момиченцето, облечено в нощницата си, се беше покачило на стол, за да дръпне завесите, и притискаше нос към замръзналия прозорец. Сара стана бързо от дивана и ги спусна отново.

— Ама аз искам да го видя!

— Дани! — чу се от вътрешната стая. — Къде си? Трябваш ми!

— Минутка! — Сара погледна към умолителните очи на момичето. — Съжалявам, миличка. Знаеш правилото.

— Но тя може да си остане в леглото!

— Дани!

Сара въздъхна. Сутрините на Лайла бяха трудни, пълни с разсеяна тревога и безименен ужас. Ефектът се засилваше с всеки ден, който минаваше след последното ѝ хранене. Под влияние на възстановителната магия на кръвта тя ставаше жизнерадостна и обичлива към двете, дори малко лекомислена, но интересът ѝ към Кейт, като че беше повече абстрактен, отколкото личен. Май не разбираше напълно възрастта на детето, често ѝ говореше като на бебе. През тези добри дни Лайла беше напълно убедена, че живее в някакво място, наречено Чери Крийк, омъжена за мъж на име Дейвид — но говореше и за някого, когото наричаше Брад, двамата изглеждаха взаимно заменяеми — и че Сара е домашна помощница, изпратена от „агенцията“, каквото и да означаваше това. Но когато ефектът от кръвта след четири или пет дни отслабнеше, тя ставаше рязка и лесно се паникьосваше и тази сложна фантазия май ставаше прекалено трудна за поддържане.

— Нека я заведа в банята. После ще видя дали мога да те изведа навън да поиграеш. Уговорихме ли се?

Момиченцето кимна живо.

— Сега се облечи.

Сара завари Лайла, седнала в леглото, притиснала гънките на тънката си нощница към гърдите си. Ако Сара трябваше да познае възрастта ѝ, би казала, че жената е на около петдесет, утре щеше да бъде на повече, резките по лицето ѝ щяха да са се задълбочили, мускулите да са се отпуснали, косата ѝ посивяла и отъняла. Понякога промяната ставаше толкова бързо, че Сара буквално можеше да наблюдава как се случва. След това Гилдър донасяше кръвта, затваряха Сара с Кейт в стаята, а когато се върнеха, Лайла отново имаше буйна коса и гладката кожа на двайсет и пет годишна, цикълът започваше отново.

— Защо не ми отговори? Притесних се.

— Съжалявам, успях се.

— Къде е Ева?

Сара обясни, че момиченцето се облича, извини се и отиде да приготви ваната на Лайла. Както и тоалетната масичка, ваната беше съкровено място. В дълбоката, подпряна на лъвски лапи вана, жената киснеше с часове. Сара пусна чешмата и подреди сапуните, маслата и малките бурканчета с крем на Лайла върху две дебели, изпрани кърпи. Лайла обичаше да се къпе на светлина от свещи. Сара взе кутия с дървени клечки от шкафчето и запали свещника. Когато Лайла се появи на прага, въздухът беше замъглен от парата. Сара, облечена в тежката си рокля на прислужница, беше започнала да се поти. Лайла затвори вратата и се обърна да махне халата си. Горната част на тялото ѝ беше слаба, макар и не толкова, колкото щеше да стане, с минаването на дните масата му се разпределяше към долната част, към ханша и бедрата. Тя се обърна към Сара и погледна ваната предпазливо.

— Дани, днес не се чувствам много добре. Ще ми помогнеш ли да вляза?

Сара взе ръката на Лайла, когато тя внимателно прескочи стената на ваната и се сниши във водата, от която се издигаше пара. Щом се потопи, изражението на жената се смекчи, напрежението от лицето ѝ изчезна. Потопи се до брадичката, пое дълбок и щастлив дъх, размаха ръце като лопатки, за да раздвижи водата насам-натам около тялото си. Спусна се надолу, за да намокри косата си, след това се надигна до

стената на ваната. Освободени от гравитацията, гърдите на жената плуваха над водата в пантомима на възстановената младост.

— Колко обичам банята — измърмори тя.

Сара зае мястото си на столчето до ваната.

— Първо косата ли?

— Ммммм — очите на Лайла бяха затворени. — Моля.

Сара започна. Както за всичко останало, и за това Лайла имаше предпочитан начин, по който да се прави. Първо горната част на главата ѝ, ръцете на Сара пъргаво я разтриха, после се спуснаха надолу, за да оглади дългите кичури коса между пръстите си. Сапун, плакнене, после същият ред, повторен с ароматно масло. Понякога Лайла искаше от Сара да го прави повече от веднъж.

— Снощи е валил сняг — обади се Сара.

— Хмммм — лицето на Лайла беше отпуснато, очите ѝ затворени. — Това е то Денвър. Ако не ти харесва времето, почакай минута, ще се промени. Така понякога казваше баща ми.

Поговорките на бащата на Лайла, надлежно отбелязвани като такива, бяха отличителна черта на разговорите им. С кана, пълна с вода от ваната, Сара изплакна сапуна от челото на Лайла и започна да втрива маслото.

— Предполагам, че всичко ще е затворено — продължи Лайла. — Така исках да ида на пазар. Буквално всичко е свършило. — Нямаше значение, че, доколкото Сара знаеше, Лайла никога не беше стъпвала вън от апартамента. — Знаеш ли какво ми се иска. Дани? Дълъг, прекрасен обяд. На някое специално място. С прекрасни покривки и салфетки, порцелан и цветя на масата.

Сара се беше научила да поддържа разговора.

— Звучи много хубаво.

Лайла въздъхна протяжно от спомена, потопа се по-надълбоко във ваната.

— Не мога да ти кажа колко време е минало, откакто не съм имала дълъг и прекрасен обяд.

Изминаха няколко минути. Сара втриваше масло в скалпа на жената.

— Мисля, че Ева с радост ще се разходи навън — струваше ѝ се като чудовищна лъжа да изрича това име, но понякога беше неизбежно.

— Да, предполагам, че ще е така — уклончиво рече Лайла.

— Чудех се, дали има други деца, с които да си играе?

— Други деца ли?

— Да, някои на нейната възраст. Мислех си, че ще е добре да си има приятелчета.

Лайла неудобно се намръщи. Сара се почуди дали не е прекалила с настояването.

— Ами — рече тя отстъпчиво — онова съседското момиченце, как ѝ беше името? С тъмната коса. Но рядко я виждам. Повечето от семействата живеят уединено. Шайка тояги в калта, ако питаш мен. Но ти си ѝ добра приятелка, нали, Дани?

Приятелка. Каква причиняваща болка ирония.

— Опитвам се.

— Не, ти си повече от това — сънливо се усмихна Лайла. — Има нещо различно у теб, казвам ти. Според мен е прекрасно за Ева да си има приятелка като теб.

— Тогава мога да я изведа навън — рече Сара.

— След минутка — затвори Лайла очи. — Надявах се да ми почетеш. Толкова обичам да ми четат, докато съм във ваната.

Докато успеят да се измъкнат, стана почти обед. Сара уви Ева в палто, ръкавици, гумени галоши и вълнена шапка, издърпана над ушите на момиченцето. Други дрехи, освен роклята си, прокъсаните маратонки и вълнени чорапи на краката Сара нямаше, но и малко я беше грижа. Измръзнали крака — и какво от това? Слязоха по стълбите към двора и се появиха в свят, толкова променен, че приличаше на друго място. Въздухът беше остър, миришеше свежо, а слънчевата светлина се отразяваше от снега и силно светеше на очите. След толкова много дни принудителен мрак в апартамента Сара трябваше да спре на прага, за да позволи на зрението си да се приспособи. Но Кейт нямаше подобни затруднения. В прилив на енергия тя пусна ръката на Сара, стрелна се през вратата и се втурна през двора. Когато Сара с мъка стигна до нея — може и да се беше заблудила за маратонките, щяха да ѝ създадат проблеми — детето пълнеше с шепи пухкавия сняг в устата си.

— Има... студен вкус — лицето ѝ сияеше от щастие. — Опитай малко.

Сара направи, каквото ѝ казаха.

— Вкусно — рече тя.

Показа на момиченцето как да прави снежен човек. Умът ѝ беше пълен със сладка носталгия, сякаш отново беше малка, играеше на двора в Убежището. Но сега беше различно, сега Сара беше майка. Времето беше направило своя неумолим цикъл. Какво прекрасно усещане беше да чувства заразителното щастие на дъщеря си, да преживява чувството на чудо, което премина между тях. В този миг всичката болка беше заличена от ума на Сара. Можеха да бъдат където и да било. Те, двете.

Сара мислеше и за Ейми, за пръв път от години се сети за нея. Ейми, която никога не беше била момиченце или поне така изглеждаше, но някак винаги си оставаше такава. Ейми, Момичето от Никъде, в чиято личност времето не беше цикъл, ами нещо, което е спряло на едно място, век, събран в шепа. Сара почувства внезапна, неочаквана тъга за нея. Винаги се беше чудила защо Ейми унищожи ампулите с вируса онази нощ в Стопанството, защо ги хвърли в пламъците. Сара ги ненавиждаше, не само онова, което представляваха, но самия факт че съществуват, но също така беше разбрала какво са: надежда за спасение, единственото достатъчно силно оръжие, което да бъде използвано срещу Дванайсетте. (*Дванайсетте*, помисли си тя. Колко време беше изтекло, откакто името беше изниквало в ума ѝ?) Сара така и не стигна до истинско решение какво точно да мисли за решението на Ейми, сега вече знаеше отговора. Ейми беше разбрала, че животът, който тези ампули ѝ бяха отнели, беше единствената истинска човешка действителност. У дъщерята на Сара, това победоносно живо малко човече, което тялото на Сара беше родило, лежеше отговорът на най-голямата мистерия — мистерията на смъртта и онова, което идваше след нея. Колко очевидно беше. Смъртта не съществуваше, защото нямаше смърт. По силата на простичкия факт на съществуването на Кейт Сара се беше присъединила към нещо вечно. Да има деца означаваше да получи дара на истинското безсмъртие — не спрялото време, както беше спряло при Ейми, ами продължаващото, вечно траещото време.

— Да направим снежни ангели — предложи тя.

Кейт никога не беше правила снежни ангели. Двете легнаха една до друга, телата им се покриха с белота, а върховете на пръстите им леко се докоснаха. Над тях слънцето и небето гледаха като свидетели. Раздвижиха ръце и крака нагоре и надолу и се изправиха, за да видят отпечатъците. Сара обясни какво представляват ангелите: те са нас.

— Весело — рече Кейт с усмивка.

Прислужницата, която носеше храна, Джени, щеше да донесе обяда. Времето им навън в снега беше към края си. Сара си представи остатъка от деня; Лайла, изгубена във фантазиите си, щеше да ги остави двете насаме, мокрите дрехи щяха да съхнат на решетките до огъня, Сара и дъщеря ѝ щяха да се гушат на дивана и телата им щяха да се топят едно друго, там, където се докосваха, с часове щеше да ѝ чете истории — *Зайчето Питър* и *Катеричката Нъкин*, *Джеймс и Грамадната праскова* — а после двете щяха да се унесат в преплетени сънища. За пръв път Сара изпитваше такова щастие.

Връщаха се към входа, когато Сара погледна към прозореца и видя, че завесите са дръпнати. Лайла ги наблюдаваше, очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила. От колко време стоеше там?

— Какво прави тя? — попита Кейт.

Сара едва успя да се усмихне.

— Мисля, че просто се е радвала да ни наблюдава. — Но у нея просветна страх.

— Защо трябва да я наричам „мамо“?

Сара спря.

— Какво каза?

За момент момиченцето замълча. От клоните капеше стопил се сняг.

— Уморих се, Дани — рече Кейт. — Ще ме гушнеш ли?

Непоносима радост. Не чувстваше изобщо тежестта на момиченцето в ръцете си. Това беше липсващата част от нея, която се беше прибрала. Лайла продължаваше да ги наблюдава от прозореца, но Сара нехаеше. Кейт обви ръце и крачета здраво около нея, така Сара пренесе дъщеря си през снега и я върна в апартамента.

Сара не беше получавала съобщения. Всеки ден поглеждаше дали лъжицата е обърната, дали има пъхната бележка под чинията, но

нищо не откриваше. Джени идваше и си отиваше, оставяше подносите с храна, зърнени ястия и супа, безмълвно и припряно си отиваше. След като буквално не беше стъпвала навън, освен да изведе Кейт в двора, Сара беше зърнала само веднъж Вал, когато Лайла я прати да потърси работник по поддръжката, който да отпусти тръбата на ваната. Той вървеше по коридора в компанията на други двама помагачи, включително и онзи, бузестия, който ги беше посрещнал при асансьора в първия ден на Сара. Вал мина покрай нея. Както винаги, изпълняваше ролята си — определен тип поведение, уверената походка на ранга му — и то абсолютно безукорно. Никакво разпознаване не произтече между тях. Дори Вал да беше разбрал коя е, изобщо с нищо не го показва.

Тя не трябваше да изпраща съобщения сама, освен в спешни случаи, но липсата на контакт я направи тревожна. Най-накрая реши да рискува. Нямаше свободна хартия в апартамента, освен книгите. Една нощ, след като Лайла си легна, Сара откъсна парче от задната страна на *Мечо Пух*. По-големият проблем беше да намери нещо, с което да пише; нямаше нито химикалки, нито моливи в апартамента. Но в долното чекмедже на тоалетката на Лайла откри несесер за шиене с игленица и игли. Сара избра онази, която ѝ се стори най-остра, забодете я във върха на показалеца си, притисна го така, че да се появи капка кръв. С помощта на иглата надраска съобщение на хартията.

Искам среща.

Д.

На следващия ден, когато Джени дойде да прибере подноса от обяда ѝ, Сара чакаше. Вместо да остави момичето просто да се измъкне както винаги, Сара вдигна подноса от масата и ѝ го подаде, като улови погледа ѝ, след това сведе своя надолу, за да не би да пропусне смисъла му.

— Благодаря, Джени.

След два дни дойде отговор. Сара скри бележката в диплите на роклята си, за да я прочете в момент, когато е насаме. Такъв намери, когато по-късно през деня Лайла подремваше. Вече беше съвсем близо до края на своя цикъл, спаружена, лабилна и неудовлетворена, скоро

Гилдър щеше да се появи с кръвта. В банята Сара разгъна хартията, на която бяха записани час, място и инструкция от едно изречение. Сърцето на Сара замря, не си беше помисляла, че ще се наложи да излезе от Купола. Щеше да ѝ се наложи да измоли разрешението от Лайла, за да излезе под някакъв благовиден предлог, на ако не го получеше, нямаше представа какво ще прави. С нестабилното състояние на Лайла Сара се чудеше дали изобщо жената ще разбере молбата ѝ.

Повдигна темата на следващия ден, докато миеше косата ѝ. Няколко свободни часа, така го представи. Излизане до пазара. Добре щеше да е да види нови лица, а докато е там, можеше да потърси някои специални масла и сапуни. Молбата предизвика у Лайла очевидна паника. Напоследък беше станала прилепчива, почти не изпускаше Сара от очи. Но накрая отстъпи пред нежната сила на доводите на Сара. *Само не се задържай много, рече Лайла. Без теб изобщо не знам какво да правя, Дани.*

Вал беше уредил безпрепятственото ѝ преминаване; на приемното гише помагачът ѝ подаде пропуска с нехайно предупреждение, че е само за два часа. Сара излезе на вятъра и се запъти към пазара. Само помагачите и червенооките имаха право да разменят стоки там; за пари служеха малки пластмасови чипове в три цвята: червен, син и бял. В джоба на роклята на Сара имаше пет от тях, част от компенсацията, която Лайла неохотно ѝ даваше на всеки седем дни, като така подхранваше илюзията, че Сара е прислужница на заплата. Снегът беше изринат от тротоарите в участъка, който някога е представлявал малката търговска част на града, три пресечки от тухлени сгради, съседни на колежа. Повечето от града беше неизползван и изоставен, чезнеше в тиха разруха; почти всички червенооки, освен старшия персонал, живееха в средно висок комплекс от апартаменти в южния край на търговската част. Пазарът беше сърцето на града, във всеки от краищата му имаше пропускателни пунктове. Някои от сградите носеха все още табели с истинското си предназначение: Банка на щата Айова, Военноморска и военна администрация Форт Пауъл, Кафене Уимпси, Прери Букс и Мюзик. Имаше дори малък кинотеатър с палатка за увеселения. Сара беше чувала, че понякога на помагачите им разрешаваха да ходят там, да гледат малкото останали филми, които повтаряха ли, повтаряха.

Показа пропуска си на контролния пункт. Улиците бяха празни, по тях се движеха патрулите и шепата червенооки, които се разхождаха в луксозните си тежки палта и слънчеви очила. Закрита от воала си, Сара се движеше в балон от анонимност, въпреки че това чувство за сигурност беше, тя не се заблуждаваше, опасна илюзия. Вървеше нито бързо, нито бавно, привела глава срещу студените пориви, които фучаха по улиците и около ъглите на сградите.

Стигна до аптеката. Когато влезе, прозвъннаха камбанки. Стаята беше топла и ухаеше на дим от дърва и билки. Зад тезгяха жена с мрежа от сива коса и сбръчкана, беззъба уста стоеше приведена над везни, отмерваше миниатюрни количества бледожълт прах и ги насипваше в малки стъкленици. Вдигна очи, когато Сара влезе, след това погледът ѝ се стрелна към помагача, който висеше пред витрината с ароматни масла. *Внимавай. Знам коя си. Не се приближавай, докато не се отърва от него.* С висок глас, пълен с готовност да помогне, се обърна към него:

— Господине, вероятно търсите нещо специално.

Помагачът миришеше калъп сапун. В средата на трийсетте, не беше хубавец, но излъчваше суетност. Върна сапуна на мястото му на витрината.

— Нещо за главоболие.

— Аха — усмивка на успокоение, решението беше наблизко. — Почакайте момент.

Старата жена извади буркан от стената с билки зад себе си, насипа с лъжица сухи листа в хартиена опаковка и го подаде през щанда.

— Разтворете това в топла вода. Достатъчна е една щипка.

Той оглеждаше несигурно пакетчето.

— Какво има в него? Нали не се опитваш да ме отровиш, старице?

— Само обикновен копър. Аз самата го използвам. Ако искате първо мостра, с радост ще ви дам.

— Забрави.

Плати ѝ с един син чип. Жената го проследи с поглед как си замина и след него камбанките прозвъннаха.

— Ела с мен — рече тя на Сара.

Отведе я до складчето в задната част с маса, столове и врата към улицата отвън. Старата жена каза на Сара да почака и се върна в предната част на магазина. Изминаха няколко минути, преди вратата да се отвори: Нина, облечена в туника на обитателка на равнината, тъмно яке и дълъг шал, който увиваше долната половина на лицето ѝ.

— Това е страшно глупаво, Сара. Знаеш ли колко е опасно?

Сара се взираше в стоманените очи на жената. До този момент не беше осъзнала колко е ядосана.

— Знаела си, че дъщеря ми е жива, нали?

Нина разгърна шала си.

— Разбира се, че знаехме. Това *правим*, Сара: знаем разни неща, после използваме информацията. Мислех, че ще си щастлива да го научиш.

— Откога?

— Има ли значение?

— Да, мътните го взели, има.

Нина я погледна сурово.

— Добре, да предположим, че сме знаели от самото начало. Да предположим, че ти бяхме казали. Какво щеше да направиш? Не си прави труда да отговориш. Щеше да навириш глава и да направиш някоя глупост. И десет крачки нямаше да си в състояние да изминеш в Купола, преди да разкриеш прикритието си. Ако ще те утеши, много спорихме по този въпрос. Джаки мислеше, че трябва да знаеш. Но надделя мнението, че успехът на операцията е на първо място.

— Надделя мнението. Ще рече твоето.

— Моето и на Юстас — за момент изражението на Нина сякаш омекна. Но само за момент. — Не го приемай така тежко. Получи каквото искаше. Бъди щастлива.

— Искам да я изведа оттам.

— На което и разчитахме, Сара. И ще я изведем след време.

— Кога?

— Мисля, че отговорът е очевиден. Когато всичко това приключи.

— Ти *изнудваш ли ме*?

Нина отхвърли обвинението със свиване на рамене.

— Не ме разбирай погрешно, изнудването не е нещо, срещу което да съм особено против. Но в този случай не ми се налага —

гледаше внимателно Сара. — Според теб какво се случва на тези момиченца?

— Какво имаш предвид под „момиченца“? Дъщеря ми е една.

— Сега е така. Но не е първата. Винаги е имало по една Ева. Да даде на Лайла дете е единствения начин Гилдър да я държи спокойна. Щом стигнат определена възраст обаче, жената губи интерес или пък детето я отхвърля. Тогава ѝ дават нова.

Главата на Сара се замая, трябваше да седне.

— На колко години?

— Пет или шест. Различно е. Но винаги се случва, Сара. Това ти казвам. Часовникът тиктака. Може би не днес, нито дори утре, но скоро. После тя заминава в мазето.

Сара се насили да зададе следващия въпрос:

— Какво има в мазето?

— Там правят кръвта за червенооките. Не знаем всички подробности. Процесът започва с човешка кръв, но след това нещо ѝ се случва. Някак я променят. Долу има един човек, нещо като вирал или така се говори. Наричат го Източника. Той пие дестилат от човешка кръв, тя се променя в кръвта му и излиза различна. Видя ли какво се случва с жената?

Сара кимна.

— Случва се с всички тях, но при мъжете е по-бавно. Кръвта на Източника ги подмладява. Това ги поддържа живи. Но веднъж щом дъщеря ти слезе долу, никога повече няма да излезе.

Буря от емоции се изви у Сара. Гняв, безпомощност, свирепо желание да защити дъщеря си. Толкова силно беше, че си помисли, че ѝ прилошава.

— Какво трябва да направя?

— Когато дойде времето, ще ти кажем. Ще я измъкнем. Давам ти дума.

Сара разбра молбата на Нина. Не беше молба, беше искане. Съвършено я бяха манипулирали. Кейт беше заложница, а откупът щеше да бъде платен с кръв.

— Мрази я заради това, Сара. Мисли за онова, което тази жена прави. За всички нас ще дойде мигът, за мен включително, както дойде за Джаки. С радост ще тръгна, когато ме помолят. И ако не успеем, дъщеря ти остава сама. Никога няма да стигнем до нея.

— Къде? — попита Сара. Дори не трябваше да пояснява, смисълът на въпроса ѝ беше очевиден.

— По-добре е все още да не знаеш. Ще получиш съобщение по обичайния начин. Ти си от първостепенно значение и уцелването на момента е важно.

— Ами ако не го направя?

— Тогава така или иначе умирам. Както и дъщеря ти. Въпросът е само кога. Казах ти за как — очите ѝ се вгледаха дълбоко в Сарините. В тях нямаше никакво съчувствие, само ледена яснота. — Ако всичко протече според плана, това ще е краят на червенооките. Гилдър, Лайла, на всички им. Разбираш ли какво ти казвам?

Умът на Сара беше окаменял. Чувстваше, че кима, а после със слаб глас казва:

— Да.

— Тогава изпълнявай дълга си. Направи го заради дъщеря си. Кейт, нали така се казваше?

Сара беше втрещена.

— Откъде...?

— Ами ти ми го каза. Не помниш ли? Ти ми каза името ѝ в деня, в който се роди.

Разбира се, помисли си тя. Сега всичко придобиваше смисъл. Нина беше жената от родилното отделение, която ѝ беше дала къдрицата от косата на Кейт.

— Може и да не ми повярваш, Сара, но в този случай се опитвам да поправа грешка.

На Сара ѝ се прииска да се разсмее. Би се разсмяла, ако все още ѝ беше възможно да се смее.

— По странен начин го показваш.

— Може би. Но в такива времена живеем. — Нова пауза, пълна с трескави размисли. — Ти го носиш у себе си. Разбрах го, когато те видях.

Така ли? Въпросът беше безсмислен. Някак трябваше да намери сила.

— Направи го заради дъщеря си, Сара. Направи го заради Кейт. Иначе тя няма шанс.

[1] Прев. Цв. Стоянов, Емили Дикинсън, „Крехки небеса“. Народна култура, 1988. — Б.пр. [↑](#)

ПЕТДЕСЕТ

Нещата, които правеха, бяха поносими. Не без болка и братовчеда на болката, който беше нейното очакване. Но можеха да се понесат. Дълго време нищо не я питаха. Не ѝ задаваха никакви въпроси. Това бяха просто неща, които те обичаха да правят и щяха да продължат да ги правят с мрачно удоволствие, което Алиша не им позволи лесно. Тя приглушаваше виковете си, понасяше всичко стоически, смееше се, когато можеше, казваше: *Направете най-гадното, приятелчета. Аз съм точно тази, която трябва да се държи окована. Не мислите ли, че този факт сам по себе си не е вече победа?*

Най-лошото беше водата. Странно, защото Алиша винаги беше харесвала водата. И като дете беше безстрашен плувец, гмуркаше се дълбоко в пещерата в Колонията, задържаше дъха си, колкото можеше, докосваше дъното, докато ушите ѝ не заглъхнеха, наблюдаваше как мехурчетата от издишания въздух се изкачват от мрака към слънчевата светлина отгоре. Понякога наливаха вода в устата ѝ. Понякога я сваляха от веригите, завързваха я за дъска и я потапяха надолу с главата в ледена вана. Всеки път си мислеше — *Започва се* — броеше секундите, докато не свършеше.

Силата ѝ намаля значително с минаването на дните. Леко намаляване като цяло, но достатъчно. Предложиха ѝ храна, лепкава каша от соя, зърно и прекалено опушени парчета месо, станало кораво като кожа, неизреченото им намерение беше да я държат жива, за да могат да се наслаждават колкото е възможно по-дълго, но без другите... добре. Тя негласно даде обет: Когато най-накрая вкусеше човешка кръв, недвусмисленият последен етап от нейното преобразяване, кръвта щеше да е тяхна. Да изостави принадлежността си към човешката раса беше тежко, но в тази мисъл имаше някаква утеха. Щеше да изпие кръвта на тези копелета до капка.

Нямаше как да отброява хода на дните. Оставена сама, тя възприе умственото упражнение да се връща назад към събитията от миналото, движеше се през паметта си, сякаш беше коридор от картини; стоеше на стража в Първата колония; пътуването с Питър,

Ейми и останалите през Тъмните земи в Колорадо; странното, сурово детство с Полковника. Винаги го беше наричала „сър“, никога „татко“, нито дори „Нилс“; от самото начало той беше неин по-старши офицер, не баща, нито приятел. Чудно е, като си го помислеше сега. Спомените от живота ѝ носеха разни емоции, скръб, щастие, възторг, самота и до известна степен любов, но чувството, което споделяха, беше принадлежност. Тя беше своите спомени, а спомените ѝ бяха самата тя. Надяваше се да ги запази, когато всичко беше изречено и сторено.

Започна да се чуди дали всичко, което са намислили за нея, не е безкрайно повторение на болезнените им богослужения, но ритъмът на пленничеството ѝ беше нарушен от пристигането на мъж с излъчването на командир. Той не се представи и поне минута не каза изобщо нищо, просто стоеше пред нея там, където беше провесена от тавана, оглеждаше я с изражението на човек, който чете книга загадка. Носеше тъмен костюм, вратовръзка и корава бяла риза, не изглеждаше по-възрастен от трийсет. Кожата му беше бледа и нежна, сякаш никога не е виждала слънце. Но очите му ѝ казаха истината. Защо ли трябваше да се изненадва?

— Ти си... различна — пристъпи по-близо, дишаше остро през носа си, виреше го из въздуха като куче.

— Да, доста.

— Мога да го подуша от теб.

— Не мога да кажа, че съм имала възможност да се поизчистя — усмихна се дръзко. — А ти май си...?

— Аз ще задавам въпросите.

— Знаеш ли, не трябва да четеш толкова на тъмно. Очите ти са пълна скръб.

Той се отдръпна назад и я зашлеви.

— Леле — раздвижи челюст Алиша. — Ох. И пощипва.

Той отново се приближи и жестоко изви повдигната ѝ ръка.

— Защо нямаш табелка?

— Ама много си докаран в тоя костюм. Караш едно момиче да се чувства недооблечено.

Нова плесница, като изплющяване от камшик. Алиша премигна с насълзените си очи и прекара език по зъбите си, усети вкус на кръв.

— Знаеш ли, че вие, момчета, доста бой ми хвърлихте. Не е много гостоприемно. Май не ви харесвам много.

Кървясалите му очи се стесниха от бяс. Сега вече Алиша беше стигнала донякъде.

— Кажи ми за Серджо.

— Не мога да кажа, че се сещам за него.

Отново я удари. Малки звезди се разлетяха пред погледа ѝ. Усещаше, че не я удря с всички сили. Щеше да кара полека с бавно увеличаване на силата.

— Защо не отрежете въжетата и да си поговорим както трябва? Явно този подход очевидно доникъде не ви води.

Отново стовари удара си върху нея, този път с юмрук. Сякаш я удари дъска. Алиша се отърси, плю кръв.

— *Кажи ми.*

— Иди си го начукай.

Порой от удари в корема ѝ. Дъхът замръзна в гърдите ѝ, когато диафрагмата ѝ се сви като менгеме. Заточиха се секунди без въздух. В мига, в който дробовете ѝ най-накрая поеа въздух, той отново я удари.

— *Кой... е... Серджо?*

На Алиша ѝ беше трудно да се съсредоточи. Да се съсредоточи, да диша, да мисли. Пригответи се да получи нов удар, но такъв не последва, осъзна, че мъжът е отворил вратата. През нея влязоха трима. Носеха нещо като пейка, висока до кръста, с широка рамка в основата.

— Искам да ти представя един приятел. Това е Чука. Всъщност вече сте се срещали.

Погледът на Алиша постепенно се изостри. Имаше му нещо на лицето на мъжа, приличаше на къс неравномерно опечено месо, сурово в центъра и почерняло по краищата. Половината от косата на мъжа беше изгоряла, както и по-голямата част от носа му. Очите му изглеждаха разтопени, като лава, като течено желязо.

— Отврат — успя да отвърне Алиша.

— Чука е бил тук в зоната за изчакване, когато си решила да стреляш по резервоар, пълен с втечнен пропан. Не се е зарадвал много на постъпката ти.

— Всичко става в работен ден. Радвам се да се запознаем. Чук. Бива си го именцето. Чук.

— Чука е човек с особен ентусиазъм. Може да се каже, че си е заслужил името. Има сметки за уреждане с теб — мъжът в костюма се обърна към другите двама: — Вържете я. Като се замисля, почакайте.

Ударите се сипеха ли, сипеха. Лицето. Тялото. Когато мъжът се умори, Алиша беше почти безчувствена. Болката се беше превърнала в нещо друго — далечно, смътно. Веригите издрънчаха и натискът върху китките ѝ намаля. Лежеше с лице към пода, краката ѝ бяха разтворени широко и вързани за рамката. Свалиха панталоните ѝ.

— Малко уединение за приятелчето ни тук — рече първият мъж и Алиша чу как вратата се затвори, последвана от злокобното и финално изщракване на ключалката.

ПЕТДЕСЕТ И ЕДНО

Всяка нощ, докато Ейми и Гриър пътуваха на север, тя сънуваше Улгаст. Понякога бяха на въртележката. Понякога бяха в колата; малките градчета и зеленият пролетен извънградски пейзаж фучаха покрай тях, в далечината се издигаха планини, върховете им светеха от леда. Тази вечер бяха в Орегон, в лагера. В голямата стая на жилището седяха един срещу друг на пода, свили крака по индиански, а помежду им лежеше дъската на монополи с квадратчета в избелели цветове и пари на подредени купчинки, шапчицата на Ейми и малкият автомобил на Улгаст. Улгаст хвърляше заровете от чаша и движеше пуловете си към двореца „Сейнт Чарлз“, мястото на един от шестте (шест!) хотела на Ейми. Печката беше затоплила стаята, а през прозорците валеше сух сняг, падаше в кадифения мрак и големия зимен студ.

— Майчице! — простена той.

Неохотно подаде банкнотите. Отчаянието му беше фалшиво, искаше да загуби. Каза ѝ, че е била късметлийка, каза ѝ го със свои думи. Късметлийка си, Ейми.

Техните зарове се въртяха, въртяха. Още пари смениха притежателите си. „Парк Палъс“, „Илинойс авеню“, „Марвин гардънс“, мястото с върховно име „Б. & О.“. Купчината от пари на Ейми растеше, докато тази на Улгаст се сви до нула. Тя купи железниците, съоръженията, построи си къщи, хотели навсякъде, обръч от нейни имоти, които ѝ позволяваха да се издигне повече, да покрие дъската. Разбирането на тази ускорена математика беше ключът към играта.

— Мисля, че ми трябва заем — призна Улгаст.

— Обърни се към банката — тя се усмихваше победоносно. Веднъж щом вземеше парите, краят щеше да настъпи бързо; Улгаст щеше да тръшне ръце в отказ да играе повече. Тогава щяха да заемат обичайните си места на дивана, придърпали одеяло до гърдите си и поред да си четат един на друг. Тази вечер книгата беше „*Машината на времето*“ от Хърбърт Уелс.

Той хвърли заровете на дъската. Три и четири. Премести колата си напред и спря на „Луксозна такса“ с нейния малък диамантен пръстен.

— Стига — изви очи и плати той. — Така се радвам да съм тук с теб — погледна покрай нея към прозореца. — Ама то наистина вали сняг отвън. Откога вали?

— Отдавна май.

— Винаги съм обичал да вали сняг. Напомня ми детството. Когато вали, имаш чувството, че е Коледа.

Дървото в печката изпраця. Снегът падаше над цялата гъста гора. Сутринта щеше да дойде с нежната си бяла светлина и тишина, въпреки че на мястото, където бяха, сутринта нямаше да дойде.

— Всяка година родителите ми ме водеха на *Коледна песен*. Където и да живеехме, намираха театър и ме водеха. Джейкъб Марли винаги ми изкарваше ангелите от страх. *Той носеше веригите, които сам си беше изковал приживе*. Толкова е тъжно. Но и красиво. Колко много истории има като тази — той се замисли за момент... — Понякога ми се ще да мога да остана тук завинаги с теб. Глупаво от моя страна, знам. Нищо не трае вечно.

— Някои неща траят.

— Кои?

— Онези, които искаме да си спомняме. Любовта, която сме усещали към хората.

— Начинът, по който те обичам — рече Улгаст.

Ейми кимна.

— Защото те обичам, нали знаеш — рече той. — Казвал ли съм ти го?

— Не е било необходимо. Винаги съм го знаела. Знаех го от самото начало.

— Не, трябвало е да ти го кажа — тонът му беше изпълнен със съжаление. — По-добре е, когато се казва.

Обви ги мълчание, дълбоко като гората, дълбоко като снега, който падаше върху тях.

— Нещо е различно у теб, Ейми — той изучаваше лицето ѝ. — Нещо се е променило.

— Наистина е така.

От краищата нахлуваше предпазливо мрак. Винаги така ставаше, като че прожектори угасват на сцена и накрая остават само двамата.

— Ами каквото ще да е — рече той и се засмя. — Харесва ми. — След момент добави: — Каза ли на Картър колко съжалявам?

— Той знае.

Улгаст гледаше покрай нея.

— Никога няма да си простя за това. Разбрах го само като го погледнах. Той обичаше онази жена с цялото си сърце — сведе поглед към дъската на монополи. — Май играта ни приключи. Не знам как го правиш. Следващия път ще те бия.

— Искаш ли да почетеш?

Настаниха се на дивана под вълненото одеяло. На масата стояха чаши с какао, появили се бяха като всичко останало, по свое собствено усмотрение. Улгаст вдигна книгата и запрелиства страниците, докато не откри точната.

— *Машината на времето*, глава седма — прокашля се и обърна лице към нея. — Смелото ми момиче. Моята смела Ейми. Наистина те обичам.

— И аз те обичам — рече Ейми и се сгуши до него.

И така те прекараха безкрайни часове и само мигване на окото, докато мракът, покривка, която само решаваше за себе си, не се спусна над тях.

ПЕТДЕСЕТ И ДВЕ

Следваха източната линия за доставки северно от Тексаркана, взимаха храна, гориво и спяха в укрытията. Ползваха една от колите на Тифти, малък преработен камион, от който скоро щяха да имат нужда: северно от Литъл Рок лагеруваха на открито. Нямаха проблем с горивото, обясни им Тифти. Камионът можеше да кара допълнително още двеста галона като резерв, а по пътя си на север с Гриър и Кръкшанк преди петнайсет години бяха разузнали източници по целия път до Айова — въздушни бази, заводи за дизел, големи търговски депа с полетата им от резервоари, подобни на гъби. Камионът беше екипиран с пречистваща система, с чиято помощ да се премахват замърсяванията и окислителят. Бавен процес, но с късмет и при добро време можеха да стигнат до Айова до средата на декември.

Първата им нощ в камиона се случи на повече от сто и петдесет километра южно от границата с Мисури. Когато падна здрач, Тифти извади голяма пластмасова кана от каросерията на камиона, мина с парцал през лицето си и изля съдържанието — чиста течност, около колата.

— Какво има в тая работа? — попита Лор. Очите им се насълзиха от вонята.

— Стара семейна рецепта. Драките ненавиждат мириса ѝ, освен това прикрива нашата миризма. Дори няма да разберат, че сме тук.

Вечеряха боб и сухари и се настаниха на раниците. Скоро Холис захърка. *Холис?* — помисли си Питър. Не, Лор. Тя спеше така, както правеше всичко останало: както тя обичаше. Питър разбираше защо Майкъл е бил привлечен от нея — привлекателността ѝ беше голяма — но също и защо приятелят му не можеше да си признае, че е така. Кой може да понесе да го желаят толкова силно? Дори плячката да искаше да бъде уловена, искаше се борба. По време на чакането им в рафинерията Питър се беше чудил, неведнъж, дали Лор не флиртува с него. И тя го правеше, реши той, но заради тактиката. Опитваше да се промъкне по-надълбоко в света на Майкъл. Веднъж щом се вмъкнеше

в същината му, той щеше да остане беззащитен. Майкъл щеше да е неин.

Питър смени положението на раницата си, помъчи се да се намести по-удобно; открай време му беше трудно да спи в камиони. Точно когато се унасяше, шум отвън го събуди напълно. Веднъж близо до Амарило виралите се бяха нахвърлили върху стените през нощта. Всъщност бяха повдигнали рамката и се опитваха да я преобърнат. За да държи духа си висок, отрядът на Питър прекара часовете в игри на покер и шегу, сякаш нищо важно не се случва. *Ама здравата тупурдия се носи, чуваше се най-често. И как при тая дандания да се съсредоточа върху картите?* На Питър щеше да му липсва този живот, беше самоотлъчил се девети ден, извън закона като Холис и Тифти. Независимо какво щеше да каже Гунар в защита на Питър, посланието на мъжа беше ясно: правиш го за своя сметка, никой няма да каже, че те познава.

Следващото, което осъзна, бе, че Холис го бута, за да се събуди. Слязоха в студа. Толкова далеч на север нямаше съмнение, че сезоните се сменят. Небето беше надвиснало от тежки сиви облаци като структури от въздушни камъни.

— Виждаш ли? — Тифти сочеше земята около камиона. — Никакви следи няма.

Продължиха пътя си. Отсъствието на виралите тормозеше ума на Питър. Дори извън укритията не бяха видели никакви следи, никакви фъшкии. Прекрасен обрат на събитията, но толкова невероятен, че действаше притеснително, сякаш виралите им готвеха нещо специално.

Напредването им се забави, пътят стана неясен. Тифти често трябваше да спира камиона, за да преизчислява курса им с помощта на компас, карти и понякога сектант — уред, който Питър виждаше за пръв път.

Майкъл му показва как работи. Като измерваше ъгъла между слънцето и хоризонта и като отчиташе времето и датата, беше възможно да изчисли местоположението им спрямо други отправни точки. Инструментът се използваше най-вече в морето, обясни Майкъл, където хоризонтът бил чист, но можело да се ползва и на сушата. *Откъде знаеш тези неща?* — попита Питър, но осъзна, че е задал въпрос, който съдържа отговора. Майкъл се беше научил да

използва сектанта за деня, в който щеше да отплава, за да открие или да не открие бариерата от мини.

Дните от пътуването минаваха, от виралите все още нямаше следа. Вече открито се чудеха на този факт, въпреки че обсъждането никога не стигаше по-далеч от чудене. *Странно, казваха. Предполагам, че трябва да се считаме за късметлии.* И те бяха, но късметът имаше навик да предава в последния момент. След единайсет дни Тифти обяви, че приближават границата между Мисури и Айова. Бяха мръсни, изтощени, изнервени. Цели два дни бяха спрени от река без име, връщаха се назад километър след километър, докато се опитват да открият все още съществуващ мост. Запасът им от гориво намаляваше. Пейзажът отново се промени, не беше толкова равнинен, колкото този на Тексас, но почти, с ниски хълмове, покрити от висока до кръста трева. Наближаваше пладнe, когато Холис, който беше на волана, спря камиона.

Питър дремеше отзад и стана при звука от отварянето на вратите. Надигна се и разбра, че е сам в кабината. Защо бяха спрели?

Извади пушката си и скочи долу. Всичко беше покрито с фина, бяла пудра — трева, дървета. Сняг? Въздухът миришеше остро, на горяло. Не беше сняг. Пепел. Малки облачета от белота се вдигаха под стъпките му, докато Питър вървеше към мястото, където стояха другите, на хребета на хълма. Спря и той там, понеже неговите другари бяха спрели, приковани на място от гледката, разкрила се пред очите им.

— В името на Божията любов — рече Майкъл. — Какво, по дяволите, виждат очите ни?

ПЕТДЕСЕТ И ТРИ

Коя беше тази жена?

Шпионка. Бунтовничка. Това беше очевидно, опитът ѝ да освободи заложниците носеше всички отличителни белези, а и беше убила шестима мъже, преди да допусне своята фатална грешка. Само че отсъствието на плочка върху ръката ѝ не пасваше. Тази любопитна миризма, която Гилдър долови, какво означаваше тя? Откриха оръжието ѝ, полуавтоматичен браунинг с два останали в магазина патрона. Гилдър за пръв път виждаше подобно оръжие, не беше от техните. Или бунтовниците се запасяваха с оръжие от неизвестен за него източник, или жената идваше от съвсем друго място.

Гилдър не обичаше мистериите. Обичаше ги по-малко дори от идеята за Серджо.

Май не можеха да пречупят жената. Не им беше казала дори името си. Дори Чука, този психопат, мъж, прословут с противните си апетити, не беше успял да измъкне никаква информация от нея. Решението да прибегне до услугите му беше хрумнало с любопитна лекота. Да изпраща хора в угоителния беше едно; виралите се справяха с милостива бързина с тях, а и създанията трябваше да се хранят. Не беше приятно, но поне беше бързо. Колкото до няколко удара в ареста или предпазливото използване на дъската за потапяне, ами понякога подобни мерки бяха просто неизбежни. Какъв термин използваха за това навремето? Подсилен разпит.

Но да одобри изнасилване — това си беше новост. Това си беше направо за учудване. Подобни неща се случваха в малките, изпълнени с жестокост държавици, където мъже с мачете съсичаха хората на парчета само защото са се родили в погрешното село или са имали различни уши, или са предпочитали шоколада пред ванилията. Мисълта за това трябваше да го отврати. Трябваше да е... под нивото му. Дотам го беше довел Серджо. Странно как едно действие може да изглежда налудничаво един ден и напълно оправдано на следващия.

Такива мисли преминаваха през ума на Гилдър, докато седеше начело на съвещателната маса. Ако имаше възможност, би прескочил

тези ежеседмични срещи, които неизбежно се превръщаха в спираловидно процедурно пререкание, класически пример за прекалено много петли в една кухня. Гилдър твърдо вярваше в ясната йерархия на командване и разпръснатата власт на пирамидалната бюрокрация. Тя имаше свойството да създава прекалено много безсмислена работа на дъното и прекалено засилен апетит към документацията и прецедента, но държеше всеки в собствения му ъгъл. Въпреки това претенцията за общото управление трябваше да се поддържа, поне засега.

— Някой има ли нещо да каже?

Май никой нямаше нищо за казване. След неудобно мълчание министърът на пропагандата Хопъл, който седеше непосредствено вляво от Гилдър, до министъра на общественото здраве Съреш и точно срещу Уилкс, се прокашля и заговори:

— Мисля, че всички са разтревожени, ами, не толкова разтревожени, колкото загрижени и мисля, че говоря от името на всички присъстващи...

— За Бога, изплюй го вече. И си свали очилата.

— О, добре — Хопъл свали очилата с опушени стъкла от лицето си и ги постави с нервна предпазливост на съвещателната маса. — Както казах — продължи той и отново се изкашля, — дали е възможно, вероятно ли е, нещата да са изпуснати от контрол?

— Тук си адски прав. Това е първото умно нещо, което някой ми е казал цял ден.

— Имам предвид, че стратегиите, които използвахме, май ни водят доникъде.

Гилдър въздъхна раздражено.

— Какво предлагаш?

Очите на Хопъл се стрелнаха неволно към колегите му. *Най-добре тук ме подкрепете, няма да съм сам юнак на коня.*

— Може би трябва да намалим реакцията. За известно време.

— Да я намалим. Попилели са ни навън.

— Ами ето как стоят нещата. В равнината се носят много приказки и те не са в наша полза. Може би трябва да се опитаме да задържим темпото за малко. Да видим докъде ще ни доведе.

— Ти полудя ли? Всички ли сте полудели?

— Ти сам каза, че работите не вървят, както ние искаме.

— Не го казах аз, ти го каза.

— Дори да е така, малцина от нас говорят за...

— Това е най-лошо пазената тайна в тази стая.

— Добре. Ами хубаво. Хрумна ни, че може би трябва да поемем точно обратната посока на поведение. Да подходим повече към сърцата и умовете. Ако следиш мисълта ми.

Гилдър пое дъх, за да се успокои.

— Предлагаш ми значи и извини ме за парафразата, да го даваме като мацета.

— Директор Гилдър, ако може — говореше Съреш. — Схемата на успешното въстание...

— Те избиват хора. Те убиват *обитатели на равнината*. Какво не ви е ясно тук? Това са касапи.

— Никой не казва друго — продължи Съреш с празен поглед. — И доста време това действаше в наша полза. Но арестите не доведоха до разкриването на никаква полезна информация. Все още не знаем къде е Серджо, нито как се придвижва. Нищо не излезе наяве. А междувременно репресиите се оказаха добре действащ механизъм, който вля нови членове сред бунтовниците.

— Знаете ли как звучите? Ще ви кажа как. Звучите като репетирали.

Съреш пренебрегна злобната забележка.

— Нека ви покажа нещо.

От папка на масата измъкна лист, който плъзна към Гилдър. Един от пропагандните позиви, но на обратната страна беше надраскано различно послание.

ОБИТАТЕЛИ, ВДИГНЕТЕ СЕ!

НАБЛИЖАВАТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА ЧЕРВЕНООКИТЕ!

ПРИСЪЕДИНЕТЕ СЕ КЪМ СЪБРАТЯТА СИ ОТ ВЪСТАНИЕТО!

ВСЯКО НЕПОДЧИНЕНИЕ Е УДАР ПО РЕЖИМА!

И така нататък в тази посока. Гилдър вдигна глава и видя, че още очи са се вторачили в него, сякаш той е бомба, която може да избухне.

— И? Какво доказва това?

— Персоналът на Човешки ресурси откри досега петдесет и шест такива позива — отвърна Съреш. — Давам ви пример за проблема, който създава нашата линия на поведение. Тази сутрин на сутрешната проверка живеещите в цяла сграда отказаха да изпълнят химна.

— А боя получиха ли си?

— Бяха повече от триста. А можем да държим в ареста само половината брой. Просто нямаме място.

— Тогава намалете наполовина дажбите им.

— Обитателите на равнината вече са на минимални дажби. Ако ги намалим още, няма да са в състояние да работят.

Да полудее човек. Всяко възражение, което Гилдър отправяше, беше веднага парирано. Гледаше право в дулото на организираното неподчинение сред висшия персонал.

— Всички вън.

— Мисля — продължи с въбесяващо самообладание Съреш, — че трябва да постигнем съгласие по някаква стратегия.

Лицето на Гилдър поаленя и пламна. Вените на главата му пулсираха, на практика получаваха удар. Вдигна хартията и я развя във въздуха.

— Сърца и ум. Чувате ли се какви ги говорите? Прочетохте ли това?

— Директор Гилдър...

— Нямам какво повече да ви кажа. Вън!

Събраха документите си, затвориха куфарчетата, размениха си тревожни погледи. Всички станаха и се насочиха към изхода. Гилдър подпря глава на ръце. Иисусе Христе, само това му трябваше. Трябваше да направи нещо, и то незабавно.

— Уилкс, почакай.

Мъжът се обърна, вдигнал вежди.

— Ти остани.

Останалите излязоха. Началникът на персонала се задържа на вратата.

— Седни.

Уилкс се върна на стола си.

— Ще ми кажеш ли за какво беше всичко това? Винаги съм ти вярвал, Фред. Разчитах на теб работите да вървят. Не ме будалкай сега.

— Притеснени са, това е.

— Да са притеснени е едно. Няма да търпя деление по ранговете. Не и когато сме на косъм. Всеки ден бунтовниците могат да се появят и тук.

— Всички го знаят. Само дето не искат... ами нещата да излязат извън контрол. И мен ме изненадаха.

Спести си извиненията, помисли си Гилдър.

— Ти какво мислиш? Излезли ли са от контрол?

— Наистина ли искаш да ми зададеш този въпрос? — когато Гилдър не каза нищо, Уилкс сви рамене. — Може би донякъде.

Гилдър стана, извади очилата си от джоба на якето и дръпна завесите. Това унило място. Насред проклетото нищо. Изведнъж разбра, че изпитва носталгия по миналото, светът на колите, ресторантите, магазините, химическото чистене, възстановяването на данъците, задръстванията и реденето на опашки за филмите. Отдавна не се беше чувствал толкова потиснат.

— Хората ще трябва да раждат повече деца.

— Сър?

Говореше, застанал гърбом към мъжа.

— Бебета, Фред — поклати главата от иронията. — Странно, никога не съм знаел много за тях. Никога не съм имал нужда да знам. Ти си имал две, нали?

Неписано правило беше да не се задават въпроси за предишния живот. Гилдър долови колебанието на Уилкс дали да отговори на въпроса.

— С госпожата имахме три. Две момчета и едно момиче. Имахме и седем внуци.

— Мислиш ли за тях?

Гилдър се обърна от прозореца. Уилкс също постави очилата си. Заради светлината или заради друго?

— Вече не — ъгълчето на устата на Уилкс трепна. — Изпитваш ли ме, Хорас?

— Може би малко.

— Недей.

Думата беше изречена с повече сила, отколкото Гилдър някога беше чувал от него. Не можа да реши дали е успокояващо, или тревожно.

— Ще накараме всички да се съгласят, да знаеш. Мога ли да разчитам на теб?

— Защо изобщо трябва да ме питаш за това?

— Поглези ме, Фред.

Времето застина. Уилкс кимна.

Правилният отговор, но колебанието на Уилкс натежа. Защо Гилдър *изобщо* питаше? Не го притесняваше инфантилният тон на срещата — и преди това си беше имал вземане-даване с подобни явления. Непрекъснато някой настъпваше някой друг. *Ох! Боли! Не е честно! Ще те наклеветя!* Нещо по-дълбоко и по-тревожно вреше и кипеше. Беше повече от неуспех да се намери решение, витаеше впечатлението за подготвян бунт. Всичките му инстинкти това сочеха, сякаш той стоеше на ръба на разширяваща се пропаст, с единия крак от едната страна, другият — от другата.

Затвори завесите и се върна на масата.

— Какво е положението с угоителния комплекс?

Мускулите на лицето на Уилкс видимо се отпуснаха. Отново бяха на позната територия.

— Взривът е нанесъл доста разрушения. Ще трябва поне още три дни да възстановим вратите и осветлението.

Прекалено дълго, помисли си Гилдър. Налагаше се да го направят на открито. Може би така беше по-добре, можеше с един куршум да убие два заека. Малко театър, за да стегне редиците на войската. Бутна бележника по масата към началника на щаба си.

— Записвай.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Толкова е... странно.

Лайла току-що беше приключила с храненето си и беше под силното му въздействие. Вероятно Гилдър беше донесъл кръвта, докато Сара и Кейт играеха на двора. След два последователни дни с по-високи температури снегът се беше превърнал в лепкава обвивка, идеална за снежни топки. Двете се замеряха с часове с тях.

Сега играеха на пода до огъня. Сара не знаеше играта, Кейт я научи на нея. Още едно удоволствие, да се научи на игра от собственото си дете. Сара се помъчи да не мисли колко краткотрайно може да е това. Съобщението от Нина можеше да дойде всеки ден.

— Да, добре — каза Лайла, сякаш двете със Сара са разговаряли, — скоро ще изляза да свърша някои дела.

Сара почти не ѝ обърна внимание. Умът на Лайла май се беше отнесъл в мечтания. Къде щеше да излезе?

— Дейвид каза, че трябва да отида — обърната към огледалото, Лайла се намръщи, както винаги правеше, щом говореше за Дейвид. — Лайла, поводът е благотворителност. Знам, че не харесваш операта, но задължително трябва да отидем. Лайла, този човек е управител на голяма болница, всички съпруги ще бъдат там, как ще изглежда, ако отида сам? — Тя въздъхна примирено, четката ѝ спря върху буйната ѝ грива. — Поне веднъж да помисли какво аз искам да правя, за местата където аз искам да отида. Виж Брад беше грижлив. Брад беше от онези мъже, които се вслушваха. — Очите ѝ срещнаха погледа на Сара в огледалото. — Кажи ми нещо, Дани. Имаш ли си приятел? Някой специален в живота ти? Ако нямаш нищо против въпроса ми. Божичко, ти несъмнено си красива. Обзалагам се, че имаш купища обожатели, които се бият пред вратата ти.

За миг Сара се обърка от въпроса; Лайла рядко задаваше на Сара лични въпроси.

— Не е точно така.

Лайла се замисли.

— Много мъдро. Имаш още много време. Позабавлявай се, не се установявай още. Ако срещнеш правилния мъж, ще разбереш — жената отново се залови да се реши. Изведнъж гласът ѝ стана тъжен: — Не забравяй, Дани. Навън някой те чака. Щом го откриеш, не го изпускай от погледа си. Аз допуснах тази грешка и виж ме сега как съм вързана.

Забележката, както и много други, сякаш се рееше във въздуха и не можеше да докосне никаква здрава повърхност. Въпреки че през дните на тяхното затворничество Сара беше започнала да разпознава моделите на смисъла на тези неясни изказвания. Те бяха сенки на нещо истинско: действителна история на хора, места, събития. Ако казаното от Нина за жената беше истина — а Сара вярваше, че е така — Лайла беше във всяко отношение чудовище, както и червенооките. Колко Еви са били изпратени в мазето, понеже Лайла беше... какви бяха думите на Нина? *Изгубила интерес*. Но Сара не можеше да отрече, че у жената имаше нещо, достойно за съжаление. Изглеждаше така залутана, толкова крехка, така пълна със съжаления. *Понякога, отбелязала беше веднъж Лайла без никаква причина и с една от най-тежките въздишки, просто не разбирам как така нещата продължават по този начин*. А една вечер, докато Сара втриваше лосион в краката ѝ, Дани, минавало ли ти е през ума просто да избягаш? Да оставиш целия си живот и да започнеш наново? Все по-често оставяше Сара и Кейт насаме, като че ли изоставяше ролята си в живота на момиченцето — сякаш на някакво ниво знаеше истината. *Гледам ви и си мисля колко съвършено изглеждате заедно. Момиченцето те обожаваше. Дани, ти си парченцето от пъзела, което липсваше*.

— Е, какво мислиш?

Вниманието на Сара се върна върху играта. Тя вдигна очи и видя, че Лайла я наблюдава вторачено.

— Дани, твой ред е — каза Кейт.

— Минутка, слънчице — обърна се към Лайла. — Съжалявам. Какво мисля за кое?

На лицето ѝ имаше принудена усмивка.

— Да дойдеш с мен. Мисля, че ще си ми от голяма полза. Джени може да се грижи за Ева.

— Къде да дойда?

Сара познаваше по очите на Лайла, че където и да се готвеше да ходи, жената при никакви обстоятелства не искаше да отиде сама.

— Има ли значение всъщност? Едно от... *нещата* на Дейвид. Обикновено са пълни със смърт, ако трябва да съм честна. Наистина ми трябва компания — тя се приведе от стола си и се обърна към детето. — Ти какво ще кажеш, Ева? Какво ще кажеш за една вечер с Джени, докато мама отсъства?

Момичето отказа да срещне погледа ѝ.

— Искам да остана с Дани.

— Разбира се, тиквичке. Всички обичаме Дани. Няма специален човек от нея в света. Но понякога големите трябва да излизат сами, да правят неща за пораснали. Просто понякога е така.

— Тогава ти върви.

— Ева, ти май не ме слушаш.

Момиченцето се улови за роклята на Сара.

— Кажа ѝ.

Лайла се намръщи.

— Дани? За какво става дума?

— Не... знам — тя погледна Кейт, която се беше скрила зад нея на пода и притиснала тяло в Сариното, за защита. Сара я прегърна с ръка. — Какво има, миличка?

— Ева — намеси се Лайла, — какво искаш да ми каже Дани? Кажи ми веднага.

— Не те харесвам — промърмори момиченцето в роклята на Сара.

Лайла се отдръпна, лицето ѝ изгуби цвета си.

— Какво каза?

— Не те харесвам! Харесвам *нея*.

По лицето на Лайла се четеше истински потрес. Олицетворение на пълното отхвърляне. Изведнъж Сара разбра интуитивно какво се е случило с другите Еви. *Ето това* се беше случило.

— Добре — Лайла се прокашля, наранените ѝ очи неспокойно шареха из стаята, търсеха предмет, към който да приковат вниманието си. — Разбирам.

— Лайла, тя нямаше предвид това — момиченцето отново се беше скрило в защитата на тялото на Сара, притиснало лице в робата

й, същевременно гледаше Лайла предпазливо с тъглчето на окото си.
— Кажи й, миличка.

— Излишно е — рече Лайла. — По-ясно нямаше как да го каже.
— Жената се изправи нестабилно от стола си. Сега всичко беше различно, думите бяха изречени. — Ако ме извините, мисля, че трябва да си полегна. Дейвид скоро ще дойде.

Тръгна към стаята си, като едва-едва вървеше. Гърбът ѝ беше приведен, сякаш я бяха ударили.

— Все още ли искате да дойда с вас? — внимателно попита Сара.

Лайла спря, улови се за рамката за равновесие. Не погледна към Сара, когато отговори.

— Разбира се, Дани. Защо да не искам?

Отидоха до стадиона в тъмнината. Конвой от десет коли, пикапи отпред и отзад, всеки с команда от въоръжени помагачи в каросерията, с осем лъскави джипа между тях с висшия персонал. Лайла и Сара пътуваха на задната седалка на втората кола. Лайла беше облечена с черен плащ с качулка, завързана на шията ѝ, огромни тъмни очила, покрили горната половина на лицето ѝ като щит. Шофьорът беше познато лице, което Сара не можа да си спомни откъде познава. Слаб мъж, само кожа и кости, с провиснала кестенява коса и бледи шарещи очи, които срещнаха погледа на Сара, когато потеглиха от Купола.

— Ти. Как се казваш?

— Дани.

Засмя се в огледалото. Сара усети тревожно жегване. Дали я познава? Дали погледът му не е проникнал през затъмняващата завеса на воала ѝ?

— Ами тази вечер ще се поглезиш, Дани.

Гилдър отначало беше отказал Сара да дойде, но Лайла не отстъпи. *Дейвид, как си мислиш, че се чувствам да ме влачиш на всичките си глупави празненства с твоите глупави приятели? Няма да отида без нея — или го одобри, или го преглътни.* Повтаряше го постоянно, непрекъснато, докато накрая Гилдър намусено не отстъпи. Добре, рече той, нека да е на твоето, Лайла. Може би една от

прислужниците ти трябва да види какво представляваш наистина. Колкото повече, толкова по-голяма ще е шибаната веселба.

Сега прекосяваха равнината, вървяха покрай реката, успокоена под кожух от зимен лед. Нещо се случваше с Лайла. С всяка изминала минута светлините на Купола се смалляваха зад тях, личността ѝ се променяше. Тя изпъна гръб като котка, започна да издава гърлено мъркане, галеше лицето и косата си.

— Мммм — измърка Лайла с почти сексуално удоволствие. — Чувстваш ли ги?

Сара не отговори.

— *Прекрасно... е.*

Минаха през портата. Сара видя стадиона пред тях, осветен отвътре, сияещ на зимната светлина. Не чувстваше толкова страх, колкото разпростиращата се чернота. Конвойт намали скоростта, когато изкачи рампата и излезе на ярко осветено игрище, заобиколено от пейки. Колите спряха зад сребрист товарен камион, където чакаха дванайсет помагачи, размахваха палките си и пристъпваха от крак на крак в студа. Насред полето беше забит висок стълб.

— Мммм — каза Лайла.

Отвориха се вратите, всички слязоха. Застанала до колата, Лайла вдигна воала на Сара и нежно докосна бузата ѝ.

— Моята Дани. Сладкото ми момиче. Не е ли прекрасно? Моите бебета, моите прекрасни бебета.

— Лайла, какво става тук?

Тя залюля главата на врата си с чувствено удоволствие. Очите ѝ бяха нежни и далечни. Лайла, която Сара познаваше, вече не беше там. Тя наклони лице към лицето на Сара и ненадейно я целуна сухо по устните.

— Така се радвам, че си с мен — рече тя.

Шофьорът улови Сара за лакътя и я поведе към пейките. Двайсет мъже в тъмни костюми седяха на две редици, говореха оживено помежду си, размахваха юмруци.

— Толкова е яко — чу Сара да казва единият, докато показваха мястото ѝ на четвъртата редица, сред група помагачи. — *Нямам насита.*

Отпред долу Гилдър стоеше с лице към групата. Носеше черно палто, тъмна вратовръзка, видима на гърлото му. Държеше нещо в

облечената си в ръкавица ръка: радио.

— Господа от висшия персонал, добре дошли — заяви той с радостна усмивка. Дъхът му образуваше облаци пара пред лицето му и подчертаваше думите му. — Тази вечер има малък подарък за вас. Представление за благодарност за упоритата ви работа, след като сме на път да стигнем до края на тежкия си труд.

— Докарай ги! — извика в шепи един от червенооките и предизвика възгласи и смях.

— Сега, сега — махна Гилдър за тишина. — Всички сте добре запознати с представлението, което ще се разиграе. Но тази нощ имаме специален план. Министър Хопъл, бихте ли излезли напред?

Червено око от втората редица се изправи и присъедини към Гилдър. Висок, с квадратни челюсти и късо подстригана коса. Ухилен от объркване, той рече:

— Боже, Хорас, дори не ми е рожден ден!

— Може би ще те понижи! — провикна се друг глас.

Нов изблик на смях. Гилдър изчака смехът да спре.

— Тук присъстващият господин Хопъл — постави той бащински ръка на гърба на мъжа, — както всички знаят, е с нас от самото начало. Като министър на пропагандата той ни осигури ключова подкрепа за нашите усилия — изражението му рязко се промени и стана строго. — Затова с най-голямо огорчение трябва да ви призная, че сигурни доказателства доведоха до мое знание, че министър Хопъл е в съюз с бунтовниците. — Ръката му се стрелна към лицето на мъжа, свали очилата му и ги захвърли. Хопъл изпищя от болка и закри очи с ръце.

— Стража — рече Гилдър, — хванете го.

Двама помагачи сграбчиха ръцете на Хопъл, още по-бързо го наобиколиха, измъкнаха оръжие. Момент на объркване, гласове се носеха из пейките. *Какво? Какво говори той? Хопъл, възможно ли е...?*

— Да, приятели. Министър Хопъл е предател. Тъкмо той е предоставил на бунтовниците решаваща информация, довела до бомбата от миналата седмица, в която двама наши колеги загинаха.

— Иисусе, Хорас! — мъжът се свлече на колене. Държеше очите си здраво стиснати. Опита се да се отскубне от хватката на мъжете, но, изглежда, беше изгубил цялата си сила. — Познаваш ме! Всички ме познавате! Съреш, Уилкс, някой да му каже!

— Съжалявам, приятелю. Ти сам си си виновен. Отведете го на полето.

Завлякоха го. До сребристия камион Хопъл беше завързан за стълба с дебело въже. Един от помагачите донесе кофа и изля съдържанието ѝ върху него с червен плисък, то се разля върху дрехите, върху косата и лицето му. Мъжът се гърчеше безпомощно, надаваше жаловити крясъци: *Спрете. Моля ви, кълна се, не съм предател. Копелета, кажете нещо!*

Гилдър сви шепи около устата си.

— Вързан ли е затворникът?

— Вързан.

Той вдигна радиото към устата си.

— Загасете светлините.

Тракане на ключалка и скърцане от отваряне на врата.

Алиша стоеше провесена от тавана, вързаните ѝ китки бяха вдигнати над главата, държаха нависоко нейното бавно скърцащо тегло. Беше уморена, страшно уморена. Струйки засъхнала кръв се спускаха по голите ѝ крака. Мъжът, известен като Чука, в дните на мрачните си дела не беше оставил недокосната част от нея. Изпълни ушите ѝ и носа ѝ с горящата воня на грухтящия си възторг. Беше я дражил, удрял, хапал. Хапал като животно. Гърдите ѝ, нежната кожа на врата ѝ, вътрешността на бедрата ѝ, всичко носеше белезите на зъбите му. През всичкото време тя не беше плакала. Викала беше, да. Крещяла. Но не му беше доставила удоволствието да плаче. И ето че сега отново се появяваше, лениво полюляваше подрънкващата връзка ключове около пръста си, здравето му око обхождаше тялото ѝ, по наклоненото му лице имаше лъстива, животинска усмивка.

— Помислих, че понеже всички са навън на стадиона за представлението, може да прекараме известно време насаме.

Какво можеше да каже? Нищо.

— Мисля, че двамата да опитаме нещо ново. Пейката изглежда толкова... безлична.

Започна да се съблича, сложна дейност от махане на кожа и катарамии. Изрита ботушите си, панталоните си. Докато той се събличаше в пълната си прелест, Алиша можеше само да наблюдава в

нямо отвращение. Имаше чувството, че е десет различни Алиша в главата си, всяка с отделна информация, лишена от връзка с останалите. И въпреки това: *време насаме*. Това беше новост, помисли си тя. Несъмнена промяна в начина на действие. Обикновено бяха четирима: един, който действаше с макарата, двама, които да я свалят, и Чука. Къде бяха другите?

Насаме.

— Умолявам те — рече тя дрезгаво, — нека да не боли. Ще направя така, че да ти хареса.

— Съвсем честно.

— Спусни ме долу и ще ти покажа колко ще ти е хубаво.

Той обмисли думите ѝ.

— Само ми кажи какво искаш и ще ти го дам.

— Глупости говориш.

— Можеш да оставиш оковите. Обещавам да ти съдействам. Ще ти дам всичко, което поискаш.

По лицето му видя, че идеята му допадна. Беше гола, пребита. Какво би могла да направи жена в нейното положение? Ключовете бяха прикачени към гайката на панталоните му, които лежаха на пода до него. Алиша се насили да не поглежда към тях.

— Може и да излезе нещо от предложението — рече Чука.

Веригите, които минаваха през макара, закачена на тавана, се задвижваха от лост, прикрепен към стената. Без панталони, надървен. Чука отиде и освободи лоста. Над нея се чу дрънкане. Краката на Алиша стъпиха на пода.

— Пусни още малко — рече тя, — трябва да се движа.

Сънлива, развратна усмивка.

— Харесва ми идеята ти.

Натискът върху китките ѝ се отпусна.

— Още малко.

Тактиката ѝ беше очевидна, но нетърпението на мъжа притъпи последните остатъци от разсъдъка му. Ръцете на Алиша паднаха от двете ѝ страни. Вече разполагаше с осем стъпки луфт, в който да се движи.

— Сега без шегички.

Тя застана на четири крака приканващо. Чука клекна зад нея на пода.

— Ще ти доставя удоволствие — рече тя. — Обещавам.

Щом постави ръце на бедрата ѝ, тя издърпа десния крак към гърдите си и го изрита по лицето. Трошеше и вик: Алиша скочи на крака и се завъртя. Седеше на пода, държеше носа си, през пръстите му шуртеше тъмна кръв.

— Кучко мръсна!

Политна към нея, насочил се към гърлото ѝ. Въпросът беше кой кого ще улови първи. Алиша отстъпи, вдигна ръка, направи ласо от веригата и го метна напред.

Примката падна на главата му. Тя го придърпа към нея, отстъпи и използва устрема му, да го завърти. Сега стоеше зад него. С другата си ръка направи втора примка от веригата и я прехвърли през врата му. Подскочи и уви крака около кръста му. Той хъхреше, ръцете му се мятаха във въздуха. *Умри, свиня такава*, помисли си тя, *умирай* и с цялата си сила залюля тялото си назад, издърпа веригите като юзди на кон, запрати ги към пода, докато с рязко придърпване отпускането свърши, макарата над тях запъна и остана неподвижна, а Алиша чу звука, за който копнееше: носещото задоволство изпукване на кост.

Висяха на двацет сантиметра от пода. Седемдесет и пет килограма мъртво тегло лежеше отгоре ѝ. Тя мушна крака под себе си, изви гърба си и се отблъсна. Трупът на Чука се прегъна напред на колене, падна по очи на бетона, когато тя размота веригите от шията му. Взе ключовете от пода, отключи веригите и ги махна от китките си.

След това го рита, тъпка главата му, размаза лицето му на бетонния под с петата си. Ненавист завладя ума ѝ. Улови косата му и влачи безжизненото му тяло из килията, изправи го и удря главата му в стената.

— Харесва ли ти, боклук такъв? Харесва ли ти строшения ти врат? Хареса ли ти да те убия?

Може би пред килията имаше пазач, може и да нямаше. Може би още мъже щяха да се втурнат вътре, да я вържат с веригите за тавана и всичко да започне отново. Но нямаше значение. Важното беше главата на Чука. Удря я, докато той не се превърна в най-мъртвото нещо в историята на света, най-мъртвия човек, съществувал някога. Крещеше ли, крещеше.

— Проклет да си! Проклет да си! Проклет да си!

Накрая приключи. Алиша го пусна. Трупът се катурна на една страна на пода, остави лъщяща следа от мозък по стената. Алиша падна на колене, дишаше запъхтяно. Приключи, но не го чувстваше така. Никога нямаше да е приключило.

Трябваха ѝ дрехи. Трябваше ѝ оръжие. Към прасеца на Чука намери привързан нож с тежка дръжка. Балансът му беше калпав, но щеше да свърши работа. Взе панталоните и ризата му. Облече се в мъжките дрехи, просмукани от вонята му, изпълниха я с отвращение. Кожата ѝ настръхна, сякаш я докосваше. Нави ръкавите и крачолите на панталоните, пристегна ги в кръста. Ботушите бяха прекалено големи, щяха само да я забавят, трябваше да върви боса. Издърпа трупа далеч от вратата и заудря по метала с дръжката на ножа си.

— Ей! — изкрещя тя, свила шепи около устата си снижила глас.
— Ей, заключен съм тук!

Секундите се точеха. Може би отвън нямаше никого. Сега какво щеше да прави? Задумка по вратата, този път по-силно, молеше се някой да дойде.

Ключалката се завъртя. Алиша се отдръпна рязко от вратата, когато пазачът влезе в стаята.

— Какво, по дяволите правиш, Чук, каза ми, че имам трийсет минути...

Възраженията му останаха недовършени. Алиша му се нахвърли отзад, запуши с ръка устата му, а с другата заби ножа в долната част на гърба му от долу нагоре.

Пусна трупа на пода. Кръвта от него се събираше в голяма, тъмна локва. Наситената ѝ миризма стигна до ноздрите ѝ. Алиша си спомни обета си. *Ще изпия кръвта на тия копелета до капка. Ще се кръстя в кръвта на своите врагове.* Мисълта я беше поддържала през дните на мъченията. Но сега, когато гледаше двамата мъже, първо пазача, после Чука, неговото бледо, голо тяло като бяло петно на бетона, потръпна от отвращение.

Не сега, помисли си тя, още е рано. И излезе в коридора.

Полето потъна в мрак. За момент всички замлъкнаха. След това високо над главите им се появи студена воднистосиня светлина и запулсира към полето, окъпа го в изкуствено лунно сияние.

Лайла се появи от задната част на сребристия камион. Всички червенооки прибраха в джобовете очилата си. Хопъл беше престанал да умолява и хлипаше. На полето излезе ван. Двама помагачи слязоха, отидоха до задната част на колата и отвориха вратите.

Излязоха единайсет души: шестима мъже и пет жени, с окови на китките и глезените и приковани един за друг. Тръгнаха тромаво, плачеха, умоляваха да пощадят живота им. Ужасът им беше прекалено голям, бяха напълно пречупени хора. Студена безчувственост беше обзела Сара, помисли, че може да е болна. Една от жените приличаше на Карън Молиноу, но Сара не можеше да е сигурна. Помагачите ги повлякоха към Хопъл и им наредиха да коленичат.

— Това е направо страхотно — рече глас наблизко.

Помагачите — с изключение на един — се отдръпнаха, оставиха Лайла в задната част на големия камион. Тялото ѝ се полюляваше, главата ѝ се люшкаше от едната на другата страна, сякаш се носеше по невидимо течение или танцуваше на нечута музика.

— Не трябваше ли да са десетима? — рече същият глас. Един от червенооките два реда по-надолу.

— Да. Десетима.

— Но там са единайсет.

Сара отново преброи. Единайсет.

— Най-добре да слезеш и да кажеш на Гилдър.

— Ти шегуваш ли се? Напоследък не се знае какво му минава през главата!

— Мислиш какви ги приказваш. Ако те чуе, ти си следващият.

— На тоя му е избила перката, казвам ти — и след кратко мълчание добави: — Обаче винаги съм си мислел, че на Хопъл не му е чиста работата.

Тези думи докоснаха Сара като далечен вятър. Вниманието ѝ сега беше изцяло съсредоточено върху полето. Това Карън ли беше? Жената ѝ се стори по-стара и прекалено висока. Повечето от затворниците бяха заели отбранителни позиции, стояха на колене, превили тела на заледения сняг, държаха ръцете си над главите си; други стояха на колене, но с окъпани от синята светлина лица, молеха се. Последният помагач привързваше наколенници. Сложи на главата си каска и помахаше към пейките. Всеки мускул от тялото на Сара беше свит. Искеше да извърне поглед, но не можеше. Помагачът отиде до

вратата на товарното отделение на камиона, като шумно раздрънкваше ключовете.

Вратите се отвориха. Помагачът бързо се отдалечи. За секунда нищо не се случи. След това се показаха виралите, изскочиха от вътрешността на камиона като насекоми в човешки ръст, приземяваха се на четири крака на снега. Източените им тела, набраздени от мускули, излъчваха пулсираща, жива светлина. Осем, девет, десет. Тръгнаха към Лайла, чиито ръце бяха разперени и с вдигнати длани. Жест на покана, на радушно посрещане.

Поклониха се пред краката ѝ.

Тя ги докосна, погали ги. Прокара ръце по гладките им глави, улови в шепи брадичките им като на деца, за да се вгледа с обич в очите им. *Прекрасни мои, чу я да казва Сара. Невероятни мои красавци.*

— Виждаш ли тая работа? Тя ги обича, мамка му.

От заложниците се чу тихо хлипане. Краят беше неизбежен, нямаха друг избор, освен да го приемат. Или се бяха умълчали заради странната сцена, която ги вцепени до безмълвие.

Сладките ми душички. Гладни ли сте? Мама ще ви нахрани. Мама ще се погрижи за вас. Така ще направи мама.

— Сигурен съм, че трябваше да са десетима.

Отдясно се обади нов глас:

— Десетима ли каза? И аз така чух.

— Тогава кой е единайсетият?

Един от червенооките скочи на крака и посочи полето.

— Един е в повече.

Всички глави се извърнаха към гласа, включително тази на Гилдър.

— Не се шегувам! Там има единайсет души!

Вървете, скъпи мои.

Виралите се отделиха от Лайла. Едновременно с това един от затворниците се изправи и откри лицето си. Вал. Виралите обкръжиха групата, всички крещяха. Вал разтвори якето си и показа редиците от метални тръби, привързани към гърдите му. Вдигна ръце към небето, палецът му беше на детонатора.

— Серджо е жив!

IX ПРИСТИГАНЕТО

*И видях, и ето сив кон, и върху
него ездач,
чието име беше смърт; и адът
следваше подире му.*

Открове
ние на Свети
Йоан Богослов
6:8

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТ

Удар отекна по тоалетната масичка на Лайла, чу се звук на сцепване. Гилдър я изправи на крака и я зашлеви по лицето с опакото на ръката си. От удара тя полетя назад и се просна върху дивана.

— Как позволи това да се случи? — лицето му беше алено от гняв. — Защо не повика обратно виралите? Кажи ми!

— Не знам, не знам!

Този път я улови за яката на хавлията ѝ, с ужасяваща безпомощност Гилдър я запрати по лице към библиотеката. Глух удар, разхвърчаха се вещи, Лайла запищя. Сара стоеше свита на пода, обвила с тялото си Кейт, която трепереше от страх.

— Всичките вирали! Деветима от моите хора, мъртви! Знаеш ли как изглеждам сега?

— Не бях аз виновна! Не помня! Дейвид, моля те!

— Никакъв Дейвид няма!

Сара стискаше очи здраво. Кейт тихо проплакваше в ръцете си. Какво щеше да стане, ако Гилдър убиеше Лайла? Какво щеше да стане тогава с двете им?

— Спри! Дейвид, умолявам те!

Лайла лежеше по лице на пода, Гилдър я беше възседнал, с едната си ръка я държеше за яката. Другата беше свита в юмрук, издърпан назад, готов да удари. Ръцете на Лайла стояха пред лицето ѝ като щит, въпреки че напразно се опитваше да се предпази. Юмрукът на Гилдър щеше да се стовари върху лицето ѝ като стенобойна машина.

— Ти ме... отвращаваш.

Той отпусна хватката си и се отдръпна, избърса ръце в ризата си. Лайла хлипаше неудържимо. Кървава подутина от рана се появи на едната ѝ буза. По косата ѝ имаше още кръв. Гилдър стрелна с очи Сара и я отпрати с поглед. *Ти си нищо*, казваше погледът му. *Ти си героиня в игра на преструване, която е отишла прекалено далеч.*

След това излетя от стаята.

Сара отиде до Лайла, която плачеше на пода. Коленичи до нея, посегна към лицето ѝ, за да огледа раната. С неочакван прилив на енергия Лайла отблъсна ръката на Сара и се отдръпна.

— Не пипай!

— Но вие сте ранена...

Очите на жената бяха пълни с ужас. Сара тръгна към нея, но тя размаха ръце пред лицето ѝ.

— Махни се! Не докосвай кръвта ми!

Скочи на крака и избяга в спалнята, тръшна вратата след себе си.

06:02 часа.

Колите навлязоха в равнината в мрака преди зазоряване, пред тях вратите се отваряха. Отпред на конвоя като връх на стрела беше лъскавият черен джип на директора, следван от два открити камиона, пълни с униформени мъже. Тръгнаха с рев из лабиринта от жилища, калните гуми на камионите им пръскаха мръсен сняг, минаването им се наблюдаваше от работниците, които излизаха от сградите и се събираха за сутрешната проверка — изнурени лица, изнурени очи, безизразно наблюдаваха как колите минават покрай тях. Но погледите им бяха кратки, знаеха, че е по-добре да не гледат. *Нещо официално, няма общо с мен. Поне дано не е!*

Гилдър наблюдаваше обитателите на равнината през прозореца на пасажерското място, пълен с презрение. Как ги ненавиждаше. Не само въстаниците, онези, които го предизвикваха — всички мразеше. Бъхтеха се в живота си като тъпи животни, не виждаха по-далеч от следващото парче земя, което трябва да бъде разорано. Още един ден в мандрата, на полето, в завода за биодизел. Още един ден в кухнята, пералнята, свинарника.

Днес обаче не беше поредният ден.

Колите спряха пред Блок 16. На изток небето беше просветляло до жълто-сиво, като стара пластмаса.

— Този ли е? — попита Уилкс Гилдър.

Зад него мъжът кимна кратко.

Помагачите слязоха и заеха позиции. Гилдър и Уилкс слязоха от колата. Пред тях, на петнайсет равно отдалечени едно от друга редици, триста жители на равнината стояха и трепереха на студа. Още два

камиона дойдоха и паркираха в началото на площада. Тежки платнища закриваха каросериите им.

— Тези за какво са? — попита Уилкс.

— За по-голяма... убедителност.

Гилдър отиде до старшия офицер от Човешки ресурси и грабна мегафона от ръката му. Отекна вой, след това гласът му прогърмя над площада.

— Кой ще ми каже за Серджо?

Никакъв отговор.

— Това е единственото предупреждение към вас. Кой може да ми каже за Серджо?

Отново никакъв отговор.

Гилдър се обърна към жената от първата редица. Нито млада, нито стара, лицето ѝ беше толкова безцветно, че можеше да е направено от тесто. Стискаше мръсна кърпа около главата си с ръце, покрити с ръкавици без пръсти, почернели от сажди.

— Ти! Как ти е името?

Със сведени очи, тя промърмори нещо в диплите на шала си.

— Не те чувам. Говори по-високо.

Тя прочисти гърлото си, потисна кашлица. Гласът ѝ беше флегматично дрезгавееене.

— Присила.

— Къде работиш?

— Становете, господине.

— Имаш ли семейство? Деца?

Тя леко кимна.

— И? Какво имаш?

Коленете ѝ се разтрепериха.

— Дъщеря и двама синове.

— Съпруг?

— Почина, господине. Миналата зима.

— Моите съболезнования. Излез напред.

— Вчера пях химна. Другите бяха, кълна се.

— Вярвам ти, Присила. Независимо от това излез. Господа, бихте ли ѝ помогнали, моля?

Двама от помагачите дойдоха и сграбчиха жената за ръцете. Тялото ѝ се отпусна, сякаш всеки миг щеше да припадне. Наполовина

я носеха, наполовина я довякоха отпред, където я поставиха на колене. Тя не издаде никакъв звук, напълно се беше предала.

— Кой са децата ти? Покажи ми ги.

— Моля ви — жално проплака тя, — не ме карайте.

Един от помагачите вдигна палката си над главата ѝ.

— Този мъж ще ти размаже мозъка — рече Гилдър.

Тя поклати сведената си глава.

— Много добре — рече Гилдър.

Палката се спусна, жената падна по очи в калта. Отляво се чу високо проплакване.

— Хванете я.

Младо момиче, което в лице приличаше на майка си. Падна на колене. Плачеше, трепереше, по лицето ѝ потекоха сополи. Гилдър вдигна мегафона.

— Има ли някой нещо да ми каже?

Тишина. Гилдър извади пистолет изпод палтото си и дръпна предпазителя.

— Министър Уилкс — рече той вдигнал оръжието, — бихте ли ми направили честта?

— Иисусе, Хорас — лицето му беше ужасено, — какво се опитваш да докажеш?

— Ще представлява ли проблем?

— Имаме си хора за подобни неща. Това не беше част от сделката.

— Каква сделка? Няма сделка. Сделката е такава, каквато аз кажа.

Уилкс замръзна.

— Не мога да го направя.

— Не можеш или не искаш?

— Има ли разлика?

Гилдър се намръщи.

— Не е голяма, като се замисля сега — след тези думи застана зад момичето, притисна дулото в тила ѝ и стреля.

— Милостиви Боже!

— Знаеш ли какъв е проблемът, когато не можеш да остарееш? — попита своя началник на щаба Гилдър. Бършеше опръсканото с кръв дуло с кърпичка. — Много мислиш.

— Начукай си го, Хорас.

Гилдър насочи пистолета към безцветното лице на Уилкс, изравни го с мястото между очите му.

— Забравяш, че можеш да умреш.

Гилдър застреля и него.

Настроението сред тълпата се промени, страхът им се превърна в нещо друго. Надолу-нагоре по редиците тръгна шепот, зашепнаха се пресмятания, нарастващата енергия на хора, които знаеха, че няма какво да губят. Събитията се бяха развили доста по-бързо, отколкото му се щеше на Гилдър — беше се надявал да се добере до полезна информация, преди да падне резето, но сега жребият беше хвърлен.

— Отворете камионите.

Махнаха платнищата. Изригнаха викове: вече нямаше никаква загадка. Гилдър бързо отиде до колата си, влезе и каза на шофьора да потегля. Потеглиха сред дъжд от кал и мръсен сняг, докато зад него оркестърът изпълняваше смъртоносната си симфония: мелодия от крясъци и писъци, пронизителни, диви, пълни със страх, насичани от синкопичния ритъм на пукота от автоматично оръжие, заглъхнали до последните изстрели, когато помагачите вървяха сред нападалите тела и довършваха останалите живи.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТ

Айова. Превърнали се в пепел кости.

Привършиха горивото си близо до град Милърсбърг, за през нощта се подслониха в църква, останала без покрив, и на следващата сутрин тръгнаха пеша. Оставали още сто и дванайсет километра, каза Тифти, може би повече. Натъкнаха се на други две подобни на първото полета с кости, броят на мъртвите вирали беше невъобразим. Хиляди, дори милиони. Какво означаваше това? Какъв импулс ги беше накарал да легнат на откритата земя и да изчакат слънцето да ги убие? Или първо бяха измрели, а труповете им са били изпепелени от сутрешната светлина? Дори Майкъл, човекът с теории, нямаше отговор.

Напредваха. Вървяха през сняг, който сега стигаше до глезените им. Дажбите им бяха оскъдни, не видяха дивеч. Стигнаха дотам да ядат последните си запаси — сушено месо и бъбречна лой, която оставяше слой мазнина по върха на устните им. Земята беше станала като кристална, въздухът — натежал като притаен дъх. С часове не подухваше вятър. И тогава се появи воят. Дойде дневната светлина и си отиде за едно мигване на окото. Носеха тежки якета с обточени с кожа качулки, вълнени шапки, нахлупени на челата им, ръкавици с отрязани върхове на пръстите, за да не им пречат, ако се наложи да използват оръжия, въпреки че Питър се чудеше дали ще успеят да се справят с такава задача. За пръв път му беше така студено. Не знаеше, че може да е толкова студено. Как Тифти се ориентираше в това пусто място, Питър нямаше представа.

Прекараха осемнайсетата си нощ в монтьорска работилница, която по чудо имаше тантуреста печка на дърва от чугун с гладка каменна повърхност. А какво да изгорят? Когато се стъмни, Майкъл и Холис се върнаха от съседната къща с два дървени стола и пълни с книги ръце. *Енциклопедия Британика*, 1998. Срамота беше да я горят, против волята им беше, но трябваше да се стоплят. Още две отивания до къщата и имаха достатъчно огрев за през нощта.

Събудиха се на брилянтна слънчева светлина, първата от дни, въпреки че температурата беше паднала. Силен северен вятър

люлееше клоните на дърветата. Позволиха си лукса да запалят огъня за последно и се скупчиха около него, попиващи радостта от всяка частица топлина.

— Сякаш... се топят.

Майкъл се беше обадил. Питър се обърна към приятеля си.

— Какво каза?

Очите на Майкъл бяха насочени към вратата на печката.

— Според теб колко видяхме?

— Не знам — сви рамене Питър. — Много.

— И всички бяха умрели по едно и също време. Тогава да предположим, че случващото се е онова, което би трябвало да се случи, че е част от жизнения цикъл на виралите. Птиците го правят, насекомите, влечугите. Когато част от тялото е наранена, те я махат и израства нова.

— Но ние говорим за цели вирали — възрази Лор.

— Така *изглежда*. Но всичко, което знаем за тях, показва, че действат като група. Всеки един е свързан с ятото, всяко ято е свързано със своя член от Дванайсетте. Няма значение цялата дрънканица за душите и всичко останало. Не казвам, че не е вярно, но това са приказки на Ейми. От моя гледна точка виралите са вид като всички останали. Когато Лейси уби Бабкок, всичките му вирали измряха. Като пчелите, помните ли?

— Помня — кимаше Холис. — Убий кралицата — и убиваш кошера. Това имаш предвид.

— А видяното от нас на онази планина го потвърждава. Но да предположим, че всяко виралско семейство е всъщност един организъм. Всеки от Дванайсетте е като главен орган — сърцето, мозъкът. Останалите са като перата на птицата или черупката за насекомото. Когато тя се износи, организъмът я сменя, за да израсте нова.

— Те не *приличат* на пера — хапливо рече Лор.

— Добре, нека не са пера, но схващаш идеята. Нещо периферно, разширяващо се. Винаги съм се чудил какво поддържа толкова голям брой вирали живи. Какво е останало за ядене? Знаем, че могат да издържат дълго без храна — Тифти, ти си го доказал, — но нищо не може да оцелее безкрайно без храна. От гледна точка на продължителността на живота у видовете, няма логика да изчерпиш

напълно източника си на храна. Като хищници те всъщност са *прекалено* успешни. Идеята винаги ме е притеснявала, защото всичко останало у тях е толкова организирано.

— Не съм сигурен, че те разбирам — рече Тифти. — Да не казваш, че измират?

— Очевидно е, че нещо се случва. Фактът, че се случва изведнъж, внушава, че процесът е естествен, вграден в системата. Ето ви друга аналогия. Когато човешкото тяло претърпи шок, то извлича кръвта от периферията и я пренасочва към главните органи. Това е защитен механизъм. Защитата е важната, останалото е в забрава. Сега си представете, че всеки вирус от племето е едно животно и че е изпаднал в шок от глад. Логиката би била радикално да се намали числеността и да се позволи на източника на храна да се възстанови.

— А после какво? — попита Питър.

— После цикълът започва отново.

За момент всички мълчаха.

— Както и да е — продължи Майкъл, — това е само идея, която ми хрумна. Може да е пълна глупост.

Питър беше на друго мнение.

— А защо се случва тук?

— Ето това — рече Майкъл — ме притеснява.

Дошло беше време да тръгват; прекалено се бяха задържали. Събраха си екипировката, вдигнаха циповете на дългите си якета и се приготвиха за поривите на ледения въздух, които щяха да ги връхлетят в секундата, в която прекрачеха прага на вратата.

— Шест дни, ако времето се задържи такова — рече Тифти и метна раницата си. — Най-много седем.

— Защо ли ми се ще да са повече? — рече Лор.

ГРЕЙ. ГРЕЙ.

Отвори очи.

Усещаш ли ги, Грей?

— Кой е там? Ти ли си, Гилдър?

Съжалявам, че ме нямаше. Все още си моя любимец, Грей. От деня, в който се запознахме. Помниш ли?

Стомахът му се присви: гласът на Нула.

— Спри! — китките му инстинктивно опънаха веригите. Лежеше в собствената си мръсотия, тялото му вонеше, в устата си непрекъснато имаше вкус на кръв. — Махай се. Остави ме на мира.

Ти ми каза всичко за себе си. Дори не подозираше, че го правиш. Чувстваше ли присъствието ми в мозъка си, дори тогава?

Махай се — помисли си той. Махай се... махай се... махай се... Събуди се, Грей.

Ти не спиш. Винаги съм бил тук. Дори, докато лежеше във вериги сто години. И аз лежах с теб. Като историята на Йов, който лежал в пепелищата и проклинал съдбата си. Бог го изпитвал, както аз изпитвах теб.

— Не те познавам. Не знам какво си.

Ти ли не знаеш, Грей? Как може да не знаеш? Аз съм Бог, който устоя с теб. Единственият истински Бог на Грей. Не чувстваш ли любовта ми? Не чувстваш ли крилете на моята любов как са разперени над теб винаги и завинаги?

Той се разплака.

— Остави ме да умра. Моля те. Искam само да умра.

Ти я обичаш, нали, Грей?

Той преглътна, усети отвратителния вкус в устата си. Тялото му беше пещера от мръсотия и гнилоч.

— Да.

Жената. Лайла. За теб тя е всичко.

— Да.

Твоя е кръвта, която тече във вените ѝ, както моята тече в твоята. Разбираш ли? Проумяваш ли? Ние сме едно, Грей. Ти лежиш във вериги, но не си сам. Бог на Грей е у теб. Богът на всичко, което е и всичко, което ще дойде. Богът на следващия нов свят. Ще има специално място за теб в този свят, Грей.

— Следващият нов свят.

Те идват, Грей.

— Кои? Кои идват?

Но още докато задаваше въпроса, разбра.

Събрата ни.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДЕМ

И изведнъж беше свободна. Алиша Донадио, Последната от Първите, Новото създание и капитан от Експедиционния, прескачаше над телената ограда в нощта и бягаше.

Тичаше. Тичаше и не спираше.

Още няколко беше убила по време на бягството. Някои бяха жени. Алиша никога не беше убивала жени преди; не беше много по-различно като цяло. Защото, в крайна сметка, всички напускаха живота си по един и същи начин. Същата изненада се изписваше по лицата им, пръстите им докосваха раната с изследователска нежност, същият отнесен поглед, насочен към вечността. Имаше някаква красота в това.

Може би затова на Алиша толкова много ѝ хареса.

Намери екипировката си, където я беше оставила в храстите. Копие и арбалет. Радиопеленгаторите. Коланите с ножове. Дрехи за преобличане, одеяло, обувки. Сто патрона муниции, но нямаше оръжие, с което да стреля. Оставила беше ножа на Чука, забит в левия бъбрек на мъж, наредил да спре, сякаш би могла да го направи наистина. Когато избяга от ареста, не знаеше дори дали е ден или нощ. Времето беше изчезнало. Светът, който откри, беше различно място. Не, това не беше истина. Светът беше същият. Тя не беше същата.

Чувстваше се отделена от всичко, призрачна, почти безплътна. Над нея зимните звезди светеха ярки и чисти като късчета лед. Нуждаеше се от подслон. Нуждаеше се от сън. Трябваше да забрави.

Подслони се в колиба, където някога сигурно са държали кокошки. Половината от покрива го нямаше, имаше само оголени останки: една стена, клетките, покрити със засъхнали курешки, подът — с твърдо отъпкана земя. Уви се в одеяло, пребитото ѝ тяло трепереше от студ. *Луиз, помисли си тя, така ли беше и при теб?* Спомени връхлетяха ума ѝ, ярки проблясъци на изтезанието, което разсече мислите ѝ като мълния. Кога щеше да спре, кога щеше да спре.

Все още не беше съмнало, когато се събуди, умът ѝ бавно се проясни. Нещо топло докосваше тила ѝ. Претърколи се, отвори очи и видя огромна тъмна фигура да се извисява над нея.

Доброто ми момче, помисли си тя.

— Доброто ми момче, доброто ми момче — каза вече на глас.

Воин зарови лице в нейното, големите му ноздри потръпваха, къпеха лицето ѝ с дъха си. Облиза очите ѝ, страните на лицето ѝ с езика си. Чудо беше. Нямаше друга дума. Някой беше дошъл. Някой беше дошъл все пак. Алиша беше копняла за това, без да го осъзнава, една душа, която да я утеши в този безутешен свят.

След това от мрака по силата на някакво чудо се показва силует, гласът на жената беше едновременно странен и близък:

— Алиша. Здравей.

Жената приклепна пред нея, свали качулката на дългото си вълнено наметало. Дългата ѝ черна плитка се спусна свободна.

— Всичко е наред — каза внимателно тя. — Вече съм тук.

Ейми? Но това не беше Ейми, която познаваше.

Тази Ейми беше жена.

Силна, красива жена с гъста, тъмна коса и очи като стъкла на прозорци, осветени отвътре от златиста светлина. Същото лице, но различно, по-дълбоко, внушаваше завършеност, превърнала се беше в себе си. Лице, помисли си Алиша, с мъдрост. Красотата ѝ беше повече от видна, повече от съвкупност от физически черти, идваше от целостта.

— Не... разбирам.

— Шшшш... — улови ръката на Алиша. Допирът ѝ беше твърд, но нежен, като майка, която утешава детето си. — Твоят приятел. Той ни показва къде си. Толкова умен кон. Как му казваш?

Умът ѝ беше натежал, вцепенен.

— Воин.

Ейми улови брадичката на Алиша и леко я повдигна.

— Боли те.

Как беше възможно? Как изобщо беше възможно? Вън от колибата Алиша видя втори силует, който държеше два коня за юздите. Развята от вятъра бяла коса и дълга сива брада прикриваха чертите му. Но начинът, по който се държеше, с осанка на боец, подсказа на Алиша кой е; мъжът в снега бе Лушъс Гриър.

— Какво ти сториха? — прошепна Ейми. — Кажи ми.

И толкова беше достатъчно. Волята ѝ се пречупи, у нея се надигна вълна от скръб. Не толкова каза, колкото потрепери от думата:

— Всичко.

Най-накрая силно ридание я разтърси — плач от истинска болка и мъка се надигна нагоре към зимните звезди — и в ръцете на Ейми Алиша заплака.

ГИЛДЪР. Време е.

Гилдър, стани.

Но Гилдър не чуваше тези думи. Директор Хорас Гилдър спеше и сънуваше ужасен, непрекъснато повтарящ се сън, в който той беше във възстановителния център и душеше баща си с възглавница. Противно на истинската история това не се случи без съпротива. Баща му се мяташе, тръшкеше, ръцете му се гърчеха във въздуха, опитваше са да се освободи, докато надаваше приглушени викове за милост. Чак когато съпротивата спря и Гилдър махна възглавницата, видя, че е допуснал грешка. Не беше убил баща си, ами Шона. О, Боже, не! Изведнъж очите на Шона се отвориха, тя се разсмя. Така се смееше, че от очите ѝ потекоха сълзи. Спри да се смееш! — кресна той. Спри да ми се смееш! Гилдър, рече тя, ама си смешен. Да можеше да си видиш физиономията. Ти и мижавата ти гривна. Майка ти е била курва. Курва... курва... курва...

Подготви пътя, Гилдър. Стани, за да ги посрещнеш. Моментът наближава.

Той се събуди изведнъж.

Нашият миг, Гилдър. Раждането на следващия нов свят.

Информацията удари ума му като ток. Изправи се в широкото си легло сред абсурдното количество възглавници, одеяла, чаршафи и осъзна с леко объркване, че е заспал с дрехите си. И защо, замисли се той изумен, му е притрябвало легло с балдахин? Толкова огромно, че в него се чувстваше като кукла? Отхвърли въпроса. Идваха! Тук бяха! Спусна крака на пода и ги натъпка в кожените обувки с връзки, които е имал очевидно силата да изрита, преди да заспи като мъртъв от изтощение. Натъпка краищата на ризата си в панталоните, втурна се към вратата и тръгна по коридора.

— Съреш!

Шумът от думкането отекна по празния коридор.

— Съреш, събуди се!

Вратата към апартамента на Съреш се отвори и новият началник на щаба се показва сънен, с бронзово лице. Носеше пухкав бял халат и пантофи, примигваше като мечка, излизаща от пещерата.

— Да му се не види, Хорас, излишно е да крещиш — прозя се в юмрука си. — Колко е часът!

— На кого му пука колко е часът? Те са *тук*.

Съреш се слиса.

— За сега ли говориш?

Стани и ги посрещни, Гилдър. Доведи ги у дома.

— Не стой там така, облечи се.

— Добре, хубаво. Веднага.

— Мърдай, по дяволите!

Гилдър се върна в своя апартамент и отиде в банята. Дали да се обръсне? Поне да измие лицето си? Защо мисли така, като момче във вечерта на бала? Прокара влажна ръка по косата си и си изми зъбите, опита се да се успокои. Какво се беше случило с пастата за зъби на това място? Каква е отвратителна на вкус, зърнеста, лепкава слуз? В името Божие, защо за деветдесет и седем години така и не бяха успели да попаднат на сваятна паста за зъби?

Извади чист костюм от гардероба. Синята вратовръзка, червената, зелената с жълти ивици: не знаеше. Изведнъж се оказа толкова нервен, че пръстите му едва успяха да вържат възела. И гладен. Камък от студена пустота седеше в корема му. Посещение при стария му приятел Грей щеше да е точното лекарство за неговата нервност, но да беше помислил за това по-рано.

Застанал пред огледалото, пое дъх да се успокои. Полека, Гилдър, полека. Знаеш какво да правиш. Това е просто поредният ден в офиса. Не може да е по-лошо от срещата с Комитета на началник-щабовете, нали?

Всъщност можеше. Но нямаше полза от чуденето и маенето.

Когато стигна лобито, Съреш чакаше с шофьора на Гилдър.

— Камионите са на път — докладва Съреш, докато Гилдър измъкваше ръкавиците си. — Искаш ли пълен ескорт?

Гилдър отклони предложението, отиваше сам. Най-добре да не усложняват положението. Двамата се ръкуваха.

— Късмет — пожела му Съреш.

Докато колата се спускаше по склона, тревогата на Гилдър се поуталожиха. Отпусна се в мига. При реката завиха на север и се отправиха към Проекта. Тъмният му силует се издигаше от земята като белег, квадрат от по-дълбок мрак срещу нощното небе. Порталът беше отворен, чакаше.

Не спряха, но завиха на изток по обслужващия път. Едно време го използваха, за да придвижват оборудването до мястото: докараните каменни блокове, бетонобъркачките от завода за бетон, камионите платформи с натрупаните на тях насъбрани и докарани стоманени пръти. Сега по него щеше да минава съвсем различен товар. Минаха през допълнителната врата. След още пет минути стигнаха до мястото, където двата камиона чакаха в полето със замръзналото стърнище.

Гилдър каза на шофьора да си върви. Кабините на камионите бяха празни и техните шофьори си бяха тръгнали. Гилдър притисна ухо до страната на единия от камионите. Чу приглушено мърморене отвътре, прекъснат от женско проплакване от уплаха.

Гласът в главата му млъкна. Дълбоко спокойствие го обхвана като изпълненото с очакване затишие преди буря. Щяха да дойдат от запад. Той чакаше.

После се появи първият, след това още един, още един, единайсет точки от светеща флуоресценция, разпространена на равни интервали на хоризонта. Пролуките между тях се смалваха, докато приближаваха, като светлините на приближаващ се голям самолет.

Елате при мен, помисли си Гилдър. Елате при мен.

Появиха се подробности. Не толкова се мержелееха, колкото се разширяваха. Един беше по-малък от останалите — това трябваше да е Картър, разбира се, помисли си той. Непознаваемия, необикновения Антъни Картър — но от гледката на другите му секна дъхът. С мощните си форми, грациозни движения и абсолютно себевладеене, сякаш смалиха пространството около тях, промениха измеренията, пренаписаха хода на времето. Понесоха се към него като светеща река, окъпаха го в светлината на своя величав ужас.

Елате при мен, помисли си той. Елате при мен. Елате при мен.

Мигът на пристигането им носеше усещането за пълна завършеност. Кръщение. Затваряне на кориците на книга. Дълго гмуркане в синя вода и мигът на навлизането, светът се отдръпна. Стояха пред него, велики и ужасни. Той пиеше величавите им,

ужасяващи образи в техните спомени, сякаш се потапяше в басейн от чиста лудост. Ридаещо момиче на мръсен матрак. Магазинер, вдигнати ръце, коравия натиск на дулото на оръжие във вертикалната бръчка между веждите му. Чувство за непрогледен мрак, момче на колело, съзряно през предно стъкло, тупването от удара, последвано от остър гърч, когато тялото на момченцето попадна под колелата на автомобила. Невероятното чувства за секс, очите на жена, разтворени до невъзможното, докато въжето се пристягаше около врата ѝ. Хор от ужас, поквара, черно зло.

Аз съм Морисън-Чавез-Бейфъс-Търел-Уинстън-Соуса-Екълс-Ламбрайт-Мартинез-Рейнхард-Картър.

Гилдър отвори вратата на каросерията на първия камион. Затворниците се опитаха да бягат, разбира се. Гилдър беше заповядал да са без окови; не искаше нищо да ги ограничава. Повечето направиха едва няколко крачки. Неколцината, които се поотдалечиха, бяха обзети, естествено, от краткотрайната надежда за спасение. Безсмисленият им полет беше част от екстаза. Моментът отпуши буйни струи кръв, рязко прекъснати писъци и остави мърдаща плът, разкъсана на две. В тишината, която последва, Гилдър отиде до задната част на втория камион и отвори гостоприемно вратата.

— Добре дошли, приятели. Най-послед сте у дома. Ние ще се погрижим за всяка ваша нужда.

Х УБИЕЦЪТ

*Звънчето! Дългоочакваният
знак подканва ме...*

Шекспир
Макбет

ПЕТДЕСЕТ И ОСЕМ

Вал вече го нямаше, което означаваше, че идваше редът на Сара.

Джени също беше изчезнала. Два дни след взрива на стадиона на мястото ѝ дойде ново момиче. С тях ли беше? Не, Сара щеше да го разбере. Съобщение под чинията, размяна на успокоителни погледи. Нещо. Но момичето — бледо, нервно, Сара не знаеше името ѝ и никога нямаше да го научи — дойде и си отиде мълчаливо.

Лайла си беше легнала. Цял ден и цяла нощ се мята и въртя. Стана само да се изкъпе, но отхвърли предложенията на Сара да ѝ помогне. Гласът ѝ беше безжизнен, дори говоренето изпиваше цялата ѝ енергия.

— Остави ме на мира — каза тя.

Сара беше сама. Системата се беше срутила.

Прекарваше дните си с Кейт, но този път беше различно, финално. Детето също го долови, както правят децата. Откъде идваше способността им да долавят? Всичко беше оцветено от настроението на безсмисленост. Играеха обичайните игри, без да ги е грижа коя ще спечели. Сара четеше обичайните истории, но детето слушаше разсеяно. Нищо не помагаше. Наближаваше края на общото им време. Дните бяха дълги и едновременно с това прекалено кратки. Нощем спяха заедно на дивана, преплели се като едно. Нежната топлина на тялото на момиченцето беше изтезание. Сара лежеше будна с часове, слушаше тихото ѝ дишане, пиеше уханието ѝ. Какво сънуваш? — чудеше се тя. Сънуваш ли сбогуването, както аз го сънувам? Ще се видим ли отново двете? Има ли такова място? Държеше Кейт близо, спомни си думите на Нина. *Ще я измъкнем. Иначе тя няма шанс.* Детето ми, мислеше си Сара, ще направя каквото трябва, за да те спася. Ще отида, когато ме повикат. Само това имам.

На третата сутрин Сара изведе Кейт навън. Студът беше режещ, но тя го посрещна с доволство. Известно време люля Кейт, след това двете се люляха на люлката за двама. Кейт не казваше нищо за Лайла от нощта, в която Гилдър я преби. Каквато и нишка да ги беше

свързвала, тя беше прекъсната. Студът стана прекалено силен и те се запътиха навътре. Когато стигнаха до вратата, Кейт спря.

— Един човек ми даде това — каза тя и го показва на Сара. В ръката ѝ лежеше розово пластмасово яйце.

— Кой ти го даде?

— Не знам. Стоеше ей там.

Сара проследи жеста на момиченцето през двора. Нямаше никого. Кейт сви рамене.

— Там беше преди секунда.

Само за няколко минути, не повече от пет, Сара беше оставила Кейт да се разхожда сама.

— Даде ми го, за да го дам на теб — Кейт ѝ подаде яйцето.

Жената сигурно е била Нина, разбира се. Сара мушна яйцето в джоба на роклята си. Тялото ѝ стана безчувствено. Когато Джени изчезна, тя си беше позволила да изпита слабата надежда, че този товар ще я отмине. Колко глупава е била.

— Нека това си остане наша тайна, става ли?

— И тя каза същото — после с просветляло лице Кейт я попита: — Това тайно съобщение ли е?

Сара се насили да се усмихне.

— Точно такава е.

Не отвори веднага яйцето, страхуваше се. Когато се върнаха в тъмния апартамент, завариха Лайла да пали свещниците с дълга клечка. Лицето ѝ беше безцветно, косата ѝ — отъняла и разрешена. Извика ги към дивана и вдигна някаква книга.

— Ще ми почетеш ли?

Малки жени. Сара отвори корицата сред облак прах от пожълтелите ѝ страници.

— От цяла вечност не съм слушала тази история — въздъхна Лайла.

Накара Сара да ѝ чете цели часове. Част от съзнанието ѝ отбелязваше, че историята е интригуваща, но останалото беше в мъгла. Езикът беше труден, често се губеше. Вниманието на Кейт се стопи и накрая тя заспа. Сякаш Лайла се готвеше да накара Сара да ѝ прочете цялата книга.

— Налага ми се да отида до банята — рече накрая Сара. — Веднага се връщам.

Преди Лайла да каже нещо, тя отиде бързо до тоалетната и затвори вратата. Вдигна роклята си и седна на чинията, измъкна яйцето от джоба. Сърцето ѝ биеше лудо. Миг на колебание, след това го отвори и разгъна хартията.

Пакетът е в градинската барака в края на двора. Погледни под дъските вляво от вратата. Целта е срещата на висшия персонал в съвещателната зала утре в 11:30 часа. Вземи средния асансьор до четвъртия етаж, след това тръгни по първия коридор вдясно. Последната врата вляво е съвещателната зала. Кажи на охраната пред нея, че Гилдър те праща.

Серджо е жив.

Върна хартията в яйцето, когато по вратата се чу рязко потропване.

— Дани! Трябваш ми!

— Секунда!

Дръжката замърда. Заклучила ли беше?

— Имам ключ, Дани! Моля те, отвори вратата!

Лайла стана от тоалетната, яйцето се изтърколи по пода. Да му се не види! Ключът се завърташе в ключалката. Успя само да скрие яйцето в долното чекмедже на шкафа на умивалника, преди да се обърне и да види как Лайла стои на прага.

— Готово — рече тя. Изобрази усмивка на лицето си. — От какво имате нужда, Лайла?

Лицето на жената беше преbledняло от объркване.

— Не знам. Мислех, че си отишла някъде. Изплаши ме.

— Ами, отидох. До тоалетната.

— Не чух водата.

— О, съжалявам — Сара се обърна и дръпна веригата, — колко невъзпитано от моя страна.

За момент Лайла не каза нищо. Изглеждаше напълно откъсната от реалността.

— Би ли направила нещо за мен? Услуга.

Сара кимна.

— Бих искала малко... шоколад.

— Шоколад?... А какво е шоколад?... Откъде да го взема?

Лайла зяпна невярващо.

— От кухнята, разбира се.

— Правилно. Май е очевидно — може би някой в кухнята знаеше за какво говори Лайла. Сара не вярваше, че ще е добра идея да се върне с празни ръце. — Веднага се връщам.

Лицето на Лайла се отпусна.

— Всичко ще свърши работа. Дори чаша какао — очите ѝ станаха разсеяни, леко въздъхна. — Винаги съм обичала чаша какао в зимен следобед.

Сара излезе от апартамента. Какво беше видяла Лайла? Защо Сара не се сети да пусне бележката в тоалетната? Дали беше затворила чекмеджето? Тя си припомни действията си наум: да, затвори го. Няма причини Лайла да поглежда там, но за по-сигурно Сара трябваше да го измъкне, преди прислужницата да се върне.

Кухнята се намираше в другия край на сградата. Трябваше да прекоси атриума, където винаги беше пълно с помагачи. Все още под влиянието на прилива на адреналин тя вървеше по коридора с прикован към пода поглед.

Когато влезе във фойето, попадна в суматоха. Двама пазачи водеха една от прислужниците, жалните ѝ викове отекваха силно от акустиката на залата.

— Недейте! Моля ви, умолявам ви! Ще го направя по-добре! Не ме водете в мазето.

Жената беше Карън Молиноу.

— Сара! Помогни ми!

Сара се закова на място. Как Карън видя лицето ѝ? И тогава осъзна, че е допуснала фатална грешка, единственото, което не биваше да забравя да прави. Не си беше спуснала воала.

— Сара, умолявам те.

— Спри.

Заповедта дойде от трети мъж. Когато той излезе напред, Сара веднага го разпозна. Кръглият корем, замазаните очила, които висяха ниско на носа му, веждите като крила. Третият мъж беше доктор Върлин.

— Ти — той наблюдаваше съсредоточено лицето ѝ. — Как се казваш?

Устата ѝ пресъхна.

— Дани, сър.

— Тя те нарече Сара.

— Тя греши — очите ѝ инстинктивно се стрелнаха към изхода.
— Казвам се Дани.

— Сара, защо го правиш? — Карън се мятеше като риба в мрежа.
— Кажи им, че не съм от бунтовниците!

Погледът на Върлин се ожесточи. Тъглчетата на устата му се повдигнаха в усмивка.

— О, спомням си те. Хубавицата. Никога не забравям лица, не и лице като твоето.

Сара се втурна към вратата. Три стъпки и изхвърча от него. Летеше по стълбите към слънцето и вятъра, зад нея се надигнаха крясъци.

— Спрете я! Спрете тази жена!

Къде би могла да избяга? Нямаше къде. Помагачите тичаха към нея от всички страни, обкръжаваха я в стесняваща се примка. Ръката на Сара се насочи към джоба ѝ и напипа пликчето от сгънатото фолио. Ето това беше, краят. Спря на пътеката, нямаше накъде да тича повече — имаше секунда или две. Пакетът се отвори и се показва смъртоносното му съдържание. Взе попивателната хартия с палец и показалец и я вдигна към устата си. *Сбогом, детето ми, обичам те, сбогом.*

Но не било писано. Щом допря попивателната към устните ѝ, някой я удари по тила и тя падна; земята изчезна и се надигна отново, бавно, после бързо и накрая изведнъж черепът ѝ се удари в настилка и всичко потъна в мрак.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Тримата лежаха по корем на полегатата стена на канала. Гриър оглеждаше сцената с бинокъла. Късното следобедно слънце палеше огньове сред облаците.

— *Сигурна* ли си, че това е мястото? — попита Ейми.

Алиша кимна. Лежаха почти три часа. Вниманието им беше насочено към широко зейналата дренажна тръба, която се показваше от основата на ниския хълм. По снега около отвора имаше следи от гуми.

Минутите минаваха. Алиша започна да се колебае, когато Гриър вдигна ръка.

— Тръгваме.

От тръбата беше излязъл силует, облечен в черно яке. Мъж или жена, Алиша не можеше да каже. Шал прикриваше долната част от лицето, имаше вълнена шапка, нахлупена до очите. Силуетът спря, погледна на юг с ръка на челото.

— Май този чака някого — рече Гриър.

— По какво позна, че е мъж? — попита Алиша.

— Не съм — Гриър подаде бинокъла на Ейми, която отметна кичур коса и притисна очи към лещите. Удивително беше да се види, помисли си Алиша, как във всяко отношение, дори в най-малкия жест, Ейми беше едновременно предишното момиче и напълно нов човек. Гриър ѝ разказа историята как Ейми влязла във вътрешността на кораба *Шеврон Маринър* като едно създание и излязло като друго. Дори Ейми не можеше да го обясни. За Алиша най-странното в цялата работа беше фактът, че изобщо не изглеждаше странно.

— И аз не мога да кажа. Но онзи, който трябва да се срещне с него, закъснява — Ейми свали бинокъла. Под голямото за нея вълнено палто все още носеше безформената туника на Ордена. Носеше още дебели вълнени панталони и ботуши от напукана кожа с връзки. — Ако ще намираме Серджо, не вярвам да имаме по-удобна възможност.

Алиша кимна.

— Съгласна съм. Майоре?

— Не възразявам.

Единственото прикритие за приближаването им беше редица от храсти от източната страна на тръбата и поредица от дървета с голи клони на хълма над нея. Ейми и Алиша оставиха Гриър да наблюдава и тръгнаха приведени по канала в другата посока. Ейми щеше да поема надясно на нивото на земята, Алиша щеше да скочи отгоре. Щом заемеха позиция, Гриър щеше да изсвири, за да отклони вниманието на мъжа и двете щяха да продължат.

Всичко се разви според плана. Алиша запълзя по корем към горната част на тръбата. Покритото с шапка теме на мъжа беше точно под нея. От този ъгъл нямаше да вижда Ейми, но Гриър я виждаше. Зачака сигнала и изведнъж се сепна.

Къде отиде той?

Изправи се на колене, завъртя се и цялата му тежест се стовари върху нея. Не *неговата*, ами нейната. Вкопчили се една в друга във въздуха, те паднаха върху ръба. Алиша падна по гръб, а жената се стовари отгоре ѝ.

— Коя си, по дяволите? — жената беше приковала ръцете на Алиша с коленете си и държеше нож на гърлото ѝ, острието бодеше кожата ѝ. Алиша не се съмняваше, че ще го използва.

— Спокойно. Приятел.

— Отговори на въпроса.

— Ейми? Малко помощ?

Ейми се появи отзад. Приблужи се съвсем безшумно. Преди жената да успее да реагира, Ейми я грабна за яката и я дръпна настрана. Жената скочи на крака и се втурна напред с ножа, Ейми го изби, стрелна се зад нея и я улови в хватка, а с другата си ръка я улови през кръста. Алиша си помисли само: *Гръм да ме удари*.

— Спри — рече Ейми. — Искаме да поговорим, това е всичко.

— Вървете по дяволите — процеди жената през зъби.

— Не мислиш ли, че ако исках да ти строша врата, вече нямаше да съм го направила?

— Заповядай. Предай на Гилдър следното: И ти си го начукай.

Ейми погледна към Алиша, която взе ножа на жената и изчистваше снега от панталоните си. Гриър вървеше към тях.

— Името говори ли ти нещо? — попита Ейми.

Алиша поклати глава.

— Кой е Гилдър? — попита тя жената.

— Как така „кой е Гилдър“?

— Как се казваш? — попита Ейми. — Можеш да ми кажеш.

Момент на колебание.

— Нина, разбра ли? Казвам се Нина.

— Сега ще те пусна, Нина — рече Ейми. — Обещай ми, че ще изслушаш онова, което имаме да ти кажем. Само това те моля.

— Майната ти.

Ейми стегна хватката, за да подсили смисъла на думите си.

— Обещай.

Отново борба, след това жената отстъпи.

— Добре, добре. Обещавам.

Ейми я пусна. Жената трмаво пристъпи напред и се завъртя. Младо лице, не повече от двайсет, но очите ѝ разказваха друга история — сурова, почти свирепа.

— Кой сте?

— Добра хватка — рече Алиша на Ейми. Завъртя ножа около показалеца си и ѝ го подаде. — Откъде го научи?

— Откъде мислиш? Наблюдавах те — погледът ѝ се насочи към Гриър. По дългата му брада беше полепнал сняг, като по муцуна на куче. — Лушъс, може ли да те помоля отново да застанеш на пост? Кажи ни, когато колата приближи.

— И толкова? Само да ти кажа?

— Ще е много добре, ако ти е възможно... да ги позабавиш. Докато свършим разговора.

Гриър изкачи склона до билото тичешком. Ейми отново се обърна към жената, направи лек, но многозначителен жест с ножа.

— Седни.

Нина я гледаше отбранително.

— И защо?

— Защото ще ти е по-удобно. Ще ни трябва малко време — Ейми плъзна ножа в колана си. *Приключих с размахването на ножове, ако се държиш добре.* — Изобщо не сме хората, за които ни вземаш. Сега сядай.

Неохотно Нина седна на снега.

— Нищо няма да ви кажа.

— Много се съмнявам — рече Ейми. — Мисля, че ще ми кажеш всичко, което ми трябва, щом ти обясня какво се случва тук.

— Искам да си играя с Дани!

— Ева, слънчице...

Лицето на момиченцето почервения от гняв. Грабна една от кожените купи от пода и я запрати към Лайла, за малко не я уцели.

— Марш в леглото! — кресна Лайла. — Веднага марш в леглото!

Момиченцето не помръдна. Лицето ѝ беше станало алено от ненавист.

— Не можеш да ме накараш!

— Аз съм ти майка! Ще правиш каквото ти кажа!

— Искам Дани!

Шепите ѝ бяха пълни със сухи бобови зърна. Преди Лайла да успее да направи нещо, момиченцето се дръпна и ги запрати с учудваща, изпълнена с омраза сила, към лицето на Лайла. Други зърна се пръснаха по пода зад нея, дъжд от потрепващи зърна. Скочи на крака и хукна из апартамента — събаряше книги от лавиците, буташе предмети от масите, хвърляше възглавници във въздуха.

— Веднага престани!

Момичето вдигна голяма керамична ваза.

— Ева, недей...

Момиченцето я вдигна над главата си и я хвърли на земята като някой, който затваря багажник на кола. Не пукот, ами взрив: вазата се пръсна на милиони рикоширащи парчета.

— Мразя те!

Нещо ставаше, нещо окончателно. Лайла го разбра, също както в някакво далечно кътче на мозъка си знаеше, че всичко това се е случвало и преди. Но мисълта не отиде по-нататък, по главата я удари острият ръб на някакъв предмет. Момиченцето хвърляше книги.

— Махай се! — крещеше тя. — Мразя-те-мразя-те-мразя-те!

Лайла наблюдаваше как устата ѝ оформяше ужасните думи, но те сякаш идваха от другаде. Оформяха се в главата ѝ. Тя се втурна напред, сграбчи момиченцето през кръста и го вдигна. Момиченцето риташе, пищеше, гънеше се в хватката на Лайла. Лайла искаше само... какво? Да успокои момиченцето? Да се справи с положението? Да заглуши писъците, които разкъсваха мозъка ѝ? На всяка частица сила, която Лайла прилагаше, момиченцето отвърщаше по същия начин, крещеше

с всички сили, сцената се разду до гротеска, някаква лудост, накрая Лайла отпусна краката ѝ, двете политнаха назад и паднаха, удариха се в тоалетката.

— Ева!

Момиченцето избяга от нея. Спря се при дивана, гледаше ѝ ядосано. Защо не плачеше? Ранена ли беше? Какво беше направила Лайла? Лайла се приближи на ръце и колене.

— Ева. Съжалявам, не исках...

— Дано умреш!

— Не говори така. Моля те. Умолявам те, не говори така.

И най-накрая след тези думи от очите на момиченцето потекоха сълзи, но не бяха сълзи на болка, унижение или дори страх. *Ще те презирам до края. Ти не си ми майка, никога не си била, знаеш го, както и аз го знам.*

— Моля те, Ева, обичам те. Не знаеш ли колко много те обичам?

— Не го казвай! Искам Дани! — Малките ѝ дробчета издадоха удивително силен звук. — Мразя-те-мразя-те-мразя-те!

Лайла запуши уши с ръце, но нищо не можеше да заглуши крясъците на детето.

— Престани! Моля те!

— Дано-умреш-дано-умреш-дано-умреш!

Лайла се втурна към банята и тръшна вратата. Нищо не постигна: сякаш писъците идваха отвсякъде, заличаващо всичко бучене. Падна на колене, хлипаше, скрила лице в ръцете си. Какво ставаше с нея? Моята Ева, моята Ева. Какво направих, за да я накарам така да ме мрази? Тялото ѝ потръпна от болка. Мислите ѝ се въртяха, препъваха, тресяха, тя беше една потрошена на милиони парчета Лайла Кайл, пръсната по пода.

Защото момиченцето не беше Ева. Независимо колко силно Лайла искаше да бъде, нямаше никаква Ева. Ева си беше отишла завинаги, призрак от миналото. Признанието я заля като киселина, изгори всички лъжи. *Върни се, помисли си Лайла, върни се.* Но никога не би могла да се върне назад, вече не.

О, Боже, ужасните неща, които беше направила! Ужасните, страшните, непростимите ѝ действия! Тя зариде и потръпна. Изплака, както баща ѝ се изразяваше, докато нанася боя по малките си лодки, „цяла река“. Тя беше отвратителна. Тя беше зло на земята. Всичко се

разкри пред нея, всичко стана истинско, времето спря и се задвижи отново в събрана протяжност вътре в нея, разказваше ѝ срамна история.

Дано умреш. Дано умреш... дано умреш, дано умреш...

После стана нещо друго. Лайла се озова, седнала на ръба на ваната. Беше навлязла в състояние, което не се подчиняваше на волята, не избираше нищо, всичко избираше нея. Отвори крана на чешмата. Натопи ръка в течащата вода, наблюдаваше как водата минава през пръстите ѝ. Значи тук беше, помисли си тя. Тъмното решение. Сякаш винаги го беше знаела, сякаш в най-скритите кътчета на ума си беше изпълнявала непрекъснато този последен акт в продължение на години. Разбира се, ваната щеше да е средството. В продължение на часове беше стояла потопена в топлината, цели десетилетия бяха преминали в успокояващото потапяне, прекрасното заличаване на света, но въпреки това той винаги ѝ беше нашепвал: *Тук съм. Лайла, нека бъда последното ти освобождение.* Парата се заизвива нагоре, обгърна стаята с влажния си дъх. Обзе я съвършено спокойствие. Тя запали свещите, една по една. Беше лекар, знаеше какво прави. *Сой медико.*^[1] Съблече се и огледа голото си тяло в огледалото. Красотата му — защото то *беше* красиво, — изпълнена със спомени: как като млада, като дете излиза от банята. Ти си моята принцеса, дразнеше я баща ѝ и подсушаваше косата, загръщаше я в нежната топлина на току-що изпрана хавлия. Ти си най-хубавата на земята. Спомените нахлуха през водата. Тя беше дете, после младо момиче, в синята си рокля от тафта с плътен корсаж, закрепен на рамото, всяка картина се преливаше в следващата, докато не стана жена, пълна със зряла, млада сила, застанала пред огледалото в сватбената рокля на майка си. Корсажът беше от фина коприна, спускаща се искряща, бяла копринена завеса: как животът ѝ с всичките си обещания изглеждаше уловен в този образ. *Днес е денят, в който се омъжвам за Брад.* Ръката ѝ се плъзна към корема ѝ, сватбената рокля беше изчезнала, заместена от прозрачна нощница. През прозорците нахлуваха лъчите на зората. Тя се обърна настрани и обгърна издадената крива на корема си. *Ева. Ето това ще бъдеш, това си. Ще те нарека Ева.* Парата се издигаше, ваната беше почти пълна.

Брад, Ева, идвам. Много дълго отсъствах. Идвам, за да съм с вас.

Три сини линии пулсираха в основата на всяка китка: цефалната вена, която се извиваше нагоре към радиалния край на предмишницата, базалната вена, която започваше от дорсалната венозна система, а после се изкачваше към задната част на улнарната страна, за да се присъедини към вена медиана кубити; спомагателната цефална издигаща се от трибутарния сноп, за да се слее с цефалната на гърба на лакътя. Трябваше й нещо остро. Къде са ножиците? Онези, които Дани и всички останали, които бяха идвали преди, използваха, за да подрязват косата й? Заотваря едно след друго чекмеджетата на шкафа и когато стигна до най-долното, ги намери, блестяха в остротата си.

А това какво беше?

Яйце. Пластмасово великденско яйце, като онези, които беше търсила в тревата като дете. Как обичаше онзи ритуал: лудешкото тичане през полето, малката кошничка, полюляваща се в ръката й, росата по краката й и бавното събиране на съкровищата, умът й си представяше големия бял заек, чието нощно посещение беше оставило тези съкровища. Лайла улови в шепа яйцето. Почувства слабо потракване в него. Възможно ли беше...? Дали...? Но какво друго би могло да бъде?

Имаше само един отговор. Лайла Кайл щеше да умре с вкуса на шоколад върху езика си.

[1] От исп. *Soy medico*. — Лекар съм. — Б.пр. ↑

ШЕЙСЕТ

Предателство. *Предателство.*

Как бунтовниците се бяха промъкнали толкова близо? Можеше ли някой да му каже? Първо червенокосата, после Вал, а сега и прислужницата на Лайла? Тая трепереща мишка? Тази никоя, която забиваше поглед в пода винаги, когато той влезеше в стаята? Колко дълбоко в Купола беше проникнал заговорът?

За най-голям яд на Гилдър червенокосата все още беше на свобода. Убила беше единайсет души при бягството си; как изобщо беше възможно подобно нещо? И името ѝ не бяха научили. *Викай ме, както ти се иска*, беше казала, *само рано сутрин не ме викай*. Шеги от жена, която е била пребивана непрекъснато в продължение на дни. Колкото до Чука, Гилдър, като си помислеше сега, признаваше, че обстоятелствата го тласнаха към грешката му. Да остави подобен мъж без каишката му беше еднопосочен билет към бедствието.

Гилдър сам надзираваше разпита на прислужницата. Каквото и да беше давало сила на рижата, тази беше направена от по-податлив материал. Три потапяния във ваната я бяха накарали да проговори. Бомбата в колибата. Прислужницата Джени, която никой не беше виждал от дни. Не знаеше къде е скривалището, защото я бяха упоили, което имаше смисъл, и Гилдър би направил същото. Жената на име Нина, макар че единствената Нина според документите беше умряла преди четири години, и мъж на име Юстас, за когото изобщо нямаше никакви документи. Всичко беше много интересно, но нищо, което да му е от полза.

Искате ли да опитаме по-сериозно, попита охраната. Можем, нали знаете, да направим още няколко опита. Гилдър погледна към жената, която все още беше привързана към дъската, с мокра от леденостудената вода коса, последните влажни поемания на дъх я разтърсваха. Сара Фишър, № 94801, обитателка на Блок 216, работничка в завод за биодизел 3. Върлин си спомни, че са я довели от улова, който бяха докарали от „Розуел“. Значи е една от онези адски тексасци. Сега, след като бяха пристигнали единайсет вирала,

наистина трябваше да направи нещо сериозно по отношение на положението в Тексас. Жената не му се струваше такъв тип, наложи му се да си напомни, че е възнамерявала да го убие. Въпреки че, разбира се, никакъв тип не съществуваше, това го бяха научили последните жестоки месеци. Бунтовниците бяха всички и никой.

Няма значение, каза той на охраната. Вържи я на куката. Мисля, че Грей ще се зарадва на това, което тази има да му предложи. Винаги си е падал по младичките.

Изкачи се по стълбите от мазето към офиса си, сложи си очилата и махна завесите. Слънцето тъкмо се спускаше зад хоризонта, хвърляше по облаците панделки от ярък цвят. Гледката беше красива, нещо такова. Гилдър предполагаше, че преди век би се зарадвал на подобна гледка. Но човек наблюдаваше толкова много залези през живота и вкусът му се префинваше. Проблемът с вечното живеене и т.н., и т.н., и т.н.

Уилкс му липсваше. Човекът невинно беше добра компания — прекалено гореше от желание да се хареса — но поне с него можеше да си поговориш. Гилдър му вярваше, доверяваше му се. През годините не беше останало много неизказано. Гилдър дори му беше разказал за Шона, въпреки че замаза историята с ирония. *Курва, можеш ли да си представиш? Какъв кретен бях!* Боже, но се бяха посмели здраво над това. Лошото беше, че тече онзи неустановен, неясно тревожен час, когато Гилдър пъхаше глава през вратата и извикваше приятеля си в своя офис под някакъв служебен претекст: „Фред, ела тук!“, а в действителност само си говореха.

Неговият приятел. Предполагаше, че са такива. Бяха.

Смрачи се. Погледът на Гилдър се спусна по хълма към Проекта. Сега щеше да е необходимо ново име. Хопъл трябваше да го измисли, не ще и дума, биваше го с думите. В предишния си живот работел като момче от рекламата в голяма агенция в Чикаго. Вля, без да се скъпи, опита си при съчиняването на приковаващите вниманието фрази и леснозапомнящи се мелодии, които държаха стадата в риторичен ред, чак до думите на химна. *Отечество, наше отечество, обричаме живота си на теб. Труда си ти даряваме безвъзмездно, безусловно. Отечество, наше отечество, тук се отглежда нацията. Сигурност, надежда, безопасност от море до море сияйно.* Плодотворни до откат думи. Гилдър не беше много убеден за „безвъзмездно“ — струваше му

се много книжовна — но тя пасна добре и беше, съгласно стандарта на жанра, лесна за възприемане от ухото.

И как да го нарекат? „Бункерът“ беше прекалено военно. „Дворецът“ беше правилният избор, но в това място нямаше нищо дворцово. Приличаше на грамаден бетонен блок. Нещо религиозно? Светилището? Кой не би влязъл доброволно в светилище?

На колцина от жителите на равнината щеше да се наложи да влизат и колко често, трябваше да се изчисли. Гилдър чакаше да получи изрични указания от Нула в тази насока, здравият разум говореше, че нещата щяха да се изяснят. Дванайсетте — или по-скоро Единайсетте — можеха да се окажат различни от вирала домашен любимец, но те бяха такива, каквито са — ядящи машини в основни линии. Независимо какви нареждания щеше да получи отвисоко, нямаше да им е лесно да се отърсят от навика цял век да плюскат всичко, което има пулс. Диетата им щеше да се състои главно от комбинация от дарена човешка кръв и домашни животни. Правилните дажби трябваше внимателно да се поддържат, налагаше се човешката популация да се увеличи. Поколение след поколение, човек и вирал щяха да си сътрудничат, а това, като се замислеше, беше нелош път да се представят нещата. Със сигурност беше в духа на Хопъл. Какъв се наричаше? Ребрандиране? От това имаше нужда Гилдър. Свежа гледна точка, нова лексика, нова визия. Да ребрандира живота на вирала.

Май беше напипал вярната нишка в тази работа със светилището. Сградата приличаше на нещо, което е част от официална религия, с цялото си иху-аху и ритуални уловки можеше да се окаже точно необходимата за механизмите на човешката психология смазка. Служенето на държавата е само служене на тоягата без никакъв морков. Създаваше единствено огорчено подчинение и никакъв авторитет. Но надеждата беше най-големият социален организатор от всички. Дай на хората надежда — и можеш да ги накараш да направят каквото и да е. И не просто обикновената среднестатистическа, всекидневна надежда — за храна, дрехи, липса на болка, добри училища в предградията или облекчаване на плащанията с лесно финансиране. Хората имаха нужда от надежда, която надхвърля границите на видимия свят, света на тялото и на изпитанията, на житейското безкрайно глупаво върволене на *нещата*. Надеждата, че не всичко е такова, каквото изглежда.

И ето че името се появи. Колко просто, колко елегантно. Не светилище, а храм. Храмът на Вечния живот. И той, Хорас Гилдър, щеше да е негов жрец.

Значи все пак денят не беше чак толкова безплоден. Странно как нещата имаха навика да се случват от само себе си, помисли си той с усмивка, първата му от седмици. Майната му на Хопъл и неговите песнички. И като е започнал, майната му и на Уилкс, този неблагодарник. Гилдър имаше всичко.

Инжекция, след това замайване и Сара, която лежеше на носилка с колела, вече наблюдаваше как таванът лети покрай нея.

— Хайдееее... *Хоп*.

Намираше се на друго място. Стаята беше в полумрак. Нечии ръце я повдигнаха на маса, овързаха с каиши ръцете, краката и челото ѝ. Под нея металът беше студен. По някое време роклята ѝ беше свалена и заместена от памучна нощница. Умът ѝ се движеше с животинска тромавост през тези факти, без да ги съпътства никаква емоция. Трудно беше да я е грижа за каквото и да било. Тук беше доктор Върлин, който се взираше надолу към нея през очилцата си по своя добродушен маниер на дядо. Веждите му ѝ се сториха изключителни. Държеше сребрист форцепс, върховете му притискаха тампон памук, натопен в кафява течност. Предложи, че понеже е лекар, да ѝ направи някаква медицинска процедура.

— Може да ти се стори студен допирът.

Студен беше. Доктор Върлин триеше надолу ръцете и краката ѝ, в същото време някой постави пластмасова туба под носа ѝ.

— Катетър.

Това вече не беше приятно. Изобщо не беше. От гърлото ѝ се надигна стон. Започнаха да се случват и други неща, различни убождания и промушвания, отчужденото усещане за чужди обекти, които влизат под кожата ѝ — под лактите ѝ, вътрешността на бедрата ѝ. Чуваше се бипкащ звук, после свистене на газ и странна миризма под носа си, учудващо сладка. Диетилов етер. Произвеждаха го в завода за биодизел, въпреки че Сара никога не беше виждала как се прави. Спомняше си само резервоарите с думата ВЗРИВООПАСНО,

написана с червено отстри, и тракаците им грамади, които се пренасяха на колички до очакващия ги камион.

— Само дишай, моля.

Каква странна молба! Може ли да не диша?

— Това е.

Понесе се нависоко върху нежен облак.

ШЕЙСЕТ И ЕДНО

Два дни изминаха, откакто установиха контакт с бунтовниците. Отначало Нина не искаше да им повярва, както и другите. Разказът им беше прекалено фантастичен, историята твърде сложна. Алиша успя най-накрая да докаже думите им. Извади радиопеленгатора от раницата си и поведе жената нагоре към билото. Посочи към Купола. Гриър наблюдаваше долината отдолу. От тази далечина Алиша се притесняваше дали ще улови сигнал. Какво можеха друго да направят после, за да убедят жената? Но сигнал имаше, силен и ясен, продължително пулсиране. Алиша се почувства облекчена, но и объркана: сигналът се беше усилил. Ейми се умълча за малко, след това рече: Трябва да побързаме сега. Този звук, който чуваме, означава, че останалите от Дванайсетте са вече тук. Извади ножа от колана си и го подаде на Нина. Каза на Алиша и Гриър да махнат оръжието си. Предаваме се на теб, рече Ейми. Другото е твоя задача.

Пристигна камион с двама въоръжени мъже. Алиша и останалите ги посрещнаха с вдигнати ръце. Китките им бяха завързани, на главите им поставиха качулки. Измина известно време, тримата мръзнеха в подскачащата каросерия на камиона. След това чуха как се отваря врата на гараж. Съпроводиха ги от камиона и им казаха да чакат. След няколко минути се приближиха стъпки.

— Махни ги — каза мъжки глас.

Махнаха качулките им и видяха половин дузина мъже и жени, които стояха пред тях с вдигнати оръжия — всички, с изключение на един.

— Юстас?

— Майор Гриър! — Юстас обърна пребитото си лице към Алиша. — И Донадио — поклати глава. — Защо не съм изненадан?

Обърна се към останалите и с жест им нареди да свалят оръжията си.

— Всичко е наред.

— *Познаваш ли ги?* — попита Нина.

Юстас отново ги погледна и забеляза Ейми.

— А теб май не съм те виждал преди.
— Всъщност — рече Ейми — не е точно така.

Пристигнаха бяха в навечерието на голямата акция на хората на Юстас. Годишите на мъчително внедряване сред врага бяха достигнали своята кулминация. Планът беше следният; първо обезглавяването на ръководството, последвано от едновременно нападения по ред главни цели, като управления на човешки ресурси, индустриална инфраструктура, електростанцията, центъра за взривове, комплекса от апартаменти на ръба на търговската част, където живееха повечето червенооки. Из града бяха раздадени оръжия и експлозиви. Силите им бяха малобройни, но вярвах, че щом започнеше атаката, числеността им ще нарасне. Приспаният гигант от седемдесет хиляди обитатели на равнината щеше да се събуди и надигне. Щом това станеше, бунтът щеше да се превърне в невъзможна за спиране лавина. Градът щеше да е техен.

Но нещо се беше объркало. Оперативният в Купола беше разкрит. Знаеха, че са я заловили жива, но не и къде се намира, най-вероятно беше в мазето.

— Опасявам се, че трябва да ви кажа нещо — рече Юстас и обясни за кого става дума.

Сара беше тук. Не им се вярваше чак. Не, новината просто профуча покрай вратата. И дъщеря ѝ също. На Сара. И на Холис. По някакъв изначален начин детето принадлежеше на всички тях. Целта им се разрасна, но също и усложни положението. Трябваше да измъкнат и двете.

Ейми повтори историята, която беше разказала на Нина. Нямах съмнение, че виралите са някъде в града, нито какво означаваше това. Тук те щяха да започнат да възстановяват легионите си. Юстас изслуша разказа им със скептицизъм, но след това нещо у него прещрака.

— Гилдър иска да ги защити — каза Ейми. — Има ли място в града, което е необичайно укрепено? Трябва да е доста голямо.

Юстас изпрати човек да донесе чертежите на Проекта. Трина души умряха, докато се доберат до тях, обясни Юстас и разгърна хартията на масата.

— Така и не разбрахме за какво е мястото. Много приказки, но нищо, което наистина да звучи логично. Мястото е крепост. Червенооките го строят от години.

Ейми оглеждаше чертежите, очите ѝ бързо пресмятаха.

— Тук ще ги открием.

— Не знам как може да си толкова сигурна.

— Преброй отделенията.

Юстас се приведе над хартията. С показалеца си проследи всеки коридор до крайната му цел. След това вдигна поглед.

Така тяхната кауза се обедини с друга. Сградата, известна като Проекта, вече беше взета под внимание. Планът ѝ ги улесняваше: както пещерата в Ню Мексико, тесните пространства в Проекта можеха да увеличат силата на взрива от една бомба, взривена в сърцето на сградата. Но биха ли могли да влязат вътре? Надали — дори да успееш, щеше да е като да се разхождат в леговището на лъва. Загубите им щяха да са значителни и се налагаше прекалено много хора да бъдат пренасочени към тази от други задачи.

— Тогава няма ние да влизаме при тях — заяви Ейми. — Ще ги накараме да излязат при нас.

— Какво имаш предвид?

Ейми помисли.

— Разкажи ми що за човек е Гилдър.

Юстас сви рамене. Присъствието им не го беше засенчило по време на обсъжданията на плановете им. Хубаво беше, каза им, да е отново сред хора от Експедиционния.

— Чудовище. Жесток, обсебен, маниакален до крайност. Напълно вманиачен е по Серджо.

— Какво ще направи, ако го залови?

— Ще изживее най-щастливия миг в живота си. Но Серджо не съществува. Това е само едно име.

— Но ако съществуваше?

Юстас потри с ръка брадата си.

— Човекът обича представленията. Вероятно ще устрои публична екзекуция, ще направи голям театър.

— Публично. Означава да присъстват всички.

— Предполагам — изржението на Юстас се промени. — Разбирам.

— Къде ще го направи?

— Стадионът е единственото достатъчно голямо място. Може да побере с лекота седемдесет хиляди. Коего би...

— ... оставило останалата част от Отечеството без защита. Ресурсите ще са сведени до минимум, главните цели открити.

Юстас кимна.

— И ако е наистина заинтересуван да направи демонстрация на сила...

— Именно.

Около масата се спогледаха смаяно.

— Някой ще благоволи ли да ме просветли — намеси се Нина.

Ейми се приведе напред.

— Ето какво ще направим.

Трябва им още два̀сет и четири часа за подготовка. Нина се върна в града, за да се свърже с водачите на различни клетки и да им даде нови инструкции. Скривалището на бунтовниците щеше да бъде жертвано. Покриха го с експлозиви, свързани с жици — бурета с амониев нитрат и дизелово гориво, комплектувани със сулфатни детонатори. С малко късмет щеше да остане само дупка с пепел и Гилдър да приеме, че всички вътре са загинали, масово самоубийство, последният пламък на бунта.

Подготвиха колите за заминаване. Алиша щеше да закара Ейми до тръбата, после да се срещне с останалите хора на Юстас и да продължи до тяхното резервно укритие. Сега всички очакваха да видят какво ще е времето — трябваше им сняг, който да прикрие следите от камионите им. Можеше да завали и утре, можеше и след седмица, можеше никога да не завали. Час след залез на третия ден започна да пада измъчен прах от снежна вихрушка. Спря, отново започна, бавно набираше сила, сякаш времето се беше прокашляло, преди да проговори. *Действайте.*

Потеглиха. Конвой от девет камиона с четирийсет и седем мъже и жени. Алиша се отдели и насочи колата си на север. Снегът падаше на гъста, въртяща се маса пред фаровете на колата. До нея Ейми,

облечена в рокля на прислужница, седеше смълчана. Алиша я беше предупредила с какво ще се сблъска, нямаше никаква причина да продължат да го обсъждат, особено сега.

Трийсет минути по-късно пристигнаха при тръбата. Разумът ѝ казваше, че не е разумно, но Алиша не можа да се сдържи:

— Знаеш на какво ще те подложат.

Ейми кимна. Помълча, после продължи:

— За всичко си има причина. Промисъл. Вярваш ли в това?

— Не знам.

Ейми издърпа ръката на Алиша от волана и я взе в своята, преплете пръстите им.

— Ние сме сестри, да знаеш. Кръвни сестри. Знам какво се случва с теб, Лиш.

Думите на Ейми сякаш събориха нещо в нея. Но, разбира се, че Ейми щеше да знае. Как би могла да не знае?

— Можеш ли да го владееш?

Алиша преглътна трудно. През изминалите два дни желанието се беше засилило. Протягаше тъмната си ръка към нея, овладяваше я. Умът ѝ беше замъглен от него. Скоро щеше да надделее над волята ѝ.

— Става... по-силно.

— Когато дойде моментът...

— Няма да го позволя.

Около тях падаше сняг. Алиша разбра, че ако не тръгне скоро, може да се окаже заседнала. Трябваше да каже още едно последно нещо. Необходим ѝ беше целият кураж, за да го изрече с думи.

— Грижи се за Питър. Не позволявай да разбере какво ми се е случило. Обещай ми.

— Лиш...

— Можеш да му кажеш всичко друго. Измисли някаква история. Не ме е грижа. Но ми обещавай.

Обгърна ги дълбока, спокойна тишина. Твърде дълго Алиша беше носила сама това знание, сега беше споделено. Мъчеше се да разбере какво чувства. Загуба, облекчение, чувството, че прекосява граница към мрачна страна. Тя се отказваше от него.

— Някак от самото начало знаех, че това ще се случи. Дори преди да те срещна. Винаги имаше някоя друга.

Ейми не отговори. Мълчанието ѝ каза на Алиша всичко, което ѝ трябваше да знае.

— Върви — рече Алиша.

Ейми продължаваше да мълчи. По лицето ѝ се четеше несигурност.

— Има нещо, което не съм ти казала, Лиш.

Сив ден след сив ден. Разпрострялата се над цялата вътрешност на континента империя на времето. Дали ще вали? Дали слънцето ще се покаже отново? Дали вятърът ще блъска в гърбовете им, или в премръзналите им лица? Вървяха и пак вървяха, превити напред под тежестта на раниците си. Нямаше знаци, нито ориентири. Пътищата и градовете бяха изчезнали като потънали кораби под вълните на снежната прерия. Тифти призна, че не знае къде точно се намират. Централна Айова, северно от Де Мойнс, но нищо по-точно... Не се извини, положението беше каквото беше. Защо не реши да тръгнеш да го търсиш през лятото? — рече си той.

Храната им привършваше. Намалиха дажбите си наполовина, но половината от нищо си беше пак нищо. Докато се гушеха в разрушена ферма, Лор раздаде пестеливо тънките резенчета с острието на ножа си. Питър постави своето под езика си, за да трае по-дълго, втвърдената тлъстина се разтваряше бавно от топлината на устата му.

Продължиха пътя си.

Късно следобед на двайсет и осмия ден пред тях от безцветното небе бавно се материализира висока табела, люлееща се на вятъра. Тръгнаха към нея, появи се група от сгради. Кой град беше това? Нямаше значение. Нуждата от подслон заличаваше всяка друга грижа. Преминаха през външния търговски кръг с неговите супермаркети и магазини, чиито плоски покриви отдавна се бяха срутили под тежестта на снега, и навлязоха в стария град. Обичайните останки и отломки, в центъра се натъкнаха на два квартала от тухлени сгради, които им се сториха здрави.

— Не мислете, че ще намерим нещо за ядене тук — рече Майкъл.

Стояха пред витрината на магазин с разбити прозорци. Избелял надпис на стъклото гласеше: КАФЕНЕТО НА ФАНСИ.

— Май от доста време не работят — рече Холис.

Отвориха вратата и влязоха. Тясно помещение със сепарета от напукан винил срещу барплот със столове. Като се изключи прахта, която покриваше всичко, кафенето беше удивително запазено. От време на време попадаха на подобно място, музей на миналото, където ходът на десетилетията не беше успял да сложи своя отпечатък и то беше по-зловещо от руините.

Майкъл вдигна менюто от купчина на плота и го отвори.

— Какво е кюфте? Схващам, че става дума за месо, но какво?

— Иисусе, Майкъл — Лор трепереше, устните ѝ бяха посинели.
— Не го прави по-лошо.

Холис и Питър проучиха отзад. Задната врата и прозорците бяха заковани с шперплат, на пода лежах чук и пирони.

— Без храна няма да стигнем много далеч — заяви Холис мрачно.

— Излишно е да ми го напомняш.

Върнаха се в предната част на кафенето, където другите се бяха увили в одеяла на пода. Смрачаваше се. В помещението беше леденостудено, но поне бяха на завет.

— Ще огледам — каза Питър. — Може би ще успее да разбере къде сме.

Тръгна с мъка през улицата, след това надолу по квартала, надзърташе през витрините. Натисна няколко врати, всички бяха заключени. Добре, щяха да се върнат на другата сутрин, да отворят няколко и да видят какво има.

В края на втория квартал пробва дръжка, без да поглежда — направи го машинално — и остана изненадан, когато вратата се отвори. Влезе вътре, върна пистолета си в кобура, извади кибрит от кутията от предния джоб на якето си и запали клечката, увил пламъка с шепа, да не го угаси вятърът, който идваше от отворената врата.

Мамка му.

Питър можеше да разпознае скрития склад за провизии, когато попаднеше на такъв. Торби от зебло бяха натрупани до стената на иначе голата стая. Коленичи и отвори най-близката торба с един замах на ножа си: сушен боб. В друг откри картофи, в третия ябълки. Запали нова клечка и я вдигна към етажата, навсякъде в прахта имаше отпечатъци. Кой ги беше оставил? Какво означаваше това?

Положението предвещаваще неприятност, но поне нямаше да умрат от глад. По-добре да мисли какво да прави на пълен стомах. Захапа една ябълка. Беше безвкусна, корава като парче лед. Светкавично я изяде, натъпка други в джобовете си, огледа стаята за нещо, с което да занесе храна на другите. В ъгъла откри кофа, пълна с медна жица. Изсипа жицата на пода, напълни кофата с ябълки и картофи и се върна на улицата.

Веднага разбра, че има нещо странно. Нощта изглеждаше по-ярка. Луната? Но луна нямаше. Тревожни тръпки пробягаха по кожата му, тогава чу шума. Извърна лице от вятъра и се вслуша. Далечно боботене. Звукът се приближаваше, с всяка секунда ставаше по-силен.

Двигатели.

Хвърли кофата и хукна през квартала към кафенето. Редица от коли боботеха към него. Чу гласове да викат, последваха гърмежи. Около него се разхвърча сняг.

Беше мишена.

Втурна се през вратата на кафенето, когато редица от оръжия откриха огън и разбиха прозорците. *Залегни!* — изкрещя той. — *Залегни!* Но всички вече бяха залегнали. Приклекна зад бара и се стовари върху Лор, която държеше ръце над главата си. Светлината от фаровете на колите изпълваше стаята. Летяха парчета от предмети, трошаха се, куршум след куршум се сипеха в стаичката.

— Майкъл! Къде си?

Гласът му дойде изпод една от пейките:

— Какви са тези? Какво искат?

Въпросът беше риторичен: които и да бяха, искаха да ги убият.

— Тифти? Холис?

— С мен са! — обади се пак Майкъл. — Тифти е ранен, но е добре!

— При мен е Лор!

Пауза в стрелбата, след това отново започнаха.

— Някои вижда ли нещо?

— Три коли точно отпред — извика Холис. — На улицата има още!

— Може би трябва да се предадем! — извика Майкъл.

— Тези не ми приличат на хора, на които можеш да се предадеш!

Стаята беше разбита. Питър имаше само пистолет, оставил беше пушката си до вратата. Изобщо нямаше как да стигнат до задната част на кафенето, но така или иначе вратата и прозорците бяха заковани. Кафенето беше смъртоносна клопка.

— Какво искаш да направим? — извика Холис.

— Тифти може ли да върви сам?

— Добре съм!

Прилепил се към пода, Питър извърна лице към Лор.

— С какво разполагаш?

Тя ми показва ножа си.

— Само това.

Викна към останалите от другата страна на плота.

— Тръгваме на три! Някой да ни хвърли пушка!

Дойде откъм Майкъл, падна отгоре им. Лор я взе и праметна ремъка. Оръжията на улицата отново бяха замлъкнали. Отвън никой не бързаше за никъде.

— Да си проправим път със стрелба, за да се измъкнем оттук не е кой знае какъв план — обади се Лор.

— С удоволствие бих чул друг.

Питър се надигаше на колене, когато Лор го спря с ръка.

— Слушай — прошепна тя.

Той чу стъпки, под които снегът хрущеше, последва трошене на стъкло под обувки. Вдигна пръст към устните си. Колко бяха? Двама? Заложник, изведнъж си помисли той. Това беше единствената им възможност. Нямаше как да го съобщи на другите, трябваше да се справи сам. Посочи към Лор, направи жест към другия край на плота, далеч от вратата.

— *Вдигни шум* — беззвучно рекоха устните му.

Лор се плъзна по пода. Питър прибра пистолета си в кобура и приклепна. Когато Лор зае позиция, погледна към него и му даде да разбере, че е готова, кимна.

— Помощ — простена тя.

Питър скочи на бара. Когато най-близкият мъж се обърна, Питър измъкна пистолета и стреля в осветената откъм гърба фигура и се хвърли върху втория. Двамата паднаха на пода. Пистолетът на Питър изтрака надалеч. Последва луда борба, преплетени ръце и крака, противникът беше по-тежък от него, но Питър остана изненадан. Към

хълбока на мъжа беше прикрепено полуавтоматично оръжие. Увил врата на противника си с ръка, Питър го придърпа към себе си, извади оръжието от кобура му и заби дулото в извивката на челюстта под разлялата се сребриста коса.

— Кажи им да спрат огъня!

Там, където лежеше на пода, Питър се оказа срещу Майкъл, скрит под една от масите. Очите му станаха огромни.

— Питър...

— Говоря сериозно — рече Питър на мъжа и притисна дулото по-силно. — Изкрещи го така, че всички да го чуят.

Мъжът беше отпуснал ръце. Питър почувства, че трепери, но не от болка. Мъжът се разсмя.

— Спрете! — рече нов глас. Глас на жена. — Всички да спрат огъня!

Вторият мъж изобщо не беше мъж. Тя седеше на пода опряла гръб на едно от сепаретата, притиснала дясна ръка към гърдите си, за да пристяга раненото си рамо.

— Рояци, Питър! — Алиша махна окървавената си ръка. Сега вече и тя се смееше. — Лушъс, можеш ли да повярваш, че ме простреля, мамка му?

ШЕЙСЕТ И ДВЕ

В основата на стълбата Ейми приближи картата до факлата си. Хартията веднага пламна и изгоря бързо в син пламък. Загаси факлата в ручейчето вода в краката си и се качи по стълбата. Махна настрани капака, през който можеше да се провре човек.

Намираше се на уличката зад аптеката. Затвори плочата и надзърна иззад ъгъла на сградата, над сърцето на кръга *Куполът* се издигаше величествено, повърхността му отчетливо блестеше на светлината. Смъкна воала си и бързо тръгна по уличката. Мъже с кучета се движеха покрай барикадите. Отиде до къщичката на пазачите, където двама мъже се опитваха с дъха си да стоплят ръце, и показа пропуска си.

— Има нещо нередно в този — единият пазач го подаде на другия. — На теб истински ли ти се струва?

Помагачът го погледна, после погледна Ейми.

— Вдигни си воала.

Направи, каквото поискаха от нея.

— Нещо не е както трябва ли?

Той огледа за момент лицето ѝ. После върна пропуска ѝ.

— Забрави. Наред е.

Ейми мина покрай тях и тръгна нагоре по стълбите. Нито един от другите мъже не ѝ обърна внимание, охранителите на входа бяха преценили присъствието ѝ като основателно. Вътре в сградата мина покрай пазача на входното гише, който едва я погледна, прекоси фойето към асансьора и тръгна към шестия етаж.

Асансьорът се отвори към кръгъл балкон, който опасваше атриума на сградата. От асансьора тръгнаха четири коридора като спици на колело. Ейми пое по балкона към третия коридор и вървя по него, докато не стигна до последната врата, където пазачът, мъж със сънливо изражение и тонзура от сива коса, седеше на метален сгъваем стол, прелистваше орфаните страници на стогодишно списание. На корицата му имаше изобразена жена в оранжеви бикини, заровила ръце в косата си.

— Директорът е поискал да ме види — рече Ейми и махна воала си.

Онзи вдигна очи от списанието, срещна погледа на Ейми и повече не беше необходимо. Тя остави тялото му на пода, подпря гърба му на стената и взе ключа от колана му. Брадичката му се опираше на гърдите му. Приблужи устни до ухото му.

— Сега ще вляза вътре. Искam да броиш до шейсет, можеш ли?

Очите му бяха затворени. Той леко кимна и измърмори съгласието си.

— Добре. Брой до шейсет и после се хвърли от балкона.

Ейми отключи вратата и влезе. В стаята имаше нещо измамно благо. Два стола с високи облегалки гледаха към огромно бюро, полираната им повърхност леко блестеше. Подът беше покрит с дебел килим, който заглушаваше всичко друго, освен шума от дишането на Ейми. Книги покриваха една цяла стена. На другата имаше огромна картина, осветена от малка лампа, изобразяваща три силуета на дълъг плот и четвърти с бяла шапка, гледани през прозореца откъм притъмняла улица. Ейми спря, за да прочете малката табелка в основата на рамката: Едуард Хопър, *Нощни разходки*, 1942.

От дясната ѝ страна имаше двойна салонна врата с прозорци от оловно стъкло. Ейми завъртя топката на бравата и влезе.

Гилдър лежеше по пижама над одеялата. До него имаше разпилени картонени папки. От носа му се носеше тихо, просвирващо хъркане. Къде би трябвало да застане Ейми? Избра долната част на леглото.

— Директор Гилдър.

Той сепнато потрепери и се събуди, ръката му се мушна под възглавницата. Издърпа се към горната част на леглото, отдалечи се от нея, с две ръце се прицели с пистолета и вдигна петлето. Ейми си помисли, че ще я застреля по случайност, толкова силно трепереше.

— Как влезе тук?

Долови несигурността му. Носеше рокля на прислужница, но лицето ѝ му беше непознато.

— Охраната отвън беше много отзивчива. Защо не свалите оръжието?

— Мътните те взели, *коя си*?

От коридора дочу гласове, по външната врата затропаха юмруци.

— Аз съм Серджо — рече тя. — Дойдох да се предам.

XI

НАЙ-ТЪМНАТА НОЩ В ГОДИНАТА 21 ДЕКЕМВРИ, 97 СЛ.В.

*Душата ми е сред лъвове;
лежа всред ония, които пламък
дишат,
всред синовете човешки,
чиито зъби са копия и стрели,
и чийто език е остър меч.*

Псалом
57:4^[1]

ЗАЛОВЕН!

СЪОБЩЕНИЕ ОТ ОФИСА НА ДИРЕКТОРА

**ПРЕЗРЕНИЯТ УБИЕЦ, ИЗВЕСТЕН КАТО „СЕРДЖО“ Е
ЗАДЪРЖАН!**

БУНТЪТ Е ПРЕМАЗАН!

МИРЪТ В ОБИЧНОТО НИ ОТЕЧЕСТВО Е ВЪЗСТАНОВЕН!

**ПРИСЪДАТА Е ПУБЛИЧНА ЕКЗЕКУЦИЯ
НА СТАДИОНА**

**ВСИЧКИ РАБОТНИЦИ ДА СЕ ЯВЯТ
ПРЕД ПЕРСОНАЛА ОТ ЧОВЕШКИ РЕСУРСИ
НА СВОЕТО ЖИЛИЩЕ
21:30 ЧАСА УТРЕ**

БЪДЕТЕ ЕДИННИ, ГРАЖДАНИ НА ОТЕЧЕСТВОТО!
РАДВАЙТЕ СЕ В ЩАСТЛИВИЯ ДЕН НА СПРАВЕДЛИВОСТТА!
НЕКА ПРЕДАТЕЛИТЕ НАУЧАТ КАКВА ЩЕ Е СЪДБАТА ИМ!

[\[1\]](#) В Библията, издание на БПЦ, това е Псалом 56:5. — Б.пр. [↑](#)

ШЕЙСЕТ И ТРИ

Събитията протекоха според предвижданията на Ейми. Времето и мястото на екзекуцията ѝ бяха определени. Оставаше само да стане известен методът — последната подробност, от която зависеше планът им. Дали Гилдър просто щеше да я застреля? Или да я обеси? Но ако беше намислил подобно жалко зрелище, защо беше наредил да се яви цялото население, всичките седемдесет души на Отечеството, за да наблюдават? Ейми беше пуснала стръвта, щеше ли Гилдър да клъвне?

Питър прекара следващите четири дни в люшкане между емоционалните полюси — редуващи се състояния на съжаление и удивление, към които се притуряше силното усещане за дежавю. Случващото се носеше стряскащо чувство за вече преживени събития, сякаш никакво време не беше изминало, откакто се изправиха пред Бабкок на върха на планината в Колорадо. Ето ги всички, отново заедно, съдбите им, събрани в едно като от мощна гравитационна сила. Питър, Алиша, Майкъл, Холис и Гриър: те бяха стигнали по различни пътища дотук, по различни причини. И въпреки това отново Ейми ги водеше.

Гриър беше разказал историята на промяната в нея: Хюстън, Картър, *Шеврон Маринър*, пътуването на Ейми до вътрешността на кораба и завръщането ѝ. Пълните подробности на случилото се между Ейми и Картър Гриър не можеше да им разкаже, знаеше само, че Картър ги е насочил насам. Друго Ейми или не можеше, или не искаше да каже.

Онази нощ в сиропиталището, когато двамата стояха до вратата и върховете на пръстите им се бяха слели: Дали тя е знаела какво ѝ се случва? Ами той? Питър беше доловил в допира на Ейми натиска на нещо неизречено. *Заминавам. Момичето, което познаваш, следващия път, когато се срещнем, няма да го има.* Така и беше станало: Момичето, което бе Ейми, си беше отишло. На нейно място се беше появила жена.

Групата прикриваше тревогите си в излишни повторения на различни приготовления. Почистване на оръжията. Оглед на плановете

и картите. Преговор на списъците и избраните психологически средства, които щяха да използват в битката. Холис и Майкъл в последните дни станаха неразделни. Тяхната цел се беше свела до спасяването на Сара и Кейт. Алиша се справяше с напрежението така, както се справяше с всичко — преструваше се, че не е важно. Куршумът от пистолета на Питър беше пропуснал костта и излязъл чисто, късмет, но въпреки това си беше раняване. След ден-два щеше да е оздравяла, а междувременно превръзката на ръката ѝ постоянно напомняше на Питър как е бил на косъм да я убие. Когато Алиша не ревеше заповеди, тя се затваряше в недостъпно мълчание, с което даваше на Питър негласно да разбере, че е влязла вече в битката. Гриър я принуди да му довери, че нещо ѝ се е случило в килията, че са я били жестоко, но всеки опит да я разпитва повече в това отношение, да предложи утеха беше остро отблъскван.

— Добре съм — отсичаше властно Алиша, което показваше само, че изобщо не е. — Не се притеснявай за мен. Мога да се погрижа за себе си.

Изглеждаше, че всячески се стараеше да го избягва, изчезваше задълго и ако не я познаваше по-добре, би решил, че му е ядосана. Връщаше се след часове, миришеше на конска пот, а когато Питър я питаше къде е била, казваше, че е разузнавала периметъра. Питър нямаше причина да се съмнява в това, но обяснението му се струваше плоско, прикритие за нещо неизречено.

У Тифти също беше настъпила лека, но значима промяна. Връзката му с Гриър беше по-силна, отколкото беше очаквал Питър. Заедно бяха служили в Експедиционния, неоспорима връзка, но Питър се изненада от голямото им приятелство. Между двамата имаше искрена сърдечност. Питър си задаваше въпроси за отношението им един към друг, но отговорът беше очевиден: преди много години Гриър и Тифти бяха разузнавали това място с Кръкшанк. Историята на полето. Дий и двете момиченца: измежду всички хора на земята, Гриър най-добре познаваше сърцето на Тифти Ламонт.

Ето така отминаваха часовете и дните. Над всичко бяха надвиснали два въпроса: ще сработи ли планът? И ако сработеше, дали щяха да стигнат навреме до Ейми?

През третата нощ, когато Питър вече не издържаше да чака и секунда повече, излезе от мазето на полицейското управление, където

всички спяха, качи се по стълбите и излезе. Входът на сградата беше покрит от широк навес, който го пазеше от снега. Алиша седеше, подпряла гръб на стената, с придърпани към гърдите колене. Превръзката беше махната. В едната си ръка държеше дълъг, лъскав байонет, нащърбен близо до основата, в другата държеше острило. Със спокойни, равни движения тя прокараваше острието на ножа по камъка, първо от едната страна, след това от другата, спираше при завършека на всяко и оглеждаше работата си. Отначало сякаш не забеляза Питър, толкова съсредоточена беше в работата си, след това долови присъствието му и вдигна поглед към него. Това, изглежда, беше нейната възможност да проговори, но мълчеше, лицето ѝ беше безизразно, скрито зад някаква разсеяност.

— Нещо против малко компания? — попита той.

— Щом искаш, седни.

Настани се до нея на земята. Сега вече го чувстваше. Въздухът около Алиша сякаш прашеше от едва сдържан гняв. Струеше от нея като електрически ток.

— Бива си го този нож.

Тя отново беше подхванала търпеливо да остри ножа.

— Юстас ми го даде.

— Дали е достатъчно остър, как мислиш?

— Държа си заети ръцете.

Питър помисли какво да каже, нищо не се сети. Къде отиде, Лиш?

— Трябва да съм ти сърдит — рече той. — Трябваше да ми кажеш какви заповеди са ти дадени.

— И какво щеше да направиш? Да ме последваш ли?

— Аз съм самоотлъчил се. Малко повече дни няма да имат никаква разлика.

Тя духна върху върха на ножа.

— Тези заповеди не бяха твои, Питър. Не ме разбирай погрешно, радвам се да те видя. Дори не съм изненадана. По един странен начин — има смисъл да си тук. Ти си добър офицер и ще имаме нужда от теб. Но всички имаме своя работа за вършене.

Той се слича. Добър офицер ли? Само това ли беше той за нея?

— Не звучиш като себе си?

— Няма значение как звучи. Така е и толкова. Може би е време някой да го изрече.

Питър не знаеше какво да каже. Това не беше Алиша, която познаваше. Каквото и да се беше случило в килията, заради него се беше скрила дълбоко у себе си, толкова дълбоко, че приличаше на друг човек.

— Тревожа се за теб.

— Ами недей.

— Наистина се тревожа, Лиш. Станало е нещо. Можеш да ми кажеш.

— Няма какво да ти казвам, Питър — тя го погледна в очите. — Може би аз просто се... събудих. Погледнах истината в очите. И ти трябва да го направиш. Няма да е лесно.

Жегна го. Взря се в лицето ѝ, търсеше някаква частица топлина, но не откри никаква. Питър пръв се извърна.

— Според теб какво ѝ се случва? — попита той.

Излишно беше да уточнява за кого говори. Алиша знаеше за кого става дума.

— Опитвам се да не мисля за това.

— Ти защо я остави?

— Не съм я *оставила* да прави каквото и да е, Питър. Не аз решавам.

Обгърна ги ледено мълчание.

— Бих пийнал нещо — рече Питър.

Тя се позасмя.

— Виж, това вече е нещо ново. Май не съм чувала преди подобни думи от теб.

— За всичко си има първи път. Спомняш ли си нощта в бункера при Туентинайн палмс, когато намерихме уискито?

Бутилката беше в чекмедже на бюрото. За да отпразнуват поправянето на хъмвитата и предстоящото им отпътуване от бункера, те си я подаваха от ръка на ръка, вдигаха наздрависи за голямото приключение, което им предстоеше по пътя им на изток към Колорадо.

— Боже, всички се изпонатряскахме — каза Алиша. — Най-зле беше Майкъл. Той не беше близвал дотогава.

— Не, според мен Маратонката беше най-зле. Помниш ли как счупи една от светещите пръчки и намаза оная лепкава гадост по

лицето си? „Вижте ме, вижте ме, аз съм вирал!“ Страхотно беше хлапето.

Грешката му веднага пролича. Пет години по-късно смъртта на момчето все още беше незараснала рана. През цялото това време Питър нито веднъж не беше чувал Алиша дори да изговори името му.

— Съжалявам, не исках...

Ярка светлина проблесна на хоризонта. Мълния? През зимата? Мигове по-късно чува взрива, приглушен, но непогрешим.

Юстас се показва на долното стъпало.

— И аз го чух. Откъде дойде?

От юг. Трудно беше да се предположи разстоянието, но решиха, че е на около седем-осем километра.

— Добре — кимна на себе си Юстас, — предполагам, че на сутринта ще разберем повече.

Малко след зазоряване дойде вестител, изпратен от Нина. Експлозивите в тяхното скривалище бяха свършили работа. Хитростта им минала. Министър Съреш, когото Гилдър беше изпратил лично да надзирава залавянето им, бил обявен за мъртъв. Всички се надяваха това да е предзнаменование за успех в приближаващите събития.

Но втората част от съобщението беше най-обещаваща. Още от предишната вечер пред Проекта бил паркиран камион. Охранявал го многоброен отряд, поне двайсет души. Последното парченце си беше дошло на мястото, виралите бяха на път. Гилдър беше разкрил намеренията си.

Всички бяха наясно какви са възможните последици от онова, което се опитваха да направят. Планът изглеждаше разумен, но залогът беше висок. Заповедите на Гилдър да откарат населението в стадиона означаваше, че останалата част от града ще е съвсем леко охранявана и ако всичко протечеше според замисъла, бунтът щеше с един удар да обезглави буквално всяка структура на режима. Но времето беше от критично значение. С толкова много елементи на съпротивата, които действаха независимо и без да имат възможност за връзка помежду си, щом клопката се задействаше, нямаше да мине много и всичко щеше да се разпадне. Всяка променлива можеше да тласне операцията към хаос.

Най-несигурната точка беше Сара. Ако се приемеше, че е в мазето на Купола да се организира спасителна операция беше стратегически трудно, а и никой не знаеше къде е дъщеря ѝ. Можеше да е в Купола или на съвсем друго място. Веднъж щом атакуваха сградата и започнеше стрелбата, да се прави разлика между приятел и враг на практика ставаше невъзможно. Решението, до което стигнаха, беше Холис и Майкъл начело на преден отряд да слязат в мазето. Имаха само пет минути. След това сградата и всички обитатели щяха да бъдат под прицел.

Юстас щеше да оглавява операцията срещу стадиона. Съдържанието на пакета с експлозиви, разновидност на нитроглицерин, беше откраднат от мястото на Проекта по време на строежа и впоследствие обработен за техните цели, направиха по-силен, но също и доста по-нестабилен. Същият тип взрив беше доставен на Сара в Купола и сега се смяташе за изгубен. Колкото и мощен да беше експлозивът, за да се гарантира резултат, трябваше да се отнесе до единайсетте вирала, както Юстас се изрази — „лична доставка, бомба на крака“. Отначало Питър не разбра думите му, след това проумя смисълът им. Краката щяха да бъдат на Юстас.

Според плана отрядите им влизаха в града от четири места, всички тръгваха от основната отводнителна тръба. Отрядът на Юстас, който включваше Питър, Алиша, Тифти, Лор и Гриър, щеше да използва объркването на стадиона, за да проникне сред тълпата. Бунтовниците под командването на Нина щяха вече да са заели позиции на пейките сред зрителите, за да установят контрол, дойде ли моментът. Оръжията бяха скрити в мивките и под краката на високите пейки. Появата на Юстас на полето щеше да е сигнал за нападение.

Тръгнаха на смрачаване. Нямаше смисъл да прикриват следите си, по един или друг начин никога нямаше да се върнат. Нощта беше ясна, небето широко и звездно, просторно безразлично присъствие, което гледаше надолу. Добре, помисли си Питър, може би не беше чак толкова безразлично. Той със сигурност се надяваше, че някой там горе го е грижа, както Гриър беше казал. Трудно беше да се повярва, че само няколко седмици са изминали от разговора им в затвора. Стигнаха до тръбата и тръгнаха. Питър се улови, че мисли не само за Ейми, но и за сестра Лейси. Ейми беше едно, сестра Лейси беше друго.

Изправи се пред Бабкок с абсолютно безстрашие, истинско приемане на резултата. Питър се надяваше да докаже, че си е струвало.

При най-близкия до стадиона капак към канализацията групата си размени последни думи. Останалите отряди се придвижваха към определените места из цялата територия на Отечеството и щяха да останат скрити под земята, докато не чуеха взрива на стадиона, който щеше да служи като сигнал за нападение. Само Холис и Майкъл щяха да тръгнат по-рано. Нямаше начин да предвидят в кой момент да започнат да действат, трябваше да се водят от инстинктите си.

— Късмет — рече Питър. Тримата си стиснаха ръце, после непривично се прегърнаха. Лор се повдигна на пръсти и целуна Холис по брадясалата буза.

— Помни какво ти казах — рече му тя. — Тя те чака. Ще я намериш, знам го.

Холис и Майкъл тръгнаха надолу по тунела, силуетите им избледняха и изчезнаха. С ръкувания и пожелания за късмет другите групи също се разделиха с тях. Питър и останалите зачакаха. Студът беше вледеняващ, краката на всички бяха мокри, обувките им прогизнали от водата в канализацията. Юстас носеше кафеникаво яке, под което беше скрит смъртоносният му товар. Никой не говореше, но мълчанието на Юстас беше по-отчетливо. В момент на усамотение Юстас беше уверил Питър, че просто няма друг начин. С радост го правеше. Много хора бяха изпратени на смърт по негова заповед. Правилно беше и неговият ред да дойде.

Малко след пет следобед от горната част на стълбата Тифти обяви:

— Започва. Да тръгваме.

Излизаха един по един на интервал от минута. Изходът беше под пикап, който човек от отряда на Нина паркира предварително от южната страна на стадиона. Рано или късно щяха да го забележат и да се заинтересуват от него — *Какво прави тук?* — но засега не беше привлякъл вниманието. След като излезеше, всеки от тях тръгваше към редицата от хора, които се стичаха към стадиона. Труден момент, но само един от многото.

Юстас излезе пръв. Гриър наблюдаваше от върха на стълбата.

— Добре — рече той. — Мисля, че ще успея.

След това бяха Лор и Гриър. Щом влязоха, имаха срещи на определени места на стадиона. Алиша беше предпоследна, Тифти щеше да е последен. Питър застана на позиция в основата на стълбата. Алиша стоеше зад него. Като всички тях, и тя беше предрешена в дращещата туника и панталони на жителите на равнината.

— Съжалявам за ръката ти — рече той за стотен път.

Алиша се усмихна по своя си многозначителен начин. Това беше първата усмивка, която виждаше от дни.

— Да му се не види, май беше крайно време един от нас да простреля другия. На практика сме направили всичко друго. Само се радвам, че мерникът ти е толкова скапан.

— Много трогателна сцена — сухо се обади Тифти, — но наистина трябва да *вървим*.

Питър се подвоуми, не искаше това да са последните думи, които си разменяха.

— Казах ти, че ще имаш своя шанс, нали? — бързо го прегърна Алиша. — Чу човека, шавай. Ще те видя, когато прахта се уталожи.

И въпреки това не го гледаше в очите — докато говореше, извърна погледа на насълзените си очи.

Въпросът пред него беше: Какво, по дяволите, да облече?

Епохата на костюмите и вратовръзките беше приключила за Хорас Гилдър. Дошъл беше краят на тази част от живота. Костюмът беше облеклото на правителствения чиновник, не на върховния жрец на Храма на Вечния живот.

Всичко беше малко изнервящо. Много-много не беше посещавал църкви, дори като дете. Майка му го водеше от време на време, но баща му не стъпваше там. Доколкото Гилдър си спомняше, имаше някакво расо, което си беше стандарт. Фуста някаква беше.

— Съреш!

Съреш влезе с куцане в спалнята. Ама че гледка представляваше! Лицето му беше подуто и розово, опърлените му вежди и мигли придаваха на очите му изненадан вид. Целият беше в синини и драскотини, набръчкан и в рани. Всичко щеше да мине за няколко дни, но междувременно щеше да прилича на кръстоска от великденска пуйка и изгубилия в неравен мач боксьор.

— Донеси ми рокля на прислужница.

— За какво?

Гилдър махна към вратата.

— Донеси ми и толкова. Да е голяма.

Донесоха дрехата. Съреш се помота, очевидно с надеждата да получи някакво обяснение за любопитната молба или може би просто чакаше с нетърпение да види как Гилдър се намъква в дрехата.

— Не те ли чака някъде някаква работа?

— Мислех, че искаш да остана тук.

— Иисусе, не бъди натрапчив. Иди да видиш готова ли е колата.

Съреш закуцука. Гилдър застана пред голямото огледало и сложи роклята пред себе си. В името Божие, в тази дреха щеше да прилича на клоун. Но часовникът тиктакаше. Човешки ресурси щяха да откарат обитателите на равнината в стадиона всяка минута. Леко закъснение не беше задължително лошо — щеше да изостри нетърпението — но контролът над тълпата щеше да се превърне в проблем, ако той се задържеше прекалено дълго. Най-добре да приеме положението и да нахлузи роклята през главата си. В крайна сметка образът в огледалото не приличаше на клоун, по-скоро на булка на сватба на амиши. Дрехата беше безкрайно безформена. Извади две вратовръзки от закачалката в гардероба си, завърза ги и ги стегна в кръста. Несъмнено подобрение, но нещо липсваше. Свещениците, които той си спомняше от мимолетните си срещи с религията, винаги носеха някакъв шал. Гилдър отиде до прозореца. Завесите се придържаха към рамката на прозореца от тежки златисти въжета с пискюли в краищата. Той ги развърза и ги праметна през раменете си, пискюлите се олюляха на кръста му и той се върна при огледалото. Не беше зле за човек, който не знаеше нищо за религията, нито за модата в нея. Какъв шок щяха да преживеят историците на бъдещето да научат, че Хорас Гилдър, Първожрец на Храма на Вечния живот, Възродител на Цивилизацията, Пастир от Зората на новата епоха на Сътрудничество между Човека и Вирала се беше самоосветил с две връзки за пердета.

Отвори вратата и завари Съреш да го чака. Оголените очи на мъжа се ококориха.

— Да не си казал и дума.

— Нямаше да кажа.

— Точно така.

Слязоха с асансьора до фоайето. Сградата беше стряскащо притихнала. Гилдър изпрати по-голямата част от личната охрана към стадиона. Това разреши помагачите и намали броя на червенооките, контролът на стадиона беше първостепенна задача. Колите чакаха, бълваха изгорели газове в студа: колата на Гилдър — камион с великолепен товар, два ескортни автомобила и ван на охраната. Той припряно отиде до вана, където двама помагачи стояха в задната част. Облеклото на свещеника имаше един основен недостатък: не предлагаше защита от студа в зимната вечер. Да беше си взел палто.

— Отвори го.

Трудно беше да повярва, че особата, която седеше пред него на пейката, беше източник на толкова много проблеми. Можеше да се каже, че е хубавица, стига мислите на Гилдър да вървяха в тази посока. Не че беше изящна — не беше. Под подутината и бледността имаше очевидно здрав вид. Хлътнали очи, силни черти, стегната, мускулиста фигура, но все пак женствена. Само че във въображението на Гилдър Серджо беше мъж и не просто някакъв мъж — въображаемият образ, който си беше съставил, беше имитация на Че Гевара, революционер от някаква бананова република, с яден поглед и чорлава брада. А тук имаше Жана Д'Арк.

— Искаш ли да кажеш нещо за себе си? — Гилдър изобщо не го беше грижа ще казва ли, или няма, въпросът беше в забавлението.

Китките и глезените ѝ бяха оковани. Разцепените ѝ и подути устни придаваха на гласа ѝ дрезгавина, сякаш се беше простудила лошо.

— Бих искала да кажа, че съжалявам.

Гилдър се разсмя. Серджо съжалявал!

— Кажи ми за какво съжаляваш?

— За онова, което ще ти се случи.

До последно нагла. Гилдър предполагаше, че си е съвсем в реда на нещата, но въпреки това беше вбесяващо. Не би имал нищо против да ѝ дръпне още няколко удара.

— Последна възможност — рече жената.

— Интересна гледна точка имаш — отвърна Гилдър. Отдръпна се от отворената врата.

— Затворете.

Седнала на ръба на леглото, Лайла дълго време я наблюдаваше. Наклонени снопове светлина от прозореца падаха върху лицето на спящото дете, русите ѝ коси бяха разпилени по леглото. От дни не можеше да си намери място, редуваха се часове на мрачен отказ да говори и изригващи делириуми, в които хвърляше играчки, но в съня си агресивността ѝ изчезваше и отново се превръщаше в дете: доверчиво и спокойно.

Как ти е името? Питаше се Лайла. Кого сънуваш?

Протегна ръка да докосне косата на момиченцето, но се възпря. Детето нямаше да се събуди, не затова си отдръпна ръката. Беше заради недостойността на ръката на Лайла. Толкова много Еви през годините. И въпреки това тя си оставаше само една.

Съжалявам, момиченце. Не го заслужаваш, никоя от тях не го заслужаваше. Аз съм най-себичната жена на света. Направих всичко от любов. Надявам се, че ще ми простиш.

Детето се размърда, уви по-плътно завивките около себе си и извъртя лицето си към това на Лайла. Устата ѝ се отвори, тя простена. Дали ще се събуди? Не. Дланта ѝ се плъзна под извивката на бузата ѝ, един сън премина в друг и мигът отлетя.

По-добре така, помисли си Лайла. По-добре просто да се стопя в мрака. Тя внимателно стана от леглото. На вратата се обърна и погледна назад за последно, завладяна от спомени: за времето, когато стоеше на прага на детската стая с Брад, в дома, който бяха съградили заедно с любов, за да наблюдават момиченцето си — повито новородено вързопче, чудо на земята, спящо в люлката си. Как ѝ се искаше на Лайла да беше тя умряла, още преди толкова много години. Ако раят беше място на сънища, в този сън тя щеше да прекара вечността.

Сбогом, помисли си тя. Сбогом, нечие дете.

Сцената пред стадиона беше организиран хаос от движещо се човешко множество. Питър се сля с потока. Никой дори не го погледна. Той беше едно анонимно лице, още една обръсната глава и мръсно тяло в дрипи.

— Не спирайте! Не спирайте!

В четири редици се изкачиха по рампата и преминаха през желязна врата в стадиона. От лявата страна на Питър поредица от бетонни стълбища се качваха към обозначени с букви входи. Пред него дълга и широка пътека се изкачваше към горните трибуни. Тълпата беше разделена — две редици към долните пейки, две нагоре по стълбите. Полето беше ярко осветено, през вратите нахлуваше светлина. Питър се опита да улови погледа на Лор или на Юстас, но те бяха далеч напред. Може би вече се бяха откъснали. Входовете вече бяха означени с буквите от втората половина на азбуката.

Питър коленичи, престори се, че завързва връзките на обувките си. Човекът отзад се блъсна в него и изръмжа от изненада. Каквото и да правиш, не бива да спиращ.

— Съжалявам, върви напред.

Редицата се изви, докато го заобикаляше. През пристъпващите бавно нозе видя най-близкия пазач. Той разсеяно гледаше в посока на Питър от разстояние десетина метра — вероятно се опитваше да разбере кое причинява спирането. *Извърни поглед*, помисли си Питър.

Мигновено отклоняване на погледа на помагача и Питър се шмугна в ниското място под стълбите. Зад него никой не се развива. Или никой не го беше забелязал, или на тълпата не ѝ пукаше, заключена в навика си да се подчинява. Входът към мъжката тоалетна беше на десетина стъпки, при най-долните редици от пейки. Нямаше врата, само циментова стена, увита за осигуряване на уединение. Питър надзърна иззад стълбите. Тъмна бариера от вървящи жители на равнината се точеше покрай него. *Сега*.

Помещението беше удивително просторно. От дясната страна имаше дълга линия от писоари и прегради. Бързо отиде до последната и отвори вратата, вътре стоеше свирепа наглед жена с къса тъмна коса, седеше на ръба на тоалетната чиния, и се целеше в лицето му с тежък револвер.

— Серджо е жив.

Тя свали пистолета.

— Питър?

Той кимна.

— Нина — рече тя. — Да вървим.

Поведе го към стаичка зад умивалника: бюро и стол, кофи на колелца и парцали, редица метални чекмеджета. От едно от

чекмеджетата Нина издърпа две оръжия, каквито Питър виждаше за пръв път, нещо между пушка и голям пистолет с удължен магазин и втора дръжка, издадена от долната страна на цевта.

— Знаеш ли как да ги използваш? — попита тя.

Питър издърпа затвора, за да покаже, че знае.

— Кратки откоси и стреляй от кръста. Изстрелва дванайсет куршума в секунда. Ако държиш спусъка, пълнителят бързо ще се свърши.

Подаде му допълнителни пълнители, след това отвори подобен на чекмедже панел в стената.

— Това какво е? — попита Питър.

— Каналът за изхвърляне на боклука.

Питър се качи на стол, пхна се вътре и скочи с краката напред. Коридорът беше наклонен като пързалка и омекоти спускането му, но не достатъчно. Приземи се твърдо, краката му се приплъзнаха под него.

— Ти пък кой си, по дяволите?

Бяха двама, облечени в костюми. Червенооки. Безпомощно проснат по гръб, Питър нищо не можеше да направи. Стискаше оръжието на гърдите си, но изстрелите щяха да се чуят. Докато се опитваше да се измъкне и едновременно да се изправи на крака — и двамата мъже извадиха пистолети от кобури на коланите си.

Появи се Тифти. Изникна зад онзи вляво и стовари приклада на пушката си от долу на горе в лицето на мъжа. Когато вторият се обърна, Тифти го изрита и събори, коленичи и го възседна, сграбчи го за косата и изви главата му нагоре, уви врата му със свободната си ръка и го изви. Изхрущяване и тишина.

— Добре ли си? — Тифти гледаше към Питър. Главата на мъртвия все още беше в гънката на лакътя на Тифти, увита в неестествен ъгъл. Питър погледна другия червеноок. От главата му на пода се стичаше тъмна кръв.

— Да — успя да каже Питър.

Зад тях с протракване и Нина се спусна от канала. Приземи се като котка, ловко вдигна оръжието си и обходи с него помещението.

— Виждам, че съм закъсняла — изви оръжието към тавана. — Ти ли си Тифти?

За миг мъжът остана безмълвен. Наблюдаваше я настойчиво.

— Можеш да го пуснеш, знаеш ли — рече тя. — По-мъртъв от това няма да стане.

Тифти отклони погледа си. Пусна главата на мъжа и стана. Изглеждаше леко разтърсен. Питър се почуди какво ли го е разтърсило така.

— Най-добре да скрием тези тела — рече Тифти. — Успя ли Юстас да влезе?

— Щяхме да чуем, ако не е успял.

Намираха се в нещо като товарно отделение. Тунел, достатъчно широк, за да може в него да влезе камион с прилични размери, водеше наляво, вероятно навън; отдясно имаше по-малък коридор. На нарисувана на стената стрела бяха изписани думите СЪБЛЕКАЛНИЯ ЗА ПОСЕТИТЕЛИ.

Завлякоха трупове зад куп кафези и тръгнаха по коридора. Сега бяха под игрището, от южната страна. Коридорът свърши с площадка, от която тръгнаха стълби нагоре. Светлината стигаше, за да се вижда. Над главата си Питър чу шума на тълпата.

— Тук ще чакаме, докато започне — рече Нина.

В задната част на вана Ейми не виждаше нищо. Малко прозорче разделяше товарното помещение от кабината, но шофьорът го беше оставил затворено. Чувстваше тялото си така, сякаш го е влачил бягащ кон, но умът ѝ беше бистър и съсредоточен. Ванът слезе по склона и тръгна по равно, пръскаше кал и сняг от коловозите.

— Ей ти, отзад.

Прозорчето се отвори. Шофьорът погледна към Ейми в огледалото със злорада усмивка.

— Как си?

Мъжът на пасажерското място се разсмя. Ейми не отговори.

— Шибани хора — рече шофьорът. Очите му се присвиха в огледалото. — Знаеш ли колко от приятелите ми бяха убити?

— Така ли ги наричаш?

— Сериозно — разсмя се мрачно той, — трябва да видиш тия създания. Ще те разкъсат.

Ванът отскочи от дълбоки дупки, веригите се раздрънчаха.

— Как се казваш? — попита Ейми.

Шофьорът се намръщи, не очакваше точно такъв въпрос от жена, която вървеше към екзекуцията си.

— Хайде, кажи й — намеси се другият. После извърна лице към отвора. — Казва се Къси.

— Къси? — повтори Ейми.

— Да, така му викат всички, понеже му е къс.

— Ха, ха — рече шофьорът. — Ха, ха, ха, ха.

Явно разговорът приключи. Шофьорът отново погледна в огледалото.

— Онова, което каза на Гилдър — пак подхвана той. Ейми усети несигурността в гласа му. — За онова, което ще се случи. Ти го бъркаш, нали?

Ейми изви крак под пейката и изстреля мислите си дълбоко в очите му. Изведнъж шофьорът натисна рязко спирачките и залепи втория мъж по лице на предното стъкло. С трясък от строшено стъкло и стържеш метал колата зад тях се удари в бронята им и от удара той се люшна назад.

— Какво ти става, по дяволите? — Вторият мъж държеше ръка на лицето си. През пръстите му капеше кръв. — Счупи ми носа.

Наложи се конвойт да спре. Ейми чу почукване на прозореца на шофьора.

— Какво става? Защо спря?

Шофьорът отвърна вяло:

— Не знам. Кракът ми се схвана или нещо такова.

— Иисусе, виж само — рече вторият пазач. Показваше окървавените си ръце на мъжа на прозореца, за да ги види. — Погледни какво направи този кретен.

— Трябва ли ти друг шофьор?

Ейми наблюдаваше лицето на шофьора в огледалото. Той поклати глава отрицателно.

— Добре съм. Просто... не знам. Странно беше. Добре съм.

Мъжът на прозореца замълча.

— Добре, внимавай, разбра ли? Почти стигнахме. Стегни се.

Тръгна си, ванът потегли бавно напред.

— Ти си *невероятен* тъпак, знаеш ли?

Шофьорът не отговори. Стрелна очи към тези на Ейми в огледалото, погледите им рикошираха от огледалото. Частица от

секундата, но тя видя страх в неговите. Той отклони поглед.

21:40 часа. Холис и Майкъл стояха приклепнали в алеята зад аптеката. С бинокъл наблюдаваха как товарят Ейми във вана и потеглянето на конвоя към стадиона. Атакуващия отряд, който щеше да превземе Купола, дузина мъже и жени, въоръжени с огнестрелни оръжия и бомби, все още се криеше в отводнителната тръба петнайсет метра по-надолу.

— Колко ще чакаме? — попита Майкъл.

Въпросът беше риторичен. Холис просто сви рамене. Въпреки че градът беше като опустял, входът на Купола все още се охраняваше от поне двайсет души, които се виждаха от алеята. Лошото беше, че нямаше как да разберат дали Сара и Кейт са в сградата и как да ги намерят, ако са там, при условие че успеят да минат покрай охраната — навързани един след друг рискове, които абстрактно изглеждаха непреодолими, но сега се изправяха пред тях с непоклатима решимост.

— Не се притеснявай за Лор — рече Холис. — Това момиче знае да се грижи за себе си, повярвай ми.

— Да съм казал, че се притеснявам? — но Майкъл се притесняваше, разбира се. Притесняваше се за всички им.

— Лор ми допада — добави Холис. Продължаваше да оглежда сцената с бинокъла. — Подхожда ти. Повече от Лиш.

Майкъл остана втрещен.

— За какво говориш?

Холис отдръпна бинокъла и го погледна в очите.

— Стига, Верига. За лъжец не те бива открай време. Помниш ли като бяхме деца, как се нападахте? Дори тогава си беше съвсем очевидно.

— Беше ли?

— Поне за мен. Всичко. Ти, тя — вдигна широките си рамене и отново погледна през бинокъла. — Най-вече за теб. Никога не бих разгадал Лиш.

Майкъл се опита да отрече, но не успя. Доколкото си спомняше, в ума му винаги имаше запазено място за Лиш. Направил беше всичко по силите си, за да потисне чувствата си, защото от тях нищо хубаво не

можеше да излезе, но така и не беше успял да ги заличи напълно. Всъщност, изобщо не беше успял да ги заличи.

— Дали Питър знае, как мислиш?

— Лор е единствената, която трябва да се тревожи. Но ти би трябвало да го попиташ. Това е съветът ми, но има начин да разбереш нещо и без да питаш. — Холис се напрегна: — Задръж.

Приближаваше се кола. Прилепиха се до вратата. Надолу по алеята светеха фарове. Майкъл затаи дъх. Пет секунди, десет, камионът потегли.

— Стрелял ли си по човек? — тихо попита Холис.

— Само по вирали.

— Отидат ли натам нещата, не е толкова трудно, колкото си мислиш. Повярвай ми.

Майкъл започна да се поти, въпреки студа. Сърцето му биеше лудо в ребрата.

— Каквото и да се случи, просто я измъкни, става ли? — рече той. — Измъкни и двете.

Холис кимна.

— Говоря сериозно. Ще те прикривам. Само влез през тази врата.

— И двамата ще влезем.

— Май няма да стане така. Трябва да си сам, Холис. Разбра ли? Не спирай.

Холис го погледна.

— Това е, давай — рече Майкъл.

Също като останалите, Лор и Гриър бяха успели успешно да се слеят с тълпата. Там, където редиците на жителите на равнината се разделяха, те се насочиха в потока, който вървеше към втората редица, след това третата и накрая стигнаха върха на трибуните. Срегнаха се под стъпалата, които водеха към контролните зали.

— Добра работа — прошепна Гриър.

Извадиха оръжията си: чифт револвери, които щяха да използват само като последна възможност, и два ножа с дължина на острието петнайсет сантиметра с извити стоманени глави на ефеса. Последните от тълпата бяха подтикнати да побързат към местата си. Гриър се

дивеше на дисциплинираността на жителите на равнината, нямото подчинение, с което позволяваха да бъдат водени. Това бяха роби, но не го знаеха или може би го знаеха, но отдавна бяха приели този факт. Всичките ли? Може би не. Онези, които не бяха, щяха да са от решаващо значение.

— Би ли се помолила с мен? — попита той.

Лор го погледна скептично.

— Много време мина. Не съм сигурна, че знам как.

Коленичиха един срещу друг.

— Хвани ме за ръце — каза Гриър. — Затвори очи.

— Така ли?

— Опитай се да не мислиш. Представи си празна стая. Дори не стая. Нищо.

Тя улови ръцете му, лицето ѝ беше леко объркано. Дланите ѝ бяха влажни от тревожна пот.

— Мислех си, че ще кажем нещо, така, както правят сестрите. Свети това. Бог да благослови онова.

Той поклати глава.

— Този път няма.

Гриър я наблюдаваше как затвори очи и след това затвори своите. Мигът на потапянето: почувства разпростираща се топлина. В следващия момент умът му се разпръсна в необятната енергия, надхвърляща мисълта. *О, Боже, помоли се той, бъди с нас. Бъди с Ейми.*

Но нещо не беше наред. Гриър усети болката. Ужасната болка. После тази болка изчезна, погълната от мрака. Премина през съзнанието му като сянка, минаваща над полето. Затъмнение от смърт, ужас, черно зло.

Аз съм Морисън-Чавез-Бейфъс-Търел-Уинстън-Соуса-Екълс-Ламбрайт-Мартинез-Рейнхард...

Той потръпна. Омаята се разнесе, отново се върна в света. Какво беше видял? Дванайсетте, да, но другото? Чия болка беше усетил? Лор, все още на колене, с протегнати празни ръце, също го беше почувствала: Гриър го виждаше по изненаданото ѝ лице.

— Кой е Улгаст? — попита тя.

Краката на Лайла сякаш не докосваха земята, докато вървеше по коридора към атриума. В действията ѝ имаше чувство на непобедимост. Взети ли са веднъж някои решения, вече нямаше път назад. Стъпалата, които търсеше, бяха в другия край по дълъг коридор на отсрещната страна на сградата. Зави по коридора и се затича, устремила се към вратата, като че я преследваха. Набитият охранител стана от стола си и ѝ препречи пътя.

— Къде си мислите, че отивате?

— Моля ви — едва проговори тя, — умирам от глад. Никого няма.

— Трябва да се махнете оттук.

Лайла вдигна воала си.

— Знаеш ли коя съм?

Охранителят се вцепени.

— Съжалявам, госпожо — запелтечи той, — разбира се.

Извади ключа от шнур, привързан към колана му, и го постави в ключалката.

— Благодаря ви — Лайла изигра прекрасно облекчение. — Вие сте дар Божи.

Слезе по стълбището. На края му тя се озова при втори пазач, който стоеше пред стоманена врата, водеща към помещенията за обработване на кръвта. От години не беше слизала тук, но си спомняше ясно целия им користен ужас: телата по масите, огромните хладилници, системите с кръв, сладникавият мирис на газ, който държеше обектите във вечен унес. Пазачът я наблюдаваше, уловил с ръка пистолета си. Лайла през живота си не беше стреляла с оръжие. Надяваше се да не е трудно.

Пристъпи към него с уверена походка, вдигна лице в последния миг и го погледна дълбоко в очите.

— Уморен си.

Скрита под скамейката на треньорите в северната част на стадиона, Алиша дръпна магазина на оръжието си, огледа го безцелно, издуха въображаема прашинка от повърхността му и го върна обратно, постави го на мястото с основата на дланта. Вече десет пъти беше махала и връщала на място магазина. Оръжието беше .45ACP с

гравирани пресечени щрихи върху дървената дръжка, дванайсет куршума във всеки пълнител. Дванайсет, помисли Алиша и забеляза иронията. Странно, но не неприятно странно, как понякога действаше вселената.

През тълпата тръгна мърморене. Алиша се повдигна на колене, за да огледа игрището. Започнало ли беше? Любопитен обект влачеха към игрището — желязна арматура като детска прашка, висока шест метра, прикрепена към широка платформа. От разклоненията се полюляваха вериги. Камионът спря в средата на игрището, появиха се двама помагачи и скочиха отзад на платформата. Поставиха блокове под гумите, повдигнаха носа, откачиха платформата от камиона и заминаха с него.

Тя се приготви за последно. Байонетът беше привързан с груба връв към бедрото ѝ. Освободи го и го пхна в колана си.

Ейми, помисли си тя, сестро моя по кръв. Всичко, което искам, е това.

Остави ме аз да убия Мартинез.

Когато редиците от коли спряха пред главната рампа на стадиона, нервите на Гилдър все още се люлееха от удара с вана. Късмет извадиха, че не беше по-лошо.

Но ако си мислеше, че безпрепятственото им пристигане ще донесе успокоение, гледката на стадиона, окъпан в светлина в зимния сумрак, бързо го разубеди. Слезе от колата сред силен човешки грохот. Грохот, който не идваше от поздравите на присъстващите — тези хора прекалено много се страхуваха. Това беше шум на тълпа от седемдесет хиляди събрани на едно място души; присъщ на множеството, което я съставляваше. Седемдесет хиляди чифта дробове, които вдишваха и издишваха, седемдесет хиляди лениви потропвания с крака, седемдесет хиляди тела, които се въртят и местят на циментовите пейки в опита да се настанят по-удобно. Чуваха се и гласове, кашляния, плачеха деца, най-вече Гилдър чуваше нещо като подземен тътен, подобни на вторични трусове след земетресение.

— Отведете я на мястото — рече той.

Охранителите я измъкнаха от вана. Гилдър не почувства нужда да я погледне, докато я влачеха. Даде знак на Съреш да се прицели с

оръжието си. Камионът тръгна и плавно мина по рампата към крайната зона.

Гилдър дълго беше мислил по въпроса с представянето. Наложиха се да прибегне до известна пищност. Беше се мъчил над въпроса с какво да подгрее тълпата, докато не измисли подходящ метод: спектакъл от ефекти и спортни прояви. Съреш щеше да изпълнява ролята на режисьор, координиращ различните визуални и аудиоелементи, които да повдигнат настроението на вечерната демонстрация до нивото на спектакъл. Заедно бяха прегледали списъка с въпросите: звук, осветление, сцена. Направили бяха тренировка на сухо следобеда. Появили се бяха няколко проблема, но нищо, с което да не могат да се справят. Съреш го успокои, че всичко ще мине гладко.

Тръгнаха по рампата. Съреш, куцукайки, направи най-доброто да се справи. Въоръженият персонал на Човешки ресурси стоеше в две редици. Членовете на щаба вече бяха настанени в по-ниските ложни. Шумът на тълпата сякаш течеше към Гилдър като вълна, обливаше го с енергията си. Снегорините бяха изринали снега и оставили зад себе си кална земя, в центъра чакаха платформата и съоръжението. Елегантно устройство. Съреш го беше измислил. Бунтовниците почти го бяха взривили, кой не би откачил малко или много? Като лекар явно знаеше като кой друг интересни начини за убиване на хора. Когато я повесеха високо във въздуха, всички щяха да видят как отварят вътрешностите ѝ, тя самата щеше да го почувства по-силно, щеше да го чувства и по-дълго.

Докато Гилдър преглеждаше бележките си, Съреш нагласи микрофона му, прокара кабела по гърба му до предавателя, който закачи към импровизирания от вратовръзки колан на Гилдър.

— Натискаш тук — рече Съреш и насочи вниманието му към продълговат ключ — и си в ефир.

Съреш се отдръпна. Свали слушалките си, нагласи микрофона и започна да брои:

— Студио.

(Проверено.)

— Осветление.

(Проверено.)

— Стрелци.

(Проверено.)

И така нататък. Гилдър слушаше разсеяно, разтърси облечените в ръкавите на роклята си ръце като боксьор, който се приготвя да излезе на ринга. Винаги се беше чудил на този жест, който му се струваше празно позьорство. Сега вече разбираше смисъла му.

— Започваме, когато си готов — рече Съреш.

Най-накрая мигът беше дошъл. Каква изненада чакаше тълпата. Гилдър постави очилата си и за последно пое дълбоко въздух.

— Добре, хайде всички — рече той. — Да си отваряме очите. Вдигаме завесите.

Излезе напред в светлината.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТИРИ

— Дани, събуди се.

Гласът беше познат. Принадлежеше на някого, когото познаваше. Носеше се към нея отвисоко, изричаше онова любопитно, полупознато име.

— Дани, трябва да си отвориш очите. Опитай се, настоявам.

Сара усети как се пробужда, тялото ѝ приемаше форма около нея. Изведнъж почувства студ. Гърлото ѝ беше схванато и сухо, сладнееше ѝ. Трябваше да си отвори очите — това ѝ казваше гласът — но клепачите ѝ тежаха по цял тон.

— Ще ти дам нещо.

Това не беше ли гласът на Лайла? Сара почувства убождане в ръката си. Нищо.

О!

Стана права, сви се свирепо в кръста, сърцето ѝ биеше в гърдите. Въздухът нахлу в дробовете ѝ и беше изхвърлен от суха кашлица, която стържеше по издраната лигавица на гърлото ѝ.

Лайла притисна чаша до устните ѝ, подпряла тила на Сара с длан.

— Пий.

Сара усети вкуса на вода, студена вода. Образите около нея започнаха да се сливат. Сърцето ѝ пърхаше като на птица. Връхлиташе я болка, истинска и от спомените, заби се в крайниците ѝ. Имаше чувството, че главата ѝ не е стабилно свързана с тялото ѝ.

— Ти си добре — рече Лайла. — Не се притеснявай. Аз съм лекар.

Лайла лекар ли беше?

— Трябва да побързаме. Знам, че няма да е лесно, но можеш ли да се изправиш?

Сара не вярваше, че може, но Лайла я принуди. Прехвърли краката си от едната страна на количката, Лайла я придържаше за лакътя. Под ръба на нощницата на Сара бели превръзки бяха увити

високо на бедрата ѝ. Други превръзки бяха увити над китките ѝ. Всичко се беше случило, без да го осъзнава.

— Какво са ми направили?

— Взимат костен мозък. Започват от бедрата. Това е болката, която усещаш.

Сара спусна крака на пода. Чак тогава ѝ хрумна, че присъствието на Лайла е необичайно — че именно тя я освобождава.

— Защо имаш оръжие, Лайла?

Нямаше я вече крехката, несигурна жена, която Сара познаваше. По лицето ѝ се четеше, че бърза.

— Ела.

Сара видя първия труп, щом излязоха в коридора: мъж в лабораторна престилка лежеше по лице на пода, по разперените му ръце и крака се виждаше, че смъртта му е настъпила бързо. Върхът на черепа му беше прострелян, вътрешността му — плиснала по стената. Близо до него лежаха още двама, единият застрелян в гърдите, другият в гърлото — вторият мъж все още беше жив. Седеше, подпрян на стената, ръцете му обвиваха гърлото му, гърдите му се движеха на бавни потрепвания. Беше доктор Върлин. През дупката във врата му, бързото му дишане пораждаше прищраковане. Устните му беззвучно се движеха, погледна Сара с умоляващи очи.

Лайла я дърпаше за ръката.

— Трябва да побързаме.

Не трябваше да го повтаря. Още трупове — пръски от кръв, тела в разкривени пози, изражение на изненада в невиждащите им очи. Беше касапница. Дали Лайла го беше направила? Стигнаха до края на коридора, където тежка стоманена врата стоеше отворена. До нея лежеше помагач, застрелян в главата.

— Извади я от сградата — нареди Лайла. — Това е последното, за което ще те помоля. Направи каквото е необходимо.

Сара разбра, че говори за Кейт.

— Лайла, какво правиш?

— Каквото трябваше да направя много отдавна — по лицето ѝ се четеше мир, в очите ѝ сияеше топлота. — Скоро всичко ще приключи. Дани.

Сара се подвоуми.

— Името ми не е Дани.

— Помислих си, че може и да не е. Кажи ми името си.

— Сара.

Лайла кимна бавно, сякаш се съгласяваше, че това е правилното име за нея. Взе ръката на Сара.

— Ще ѝ бъдеш добра майка, Сара — рече тя и стисна ръката ѝ.
— Знам го. Сега бягай.

Над тълпата се разнесе шъткане, когато Гилдър излезе на игрището. Всичките седемдесет хиляди лица се извърнаха към него. Той застина за момент, пиеше тази неподвижност, докато погледът му обхождаше трибуните. Щеше да направи скромно въведение, като свещеник. Времето сякаш се беше удължило, докато той вървеше към платформата. Кой да знае, че толкова дълго ще върви четирийсет и пет метра? Тишината около него се задълбочаваше с всяка стъпка.

Стигна до платформата. Огледа тълпата, първо от едната страна на игрището, после от другата. Ръката му се плъзна към кръста му и намери копчето.

— Всички на крака за химна.

Нищо не се случи. Дали беше натиснал правилния бутон? Погледна към Съреш, който стоеше до страничната линия и бясно въртеше ръка.

— *Казах да се изправите, моля.*

Тълпата неохотно стана.

— *Отечество, наше отечество* — запя Гилдър, — *обричаме живота си на теб...*

Труда си ти даряваме безвъзмездно, безусловно. Отечество, наше Отечество, тук се отглежда нацията. Сигурност, надежда, безопасност от море до море...

Разтреперан, Гилдър осъзна, че почти никой друг не пее. Чу няколко отделни гласа тук и там — персоналът на Човешки ресурси и, разбира се, щабът смело грачеха думите от другата страна на линията — но това само подсилваше впечатлението, че множеството, като цяло, беше в бойкот.

Отечество, наше Отечество на мир и справедливост. Светлината на небесата сияе над красотата ти безкрайна и рядка.

Един ум! Една душа! Любовта ти е всичко, което виждаме. Нека към нея прибавим сърце и ръце: едно Отечество, силно и свободно!

Песента заглъхна, сякаш зави зад ъгъла и утихна. Това не беше добър знак. Първата от няколкото капки пот потекоха под мишницата му и се плъзна надолу по тялото му. Може би трябваше да намери някой, който би могъл наистина да пее, за да подгрее тълпата. Въпреки това Гилдър имаше няколко намислени дейности, с които да ангажира хората напълно в тазвечершните празненства на промяната. Той се прокашля, погледна отново към Съреш, получи одобрително кимване от него и заговори.

— Заставам пред вас днес в навечерието на нова ера...

— Убиец!

Из тълпата се надигнаха гласове. Викът беше дошъл иззад него, някъде от по-високите трибуни. Гилдър се завъртя, наслуки търсеше сред морето от лица.

— Кръвник!

Гласът беше на жена. Гилдър я видя да стои на перилата. Диво размахваше юмрук във въздуха.

— Кръвник!

— Някой да арестува онази жена! — лавна Гилдър в микрофона прекалено високо.

Изригна всеобщо освиркване. Във въздуха политнаха предмети, осеяха игрището. Тълпата го замеряше с единственото, което имаше. Хвърляше обувките си.

— Чудовище! Убиец! Мъчител!

Гилдър замръзна. Изобщо не беше очаквал подобно развитие.

— Демон! Тиранин! Свиня!

— Дявол! Сатана! Сатрап!

Ако не направеше нещо, щеше напълно да ги изпусне. Даде сигнал на Съреш. Бутонът беше натиснат. Оркестриран взрив от цветни светлини и дим. Пикапът, който караше жената в каросерията си, заподскача по игрището, зад него идеше камионът. Едновременно с това огнегълтачите затичаха по краищата на игрището, запалиха тръби с напоено в етанол дърво и образуваха пламтящ периметър. Когато пикапът спря при платформата, камионът направи широк кръг и започна да се отдалечава. Пазачите свалиха вратата на пикапа,

измъкнаха жената и я хвърлиха на калната земя в основата на платформата.

— Стани.

Тълпата вече вдигаше оглушителен шум — подвикваше, освиркуваше, мятеше обувки като ракети.

— Казах да станеш.

Гилдър я срита силно в ребрата. Когато от нея не излезе и звук, той я срита отново, вдигна я на крака и завря лицето си в нея толкова близо, че върховете на носовете им се допряха.

— Нямах представа какво те чака.

— Всъщност имам. Може да се каже, че ние с теб сме стари познати.

Гилдър не знаеше как да разбира това любопитно твърдение, но и не го беше и грижа. Даде сигнал на охраната да я отведат. Жената не оказа съпротива, докато я влачеха към основата на желязната структура и я накараха да коленичи. По лицето ѝ, по туниката, по косата ѝ имаше кал. Под ослепителната светлина изглеждаше слаба, почти като кукла и въпреки това Гилдър видя в погледа ѝ предизвикателство, пълен отказ да бъде сплашена. Надяваше се, че виралите няма да бързат с нея, може дори да си я подхвърлят известно време. Охраната отключи оковите ѝ, после отново заключи тези на китките ѝ към веригите, които висяха от желязото.

Започнаха да я провесват.

С всяка стъпка на издигането ѝ виковете от тълпата се засилваха. В знак на протест? На нетърпение? От завладяващата тръпка да видят как разпарят човек? Мразеха го, Гилдър го разбра, но сега те бяха част от случващото се, тъмната им енергия се беше сляла с мощта на нощта на промяната.

Издигането на жената спря. Висеше високо във въздуха, ръцете ѝ бяха разперени, тялото ѝ се олюляваше.

— Последни слова?

Тя се замисли.

— За сбогом?

Гилдър се разсмя.

— Това се казва дух.

— Теб имах предвид.

Гилдър се беше наслушал. Обърна се към задната част на камиона. Помагачите с тежки наколенници стояха до вратите. Съреш го наблюдаваше напрегнато от страничната линия. Гилдър улови погледа му и кимна.

Ей, Лайла, помисли си той, изпаднало в делириум създание такова, чуй само!

И изведнъж се възцари тишина. Стадионът потъна в мрак и всички се вледениха.

Синя светлина.

Спектакълът започва. Гриър и Лор изскочиха от скривалището си и тръгнаха нагоре по стъпалата. Вратата към контролната зала се охраняваше само от един помагач. Гриър пръв стигна.

— По дяволите, какво става? — пазачът видя ножовете и успя само да възкликне уплашено.

Гриър го улови за ушите — удобно възголеми, щръкнали от главата му като две ръчки — и заби челото си в черепа му. Помагачът падна, покосен като дърво.

Врхлетяха през вратата. Отново само един човек чакаше, червеноок. Носеше тежки слушалки с микрофон, седеше пред панел от лампички и бутони. Стена от прозорци гледаше към игрището, окъпано в синьо. Слушалките бяха плюс, влизането им остана незабелязано. Гриър и Лор се спогледаха, с очи Гриър й каза, че сега е неин ред.

Червеноокият вдигна лице.

— Ей, вие не трябва да сте тук.

— Прав си — съгласи се Лор. Мина зад него, постави лявата си ръка на челото му и прокара ножа през гърлото му, срязва го като хартия.

Вратите на камиона зейнаха широко.

Появиха се величествено, като крале. Движенията им бяха тържествени, премислени, не бързаха, държаха се овладяно, както беше типично за вида им. Всеки безпогрешно разбираше какво представляват. Те се извисяваха. Заеха пространството с

величествената си осанка и мощния си дъх. Хранили се бяха с кръвта на поколения, раздули бяха личностите си до колосални размери. Дори Картър, със скромния си ръст, в компанията на своите събратя като че споделяше величието им. Удивителната гледка, която представляваха, накара тълпата вкупом да занемее. Щеше да има писъци, затова Гилдър не се съмняваше, но в момента на появата на единайсетте вирала се възцари дълбока, предивременна дълбока тишина. Могъщите създания излязоха напред и се показаха в цялото си величие, изправили гърбове. Силните им ръце с грабливи нокти се движеха като огромни съоръжения за причиняване на болка. Изглеждаха като гиганти. Бяха легенда, облечена в плът, великите властелини на земята. Охранителите хукнаха към страничните линии, за да живеят още един ден. Гилдър не им обърна внимание. Умът му беше пълен с блаженство.

Братя мои, мислеше Гилдър, поднасям ви този символ, това предястие. Тази крехка хапка, това начало. Братя мои, елате напред и заедно ще властваме над Земята.

Отрядът на Нина тичаше по стълбите. Излязоха на нивото на игрището при скамейката на треньорите, разположена точно под пейките, където седяха членовете на висшия щаб. Щом Юстас се затичаше, те щяха да хукнат по игрището, да се обърнат с лице към враговете си и да изстрелят патроните на полуавтоматичните си оръжия.

Но сега, приклеknали в последните мигове, в които се криеха, и те като всички други бяха обзети отчасти от ужас, отчасти от почуда, отчасти от чувство, което не можеха да назоват и за пръв път изпитваха в живота си. Питър се опитваше да осмисли трите съперничещи си зрителни факта. Последните от Дванайсетте бяха пред него, на няколко метра от него, Ейми, повесена на вериги, беше примамката, която ги привличаше; Ейми не беше момичето Ейми, ами истинска жена. Гриър и Алиша се бяха опитали да го подготвят, но думите не можаха да го подготвят за този факт.

Къде беше Юстас?

Питър го видя. Стоеше на перилата в крайната зона, просто още един жител на равнината, докаран със сила да бъде свидетел.

Единайсетте вирала стояха пред Гилдър като отряд войници, които чакат нареждания. *Мътните го взели, помисли си Питър, много сте се разпрострели. Посъберете се един до друг, копелета.*

Гилдър вдигна ръце.

Лайла беше сама. Куполът беше притихнал, като огромно животно, притаило дъх. Това място, мислеше си тя. Това вместилище на болката. Как е възможно да се допусне съществуването на подобно място на земята?

Пушката беше празна. Остави я на пода и забърза към коридора. Зад всяка врата лежеше човек в лабораторна престилка, животът им насила бавно се източваше. Нямаше време да ги спаси, само за това съжаляваше Лайла, но поне можеше да ги освободи от мъчението им.

Вървеше стая след стая, отваряше вратите с връзката ключове, която беше взела от охраната. Няколко думи на благословия за всяка душа, уловена в капана им, после отваряше клапаните на резервоарите с етер. Наситена сладникавост изпълни въздуха. Движенията ѝ се забавиха, трябваше да действа бързо. Оставяше вратите зад себе си отворени, продължи по коридора. Предупредителни табели бяха поставени на равни интервали по стените на коридора: НАЛИЧИЕ НА ЕТЕР. ЗАБРАНЕН Е ОТКРИТИЯТ ОГЪН.

Стигна до последната врата. Опитва с един ключ, после втори, трети, пръстите ѝ бяха тежки и тромави, газът вече беше в нея. Зъбците захванаха и задържаха.

Сърцето на Лайла заби учестено, когато го видя. Бяха го оковали към пода. Лежеше гол и се разлагаше, висеше вечно над пропастта на смъртта. Чудовища! Как би могла да остави подобна сцена на страдание да съществува? Как можа да чака сто години, преди да облекчи болката му?

— Лоурънс, какво са ти сторили?

Падна на колене до него. Очите му бяха отворени, но погледът му, изглежда, минаваше през нея към друг свят. Погали сбръчканите му бузи, набръчканото му чело. Сведе главата си до неговата, челата им се докоснаха, когато тя погали лицето му.

— Лоурънс — повтаряше тя шепнешком, — моят Лоурънс.

Устните му изрекоха думи:

— Спаси... ме.

— Разбира се, скъпи мой — сълзите ѝ руконаха като поток. Газът изпълваше залата. От джоба на роклята си Лайла извади кибрит. — Ще се спасим един друг.

Високо горе над игрището Гриър и Лор също чакаха единайсетте вирала да се раздвижат.

— Мамка му — рече Гриър, притиснал бинокъла до очите си, — защо нищо не правят?

Ръцете на Гилдър все още бяха вдигнати. Какво ставаше? Той ги отпусна до тялото си и отново ги вдигна, махаше от вълнение. Все още никакъв отговор.

— Копеле нещастно!

Ръката на Лор беше на бутона. Гласът ѝ звучеше истерично.

— Какво да направя? Какво да направя?

— Не знам!

Тогава Гриър видя движение по игрището. Един силует тичаше от крайната зона.

— Хайде! Пусни светлините!

Дори тогава беше прекалено късно.

Сара тичаше, летеше през атриума — това навън изстрели ли бяха? — после по коридора към апартамента на Лайла връхлетя през вратата.

— Кейт!

Детето спеше в леглото си. Сара я взе на ръце, очите ѝ потрепнаха.

— Мамче?

— Тук съм, миличка, тук съм.

Сега вече беше сигурна: отвън се стреляше. (Тя не знаеше, но в този момент брат ѝ Майкъл, който тичаше бясно по стълбите, получи куршум в дясното си бедро, болката беше странно маловажна, до такава степен беше изпълнен с адреналин. Холис не беше излъгал: щом веднъж нещата тръгнаха, нямаше да е трудно да застреля човек и той премахна още двама пазачи, преди кракът му да се прегъне под

него, оръжието се изплъзна от ръцете му — така или иначе беше празно — а пред очите му излязоха звезди.) Сара хукна обратно по коридора, носеше детето. *Детето ми, детето ми.* Щяха да живеят или да умрат, но щяха да го направят заедно, повече никога нямаше да се разделят.

Влезе в атриума със спринт и видя някакъв мъж да се втурва през входната врата. По ризата му имаше кръв, държеше оръжие. Брадясалото му лице беше осветено от дива решимост. Сара се закова на място.

Холис?

От високото си място на игрището Ейми наблюдаваше цялата сцена. Ревящата тълпа; Гилдър с нелепо вдигнатите си ръце, появата на отряда на Нина при треньорските скамейки, последвалите изстрели над редиците от облечени в костюми мъже, които крещяха и се хвърлиха да търсят прикритие, други нищо не направиха, седяха неразбиращо, докато телата им паднаха покосени от смъртоносни светли дъги. Алиша се появи на игрището с оръжие, готова за стрелба, Юстас тичаше с всички сили към тях от крайната зона, бомбата беше притисната до гърдите му, помагачът зад него падна на коляно, вдигна пушка и се прицели, рукна кръв, Юстас се завъртя и падна, бомбата изхвърча. Тези събития се движеха около нея като планети в своите орбити, въртящ се космос от събития. Присъствието им я докосна само мимоходом, допря се до сетивата ѝ като бриз. Тя стоеше в центъра, тя и нейните сродници по кръв, и там, на сцената всичко щеше да бъде решено.

— Братя мои, здравейте. Много време мина.

Ние сме Морисън-Чавез-Бейфъс-Търел-Уинстън-Соуса-Екълс-Ламбрайт-Мартинез-Рейнхард...

— Аз съм Ейми, сестра ви.

И тогава го почувства. Сред злото — ярка светлина. Ейми потърси Картър с поглед. Той стоеше леко встрани, приклепнал в характерната за вида му поза.

Не беше Картър.

— Татко.

Да, Ейми. Тук съм.

Любов нахлу в сърцето ѝ. Сълзи се надигнаха в гърлото ѝ.

— О, татко, съжалявам. Не ме гледай. Не ме гледай.

Ярка светлина обля игрището, Ейми затвори очи. Щеше да е като отваряне на врата. Така си го беше представяла. Действие не по силата на волята, ами на предаването, да отдадеш живота си, този свят. През ума ѝ прелетяха образи, по-бързо от мисълта. Коленичила до нея, майка ѝ я прегръща, силата на прегръдката ѝ, след това видя гърба ѝ, когато си тръгваше; Улгаст, голямата му ръка лежеше на гърба ѝ, стоеше зад нея, докато тя се въртеше на въртележката под светлините и музиката, гледката на зимното звездно небе в нощта, когато правеха снежни ангели, Кейлъб, който я гледа с всезнаещите си очи, докато тя подпъхва завивките около него в леглото и пита „Някой обичал ли те е?“, Питър, стои на вратата на сиропиталището им, ръцете им се срещат в пространството и с допир казват онова, което не може да бъде изречено с думи. Дните протекоха през нея един по един, а когато изминаха, Ейми изпрати съзнанието си нататък, към онези, които обичаше, каза им сбогом.

И отвори вратата.

В края на игрището Питър и останалите бяха изпразнили оръжията си в ниските редици, хвърляха пачките, за да презаредят. Все още не знаеха, че Юстас е прострелян, знаеха само, че прожекторите бяха светнали по план и дали сигнал за неговото бягство, всеки миг очакваха изпод тях да се чуе експлозия.

Такава нямаше.

Питър се завъртя към платформата. Виралите, замаяни от светлините, бяха заели различни пози на самозащита. Някои се отдръпваха бавно назад, скрили лица в сгъвките на ръцете си. Други бяха паднали на земята, присвити като бебета в люлка. Гледката беше страховита, Питър нямаше да я забрави до последния си ден, но въпреки това бледнееше в сравнение с онова, което се случваше на платформата.

Нещо ставаше с Ейми. Тя се гърчеше във веригите, разтърсвана от гърчове с такава свирепост, че сякаш ще се разпадне на парчета. Спазъм след спазъм, силата им нарастваше. С една последна,

разтърсваща конвулсия, тя се отпусна. За един изпълнен с надежда миг Питър помисли, че е приключило.

Не беше.

Не беше приключило.

С мощен животински вой Ейми отметна назад глава. И Питър разбра какво вижда. Нещо, което би трябвало да отнеме часове, се случваше за секунди. Чертите на лицето се стопиха в предродилна неяснота. Гърбът се удължи, пръстите на ръцете и краката ѝ се удължиха и извиха като на хищник. Зъбите се показаха напред със заострени върхове и в редица, кожата ѝ стана по-плътна, дебела кристална черупка. Пространството около нея засвети, сякаш самият въздух беше подпален от ускорената сила на преобразяването ѝ. С жестоко потреперване Ейми издърпа веригите около гърдите си, изтръгна ги от блоковете и когато слезе на земята, приклепнала, с плавна грация, за да смекчи удара от падането си, вече нямаше единайсет вирала на игрището, ами дванайсет.

Те бяха Дванайсет.

Тя се изправи. Тя нададе рев.

И в този момент в мазето на Купола Лайла Кайл и Лоурънс Грей, чиято съдба щеше да си остане завинаги неизвестна, сплетоха ръце, преброиха до три, драснаха клечката и всички прожектори угаснаха.

ШЕЙСЕТ И ПЕТ

Взривът в мазето, подсилен от мигновеното възпламеняване на хиляда и двеста килограма силно концентриран диетилов етер, освободи енергия, която грубо се равняваше на катастрофата на малък самолет. Тъй като нямаше къде да отиде, взривната сила се оттласна нагоре, обходи всеки коридор, зала, канал — преди да се върне назад и да взриви пода. Веднъж освободена в по-големите пространства на сградата, се развилия наслуки. Във въздуха полетяха мебели. Стените изчезнаха. Взривът се надигна и предизвика спираловидно движеща се мощ от разрушение като връщащо се торнадо, което изхвърляше и изстъргваше всичко от своето нажежено до бяло сърце, докато не стигна самите устои на сградата — стоманените подпорни стени и старателно изсечените варовикови блокове, удържали покрива му над прерията на Айова от времето на пионерите, и го взриви на парчета.

Куполът започна да се сгромолясва.

На пет километра оттам сетивата на зрителите на стадиона уловиха разрушаването на Купола, като верига от отделни случки: първо проблясък, след това взрив, последван от дълбок сеизмичен трус и възцаряването на мрака, когато градската електрическа мрежа излезе от строя. Всички замръзнаха, но в следващия миг настъпи промяна. У тях се надигна нова сила за живот. Кой може да каже кой е бил първи? Бунтовниците сред трибуните вече бяха започнали нападението си над охранителите, но сега не бяха сами. Множеството се надигна като освирепяла неудържима тълпа. Толкова ожесточен беше отприщият се бяс у тях, че се нахвърлиха върху своите похитители, сякаш отделните им личности се бяха разтворили в едно-единствено животинско съзнание. Рояк. Стадо. Ято. Те се превърнаха в своя враг, налагаше се. Престанаха да бъдат роби и станаха живи.

На игрището Гилдър се... разтваряше.

Почувства го първо по опакото на ръцете си. Внезапно сгърчване на кожата, сякаш се е смалил в себе си. Повдигна ги към лицето си. В нямао неразбиране — болката все още не се беше появила — той наблюдаваше как плътта на ръцете му се отцепи и отдели на дълги,

кървави прорези. Чувството се разпространи, заигра по цялото му тяло. Пръстите му намериха лицето му. Все едно докосваше череп. Косата му капеше, както и зъбите. Гърбът му се превеи в старческа стойка. Падна на колене в калта. Усети как костите му се разпадат, ронеха се на прах.

— Грей, какво направи?

Падна сянка.

Гилдър вдигна лице. Виралите изпълниха притъмнелия му поглед с последната гледка на своето величие. *Братя мои, помисли си той, какво става с мен? Помогнете ми, братя мои, умирам.* Но в очите им не видя никаква искра за родство.

Предател.

Предател.

Предател предател предател...

Случваха се други неща — изстрели, крясъци, в мрака тичаха хора. Но в съзнанието на Гилдър тези събития бяха мигновено потиснати от по-важното осъзнаване, студено и последно, на случващото се с него.

Шона, помисли си той, Шона, исках само малко компания. Исках само да не умра сам.

И те му се нахвърлиха.

Заклучителното развитие на събитията, които се разиграха за някакви си трийсет и седем секунди в живота на участниците, се случиха в наслагващи се рамки от едновременно движение, колабиращо към центъра. Осветени от светлината на огъня — варелите в периферията продължаваха да горят — и фосфоресциращата светлина на виралите, сцената приличаше на сцена от ада. Виралите приключиха с Гилдър — тялото му беше пръснато на разкъсани части, които бяха повече прах, отколкото труп — и стояха в рехава линия. Изглежда, наблюдаваха Ейми предпазливо. Вероятно не знаеха все още какво предвещава тя, може би се страхуваха от нея. Питър, заредил оръжието си, стреляше откоси към масивните им фигури, без видим ефект. Куршумите отскачаха безсилно от бронираните им тела с ярки проблясъци, дори не погледнаха в тяхна посока. От другата страна на игрището Алиша се придвижваше напред с вдигнат пистолет, Нина и

Тифти тичаха към игрището за подкрепление. Планът вече не действаше, сега се водеха от инстинктите си. Застанала права на платформата, Ейми вдигна ръце. От всяка китка висеше дълга верига. Тя ги раздрънка във въздуха и ги завъртя около китките си, метна ги в празното пространство. Въртележка, осъзна Питър. Ейми правеше въртележка, за да дезориентира виралите. Все по-бързо и по-бързо веригите се въртяха над главата ѝ с хипнотично дрънчане. Създанията замръзнаха. С птиче стрелване главата на Ейми се наклони на една страна, погледът ѝ се съсредоточи, пресмяташе ъгъла на нападението. Питър разбра какво предстои да се случи.

Ейми Харпър Белафонте, напълно въоръжена. Ейми, Момичето от Никъде, летящата.

Когато се изстреля напред, остави веригите да летят, разпери ги далеч от тялото си като камшици. Едновременно с това присви глава към гърдите си, изравни положението на тялото си по време на полета, за да може да посрещне първия измежду тях първо с краката, високо в гърдите, физическото ѝ тяло се преобрази в момента на удара в стенобойна машина с шестметрови криле. Те бяха много по-едри от нея, но устремът беше на нейна страна. Тя прелетя до първия, падна и го събори гърбом, когато се приземи, веригите бяха намерили целите и увили други двама около вратовете им. Със силно дърпане тя привлече левия към себе си, зарови лице под челюстта му и го разтърси като куче парцал в устата си.

Той нададе вой.

И сред рукнала кръв и хрущане на кости умря.

Тя го разви от веригата със замах на китката си, завъртя тялото като топ. Вниманието ѝ се насочи към втория вирал, но равновесието се беше променило, елементът на изненада беше отминал, хипнотичният ефект от въртележката се беше стопил. Създанието скочи към нея, телата им се сблъскаха с неконтролируема сила, която ги принуди да отстъпват назад и назад от платформата. Ейми освободи веригата, но изглеждаше дезориентирана, приклепна на четири крака в пръстта. Нещо като потрепване, обзело цялото тяло, премина през останалите вирали, общото им съзнание се обедини, съсредоточи се. Само още миг — и щяха да ѝ се нахвърлят като глутница зверове.

Което можеше и да направят, ако не беше дребният.

Умът на Питър тепърва щеше да ги анализира като нещо повече от общо съзнание, вече той беше принуден да го прави. Един от виралите беше различен. По размери и стоеж приличаше повече на човек. Миг преди другите да скочат върху Ейми, той ги изпревари с къс скок, застана между нея и нападателите ѝ, обърнал лице към тях, вдигнал хищническите си лапи, тялото му беше заело предизвикателна стойка. Гърдите му се увеличиха от дълбокия дъх, устните му се отдръпнаха и оголиха зъбите.

Избухналият рев, който последва, беше напълно несъизмерим с размера на тялото, което го произведе. Това беше вой на ярост. Рев, който можеше да поломи гори, да изравни планина, да изскубне планетата от оста ѝ. Питър буквално почувства как силата на звука го блъсва, тъпанчетата му пукнаха болезнено. Малкият вирал беше спечелил само секунда на Ейми, но и толкова стигаше. Тя се изправи на крака, останалите ѝ се нахвърлиха.

Хаос.

Изведнъж беше невъзможно да се каже какво се случва и къде да се стреля, образите на битката преминаваха прекалено бързо за човешкото око. Питър разбра, че е изстрелял последния си куршум, но така или иначе пушката беше безполезна. Видя Алиша да напредва от другата страна на игрището, все още стреляше с пистолета.

Къде бяха Тифти и Нина?

Той сведе поглед. Нина тичаше към платформата, притиснала бомбата до гърдите си. Тифти беше зад нея. Тя размаха свободната си ръка над главата си, крещеше с всички сили:

— Копеле! Погледни насам! Ей!

Онзи, който забеляза — дали схвана намеренията ѝ? Дали знаеше значението на онова, което държеше? Не толкова се хвърли към нея, колкото пристъпи тежко, падна на четири крака като паяк върху коприна. Тифти първи го видя. Вдигна оръжието си и се опита да изблъска Нина, но усилието му закъсня. Сред дъжда от предмети нехайността в движението на вирала беше престорено. Той се стовари върху двама им, Тифти понесе главния удар. Питър очакваше бомбата да избухне, но това не стана. Виралът улови Нина за ръка и я запрати далеч, хвърли я спираловидно към земята и се обърна към Тифти. Тифти вдигна оръжието си, създанието го погълна.

Писък. Изстрел.

Не беше решение. Нямахте за и против. Питър пусна оръжието си и тръгна към бомбата, която лежеше на земята, тичаше с всички сили.

Единствените двама, които видяха случващото се, бяха Лор и Гриър. И дори тогава само Гриър, човекът на вярата, чиито молитви му бяха дали по-дълбоко разбиране за сцената, осъзна смисъла ѝ.

Наблюдавана от контролната зала, битката на игрището се разиграваше двуизмерно, сведена до по-поддаваща се на дешифриране от разстояние плоскост. В единия край лежеше Юстас, в безсъзнание или мъртъв, между него и платформата беше тялото на Тифти Ламонт. Нина я нямаше, запратена някъде в мрака, Алиша — от другата страна, като единствена все още стреляше. В центъра стоеше платформата, Ейми, която се беше изтръгнала от мелето, скочи високо към върха на желязната структура. Туниката ѝ беше на парцали, изпоцапана с тъмната влага на кръвта, едната ѝ ръка беше присвита до тялото ѝ, сякаш притискаше рана. Дори от разстояние Гриър можеше да различи мъката, с която дишаше. Превъплъщението ѝ беше пълно, макар че ѝ беше останал един човешки белег: нейната коса. Черна и буйна, тя се вееше свободно около лицето ѝ. Още миг и нападателите щяха да ѝ се нахвърлят с многократно превъзхождащи я сили, но положението на тялото ѝ не говореше за отстъпление. Имаше нещо непобедимо у нея, почти царствено.

Тогава видя Питър как тича по игрището. Къде отиваше той? Към камиона?

Не.

Гриър изхвърча от стаята и полетя по стълбите. Разблъскваше тълпата с тялото си, с юмруците си, с ножа си. *Ейми, Ейми, идвам.*

Алиша нямаше да се откаже. Тя беше посветила живота си на този свещен акт. Почувствала го беше от пещерата: единствен копнеж, който я дърпаше напред, сякаш я придърпва по тунел. Докато се приближаваше към виралите и стреляше — куршумите ѝ, знаеше тя, нямаше да им причинят истински травми, искаше само да привлече

вниманието им — тя беше създание, обзето от една-единствена мисъл, едно видение, едно желание.

Луиз, ще отмъстя за теб. Не си забравена. Луиз, ти също си моя сестра по кръв.

— Покажи се, кучи сине!

Куршумите ѝ се плъзгаха по тях и хвърляха искри. Метна празния пълнител, постави друг и отново започна да стреля. През стиснати зъби напредваше, мърмореше си мрачна молитва. Той щеше да я познае, да я почувства, не можеше да е другояче. Съдбата беше решила тя да го убие, да го изтрие от лицето на земята. Той беше Хулио Мартинез, ескуайър. Десетият от Дванайсетте. Той беше Чука от пейката с грухтящото дихание. Той беше всички мъже през всичките години на историята, които бяха изнасилвали жените по този начин, и тя щеше да зарови ножа си дълбоко в тъмното му сърце и да почувства как умира. Единият от виралите се обърна към нея. Разбира се, помисли си Алиша, тя щеше да го познае всячески. Физиката му беше еднаква с тази на останалите и въпреки това имаше нещо отличително у него, надменност, която само тя можеше да забележи. Той я гледаше с бездушните си очи, притворени от апатия, изглеждаше готов да се усмихне. Алиша за първи път виждаше подобно изражение върху лице на вирал. *Познавам те*, сякаш казваше ироничното му, арогантно лице. *Не те ли познавам? Не ми казвай, нека отгатна. Сигурен съм, че те познавам отнякъде.*

Прав си и още как, че ме познаваш, помисли си тя и измъкна байонета от колана си.

Хвърлиха се едновременно един към друг — Алиша, вдигнала острие към главата му. Мартинез посегна с грамадната си ръка с огромни нокти да изтръгне ножа. Сила, която не можеше да бъде спряна, се среща с неподвижен обект; траекториите им се пресякоха в стремителен, вкопчващ сблъсък. Огромното туловище на Мартинез мина едновременно през и над нея, метна я над главата си. В мига на неудържимия си полет Алиша осъзна, но все още не почувства разкъсванията по ръцете и лицето си, където ноктите му бяха раздрали плътта ѝ. Падна на земята и се претърколи веднъж, два пъти, три пъти, при всяко завъртане забавяше устрема на падането и отново се изправи на крака. Криволичеше, препъваше се, главата ѝ бучеше от удара.

Някак успя да не изпусне байонета, да го изпусне — означаваше да приеме поражението, немислимо беше.

Мартинез беше на шест метра от нея, приклеknал като жаба, разперил на земята ръце като лопати. Усмивката му се беше превърнала в нещо друго, по-закачливо, пълно с невероятно задоволство. Изглежда, се смееше.

Проклето да е хилещото ти се лице, помисли си Алиша, отново вдигна байонета.

Към тях падаше някакъв предмет.

Бомбата, бомбата, къде беше бомбата?

Питър я видя, лежеше на няколко метра от тялото на Тифти. Плъзна се по земята и я притисна към гърдите си. Не беше повредена, жиците все още бяха свързани. Какво ли щеше да е? Като нищо, помисли си той. Чувството щеше да е като нищо.

Зад него избухна взрив, силата му го помете. За миг всичко го напусна: дъх, мисъл, гравитация. Бомбата излетя и записва спирала. Земята се разгъна под него и в проблясък на мисловен мрак Питър се озова паднал на земята по гръб.

Над него скочи вирал, лицата им бяха на няколко сантиметра едно от друго. Гледката сякаш пресече жиците на сетивата на Питър, сякаш вкуси нощта или чу мълния. Когато създанието наклони глава, Питър направи единственото, последното, което се сети, изпълнен с вяра, че това е последният жест в живота му, изви главата към неговата, съсредоточи цялото си внимание и погледна вирала от упор в очите.

Аз съм Улгаст.

И тогава Питър видя; той държеше бомбата.

Помогни ми.

Алиша, сестро. Алиша, той е твой.

Мартинез не видя как се случи. За частица от секундата, преди да разгърне масивното си тяло, Ейми се приземи зад него. Замахна с ръце и метна веригите около китките си, уви тялото му като с две ласа

и прикова ръцете му към тялото му. Усмивката се стопи в изненадан поглед.

Сега, каза Ейми.

С мощно дърпане изправи Мартинез, изложи на показ широките му гърди. Когато Мартинез падна по гръб, Алиша скочи отгоре му, обкрачи го при кръста и прилепи тялото му към земята. Байонетът беше вдигнат над главата ѝ, уловен с две ръце. Но не го спусна.

— Кажи! — надвика тя тътена в ушите си. — Кажи името ѝ!

Очите му се съсредоточиха. Луиз?

И с тези думи и всичко, което тя беше, Алиша спусна байонета и го заби, уби го по старомодния начин.

Последните секунди от битката на игрището бяха за тълпата на трибуните неразбираем хаос от движение. Не и за Лушъс Гриър. Гриър разбираше както никой друг какво щеше да се случи. Веригите, които Ейми беше използвала, за да обездвижи Мартинез, сега бяха приковали нейното тяло. Алиша се мъчеше да го преобърне, за да я освободи. Заплели се бяха и въпреки това имаше още вирали, които трябваше да бъдат убити. Може би смъртта на Мартинез доведе до прекъсване на общия им поток от мисли; може би шокът от гледката как един от тях умира от човешка ръка ги парализира, може би просто искаха да удължат мига на победата и по този начин да извлекат най-голямо удоволствие от последната си атака; може би причината беше друга.

Друга беше.

Когато Гриър тръгна през игрището, от дясната му страна се появи друга фигура. Само поглед му беше достатъчен, за да разбере онова, което вече знаеше. Беше Питър. Той крещеше и размахваше ръце. Но имаше нещо различно. Виралите също го почувстваха. Застанаха нащрек, носовите им се застрелкаха насам-натам, душеха въздуха.

— Погледнете насам, копелета!

Питър беше гол до кръста, тялото му блестеше от кръв — топла, прясна, истински реки от кръв, които се стичаха по ръцете и гърдите му от дълги прорезни рани, нанесени с ножа, който все още стискаше в ръката си. Намеренията му бяха очевидни: щеше да отвлече

вниманието на виралите от Ейми и Алиша към себе си. Той беше примамката, къде беше капанът?

И Гриър чу:

Аз съм Улгаст.

Аз съм Улгаст.

Аз съм Улгаст.

Гриър хукна.

Алиша също го видя.

Тялото на Мартинез затискаше Ейми. Веригите, които я овързваха, се бяха заплели, всяко дърпане ги затягаше. Надала вой от безсилие и яд, Алиша видя Питър да тича към виралите, видя как телата им се извъртат, как накланят глави, очите им заблестяват от животинско привличане, удоволствието от убийството.

Питър, недей, помисли си тя. Не ти. След всичко случило се, не и ти.

Така и не разбра как Ейми успя да се освободи. В единия момент беше там, в следващия я нямаше. Празните окови щяха да бъдат намерени, там, където Ейми ги беше оставила, привързани към веригите, все още, омотани около тялото на Мартинез. В следващите дни всеки от тях се чудеше над смисъла на този факт, мненията бяха различни. За някои това означаваше едно, за други — друго. Беше мистерия, както Ейми беше мистерия и като всяка мистерия тя казваше колкото за онзи, които я наблюдаваше, толкова и за наблюдаваното.

Но това стана по-късно. За частицата от секундата, която оставаше, Алиша знаеше само, че Ейми я няма, че се измъкнала и се е понесла нанякъде. Проблясване на светлина, като падаща звезда и в следващия миг падаше върху Питър.

— Ейми...

Само това каза.

Защото Улгаст я обичаше.

Защото Ейми беше домът.

Защото той я беше спасил и тя него.

И Питър Джаксън, лейтенант от Експедиционния, чу, видя и почувства всичко, най-накрая почувства всичко. В една-единствена среща на погледите им. Целият живот на Улгаст се изля в него. Обяснимите му скърби. Горчивите му загуби и болезнените съжаления. Любовта му към едно забравено момиченце, дългото му пребиваване в продължилата сто години нощ. Видя лица, фигури, картини от миналото. Бебе в люлка, жена, която посяга да го вдигне на ръце, двамата окъпани в почти свещена светлина. Видя Ейми, каквато е била, детенце, пълно със странна мъдрост, само в света, светлините на въртележката, звездите на зимното небе и формите на ангелите, направени в снега. Сякаш тези видения бяха изконна част от него, така му се стори, като повтарящ се сън, който си припомни впоследствие, и се почувства дълбоко благодарен, че ги е видял, за да им бъде свидетел в последните секунди на живота си.

Ела с мен, помисли си той. Ела с мен.

Втурна се стремително. Хвърли се в ръцете на Бог. Почувства, но не видя как Гриър лети към него, а Улгаст лети иззад него, притиснал бомбата към гърдите си, насочил тялото си към центъра на ятото. В последния миг Питър чу думите:

— *Бягай, Ейми.*

И:

— *Татко.*

И:

— *Обичам те.*

Улгаст се потопи в мъглата, поставил палеца си с извит нокът на детонатора. Ейми се спусна към Питър, за да го блъсне надалеч, да поеме силата на разрушението вместо него и когато останалите от Дванайсетте в своя бяс се нахвърлиха върху Улгаст — Улгаст Истинския, Бащата на Всичко, Онзи, който Обичаше — в пространството, там, където стоеше той, се отвори дупка, тъмна нощ избухна в най-яркия ден и небесата се разтърсиха от тътен.

ШЕЙСЕТ И ШЕСТ

Сякаш имаше два града в минутите, които последваха: на трибуните, където цареше хаос, и на игрището долу, арена на последствията, на внезапно спокойствие. Начало и край стояха едно до друго, но разделени. Скоро двете се сляха, когато тълпата, чиято настървеност премина, възприе удивителния факт на освободението си и започна да се разпръсква, отиваше където си иска, включително на игрището. Те я откриваха, носеха се надолу, движеха се предпазливо, докато телата им вкусваха свободата. Но във времето непосредствено след края биещите се на полето бяха оставени на самите себе си да преценят оцеляването или загубата.

Питър се съвзе и видя първо Алиша. Тя беше почерняла, насинена, окървавена. Голяма част от косата ѝ беше изгоряла, от нея все още се виеха струйки дим. Питър, изричаше тя. Стоеше надвесена над него, по страните ѝ течаха сълзи. Питър.

Той се опита да проговори. Езикът му се задвижи трудно:

— Ейми? Тя дали...?

Алиша, леко проплака и поклати глава.

По някакъв начин Гриър беше оцелял. Взривът го беше запратил настрана. По всички правила трябваше да е мъртъв, но го откриха да лежи по гръб и да се взира в звездното небе. Дрехите му бяха разкъсани и раздрани; иначе изглеждаше невредим. Сякаш силата на взрива го беше заобиколила, а животът му — запазен от невидима ръка. Един дълъг миг той нито говореше, нито се движеше. След това опипом вдигна ръка към гърдите си и се потупа предпазливо, вдигна я към лицето си, опипа бузите, челото и брадичката си.

— Да пукна — рече той.

Юстас също щеше да живее. Отначало мислеха, че е мъртъв, лицето му беше цялото в кръв. Но изстрелът се оказа неточен, куршумът беше отнесъл лявото му ухо, то лежеше като посадено в земята растение, а на негово място имаше дупка. От самия взрив той нямаше спомен или поне нямаше такъв, който да си спомни напълно, освен поредица от изолирани усещания: разбиващ черепа взрив,

изпепеляваща вълна от въздух, която минава покрай него, след това нещо мокро, което вали, и вкус на пушек и прах. Преживя нощта само с това допълнително обезобразяване на лицето си, вече с куп белези от войната и постоянното звънтене в ушите, което всъщност никога нямаше да стихне. Заради него говореше на висок глас и хората си мислеха, че е ядосан, а всъщност не беше. След време, когато се прибра в Кървил, той се издигна до чин полковник, служеше като военна свръзка с щаба на президента, а на проблема с високото говорене гледаше не толкова като на неудобство, колкото на забележително полезно средство за увеличаване на авторитета си. Чудеше се защо по-рано не се е сетил.

Само Нина напусна игрището без драскотина. Хвърлена от вирала, който уби Тифти, тя беше паднала вън от зоната на взрива. Вървеше към горната част на игрището, когато се взриви бомбата, разтърсващата сила я събори, но миг преди това тя единствена беше видяла смъртта на Дванайсетте, как огнено кълбо изпепелява и разкъсва труповете им. Всичко останало било размазано, за Ейми нищо не беше видяла.

Изобщо нищо.

Но изгубиха един от тях.

Намериха Тифти с оръжие в ръка. Лежеше в калта с потрошени кости и разкъсан, очите му бяха пълни с кръв. Дясната му ръка я нямаше, но това беше най-малкото му нараняване. Когато се събраха около него, той се опита да говори през накъсания си дъх. Най-накрая устните му казаха:

— Тя къде е?

Само Гриър, изглежда, разбра за кого говори. Извърна се към Нина.

— Теб търси.

Може би тя разбра същината на молбата, може би не; никой не би могъл да каже. Приведе се на земята до него. С треперещо усилие Тифти вдигна ръка и докосна лицето ѝ с върховете на пръстите си в най-нежна милувка.

— Нитя — прошепна той. — Моята Нитя.

— Аз съм Нина.

— Не. Ти си Нитя. Моята Нитя — усмихна се през сълзи. — Ти изглеждаш... точно като нея.

— Като кого?

Животът в очите му гаснеше.

— Казах й... — дъхът му секна. Задави се в кръвта, която течеше от устата му. — Казах й... че ще те пазя.

Светлината в очите му изгасна и вече го нямаше.

Всички мълчаха. Един от тях си беше отишъл в мрака.

— Не разбирам — рече Алиша. Оглеждаше другите. — Защо я нарече така?

Отговори й Гриър:

— Защото така се казва. — Нина вдигна поглед от тялото. — Не знаеше, нали? — рече той. — Няма как да знаеш.

Тя поклати глава.

— Тифти беше твой баща.

В подходящото време щяха да научат цялата история. На игрището се появи пикап, гледаха как от него слизат трима души. Не, четирима. Майкъл, Холис и Сара с малко момиченце на ръце.

Но сега стояха умълчани до своя приятел, същността на живота му лежеше оголена. Великият гангстер Тифти Ламонт, капитан от Експедиционния. Щяха да го погребат там, където беше загинал — на игрището, превърнало се в бойно поле. Защото човек никога не напуска бойното поле, обясни Гриър, Тифти все това повтарял. Мислиш си, че можеш да напуснеш Експедиционния, но не можеш. Щом веднъж станеш част от него, завинаги оставаш свързан с него.

Никой никога не напусна бойното поле.

XII
ЦЕЛУВКАТА
ЯНУАРИ, 98 СЛ.В.

*В деня на победата никой не чувства
умора.*

Арабска поговорка

ШЕЙСЕТ И СЕДЕМ

Времето не им помогна. Януари в Айова — какво бяха очаквали? Свирепомразовит ден след свирепомразовит ден. Храна, гориво, вода, сложното начинание да се поддържа в ред животът в град с население от седемдесет хиляди души — радостта от победата скоро отстъпи на по-всекидневни грижи. За настоящия момент бунтовниците бяха взели контрола, въпреки че Юстас, по свое собствено признание, нямаше особено влечение към тази работа. Чувстваше се затрупан от обема на подробностите. Набързо събраното временно правителство, съставено от посочени делегати от всяко жилище, не правеше много да облекчи товара му, то беше прекалено раздуто и без организация. Половината стая винаги се джафкаше с другата половина, оставяше Юстас да кърши ръце и да взима така или иначе всички решения. Сред населението беше останала известна покорност, но не задълго. Имаше случаи на мародерство на пазара, преди Юстас да успее да му постави охрана, а и всеки ден имаше случаи на репресии, много от помагачите се бяха опитали да се слоят анонимно с населението, но лицата им бяха познати. Без правосъдна система, която да съди онези, които са се предали, или заловените от бунтовниците преди тълпата трудно беше да се вземе решение как да постъпват с тях. Арестът се пръскаше по шеговете. Юстас беше повдигнал въпроса за възстановяване на Проекта — изглеждаше достатъчно сигурен, а и беше отдалечен — но това щеше да отнеме време и с нищо не облекчаваше проблема какво да се прави със затворниците, когато населението започне да се премества на юг.

И всички мръзнеха здраво. Така да бъде, мислеше си Питър. Какво му беше страшното на малко студуване?

С Юстас бяха станали близки приятели. Отчасти приятелството им се дължеше на общото им минало на офицери в Експедиционния, но не съвсем. Откриха с времето, че имат сходен темперамент. Решиха, че Питър трябва да оглави преден отряд, който да тръгне на юг и да подготви Кървил за пристигането на бежанците. Отначало той възрази, не му се струваше редно да напусне пръв. Но той изглеждаше

правилният избор и най-накрая Алиша приключи въпроса. Кейлъб те чака, напомни му тя. Иди да видиш момчето си.

Самото преселение трябваше да почака до пролетта. Ако се приемеше, че Кървил може да изпрати достатъчно коли и хора, Юстас планираше да прехвърля по пет хиляди души, като съставът на всяка група щеше да се решава чрез жребий. Пътуването се очертаваше да е тежко — всички без много старите и малките деца трябваше да вървят пеша и с малко късмет до две години Отечеството щеше да остане безлюдно.

— Не всички искат да си тръгнат — рече Юстас.

Двамата седяха в кабинета на Юстас в задната стая на аптеката и се топлеха с чаши билков чай. Повечето от сградите на пазара бяха конфискувани от временното правителство за различни цели. Последният проект, с който се занимаваха, беше преброяване на населението. След като цялата документация на червенооките беше унищожена заедно с Купола, нямаша представа кой кой е, нито колко са жителите. Седемдесет хиляди беше най-общо възприетото число, но нямаше как да се уточни броят им, ако не се извършеше преброяване.

— И защо да не искат?

Юстас сви рамене. Лявата страна на главата му все още беше превързана и придаваше на лицето му несиметричен вид, макар и балансиран от затвореното му око. Сара беше махнала последния от шевовите на Питър предишния ден, по гърдите и ръцете му имаше пътна карта от дълги, розовеещи белези. Насаме Питър все ги изучаваше с пръсти, удивен не само от факта, че сам си е нанесъл тези рани, но също и че в разгара на битката почти не беше усетил болка.

— Това място познават. Живели са тук през целия си живот. И не само. Ще се мъчат да оправдаят грешките. Не знам колко ще се почувстват така, когато започнем да преселваме хората на юг, но някои ще се почувстват.

— Как ще се справят?

— Предполагам — както винаги. Избори, тежкия труд по изграждането на живота — той отпи от чая. — Ще е пълна бъркотия. Може изобщо нищо да не се получи. Но поне изборът ще си е техен.

Нина влезе от студа навън и затупка с крака, за да падне снегът от ботушите ѝ.

— Иисусе, навън е адски студ — рече тя.

Юстас ѝ предложи чашата си.

— Ето да се стоплиш.

Тя я взе, пи от чая, после се приведе и бързо го целуна по устата.

— Благодаря, съпруже. Наистина трябва да се обръснеш.

Юстас се разсмя.

— С това мое лице? На кого му пука?

Че двамата са двойка, беше, както научи Питър, най-зле пазената тайна на бунта. Едно от първите неща, които Юстас направи, беше да издаде указ, с който се разрешаваше на жителите на равнината да се женят. В много случаи въпросът беше само технически, хората бяха живели по двойки години, дори десетилетия. Но бракът не беше официално разрешен. Списъкът с двойките, които чакаха да се оженят, наброяваше стотици. Юстас имаше двама мирови съдии, които работеха ден и нощ пред един магазин надолу по улицата. Двамата с Нина бяха сред първите, както и Холис и Сара.

— Добри новини — рече Нина. — Тъкмо идвам от болницата.

— И?

— Родили са се две бебета тази нощ, и двете са здрави. Майките също са добре.

— Е, какво ще кажеш за това? — засмя се Юстас към Питър. — Разбра ли какво ти казвам сега? Дори в най-тъмната нощ, приятелю, животът намира начин да си пробие път.

Питър тръгна надолу по склона, приведен срещу вятъра. Като член на изпълнителния щаб той имаше право да ползва кола, но предпочиташе да върви. В болницата се запъти към стаята на Майкъл. Електричеството беше само отчасти възстановено, но болницата беше едно от първите места, които отново светнаха. Завари Майкъл буден и седнал. Десният му крак, увит в гипс от глезена до бедрото, беше повесен ъгъл под четирийсет и пет градуса от леглото. Известно време имаше опасност за крака, Сара се опасяваше, че може да го изгуби, но Майкъл беше боец и сега, три седмици по-късно, официално беше обявено, че се възстановява.

До леглото му седеше Лор и плетеше на две игли. Юстас я беше определил да работи като началник в завода за биодизел, но всяка свободна секунда тя прекарваше в болницата до леглото на Майкъл.

— Какво правиш? — попита я Питър.

— Да пукна, ако знам. Предполага се, че трябва да е пуловер, само че повече прилича на чорапи.

— Ами плети това, което умееш — посъветва я Майкъл.

— Ти почакай само докато се измъкнеш от тоя гипс, приятелю мой. Ще ти покажа какво умея. Ще бъде незабравимо — тя погледна към Питър, лукаво усмихната, за да се увери, че е схванал шегата. — Съжалявам, Питър. Малко се поувлякох. Май забравих, че си тук.

Той се разсмя.

— Всичко е наред.

Тя махна с едната игла.

— Само искам да спомена, в случай че нашето момче тук вземе, че започне да се влошава. Винаги съм била на мнение, че си хубавец и половина. Освен това си герой от войната. Ще проявя интерес към всяко ваше предложение, лейтенант.

— Ще си помисля.

— Не се и съмнявам — пусна преждата в скута си. — Смяната ми започва след трийсет минути, затова ви оставям да клюкарствате за мен. — Тя стана, прибра в торба плетката си, потупа Майкъл по ръката, поразмисли и го целуна по темето. — Имаш ли нужда от нещо, преди да си тръгна?

— Добре съм.

— Не си, Майкъл. Изобщо не си добре. За малко да се спомина от страх заради теб.

— Казах, че съжалявам.

— Не спирай да го повтаряш, младежо. Някой ден ще ти повярвам — тя отново го целуна. — Господа!

Когато Лор си тръгна, Питър седна на мястото ѝ.

— Съжалявам — рече Майкъл.

— Не разбирам защо продължаваш да се извиняваш заради нея, Майкъл. Мен, ако питаш, ти си най-големият късметлия на планетата Земя — наклони глава към леглото. — Е, как върви възстановяването на крака ти?

— Адски боли. Много мило, че най-накрая дойде да ме посетиш.

— Извинявай. Юстас все ми дава задачи.

— Е, колко открихте?

Питър разбра, че пита за другите от Първата колония.

— Числото, което чуваме, е шейсет и шестима. Но продължаваме да се опитваме да издирим всички. Досега сме открили дъщерите на Джими, Алис и Ейвъри. Констанс Чоу, Ръс Къртис, Пени Даръл. На Малките ще им трябва известно време да се съвземат. Всички са пръснати.

— Добра новина, струва ми се... — Майкъл замълча, остави думите си неизказани. Толкова много други бяха загинали.

— Холис ми каза какво си направил — рече Питър.

Майкъл сви рамене. Изглеждаше малко смутен, но и горд.

— В онзи момент ми се стори правилно.

— Ако някой ден решиш да влезеш в Експедиционния, само ми кажи. Ако ме приемат обратно, разбира се. Следващия път, когато си говорим, може да съм в затвора.

— Питър, не се шегувай. Вероятно за това ще те направят генерал. Или ще те помолят да се кандидатираш за президент.

— Значи не познаваш армията, както аз я познавам — но за миг си помисли: Ами ако? — След няколко дни заминаваме, знаеш ли?

— Така си и мислех. Не забравяй да се облечеш добре. Поздрави Кървил от мен.

— Ще те вземем при следващото пътуване, обещавам.

— Не знам, омбре, обслужването тук си го бива. Мястото някак ми допада. Кой идва с теб?

— Сара, Холис, Кейт, но те са ясни. Гриър остава, за да помогне с евакуацията. Юстас събира екип.

— Ами Лиш?

— Ще я попитам, ако я намеря. Едва я виждам. Все язди нанякъде с този неин кон. Вика му Воин. Нямам никаква представа какви ги върши.

— Съжалявам, че я изпусна. Дойде сутринта.

— Тук ли е идвала Лиш?

— Каза, че искала да ме види — погледна към него Майкъл. — Защо? Странно ли е?

Питър се намръщи.

— Не, мисля. Как изглеждаше?

— Ти как мислиш? Като Лиш.

— И не намери никаква разлика у нея.

— Не забелязах такава. Не се застоя много. Каза, че отива да помага на Сара с кръводаряването.

Като временен директор по общественото здраве Сара беше открила, че сградата, която служеше като болница — тя самата отдавна имаше такива подозрения — само по име беше такава. Почти нямаше медицинско оборудване и никаква кръв. Заради многото ранени от битката, новородените и други случаи, тя беше наредила да донесат фризер от фабриката за преработка на храни и беше съставила кръводарителска програма.

— Лиш като медицинска сестра — рече Питър и поклати глава при тази ирония. — Ще ми се да го видя.

Каква съдба е сполетяла червенооките, така и не се изясни напълно. Онези, които не бяха убити на стадиона, буквално бяха престанали да съществуват. Единственото заключение, до което стигнаха, подкрепено от историята на Сара за Лайла, беше, че разрушаването на Купола и смъртта на мъжа, известен като Източника, е причинила верижна реакция, подобна на онази, която бяха наблюдавали при наследниците на Бабкок на планината в Колорадо. Свидетелите описваха бързо остаряване, сякаш сто години взет назаем живот си отиваха за секунди — сгърчваща се плът, коса, която пада на кичури, лица, съсъхнали на черепа. Трупите, които откриха, все още облечени в костюмите и вратовръзките им, представляваха само купчини покафенели кости. Все едно са били мъртви от десетилетия.

Когато наближи времето за заминаване, Сара се оказа заета по двайсет и четири часа в денонощието. Из равнината се беше разчуло, че вече има истинска медицинска помощ, и идваха все повече и повече хора. Оплакванията варираха от обща простуда до недोхранване и различни старчески болести. Малцина, изглежда, бяха просто любопитни да видят каква е лекарката. Сара лекуваше тези, които можеше, и утешаваше онези, чиито страдания не можеше да облекчи. В крайна сметка двете дейности не бяха чак толкова различни.

Напускаше болницата само за да спи и понякога да се храни или Холис ѝ носеше храна. Винаги водеше и Кейт със себе си. Бяха настанени в апартамент в комплекса в края на търговската част — любопитно място с широки, боядисани прозорци, заради които

апартаментът изглеждаше обгърнат от постоянен вечерен здрач. Изглеждаше малко зловещо, като знаеха, че предишните му обитатели са били червенооки, но мястото беше удобно, с широки легла, застлани с меки постели, гореща вода и работеща на газ готварска печка, на която Холис бъркаше супи и печени ястия от съставки, за които тя нищо не искаше да знае, но които въпреки това бяха вкусни. Хапваха заедно на светлината от свещи и след това се хвърляха в леглото, любеха се с тиха нежност, за да не събудят дъщеря си.

Тази вечер Сара реши да си вземе почивка. Уморена беше до смърт и освен това умираше от глад, а и семейството силно ѝ липсваше. Нейното семейство: след всичко случило се колко удивителни бяха тези думи. Струваха ѝ се най-чудодейните в историята на човешката реч. Когато видя Холис да влиза през входа на Купола, сърцето ѝ веднага разбра онова, което очите ѝ отказваха да повярват. Разбира се, той беше дошъл за нея, Холис беше преместил небето и земята и беше там. Можеше ли да е другояче?

Тя се изкачи по хълма, мина покрай срутените останки от Купола — овъглените му греди димяха с дни — и прекоси старата търговска част. Все още ѝ се струваше нереално, че може да се движи свободно и без страх. Мина ѝ през ума да свърне към аптеката, да поздрави Юстас и онези, които се навъртат там, но краката ѝ сами подминаха набързо мястото. Нетърпението придаваше пъргавина на стъпките ѝ, изкачи шестте етажа на сградата.

— Мамчeee!

Холис и Кейт седяха на пода и си играеха. Преди Сара да развие шала от врата си, момичето скочи на крака и полетя към прегръдката ѝ, леко сблъскване. Сара гушна Кейт и се вгледа в очите ѝ. Никога не беше казвала на Кейт как да се обръща към нея, не искаше да я обърква излишно, но се оказа, че това няма значение. Момиченцето започна само. Без изобщо да е чувала преди за баща, Кейт бързо възприе Холис като баща в живота си, а един ден — седмица след освобождението — започна да го нарича татко.

— Ето ви и вас — щастливо рече Сара. — Как мина денят ви? Забавлявахте ли се с татко?

Момиченцето посегна към лицето на Сара, хвана носа ѝ с юмруче и направи представление, как уж го маха от лицето на Сара, мята го в уста и изду бузата си с езика от вътрешната страна.

— Избабгах ти ноза — избърбори тя.

— Сега ми го върни.

Кейт, засияла цялата, с разлюлени руси къдрици около лицето си, поклати глава в игрив отказ.

— Нееее. Мой си е.

После се гъделичкаха и смяха, а крадецът беше гъделичкан повече и накрая върна носа на лицето на Сара. Когато битката свърши, Холис се присъедини към тях. Опрял ръка на тила на Кейт, целуна Сара бързо, брадата му — топла, позната, пълна с неговото ухание — се притисна като вълна до бузите ѝ.

— Гладна ли си?

Тя се усмихна.

— Бих хапнала.

Холис ѝ поднесе купа. Двамата с Кейт вече бяха вечеряли. Седна до нея на масичката, докато тя се хранеше. Месото, призна той, би могло да е от всичко, но морковите и картофите бяха сносни за ядене. Сара това не я вълнуваше, за пръв път така ѝ се услаждаше храна, както през последните няколко седмици. Говориха си за пациентите ѝ, за Питър, Майкъл и останалите, за Кървил и какво ги очаква там, за пътуването на юг, до което оставаха само няколко дни. Отначало Холис беше предложил да почака до пролетта, когато пътуването нямаше да е толкова тежко, но Сара изобщо не искаше да чака. Тук се бяха случили прекалено много неща, така му каза. Не знам къде е „у дома“, но нека да е Тексас.

Измиха чините, поставиха ги в сушилника и почетоха на Кейт в леглото. Дори когато Сара издърпа нощницата през главата на момиченцето, тя вече беше полузаспала. Завиха я добре и отидоха в дневната.

— Наистина ли трябва да се връщаш в болницата? — попита Холис.

Сара взе палтото си от куката и пхна ръцете си в ръкавите.

— Ще поработя само няколко часа. Не ме чакай. — Но той щеше да направи точно това. Сара би направила същото. — Ела.

Тя го целуна, забави се.

— Говоря сериозно. Лягай си.

Но когато тя постави ръка върху дръжката на вратата, той я спря.

— Как разбра, Сара?

Тя донякъде, но ненапълно, разбра въпроса му.

— Кое как разбрах?

— Че това е тя. Че това е Кейт.

Странно беше. На Сара през ум не ѝ бе минавало да си зададе този въпрос. Нина беше потвърдила самоличността на Кейт по време на нелегалната им среща в задната стая в аптеката, но за нея това беше излишно. В ума на Сара никога не беше съществувала и следа от съмнение. Ставаше дума за нещо повече от физическата прилика на детето, която ѝ казваше коя е, познание, което идваше от по-дълбоко. Сара беше погледнала към Кейт и разбрала веднага, че от всички деца на света това е нейното.

— Наречи го майчински инстинкт. Беше като... като да позная себе си. — Сви рамене. — По-добре не мога да го обясня.

— Късметлии сме.

Сара не му беше разказала за пакетчето фолио, нито пък щеше някога да му каже.

— Дори не съм сигурна, че можеш да наречеш подобно нещо късмет — рече тя. — Знам само, че сме тук.

Минаваше полунощ, когато привършваше визитациите си. Прозяваше се в ръка, умът ѝ наполовина вече беше у дома. Сара влезе в последната стая, където на масата седеше млада жена.

— Джени?

— Здравей, Дани.

Сара трябваше да се засмее — не само на името, което ѝ звучеше като от отдавнашен сън, ами на самото присъствие на момичето. Чак когато я видя, разбра, че я е смятала за мъртва.

— Какво се случи с теб?

Тя глуповато сви рамене.

— Съжалявам, че си тръгнах. След случилото се в угоителния направо се паникьосах. Един от кухненските работници ме скри в каца за брашно и ме измъкна с камион за доставки.

Сара се усмихна, за да я успокои.

— Радвам се да те видя. Какъв е проблемът при теб?

Момичето се подвоуми.

— Мисля, че съм бременна.

Сара я прегледа. И да беше бременна, все още не можеше да се потвърди. Но бременността печелеше място още в първата евакуация. Тя попълни формуляра и ѝ го подаде.

— Дай го в статистиката и им кажи, че аз те пращам.

— Наистина ли?

— Наистина.

Момичето гледаше сгънатия лист в ръката си.

— Кървил. Не мога да повярвам. Едва си го спомням.

Сара попълваше заповед за евакуация в два екземпляра върху бележника си. Химикалката ѝ застина във въздуха.

— Какво каза?

— Че не мога да повярвам ли?

— Не, другото. За спомените.

Момичето сви рамене.

— Там съм родена. Поне си мисля, че съм била. Бях много малка, когато ме взеха.

— Защо не каза на никого, Джени?

— Казах. Казах на служителя в статистиката.

Рояци, как го бяха пропуснали?

— Радвам се, че каза и на мен. Може би някой те търси. Как е фамилното ти име?

— Не съм много сигурна — каза Джени, — но май беше Апгар.

ШЕЙСЕТ И ОСЕМ

Денят на заминаването дойде със сурова, ярка зора. Отрядът, който щеше да се движи отпред, се събра на стадиона: трийсет мъже и жени, шест камиона и две цистерни с гориво. Юстас и Нина бяха дошли да ги изпратят, както и Лор и Гриър.

Насъбра се малка тълпа от семейства, приятели на онези, които щяха да заминават. Сара и останалите вече се бяха сбогували с Майкъл предишната вечер в болницата. Върви, беше казал той с алено лице, махай се оттук. Как би могъл един мъж да си почине така? Но картичката, която Кейт му беше нарисувала, му доказа, че се възстановява. *Обичам те, вуйчо Майкъл, оздравявай.* О, рояци, рече той, ела насам — и здраво притисна момиченцето до гърдите си, от очите му потекоха сълзи.

Последните припаси бяха натоварени в камионите. Всички се качиха. Питър щеше да пътува в първия пикап с Холис. Кейт и Сара бяха в един от големите камиони отзад. Когато Питър запали двигателя, Гриър се покачи на прозореца му. В отсъствието на Питър майорът се беше съгласил да служи на негово място като заместник-командир на Юстас и сега отговаряше за евакуацията.

— Не знам къде е тя, Питър. Съжалявам.

Толкова лесен ли беше за разгадаване? Отново Лиш го беше зарязала пред олтара.

— Просто се притеснявам за нея. Нещо не е наред.

— Преживяла е много в килията. Не ми се вярва да ни е споделила и половината. Ще се появи отново — винаги така прави.

Нямаше повече какво да се каже по темата. Нито по другата, която от дните на бунта беше надвиснала над тях като неизречено тегло от мъка. Логичното обяснение беше, че Ейми е загинала, изпепелена в експлозията с останалите вирали, но въпреки това част от него не можеше да го приеме. Чувстваше я като липсващ ампутиран крайник, невидима част от себе си.

Двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Внимавай, нали? — каза Гриър. — И ти, Холис. Светът вече е друг, но знае ли човек.

Питър кимна.

— Нащрек, майоре.

Гриър си позволи една от редките си усмивки.

— Признавам, че ми харесва да го чувам. Кой знае? Може пък отново да ме приемат, след всичко...

Мигът на раздялата настъпи. Питър включи камиона на скорост, с рев на тежки двигатели редицата от коли потегли към изхода. В огледалото за задно виждане Питър гледаше как сградите на Отечеството се смаляват, стопяват се в зимната белота.

— Сигурен съм, че е някъде, Питър — рече Холис.

Питър се почуди за коя от двете говореше.

От скривалището си в канала Алиша следеше потеглянето на конвоя. От много дни беше преживявала предварително този момент, опитваше се да се подготви. Как ще се почувства? Дори сега не можеше да каже. Край, това беше. Наистина чувството беше финално. Редицата от камиони описа широка дъга около огражденията на града и пое на юг. Дълго време Алиша ги наблюдава, образите им ставаха все по-малки, ревят на двигателите заглъхна. Дори когато изчезнаха, не отдели очи.

Остана да направи само още нещо.

Кръвта взе от болницата, скрила беше плискащата се пластмасова торбичка под туниката си зад гърба на Сара. Наложил се да напрегне цялата си воля, за да не забие зъби в нея и да окъпе лицето, устата си и езика си в землистия ѝ вкус. Но си помислил за Питър, Ейми, Майкъл и останалите и намерил сили да почака.

Заровила беше торбичката в снега и отбелязал мястото с камък. Сега я изкопа: късче червен лед, тежко в ръката ѝ. Воин я наблюдаваше от ръба на канала. Алиша му беше казала да си върви, но той, разбира се, не поиска, принадлежаха си един на друг до самия край. Напали огън от пукащи клони от храсти, стопи сняг в гърне, почака, докато се появяват мехурчета, и потопа торбата във водата, от която се вдигаше пара — сякаш, помислил си тя, си запарвам чай. Постепенно съдържанието се отпусна до желе. Когато кръвта се разтопи напълно,

Алиша махна торбичката, легна в снега, притиснала топлината ѝ към гърдите си. В найлоновата торбичка лежеше нейната отложена съдба. Откакто виралът я беше ухапал на планината преди пет години, тя знаеше и таеше у себе си съдбата си. Сега щеше да я посрещне. Щеше да я посрещне и да умре.

Утринното слънце се изкачваше по ясното зимно небе. Слънцето. Алиша присви очи срещу ярката му светлина. *Слънцето*, помисли си тя. *Моят враг, моят приятел, моето последно освобождение*. То щеше да я заличи. Щеше да разпръсне пепелта ѝ на вятъра. Сега бързо, рече Алиша на слънцето, но не прекалено. Искам да почувствам как то излиза от мен.

Вдигна торбичката към устните си, измъкна запушалката и изпи кръвта.

До залез конвойт беше пропътувал сто километра. Градът се казваше Гринъл. Подслониха се в изоставен магазин в края на града, в който очевидно някога се бяха продавали обувки. По рафтовете беше пълно с кутии. Така че мястото си заслужаваше да се върнат някой ден. Изядоха дажбите си, постлаха си и спаха.

Или поне се опитаха. Не беше заради студа — Питър беше привикнал към него. Просто бе прекалено напрегнат. Събитията на стадиона бяха прекалено значими, за да ги осмисли наведнъж, почти месец по-късно продължаваше да е в плен на емоциите около тях, умът му неуморно се връщаше към образите от тях.

Питър измъкна якето и ботушите си и излезе навън. Оставили бяха един човек за охрана, той седеше на сгъваем метален стол, донесен от магазина. Питър взе пушката на мъжа и го прати да си легне. Луната светеше ярко, въздухът беше като лед в дробовите му. Стоеше мълчаливо, сетивата му пиеха ярката бистрота на нощта. Дни след въстанието Питър се беше мъчил да се насили да изпита емоция, която да съответства на мащаба на събитията — щастие, триумф или поне облекчение — но чувстваше единствено самота. Спомни си думите на раздяла на Гриър: *Светът вече е друг*. Друг беше, Питър го знаеше, но не изглеждаше такъв. Светът дори още повече приличаше на себе си. Ето ги замръзналите полета, като безкрайно, спокойно море; ето го безкрайното звездно небе; ето я луната с жълтеникавото

си лице с подпухнали клепачи, сякаш отговаряше на въпрос, който кой не е задавал. Всичко си беше, каквото е било, и щеше да продължава да бъде, дълго след като всички те си отидат, а имената им, спомените им за това, което са били — заровено като костите им в земята на времето и разпръснати.

Зад него се чу шум. Сара излезе през вратата, понесла Кейт на ръце. Очите на момиченцето бяха отворени и то гледаше. Сара вървеше с бърза походка, а под ботушите ѝ снегът хрущеше.

— Не можеш ли да спиш? — попита той.

По лицето ѝ се изписа отчаяние.

— Повярвай ми, аз мога. Грешката е моя, не трябваше да я оставям да спи в камиона.

— Здравсти, Питър — рече момиченцето.

— Здравсти, миличка. Не трябва ли вече да си в леглото, след този дълъг ден.

Тя притисна устни.

— Ммм.

— Видя ли? — попита Сара.

— Искаш ли да я взема за малко? Мога да се справя.

— Тук навън ли?

Питър сви рамене.

— Малко чист въздух ще я приспи бързо. А аз ще имам компания — Сара не отговори и Питър добави; — Не се притеснявай, ще си държа очите отворени. Ти какво ще кажеш, Кейт?

— Сигурен ли си? — поколеба се Сара.

— Сигурен съм, разбира се. Какво друго да правя? Когато ѝ се приспи, ще я внеса вътре — подпря пушката си на сградата и протегна ръце. — Хайде, дай ми я. Не приемам отказ.

Сара склони, подаде Кейт в ръцете на Питър. Момиченцето обви крака около него и сграбчи яката на анорака му, за да се държи.

Сара постоя да ги погледа.

— Трябва да кажа, че за пръв път те виждам така.

Той се улови, че се усмихва.

— Пет години. Много неща се променят.

— Е, подхожда ти — изведнъж тя се прозя. — Сериозно, ако стане досадна...

— Няма. Ще тръгваш ли най-сетне? Поспи малко.

Сара ги остави. Питър седна на стола и премести Кейт в скута си, обърна я към звездното небе.

— За какво искаш да си говорим?

— Не знам.

— Хич ли не си уморена?

— Хич.

— Какво ще кажеш да броим звезди?

— Не е интересно — тя се размърда, намести се по-удобно, после нареди: — Разкажи ми приказка.

— Приказка. Каква?

— За имало едно време.

Не беше сигурен, че знае как, досега не беше разказвал приказки. Поразмисли върху молбата на момиченцето и у него нахлуха спомени; дните му като малък в Убежището, как седеше в кръг с другите деца, скръстили крака пред тях; Учителката, с бледото си кръглолико лице и приказките, които им разказваше за говорещи животни в палта и поли и крале със замъци и кораби, кръстосващи моретата в търсене на съкровища, задрямалото чувство от думите, които преминаваха през него, отнасяха го в далечни светове и времена, сякаш напускаше тялото си. Спомени от друг живот, толкова далечни бяха, сякаш са исторически, въпреки това, както седеше в студа с дъщерята на Сара в скута си, не ги усещаше чужди у себе си. Почувства как щафетата се предава и го жегна съжаление: Не беше разказвал на Кейлъб приказка.

— И така... — той се прокашля, печелеше време, за да събере мислите си. Но истината беше, че не знаеше какво да разкаже. Всяка история от детството му изведнъж се беше изпарила от ума му. Чисто и просто трябваше да измисли някаква. — Да видим...

— Трябва да е с момиче — помогна му Кейт.

— Има. Тъкмо щях да го спомена. Е, имало едно време едно момиченце...

— Как е изглеждала?

— Ами била много красива. Всъщност като теб.

— Принцеса ли е била?

— Ти ще ме оставиш ли да разказвам, или не? Но сега, като го споменаващ, била е. Най-красивата, живяла някога. Работата била там, че тя *не знаела*, че била принцеса. Това е най-интересното.

Кейт се намръщи господарски.

— Защо не е знаела?

Изведнъж почувства как нишките на историята се появяват в ума му.

— Това е прекрасен въпрос. Случило се следното. Когато била много малка, само бебе, родителите ѝ, кралят и кралицата, я завели на излет в кралската гора. Бил слънчев ден, а момиченцето, чието име било принцеса...

— Елизабет.

— ... принцеса Елизабет, видяло пеперуда. *Невероятна* пеперуда. Родителите ѝ не ѝ обърнали внимание и тя последвала пеперудата в гората, опитала се да я улови. Но пеперудата не била пеперуда. Била... кралицата на феите.

— Наистина ли?

— Наистина. А пък феите нямали доверие на хората. Държали се встрани от тях и така им харесвало. Само кралицата на феите била различна. Искала да си има дъщеря. Феите нямали свои деца. И тя много тъгувала, че си няма дъщеричка, за която да се грижи, и когато видяла принцеса Елизабет, толкова била поразена от красотата ѝ, че не могла да се сдържи. Отвела детето дълбоко, дълбоко в горите. Скоро момиченцето се изгубило и се разплакало. Кралицата на феите кацнала на носа ѝ и с фините си криле избърсала сълзите ѝ. Казала ѝ: „Не тъгувай. Аз ще се погрижа за теб. Ти вече ще си моето момиченце“. И я отвела в едно голямо кухо дърво, където живеела със своя народ от феи, нахранила я, определила ѝ маса и малко легло, в което да спи. Не след дълго принцеса Елизабет съвсем забравила стария си живот, помнела само феите в гората.

Докато слушаше, Кейт кимаше.

— И после какво станало?

— Ами нищо. Дните минавали. Дълго време били много щастливи заедно, особено кралицата на феите. Колко прекрасно било да знае, че си има свое момиченце. Но когато Елизабет пораснала, започнала да усеща, че нещо не е както трябва. Знаеш ли защо?

— Не била фея.

— Именно. Браво на теб, че го разбра. Не била фея, била момиченце, а и вече не толкова малко. Защо съм толкова различна? — чудела се тя. И колкото по-висока ставала, толкова по-трудно ставало за кралицата на феите да крие тайната си. Защо краката ми стърчат от

леглото, питала я Елизабет, а кралицата на феите отговаряла: Защото леглата винаги са малки, такива са си. Защо масата ми е толкова мъничка, питала Елизабет, а кралицата на феите отвръщала: Съжалявам, не е вината на масата, ами ти трябва да спреш да растеш. Кое то тя не можела да направи, разбира се. Растяла и растяла, скоро вече почти не се побирала в дървото. Всички други феи се оплаквали. Страхували се, че тя ще им изяде всичката храна и за тях нищо няма да остане. Плащели се, че случайно може да ги премаже. Трябвало да се направи нещо, но кралицата на феите отказвала. Слушаш ли ме?

Кейт кимна омаяна.

— А кралят и кралицата, родителите на Елизабет, не спрели и за миг да я търсят. Проверили всеки сантиметър в гората и всички земи в кралството. Само че дървото било добре скрито. Един ден чули слухове за момиченце, което живеело в гората с феите. Почудили се дали не е дъщеря им. И направили единственото, което им хрумнало. Наредили на кралските дървосекачи да секат наред дърветата, докато открият онова, в което била Елизабет.

— Всички дървета ли да секат?

Питър кимнал.

— До едно. А това не било хубаво. Дърветата били дом не само за феите, но и за всякакви животни и птици. Но родителите на Елизабет били отчаяни, на всичко били готови, за да си върнат дъщерята. И така, дървосекачите се заложили за работа, започнали да секат, а кралят и кралицата яздели на коне и я викали по име: „Елизабет! Елизабет! Къде си?“ И знаеш ли какво се случило?

— Чула ли ги е?

— Да, чула ги. Само, че тя вече не помнела името Елизабет. Вече си имала име на фея и била забравила всичко за предишния си живот. Но кралицата на феите знаела какво чува и се уплашила много. Как можах да направя такова ужасно нещо? — помислила тя. Как можах да отведа Елизабет? Но не можела да се насили да литне от дървото и да каже на родителите на Елизабет къде е дъщеря им. Много обичала момиченцето и не можела да я пусне. Не вдигай шум, рекла тя на Елизабет. Мирувай. Дървосекачите се приближавали все повече. Навсякъде падали отсечени дървета. Всички феи били изплашени. Върни я обратно, говорели те на кралицата на феите, молим те, върни я, преди да изсекат цялата гора.

— Олеле — ахна Кейт.

— Знам. Много страшна история. Да спра ли?

— *Моля те*, чичо Питър.

Той се разсмя.

— Добре, добре. И така, дървосекачите стигнали до дървото с Елизабет и феите вътре. Това било много величествено дърво, високо, клонесто, с голям листак. Вълшебно дърво. И когато един дървосекач замахнал с брадвата си, кралят си променил намеренията. Дървото било прекалено красиво, за да бъде отсечено. Сигурен съм, че горските създания милеят за това дърво, така както аз мислея за дъщеря си, рекъл той. Няма да е правилно да им го взема само защото съм изгубил нещо, което обичам. Всички да оставят брадвите си, приберете се у дома и оставете мен и съпругата ми да скърбим за дъщеря си, която никога повече няма да видим. Много тъжно било. Всички заплакали. Родителите на Елизабет, дървосекачите, дори кралицата на феите, която чула всяка дума. Защото знаела, че Елизабет никога не може да стане нейна истинска дъщеря независимо колко силно го желала. Затова я уловила за ръка, извела я от дървото и рекла: Ваши величества, моля простете ми. Аз взех дъщеря ви. Искях да си имам дъщеричка толкова силно, че не можах да устоя. Но знам, че тя принадлежи на вас. Толкова много съжалявам, много съжалявам. А знаеш ли какво рекли кралят и кралицата?

— Отсечете ѝ главата?

Питър потисна смеха си.

— Напротив. Въпреки всичко случило се, те били толкова щастливи, че си върнали дъщерята и така трогнати от угризенията на кралицата на феите, че решили да я възнаградят. Издали кралски указ феите да бъдат оставени на мира и че всички деца от кралството трябва да си имат свой приятел фея. Затова и до ден днешен само децата могат да ги виждат.

Кейт се беше умълчала.

— И така ли свършва?

— Горедолу, да — почувства се леко объркан. — Не съм разказвал много приказки. Как се справих?

Момичето поразмисли, после рязко кимна.

— Хареса ми. Хубаво история. Разкажи ми друга.

— Не съм сигурен, че знам друга. Не си ли вече уморена?

— *Моля те, чичо Питър.*

Нощта беше ясна, звездите сияеха. Всичко беше спокойно, цареше пълна тишина. Питър се замисли за Кейлъб, осъзна със сила, която го изненада, колко много му липсва момчето, как копне да го прегърне. Алиша имаше право, както и Тифти. Но най-вече Ейми. *Той те обича, да знаеш.* Истината го изпълни като дъх от зимен въздух. Питър щеше да се прибере у дома и да се научи да бъде баща.

— Ами добре...

Разказва, разказва. Разказа й всички приказки, които знаеше. Когато свърши, Кейт се прозяваше. Тялото й се беше отпуснало в ръцете му. Свали ципа на анорака си, завъртя я на скута си и я загърна с него.

— Студено ли ти е, миличка?

Гласът й беше почти нечул.

— Не-е.

Тя се сгуши в него. Още една минута, помисли си Питър, и затвори очи. Още една минута и ще я внесе вътре. Почувства топлия дъх на Кейт върху шията си, гърдите й се вдигаха леко срещу неговите, надигаха се и спускаха като вълни на плажа. Минутата измина, след това втора, трета... и вече Питър никъде нямаше да ходи, защото спеше дълбоко.

Лушъс Гриър се бръснесе в банята на аптеката.

Денят и най-вече нощта бяха преминали в лавина от задължения. Среца на Съвета по жилищата, по време на който Юстас се беше опитал най-напред да обясни отново смисъла и след това да разясни справедливостта на лотарийния принцип на евакуацията и отчитането на статистическите данни, където се откриваха множество повторения, някои ги допускаха неволно, други го правеха нарочно, за да увеличат шансовете да бъдат избрани; свада пред ареста заради група от трима помагачи, които, полуживи от глад, след седмици криене в неизползван склад направили опит да се върнат, но били пресрещнати от малка тълпа, която наблюдавала сградата; девет сватби, които беше поискал да бъдат сключени официално, когато един от мировите съдии се разболя (всичко, което Лушъс трябваше да направи, беше да прочете четири изречения от карта, но въпреки това го изненадаваше колко му

тежи да ги произнесе на висок глас); първото официално събиране на помощните евакуационни отряди, разпределението на отговорностите им в подготовка за първото заминаване и така нататък, и така нататък. Ден с проблеми, втори, трети; Лушъс не можеше да си спомни какво и дали е ял, едва подвиваше крак през деня и въпреки това ето го тук, след полунощ, как се взира в своето прошарено, косматото лице в огледалото, взел бръснач в едната ръка и чифт ножици в другата.

Започна с ножиците. Щрак, щрак... буйният поток от коса и брада падаше, белите кичури се събираха на пода в краката му като навеи от пухкав сняг. Когато приключи, затопли канче с вода, натопи парцал, изстиска го и го постави на лицето си, за да омекоти остратата брада, която оставаше. Намаза бузите си със сапун, силен и с мирис на химикали, после се залови да работи с бръснача: първо бузите, после дългата извивка на врата и накрая главата. Работеше назад от челото към темето и тила с кратки, премерени движения. Първия път, когато се беше бръснал по този начин, в нощта, преди да положи клетва за Експедиционния, се беше насякъл на двайсет места. Разправяха, че не е нужно да види човек униформата, за да разпознае новобранеца, трябваше само да види главата му. Но с времето и практиката Гриър, като и неговите другари, бяха свикнали и той с удоволствието откри, че ръката му е все така точна. Ако се наложеше, можеше да го направи и в пълен мрак, но на човек му действаше удовлетворяващо да наблюдава един ритуал, който след толкова много години все още притежава силата на кръщението. Малко по малко лицето му се показваше в огледалото, прокара ръка по хладната розовина на новооткритата си плът и кимна с одобрение на образа, който видя.

Избърса се, почисти и подсуши бръснача и прибора приборите си. Много дни бяха изминали, откакто беше спал както трябва и въпреки това ни най-малко не беше уморен. Облече якето и ботушите си, излезе от задния вход и тръгна по улицата. По улицата в почти един сутринта нямаше жива душа, но Гриър чувстваше около себе си някакво молекулно суетене, някакво недоловимо жужене от живот. Мина покрай разрушения Купол, спусна се по склона и през равното поле към стадиона. Докато пристигне, луната беше залязла. Реши да не влиза в сградата, ами да постои в тишината и да поеме със сетивата това петно мрак срещу звездното небе. Почуди се: Дали историята ще запомни това място? Дали хората на бъдещето, които и да са, ще му

дадат име, достойно за събитията, разиграли в него, ще го запомнят ли за поколенията? Обнадеждаваща мисъл, малко преждевременна, но си струваше хрумването. Лушъс Гриър положи нечут обет. Ако бъдещето трябваше да се случи, ако последната битка завършеше с победа, той щеше да бъде този, който да запише с думи историята.

Не знаеше кога ще се състои тази битка. Ейми не му каза. Само че наближаваше.

Разбра тогава каква е силата, която го е водела насам. Търсеше знак. Под каква форма щеше да се яви този знак, той не можеше да каже. Можеше да се появи сега или по-късно, можеше изобщо да не се появи. Такова беше бремето на вярата му. Отвори съзнанието си и зачака. Мина известно време. Нощта, звездите, живият свят — всичко мина през него като благословия.

И чу думите:

Лушъс. Приятелю мой. Здравей.

И в тази нощ на чудни събития Питър, който седеше пред магазина за обувки, се събуди с чувството, че всъщност изобщо не е бил буден — че един сън просто се е прелял в следващия — като врата, която идва след друга врата. Сън, в който седеше с дъщерята на Сара в ръцете си на ръба на снежно поле, всичко е същото — мастиленото небе, зимният студ, късният час — освен факта, че не са сами.

Но не беше сън.

Тя приклекна пред него така, както правеше. Преобразяването ѝ беше пълно, дори гарвановочерната ѝ грива беше изчезнала. Но когато погледите им се срещнаха и останаха слети, образът се промени в ума му. Той вече не виждаше вирала. Виждаше момиче, а след това жена, а след това и двете ведно. Тя беше Ейми, Момичето от Никъде; тя беше Ейми с Душите, Последната от Дванайсетте; тя беше само себе си. Протегна ръка към него, Ейми обърна дланта си нагоре, Питър ѝ отвърна по същия начин. Силен копнеж проряза сърцето му, когато пръстите им се докоснаха. Беше като целувка.

Колко време бяха останали така, Питър не знаеше. Между тях, в топлия пашкул на анорака му, Кейт спеше дълбоко и непробудно. Времето беше вдигнало котва, Питър и Ейми се понесоха по течението. Скоро детето щеше да се събуди или Сара да дойде, или

Холис, и Ейми щеше да си отиде. Щеше да си тръгне в искра от звездна светлина. Питър щеше да върне спящото дете в леглото му и самият той да легне, дори да се опита да поспи, а на сутринта, в сивата зимна зора, щяха да се поразкършат, да натоварят екипировката си и да продължат дългия път на юг. Моментът щеше да е преминал, като всичко, в спомен.

Но все още не беше...

ЕПИЛОГ ЗЛАТНИЯТ ЧАС

*По-трудно бих на теб
изневерил,
отколкото на себе си самия.
Душата ми е в теб, със теб
едно.*^[1]

Шекспир

,

Сонет

109

ШЕЙСЕТ И ДЕВЕТ

Шофьорът този път беше жена. Ейми остави табелката и влезе в колата.

— Как си, Ейми? — подаде ѝ ръка. — Аз съм Рейчъл Ууд.

Здрависаха се. За миг Ейми остана безмълвна, запленена от красотата на жената: лице с фини, добре сложени кости, като издялани от най-фини инструменти; кожа, която сияеше от младост и здраве; стройно, силно тяло, с фино оформени мускули по ръцете. Косата ѝ, прибрана назад в конска опашка, беше руса със златисти кичури. Носеше дрехи, за които Ейми знаеше, че се използват за тенис, макар това знание да идваше от другаде, идеята за самия тенис някак не беше свързана с нищо. Очила с малки скъпоценни камъни, гравирани в дръжките им, стояха вдигнати високо на главата ѝ.

— Съжалявам, че не дойдох по-рано да те взема — продължи Рейчъл. — Антъни реши, че може би първия път ще искаш да видиш познато лице.

— Радвам се да се запозная с теб — рече Ейми.

— Много мило, че го казваш — Усмихна се и се показаха зъбите ѝ, които бяха малки, прави и бели. — Сега си сложи предпазния колан.

Плавно се отдалечиха от надлеза. Всичко си беше същото като последния път — същите къщи, магазини, паркинги, същата блестяща лятна светлина, същият зает свят, който фучеше покрай тях. В дълбоката кожена седалка Ейми се почувства така, сякаш се е потопила във вана. Рейчъл, изглежда, се чувстваше напълно като у дома си зад волана на огромната кола и си тананикаше тихо някаква мелодия, докато уверено шофираше през трафика. Когато голям пикап спря внезапно пред тях и препречи улицата, Рейчъл включи мигача и ловко заобиколи.

— За Бога — въздъхна тя, — какви хора само. Къде са се учили да шофират? — погледна бързо към Ейми и отново насочи погледа си към пътя. — Не си те представях точно така, трябва да призная.

— Не си ли?

— О, не го казвам в лошия смисъл — успокой я Рейчъл. — Изобщо не искам да кажа това. Честно казано, ти си красива като картинка. Де да имах и аз кожа като твоята.

— И какво ми е различното?

Тя се подвоуми, подбираше думите.

— Ами мислех си, че ще си по-млада.

Продължиха. Внезапното пристигане на Ейми на това място леко я беше дезориентирало и емоционално объркало. Но минутите течаха и усещаше как умът ѝ се отваря към заобикалящите я обстоятелства, образите и отговорите на тях ставаха все по-определени. Колко забележително беше всичко, мислеше си Ейми. Колко невероятно впечатляващо. Бяха в кораба, *Шеврон Маринър*, но нямаше никакво физическо свидетелство за това, както и преди с Улгаст, всяка подробност от сцената беше абсолютно точно възпроизвеждане на действителността. Може би беше истинско в някакво друго измерение на света. Кое в крайна сметка беше „истинско“?

— Точно тук спрях с него за пръв път — Рейчъл посочи през прозореца към участък от магазини. — Мина ми през ума, че може да му хареса да хапне понички. Понички, представяш ли си? — преди Ейми да ѝ отговори, тя продължи: — Чуй ме само как ти обяснявам всичко подробно. Сигурна съм, че знаеш всичко за това. И си уморена, предполагам, след такова дълго пътуване.

— Няма нищо — рече Ейми. — Нямам нищо против да го чуя.

— Такава гледка беше — тъжно поклати Рейчъл глава. — Горкият човек. Сърцето ми се скъса. Казах си, Рейчъл, трябва да направиш нещо. Веднъж в живота си измъкни главата от пясъка. Но пак мислех за себе си, разбира се, както обикновено. Това е проблемът. Имам достатъчно поводи за съжаления, стигат за сто живота. Не го заслужавах, ни най-малко.

— Според мен той не мисли така.

Рейчъл забави колата и зави по уличка.

— Наистина е удивително, да знаеш. Онова, което правиш. Той от толкова време е страшно самотен.

Скоро спряха пред къщата.

— Ами пристигнахме — обяви Рейчъл с жизнерадостен глас. Паркирала беше колата, но не беше загасила двигателя, точно както

беше направил и Улгаст. — Удоволствие беше да се запозная с теб, Ейми. Внимавай като слизаш.

— Защо не дойдеш с мен? Знам, че иска да те види.

— О, не — каза Рейчъл. — Колко мило, че го искаш, но не става така, опасявам се. Правилата не разрешават.

— Какви правила?

— Ами... правилата.

Ейми почака, но тя нищо не каза. Оставаше ѝ само да слезе от колата. През отворената врата тя се обърна към Рейчъл, която чакаше с ръце върху волана. Въздухът беше тежък и топъл под зелените корони на дърветата, насекоми жужаха със силната си, хаотична музика като ноти от оркестър, който акордира инструментите си.

— Кажи му, че мисля за него, нали? Кажи му, че Рейчъл му изпраща любовта си.

— Не разбирам защо не можеш да дойдеш с мен.

Рейчъл погледна над таблото към къщата. На Ейми ѝ се стори, че търси нещо с поглед, сянка изведнъж засенчи погледа ѝ, който се спря на всеки от прозорците. Сълзи се появиха в ъгълчетата на очите ѝ.

— Не мога, разбираш ли, защото няма да има смисъл.

— Защо да няма?

— Защото, Ейми — отвърна тя, — аз вече съм там.

Завари го коленичил при цветята, работеше в пръстта. Близо до него имаше количка, купчини от тъмен мулч, от които се носеше силен мирис на пръст, бяха пръснати сред участъците с цветя. При нейното приближаване той стана на краката, свали широкополата си сламена шапка и ръкавиците си.

— Госпожице Ейми, тъкмо навреме идваш. Канех се да се заловя с поляната, но реших да поизчакам — размахаша шапката към патиото, където чакаха чашите с чай. — Ела и поседни.

Настаниха се на масата. Ейми наклони глава към короните на дърветата и остави лицето си на топлината на слънчевите лъчи. Уханието на тревите и цветя изпълниха сетивата ѝ.

— Мислех си, че този път ще ти е по-удобно — рече Картър. — Ние, двамата, можем да си поговорим. Да ни минават дните.

— Ти знаеше, че той ще е там, нали?

Катър избърса челото си с кърпа.

— Не съм го пращал, ако това говориш. Улгаст е решил така да постъпи. Науми ли си нещо, няма разубеждаване той.

— Но как така другите не са разбрали кой е? Нямахме как да го объркат. Биха го убили.

Картър поклати глава.

— Техният вид никога не са могли да ме разгадаят, по един или друг начин. Можеш да кажеш, че дълго време не сме поддържали връзка. Тя е двупосочна, аз нищо не съм им пращал от самото начало. Затворих си съзнанието за всички тях. — Картър се понадигна на стола и върна кърпичката в задния си джоб. — Правилно постъпихте, госпожице Ейми. Улгаст също. Ужасно и трудно беше, знам го.

Изведнъж тя ожадня, чаят ѝ се стори прекалено студен и сладък и оставяше силен, лимонов вкус на езика ѝ. Картър я наблюдаваше, вееше си с шапка леко, за да си прави вятър на лицето.

— А Нула?

— Предполагам, че все още има време. Но той ще дойде за нас. Това вече е лично. Той е най-лошият от всички. Събери всички и пак няма да получиш Нула. По тънко въже вървим към него.

— А дотогава оставаме тук?

Картър кимна по своя търпелив начин.

— Да, госпожице. Тук оставаме.

Седяха мълчаливо, мислеха си какво следва.

— Досега не съм се грижила за градина — рече Ейми. — Ще ме научиш ли?

— Винаги има много работа за вършене. Викам, че ще ми дойде добре малко помощ. Но косачката е пипкава работа.

— Сигурна съм, че мога да се науча.

— И аз предположих така — каза той с усмивка. — Така си помислих.

Ейми си спомни обещанието си.

— Рейчъл ми каза да ти предам любовта си.

— Така ли направи? Тъкмо си мислех за нея. Как ти се стори?

— Много красива. Преди все не можех да я видя ясно. Но и тъжна. Гледаше към къщата, като че там има нещо, за което тъгува.

Картър май се изненада.

— Там са дечицата ѝ, госпожице Ейми. Мислех, че знаеш.

Ейми поклати глава.

— Холи и мъничката. Не може нито да ги види, нито да ги докосне там, където е. Все сънува мъничките си. Това ѝ е най-страшната болка.

Ейми най-накрая разбра. Рейчъл се беше удавила, оставила децата си.

— Дали някога отново ще ги види?

— Мисля, че ще ги види, когато е готова. Тя на себе си трябва да прости, че ги е оставила.

Думите му се рееха във въздуха не просто като звуци, ами като форми от плът. Температурата падаше, листата бяха започнали да падат.

— Не е само тя, госпожице Ейми. Има хора, дето не могат сами да намерят пътя. При някои е заради лош спомен в ума. Други просто не могат да се отърсят от живота. Те са тези, които обичат прекалено силно.

В басейна тялото на Рейчъл Ууд беше завършило бавното си изкачване към повърхността. Ейми погледна надолу към масата; знаеше за какво ѝ говори Картър. *Всеки ден кося поляната, помисли тя. Всеки ден тя се показва на повърхността.*

— Трябва да идеш при него — рече Картър. — Покажи му пътя.

— Аз просто... — Почувства погледа му върху лицето си. — Не знам как.

Протегна ръка през масата и улови брадичката ѝ, повдигна я нагоре.

— Познавам те, госпожице Ейми. Сякаш си била у мен през целия ми живот. Ти си онази, създадена да поправи злото в света. Но Улгаст е просто човек. Сега е негов ред. Трябва да му се отплатиш.

В гърлото ѝ се надигнаха сълзи.

— Но как ще се справя без него аз?

— Както винаги си правила — каза Антъни Картър и се усмихна. — Както го правиш сега. Ти, *Ейми*.

[1] Прев. Валери Петров — Б.пр. ↑

СЕДЕМДЕСЕТ

Дойде при нея за последен път. Или тя отиде при него. Отидоха един при друг, за да си вземат последно сбогом.

За Улгаст започна като усещане за абстрактно движение. Той беше като в някаква пустота, носеше се през безкрайно пространство, макар малко по малко сцената да се разтвори, пространствените и времевите му параметри бяха здрави и осъзна, че кара колело. Колело! Това вече беше странно. Защо караше колело? Не беше карал от години, като момче много обичаше: чувството на истинска свобода, жироскопично издигане, енергията на тялото му течеше през този удивителен механизъм, който го съединяваше с вятъра. Улгаст беше на колело, караше по път из прашни поля, а Ейми беше до него на свое собствено колело. Този факт го изненада ни повече, ни по-малко от всичко друго в сцената, то просто *беше*, точно както Ейми беше и момиченце, и пораснала жена, и известно време караха заедно, без да говорят, но самата идея за времето беше някак странна. Колко беше часът? От кога караха така? Часове, може би дори дни, а светлината си оставаше все същата — постоянен сумрачен здрач, който обгръщаше цветовете на всичко, което го заобикаляше, със златиста светлина: полетата и дърветата, праха, който се надигаше под колелата му, малките бели силуети на къщите в далечината. Всичко беше много близо, всичко беше много далеч.

— Къде отиваме? — попита Улгаст.

Ейми се усмихна.

— Наблизо.

— Какво е... това място?

Не каза нищо друго. Продължиха пътя си. Сърцето на Улгаст беше пълно с топлина и задоволство, сякаш отново е момче: момче, което кара колело по залез и чака да го повикат да се прибере.

— Уморен ли си? — попита Ейми.

— Никак даже. Чудесно е.

— Защо не спрем на хребета на следващия хълм?

Спряха. Под тях се ширна зелена долина. В далечината имаше къща: сгушена в дърветата, малка, бяла, като останалите, с веранда и черни капази. Ейми и Улгаст оставиха колелата на земята и тихо постояха заедно. Нямаше никакъв вятър.

— Каква гледка — рече Улгаст. — Мисля, че знам къде съм.

Ейми кимна.

— Странно — пое дълбоко дъх и бавно издиша. — Не помня точно как стана, но предполагам, че така е най-добре. Винаги ли е така?

— Не съм сигурна. Мисля, че понякога е.

— Помня как мислех, че трябва да съм смел.

— Ти беше. Най-смелият човек, когото съм виждала.

Той се замисли.

— Ами това е хубаво. Радвам се да го чуя. Накрая предполагам, че всеки човек това пита — погледът му се зарея над долината. — Тази къща. Трябва да отида там, нали?

— Мисля, че да.

Той се обърна да я погледне. Измина секунда, после се усмихна на откритието.

— Почакай. Ти си *влюбена*. По лицето ти познавам.

— Мисля, че да.

Улгаст поклати учудено глава.

— Проклет да съм. Виж ти. Мъничката ми Ейми, пораснала, влюбена. А той обича ли те, този човек?

— Мисля, че ме обича — каза тя. — Надявам се да ме обича.

— Ще е глупак, ако не те обича. Можеш да му го кажеш.

За миг и двамата се умълчаха. Ейми чакаше.

— Е — започна той. Гласът му беше станал дрезгав от вълнение. — Предполагам, това означава, че работата ми тук е приключила. Май винаги съм знаел, че този ден ще дойде, ще ми липсваш, Ейми.

— И ти ще ми липсваш.

— Това винаги е най-трудното, че ми липсваш. Мисля, че затова не можах да си тръгна. Все си мислех: Какво ще прави Ейми без мен? Странно как накрая се оказва обратното. Предполагам, че всички родители се чувстват така. Но с тебе е различно — думите заседнаха в гърлото му. — Хайде да не се помайваме, става ли?

Тя го прегърна. И тя плачеше, но не от тъга. Макар че имаше и малко тъга.

— Всичко ще е наред с мен, обещавам.

— Как да съм сигурен?

В другия край на долината в края на полето вратата на къщата се отвори.

— Защото това е раят — каза Ейми. — Той е отваряне на врата в къщата в здрача и всички, които обичаш, са там — тя го прегърна здраво. — Време е да се прибираш у дома, татко. Задържах те, колкото можах, но е време да си тръгваш вече. Те те очакват.

— Кой ме очаква, Ейми?

На верандата се появи жена, държеше бебе на ръце. Ейми се отдръпна и докосна бузата му, по която имаше сълзи.

— Върви и виж — рече тя.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЕДНО

Събуди се на студа. Виждаше звездите. Стотици звезди, хиляди, милиони. Звездите, които бавно вървяха по своите орбити, въртяха се над лицето ѝ, някои от тях падаха. Алиша наблюдаваше как падат, броеше секундите. Хиляда и една, хиляда и две, три хиляди и три. Пресмяташе времето на падането им, докато прекосяваха небесата, и докато правеше това, стигна до заключението, че светът е там, където го беше оставила и все още беше жива.

Как можеше да е жива?

Седна. Кой ли знае кое време е? Луната беше залязла и потопила небето в тъмнина. Нищо не се беше променило, тя си беше същата.

И тогава чу:

Алиша, ела при мен.

Звукът на името ѝ, прошепнато във вятъра.

Ела при мен, Алиша. Другите си отидоха, ти ще си моята любимка. Ела при мен... ела при мен... ела при мен...

Тя разбра чий е гласът.

Алиша излезе от канала. Петнайсет метра по-нататък Воин пасеше от замръзналия храсталак. При шума от нейното появяване той вдигна глава: А, ето те и теб, чудех се вече. Големите му копита изриваха бели бучки, когато тръгна в равнин към нея с мощната си походка.

— Доброто ми момче — рече тя. Поглади муцуната му, дъхът му изпълваше дланите ѝ с дъх на земя. — Ти, великолепно, благородно момче. Колко добре ме познаваш. Май все още не ни е дошъл краят.

Раницата ѝ лежеше в канала. Нямаше оръжие, но коланите ѝ бяха там, ножовете стояха втъкнати в ножниците им. Тя издърпа кожените ремъци около гърдите си и ги пристегна към тялото си. Метна се на необяздения гръб на Воин и изцъка с език, насочи го на изток.

Ела при мен, Алиша. Ела при мен... ела при мен... ела при мен...

Ще дойда и още как, помисли си тя. Приведе се напред, голямата грива изпълни ръцете ѝ, пришпори Воин до тръс, след това в лек и накрая в бърз галоп препусна неудържимо през снега.

Кучи сине, ето ме идвам.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ДВАНАЙСЕТТЕ

Тим Фанинг, известен като „Нула“. Професор по биохимия, Колумбийски университет. Заразен с CV-0 вирус по време на научна експедиция до Боливия, 21 февруари, 20XX.

1. Джайлс Бабкок (починал). Осъден на смърт за убийство, Ню Каунти, Невада, 2013.

2. Джоузеф Морисън. Осъден на смърт за умышлено убийство, Люис Каунти, Кентъки, 2013.

3. Виктор Чавез. Осъден на смърт за умышлено убийство и две тежки сексуални нападения срещу малолетни, Елко Каунти, Невада, 2012.

4. Джон Бейфъс. Осъден на смърт за умышлено убийство и убийство втора степен с престъпна небрежност, Паско Каунти, Флорида, 2010.

5. Тадеус Търел. Осъден на смърт за умышлено убийство на полицейски офицер, федерален район на Ню Орлиънс, 2014.

6. Дейвид Уинстън. Осъден на смърт за умышлено убийство и три случая на тежки сексуални нападения, окръг Ню Касъл, Делауеър, 2014.

7. Рупърт Соуса. Осъден на смърт за убийство при автомобилна злополука, причинена от престъпна небрежност, Лейк Каунти, Индиана, 2009.

8. Мартин Екълс. Осъден на смърт за умышлено убийство и въоръжен грабеж, енория Камерън, Луизиана, 2012.

9. Хорас Ламбрайт. Осъден на смърт за две умышлени убийства и тежко сексуално нападение, окръг Марикопа, Аризона, 2014.

10. Хулио Мартинез. Осъден на смърт за умышлено престъпление на офицер, окръг Ларами, Уайоминг, 2011.

11. Уилям Рейнхард. Осъден на смърт за три умышлени убийства и тежко сексуално нападение, окръг Маями, Флорида, 2012.

12. Антъни Картър. Осъден на смърт за углавно убийство, окръг Харис, Тексас, 2013.

ГОДИНАТА НА НУЛА

Бърнард Китридж. Известен като „Последната база в Денвър“. Оцелял.

Април. Оцеляла.

Тимъти. Природен брат на Април.

Дани Чейс. Шофьор на училищен автобус.

Лайла Кайл. Лекар.

Лоурънс Грей. Пазач, Проект Ной.

Хорас Гилдър. Заместник-директор на Отдел специални оръжия („Склада“).

Майор Франсис Порчеки. Офицер от Националната гвардия на Айова.

Вера. Сестра от Червения кръст.

Игнасио. Пазач, Проект Ной.

Нелсън. Главен технически офицер. Отдел „Специални оръжия“.

Шона. Проститутка.

Рита Чърноу. Полицейски детектив.

ДРУГИ ОЦЕЛЕЛИ

Дон Пастора

Ууд

Делорес

Джамал

Госпожа Белами

Джо Робинсън

Линда Робинсън

Момчето

ПОЛЕТО, 79 СЛ.В.

Къртис Ворхис. Началник от Северния селскостопански комплекс, Кървил, Тексас.

Делиа „Дий“ Ворхис. Негова съпруга.

Боз Ворхис. Негов брат (починал).

Нитя и Сири Ворхис. Дъщери на Къртас и Делиа „Дий“ Ворхис.
Натан Кръкшанк. Брат на Делиа Ворхис. Офицер от Вътрешна сигурност (ВС).

Тифти Ламонт. Офицер от Вътрешна сигурност.

ДРУГИ СЕМЕЙСТВА ОТ СЪБИТИЯТА НА ПОЛЕТО

Семейство Тайлър Ворхис

Семейство Уидърз

Семейство Дод

Семейство Апгар

Семейство Коли

Семейство Франсис

Семейство Куомо

Семейство Мартинез

Семейство Райт

Семейство Бодайн

97 СЛВ.

КЪРВИЛ, ТЕКСАС

Ейми Харпър Белафонте. Момичето от Никъде.

Лейтенант Питър Джаксън. Офицер от Експедиционния, Тексаска републиканска армия.

Лейтенант Алиша Донадио. Офицер от Експедиционния.

Полковник Гунар Апгар. Офицер от Експедиционния.

Майор Александър Хенман. Офицер от Експедиционния.

Лейтенант Сач Дод. Офицер от Експедиционния.

Лушъс Гиър. Затворник.

Холис Уилсън. Телохранител.

Дънк Уидърз. Престъпник.

Ейбръм Флийт. Генерал от армията.

Виктория Санчез. Президент на Република Тексас.

Сестра Пег. Монахиня, управител на сиропиталището.

Сестра Катрин. Монахиня.

Кейлъб Джаксън. Племенник на Питър Джаксън, син на Тео Джаксън и Маусами Патал.

ФРИЙПОРТ, ТЕКСАС

Майкъл Фишър. Нефтохимик първи клас (НПК), началник на бригада в рафинерията във Фрийпорт.

Лор Девеер. Нефтохимик.

Хуан „Цепс“ Суитинг. Нефтохимик.

Ед Поуп. Нефтохимик.

Дан Карлович. Главен инженер в рафинерията във Фрийпорт.

ОТЕЧЕСТВОТО

Джаки. Работничка.

Юстас. Бунтовник.

Нина. Бунтовник.

Вал. Служител от Човешки ресурси.

Свирката. Служителка от Човешки ресурси.

Чука. Служител от Човешки ресурси.

Доктор Върлин. Лекар.

Дани. Прислужница в Купола.

Джени. Прислужница в Купола.

Фред Уилкс. Началник на щаба.

Викрам Съреш. Министър на публичното здраве.

Ейдън Хопъл. Министър на пропагандата.

БЛАГОДАРНОСТИ

Всяка книга се нуждае от приятели, а тази има много. Да свалим шапки в знак на уважение към Елън Ливайн от *Тридент Медна Груп*; Марк Тавани и Либи Макгуайр от *Балантайн Букс*; Бил Мейси от *Орион*; Джина Чентрело, президент на *Рандъм Хауз Пъблишинг Грун*; Клер Робъртс от *Тридент Медиа*; екипа, работил по впечатляващата продукция, реклама, маркетинг и екипите по продажбата в *Рандъм Хауз*, *Орион*, както и към моите многобройни издатели по света: Дженифър („Джени“) Смит и английския департамент на университета „Райс“. По военните въпроси особено съм задължен на Ейдриън Хопъл. Благодаря и на Руди Рамос, зъболекар, и Кърт Ворхис. Марк и Бил — налейте си по бира, братя мои, заслужихте си го. Елън — нямам по-истински приятел.

На членовете на екипа „Кронин“, голям и малък, казвам: Нищо не би било възможно без вас. Благодаря ви за живота си.

Благодаря на всички ви.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.